

MARIAN MOȘNEAGU

**ELITA MARINEI
REGALE ROMÂNE
ÎN REZISTENȚA
ANTICOMUNIȘTĂ**

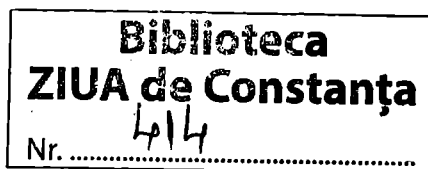

editura militară

www.ziuaconstanta.ro

MARIAN MOȘNEAGU

**ELITA MARINEI REGALE ROMÂNE
ÎN REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ**

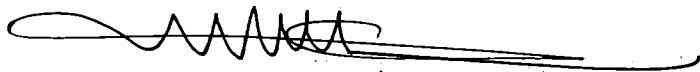

MARIAN MOȘNEAGU

ELITA MARINEI REGALE ROMÂNE ÎN REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ

*Colegilor din redacția „Ziua de Constanța”,
în memoria celor care au pățit
peste existența noastră la
Dunăre și Marea Neagră.*

17 octombrie 2017

EDITURA MILITARĂ,
BUCUREȘTI, 2010

www.ziuaconstanta.ro

Coperta: ADRIAN PANDEA
Redactor: IRINA VOICU
Layout: ELENA LEMNARU
Culegere computerizată:
Mihaela CĂLIN, Nicoleta CHIRIACESCU,
Mirela CONSTANDA, Eleonora DIMA, Elena MOȘNEAGU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOȘNEAGU, MARIAN

Elita Marinei Regale române în rezistența anticomunistă / Marian Moșneagu. – București: Editura Militară, 2010

ISBN 978-973-32-0834-1

359 (498)

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI	13
Introducere – EPURAREA PERSONALULUI ARMATEI ROMÂNIEI ÎN PRIMII ANI POSTBELICI	15
Capitolul I – GRUPUL REACȚIONARILOR DIN MARINĂ	25
Capitolul II – CONTRAAMIRALUL HORIA MACELLARIU, LIDERUL MIȘCĂRII NAȚIONALE DE REZISTENȚĂ BUCUREȘTI	71
2.1. Delictele contraamiralului Macellariu Horia	71
2.2. Coinculpatul ing. Antonescu G. Gheorghe	120
2.3. Coinculpatul comandor Toma Matei	135
2.4. Coinculpatul căpitan-comandor Eftimie Ștefan	156
2.5. Coinculpatul comandor Condeescu Dumitru	176
2.6. Coinculpatul comandor Costin Constantin	200
2.7. Coinculpatul locotenent-colonel Popovici Alexandru	210
2.8. Coinculpatul locotenent-comandor Tăutu Marcel	214
2.9. Coinculpatul Snaidero Romeo	232
2.10. Coinculpatul căpitan-comandor Drimba Gheorghe	241
2.11. Depozițiile prezumtivilor complici	245
2.12. Sentința	257
Capitolul III – PROCESUL LOTULUI MIȘCĂRII NAȚIONALE DE REZISTENȚĂ	285
Capitolul IV – CAZUL AMIRALULUI BĂRBUNEANU PETRE	405
Capitolul V – CAZUL COMANDORULUI COPACIU CONSTANTIN	419
Capitolul VI – CAZUL VICEAMIRALULUI FUNDĂȚEANU PREDA	425
Capitolul VII – CAZUL VICEAMIRALULUI KOSLINSKI GHEORGHE	443

Capitolul VIII – CAZUL COMANDORULUI MOCANU GHEORGHE	457
Capitolul IX – CAZUL VICEAMIRALULUI PĂIȘ NICOLAE	483
Capitolul X – CAZUL COMANDORULUI PĂRĂIANU NICOLAE	487
Capitolul XI – FIȘE BIOGRAFICE	501
LISTA ABREVIERILOR	549
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	551

CUVÂNT ÎNAINTE

Între 1945 și 1947, armata română a fost supusă epurării și restructurării masive a corpului de cadre, în paralel cu instituirea controlului politic asupra organismului militar național, acțiuni impuse și dirijate de reprezentanții Comisiei Aliate de Control din România (C.A.L.C. – sovietică). Motivele inițiale invocate au fost legate de demobilizarea și trecerea pe picior de pace a trupelor și comandamentelor implicate în operații, ca o consecință a noului statut al României după 23 august 1944. Rațiunile reale ale acestor măsuri se găseau însă în soarta hărăzită statului român de ocupantul sovietic, pentru care distrugerea elitelor, inclusiv a celor militare, pe criterii așa-zis ideologice, constituia un obiectiv de prim rang.

Ulterior, mecanismul de destructurare a corpului de comandă al armatei române a fost completat în plan juridic de Legea nr. 312 din aprilie 1945, privind urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării sau de crime de război, care instituia 15 categorii de delict de război. În baza Legii nr. 186 pentru trecerea în rezervă, din oficiu, a personalului activ al armatei care prisosea peste nevoile de încadrare, până la sfârșitul trimestrului I/1945 au fost trecuți în rezervă 1 948 de ofițeri, dintre care 70 de generali.

Acțiunea de epurare a personalului armatei române, care, în marea sa majoritate, acționase fără rezerve pe fronturile de Est și de Vest în campaniile celui de-al Doilea Război Mondial, a continuat în baza prevederilor Legii nr. 433 din 15 iunie 1946, pe criterii politice și în raport cu „atitudinea” unor militari etichetați ca fiind reacționari, periculoși, antiguvernamentali și, cel mai grav, antisovietici.

Din 1948, după schimbarea formei de guvernământ din România, campania de organizare pe principii ideologice a noii armate populare, rezultate ca urmare a „democratizării” organismului militar, a continuat într-un ritm și mai alert, ceea ce a condus la o infuzie de cadre noi, loiale noului regim, educate „în spiritul internaționalismului proletar”, atașate „rolului conducător al partidului”. Ca urmare, numai în perioada 1 ianuarie 1948-1 ianuarie 1949 au fost înlăturați din armată 3 131 militari, dintre care 49 de generali, 750 de ofițeri, 2 202 subofițeri, 41 de maștri militari și 89 de funcționari civili.¹

Marina Regală Română a resimțit rapid și dureros tratamentul discriminatoriu impus de aliatul sovietic, îndurând, imediat după 23 august 1944, dezonoarea arestării și

¹ Arhivele Militare Române (în continuare A.M.R.), fond 3042, dosar nr. 21622, f. 12-34.

debarcării echipajelor și a capturării bastimentelor. Numeroși amirali și ofițeri de marină, foști combatanți sau nu, în campania din Est pe frontul maritim al Mării Negre, au căzut victime prigoanei instituite la adăpostul „transformării revoluționare” a forțelor armate, suportând ani grei de detenție și privațiuni. O trecere rapidă în revistă a câtorva din cele mai importante cazuri de marinari trecuți prin purgatoriul „democratizării” va constitui, în opinia noastră, un preludiu sugestiv pentru ceea ce dorește cartea de față să prezinte.

Astfel, la 25 august 1947, căpitanul Grigore-Emil Apostolescu a fost pus la dispoziția Ministerului Aerului și Marinei (M.A.M.), în conformitate cu prevederile Legii nr. 293/1947 și ale Ordinului M.A.M. Direcția Personal nr. 210 264 din 19 august 1947. A fost trimis în judecata Tribunalului Militar Constanța pentru delictele de trecere frauduloasă a frontierei și de tâlhărie, comunicate de Parchetul Militar Constanța cu nr. 21 047 din 30 mai 1949, înregistrat la M.A.M. cu nr. NN/46 929 din 4 iunie 1949.

A fost condamnat la 10 ani de închisoare corecțională, 4 000 de lei amendă și confiscarea averii pentru trecerea frauduloasă a frontierei, 5 ani de închisoare corecțională, 20 000 lei amendă corecțională și 3 ani interdicție corecțională pentru tâlhărie. Conform art. 101 C.P., execută 10 ani de închisoare corecțională, 24 000 lei amendă corecțională, 3 ani interdicție corecțională și confiscarea averii. Detenția preventivă a început la 12 iunie 1948. (Sentința nr. 318 din 9 iunie 1949 a Tribunalului Militar Constanța, trimisă cu nr. 21 803 din 27 iunie 1949, înregistrată la M.A.M. cu nr. NN/52 065/1.07.1949.)

Prin Decizia nr. 528 din 21 aprilie 1950, i s-a ridicat gradul de căpitan, înscriindu-se în controalele armatei cu gradul de soldat în elementul corespunzător vârstei, pe aceeași dată.

Nefiind pe placul regimului instaurat în țară după 6 septembrie 1940, amiralul Petre Bărbuneanu s-a numărat printre cei 11 generali români care, pentru „acte grave”, au fost scoși din cadrele active, conform Decretului-lege nr. 3 094/1940. Ceea ce nu l-a scutit de urmărire și condamnare atunci când la putere au ajuns comuniștii.

Prin Ordinul nr. 102/21.02.1949 al generalului comandant al garnizoanei Constanța, la 21 februarie 1949 comandorul Iosif Biaciu a fost trimis în judecată de Tribunalul Militar Constanța (T.M.C.) pentru crimă de „sustracțiune, abuz de autoritate, abuz de putere, lovirea inferiorului și ultragierea inferiorului”. Prin Sentința nr. 186/29.03.1949 a T.M.C., atacată cu recurs, la 29 martie 1949 a fost condamnat la 6 ani muncă silnică și degradare militară și la 6 luni închisoare corecțională.

În urma dispoziției Anei Pauker, prin care cerea „să curețe tot ministerul de elementele vechi”, căpitanul Călin-Adam Botez, fost atașat militar al României la Lisabona (1944-1947), a fost rechemat în țară. În 1951 a fost arestat și trimis la Canal, la Poarta Albă, de unde a fost eliberat în 1956.

Comandorul Dumitru Condeescu a fost arestat în 1948, împreună cu soția și fiul, pentru legături cu amiralul Horia Macellariu și implicare în Mișcarea Națională de Rezistență (M.N.R.), fiind condamnat și întemnițat în penitenciarele Jilava și Aiud. A murit în 1958 în penitenciarul Pitești, din cauză că nu i s-a acordat asistență medicală, deși era grav bolnav.

Refuzând să semneze, în calitate de reprezentant al României în Comisia Mixtă Româno-Sovietică pentru delimitarea frontierelor pe Prut, Dunăre și Marea Neagră, harta întocmită abuziv de sovietici, la 7 martie 1949 căpitan-comandorul Constantin Copaciu a fost arestat și condamnat de Tribunalul Militar București (T.M.B.) la muncă silnică pe viață și degradare militară pentru „crimă de înaltă trădare”. Până în 1964 și-a petrecut viața în beciurile Serviciului de Informații al Armatei și ale Ministerului de Interne, precum

și în închisorile de la Jilava, Malmaison, Pitești, Baia Sprie, Dej, Gherla, Aiud, Râmnicu Sărat și Sighet. În baza art. 7 din Decretul nr. 5/1963 i s-a redus pedeapsa la 25 de ani de muncă silnică. A ieșit din închisoare la 30 iulie 1964, în baza Decretului nr. 411/1964, la vârsta de 54 de ani.

Prin Sentința-minută nr. 2195 din 16 decembrie 1948, T.M.B., Secția I, completul II l-a trimis în judecată pe comandorul Constantin Costin (dosarul nr. 1 154/1960) pentru „crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu 240 C.P.”, condamnându-l la „1 an și 6 luni închisoare corecțională și 10 000 lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 21 aprilie 1948, pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., prin schimbare de calificare din crimă de complot în scop de răzvrătire”. A îndurat interogatoriile de la Ministerul de Interne și regimul închisorilor de la Jilava și Aiud. După un an de la ieșirea din închisoare, la 21 octombrie 1949, a fost deportat în Bărăgan, împreună cu soția și fetița de trei ani, undeva de-a lungul liniei ferate Călărași–București. Au fost eliberați după cinci ani de chinuri și viață austeră. Întrucât casa din Turnu Severin le-a fost abuziv confiscată, s-a stabilit cu familia la Brăila, unde avea să se stingă din viață.

Învinuit de participare la Mișcarea Națională de Rezistență, în perioada 14 aprilie 1948–21 ianuarie 1949 comandorul Gheorghe Drimba a fost arestat și închis la Jilava pentru delictul de nedenunțare a unor persoane care urmau să fugă din țară.

Din cauza atmosferei incerte din țară, la 31 octombrie 1948 contraamiralul Gheorghe Dumitrescu, fost atașat militar și naval în Anglia și acreditat atașat naval în Franța și Italia între 1938-1941, a trecut clandestin frontiera în Iugoslavia, împreună cu generalul Dumitru Petrescu, fost atașat militar al României la Washington. După ce a evadat din lagărul de refugiați politici în care fusese internat de sârbi, la 1 mai 1949 s-a predat autorităților britanice de la Gorizia, Italia. A activat în cadrul Asociației Foștilor Combatanți Români din Franța și a fost unul dintre primii redactori ai secției române a postului de radio „Europa Liberă”. S-a stabilit la Londra, unde a și murit.

În martie 1960 figura încă în evidențele Securității ca urmărit general, cu consemnul „în caz de identificare, să fie reținut”.

După război, comandorul Anton Foca a fost arestat, pierzându-și viața în timpul anchetei la care a fost supus de Securitatea din Brăila.

Prin Sentința nr. 1270 din 19 noiembrie 1953 a T.M.B., viceamiralul dr. Preda Fundățeanu a fost „învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e C.P. și delictul de instigare publică p.p. de art. 327 al. 3 C.P.”. În instanță, unde a fost asistat de avocatul Constantin Dimulescu, fostul „amiral și adjutant regal, de origine socială burgheză” a fost învinuit că „a luat parte la ședințele ce s-au ținut în biroul lui Ciupercescu² la Direcția Generală C.F., unde s-a discutat ajutorarea organizației contrarevoluționare «Sumanele Negre». A fost de acord cu ajutorarea acestei organizații

² Mircea Ciupercescu, născut la 25 decembrie 1899, în Calafat, fiul lui Pompeiu și al Victoriei, de profesie inginer, fost director comercial la C.F.R., de origine socială mic-burghez, simpatizant al P.N.Ț., cu ultimul domiciliu în București, str. Ștefan Furtună nr. 2, a fost arestat și învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 C.P., și delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e.

cu bani. A luat parte la discuțiile cu caracter dușmănos ce se duceau în casa lui Ciupercescu, luând parte activă la acele discuții și aducând injurii la adresa regimului din țara noastră și a conducătorilor țării”.

Constatând că în favoarea sa nu existau circumstanțe atenuante, Tribunalul, „făcând aplicațiunea art. 209 partea a II-a lit. e C.P., 327 al. 3 C.P. 304 și 463 C.J.M.”, l-a condamnat la „5 [cinci] ani închisoare corecțională, 3 [trei] ani interdicție corecțională și 300 [trei sute] lei amendă pentru delictul de uelntire contra ordinii sociale. Îl mai condamnă la 5/ cinci/ ani închisoare corecțională pentru delictul de agitație publică. Face aplicațiunea art. 101 C.P., va executa 5/cinci/ ani închisoare corecțională, 3/trei/ ani interdicție corecțională și 300/treisute/ lei amendă. Îl obligă la 200/două sute/ lei cheltuiți și îi comută prevenția de la 10 august 1952”³.

Pedeapsa a ispășit-o parțial pe șantierul Canalului Dunăre–Marea Neagră. În urma unei amnistii, în 1956 a fost repus în libertate cu drept de muncă, dar fără drept de pensie. În 1959 i s-a acordat pensie civilă și, în urma demersurilor făcute la Ministerul Forțelor Armate, a obținut și pensia militară.

În perioada 6 mai 1950–6 iulie 1955, viceamiralul Ioan Georgescu a fost reținut de organele Ministerului de Interne, fără a fi judecat sau condamnat.

Ca fost demnitar în guvernul Antonescu, viceamiralul Gheorghe Koslinski a fost arestat în 1948 de regimul comunist, închis la Văcărești și condamnat, la 19 ianuarie 1949, la doi ani de închisoare. „...Bietul amiral Koslinski, un om blajin și de o sensibilitate aproape feminină, a murit de foame în 1949 în închisoarea din Aiud. Bietul Kossu, cum i se spunea, ajunsese, din cauza imposibilității de a mânca arpacașul ignobil ce ni se servea, într-un hal de slăbiciune groaznică. Cu mari eforturi sufletești, reușise să-și înfrâneze repulsiunea ce avea de a se prezenta în fața medicului și obținuse astfel săptămânal câte o linguriță de sirop tonic. Bietul Kossu slăbea din ce în ce mai mult și atunci camarazii lui de celulă, revoltați de starea în care ajunsese, au reușit să-l convingă să se ducă la viitoarea vizită medicală complet dezbrăcat, acoperit numai cu un macferlan. Pentru mai multă siguranță, ca lucrurile să se desfășoare așa cum plănuise, urma să fie însoțit de un camarad, căci altfel Kossu, cu delicatețea sa sufletească, ar fi renunțat să execute hotărârea ce se luase. Când, ajuns în fața medicului care, cu nasul în registru, îl întreabă ca de obicei ce are, Kossu, încurajat de camaradul său, nu a răspuns nimic, ci și-a dezbrăcat numai macferlanul, rămânând în fața medicului în pielea goală. Și când surprins că nu a primit niciun răspuns, medicul a ridicat ochii din registru și a văzut fantoma ce stătea în fața sa, s-a speriat de halul de slăbiciune în care se afla Kossu și s-a îndurat să-l bage în infirmerie. După zece zile, într-o seară, sărmanul meu camarad și prieten, un om cu un suflet de o distincțiune fără seamă, stând de vorbă cu camarazii săi, s-a lăsat încet pe o parte și a adormit pentru totdeauna pe un pat de scânduri în infirmeria închisorii de la Aiud”, avea să povestească peste ani un general drama la care a fost martor.

La 6 iunie 1945, C.Al.C. l-a acuzat pe contraamiralul Horia Macellariu, comandantul C.F.N.M. în perioada 23 aprilie 1943–23 septembrie 1944, de „conlucrare activă cu Germania fascistă”, solicitând trimiterea sa în judecată sub acuzația de „criminal de război”⁴.

³ A.M.R., fond Tribunalul Militar Teritorial București/1953, f.n.

⁴ Florica Dobre, *Calvarul generalilor.1944-1964*, în „Document. Buletinul Arhivelor Militare Române”, Anul I, nr. 1/1998, p. 19.

La 10 august 1946, Parchetul Curții București a dispus, printr-o ordonanță, scoaterea sa de sub învinuire.⁵ În procesul Mișcării Naționale de Rezistență, prin Decizia nr. 2 a Curții Militare de Casare și Justiție, la 18 noiembrie 1946 contraamiralul Horia Macellariu a fost condamnat la muncă silnică pe viață⁶. Pe 19 aprilie 1948, contraamiralul Horia Macellariu a fost arestat, după ce dispăruse doi ani de la domiciliu⁷. Prin sentința nr. 1834 a T.M.B., a fost condamnat la muncă silnică pe viață în „Procesul Mișcării Libertății Românești”⁸. A fost eliberat din închisoarea de la Gherla la 29 iulie 1964⁹.

Cunoscut ca antigerman convins și filoenglez, la 25 august 1947 comandorul Gheorghe Mocanu a fost arestat și, prin sentința nr. 777 din 27 mai 1947 a T.M.B., a fost condamnat la 7 ani detenție pentru „complot în vederea răzvrătirii”. A fost eliberat din închisoarea de la Aiud la 23 august 1954. Ulterior a lucrat ca topograf, muncitor în construcții ș.a., până la sfârșitul vieții fiind hărțuit, anchetat și urmărit de Securitate.

La 26 ianuarie 1949, Secția a II-a a Curții Marțiale Constanța l-a condamnat pe comandorul Constantin I. Niculescu, inculpat în dosarul nr. 705/27.01.1949, la cinci ani temniță grea, sentință pe care a executat-o între 26 septembrie 1948 și 20 ianuarie 1954.

La 20 mai 1946, viceamiralul Nicolae Păiș a fost arestat împreună cu alți membri ai guvernului Antonescu. Arestat în august 1948, prin Decizia nr. 193 din 19 ianuarie 1949 a Curții București a fost condamnat la trei ani de închisoare, ca fost ministru al guvernării Ion Antonescu. A murit la 66 de ani, în penitenciarul Sighet.

În perioada 1957-1964, comandorul ing. Nicolae Pârâianu a fost arestat, judecat și condamnat la 16 ani de muncă silnică întrucât, după Revoluția din Ungaria (1956), și-a exprimat în mod public revolta față de jefuirea țării de către ocupant. A încetat din viață la 94 de ani, după o lungă și grea suferință.

În 1947, contraamiralul Mișu Petrovici a fost dat afară din armată, fiind etichetat drept „cel mai mare reacționar și dușman al poporului din Marină”, fiind închis timp de șapte luni la Jilava, fără a fi anchetat și judecat.

În anul 1950, contraamiralul Constantin Pogonat a fost arestat pentru „crimă împotriva umanității”. Prin sentința nr. 3230/9.12.1950 a Curții București, Secția a II-a Penală, a fost condamnat la 3 ani temniță grea, 10 ani degradare civică, pentru „crimă împotriva umanității”, fiind acuzat pentru că în calitate de comandant militar al Șantierului Naval Galați s-a pus în slujba regimului de dictatură antonescian și a sprijinit politica hitleristă îndreptată împotriva muncitorilor, pedeapsă prevăzută de art. 3, lit. c din Decretul nr. 207/1948.

La 16 decembrie 1948, contraamiralul Matei Toma a fost arestat și condamnat la 25 de ani de muncă silnică în procesul unui lot de 40 de marinari, acuzați pentru înaltă trădare, uneltire și complot în scop de răzvrătire, pentru apartenența la Mișcarea Națională de Rezistență, alături de contraamiralul Horia Macellariu, inginerii Ioan Bujoiu și Dumitru Gheorghiu, profesorul Gheorghe Bontilă ș.a. A fost întemnițat inițial la Aiud și apoi la Gherla, de unde a fost eliberat, prin „grațiere”, în vara anului 1964.

⁵ *Ibidem*, p. 20.

⁶ *Ibidem*, p. 22.

⁷ *Ibidem*, p. 23.

⁸ *Ibidem*, p. 25.

⁹ *Ibidem*, p. 36.

Astfel, timp de aproape două decenii, între 1945-1965, amiralii Petre Bărbuneanu, Gheorghe Dumitrescu, Preda Fundățeanu, Ioan Georgescu, Gheorghe Koslinski, Horia Macellariu, Nicolae Păiș, Mișu Petrovici, Constantin Pogonat, August Roman, Matei Toma, comandorii Iosif Biaciu, Dumitru Condeescu, Gheorghe Drimba, Anton Foca, Alexandru Martac, Gheorghe Mocanu, Constantin I. Niculescu, Nicolae Pârâianu, căpitan-comandorii Constantin Copaciu, Boris Levitschi, Ștefan Eftimie, Eduard Ghezso, Horia Popovici, locotenent-comandorii Marcel Tăutu, Paul Străjescu, căpitanii Ștefan Anca, Grigore-Emil Apostolescu, Călin-Adam Botez, Virgil Bucur, Nicolae Ciurcu, Aurel Cosma, Jan Marin Dumitrescu, Paul Galașanu, Manole Gavriș, Constantin Necula, Ioan Raita, Alexandru Rădulescu, Chiril Stepancovschi și locotenenții Nicolae Constantinescu, Ștefan Georgescu, Florin Lupoai, Emil Nicolau și mulți alți așa-zisi complici au făcut obiectul unor suite de supravegheri, anchete, intimidări, arestări, procese și condamnări, care le-au schimbat destinul, curmându-le cariera militară și, în unele cazuri, chiar viața.

Toate aceste cazuri sunt probate în paginile acestui volum prin documentele – în majoritatea lor, inedite – identificate și selecționate din Arhivele C.N.S.A.S., S.R.I. și Arhivele Militare Române, care confirmă regimul de exterminare la care a fost supusă elita Marinei Militare Române de către ocupantul sovietic și regimul comunist.

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Volumul de față este dedicat amiralilor și ofițerilor de marină români angrenați în rezistența anticomunistă și se constituie într-o încercare de rememorare a represaliilor și a umilințelor la care au fost supuși, ei și familiile lor, în timpul anchetelor și a detenției, precum și a tributului plătit pentru îndârjirea și tenacitatea cu care s-au opus regimului totalitar instaurat în România după 1947.

Lucrarea pune în balanță, cu argumentele veridice ale informației arhivistice, strategia de impunere samavolnică a noii ideologii a dictaturii proletarietului cu abordarea brută și demoralizatoare a acțiunii de restructurare a organismului militar românesc, într-o perioadă de tranziție de la instituția tradițională la armata populară, tranziție dirijată și controlată de consilierii sovietici și ulterior de Partidul Comunist Român, prin Direcția Superioară Politică a Armatei (D.S.P.A.) și locțiitorii politici ai comandanților de la toate eșaloanele.

În marea lor majoritate, mărturiile documentare provin din Arhivele C.N.S.A.S., fondul „P” („Penal”), excepție făcând cele din Arhiva S.R.I., respectiv din Arhivele Militare Române.

Editarea documentelor s-a făcut prin respectarea fidelă a textelor originale, în unele situații corectându-se tacit unele erori de natură lingvistică sau de ortografiere a numelor proprii. De exemplu, am folosit corect Horia Macellariu, în loc de Măcelariu sau Măcelaru, întrucât reputatul contraamiral și-a schimbat numele. De asemenea, am renunțat la scrierea cu majuscule sau cu sublinieri a numelor proprii din documentele originale. Evidențierile noastre în textul documentelor au fost marcate cu „subl.ns.”. Adăugirile în textul documentelor au fost puse între paranteze drepte []; locul întreruperilor (pasaje ne semnificative) sau al lacunelor (cuvinte ilizibile sau părți deteriorate ale textului original) a fost marcat prin trei puncte de suspensie între paranteze drepte [...].

Documentele selectate și prezentate integral sau parțial au fost ordonate și prezentate cronologic.

Pentru mai buna corelare a faptelor cu acțiunile, respectiv învinuirile aduse fiecărui ofițer de marină acuzat sau suspectat de complicitate la Mișcarea Națională de Rezistență, documentele au fost grupate și asociate fiecărui caz în parte – Horia Macellariu, August

Roman, Constantin Copaciu, Preda Fundățeanu, Gheorghe Koslinski, Gheorghe Mocanu, Nicolae Păiș și Nicolae Pârâianu. Acolo unde a fost cazul, acestea au fost acompaniate de mărturiile coinculpților.

Pentru cei mai importanți opozanți, am atașat documentelor publicate și o scurtă fișă biografică.

Lista abrevierilor cuprinde prescurtările importante întâlnite în documentele incluse în volum.

Sper ca volumul să fie asociat seriei de anale, culegeri de documente, dicționare și monografii editate în ultimele două decenii – îndeosebi a celor apărute în colecția de documente a Institutului Național pentru Studiul Totalitarismului –, contribuind la eliminarea unor interpretări subiective și uneori speculative privind cariera, caracterul, opțiunile politice și motivația deciziilor unor importanți exponenți ai breslei marinarilor români, susținători sau simpatizanți ai Mișcării Naționale de Rezistență.

De asemenea, aș fi onorat dacă acest modest omagiu adus victimelor sistemului represiv instaurat în România după cel de-al Doilea Război Mondial, pentru curajul probat deopotrivă pe câmpul de luptă, dar și în opoziția față de noua ideologie comunistă, va fi acceptat, în egală măsură, și ca o reparație morală postumă pentru suferințele și umilințele asumate și îndurate de acestea, chiar cu prețul vieții, în temnițele comuniste.

Comandor dr. *Marian MOȘNEAGU*

Introducere

EPURAREA PERSONALULUI ARMATEI ROMÂNIEI ÎN PRIMII ANI POSTBELICI

La 7 martie 1945, mareșalul Rodion I. Malinovski și generalul Vladislav P. Vinogradov au ordonat „epurarea armatei de elementele fasciste”¹⁰. Până la sfârșitul lunii, în baza Legii 186/1946 pentru trecerea în rezervă a personalului activ al armatei care prisosește peste nevoile de încadrare, au fost trecuți în rezervă 1 376 ofițeri superiori, dintre care 13 generali de corp de armată, 18 generali de divizie și 53 de brigadă¹¹, majoritatea indezirabili noilor autorități și Comisiei Aliate de Control (C.A.L.C.).

C.A.L.C. opina că era necesar să se prevadă o reducere egală a efectivului după grade, astfel încât să rezulte un efectiv de ofițeri superiori repartizați în mod proporțional după grade.¹²

Amenințați cu judecarea și condamnarea de către instanța judecătorească înființată la ordinul sovieticilor – Tribunalul Poporului – pentru că au luptat împotriva Uniunii Sovietice, mare parte din ofițerii trecuți în rezervă au îngroșat rândurile rezistenței armate împotriva Armatei Roșii, care a ființat pe teritoriul național încă din lunile octombrie-noiembrie 1944¹³, sub forma organizațiilor de rezistență anticomunistă și antisovietică, precum „Sumanele Negre”, „Haiducii lui Avram Iancu”, „Mișcarea Națională de Rezistență”, „Graiul Sângelui”, „Vlad Țepeș I”, „Vlad Țepeș II”, „Organizația I”, „Detășamentul general Cucu”, „Dihorii” etc.¹⁴

A doua operațiune de purificare a armatei s-a efectuat potrivit prevederilor Legii pentru crearea cadrului disponibil al armatei din 19 iunie 1946. Listele cu ofițeri deveniți indezirabili au fost elaborate de Direcția Superioară Politică a Armatei¹⁵, organism nou creat după modelul aparatului politic existent în Armata Roșie. Au fost înlăturați din rândurile cadrelor active 7 600 ofițeri și aproximativ 10 000 subofițeri.¹⁶

¹⁰ Constantin Hlihor, *Armata Roșie în România. Adversar. Aliat. Ocupant. 1940-1948*, vol. I, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1996, p. 171.

¹¹ Octavian Roske, *Note*, în Radu Ciuceanu, *Memorii*, I, p. 346.

¹² *Ibidem*, p. 18.

¹³ Radu Ciuceanu, *Mișcarea Națională de Rezistență*, în *loc. cit.*, p. 242.

¹⁴ *Ibidem*; Arhivele S.R.I., fond D, dosar nr. 679, f. 41-43; Arhivele Militare Române, fond Direcția Justiției Militare, dosar nr. 2830, f. 84-85.

¹⁵ Vezi Decretul-Lege nr. 320 din 25 aprilie 1945, contrasemnat de președintele Consiliului de Miniștri, și Ordinul General nr. 29 din 8 mai 1945 – care se referă la crearea Direcției Superioare pentru Educație, Cultură și Propagandă la Ministerul de Război și a aparatului de educație la unitățile și marile unități de pe front; Ordinul General nr. 113 din 2 octombrie 1945 și Instrucțiunile nr. 21121 prin care se crea Inspectoratul General al Armatei pentru Educație, Cultură și Propagandă, odată cu extinderea „aparatului pentru educație” la scara întregii armate.

¹⁶ Octavian Roske, *op. cit.*, în *loc. cit.*, p. 346.

În vara anului 1947, regele Mihai a ratificat noua Lege de organizare și funcționare a Ministerului Apărării Naționale.¹⁷

Într-un cadru instituțional și legislativ propice samavolnicilor, sub oblăduirea reprezentanților Armatei Roșii de ocupație, instrumentele acesteia au recurs la epurări în rândul ofițerilor și maiștrilor militari și la substituirea lor treptată cu elemente loiale.¹⁸ Într-un climat de insecuritate socială, de brutalitate și de obediență față de ocupant, cadrele de elită ale Marinei Regale au fost identificate de organele de represiune comuniste drept „dușmani ai democrației”, „reacționari periculoși”, „antiguvernamentali” și „antisovietici”.¹⁹

Astfel, în nota la adresa nr. 169 din 13 iulie 1946, expediată de șeful Secției a II-a din Direcția Operații Centrului de Control Militar nr. 1, personalul care făcea obiectul urmăririi era astfel categorisit:

„Categoriza I formează vârful reacționare periculoase, care nu se vor încadra niciodată în vremurile actuale și nici în regimul actual democratic, fiind un focar de propagandă antidemocratică, antiguvernamentală, antisovietică și un focar de teroare [subl.n.s.] contra, mai ales, a elementelor tinere din Marină. Această categorie conduce și se folosește de elementele din categoria a II-a, din care pot fi alese alte vârfuli, atunci când vârfulurile actuale nu vor mai fi în cadrele active ale Armatei.

Trecerea categoriei I în cadrul disponibil cu toate drepturile prevăzute în Legea cadrului disponibil, dreptul de a purta uniformă încă un an după punerea în cadrul disponibil, precum și păstrarea, pe timp de un an, a tuturor drepturilor pe care le au ofițerii activi rămași în Armată, nu este o măsură practică și eficace fiindcă ei vor influența și conduce mai departe pe cei din categoria a II-a, bucurându-se de ascendentul gradului și de faptul că conducerea nu i-a găsit cu nimica pătați, nicidecum vinovați de activitatea lor. Pentru această categorie trebuie aplicată «epurarea», făcând prin această măsură să dispară credința că nu se va întâmpla nimica acelora care fac ca ei și, în același timp, dându-se liniștea tuturor care merg pe drumul democrației, și se înlătură ideea că Marina este antidemocratică și deci posibilitatea de a fi desființată.

Categoria a II-a formează mediul reacționar moderat, care este însă sub influența categoriei I și care, chiar dacă cei din categoria I vor pleca, ei vor continua activitatea reacționară. Nu se poate conta pe sinceritatea lor și nici pe reeducarea lor, chiar dacă unii vor arăta cu timpul că se încadrează în regimul actual. Toți ar trebui mereu supravegheați și nu se vor putea folosi în misiuni de încredere. Dacă se urmărește o purificare totală a

¹⁷ Ștefan Pâslaru, *Cu privire la legile din anul 1947 de organizare și funcționare a Ministerului Apărării Naționale și armatei*, în „*Studii și materiale de muzeografie și istorie militară*”, nr. 12, 1979, p. 247-251. Legea pentru organizarea armatei din mai 1947 copia modelul sovietic (Armata de Uscat, Aeronautica, Marina, Grănicerii, iar în teritoriu, regiunile militare). În iunie 1947, Legea pentru organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale a reorganizat după model sovietic conducerea superioară a armatei (Inspectoratele generale au fost înlocuite cu Comandamente de armată și Direcții superioare). Conducerea departamentelor și comandamentelor au fost înlocuite în vederea îndeplinirii regelui, întrucât armata avea încă un cult monarhic. Apud Costin Scorpan, *Istoria României. Enciclopedie*, Editura Nemira, București, 1997, p. 556.

¹⁸ Dr. Marian Moșneagu, *Politica navală postbelică a României (1944-1958)*, Editura „Mica Valahie”, București, 2006.

¹⁹ Locotenent-comandor drd. Marian Moșneagu, *Prigoana împotriva cadrelor Marinei Militare după 23 august 1944*, în Ion Ionescu, Georgeta Borandă, Marian Moșneagu, *Noi contribuții la istoria Marinei Militare Române*, Editura Muntenia & Leda, Constanța, 2001, p. 115-130.

Marinei și o democratizare reală, atunci nu trebuie nimica precupețit, și trecerea lor în cadrul disponibil, potrivit Legii cadrului disponibil, este o măsură sănătoasă pentru Marină și justă pentru ei. Fiecare știe că nu este o dușmănie contra lui aplicarea legii, ci consecința comportării lui. Drepturile acordate de lege sunt mari și ei nu sunt lăsați pe drumuri. Dacă, prin excepție, unii din ei ar deveni cu timpul loialiști sinceri [!], vor putea fi primiți în Marină. Reformele mari nu cer compromisuri, ci măsuri radicale.”²⁰

Referatul din 9 iulie 1952 confirmă imixtiunea brutală și fără precedent a noii conduceri politice a României în „reformarea” organismului militar românesc postbelic: „Având în vedere că ofițerii de rezervă proveniți din activitate reprezintă o categorie de elemente care, prin antecedentele lor, originea socială, relațiile și apartenența politică, ca și prin educația primită în școlile și armata burghezo-moșierească, sunt ostili regimului și pot constitui un pericol contrarevoluționar deosebit, datorită numărului lor și atașamentului ce l-au dovedit față de regimul burghezo-moșieresc;

Conform hotărârii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. s-a trecut la verificarea ofițerilor de rezervă proveniți din activitate cu scopul de a se stabili componența social-politică a acestora și atitudinea lor față de regimul de democrație populară.

La prima verificare făcută de Comisariatele Militare în anul 1951 asupra unui număr total de 12 648 ofițeri de rezervă proveniți din activitate, s-a stabilit că 3 052 sunt total necorespunzători (cu origine burghezo-moșierească, acțiuni voluntare contra partizanilor sovietici, cu funcții de răspundere în armata burghezo-moșierească etc.), iar un număr de 9 596 ofițeri de rezervă au fost luați în evidență.

Trecându-se la verificarea acestei situații prezentate de Comisariatele Militare, am constatat că din cei 9 596 ofițeri de rezervă luați în evidență:

- 23 provin din Divizia Tudor Vladimirescu;
- 14 provin din Divizia H.C.C. [Horia, Cloșca și Crișan];
- 438 sunt membri P.M.R., U.T.M. sau cu atitudine democratică;
- 4 306 rămân mai departe în evidența ofițerilor de rezervă a Armatei.

Total – 4 781

Restul de 4 815 au fost găsiți necorespunzători din următoarele motive:

- 224 sunt cu origine burghezo-moșierească;
- 2 282 sunt cu origine chiabură sau negustori;
- 125 au fost în partide fasciste sau burghezo-moșierești;
- 1 a fost scos din activitate pe motive moralo-politice;
- 160 condamnați pentru delictе politice sau de drept comun;
- 1 425 foști în străinătate, cu rude în străinătate, cu diferite funcții în aparatul de presiune burghezo-moșieresc sau în serviciile de informații;
- 25 au comis crime sau jafuri pe teritoriul U.R.S.S.;
- 573 excluși P.M.R. sau U.T.M.

Total – 4 815

Precizăm, de asemeni, că un număr de 527 ofițeri activi au fost trecuți la trupă cu gradul de soldat, datorită activității dușmănoase din trecut și prezent față de regimul nostru de democrație populară.

²⁰ A.M.R., fond Marele Stat Major, Secția a II-a, dosar nr. 1585, f. 1, 3.

Față de această situație, considerând că cei 527 foști ofițeri activi și trecuți la trupă, cei 3 052 ofițeri de rezervă proveniți din activitate găsiți necorespunzători de Comisariatele Militare și cei 4 815 ofițeri de rezervă proveniți din activitate care prin originea socială, antecedentele lor și relațiile ce le au constituie un pericol pentru regimul nostru, propunem:

1. Reținerea celor 527 foști activi și trecuți la trupă;
2. Reținerea celor 3 052 ofițeri de rezervă găsiți necorespunzători de Comisiile Militare;
3. Reținerea celor 4 815 ofițeri de rezervă proveniți din activitate verificați și găsiți necorespunzători;
4. Menținerea mai departe în evidență a 4 781 ofițeri de rezervă.

În mod deosebit, propunem ca un număr de 20 ofițeri generali care au fapte și o atitudine social-politică necorespunzătoare, dar care totuși au fost folosiți de regimul nostru, să rămână mai departe în evidența ofițerilor de rezervă ai Armatei.²¹

*Tabelul nominal cu generalii rămași în evidența armatei includea
20 de generali români²²:*

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul și arma	Observații
1	Argeșeanu Constantin Emanoil 60 ani	General-colonel Av.	Membru P.M.R. Fost în misiune specială în Franța, Germania
2	Ianculovici Gheorghe Alexandru 59 ani	General-maior Art.	Membru P.M.R.
3	Petrescu Iancu Alexandru 47 ani	General-maior Justiție	Fost substituit de comisar Regal. Procuror
4	Popescu Nicolae Virgil 59 ani	General-maior dr.	Membru P.M.R.
5	Manea Constantin Emanoil 59 ani	General-maior dr.	Membru P.M.R. Medicul șef al Policlinicii Academiei R.P.R.
6	Popescu Gheorghe Constantin 59 ani	General-colonel Art.	Fost în Armata Franceză 1918-1920. Exclus P.M.R. Fost șeful M.St.M.
7	Ștefănescu Anton Store 57 ani	General-locotenent Art.	Fost comandant al Regiunii 1-a Militară. Exclus P.M.R. la verificare
8	Vasilie Constantin Mihai 54 ani	General-maior	Fost comandant al Regiunii a 3-a Militară.
9	Zamfirescu Ioan Cristache 53 ani	General-maior Art.	Fost șef de Stat Major al Regiunii a 3-a Militară
10	Stăncescu Maxim Alexandru	General-maior Inf.	Membru P.M.R.
11	Vasilie Râșcanu Vasile Constantin 65 ani	General de armată Inf.	Membru P.M.R. Făcut studii în Anglia, Franța, Italia, Ungaria. 1947 la o conferință internațională în Egipt
12	Opriș Nicolae Nicolae 65 ani	General-maior Inf.	Exclus din P.M.R.

²¹ S.I.A., Fond Micofilme, Colecția A.S.-1803, cadrele 300-304.

²² *Ibidem.*

13	Bratu Gh. Gheorghe 49 ani	General- maior Justiție	Membru P.M.R.
14	Dămăceanu I. Dumitru 57 ani	General- locotenent	Tatăl preot cu 8 ha. 3 blocuri naționalizate Fost în U.R.S.S. și Franța pentru semnarea Convenției de armistițiu și a Tratatului de pace
15	Părvulescu Constantin Gheorghe 61 ani	General- locotenent	Are un frate agent de poliție. A fost în excursie în Turcia, Austria și Germania.
16	Cambrea Constantin Gheorghe	General- locotenent	A fost în Turcia, Germania și Austria în excursie
17	Dumitriu Sava Romulus 60 ani	General- colonel	Provenit din Divizia „Horia, Cloșca și Crișan”
18	Athanasiu Vasile	General de armată	
19	Crețulescu Ilie	General- locotenent	
20	Moisescu Dumitru	General- locotenent	

În „Sinteza asupra activității reacționare în armată”, maiorul Ilie Goșa, comandantul Centrului Control Militar nr. 8 preciza:

„În ultimul timp și mai ales de la începutul lunii martie a.c. s-a constatat din atitudinea și manifestările din partea unor ofițeri, subofițeri și trupă, atât în afară cât și în cazarmă, că are caracter ostil regimului democrat în general și în special contra procedului de democratizare în Armată.

Dacă în perioada imediată de după 23 august 1944, aceste manifestațiuni au avut un caracter izolat, sporadic, în ultimul timp însă acestea dau aspectul unor acte care au un caracter organizat și denotă o anumită mentalitate, infiltrată în anumite elemente din Armată care servesc în mod conștient reacțiunea și se fac unelte acelor care caută prin orice mijloace să sape temelii abia începute, ale noii ordine democratice din Țară.

Dacă vom cerceta cauza acestui fenomen reacționar în armată, atunci vom ajunge la constatarea că acesta este izvorât în ce privește mediul: extern, în afară de cazarmă, intern, între pereții cazarmii.

Mediul extern încurajează și alimentează reacțiunea în armată prin contactul membrilor armatei cu diferite persoane, care au drept misiune propagarea acestor idei reacționare în armată, prin participarea armatei la diferite manifestații sau întruniri patriotice, care în fond nu sunt decât adunări cu caracter reacționar care, sub emblema unor lozinci de fals patriotism, speculează sentimentul patriotic și dinastic al armatei, fluturând steagul unui fals sentiment național, însă șovin, și zugrăvind în același timp în cele mai negre culori regimul democrat de azi, agitând spectrul unui viitor nesigur și întunecat, pentru țară în general și pentru armată în special, sub semnul democrației de azi.

Mediul intern din cazarmă creează premisele unei favorabile mentalități reacționare, prin atitudinea unor șefi ierarhici, care în loc să caute a ușura munca educativă a aparatului E.P. [educație și propagandă] și să se ocupe ei înșiși cu educarea celor în subordine, precum și prin exemplul personal, să arate celor mici că numai în spiritul adevărat democrat, care trebuie să domnească în Armată, putem să ne încadrăm cu drept cuvânt între

instituțiile democratice, aceștia fac și propagă tocmai contrariu acoperind cu o vădită intenție diferite acțiuni reacționare din instituția și corpul care-l conduc, tolerând ca reacțiunea să fie în largul ei.

Arătând mai sus cauzele principale ale mișcării reacționare în armată, ajungem de a constata cu destul regret efectul acestora care găsește ecou fie prin manifestări individuale, fie colective, arătând aceeași mentalitate greșită însă periculoasă în același timp.

Pentru concretizarea acestor afirmații arătăm câteva cazuri cu caracter reacționar săvârșite de unele elemente din Armată, de la o dată mai recentă. Acestea sunt numai cele ce ne-au parvenit prin mijloacele și organele noastre de informații, fiind convinși că multe altele s-au petrecut și se petrec neștiute, acoperite și nesemnlate.

– Ofițer care înjură în public guvernul Groza. Nota Informativă nr. 301 din 24.03.1946.

– Ofițer care jighește jandarmeria democrată. Nota Informativă nr. 298 din 31.03.1946.

– Generalul Băldescu jighește în plină conferință un ofițer E.C.P. Nota Informativă nr. 264 din 17.03.1946.

– Ofițer sabotează acțiunea E.C.P. Nota Informativă nr. 260 din 05.03.1946.

– Ofițeri participanți la întrunirea Partidului P.N.Ț. Nota Informativă nr. 5 din 08.04.1946.

– Subofițer manifestează contra guvernului. Nota Informativă nr. 12 din 26.04.1946.

– Subofițer maltratează membri ai P.C.R. Nota Informativă nr. 13 din 26.04.1946.

– Cazul incidentelor muncitorești „ILSA”, intervenție armată. Nota Informativă nr. 18 din 26.04.1946.

– Ofițer care înjură pe primul ministru Groza. Nota Informativă nr. 37 din 28.04.1946.

– Subofițer face apologia publică a lui Maniu și Brătianu. Nota Informativă nr. 43 din 26.04.1946.

– Insultarea primului ministru de către unii soldați. Nota Informativă nr. 53 din 8 Maiu 1946.

– Subofițer aduce injurii Guvernului și membrilor P.C.R. Nota Informativă nr. 59 din 8 Maiu 1946.

– Incidentele de la Arad cu ocazia zilei de 10 Mai 1946. Nota Informativă nr. 62 din 13 Maiu 1946.

– Manifestații reacționare a unor soldați la 10 Mai în Timișoara. Nota Informativă nr. 67 din 11.05.1946.

– Ofițer s-a manifestat antidemocratic la 10 Mai 1946. Nota Informativă nr. 68 din 11.05.1946.

– Grup de soldați manifestă contra muncitorilor. Nota Informativă nr. 69 din 11.05.1946.

– Ofițer care insultă pe generalisimul Stalin. Nota Informativă nr. 71 din 23.05.1946.

– Subofițeri și soldați manifestă în public la 10.05.1946. Nota Informativă nr. 88 din 27.05.1946.

– Ofițer care manifestă tendințe reacționare. Note Informative nr. 75 și 76 din 30.05.1946.

Din cele de mai sus se poate constata că într-adevăr există o stare de spirit în armată dăunătoare din toate punctele de vedere.

Remediile care se impun trebuie să tindă cât mai urgent și radical la înlăturarea cauzelor, prin: o educație solidă în spiritul democrat; selecționarea șefilor de corpuri; sancționarea și îndepărtarea elementelor reacționare, semnalate ca atare, din armată.

În acest scop, aparatul E.C.P. trebuie întărit, revizuit, ca să fie compus din elemente care au un prestigiu moral și intelectual, ce se poate să se impună.

– Selecționarea șefilor de corpuri trebuie să fie făcută prin verificarea acestora din punct de vedere democrat și cel al încadrării lor în spiritul timpului de azi.

Epurarea reacționarilor din armată ar constitui un exemplu și ar arăta că toleranța de până acum nu este o slăbiciune a actualului regim după cum le place s-o creadă și s-o afirme pretutindeni.”²³

În „Tabel cu ofițerii activi cunoscuți de Marele Stat Major – Secția a II-a că au fost arestați în cursul lunilor mai, iunie, iulie 1946 pentru diferite motive”²⁴ figurează și patru ofițeri de marină:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Unitatea	Data arestării	Motivul arestării	Situația în care se află în prezent
1.	Roșescu Gheorghe	Comandor	șef Stat Major Marină	20.V.1946	Atitudine antidemocratică cu ocazia mitingului din 20.V.1946	Pedepsiți cu câte 30 zile arest sever: urmează a li se aplica art. 48
2.	Bujoreanu Florin	Comandor	șef Serviciu Armistițiu din S.S.M.	20.V.1946		
3.	Bercea Alexandru	Căpitan-comandor	șef Secția a 4-a din Statul Major Marină	20.V.1946		
4.	Bădescu Victor	Locotenent-comandor	Secția 4-a Stat Major Marină	20.V.1946		Pedepsit cu 20 zile arest sever și propus pentru cadru disponibil

La 19 august 1946, Centrul Control Militar nr. 1 primea prin Nota contrainformativă nr. 2093 următoarele date solicitate prin Ordinul nr. 156/1946 „Confidențial Personal”: „Din lotul ofițerilor suspecți de activitate în M.N.R. (Mișcarea Națională de Rezistență – n.n.) sau legătură cu anglo-americani, D.G.P. și S.S.I. au procedat la arestarea și cercetarea lor.

²³ A.M.R., Fond M.St.M., dosar nr. 1872, f. 48-50.

²⁴ A.M.R., Fond M.St.M., Secția a II-a, Biroul Contrainformații, f. 33.

Numele ofițerilor rămași arestați este cunoscut Marelui Stat Major din Notele contra-informative ale Centrului Control Militar nr. 1 și din Comunicatul Ministerului Afacerilor Interne.

În arhiva D.G.P. nu se mai află noi elemente în afara celor raportate de Centru cu Notele contrainformative nr. 588, 705 și 768/1946 etc.

S-au cules date suplimentare despre amiralul în rezervă Macellariu Horia și generalul (C.D. – cadru disponibil) Mardare Socrate.

1. Contraamiralul Macellariu Horia este dovedit a fi membru în Comitetul Central al M.N.R. pe baza rezultatului cercetărilor făcute grupului închis la Pitești.

I s-a fixat domiciliul obligatoriu, dar a dispărut. S.S.I. a fixat un premiu de 4 milioane lei pentru prinderea lui.

2. Generalul (C.D.) Mardare Socrate a fost văzut în repetate rânduri în compania colonelului american Frank Stevens. Colonelul Stevens are și rolul de consilier al reprezentantului politic nord-american.

3. Se anexează 22 fișe cu datele și situația militară actuală a ofițerilor semnați ca suspecti. (C.D., rezervă sau activitate și locul.)

Chestiunea se urmărește.²⁵

La 21 iunie 1946, Centrul Control Militar nr. 1 primea „Nota contrainformativă nr. 588 cu privire la ofițerii de marină activi și de rezervă suspecti”, care „au aderent în partidele istorice, în diverse organizații subversive sau legături cu misiunile anglo-americe din România (de serviciu sau particulare)”²⁶. Acest tabel, întocmit de D.G.P., îi includea pe contraamiralul în rezervă Horia Macellariu, filogerman (M.N.R.), și pe locotenent-comandorul Costin Niculae, Baza Fixă (M.N.R.). „Urmărim chestiunea pentru a propune o documentare”²⁷ – concluziona sursa.

Detaliind organizarea și activitatea Mișcării de Rezistență din România, în același document se preciza:

„I. Pe teritoriul țării activează câteva organizații clandestine cu caracter subversiv, reacționar și naționalist, al căror scop este subminarea actualului regim, recte a doctrinei democratice și împiedicarea pătrunderii comunismului în masele populare.

II. Aceste organizațiuni se intitulează generic mișcări de rezistență și în cadrul lor activează unit cetățeni români (civili și militari), cât și parte din celelalte naționalități conlocuitoare, în special maghiarii.

III. Aceste organizațiuni se pot grupa astfel:

A. Mișcări de rezistență naționaliste române, cu misiunea de a împiedica punerea în aplicare a doctrinei democratice și a duce lupta împotriva propagandei comuniste

1. *Organizația „Haiducii lui Avram Iancu”*

Urmărește împiedicarea și contracararea propagandei comuniste conduse de la Moscova în România.

Organizația are caracter legionar antisemit, fascist și antisovietic.

Organizarea pare a fi următoarea:

a) Divizia „Sumanelor Negre”, cu nucleul în Munții Călimanului;

²⁵ *Ibidem*, f. 107.

²⁶ *Ibidem*, f. 113.

²⁷ *Ibidem*.

b) Divizia „Tudor Vladimirescu”, cu sediul în Munții Olteniei.

c) Divizia „Crucilor”, cu nuclee în Munții Neamțului, Vrancei, Bucovinei și zona Codlea–Brașov.

Mișcarea se compune din foști legionari și diverși nemulțumiți.

Comandantul acestei organizații pare a fi Gavril Olteanu, din orașul Reghin–Mureș.

Activitatea organizației s-a marcat prin răspândirea de manifeste potrivnice actualului regim, în special în Ardeal, Banat și Muntenia.

Se pare că în ultimul timp trecuse și la organizarea unor depozite de armament și muniții prin intermediul și cu ajutorul unor militari.

Se pare că organizația „Haiducii lui Avram Iancu” ar avea unele legături sau chiar ar fi inițiată de către P.N.Ț. – Maniu.

2. *Organizația Națională de Rezistență „Graivul Sângelui”*

Are caracter naționalist-monarhic și antiguvernamental. În nucleul de conducere se pare că ar intra un număr destul de mare de generali de rezervă, printre care:

- Generalul Rădescu Nicolae (dispărut).
- Generalul Aldea Aurel (arestat).

Din organizație fac parte numeroși funcționari, polițiști epurați, foști magistrați, militari deblocați etc.

Activitatea organizației s-a manifestat până în prezent prin:

- propagandă anticomunistă și antiguvernamentală;
- instigarea locuitorilor de a nu se supune ordinelor autorităților civile și militare;
- colectarea și depozitarea clandestină de armament și muniții;
- formarea de cadre din militarii și funcționarii deblocați în vederea unei conspirații împotriva regimului.

Se pare că mișcarea ar căuta să întrețină unele legături cu P.N.Ț. – Maniu și cu misiunile anglo-americane aflate în țară.

3. *Mișcarea de Apărare Națională Românească*

Constituie o diversiune a adevăratei M.N.R. în urma principalilor membri ai acestei mișcări.

Activează prin manifeste antivernamentale răspândite mai ales în Capitală, Banat și județul Hunedoara.

4. *Mișcarea de Rezistență a Armatei Naționale Române a lui Horia Sima*

Se pare că această mișcare, prin emisarii săi (câțiva ofițeri de rezervă), duce tratative cu un așa-zis Grup Militar Regalist compus din persoane marcante din lumea politică și militară pentru a forma un Bloc Național de Rezistență.

5. *Organizarea Banderistă sau Organizația Naționalistilor Ucrainenii – O.N.U.*

Este o mișcare naționalistă ucraineană, cu centrul de conducere probabil în Polonia sau Galiția, având ramificații pe teritoriul românesc Bucovina și nordul Moldovei.

Atitudinea și activitatea mișcării sunt categoric anticomuniste și antisemite și se manifestă prin:

- suprimarea polonezilor, ucrainenilor și românilor care consimt să colaboreze cu autoritățile sovietice;
- suprimarea evreilor și terorizarea lor, pentru a-i determina să emigreze.

Se pare că organizația întreținea relații cu „Divizia Sumanelor Negre”.

Conducătorul organizației din România, numitul Macoveiciuc, a fost împușcat mortal în ziua de 8 iulie 1946 pe teritoriul județului Rădăuți.

Membrii principali ai acestor mișcări de rezistență au fost arestați de către organele Siguranței Statului și, conform comunicatului recent publicat de Ministerul Afacerilor Interne, aceștia urmează a fi judecați.

B. Mișcarea de Rezistență Șovino-Iredentistă Maghiară, cu misiunea de a înfăptui prin orice mijloace autonomia Ardealului sau alipirea lui Ungariei

- a) M.E.M. – Mișcarea de Rezistență Maghiară.
- b) Uniunea Luptătorilor pentru Libertățile Maghiarilor.
- c) Mâna Neagră (caracter anticomunist).
- d) Asociația Sf. Ștefan.
- e) Asociația Apostolatul Rugăciunii.

IV. Toate aceste organizațiuni au un fond comun: antiguvernamental și antisemit, recte antidemocrat, născut din excitarea și exaltarea până la extrem a curentului naționalist în rândurile românilor și ale populațiilor conlocuitoare.

Asemenea atitudini se pare că se dezvoltă în paralel cu mișcări similare semnalate și în alte state din Sud-Estul Europei (Ungaria, Polonia, Bulgaria etc.).”²⁸

²⁸ *Ibidem*, f. 185-188.

Capitolul I

GRUPUL REACȚIONARILOR DIN MARINĂ

Arestarea și anihilarea parcului de nave, construcțiilor și transporturilor navale românești în vâltoarea evenimentelor discreționare de după 23 august 1944 au fost urmate în primii ani postbelici și de o înverșunată prigoană împotriva cadrelor Marinei Militare, suspectate de atașament față de vechiul regim. Astfel, o primă listă conținea 14 ofițeri din categoria I, printre care contraamiralii Gheorghe Dumitrescu și August Roman, pentru care se solicitau Biroului 5 fișe pentru fiecare și ordin Centrului spre a le urmări activitatea²⁹, respectiv 58 de ofițeri din categoria a II-a, în frunte cu contraamiralii Alexandru Stoianovici și Iacob Bălan.³⁰

În concluzii, raportorul aducea următoarele argumente: „Plecarea categoriei I și a II-a din Marină va aduce liniștea în toată Marina (!), ea putând să se dezvolte într-un regim democratic realmente, căpătând încrederea conducerii și aliaților. Oscilațiunile și a celor de bună credință vor dispărea și toate energiile se vor canaliza pentru propășirea Marinei.

Niciunul din cei care ar pleca nu este indispensabil Marinei din punct de vedere profesional. Cu ofițerii care rămân se poate realiza mult mai mult decât dacă ar rămâne și categoria I și categoria a II-a, fiindcă nu va mai fi cine să-i deruteze.

²⁹ În categoria I erau incluși contraamiralii Dumitrescu Gheorghe și August Roman, comandorii Bardescu Nicolae, Voinescu Victor, Niculescu Constantin și Pelimon Aurel, căpitan-comandorii Antonescu Nicolae, Economu Virgil, Mărgineanu Ovidiu, Bănică Ioan, Mocanu Gheorghe, Dumitriu Traian și locotenent-comandorii Vasilescu Virgil și Străjescu Paul, semnați ca „reacționari, antiguvernamentali și antisovietici”.

³⁰ În categoria a II-a fuseseră incluși contraamiralii Stoianovici Alexandru și Bălan Iacob, comandorii Cosăceanu Ștefan, Petrovici Mișu, Martac Alexandru, Dumitriu Eugen, Condeescu Dumitru, Bujoreanu Florin, căpitan-comandorii Trandafirescu Eugen, Bercea Alexandru, Niculescu Dumitru, Năstase Constantin, Popovici Horia, Călărășu Petre, Popescu Tudor, Borș Constantin, Stănescu Gheorghe, Ghezdo Eduard, Horodincă Titus, locotenent-comandorii Nicolau Eustațiu, Constantinide Radu, Halus Gheorghe, Panait Ioan, Văleanu Barbu, Bădescu Gheorghe, Mușat Ioan, Costinescu Dumitru, Ionașec Constantin, Ștefănescu Gheorghe, Petriman Ioan, Zaharia Ioan, Horja Constantin, Bălănescu Paul, Nicolau Ioan, căpitanii Ignat Paul, Ghica Leon, Papazoglu Mircea, Nicolaescu Dumitru, Pleșoianu Dumitru, Radu Tudor, Rădescu Ioan, Simionescu Gheorghe, Necula Constantin, Rick Ștefan, Stănciulescu Nicolae, locotenenții Gălășanu Paul, Georgescu Ștefan, Lu-poaie Florin, Sliam Alexandru, Stanciu Ioan, Pfeiller Otto, Păpăriș Gabriel, Rădulescu Alexandru, Cioroianu Radu, Cozma Aurel, aspirantul Carp Faustino, colonelul int. Vasiliu Dumitru și maiorul int. David Ioan.

Elementele tinere, lipsite de propaganda reacționară, se vor încadra repede în ritmul democratic și ele sunt viitorul Marinei [subl.n.s.].

Gradele mari din categoria I și categoria a II-a n-au acționat, așa cum spun ei, pentru salvarea Marinei ci pentru salvarea propriei lor situații.

Sinceritatea, obiectivitatea, loialitatea, justețea au stat la baza întocmirii acestui document.³¹

În virtutea acestui raționament, un număr de 162 de ofițeri de marină au fost trecuți în cadrul disponibil la cerere și din oficiu, potrivit Înaltelor Decrete Regale nr. 2121 din 5 iulie 1946, nr. 2269 și 2270 din 22 iulie, nr. 2495, 2496, 2497 și 2498 din 9 august 1946. „Elementul perturbator” era considerat contraamiralul August G.T. Roman.³²

Un prim lot este cel inclus în Tabelul de mai jos, întocmit de șeful Secției a II-a din Statul Major al Marinei, locotenent-comandorul Adrian Vasilache, înaintat Marelui Stat Major cu nr. 282 din 31 august 1946:

Tabel nominal

de ofițerii de marină și ofițerii din alte arme – confirmați în Marină – trecuți în cadrul disponibil, la cerere și din oficiu, potrivit Înaltelor Decrete Regale nr. 2121 din 5 iulie 1946, nr. 2269 și 2270 din 22 iulie 1946, nr. 2495 - 2496, 2497 și 2498 din 9 august 1946³³

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
1	Roman C.T. August	Contraamiral	19.VII.1914	La dispoziția S.S.M.	Str. G-ral Manu 20, București 43036	
2	Stoianovici St. Alexandru	Contraamiral	15.VI.1915	La dispoziția S.S.M.	Calea Moșilor, București 11525	
3	Bălan I. Iacob	Contraamiral	15.VI.1915	La dispoziția S.S.M.	Str. G-ral Berthelot 46, București 52460	
4	Foca N. Anton	Comandor	1.VII.1920	Comisia de Supraveghere Brăila		Cerere
5	Toma P. Matei	Comandor	1.VII.1922	Școala Navală	Str. Amiral Bălescu 29, București 70337	Cerere
6	Diaconescu I. Paul	Comandor	1.X.1916	C.A.L.M.Fl.		
7	Pelimon R. Aurel	Comandor	1.X.1916	La dispoziția S.S.M.	Aleea Renault nr. 6, București 43958	
8	Voinescu St. Victor	Comandor	1.VII.1920	La dispoziția S.S.M.	Șos. Panduri 62, București 45069	

³¹ A.M.R., Fond Marele Stat Major Secția a II-a, dosar nr. 1585, f. 6.

³² *Ibidem*, f. 28-34.

³³ *Ibidem*, f. 29-34.

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
9	Petrovici C. Mișu	Comandor	1.VII.1920	La dispoziția S.S.M.	Str. Aurel Vlaicu 81, București 92390	
10	Niculescu I. Constantin	Comandor	1.VII.1921	La dispoziția S.S.M.	Str. Dr. Pasteur 23, București 75900	
11	Roșescu I. Gheorghe	Comandor	1.VII.1921	La dispoziția S.S.M.	Str. Dr. Pasteur 23 București 30487	
12	Condeescu Gh. Dumitru	Comandor	1.VII.1922	Ministerul Comunicațiilor	Str. Dr. G-ral Mora 21, București 75900	
13	Bujoreanu V. Florin	Comandor	1.VII.1922	La dispoziția S.S.M.	Str. Sf. Spiridon nr. 8, București 13344	
14	Cosăceanu P. Ștefan	Comandor nenavigant	18.III.1914	M.St.M. Secția VI-a	Str. Berzei 32 București 45572	
15	Tonu V. Gheorghe	Medic colonel	16.IV.1918	C.A.L.M.Fl.		Cerere
16	Ioncevici T.I. Veneriu	Int. colonel	1.VII.1922	M.R.	Str. Tunari 64, București 10655	
17	Vasilii I. Dumitru	Colonel inf.	1.IV.1917	Batalionul Infanterie Marină	Str. Mitropolit Ghenadie Petrescu 38, București 47382	
18	Condeescu Gr. Aurel	Colonel geniu	1.X.1916	S.S.M.	Str. Sf. Constantin 31, București 47382	
19	Tărăneanu S. Ștefan	Colonel magistrat	1.VII.1922	M.R.		
20	Marinică M. Ioan	Ad. colonel	1.VII.1921	M.R.	Str. Maior Popovici 10, București 73930	
21	Lungu C. Corneliu	Căpitan-comandor	1.VII.1923	Școala Superioară de Război	Str. Petre Poni 18, București 73930	Cerere
22	Niculescu L. Dumitru	Căpitan-comandor	1.VII.1923	Școala de Submaștri		Cerere
23	Ionescu Gh. Mircea	Căpitan-comandor	1.VII.1925	S.S.M.	Str. G-real Berthelot 60, București 45957	Cerere
24	Gealep N. Virgil	Căpitan-comandor	1.VII.1922	S.S.M.	Str. Masaryk nr. 1, București ap. 36-27923	Cerere
25	Hristu E. Gheorghe	Căpitan-comandor	1.VII.1926	C.A.L.M.Fl.		Cerere

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
26	Mărgineanu T. Ovidiu	Căpitan-comandor	1.VII.1921	La dispoziția S.S.M.		
27	Dumitriu N. Eugen	Căpitan-comandor	1.VII.1920	S.S.M.	Str. Carol Davila 74, București 34781	
28	Samson V. Titus	Căpitan-comandor	1.VII.1923	C.F.FI.	Str. Știrbey Vodă 16, București 52708	
29	Trandafirescu C. Eugen	Căpitan-comandor	1.VII.1923	Comisia Română de Armistițiu		
30	Bercea M. Alexandru	Căpitan-comandor	1.VII.1923	La dispoziția S.S.M.	Str. Serg. Nuțu Ioan 43, București	
31	Bănică I. Ion	Căpitan-comandor	1.VII.1924	La dispoziția S.S.M.	Str. Arcului nr. 4 București 51731	
32	Popovici I. Horia	Căpitan-comandor	1.VII.1924	St.M.M.	Str. Romulus nr. 35 București 30954	
33	Călărășu N. Petre	Căpitan-comandor	1.VII.1924	La dispoziția S.S.M.	Str. N. Racotă nr. 12 București 52248	
34	Mocanu C. Gheorghe	Căpitan-comandor	1.VII.1924	M.St.M. Serviciul Istoric	Șos. Panduri 62, București 52248	
35	Popescu Teodor	Căpitan-comandor	1.VII.1924	S.S.M.	Str. Dr. Eugen Iosif 8 București 57214	
36	Borș D. Constantin	Căpitan-comandor	1.VII.1925	M.St.M.	Str. Andrei Mureșanu nr. 14 București 26020	
37	Dumitrescu P. Armand	Căpitan-comandor	1.VII.1925	C.A.L.M.FI.		
38	Ghezzo I. Eduard	Căpitan-comandor	1.VII.1926	D.M.E.M.		
39	Horodincă Titus	Căpitan-comandor	1.VII.1926	Nave dezarmate		
40	Năstase C. Constantin	Căpitan-comandor ing.	1.VII.1923	S.S.M.	Str. Remus nr. 10, București 63001	Cerere
41	Marinescu A. Vasile	Căpitan-comandor ing.	1.VII.1924	S.S.M.	Str. V. 34, Parc Jianu, București 71273	Cerere
42	Popescu Gh. Traian	Medic locotenent-colonel	15.X.1921	Batalionul Infanterie Marină		
43	Tuchel T. Nicolae	Medic locotenent-colonel	15.X.1924	Depozitele Fluviale		

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
44	Popovici C. Alexandru	Adm. locotenent-colonel	1.VII.1922	Depozitele de Echipament		
45	Pascu C. Mihail	Adm. locotenent-colonel	1.VII.1922	C.A.L.M.Fl.		
46	Constantinidi A. Radu	Locotenent-comandor	1.VII.1927	S.S.M.	Str. Nicolae Filipescu 28, București 22488	Cerere
47	Holban S. Ștefan	Locotenent-comandor	1.VII.1930	S.S.M.	Str. Nicolae Filipescu 28, București 22488	Cerere
48	Nicolau Emil	Locotenent-comandor	1.VII.1932	S.S.M.	Piața Lascăr Catargiu 1, București	Cerere
49	Ștefănescu O. Gheorghe	Locotenent-comandor	1.VII.1931	Școala Școala Superioară de Război	Str. Sandu Aldea 38, București 73219	Cerere
50	Nicolau Eust. Traian	Locotenent-comandor	1.VII.1927	C.F.Fl.	Str. Kogălniceanu 47, București 58644	
51	Limbidi S. Ovidiu	Locotenent-comandor	1.VII.1928	S.S.M.		
52	Chiriac I. Gheorghe	Locotenent-comandor	1.VII.1928	S.S.M.	Str. Matei Basarab 29, București 56992	
53	Costăchescu C. Gheorghe	Locotenent-comandor	1.VII.1928	S.S.M.	Str. Drumul Sării 19, București	
54	Prejbeanu N. Iulian	Locotenent-comandor	1.VII.1928	C.A.L.M.Fl.		
55	Șerbănescu I. Ovidiu	Locotenent-comandor	1.VII.1929	Nave de luptă		
56	Bădescu N. Gheorghe	Locotenent-comandor	1.VII.1929	C.A.L.M.Fl.		
57	Mușat N. Ioan	Locotenent-comandor	1.VII.1930	Școala Navală		
58	Costinescu N. Dumitru	Locotenent-comandor	1.VII.1930	Școala Superioară de Război		
59	Mihăilescu Eremia	Locotenent-comandor	1.VII.1930	Batalionul Geniu Marină	Str. Unirii nr. 5 Brăila	
60	Stancu D. Ioan	Locotenent-comandor	1.VII.1931	Stat Major Marină		
61	Petriman I. Ioan	Locotenent-comandor	1.VII.1931	Școala Superioară de Război		
62	Bălănescu Gr. Paul	Locotenent-comandor	1.VII.1931	Nave de luptă		
63	Ștefănescu T. Mircea	Locotenent-comandor	1.VII.1932	Depozitele Fluviale		

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
64	Văleanu C. Barbu	Locotenent-comandor	1.VII.1929	Batalionul Infanterie Marină		
65	Ionașec C. Constantin	Locotenent-comandor	1.VII.1930	C.A.I.C.R. Galați		
66	Raba V. Ioan	Locotenent-comandor	1.VII.1930	Batalionul Geniu Marină		
67	Diaconescu I. Paul	Locotenent-comandor	1.VII.1932	Depozitele Fluviale		
68	Emandi I. Dinu	Locotenent-comandor	1.VII.1932	S.S.M.	Str. Frumoasă 52, București 46172	
69	Zaharia I. Ioan	Locotenent-comandor	1.VII.1933	Stat Major Marină	Șos. Panduri 62, București 53330	
70	Bădescu M. Victor	Locotenent-comandor	1.VII.1933	La dispoziția S.S.M.	Str. Dr. Teohari 7, București	
71	Străjescu D. Paul	Locotenent-comandor	1.VII.1933	S.S.M.	Str. Dr. Kalinderu nr. 16, București 31228	
72	Mihăilescu N. Cezar	Locotenent-comandor	1.VII.1933	Nave de luptă		
73	Savopol N. Nicolae	Locotenent-comandor mec.	1.VII.1931	S.S.M.		Cerere
74	Petică C. Alexandru	Locotenent-comandor mec.	1.VII.1931	C.A.L.M.Fl.		Cerere
75	Moscu D. Vasile	Locotenent-comandor mec.	1.VII.1933	C.A.L.M.Fl.		Cerere
76	Costandache T. Ioan	Locotenent-comandor mec.	1.VII.1932	S.S.M.		
77	Dimancea T. Constantin	Locotenent-comandor mec.	1.VII.1932	A.S.I.M.		
78	Zeamă V. Dumitru	Locotenent-comandor mec.	1.VII.1932	Nave de luptă		
79	Radu T. Tudor	Locotenent-comandor ing.	1.VII.1933	S.S.M.	Str. Turda nr. 46, București 71506	Cerere
80	Mihăilescu Gh. Aurel	Medic maior	1.XI.1922	S.S.M.	Calea Moșilor 291 București 29590	Cerere
81	Tonu Gh. Constantin	Medic maior	1.I.1927	Batalionul Geniu Marină		Cerere
82	Grigore D. Nicolae	Adm. maior	1.VII.1923	Batalionul Geniu Marină		

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
83	Focșăneanu Gheorghe	Adm. maior	1.VII.1924	D.M.E.N.		
84	Zaharia I. Ioan	Guard art. maior	1.VII.1930	M.R.		
85	Nițescu N. Nicolae	Guard art. maior	1.VII.1933	M.R.		
86	Alexe Gh. Mircea	Guard art. maior	1.VII.1933	M.R.		
87	Ghionea D. Ioan	Guard geniu maior	1.VII.1929	S.S.M.	Str. Sticlari nr. 4 București 63225	
88	Corean I. Mihail	Guard geniu maior	1.VII.1929	S.S.M.	Str. Lanțului 12 etaj 1 București	
89	Ignat M. Paul	Căpitan	1.VII.1931	Nave de luptă		Cerere
90	Trandafirescu D. Decebal	Căpitan	1.VII.1933	C.F.FI.		Cerere
91	Nicolaescu E. Petre	Căpitan	1.VII.1936	S.S.M. Direcția Livrări	Str. Finlanda 12 București 24220	Cerere
92	Ene R. Gheorghe	Căpitan	1.VII.1935	C.F.FI.		
93	Ghica L. Leon	Căpitan	1.VII.1936	S.S.M.	Str. Ecaterina Teodoriu 16 București 34143	
94	Papazoglu C. Mircea	Căpitan	1.VII.1936	Nave de luptă		
95	Stănescu N. Constantin	Căpitan	1.VII.1933	Depozitul Mine Tulcea		
96	Stoian C. Ilie	Căpitan	1.VII.1937	Stat Major Marină		
97	Rick C. Ștefan	Căpitan	1.VII.1938	Școala de Submaeștri		
98	Rădescu I. Ioan	Căpitan	1.VII.1939	Batalionul Inf. Marină		
99	Dan I. Marin	Căpitan	1.VII.1939	Depozitele Fluviale		
100	Cristescu C. Gheorghe	Căpitan mecanic	1.VII.1931	Depozitele Fluviale		
101	Mărăștășanu Gr. Emil	Căpitan mecanic	1.VII.1939	S.S.M. Adm. Livrări	Str. Aviator P. Crețu 54, București, Parc Domenii	
102	Danielescu M. Mihai	Căpitan geniu	1.VII.1936	M.R.		Cerere
103	Mirescu M. Paul	Căpitan geniu	1.VII.1936	Statul Major Marină	Str. Sirenelor 65, București	Cerere
104	Sacerdoțeanu M. Gheorghe	Căpitan geniu	1.VII.1936	Batalionul Geniu Marină		
105	Petcu D. Ioan	Căpitan inf.	1.VII.1930	M.R.		
106	Roman I. Nicolae	Căpitan inf.	1.VII.1939	Batalionul Infanterie Marină		

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
107	Groșescu T. Emil	Căpitan inf.	1.IX.1939	Batalionul Infanterie Marină		
108	Hilchi N. Nicolae	Căpitan inf.	1.IX.1939	Batalionul Infanterie Marină		
109	Florescu Sc. Ioan	Adm. căpitan	1.IX.1939	M.R.		
110	Popescu Gh. Ioan	Adm. căpitan	1.IX.1939	M.R.		
111	Filip M. Virgiliu	Adm. căpitan	1.IX.1939	M.R.		
112	Florea Corneliu	Guard geniu cpt.	1.VII.1939	Bat. Geniu Marină		Cerere
113	Șliam Alexandru	Locotenent	1.VII.1943	Școala Navală		Cerere
114	Stoicuța Sever Maximilian	Locotenent	10.V.1942	Batalionul Infanterie Marină		Cerere
115	Ivănescu Gh. Emil	Locotenent	15.VIII.1943	Batalionul Infanterie Marină		Cerere
116	Maican I. Victor	Locotenent	29.VI.1940	C.F.Fl.		Cerere
117	Drăgușin C-tin	Locotenent	1.VII.1943	Flotila de Dragaj		Cerere
118	Caraman D. Vasile	Locotenent	31.III.1940	Șc.S.M. (Școala Politehnică)		
119	Maxim C. Nicolae	Locotenent	31.III.1940	Batalionul Geniu Marină		
120	Petrescu B.I. Benone	Locotenent	29.VI.1940	Școala Navală		
121	Chiriac I. Simion	Locotenent	29.VI.1940	Divizionul Artilerie Marină	Str. Troțuș nr. 73 București	
122	Obreja K. Dorin	Locotenent	29.VI.1940	Flotila Dragaj		
123	Dobre T. Albert	Locotenent	29.VI.1940	Arsenalul Marinei		
124	Reus V. Radu	Locotenent	29.VI.1940	C.F.Fl.		
125	Alexandrescu Gh. Radu	Locotenent	10.V.1941	Flotila Dragaj		
126	Atanasiu C. Ștefan	Locotenent	10.V.1941	Flotila Dragaj		
127	Drăgan N. Dumitru	Locotenent	10.V.1941	Flotila Dragaj		
128	Canari A. Vlad	Locotenent	10.V.1942	Școala Navală		
129	Mujicicov A. Nicolae	Locotenent	10.V.1942	Școala Navală		
130	Apreutesei I. Cezar	Locotenent	10.V.1942	Școala Navală		
131	Cucu I. Aurel	Locotenent	10.V.1942	S.S.M.	Str. Rădiței 42 bis, București 47475	

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promoția	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
132	Peretz I. Alexandru	Locotenent	1.VII.1938	Nave de luptă		
133	Hagiac I. Romeo	Locotenent	1.VII.1943	Școala Navală		
134	Mazilu I. Nicolae	Locotenent mec.	29.VI.1940	Nave de luptă		
135	Șerban Gh. Panait	Locotenent mec.	10.V.1941	Depozitele Fluviale		
136	Rusu Nicolae	Locotenent echipaj	15.VI.1941	Batalionul Geniu Marină		Cerere
137	Băltaru I. Traian	Locotenent echipaj	15.VI.1941	D.M.E.M.		
138	Nichita C-țin	Locotenent echipaj	15.VI.1941	Cercul Teritorial Constanța (Disp. boală)		
139	Ciobanu N. Dumitru	Locotenent echipaj	1.VI.1943	Școala Navală		
140	Aurică T. Manea	Locotenent inf.	1.IV.1940	Batalionul Infanterie Marină		
141	Mirescu M. Gheorghe	Locotenent inf.	1.IV.1940	Batalionul Infanterie Marină		
142	Gavrilă T. Cazimir	Locotenent inf.	1.IV.1940	M.R.		
143	Ionescu Ap. Eugen	Locotenent inf.	1.IV.1940	M.R.		
144	Sidor I. Ioan	Locotenent geniu	1.IV.1940	Batalionul Geniu Marină		
145	Neamțu N. Dumitru	Locotenent geniu	15.VI.1940	S.S.M.	Str. Episcop Chesarie 28, București 35993	
146	Matache C. Vasile	Aspirant	1.IV.1944	Școala Navală		Cerere
147	Filipescu A. Paul	Aspirant	10.V.1945	Batalionul Infanterie Marină		Cerere
148	Marinescu C. Alex. M.	Aspirant	15.IV.1944	Divizionul Artilerie Marină		Cerere
149	Vitănescu C. Constantin	Aspirant	10.V.1945	Divizionul Artilerie Marină		Cerere
150	Ghinescu M. Virgil	Aspirant	10.V.1945	Batalionul Infanterie Marină		Cerere
151	Marcu D. Grigore	Aspirant	10.V.1945	Nave de luptă		
152	Barbosu Al. Alex.	Aspirant	15.IV.1944	Stat Major Marină		
153	Șerbănescu D. Alex.	Aspirant	15.IV.1944	S.S.M.		
154	Curpen M. Ioan	Aspirant	10.V.1945	La dispoziția S.S.M.		

Nr. crt.	Numele și prenumele	Gradul	Promotia	Unitatea unde conta la trecerea în cadrul disponibil	Adresa	Obs.
155	Ionescu D. Toma	Aspirant	10.V.1945	La dispoziția S.S.M.		
156	Untaru D. Aurel	Aspirant	10.V.1945	La dispoziția S.S.M.		
157	Blăjan T. Constantin	Aspirant	1.VII.1946	Nave de luptă		
158	Ionescu Gh. Mihalache	Aspirant mecanic	1.VII.1946	Nave reparație		Cerere
159	Cernătescu A. Gheorghe	Aspirant mecanic	15.IV.1944	Nave reparație		
160	Marin B. Ilie	Aspirant mecanic	10.V.1945	La dispoziția S.S.M.		
161	Iordănescu C. C-tin	Aspirant mecanic	10.V.1945	La dispoziția S.S.M.		
162	Pătrașcu Gh. Marin	Aspirant mecanic	1.VII.1946	Nave reparație		

Într-o altă situație, în categoria A figurează 33 de ofițeri, identificați cu +, respectiv.

„+ Acest semn indică că au mai fost trecuți pe un tabel ca să fie trecuți în cadrul disponibil la prima aplicare a legii. Cu toate acestea, nu au fost trecuți până în prezent.

Din ceilalți care nu au semnul de mai sus, o parte din ei sunt reacționari, o parte foarte slabi ca valoare profesională.

Din caracterizarea fiecăruia se poate vedea ce sentimente nutrește fiecare pentru actualul regim democratic.

Au deja fișele date dinainte”.³⁴

În categoria B erau incluși 15 ofițeri: „Această categorie oscilează, nefiind hotărâtă definitiv pentru un regim democratic, pentru o prietenie cu U.R.S.S. și pentru actualul Guvern. Din această cauză nu se poate conta pe ei ca elemente de totală încredere.

Sunt ușor influențabili de propaganda reacționară internațională și deseori și-au exprimat credința într-un conflict inevitabil între anglo-americani și ruși”.³⁵

³⁴ *Ibidem*, f. 85. Ofițerii nominalizați pe această listă sunt comandorul Martac Alexandru, căpitan-comandorul Levitschi Boris, locotenent-comandorii Vasilescu Virgil, Horja Constantin, Eftimie Ștefan, Moroianu Romulus, Simionescu Gheorghe, ing. Panait Ioan, ing. Popescu Dumitru, căpitanii Necula Constantin, Dumitrescu Jan Marin, Stănculescu Nicolae, Pleșoianu Dumitru, Apostolescu Grigore Emil, Popescu Gheorghe, Munteanu Ioan, Ciurcu Nicolae, Bucur Virgil, Cioroianu Radu, Stepancovschi Chiril, Rădulescu Alexandru, mec. Gavriș Manole, mec. Raita Ioan, mec. Anca Ștefan, locotenenții Cozma Aurel, Gălășanu Paul, Păparizu Gabriel, Georgescu Ștefan, Nicolau Emil, Lupoae Florin, colonelul int. Vasiliu Dumitru, locot. Constantinescu C. Nicolae și maiorul farmacist Ioan Stoian.

³⁵ *Ibidem*, f. 86. Din categoria B făceau parte comandorul Dumitrescu Ioan, căpitan-comandorii Tocineanu Gheorghe, Tocineanu Ioan, Popescu Ioan, Antonescu Teodor, Sandu Constantin, locotenent-comandorii Ciolac Grigore, Gafta Ioan, căpitanii Măinescu Iuliu, Brânzea Ioan, Petrescu Andrei, mec. Blezu Constantin și locotenenții Bolintineanu Răzvan, Doculescu Victor și Nicolau Scarlat.

Pentru veridicitate, redăm în continuare fișele ofițerilor de marină urmăriți, așa cum au fost redactate de surse.

Căpitan-comandorul Trandafirescu Eugen

„Fiul lui Constantin și al Elena, s-a născut la 26 octombrie 1902 la Medgidia, jud. Constanța.

Domiciliați la Pitești, Bulevardul Elisabeta nr. 69.

La 22 ianuarie 1933 s-a căsătorit cu Rodica Ionescu, în Biserica Lucaci, în baza aprobării Comandamentului Marinei.

A absolvit Școala Navală, Secția Pregătitoare (clasificat al VIII-a din 18 elevi, cu media 6,90), Școala Navală, Secția Aplicație (clasificat al VI-a din 13 ofițeri elevi cu media 6,97), Cursul de trageri navale în anul 1931 conform referatului nr. 8309 din 23 noiembrie 1932 al Serviciului A.T.R. al Comandamentului Marinei Regale, Școala Superioară de Război, promoția 41/1935, cu calificativul «mulțumitor», Facultatea de Drept.

A activat ca sublocotenent pe monitorul „Ardeal”, la Forța Navală Fluvială, Școala de Aplicație, pe torpilorul «Sborul», la Institutul Maritim și pe canoniera «Stihi»; ca locotenent la Grupul Nave Dezarmate, Batalionul de Recruți, Divizia de Mare, Școala de Specialități a Marinei, Școala Navală, pe canoniera «Dumitrescu», la Școala Navală, pe canoniera «Lepri», distrugătorul «Mărăști», la Regimentul 1 Vânători și Școala Superioară de Război; căpitan pe distrugătorul «Regele Ferdinand», la Comandamentul Marinei Regale, Ministerul Apărării Naționale, pe distrugătorul «Regele Ferdinand», distrugătorul «Mărăști», la Divizia de Mare și Comandamentul Marinei Regale; ca locotenent-comandor pe canoniera «Stihi», la Divizia de Mare, Comandamentul Forțelor Navale Maritime, pe distrugătorul «Mărășești» și la Subsecretariatul de Stat al Marinei. În timpul războiului a fost șeful Secției IV-a, în Comandamentul Marinei Regale (22.06.1941), comandantul canonierei «Stihi» (12.10.1941), șeful Biroului III al Diviziei de Mare (27.03.1942), șef de stat major al Comandamentului Forțelor Maritime (1.04.1943) și comandantul distrugătorului «Mărășești» (1.04.1944).

A fost distins cu Ordinul «Steaua României» clasa a V-a cu spade și panglică de Virtute Militară.

– Caracterizări:

Aptitudini fizice: sănătos, fizic plăcut, rezistent, poate suporta greutățile războiului.

Capacitate: judecată clară, bun simț, și spirit de metodă. Cultură generală dezvoltată. Cultura profesională foarte bună. Cu mult tact.

Aptitudini militare: energic, autoritar, cu spirit de inițiativă, voință și putere de muncă.

Educație militară: disciplinat, cu bunăvoință în serviciu.

Îndeplinirea serviciului: cu bune rezultate.

Concluzii: foarte bun ofițer superior de marină – brevetat de stat-major.

În trecut a fost înscris într-o lojă francmasonică, unde a avut un grad mare și în cadrul căreia a activat intens, făcând prozelitism.

Când s-au luat măsuri contra ofițerilor francmasoni a declarat că nu este francmason și pentru a dovedi aceasta, din oportunitate, a început să aibă pe față, puternice manifestări prolegionare, fără a rupe însă de fapt legăturile cu personalitățile francmasonice.

Manifestările sale prolegionare au fost foarte puternice, bine cunoscute în sânul Marinei Regale.

După 23 august 1944 și mai ales după 6 martie 1945, nu a mai avut manifestări reacționare pe față, dar a avut tot timpul o activitate de complet separatism, de ostilitate și total dispreț față de camarazii care aveau manifestări prodemocratice.

A avut și are strânse legături cu grupul reacționar din S.S. Marină, care fusese pus în concediu nelimitat, însă înainte de aplicarea legii C.D., tocmai pentru manifestările fățișe reacționare și antisovietice.

Se pare că în prezent încearcă o manevră de apropiere de cercurile democratice, din oportunism, pentru a obține reabilitarea și revenirea sa în cadrele active al Marinei. Este posibil ca anumite personalități politice, insuficient documentate asupra trecutei sale activități politice, să-l susțină în această acțiune.

Această acțiune este identică cu aceea ce s-a mai încercat pentru reabilitarea comandorului Voinescu Victor, pe când se afla pus în concediu nelimitat pentru reacționarism și idei antisovietice.

Este un element oportunist, reacționar, care nu se poate încadra în noul regim democratic și care nu trebuie sprijinit în niciun caz.”³⁶

Comandorul Martac Alexandru

„Din ultimele evenimente petrecute la Turnu Severin reiese că dânsul s-a dezinteresat complet de starea de spirit a marinarilor de sub comanda sa, lăsând să se ajungă la incidente foarte regretabile, care au pus Marina din nou în lumina reacțiunii, ceea ce ne dă posibilitatea să tragem concluzia că totul se petrece cu aprobarea tacită a dânsului și abia atunci când situația devine periculoasă pentru dânsul intervine, căutând țapi ispășitori. Este tipic cazul de la confirmarea mandatelor de arestare când au venit circa 30 marinari și au cerut confirmarea manifestând, de față fiind chiar dânsul. Marinarii care au luat parte, dacă nu toți, cea mai mare parte, au avut aprobarea dânsului. Desele manifestații cu caracter antidemocratic sunt făcute și cu participarea marinarilor (și aceasta n-ar fi posibil dacă comandantul n-ar gândi și el la fel cu acei care iau parte la manifestație) arată că este ceva organizat iar nu ceva întâmplător. Dacă nu se manifestă totdeauna verbal, prin atitudinea lui se manifestă împotriva regimului democratic existent. Nu se poate conta pe dânsul.”

„Este comandantul Forțelor Fluviale Turnu Severin.

În calitate pe care o are de comandant, manifestă o rezistență pasivă în executarea serviciului și caută să exagereze la maximum situația materială a unității și a personalului. Nu a căutat să explice personalului situația actuală, ci s-a mulțumit să trimită telegrame alarmiste, cu scopul mai mult de a provoca dificultăți mari în conducerea treburilor Marinei.

Neînțelegător față de situația actuală, critică cu asprime regimul democratic actual, guvernul și nu privește cu ochi buni U.R.S.S.

Unitatea pe care a comandă nu este încadrată complet pe linia democratică. Faptele care s-au petrecut la Turnu Severin, în unitatea lui, au arătat că dacă comandantul ar fi fost de bună credință și s-ar fi ocupat de credințele politice ale subalternilor, nu s-ar fi

³⁶ A.M.R., Fond Marele Stat Major, Secția a II-a, dosar nr. 1585, f. 50-52.

întâmplat nimic. Este vorba despre participarea unor ofițeri, maștri, trupă la întruniri reacționare politice. Este vorba de prezentarea unui grup de circa 50 persoane (ofițeri, maștri, trupă) la Tribunalul Turnu Severin, cerând condamnarea unui comisar care a împușcat un căpitan din Infanteria Marinei. Această participare s-a făcut cu aprobarea dată de comandorul Martac.

Cu acea ocazie au fost strigate și lozinci împotriva Guvernului și a regimului democratic, de față fiind și comandorul Martac.

Populația de acolo era în continuă agitație, știind că este susținută în manifestările ei de marinari, împreună cu comandantul.

Nu dă concurs campaniei electorale și caută să dezlănțuie chiar mari greutăți, printre altele spunând: «Îmi cereți campanie electorală la o unitate care n-are ce mânca? Cum credeți că este posibil?»

Nu se poate conta pe el. Valoare profesională bună”.³⁷

Căpitan-comandorul Ghezzo Eduard

„Atitudinea lui este și a fost de oportunism, ca toate atitudinile de până acum, astfel că cu toate regimurile care s-au perindat pe la noi prin țară, a fost în foarte bune relațiuni. Și până astăzi păstrează relațiuni cu cercurile reacționare civile și ofițerești, dar mai ales cu cei din grupul Roman. La 1 iunie 1946 a luat contact cu comandorul Voinescu, sosit la Constanța, cu care a fost tot timpul împreună, găzduindu-l.

La meetingul care s-a ținut la D.M.E.M. pentru pedepsirea criminalilor de război, nu a luat parte, invocând interese extraurgente familiare. Deși putea să țină meetingul fiind de față, l-a amânat cu bună știință, pentru a nu lua parte, ca să nu-și asume nicio răspundere”³⁸.

Locotenent-comandorul Străjescu Paul

„Face parte din grupul Roman, fiind un colaborator intim și ochiul în Ministerul Marinei, chiar în toată Marina. Deseori s-a exprimat împotriva actualului guvern. După 22 august 1945, s-a exprimat astfel: «Toți domnii aceștia de la Minister n-au să știe cum să fugă mai repede din Minister, iar domnul acesta (era vorba de căpitan-comandorul Cristescu Ioan) va fi aruncat de-a bușilea.»

Întreține în Minister o propagandă antisovietică, antidemocratică și antiguvernamentală, făcând apologia războiului și spunând că în curând ministrul Marinei va fi amiralul Roman. Derutează elementele tinere, spunând că apropierea de Uniunea Sovietică este o crimă națională.

Foarte bun prieten cu Alimănișteanu, ofițer de rezervă la Marină, urmărit acuma de Siguranța Generală pentru activitate subversivă și funcționar la Misiunea Americană.

Critică tot timpul pe domnul ministru al Marinei, pe șeful Serviciului Secretariatului, Aparatul E.C.P. Face și acuma apologia celor petrecute la 20 mai 1946, cu ocazia meetingului, și ridică pe cei patru ofițeri la rangul de eroi ai neamului.

³⁷ *Ibidem*, f. 87.

³⁸ *Ibidem*, f. 9.

Reacționar activ, pe care nu se poate conta și pericolos regimului democratic și instituției”.³⁹

Căpitan-comandorul Popovici Horia

„Din activitatea de până acuma și din discuțiile avute cu dânsul s-a putut contura atitudinea de rezistență pasivă și de îndemn la această rezistență. Biroul dânsului era locul de discuție a ofițerilor reacționari activi unde se schimbau toate informațiunile. La meetingul din 20 mai 1946 a lipsit intenționat, fiindcă aflase despre ce anume este vorba și n-a avut curajul să vină să-și asume o responsabilitate. Face apologia Națiunilor Unite, a războiului și este împotriva democratizării Armatei și a regimului democratic actual. Consideră Uniunea Sovietică ca o țară înapoiată și un pericol pentru noi prietenia cu ea.

În ziua de 13 sau 14 iunie a fost văzut într-o mașină englezească, cu un ofițer englez. Reacționar pasiv pe care nu se poate conta.”

Căpitanul Necula Constantin

„Face serviciul la Serviciul Hidrografic al Marinei de la Constanța.

Manifestă o rezistență pasivă în toată activitatea, îndemnând și pe subalternii lui să procedeze la fel. Arată opunere față de democratizarea țării și a bunelor relații cu U.R.S.S. În toate discuțiile ce le are cu camarazii lui și în cercurile particulare, îndeamnă ca să se reziste la cele întreprinse de Guvern.

Nu se poate conta pe el.

Valoare profesională bună”.⁴⁰

Căpitanul Dumitrescu Jan Marin

„Face serviciul la Economatul S.S.M.

Ofițer dotat cu calități excepționale, care este desăvârșit în serviciu.

Din punct de vedere politic, nu este convins suficient de necesitatea unui regim democratic și nici nu privește cu ochi buni actualul guvern și nici U.R.S.S.

Contraamiralul Roman îl consideră ca pe un om al lui de încredere. N-ar fi exclus ca să fie și acuma.

Foarte discret, cu greu se poate obține ceva de la el.

Nu se poate conta pe el.

Valoare profesională foarte bună”.⁴¹

Căpitanul Pleșoianu Dumitru

„Face serviciul la S.S.M. Economat.

³⁹ *Ibidem*, f. 10.

⁴⁰ *Ibidem*, f. 95.

⁴¹ *Ibidem*, f. 96.

Retras la Economatul S.S.M.-ului, s-ar părea că nu se amestecă în mersul vremurilor. Totuși, în toate discuțiunile pe care le are, chiar la Economat, nu-și poate ascunde sentimentele antidemocratice, antisovietice și antiguvernamentale. De cele mai multe ori, la personalul S.S.M. care vine după alimente și-l întreabă câte ceva, el răspunde: «Ce mă întrebați pe mine? Întrebați pe Groza!» sau: «Așa Guvern, așa țară!»

În timpul lui Antonescu, a fost în serviciul secret al fostului mareșal.

Inteligență vie și, datorită relațiilor pe care le are în baza trecutului, este periculos instituției.

Valoare profesională bună.”

Căpitanul Stepancovschi Chiril

„Promoția 1940 A. Ultima avansare: 23 august 1946. Originea etnică: basarabean. Din cauza originii lui, s-ar părea că este un ofițer care înțelege vremurile actuale. Dar manifestările în cercurile de încredere sunt cele reale, adică reacționar activ, cu sentimente puternice antiguvernamentale, antisovietice, antidemocratice. Bun prieten cu căpitanul Gioroianu și căpitanul Bucur.

Este autorul propunerii pentru a vinde 10 arme militare, luate de la Marină, unui membru marcant al Partidului Național Țărănesc de la Călărași. Se găsește arestat la Ministerul de Interne.

Valoare profesională satisfăcătoare.

Căsătorit.”

Căpitan-comandorul Levitschi Boris

„Este șeful Serviciului Secretariatului General al S.S.M.

Origine poloneză. Născut în Basarabia. A făcut Liceul Militar la Chișinău, apoi Școala Navală la Constanța și Școala de Aplicație.

Fire ascunsă, șiret, nesincer, încăpățânat, fără relațiuni cu camarazii lui. Dur în expresiuni și în serviciu. Manifestă totdeauna o rezistență pasivă (tip Gandhi) în mersul instituției pe drumul democrației, provocând de multe ori încurcături în serviciu.

Susține pe față pe locotenent-comandorul Vasilescu Virgil, luându-l la serviciul său în Secretariatul General, ca șef al Biroului Organizare.

A demascat pe ofițerul informator, care a dat informațiuni prețioase asupra locotenentului Vasilescu Virgil. Ofițerul informator a fost amenințat de locotenent-comandorul Vasilescu Virgil «că-l va distruge».

Nu îndeplinește cu energie și sinceritate serviciul său, pentru a veni în sprijinul eforturilor care se fac pentru democratizare. Veșnic în conflict cu aparatul E.C.P.

Abuziv cu obiectele statului. Posedă acasă un aparat de radio Concert, luat de la S.S.M., în timp ce unitățile Marinei duc lipsă.

Foarte bun prieten cu comandorul Gherghel Arpad, adjutant regal.

Este un ofițer pe a cărui colaborare totală cu U.R.S.S. nu se poate conta niciodată și nici ca fiind încadrat în regimul democratic actual.

Este un rău în serviciul pe care-l ocupă și menținerea lui la acest serviciu provoacă mari întârzieri și piedici în toate chestiunile care privesc democratizarea instituției.

Arată dezinteres total pentru campania electorală, când în postul de care-l ocupă ar trebui să dea tot concursul și să participe în mod efectiv la această campanie, nu numai impulsat”.⁴²

Căpitanul Bucur Virgil

„Face serviciul la Ministrul de Război, Secția Personal Marină, Biroul Ofițeri de rezervă ai Marinei. Promoția 1940 A. Ultima avansare: 23 august 1946.

Nu privește cu ochi buni regimul actual democrat și nici guvernul actual. Pentru U.R.S.S. manifestă totală neîncredere și este împotriva unei colaborări cu U.R.S.S. Menține contactul strâns cu grupul Roman. Bun prieten cu căpitanul Cioroianu de la cabinet și cu căpitan Stepancovschi.

Se ferește de a discuta în cercuri de care el nu este sigur. În aparență, dă impresia că este un ofițer care ar fi neutru față de evenimentele actuale. Realitatea este că pe el nu se poate conta că va deveni un element devotat.

Valoarea profesională foarte bună. Căsătorit la 8 septembrie 1946”.⁴³

Căpitanul Ciurcu Nicolae

„Face serviciul în Comandamentul Forțelor Fluviale, la Flotila de Dragaj.

Reacționar gălăgios. Deși se pare că la început a înțeles imperativul vremurilor, pe urmă a procedat la o propagandă tacită împotriva regimului actual, a guvernului și chiar a U.R.S.S. Îndeamnă cercurile în care discută la rezistență continuă și crede într-un conflict inevitabil între anglo-americieni și ruși. Nu se poate conta pe el.

Din punct de vedere profesional, a dovedit calități excepționale în munca depusă și modul cum a executat dragajul pe Dunăre, ca comandant al Flotei de Dragaj”.⁴⁴

Căpitanul Rădulescu Alexandru

„Face serviciul la Marele Stat Major Serviciul Istoric, de unde s-a dat dispozițiuni să fie mutat la Batalionul Infanterie de Marină la Călărași.

Reacționar activ. Este unul din oamenii de încredere ai grupului Roman și foarte bun prieten cu căpitanul-comandor Mocanu Gheorghe, trecut în cadrul disponibil recent, din oficiu, fostul șef al Biroului Marinei la Serviciul Istoric.

Are relațiuni strânse cu anglo-americii și face legătura cu ei. În timpul verii legătura se făcea la Snagov.

La recepțiile date de șeful Secției Navale din Misiunea Americană, era totdeauna invitat.

Nu se poate conta pe el și prezintă un pericol. Valoare profesională bună”.⁴⁵

⁴² *Ibidem*, f. 88.

⁴³ *Ibidem*, f. 99.

⁴⁴ *Ibidem*, f. 98.

⁴⁵ *Ibidem*, f. 101.

Căpitanul mecanic Gavriș Manole

„Face serviciul la S.S.M. Direcția Construcțiilor Navale.

Atitudinea pe care a luat-o, începând de circa două luni, este complet antiguvernamentală, antisovietică și antidemocratică. A păstrat o rezervă, din care a ieșit și a pornit o campanie împotriva regimului, guvernului și U.R.S.S., susținând că numai un război necruțător ne va scăpa de ruși și deci de comuniști.

Ironizează și insultă chiar guvernul, precum și membrii din Armata Sovietică.

Este un element pe care nu se poate conta.

Valoare profesională bună”.⁴⁶

Căpitanul mecanic Raita Ioan

„Face serviciul la Secretariatul General, ca șef al Biroului 2.

Incapacitate profesională și foarte slab intelectualicește. Este de neînțeleș cum a ajuns până la gradul de căpitan.

Este cunoscut de toată Marina ca un ofițer căruia nu i se poate încredința niciun serviciu la navă în specialitatea lui de mecanic.

A fost trecut în rezervă, în baza legii 186 și apoi a revenit, fiind reintegrat.

Deși din punct de vedere politic s-a încadrat pe linia actuală, dar aceasta a făcut-o tocmai pentru a-și camufla incapacitatea profesională.

Este rudă cu contraamiralul Roman August, trecut recent din oficiu în cadrul disponibil. De această rudenie a făcut uz în toată cariera și, când a văzut că contraamiralul Roman nu-i mai poate fi de folos, s-a angajat pe linia democratică.

A produs o vie indignare avansarea lui la gradul de căpitan și menținerea în activitate.

Trecerea lui în cadrul disponibil este o necesitate pentru a se arăta aplicarea justă a legii 433”.⁴⁷

Căpitanul mecanic Anca Ștefan

„Face serviciul la S.S.M. Direcția Construcțiilor Navale.

Nu a absolvit Școala de Aplicație. Și-a falsificat memoriul, pentru care motiv s-a cerut de curând la Ministerul de Război ca să se ia măsuri legale împotriva lui.

Incapacitate profesională. Este cunoscut în toată Marina și de ofițeri și de subofițeri ca incapabil să i se încredințeze conducerea unei mașini la navă.

A produs o vie indignare în toată Marina avansarea lui la gradul de căpitan.

A fost trecut în rezervă prin legea 186, dar cu diferite influențe a fost rechemat.

Din punct de vedere politic s-a încadrat pe linia actuală democratică, dar aceasta a făcut-o tocmai pentru a-și putea camufla incapacitatea profesională. Nu poate fi folosit ca element de încredere, deși nu s-ar oferi.

⁴⁶ *Ibidem*, f. 102.

⁴⁷ *Ibidem*, f. 103.

Trecerea lui în cadrul disponibil este o necesitate pentru a se arăta aplicarea justă a legii 433”.⁴⁸

Locotenentul Cozma Aurel

„Face serviciu la Batalionul Infanterie de Marină Călărași.

A lucrat ca ajutor la Secția I, pe când era șeful Secției căpitan-comandorul Bănică Ioan.

Reacționar activ. Duce o propagandă intensă printre ofițerii mai tineri, antidemocrație, antisovietică, antiguvernamentală. Are legături cu grupul Roman. Ironizează și înjură actualul Guvern. Pe ofițerii încadrați pe linia democratică îi numește «trădătorii neamului». Este omul de încredere al grupului Roman în Batalionul Infanterie de Marină, unde se instruiesc recruții. Este un element periculos pe care nu se poate conta.

Valoare profesională bună”.⁴⁹

Locotenentul Galașanu Paul

„Face serviciul la Depozitele Maritime de Echipaje de la Constanța.

Incapacitate profesională. Incorect, neloial, fără curajul răspunderii, fără demnitate, într-un cuvânt, fără caracter.

A produs o vie indignare în rândul ofițerilor de Marină faptul că până acuma a mai rămas în activitate. A fost caracterizat de unitatea lui ca «o rușine a Marinei».

Din punct de vedere politic tinde mai mult spre regimul actual crezând, probabil, că numai așa va putea rămâne în Armată.

Aplicarea legii 433 este o necesitate pentru a se arăta că și elemente ca el nu au ce căuta în oștire”.⁵⁰

Locotenentul Păparizu Gabriel

„Este elev în Școala Politehnică, în anul III.

În toate discuțiile avute cu camarazii lui a arătat ura și neînțelegerea față de regimul actual democratic, guvern și U.R.S.S. Deși s-ar părea că este nepericulos, el are însă legături strânse cu grupul Roman și în special cu comandorul Voinescu Victor și cu locotenent-comandorul Popescu-Deveselu, fostul adjutant personal al lui Antonescu (locotenent-comandorul Popescu-Deveselu a fost trecut în rezervă în anul 1945 prin legea 186). Nu se poate conta pe el.

Valoare profesională foarte bună”.⁵¹

Locotenentul Georgescu Ștefan

„Face serviciul la S.S.M. Serviciul Secretariatului General.

⁴⁸ *Ibidem*, f. 104.

⁴⁹ *Ibidem*, f. 105.

⁵⁰ *Ibidem*, f. 106.

⁵¹ *Ibidem*, f. 107.

S-a exprimat în multe ocazii că nu este pentru regimul actual democratic, nici pentru actualul Guvern. Față de relațiunile de prietenie cu U.R.S.S., consideră aceasta ca ceva foarte necesar, dar care poate fi înfăptuită și de alt guvern, nu numai de cel actual. Arată o totală indiferență față de campania electorală și o ironizează mereu.

A fost ajutorul căpitan-comandorului Borș, fostul șef al Secției a II-a, trecut recent, din oficiu, în cadrul disponibil.

Valoarea profesională bună”.⁵²

Locotenentul Nicolau Emil

„Face serviciul la Detașamentul Trupeii S.S.M.

Filoenglez convins. El spune în toate discuțiile așa: „Englezii îmi sunt dragi pentru că sunt englezi iar nu ruși». Cunoaște bine limba engleză. A lucrat un timp la Secția I din M.St. Major, ca translator. Are legături strânse cu anglo-americanii.

Manifestă o rezistență pasivă permanentă în serviciu și un total dezinteres pentru opera de democratizare a țării. Ironizează și chiar insultă regimul și Guvernul. Față de U.R.S.S. a manifestat neîncredere. Face apologia războiului dintre U.R.S.S. și anglo-americieni.

Propagandei cu războiul i se poate da atențiune din partea ofițerilor fiindcă este cunoscut că a avut relațiuni cu anglo-americanii și că este englezofil. Este preocupat de ideea plecării din țară. Nu se poate conta pe el.

Valoarea profesională satisfăcătoare.”

24 octombrie 1946

Locotenentul Lupoai Florin

„Face serviciul la S.S.M., Serviciul Secretariatului General, sub ordinea căpitan-comandorului Levitschi Boris.

Fiul maiorului de jandarmi Lupoai, membru fondator al Mișcării Naționale de Rezistență, în prezent arestat.

Face o propagandă tacită pentru Partidul Național Țărănesc și este în categoria anti-democrat, antiguvernamental și antisovietic.

În discuțiile pe care le are cu camarazii lui ironizează regimul și guvernul, aducându-i insulte. De asemeni, ironizează și campania electorală din armată. Este un element pe care nu se poate conta.

Valoare profesională bună”.⁵³

Colonelul intendant Vasiliu Dumitru

„Face serviciul în garnizoana Sibiu, fiind mutat din S.S.M.

În toate discuțiile avute, caută să demonstreze acelor care-l ascultau că regimul actual democratic ca și guvernul «sunt o catastrofă pentru țară». Urăște U.R.S.S. și duce o propagandă împotriva ei, de altfel ca și contra guvernului și regimului democratic.

⁵² *Ibidem*, f. 108.

⁵³ *Ibidem*, f. 110.

În serviciu manifestă totdeauna o rezistență pasivă și erau, împreună cu maiorul David Ioan (trecut recent în cadru disponibil), acei care făceau mari dificultăți în mersul serviciului. Nu se poate conta pe el.

„Valoarea profesională bună”.⁵⁴

Locotenentul Constantinescu C. Nicolae

„Face serviciul la Comandamentul Forțelor Fluviale Turnu Severin.

Promoția 1941. Avansat locotenent în 1944. A urmat Școala de Aplicație în anul 1945-1946. A rămas repetent.

Ofițer incorect, neloial, necinstit, abuziv, cheltuitor, jucător de cărți, fără curajul răspunderii.

În anul 1944 a fost dovedit că lua bani de la soldații din unitatea lui (Depozitele Maritime de Echipaje de la Constanța) ca să le dea concedii. Au fost găsite recipise de trimiterea banilor de către ostași. Fiecare concediu era 20 000-30 000 lei pe acea vreme. A vândut și lemne din unitate. I s-au întocmit acte de trimitere în judecată, dar cu evenimentele din septembrie 1944, s-au pierdut și actele de trimitere în judecată și astfel a rămas, spre surpriza celor care-i cunoșteau antecedentele, încă în Marină.

În anul 1945, prin luna august, a fost anchetat într-o contrabandă de armă la Constanța, cu care ocazie ar fi fost și arestat. Element rău, incorigibil. Valoarea profesională insuficientă.

Trecerea lui în cadru disponibil este cea mai ușoară sancționare care i se poate aplica. Rămânerea în cadrele active ar însemna indignarea tuturor celor care cunosc”.⁵⁵

Căpitanul Apostolescu Grigore Emil

„Face serviciul la Depozitele de Materiale și Echipaje de la Constanța ca șef al Biroului Mobilizării.

În ziua de 4 iunie 1946 a adus în Statul Major al Marinei alăturata notă.

În ziua de 6 iunie 1946 a fost mutat la Constanța.

Caporalul Darie Gheorghe, ctg. 1945 din Statul Major al Marinei, a fost mutat disciplinar la 10 septembrie 1946 la Constanța la Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial pentru vădită activitate reacționară, devenită periculoasă pentru recruții ctg. 1946.

Căpitanul Apostolescu nu a executat ordinul ca să trimită pe caporal la Comandamentul Litoralului Maritim, ci l-a ținut la birou la el, l-a avansat sergent și l-a desconcentrat, cu toate că a avut ordin să nu-l desconcentreze.

Foarte bun prieten cu căpitan-comandorul Borș Constantin, trecut recent din oficiu în cadrul disponibil, fostul șef al Secției a II-a. A făcut parte din Comisia de epurare a maștrilor.

S-a manifestat în toate discuțiile împotriva Guvernului, a regimului actual democratic și în special a U.R.S.S.

⁵⁴ *Ibidem*, f. 111.

⁵⁵ *Ibidem*, f. 112.

Foarte bun prieten cu căpitanul Popescu Gheorghe (a fost ajutor la Secția a II-a și care face serviciul tot în Statul Major al Marinei, ca ajutor la Secția I) și cu Dinu Alimănișteanu, funcționar la Misiunea Americană, ofițer de rezervă la Marină. Prin el, făcea legătura cu americanii. S-a constatat că omul de încredere printre gradele inferioare era caporalul Darie Gheorghe. Nu se poate conta pe el.

Valoarea profesională bună. Nu este suficient de discret”.⁵⁶

Maiorul farmacist Stoian Ioan

„Face serviciul la S.S.M. la Serviciul Sanitar.

În toate ocaziunile se exprimă, cu foarte mult curaj, împotriva actualului guvern, a regimului democratic și a U.R.S.S., aducând insulte nenumărate tuturor.

Cu ocazia decorării cu medalia sovietică «Victoria», a adresat o serie de insulte la adresa Armatei Roșii și a ironizat tot timpul alocuțiunea secretarului general. Ironizează campania electorală și murmură la toate conferințele care se țin, adresând cuvinte injuri-oase la adresa conferențiarilor și a regimului actual.

Nu se poate conta pe el.

Valoare profesională satisfăcătoare”.⁵⁷

La 26 noiembrie 1946, din „Nota informativă asupra căpitan-comandorului Mocanu Gheorghe din Marină, trecut în C.D.”, expedită de Centrul Control Militar nr. 1, aflăm:

„1. La 23 octombrie 1946 a avut loc conferința inaugurală a unei serii în cadrul Academiei de Științe – sub președinția gl. Potopeanu (Școala Geniu Militar).

Conferențiar a fost căpitan-comandorul Mocanu Gh.

Subiect: Fraționarea tonajului (15 000 tone) acordat României prin Tratatul de Pace.

Participanți: 70-80 persoane, majoritatea ofițeri din C.D., printre care amiral Bălănescu I., amiral Koslinski, amiral Fundățeanu, comandor Drăghicescu, contraamiral Roman August, comandor Niculescu, comandor Voinescu etc.

Majoritatea celor prezenți, reacționari notorii.

Căpitan-comandorul Mocanu este trecut în C.D. pentru atitudine și activitate fațăș antidemocratică și antisovietică, fiind cel mai activ membru al grupului Roman August.

Din conținutul conferinței a rezultat net intenția de a arăta forța considerabilă navală anglo-americană, fără a pomeni nimic despre U.R.S.S.

De asemenea, s-a elogiât activitatea marinarilor prezenți (toți în C.D.), arătându-se că «Înflorirea Marinei noastre în trecut a fost făurită de ei și viitorul se bazează pe aceiași oameni».

În concluzie: activitatea științifică a acestui grup pare a fi numai masca unei acțiuni reacționare subterane.

2. La 8 noiembrie 1946, căpitan-comandorul Mocanu este semnalat că ar fi sustras două ordine referitoare la pregătirea alegerilor din biroul col. Haupt, pe care le-a predat secretarului general al P.N.Ț. Penescu.

⁵⁶ *Ibidem*, f. 114.

⁵⁷ *Ibidem*, f. 113.

Căpitan-comandorul Mocanu este înscris în P.N.Ț., unde activează intens, având legături aproape zilnice cu secretarul general Penescu și fiind primit de I. Maniu uneori.

Caută să atragă ofițeri în P.N.Ț.

Căpitan-comandorul Mocanu este o fire impulsivă, susceptibilă și răzbunătoare.

Locuiește în imobilul S.S.R.⁵⁸

Din „Nota contrainformativă nr. 11143 din 18 februarie 1947 de verificare a locotenent-comandorului Gheorghe Mocanu” rezultă:

„La nr. 585.490 din 2.02.1947, referitor la locotenent-comandorul Mocanu, aflat în C.D., fost în Marină, s-a stabilit:

Ofițerul este originar din jud. Constanța. Născut în anul 1904, căsătorit cu Magdalena Mocanu, originară din Chișinău. Are o fetiță de 20 ani și locuiește de la 1 septembrie 1945 la S.S.R.

A fost trecut în C.D. pentru atitudinea antidemocratică, antigvernamentală și anti-sovietică.

Este un om sincer și deschis, arătându-și pe față ostilitatea contra actualului regim.

Este membru al Partidului N.Ț. Maniu și scrie diverse articole la ziarul «Dreptatea».

A fost pus în supraveghere și nu s-a verificat că ar fi vizitat de persoane în special ofițeri din C.D. și că s-ar ține la locuința sa, întruniri politice.

Se bănuiește, din investigațiile făcute, că ar fi anumite interese, ce ar căuta să-l evacueze din apartamentul ocupat S.S.R.

Supravegherea sa continuă. Valoarea: sigură. Sursa: 3.⁵⁹

În legătură cu Marina Regală, în „Notă informativă nr. 267 din 23 octombrie 1944 privind activitatea grupului reacționar din cadrul disponibil” se menționa:

„În ziarul «Universul» apărut în ziua de 22 octombrie a.c. și în ziarul «Dreptatea» din aceeași zi a fost publicat următorul anunț: «Secția de Geniu Militar a Academiei de Științe din România va ține ședință de comunicări mâine, miercuri, la ora 17 și jumătate, în amfiteatrul Negreanu al Facultății de Științe/Str. R. Poincard nr. 4/ sub președinția d-nului general G. Potopeanu. Va vorbi dl. cpt. comandor Mocanu Gheorghe, despre: «Fracționarea tonajului naval al României».

S-au trimis delegați care să cerceteze cele ce se petrec în această adunare. Constatările lor au fost următoarele:

1. În sală au fost circa 70-80 persoane, printre care majoritatea ofițeri, unii îmbrăcați civil. Majoritatea ofițerilor erau din Cadrul Disponibil și printre aceștia foarte mulți dintre ofițerii de marină din C.D. reacționari notorii.

2. Conferința a fost deschisă de generalul (r) Potopeanu, care a făcut la început un elogiu al comandorului Lintes – mort. Apoi, adresându-se asistenței, a spus printre altele: «În fața noastră se găsește tot ceea ce înseamnă figurile cele mai reprezentative din Marină»

3. A conferențiat apoi cpt. comandorul Mocanu Gheorghe (Nu Gheorghe, cum a apărut în «Dreptatea»). Acesta este un ofițer trecut în C.D. pentru atitudine și activitate fățișă antidemocratică și antisovietică, cel mai activ membru al grupului reacționar condus de contraamiralul Roman August a vorbit despre «Fracționarea tonajului naval». În cuprin-

⁵⁸ *Ibidem*, f. 120.

⁵⁹ *Ibidem*, f. 122.

sul conferinței a adus date și cifre numeroase care au făcut conferința plictisitoare. Din aceste date reieșea intenția de a arăta forța considerabilă navală anglo-americană, despre U.R.S.S. ca forță navală nu a pomenit absolut nimic. În cuprinsul conferinței a elogiat în câteva rânduri pe căpitani săi din Marină/care se aflau în sală, toți din C.D., constatând că înflorirea Marinei noastre în trecut a fost făurită de ei și că viitorul ei se bazează pe aceiași domni.

4. În asistență, din Marină s-au remarcat:

A. Din rezerva Marinei: viceamiralul Bălănescu Ioan (corespondent naval la «Universul» din timpul războiului), viceamiralul Gheorghiu Alexandru (epurat – subsecretar al lui Antonescu), viceamiralul Koslinski Gh. (ministru Aer-Marină, sub legionari), viceamiralul Georgescu Ioan (ministrul Marinei sub Rășcanu, scrie la «Dreptatea»), viceamiralul Fundățeanu Preda, comandorul Drăghicescu Ferdinand, căpitan-comandorul ing. Pârâianu Nicolae (legionar notoriu), locotenent-comandorul Negulescu Zaharia (francmason), locotenent-comandorul Sturza Dinu (de origine «nobilă», reacționar), căpitan-comandorul Mihăilescu Florea.

B. Din Cadrul Disponibil – reacționari notorii, înlăturați ca atare din marină, toți din grupul contraamiralului Roman August: comandorul Niculescu Constantin, comandorul Voinescu Victor, căpitan-comandorul Bercea Alexandru, căpitan-comandorul Călărășu Petre, căpitan-comandorul Popescu Tudor, căpitan-comandorul Bănică Ion, locotenent-comandorul Zaharia Ion, locotenent-comandorul Bădescu Victor, locotenent-comandorul Străjescu Paul.

C. Ofițeri activi de marină: locotenent-comandorul Dumitrache Aurel, locotenent-comandorul Stoiculescu Dumitru, căpitan Popescu Gheorghe, căpitan Rădulescu Alex.

5. La sfârșitul Conferinței, s-a anunțat viitoarea, peste patru săptămâni, a cpt.cdor. Pârâianu (r) «Despre armamentul naval ce se va instala pe navele noastre». Generalul Potopeanu a atras atenția ca să se studieze posibilitatea instalării și unui armament naval atomic.

6. Din cele mai sus arătate se vede că acest grup reacționar, care duce o activitate subterană reacționară, a găsit o posibilitate de manifestare fățișă, oficială. Culoarea pe care prezența celor de mai sus o imprimă acestei întruniri impune să se ia măsuri”.⁶⁰

În Nota-anexă se specifică: „Viceamiral Bălănescu Ioan (fost corespondent al ziarului «Universul» în timpul războiului, cumnat cu viceamiralul Georgescu Ioan).

Viceamiral Gheorghiu Alexandru (fost secretar general al Ministerului Aerului și Marinei pe vremea lui Carol II, fost secretar general la Ministerul Înzestrării Armatei pe vremea lui Antonescu, fost subsecretar de stat al Aprovizionării pe vremea guvernului Sănătescu, fost șef de Stat Major al Marinei pe vremea lui Rădescu. Epurat conform Legii 186).

Viceamiral Koslinski Gheorghe (fost subsecretar de stat al Marinei pe vremea regelui legionar).

Viceamiral Georgescu Ioan (fost comandant de Război pe vremea lui Antonescu, fost subsecretar de stat al Marinei pe vremea lui Rădescu. Epurat conform Legii 186).

Contraamiralul Fundățeanu Preda (fost adjutant regal pe vremea lui Carol II, fost reprezentantul României în Comisiunea Europeană a Dunării);

⁶⁰ *Ibidem*, f. 128-129.

Contraamiral Drăghicescu Ferdinand (inspector la N.F.R.).

Căpitan-comandor inginer Pârâianu Nicolae (trecut în rezervă pentru activitatea legionară, legionar notoriu).

Locotenent-comandor Negulescu Zaharia (fost reprezentantul României în Societatea N.F.R. la Viena. Francmason).

Locotenent-comandor Sturdza Dinu (origine «nobilă», reacționar).

Locotenent-comandor Mihăilescu Florea".⁶¹

Într-o Declarație redactată de comandorul Eugeniu Săvulescu, director pentru Educație, Cultură și Propagandă al S.S.M., acesta a relatat cu lux de amănunte împrejurările în care s-a produs unul dintre incidentele atribuite grupului reacționar din Marina Regală.

Astfel, „[...] În ziua de 18 mai 1946, la ora 14.30, s-a primit de la M.R., Inspectoratul General E.C.P., Ordinul telefonic nr. 465, care prevedea ca în toate Comandamentele și unitățile să se țină, în timpul cel mai scurt, mitinguri pentru afirmarea solidarității armatei cu sentința dată de Tribunalul Poporului în procesul criminalilor de război, cerându-se în același timp imediata ei aplicare. Ordinul prevedea să se supună adunării o moțiune în sensul celor de mai sus. Se specifica chiar, în mod precis, că moțiunea trebuia supusă adunării spre votare, urmând a fi trimisă Tribunalului Poporului în cel mai scurt timp posibil.

Rezumatul dezbaterilor trebuia raportat imediat telefonic, iar o copie a moțiunii urma să fie înaintată prin curier Inspectoratului E.C.P.

Pentru executarea acestor dispozițiuni, am raportat d-lui ministru al Marinei, care a aprobat ca: mitingul să aibă loc în ziua de 20 mai a.c., ora 9.00; ca după deschiderea mitingului de către d-sa, să vorbească directorul E.C.P. pentru lămurirea rostului acestui miting; după care să vorbească d-sa, expunând vina criminalilor de război și sensul solidarizării armatei alături de popor; după aceea, să ia cuvântul dl. secretar general și subdirectorul E.C.P.; să se citească și să se supună adunării o moțiune.

Pentru executarea acestor dispozițiuni, în ziua de 19 mai a.c. s-a dat o circulară în Minister, anunțând mitingul și participarea întregului personal militar și civil, fără a se specifica însă scopul adunării.

În același timp, cei care urmau să ia cuvântul au fost anunțați, pentru a se pregăti.

A doua zi, la ora 9.00, personalul a fost adunat în sala de festivități a S.S. Marină, așteptând sosirea d-lui ministru, care a venit la ora 9.30. În acest interval de așteptare, în sală s-au format diferite grupuri, între care unul compact, în fundul sălii, compus din personalul civil de ambe sexe și personalul inferior din S.S.M., și un alt grup distinct, de ofițeri superiori, în față, în partea stângă a sălii, între care se aflau comandorul Bujoreanu, căpitan-comandorul Bercea, căpitan-comandorul Ionescu Mircea, locotenent-comandorul Stoenescu N., locotenent-comandorul Eftimie St., locotenent-comandorul Bădescu Victor etc.

La ora 9.30, mitingul a fost deschis chiar de către dl. ministru, care a intrat direct în subiect, cuvântarea sa fiind citită după un text pregătit.

La sfârșitul cuvântării, dl. ministru a ordonat să se dea citire proiectului de moțiune, după care a întrebat adunarea dacă este de acord.

⁶¹ *Ibidem.*

Sala a răspuns prin strigăte de «Nu» mult prelungite și repetate, însoțite de gesturi și atitudini ostile.

În timpul acestei manifestări, s-a desprins comandorul Bujoreanu Florin, cerând cuvântul și marcând prin atitudinea sa că este un fel de purtător de cuvânt al celor din sală. A început să vorbească pe un ton foarte ridicat, enervat, adresându-se când ministrului, când sălii, care îl susținea cu aclamații și strigăte, spunând între altele:

«Armata nu face politică și nu înțelegem să fie amestecată și întrebată în asemenea chestiuni.

Acestea sunt chestiuni care socotim că privesc numai justiția și ca atare noi nu trebuie să fim obligați să ne pronunțăm asupra sentinței sau modului ei de aplicare.

Nu admitem asemenea procedee dictatoriale și totalitare, în care nu văd nicio diferență față de cele din vremea lui Antonescu.

Eu sunt bun român și am fost democrat de totdeauna, nu ca unii de dată recentă și ca bun român mă desolidarizez de asemenea procedee și atitudini.»

La acestea, sala întreagă a izbucnit în aplauze și strigăte aprobatoare.

«Iar dacă dvs., domnule Ministru, mă obligați să iau atitudine în sensul celor expuse prin moțiune, vă rog să mă considerați ca scos de sub obligațiunile pe care mi le impune haina militară.

Cine a ordonat așa ceva și cine a luat inițiativă în Minister, care nu se încadrează în manifestările Armatei? etc.»

În tot timpul acestei manifestări violente a comandorului Bujoreanu Florin, unanim aprobat de sală, căpitan-comandorul Bercea Alexandru intervenea zgomotos, accentuând că asemenea procedee înseamnă dictatură și că nimeni nu se poate solidariza cu ele.

În același timp cu ei și în pauzele făcute de comandorul Bujoreanu Florin, locotenent-comandorul Bădescu Victor intervenea zgomotos, îndemnând la desolidarizare, arătând că asemenea procedee înseamnă dictatură și cerând să se treacă la vot secret.

În tot timpul acestor ieșiri, personalul, pe grupuri, întreținea discuții zgomotoase și protesta negativ și ostil, față de un grup izolat, format doar din ministru, secretarul general și comandorul Săvulescu.

La strigătele de «vot secret», inițiate de locotenent-comandorul Bădescu Victor și re-luate și de alții, a intervenit contraamiralul Cristescu Nicolae, arătând că militarii și funcționarii publici trebuie să aibă curajul opiniei, să-și spună părerea pe față și deci nu este cazul de «vot secret».

La un moment dat, comandorul Bujoreanu a avut o nouă ieșire violentă și cu un ton ridicat și atitudine agresivă, l-a sfidat pe secretarul general cu cuvintele: „Vă rog să spuneți dvs., d-le amiral, dacă în conștiința dvs. sunteți de acord cu asemenea procedee și atitudini.”

La această întrebare insolentă, contraamiralul Cristescu a pus la punct îndrăzneala ofițerului, interzicându-i să-i pună astfel de întrebări și cu asemenea atitudine.

Din spusele comandorului Bujoreanu și intervențiile căpitan-comandorului Bercea și locotenent-comandorului Bădescu Victor, ca și din strigătele masei anonime din sală, reieșea nu numai faptul că ei nu ar fi de acord cu textul moțiunii sau cu procedeele de vot, ci cu sentința însăși.

În cuvântul său, locotenent-comandorul Stoenescu Nicolae, subdirectorul E.C.P., a arătat că în mod interesat încearcă unii să pună chestiunea pe plan politic, întrucât, indiferent de părerile politice, pedepsirea criminalilor de război este o acțiune a întregului popor.

Sala a ascultat fără întrerupere, dar după aceasta, manifestările ostile au fost reluate.

Agitându-se încă ideea votului, comandorul Săvulescu a propus ca personalul să semneze în două liste, cei care sunt «pentru» într-una și cei care sunt «contra», în alta.

Sala a protestat împotriva acestei propuneri, strigând că nimeni nu va semna nimic. În acest timp, o parte din personal, văzând că astfel se pot angaja răspunderi individuale, a încercat să fugă din sală. La intervenția comandorului Săvulescu, marea majoritate a rămas pe loc. Amiralul Cristescu a ordonat apoi ca persoanele care erau contra moțiunii să treacă în partea dreaptă a sălii, iar ceilalți la stânga.

Toată sala, cu oarecari ezitări din partea unora, a trecut în dreapta, iar în stânga au rămas numai câțiva ofițeri. Grupul care s-a solidarizat astfel cu verdictul și aplicarea lui a fost format numai din ministrul Marinei, secretarul general, comandorul Săvulescu, subdirectorul E.C.P., locotenent-comandorul Marinescu Alexandru, căpitanul Marinescu Nicolae, locotenentul Mihăilescu P.D., locotenentul Gadidov și maistrul Nedelcu, toți din Direcția E.C.P. și căpitan-comandorul Levițchi Boris, șeful Secretariatului General, locotenent-colonelul Pilarino, locotenent-comandorul Biaciu Iosif și locotenent-comandorul Ion Receanu.

Față de această situație, mitingul a fost închis de către ministrul Marinei, cu toate protestele căpitan-comandorului Alexandru Bercea, care încă mai vocifera.

Ulterior, către ora 11.00, ministrul Marinei i-a comunicat comandorului Săvulescu, de față fiind secretarul general și subdirectorul E.C.P., că a vorbit cu comandorul Roșescu, șeful de stat major.

Întrebându-l de ce a lipsit de la miting, acesta a pretextat o scuză vagă, precum că trebuia să fie acasă la ora 9.00, unde avea un caz de boală și trebuia să vină un doctor. În realitate, fusese în minister de unde a plecat chiar la începutul mitingului, înapoiindu-se îndată după terminarea acestuia. La plecare, atrăgându-i-se atenția de către ofițerul de serviciu, a răspuns că are treabă în altă parte. Ministrul Marinei i-a cerut să-și precizeze atitudinea față de cele întâmplate, mai ales că agitatorii principali erau din subordinea sa. Comandorul Gheorghe Roșescu a răspuns că armata nu trebuie să facă politică, că ofițerii nu trebuie să fie obligați să se pronunțe în chestiuni care privesc exclusiv Justiția și că militarii trebuie să se încadreze doar în legile și regulamentele în vigoare, care spuneau că ostașul nu face politică. Apoi a adăugat că având în vedere situația și faptul că el se solidarizează cu atitudinea camarazilor săi, cere să fie desărcinat din funcția de șef al statului major.

La cererea ministrului de a se consemna aceasta în scris, comandorul Roșescu a refuzat.

Manifestarea sălii, la acest miting, cu strigătele de «Nu» prelungite, cu vociferări zgomotoase, cu gesturile ostile ale unora, cu aplauzele puternice față de ideile exprimate de vorbitorii unei părți din asistență la desolidarizare, cu fuga pe scări afară din sală a unei părți din asistență atunci când s-a pus problema unor semnături și deci a unei răspunderi individuale, cu leșinul uneia din funcționare în urma emoției provocată de situația încordată din sală, a avut un aspect net huliganic (!).

Această manifestare, cu aspectul și de solidarizare, de fapt, cu regimul antonescian, nu a fost nici întâmplătoare și nici spontană.

Cu toate că circulara dată în Minister, în ziua de 19 mai, nu specifica scopul mitingului, grupul interesat cunoștea conținutul ordinului care venise cu o zi înainte, prin centrala telefonică a Ministerului, de unde cei interesați puteau oricând să capete informațiile dorite.

Identitatea de argumente și expresii utilizate de către comandorul Bujoreanu la miting, cât și de comandorul Roșescu față de ministru, deși nu luase parte la miting, lăsa să se înțeleagă faptul că această chestiune fusese discutată și pusă la punct dinainte.

De fapt, organizarea unei atari manifestări de desolidarizare, de către grupul reacționar din Marină, apăsarea perfect logică, deoarece generalul Șova, fost ministru al Marinei sub Antonescu, l-a avut ca secretar general pe contraamiralul Roman, șeful grupului. Probabilitatea ca și acesta să fie tras la răspundere îi îndemna pe membrii grupului să creeze o atmosferă defavorabilă procesului și consecințelor sale eventuale, în sânul Marinei”.⁶²

La 22 mai 1946, comandorul Gheorghe Roșescu, șeful Statului Major al Marinei, a declarat următoarele:

„1. În ziua de 20 mai 1946 către orele 9 a.m. am primit de la Serv. Secretariatului Gl. S.S.M. o adresă în care se cerea ca în conformitate cu ordinul d-lui ministru al Marinei, întreg personalul S.S.M. era convocat la un meeting în sala mare.

Nu se spunea care ar fi obiectul meetingului. Pe adresa mai sus arătată am pus ordinul în rezoluție de executare.

2. În ziua aceea soția mea trebuia să fie vizitată de către medicul care, cu o săptămână mai înainte îi făcuse o operație de apendicită. Deoarece în regiunea piciorului stâng i se făcuse aprox. 30 injecții, se declarase un început de colectare de puroi și, la o vizită anterioară, medicul avizase să se pună mereu prijițe; în cazul când nu va ceda, urma o operație chirurgicală.

În același timp soția mea mai avea accese mari de tuse și ar fi trebuit să fie văzută și de un medic internist.

3. La ora 09.20 aproximativ am coborât de la etajul III unde se afla Statul Major al Marinei, la etajul I unde este Cabinetul Medical S.S.M. Nu am găsit pe medicul nostru și m-am coborât să văd dacă este printre personalul ce începuse să coboare, dar nu l-am găsit.

4. Având în vedere starea sănătății soției mele, pe de o parte, iar pe de altă parte, că atari conferințe țin timp îndelungat, am renunțat și la medicul nostru și la prezența mea la conferință și suindu-mă la Statul Major al Marinei mi-am luat șapca și am plecat spre casă în grabă.

De acasă am dat un telefon doctorului chirurg să văd dacă a plecat. L-am găsit și l-am rugat să vină imediat. Medicul a venit și după consultare am plecat împreună, el la serviciul lui iar eu la al meu.

5. Ajuns la serviciu am chemat pe Șeful Secției a II-a din Statul Major al Marinei spre a mă informa cum a decurs convocarea. Acesta mi-a spus:

– Domnul ministru a ținut o scurtă cuvântare relativă la criminalii de război;

– A pus să se citească o moțiune ce urma să fie trimisă, redactată cam astfel (redactarea întocmai nu a avut-o scrisă, deci poate diferi de cea originală):

«Personalul S.S.M. în unanimitate cere ca sentința dată criminalilor de război (de către Tribunalul Poporului) să fie imediat executată».

– S-au produs murmure și atunci dl. ministru a ordonat ca cei care nu sunt de acord cu trimiterea moțiunii, să treacă la dreapta sălii.

⁶² A.M.R., Fond Marele Stat Major Secția a II-a, dosar nr. 1585, f. 188-191.

– Au trecut la dreapta majoritatea.

– Au vorbit câțiva ofițeri.

6. Față de această situație, m-am prezentat d-lui ministru al Marinei și am spus:

– Motivul lipsei mele de la meeting este de ordin familial;

– În ceea ce privește trimiterea moțiunii, eu sunt de părere să nu se trimită (sau sunt de partea majorității).

– Dat fiind că la această dată sunt de altă părere decât dânsul, îl rog să binevoiască să mă desărcineze de funcția ce mi s-a încredințat;

– Dacă dânsul apreciază, voi prezenta corespondența până la luarea unei hotărâri a D-sale.

Domnul Ministru mi-a pus câteva întrebări pentru a justifica atitudinea mea. I-am făcut următoarea declarație verbală, pe care o redau ca sens deoarece frazele exacte nu le mai rețin:

«Noi suntem militari; eu cred că nu pot trece în activitatea mea peste cele prevăzute în legile și regulamentele militare.

Tribunalul Poporului este o instanță judecătorească numită prin lege și știe ce are de făcut.

Noi militarii trebuie să ne ținem în cadrul legilor și regulamentelor militare.

Criminalii de război își vor primi pedeapsa de la Tribunalul Poporului. Amestecul nostru nu își are locul, deoarece s-ar putea lua ca o acțiune politică, ori noi militarii suntem opriți să facem politică.»

Domnul Ministru a acceptat că eu să-i prezint mai departe corespondența. Am lucrat cu dânsul în dimineața zilei iar după amiază am lucrat în biroul meu.

7. Am plecat acasă la orele 7,30 p.m. către orele 11 din noapte, în timp ce dormeam, a sosit dl. col. Rădulescu de la Comenduirea Garnizoanei, cu mandatul de arestare.

8. În concluzie:

a) Adresa Serv. Secretariatului Gl. S.S.M. nu a arătat motivul meetingului; personalul meu din St.M.M. nu l-a cunoscut.

b) Motivele de îngrijorare față de soția mea și faptul de a nu fi dat destulă atenție unei convocări, de la care convocări am mai lipsit și altă și altă dată când serviciul m-a împiedicat, m-a făcut să plec pentru îngrijirea sănătății soției mele.

c) Părerea ce am expus-o d-lui ministru al Marinei comandantul meu, este aceea că noi militarii nu trebuie să ne amestecăm în treburile justiției, ele urmând cursul lor.

Accentuez acum că Tribunalul Poporului va judeca în deplină cunoștință de cauză a faptelor pe cei vinovați și le va aplica pedepsele pe care le va găsi de cuviință.

d) Am dat ordin șefului Secției II-a din Statul Major al Marinei să raporteze Marelui Stat Major imediat așa cum s-au întâmplat faptele, inclusiv atitudinea mea, această măsură fiind în legătură cu ordinele în vigoare pe care le avem în acest sens de la M.St.M.⁶³

La 22 mai 1946, comandorul Florin Bujoreanu a declarat:

„Asupra cauzei faptelor petrecute la S.S.M. la 20.V.1946.

Cauza: Directorul E.C.P. din S.S. Marină, dl. comandor Săvulescu Eugen.

⁶³ *Ibidem*, f. 171-173.

Motivare:

Indiferent de unde a venit această cerere cu *executarea imediată* sau inițiativa luată de nu importă cine, chestiunea trebuia studiată cel puțin cu o oră înainte de a trece la executarea cu toată seriozitatea și anume:

Domnul ministru S.S.M. să consulte sftetnicii (consilierii săi) tocmai ca rezultatul să fie cel urmărit și anume:

1. Dl. Secretar General
2. Domnii șefi și directori de servicii
3. Șeful de Stat Major al Marinei
4. Eventual și șefii de secții din Statul Major al Marinei.

Bineînțeles cu directorul și ajutorul E.C.P. din S.S.M.

În această conferință se arată sub toate aspectele importanța chestiunii avantajele în caz de reușită și «dezastrul» în caz contrar.

Atât pentru Marină, în special, cât și [pentru] țară, în general.

Cine trebuia să vadă sub acest aspect chestiunea și s-o propună în consecință și cui îi revenea acest rol?

Directorul E.C.P., dl. comandor Săvulescu

În ipoteza că: chiar dacă domnul ministru a propus astfel soluționarea, dl. director E.C.P. trebuia să-l convingă pe dl. ministru, după cum îl convinge și în alte chestiuni. În cel mai rău caz, la această chestiune trebuia luat cel puțin și avizul d-lui Secretar general, ceea ce am aflat că nu s-a petrecut (nu am verificat știrea).

Această chestiune s-a ținut în secret și marea majoritate a personalului a aflat în sala de adunare.

De ce nu a făcut această conferință dl. cdor. Săvulescu Eugen?

Pentru că nu are nicio legătură sufletească, nicio simpatie și nicio priză cu personalul, în majoritate ofițeri superiori de Marină, din conducerea Ministerului și, în general, îi place să conducă tăcut și din umbră, cu mâinile altora, chestiunile mari. Acest procedeu l-a profesat toată cariera sa nu numai de când e directorul E.C.P. Și esențialul motiv dacă s-ar fi ținut conferință, chestiunea ieșea de sub conducerea d-lui cdor. Săvulescu ceea ce în general nu îi convine deloc.

Rămâne totuși un semn de întrebare asupra cazului petrecut, care de la început și până la sfârșit a fost regizat și dirijat de dl. cdor. Săvulescu și care deși de la prima fază s-a văzut rezultatul negativ, totuși d-sa a persistat pe aceeași direcție, parcă ar fi dorit și urmărit special acest rezultat.

Contrar, ar fi intervenit la momentul oportun și schimba situația. De ce nu a intervenit deloc se va vedea! Istoria din activitatea d-lui cdor Săvulescu, ce o are ca director E.C.P. la Marină pe timp de un an (mai 1945–mai 1946), la capitolul epurări personal, expusă mai jos și încadrările cu personalul în urma acestor situații.

După marele lot făcut la epurări în Marină în iarna și primăvara anului 1945, prin venirea d-lui comandor Săvulescu a urmat și urmează continuu a se face epurări de ofițeri în Marină, ceea ce ar lăsa să se înțeleagă că la Marină este un focar continuu de reacționari, fasciști etc., fapt care ar confirma această falsă situație, judecând ca străin de Marină, chiar după cazul petrecut la 20.V.1946, unde este atinsă culminația în procentul de 95-96% din personalul Marinei aflat la Minister. Este posibil oare această flagrantă rătăcire a atâtor ofițeri, maiștri etc. acum, tocmai când marina, față de puținul ce i-a mai rămas, are nevoie

de un efort mare spre a se reface și menține cu cinste și încredere pentru țară și marea vecină U.R.S.S., care a binevoit a ne satisface de curând dorința arzătoare a Marinei și a țării, prin restituirea bricului «Mircea» navă-școală?

Este de admis această situație în Ministerul Marinei și dl. director E.C.P. dl. c-dor Săvulescu Eugen, care deține acest post de un an și nu are nimic de spus? Ce frumoase rezultate au directorii E.C.P. din Armată, în toate direcțiile de activitate, și ce frumos rezultat ar avea și la Marină dacă directorul E.C.P. ar fi altă persoană și ce nefastă situație în prezent. Tot personalul ofițeresc și în special ofițerii superiori așteaptă de la o zi la alta concediu nelimitat și desărcinat de funcțiuni sau, cea mai bună situație, mutarea dintr-o garnizoană în alta. Pentru a se verifica cele afirmate, rog a se cere de la S.S. Marină ultimele mutări de comandori (și ultimul caz de desărcinare din funcțiune, a cpt. c-dorului Bănică I., în postul de șef de Stat Major la Comandamentul Forțelor Fluviale, ce s-a făcut telegrafic). Cazul cpt. c-dor Bănică I. va ilustra atitudinea reală a d-lui director E.C.P., care a epurat absolut toți comandorii din înaintea sa la anuar și amiralii respectivi, care îl cunoșteau foarte bine și eventual s-ar fi opus la ascensiunea rapidă pe care o dorește pe motiv că nu le vedea rândul ierarhic.

Afirm această situație pentru că este foarte curios că acești «reacționari» au apărut fără excepție la comandorii ce sunt înaintea d-sale la anuar, iar cei de sub d-sa la anuar, cpt. c-dori, sunt epurați tocmai aceia care au luat și au făcut serviciul cu dl. c-dor Săvulescu și îi cunosc toată activitatea din ultimii ani: care nu ar fi bine să se mai reamintească, actele fiind dispărute.

Astfel fiind situația la Marină în epurări, pe drept cuvânt și dl. ministru de Război este deranjat și nemulțumit de procentul mare de «reacționari» la care dl. director E.C.P. de la Marină dă înscris toată documentarea necesară la timp și completă.

Ca statistică, dau exemplu că în toamnă au fost desărcinați imediat și trimiși în concediu, în care situație sunt și azi: 3 amirali, 3 comandori!, cpt. comandori și care nici azi nu cunosc motivul, și răspund să întrebăm pe dl. c-dor. Săvulescu. Coincidența pe anuarul ofițerilor de marină este prea mare chiar dacă s-ar presupune că cererea de epurare s-ar fi cerut din alte sfere și de care trebuie să se țină cont.

Sub acest aspect, personalul ofițeresc superior de Marină, în special pentru posturile de conducere și comandă, este într-o continuă schimbare și mare deficiență, iar reacționarii apar continuu peste zi. Este trist și neadevărat. Aparatul E.C.P. care s-a grefat pe armată este o necesitate imperioasă pentru scopul frumos ce îl are și pe care îl cunosc destul de bine din directivele date de Ministrul de Război și în rezultatele obținute până în prezent, destul de frumoase.

De ce la Marină acest aparat să aibă așa nefastă influență asupra personalului, care a culminat cu cazul de la 20 mai 1946?

Convingerea mea și realitatea este[!] că prin schimbarea directorului E.C.P. acest aparat va funcționa cu același frumoase rezultate ca la Armata de Uscat, iar ofițerii de marină nu vor mai apărea continuu sub aspectul infractorilor la democratizarea Marinei și a Țării.

Acest aspect face foarte mult rău Țării și poate avea urmări dezastruoase pentru Marină, care poate fi chiar desființată”.⁶¹

⁶¹ *Ibidem*, f. 174-176.

Geneza grupului reacționar din Marina Regală era explicată de același comandor Eugen Săvulescu, în introducerea la declarația sa:

„Evenimentele din 6 martie 1945 l-au adus la conducerea Departamentului Marinei pe amiralul (r) Petre Bărbuneanu, în locul contraamiralului August Roman.

Dl. Ministru Bărbuneanu a venit la conducere fără să aibă o echipă și a lucrat multă vreme cu elemente instalate în posturi de către predecesorul său. Acesta – trecut în funcția de șef de stat major al Marinei – a căutat să grupeze în jurul său toate elementele de care se simțea sigur, mutându-le în St.M.M. În același timp, a lăsat oameni de încredere și în diferite posturi importante din restul Subsecretariatului.

Aceasta părea să fi fost originea organizării acestui grup, care nu a avut, chiar de la început, o altă convingere decât că, deși momentan scos din funcțiune, regimul democratic fiind trecător, tot acesta va fi viitorul șef al Marinei.

Dl. Ministru Bărbuneanu însuși se consulta des cu șeful său de stat major și – plecat de mult din armată și necunoscător al situației din acel moment – a început să contracareze acțiunile grupului reacționar, de câte ori acesta încerca să ia sau să sugereze măsuri contrarii intereselor regimului democratic.

În același timp, acest grup democratic și-a făcut o datorie din a semna ministrului toate manevrele ascunse ale contraamiralului Roman și ale celor din grupul său. Astfel au ajuns să fie cunoscute atât de ministrul Bărbuneanu, cât și de către autoritățile superioare militare, părerile antidemocratice și antisovietice, atât ale contraamiralului Roman cât și ale oamenilor săi, ca și influența nefastă pe care zi de zi aceștia o exercitau asupra subalternilor din întreaga Marină.

Datorită acestui fapt, la 25 octombrie 1945 ministrul de Război i-a eliberat din funcție și pus la dispoziția Ministerului de Război pe principalii conducători ai acestui grup: contraamiralul August Roman, fost șef de stat major, comandorii Victor Voinescu și Mișu Petrovici, din St.M.M., și comandorul Constantin Niculescu, fost secretar general pentru aplicarea Convenției de Armistițiu.

Această desărcinare de funcții a fost făcută ca o primă etapă în opera de democratizare a Marinei, rămânând ca, probabil ulterior, să fie îndepărtate și elementele în subordinea acestor șefi ai grupului reacționar și care deocamdată rămăseseră în vechile lor funcții. Această trecere din oficiu în concediu nelimitat a întărit și mai mult coeziunea între componenții acestui grup și i-a legat indisolubil de șeful lor, în a cărui stea continuau să spere – amiralul Roman. Pe de altă parte, faptul că acești conducători ai grupului reacționar nu au fost trecuți de-a dreptul în rezervă a întărit credința întregului grup în ideea că regimul democratic era trecător și deci prea slab pentru a lua o măsură drastică, ceea ce au manifestat adesea.

Tot din aceste motive, pe larg comentate de ei, influența lor exercitată din afară a căpătat un deosebit prestigiu asupra colaboratorilor lor rămași în Marină și a împiedicat difuzarea ideilor democratice în masa ofițerilor fără atitudine politică precizată până atunci.

De remarcat este faptul că, dacă la început acest grup nu avea o apartenență politică precisă, dar avea o acțiune coordonată, antisovietică și era legat prin coeziunea unei colectivități care avea o soartă comună și identitate de vederi, ulterior și în special după semnarea acordului de la Moscova, a început să-și însușească din ce în ce mai mult, până la completa identificare, ideile partidelor reacționare.

Din constatările făcute și urmărite zi de zi de către S.S.M., rezulta că acest grup a întreținut legături continue atât între membrii săi din întreaga Marină, în special cu comandorul Gheorghe Roșescu, căpitan-comandorul Gheorghe Mocanu, comandorul Ion Bănică (acesta din urmă pus ulterior și el la dispoziție pentru activitate antidemocratică) și căpitan-comandorul Alexandru Bercea.

Întâlnirile aveau loc în special la St.M.M., unde cei din afară veneau să se informeze și probabil să aducă cuvântul de ordine. Tot aici puteau lua contact cu comandanții și ofițerii veniți din provincie, cărora le transmiteau «virusul antidemocratic și antisovietic». Au fost numeroase cazuri când ofițerii s-au plâns de amenințările, jignirile și încercările de intimidare ale ofițerilor din acest grup, care apostrofau personalul Ministerului care se manifestase pe linia democratică, uneori chiar pe sălile Ministerului (cazuri raportate și Ministerului de Război).

Acțiunea se concentra în manifestări ostile față de U.R.S.S., ostile Guvernului democratic și se traducea, în cazul nostru concret, în atitudini negative față de orice măsură pe care aparatul E.C.P., din ordine superioare, încerca să le aplice în Marină.

Când Ministerul a luat măsura de a le interzice accesul, legătura a continuat să funcționeze, atât pe stradă (manifestând o atitudine ostentativă de grupare pe Calea Victoriei), cât și la domiciliul comandorilor Victor Voinescu și Constantin Niculescu, unde se întruneau adesea, sub motivul că vizionau filme.

În aceeași ordine de idei a fost plasată prezența exclusivă a ofițerilor din acest grup la Yacht Club Regal Român, unde sub pretextul sporturilor, aveau întruniri și luări de contact.

Încercările aparatului E.C.P. de a disloca blocul reacționar, rămas compact în jurul St.M.M. și care continua să difuzeze ideile reacționare, nu au reușit decât în mică măsură, până la evenimentele din ziua de 20 mai.

Întreaga evoluție a situației era bine cunoscută de autoritățile superioare și de ministrul Marinei, care au fost ținute la curent cu situația generală și manifestările individuale, zi de zi”.⁶⁵

Prin Nota contrainformativă nr. 934 din 23 iulie 1946, Centrul Control Militar nr. 1 informa Marele Stat Major, Secția a II-a, Biroul Contrainformații, următoarele „informații de detaliu” cu privire la membrii „Grupului Roman”:

„1. Contraamiralul Gheorghe Dumitrescu

Căsătorit, fără copii, soția locuiește în Anglia,

A fost atașat naval la Londra până la 22 iunie 1941 când fiind rechemat a refuzat să vină în țară. Pentru acest motiv a fost judecat în lipsă și condamnat la 25 de ani muncă silnică și degradare militară de către Curtea Marțială a Comandamentului Capitalei.

În acest timp la Londra era în strânsă legătură cu «Guvernul Tilea».

În 1945, fiind amnistiat de pedeapsă și dorind a fi avansat la gradul de viceamiral, a revenit în țară.

Deține unul dintre cele mai înalte grade în francmasonerie. Pentru acest motiv a fost toată cariera sa privilegiat și a ocupat posturi importante.

O probă clasică de protecția ce o avea în regimurile trecute este faptul că în 1938 fiind atașat naval la Londra, a venit în țară și și-a făcut stagiul un an de zile pentru a putea fi avansat, fără a fi înlocuit de cineva în postul de atașat militar.

⁶⁵ *Ibidem*, f. 186-187.

La 3-4 luni pleca în Anglia pentru 2-3 săptămâni, deținând funcția în continuare.
Nu avea nici ajutor de atașat.

Caracter foarte aspru – aproape sadic cu subalternii: pedepsea, ținea echipajul subte-roare, a distrus cariera la mulți ofițeri. Cel mai desăvârșit antidemocrat.⁶⁶

⁶⁶ La 1 noiembrie 1977, nonagenarul contraamiral Gheorghe Dumitrescu îi scria din Londra comandorului Gheorghe Mocanu:

„Dragă Mocanu,

Scrisoarea d-tale din 12 octombrie m-a bucurat sincer știindu-te sănătos, cu atâtea amintiri, amintiri pline de nostalgie ... Este a doua scrisoare de la d-ta, prima a fost curând după ce am lăsat comanda Grupului de Distrugătoare – alte amintiri și învățăminte folositoare vieții.

Evoci atâția ani din trecut, atâția ani de pe atunci, și mai fiecare perioadă poartă cu ea o caracteristică, specifică, fiecare cu numeroase amănunte pe care mă bucur că le ții minte, unele din ele mai simțite, poate, decât altele, dar toate au același impact: nostalgia. Ce vrem? Așa este viața, așa este efectul ciclului naturii ...

Severitatea și seriozitatea în conștiință, când sunt cumpănite, netezite și împletite cu înțelegere psihologică și căldură sufletească și cu răspundere morală, creează baza unei formări sănătoase și folositoare în acest ciclu și pregătesc caractere pentru viață, mai cu seamă pentru severe și vitrege împrejurări. Viața, în esență, este o continuă luptă, câteodată ingrată luptă, și ea ne este dată să o trăim cu toate vicisitudinile ei până la sfârșit.

Destinul de-a lungul și la sfârșitul acestor vicisitudini este definit de teoreticieni psihologi într-o formulă academică abstractă. Poate au dreptate. Totuși, destinul este, în bună măsură, funcție nu numai de circumstanțe, cum gândesc acești teoreticieni, dar mai ales de rolul important pe care îl joacă persoanele pe scenariul vieții.

Pe traseul vicisitudinilor în variata mea viață am avut și satisfacția de o colaborare înțelegătoare din partea acelor care mă înconjurau, inclusiv d-ta – fără compliment de oportunitate –, cu frumoase rezultate, o colaborare sinceră, bine colorată de devoțiune, o colaborare care și-acuma îmi este scumpă și adânc prețuită în noianul de amintiri care îmi însoțesc viața în prezent. Că au fost și unele excepții, în persoane cărora le-am acordat încredere și chiar prietenie sufletească, stabilește concluzia că excepțiile confirmă regula. Asemenea excepții, care creează și deziluzii, trebuie acceptate în final, chiar fără explicații, mai cu seamă dacă se are în minte proverbul filosofic franțuzesc «*À quelque chose malheur est bon*».

Informația ce mi-ai dat în scrisoare, că elevii fostului Institut Maritim – la care bătrânul «Mircea» era atașat pentru practică – legendara navă-școală, leagănul acestor elevi – au constituit o ELITE A Marinei și că «clasa lor a dat un strălucit examen» mi-a încălzit inima și mi-a înălțat sufletul, adăugând încă un inel la lanțul care m-a legat cu și de ei într-o anumită perioadă, un inel la lanțul de satisfacții și amintiri care îmi țin tovărășie bătrâneții. Transmite-le, te rog, membrilor acestei ELITE, din partea mea, un cald salut de prețuire.

Trebuie să mărturisesc, în același timp, că acest lanț ar fi fost poate mai solid și mai complet sufletește, dacă aș fi știut pe «Mircea», acest leagăn legendar și făuritor de caractere, într-un doc uscat, într-unul din șantierul navale ale țării, spre ex. la Constanța, unde, ca muzeu istoric, să fie înconjurat de atmosferă grijulie de grațitudine, așa cum în Anglia – *toute proportion gardée* – este păstrat «Victory», care ilustrează o frumoasă perioadă în istoria Angliei. Bătrânul «Mircea» și-a făcut și el datoria «*par excellence*» față de Marină și de marinarii țării trecuți, prezenți și viitori... Evocând voiajele lui, ca exemple de pregătire a atâtor copii cu visuri multe, începând cu voiajul la Kiel în tovărășia crucișătorului «Elisabeta», cu ocazia inaugurării canalului de acolo, unde i s-a decernat premiul de eleganță în categoria «brig», apoi rezistența la furtunile în Marea Neagră, unde se spune că, într-una din ele, comandantul căpitan Sebastian Eustațiu, viitor contraamiral și comandant al Marinei în timpul Primului Război Mondial, ar fi albit într-o noapte, furtună care i-a rupt arboreții, și, aproape demontat, după trei zile, a ajuns în Bosfor, apoi alte evenimente, ultimele fiind renașterea lui în Arsenalul Marinei din Galați în iarna 1922-1923 și apoi campaniile lui 1923, 1924, 1925 și 1926 – când i-am fost comandant –, una din ele menționată în scrisoarea d-tale, campanii în Marea Neagră, Estul Mediteranei, Arhipelagul Egeei, Grecia, Adriatica (Italia) etc., sunt strădaniile lui re-

Nu a dat permisiu nici în cazurile cele mai grave și urgente.

Astăzi pensionar, este în legătură cu cercurile reacționare, face parte din grupul de marinari «Roman» și propagă ideea că se va scăpa curând de situația anormală în care se găsea România din punct de vedere politic⁶⁷.

2. Contraamiralul August Roman

Născut la 8 august 1892, fiul lui Tadeu și Eugenia.

Pe lângă școlile din țară, a făcut Academia Navală din Livorno (Italia), Școala Navală de Război la Paris.

Promoția 1914.

Căsătorit cu Cecilia, născută Gheorghiu, fără copii.

Are avere personală și el, și soția.

Frate cu generalul Roman, din Art. Antiaeriană.

În timpul războiului a ocupat următoarele funcțiuni: comandant al Escadrei Distrugătoare, șef de stat major în Comandamentul Marinei Regale, secretar general în timpul ministeriatului generalului Șova (fiind de specialitate, conducea de fapt Ministerul), ministrul Marinei în Guvernul Rădescu, șef de stat major al Marinei (6 martie 194 –25 octombrie 1945).

La 25 octombrie 1945 a fost trecut în concediu nelimitat pentru activitate reacționară.

A deținut toată cariera numai posturi importante.

În legătură cu Robert Furnarache și fost prieten cu Nicolae Caranfil.

Este șeful grupului de rezistență «Roman», fără a fi în legătură cu contraamiralul Horia Macellariu, nu se știe dacă este afiliat M.N.R. sau vreunui partid politic.

Din acest grup mai fac parte: contraamiral Dumitrescu Gh., comandor Voinescu Victor, comandor Niculescu Ctin, cpt. comandor Bănică I., cpt. comandor Mocanu Gh., cpt. comandor Dumitriu Traian, cpt. comandor Antonescu Nicolae, fost atașat naval la Berlin, cpt. comandor Economu Ioan, aflat la Istanbul, lt. comandor Vasilescu Virgil (rudă cu Roman) și lt. comandor Străjescu Paul.

Contraamiralul August Roman consideră «o crimă pentru neamul românesc o apropiere de U.R.S.S. și un sprijin al guvernului actual de trădători». I-a protejat și ținut în preajmă pe toți membrii grupului omonim, pe care i-a așezat în posturi-cheie. Nu s-a ambarcat decât pentru stagiile necesare avansărilor, de unde a revenit de fiecare dată în Minister.⁶⁸

3. Comandor Bardescu Nicolae

În timpul războiului a fost comandant al Detașamentului Maritim Odessa.

A fost cercetat de Tribunalul Poporului.

zultând în formarea acestei ELITE, baza cadrelor Marinei țării. Fie-i amintirea duiosă și ETERNĂ! În dragostea mea, cu pasiune constantă am dat Marinei, sincer și necondiționat, forțele mele vitale; i le-am consacrat IN TOTTO. Nu regret. Din contră, amintirile îmi sunt liniștitoare... Acum trăim cu aducerile aminte ale unor vremi trecute, amintiri care adesea ne luminează fața și ne mângieie inima îmbătrânită, poate, prea de timpuriu...

Cu sincere sentimente de afecțiune și urări de sănătate,

Al Domniei Tale, Gh. St. Dumitrescu

P.S. Cu bune urări pentru Grupul Bănică și aceia care își reamintesc ce «a fost odată».

Sper ca noua mea adresă să fie ultimul meu repaos pământesc, căci cenușa mea va fi împrăștiată pe ape, poate și pe acelea pe care «Mircea» le-a străbătut odată ...”

⁶⁷ *Ibidem*, f. 12-13.

⁶⁸ A.M.R., fond 5417, dosar nr. 1585, f. 13-14.

În octombrie 1945 a fost trecut în rezervă.

Socotindu-se nedreptățit, a devenit contra regimului după ce l-a pensionat.

Nu face parte din grupul «Roman» și nu activează.

Nu este periculos.

4. Comandor Voinescu Victor

Căsătorit, soția de origine greacă.

În afară de școlile din țară, a urmat Școala de Submarine în Italia (1937), Școala de Război Naval Paris.

În timpul războiului a avut următoarele funcțiuni: comandant al distrugătorului «Regele Ferdinand», comandant al Grupului de Submarine și Vedete Torpiloare, șef de stat major Divizia de Mare, șef de stat major Forța Navală Maritimă, ajutor administrativ la Depozitele Fluviale unde a fost mutat disciplinar fiind judecat de Consiliul de Onoare, pentru următoarea vină: «Fiind trimis cu avionul la Constantinopol cu misiunea specială de a aduce navele Transilvania și Basarabia, necesare pentru evacuarea Crimeii, nu și-a îndeplinit misiunea. Consiliul de onoare l-a judecat, l-a găsit vinovat, iar ministrul Marinei (generalul Șova) l-a pedepsit cu 30 zile de arest sever și mutare disciplinară.» (Această pedeapsă nu este în memoriu, însă dosarul se găsește la S.S.M.)

În oct. 1944 a fost mutat în Statul Major, ca ajutor la Secția Transporturi, creată pentru dirijarea transporturilor sovietice pe Dunăre.

În aprilie 1945, mutat la Școala Superioară de Război, ca șef al Secției Marină, iar la 25 octombrie 1945 trecut din oficiu în concediu nelimitat, pentru activitate contra regimului.

Foarte capabil și un comandant foarte bun.

Este gata de a face orice pentru a parveni în posturi de conducere.

Nu perfect corect.

Ca comandant de distrugător a făcut în jurul Constanței o grădină de zarzavat și împreună cu ajutorul, cpt. cdor Ghezso Eduard, actualul comandant al Depozitelor Maritime Constanța, a exploatat-o mai mult în scop personal.

Aceasta a atras o anchetă (1942) care a stabilit vinovăția și a fost pedepsit, iar ajutorul mutat disciplinar la Odessa. (Pedeapsa lipsește din memoriu).

Face parte din Grupul «Roman» și exercită aceeași activitate ca și acesta.

În special, face propagandă și amenință pe ofițerii tineri spre a nu da concursul regimului actual. În acest scop, face călătorii dese la Constanța, unde lua contact cu ofițerii.

Locuiește în Școala de Război și la el acasă, sub masca întrunirilor familiei, se adună parte din acest grup și sunt discuții aprinse împotriva regimului.⁶⁹

5. Comandor Constantin Niculescu

Născut la 26 ianuarie 1902 în București. Promoția 1921.

Căsătorit cu Adela Lescovar (cehă), fără copii.

Soția are un bloc la Constanța.

A făcut Școala Superioară de Electricitate la Paris.

Brevetat ofițer de stat major în 1939.

În timpul războiului a avut următoarele funcțiuni: șeful Biroului 3 Divizia de Mare, șef de stat major Forța Navală Maritimă, comandantul distrugătorului «Mărășești», subșef de stat major în Statul Major al Marinei, secretar general în Ministerul Marinei pentru aplicarea Armistițiului.

⁶⁹ *Ibidem*, f. 15.

La 25 octombrie 1945 a fost pus de către M.R. în concediu nelimitat pentru activitate reacționară.

Din punct de vedere al credințelor politice, aceleași ca la întreg grupul «Roman».

Are legături cu anglo-americanii.

Ca și comandor Voinescu, face dese drumuri la Constanța și propagă ofițerilor tineri ideii reacționare.⁷⁰

6. Comandor Pelimon Aurel

Născut la 15 aprilie 1897, la Târgoviște.

Școlile obișnuite, nu este ofițer de stat major. Promoția 1916.

Căsătorit cu Ecaterina Zaharia, are un copil (băiat).

Soția are cinci imobile (Galați și București). Cumnat cu generalul Marinescu Petre, fost șef al Serviciului Cifru din M.St.M.

În timpul războiului a avut următoarele funcțiuni: comandantul distrugătorului «Mă-rășești», comandantul Detașamentului Maritim Odessa, comandantul Școlii Navale, Comandantul Depozitelor Fluviale, comandantul Sectorului Fluvial nr. 1 până la 25 octombrie 1945, când a fost trecut în concediu nelimitat pentru motivul că nu a dat concursul trupelor sovietice. Acestea au protestat și au cerut înlocuirea lui.

S-a manifestat tot timpul împotriva colaborării cu U.R.S.S.

Nu face parte din Grupul «Roman» și nu activează în vreo mișcare, totuși din atitudinea trecută și din discuțiile ce le are se vede că este reacționar convins.

7. Căpitan-comandor Antonescu Nicolae

Căsătorit, are un copil.

Frate cu fostul vicepreședinte al Consiliului Mihai Antonescu.

În timpul războiului a fost câteva luni la Eșalonul I din M.St.M. la Secția a II-a, apoi trimis la Berlin (1941) ca atașat naval.

La 23 august 1944 nu a avut o atitudine clară.

La început era de partea germanilor, apoi a cerut să fie internat în lagăr, bucurându-se de drepturile diplomaților.

În lagăr nu a avut o atitudine corectă față de camarazii mai mici (prin rolul atașatului naval).

La 1 martie 1946, după întoarcerea în țară, a fost trecut în rezervă în urma propunerii Comisiei de judecată a prizonierilor.

Nu face parte din Grupul «Roman».

Este împotriva guvernului pentru că este frate cu Mihai Antonescu, a fost atașat naval la Berlin, a fost scos din armată.

Cât a fost în țară, avea mare influență în S.S.M. și plasa favoriții în posturile mari.

Caracter nehotărât.

8. Căpitan-comandor Economu Ioan

Căsătorit, fără copii.

Nepotul generalului Economu, a avut în Marină o situație privilegiată sub toate raporturile.

Soția are avere mare.

Brevet ofițer de stat-major.

⁷⁰ *Ibidem*, f. 15-16.

În timpul războiului a îndeplinit următoarele funcțiuni: la eşalonul I M.St.M: Secția I, comandantul puitorului de mine «Murgescu», șef de stat major Forța Navală Maritimă, atașat naval în Turcia.

După 23 august 1944 primind ordin să se întoarcă în țară, a refuzat, cerându-și demisia. La 22 februarie 1946 a fost trecut în rezervă.

Din informațiile personalului de pe nava «Transilvania», locuiește la Istanbul cu soția, în condițiuni foarte bune, având foarte mulți bani.

Din ziua când «Transilvania» a început cursele, venea de fiecare dată la vapor și discuta cu marinarii de la bord.

În ultimul timp, autoritățile turcești îi interziseseră accesul în port.

Se crede că totuși ia legătura cu marinarii români în oraș, când aceștia debarcă în timpul opririlor la Constantinopol.

Prin faptul că exista o strânsă legătură de prietenie cu toți ceilalți din grupul «Roman» – atașat naval fiind trimis de români când acesta era secretar general în Ministerul Șova și conducea Ministerul –, se credea că în prezent ține legătura cu aceștia prin intermediul călătorilor sau marinarilor de pe «Transilvania».

Cu ocazia refuzului de a se înapoia în țară, comandor Voinescu s-a exprimat: «Dacă aș fi fost în situația lui Economu, nici eu nu aș fi venit în țară.»⁷¹

9. Căpitan-comandor Mărgineanu Ovidiu

Născut la 16 martie 1900 la București.

Căsătorit cu Irina Schreiber, evreică din Basarabia.

La Școala de Aplicație a rămas un an repetent.

La examenul de maior a căzut o dată și a fost notat bun în grad.

Promoția 1921.

A fost trecut în rezervă în timpul regimului Antonescu din cauza originii soției și a fost reprimat în activitate în timpul aceluiași regim.

În timpul războiului a îndeplinit următoarele funcțiuni: comandantul puitorului de mine «Durostor», comandantul puitorului de mine «Carol», comandantul puitorului de mine «Murgescu», comandant al Școlii de Submaștri până la 25 octombrie 1945, când a fost trecut în concediu nelimitat pentru activitate reacționară.

Om foarte corect și foarte dur.

Face parte din Grupul «Roman», activând mai puțin intens decât ceilalți. Se manifestă antigvernamental și antisovietic.⁷²

10. Căpitan-comandor Bănică Ioan

Născut la 6 aprilie 1904, la Mizil.

Promoția 1924. Brevetat al Școlii Superioare de Război.

Căsătorit civil la 21 iulie 1946.

În timpul războiului a îndeplinit următoarele funcțiuni: comandantul monitorului «Ardeal», șeful Biroului 2 la Divizia de Dunăre, în cadrele Școlii Superioare de Război, șeful Biroului 2 în Ministerul Marinei, șeful Serviciului Secretariatului General sub Ministerul Roman, șeful Secției I din Statul Major al Marinei 6 martie 1945-11 aprilie 1946, șef de stat major al Comandamentului Forțelor Fluviale.

⁷¹ *Ibidem*, f. 6-7.

⁷² *Ibidem*, f. 18.

Omul de cea mai mare încredere al lui Roman, a fost foarte mult susținut de acesta în toată cariera.

Face parte din grupul «Roman», manifestând pe față o atitudine antisovietică și antiguvernamentală, spunând: «Este o mândrie să se știe de toată lumea că sunt reacționar, iar situația actuală, cu țara vândută de o clică de trădători, nu e permanentă. Leul britanic ne va salva.»

La o conferință ținută la Comandament, a luat atitudine vădită împotriva regimului actual.

În mai 1946 a fost pus la dispoziția S.S.M. pentru activitate antiguvernamentală.⁷³

11. Căpitan-comandor Mocanu Gheorghe

Născut la 9 noiembrie 1904.

Căsătorit cu Elisabeta Oprescu în 1927 și divorțați în 1933 (doi copii, Ioana și Maria, rămași la mamă).

Recăsătorit la 18 noiembrie 1943, are un băiat.

Domiciliază la Școala Superioară de Război.

Promoția 1924.

Brevetat ofițer de stat major în 1941.

În timpul războiului, a îndeplinit următoarele funcțiuni: în Statul Major al Marinei, ajutor la Secția a II-a, șeful Secției a II-a în Comandamentul Marinei, comandantul navei-bază pentru submarine, șef de stat major în Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial, Școala Superioară de Război – ajutor Secția Marină.

A făcut raport să plece pe frontul de Vest, [dar] în drum spre Armata I s-a terminat războiul.

A fost notat în memoriu de comandantul Litoralului Maritim și Fluvial ca nervos, impulsiv, răzbunător și gata a coborî pe șefi pentru a se ridica el.

În prezent face serviciul la M.St.M., Serviciul Istoric.

Prieten intim cu căpitan-comandorul Bănică, pe care se pare că l-a influențat către atitudinea antidemocratică.

Face parte din Grupul «Roman» și activează intens prin propagandă contra regimului.

Face paradă pentru a fi recunoscut ca reacționar.⁷⁴

12. Căpitan-comandor Dumitriu Traian

Inginer naval cu studii în Franța.

Căsătorit cu fiica generalului Dumitrescu din Jandarmerie, cumnat cu Puiu Dumitrescu, secretarul regelui Carol al II-lea.

Fără copii, are avere.

Nu a fost pe front. A stat tot timpul în Ministerul Marinei, ca șef al Serviciului Armament, Muniții și Transmisiuni, până la 8 mai 1946, când a fost trecut în rezervă la cerere.

Face parte din grupul «Roman», cu care este în strânsă legătură.

Prin soție are relații cu oameni proeminenți din fostele regimuri.

Când era în activitate se ocupa mai mult cu averea personală și speculațiuni la bursă.

Prin legăturile pe care le are, averea și trecutul familiei soției sale, precum și prin manifestările sale din ultimul timp, dovedește o atitudine clară împotriva conducerii actuale și contra Sovietelor.⁷⁵

⁷³ *Ibidem*, f. 18-19.

⁷⁴ *Ibidem*, f. 19-20; 120-121.

⁷⁵ *Ibidem*, f. 20.

13. Locotenent-comandor Vasilescu Virgil

Promoția 1931.

Fost însurat – divorțat.

În timpul războiului a îndeplinit următoarele funcțiuni: și-a făcut stagiul strict necesar pe puitorul de mine «Murgescu», în S.S.M. Serviciul Personalului, din mai 1946 este ajutor administrativ la Detașamentul Trupei din S.S.A.

Este al doilea om de mare încredere al lui Roman, din grupul căruia face parte.

Cât timp a fost la Serviciul Personalului ținea la curent pe Roman cu toate ce se petreceau în Minister.

Nervos, sever dar drept.

Are aceleași credințe politice ca întreg grupul: antiguvernamental și antisovietic.⁷⁶

14. Locotenent-comandor Străjescu Paul

Promoția 1933, necăsătorit.

Fiul generalului Străjescu din Cavalerie.

În timpul războiului a fost pe distrugătorul «Mărășești», în 1944, numai pentru a-și face stagiul.

De la 5 noiembrie 1944 și până astăzi este șeful Biroului Adjutanturii Serviciului Secretariatului General.

În această calitate este în curent cu toată corespondența principală a Ministerului.

Om de încredere al lui August Roman, face parte din grupul acestuia și activează cu aceleași credințe ca și ceilalți membri.

Avea legătură cu anglo-americanii cu care se întâlnește duminicile la Snagov unde aceștia au vile.⁷⁷

În concluziile care însoțesc fișele „reacționarilor” prezentate mai sus, se arăta: „Acest grup și în special cei din grupul «Roman» sunt un mănunchi de ofițeri capabili, în majoritate cu școli de specialitate în străinătate, foști în posturi importante de conducere în Marină, care însă astăzi desfășoară o activitate intensă antidemocratică, antiguvernamentală și antisovietică pentru motivele arătate la fiecare în parte.

O parte din ei fiind în concediu nelimitat, o parte la dispoziția Ministerului, iar o parte chiar în serviciu, au posibilitatea să fie în contact cu ofițerii mai tineri de Marină și să-i influențeze.

În acest fel, Marina poate fi privită ca o instituție antidemocratică, căreia nu i se poate acorda încrederea, ceea ce nu este un adevăr și ar duce la o scădere a prestigiului sau chiar a forțelor Marinei noastre.

Scoaterea din oștire a celor de mai sus este singura soluție pentru ca ofițerii de marină să iasă de sub influența lor și să-și conducă activitatea în cadrul vremurilor actuale.

Poate aplicarea Legii 186 ar fi mai eficace decât cadrul disponibil, care-i menține în uniformă încă un an de zile, cu toată autoritatea ce decurge din aceasta.⁷⁸

În Nota informativă nr. 0015 din 30 iulie 1946, întocmită la 26 iulie 1946, se menționa: „În ziua de 20 iulie 1946 a avut loc nunta cpt. comandorului Bănică Ioan, în casa comandorului Voinescu Victor la Școala Superioară de Război. Martori la cununia civilă au

⁷⁶ *Ibidem*, f. 20-21.

⁷⁷ A.M.R., Fond Marele Stat Major, dosar nr. 1585, f. 12-21.

⁷⁸ *Ibidem*, f. 21-22.

fost cpt. comandor Mocanu Gheorghe și ziaristul Iovanache Vinea. Nași pentru cununia religioasă au fost comandor Voinescu și soția cpt. comandor Mocanu Gheorghe.

La această nuntă au luat parte următorii ofițeri: amiral Roman August, comandor Niculescu Constantin, cpt. comandori Mocanu Gh., Dumitriu Traian, Bercea Alexandru, Popovici Horia, Popescu Tudor, Borș Constantin, Popescu Ioan, locot. comandori Străjescu Paul, Petriman Ioan, Zaharia Ioan, locotenent Rădulescu Alexandru.

Soția lui Bănică era Dorina Cernătescu de 31 ani, funcționară la Direcția Generală a Polițiilor sau la Siguranța Generală. S-a născut în comuna Sărății, jud. Bacău, fiica lui Stan Cernătescu și a lui Natalia Cernătescu, ambii cu domiciliul în orașul Buzău, str. Ștefan cel Mare nr. 5 și are un frate în Marele Stat Major, la Secția a II-a, maiorul Cernătescu.

Dorina Cernătescu locuiește în b-dul Filantropiei nr. 278, București, iar Bănică în str. Arcului nr. 4, București.

La nuntă s-au discutat chestiuni în legătură cu viitorul Marinei și s-a făcut legământ ca să se lupte până ce se va obține victoria totală. S-a discutat și în care ofițeri, din cei care lucrează acuma în S.S.M., se poate avea încredere, când ei vor lua conducerea Marinei.

Pretrecerea a fost foarte voioasă, fiindcă se știa de către ei că se va amâna cadrul disponibil. Se remarcă că sunt foarte bine informați și în timp util, ceea ce arată că au informatori (sic!) și la M.R. și în M.St.M.

Cununia religioasă are loc în orașul Buzău, str. Ștefan cel Mare nr. 5, în ziua de 29 iulie 1946.

Nunta s-a făcut în două locuri (la București, pentru ca să ia parte marinarii, și la Buzău, pentru lumea de acolo).⁷⁹

În rezoluția pusă la 30 iulie 1946, „P” solicită: „Adresă la D.S.P., cu rugămintea a urmări pe Dorina Cernătescu, de a fila pe mr. Cernătescu, pe cpt. comandor Bănică Ion, de a culege date cu privire la modul cum s-a desfășurat ceremonia de la Buzău; legături la Buzău etc.

Noi vom urmări filajul la București.

La 25 august mi se va prezenta situația pentru a lua o nouă hotărâre. P.”⁸⁰

În Nota din 24 septembrie 1946 se arăta: „Locotenentul-comandor Vasilescu Virgil, nepotul amiralului Roman, din Subsecretariatul de Stat al Marinei, nu a fost trecut în cadrul disponibil și este menținut în serviciu la Subsecretariatul de Stat General, fiind șeful Biroului de Organizare.

Difuzează toate ordinele secrete ale Subsecretariatului de Stat al Marinei grupului de reacționari trecuți în cadrul disponibil și menținând totodată legături, fiind supus chiar unchiului său amiralul Roman, punându-i la dispoziție o serie întregă de informații din acel minister. Este cunoscut ca unul dintre cei mai reacționari și periculos actualului regim democrat.

Căpitanul Cioroianu Radu, adjutantul ministrului Marinei, a fost adjutantul ministrului general Șova, apoi adjutantul ministrului Roman, menținându-și funcția până astăzi, fiind omul de încredere al lui Toma și fiind într-o strânsă colaborare cu lt. comandor Vasilescu Virgil, unde difuzează din acel post pe care îl deține o serie întregă de informații grupului de reacționari din afara Ministerului.

⁷⁹ *Ibidem*, f. 24.

⁸⁰ *Ibidem*.

Comandorul Gherghel Arpad, adjutant regal, menține contact cu lt. comandor Vasilescu Virgil și căpitan Cioroianu Radu și cu grupul de reacționari bine cunoscuți din afara Ministerului.

Sus-numiții fac o propagandă antisovietică și antiguvernamentală cu elementele lor bine cunoscute, fiind rezervați față de ceilalți ofițeri necunoscuți.

Totodată, susnumiții e ca centru terorist contra elementelor mai tinere din Marină cu sentimente democratice.

Păstrează legătura cu Misiunea Americană și mai puțin cu cea Engleză.

În ziua de 13 septembrie 1946 au fost invitați acasă la comandorul de marină Tom Mix, din Misiunea Americană, care pleca în America, luându-și rămas bun.

Au luat parte la această festivitate și amiralul Roman August, amiral Dumitrescu, comandor Voinescu, comandor Nicolescu, cpt. comandor Mocanu Gheorghe, cpt. comandor de rezervă Știubei⁸¹, fost ofițer de ordonanță al regelui Carol a II-lea, fiind o adevărată veselie, ca și când ar fi fost sărbătorită revenirea la conducerea Marinei a suscitului grup.

La înapoiere, a declarat că în cel mai scurt timp lucrurile se vor schimba, fiind susținuți chiar de americani."⁸²

Într-o notă informativă din 20 octombrie 1946 se menționa: „În urmărirea grupului de ofițeri reacționari din Marină s-au mai putut culege următoarele: Centrul de gravitație al grupului îl formează Yachting Club Regal Român, al cărui vice-președinte este Furnarache. La adăpostul acestui club sportiv se întrețin legăturile ofițerilor din grupul «Roman» atât cu persoanele civile din lumea bogătașilor din București, cât și cu Misiunile Engleză și Americană.

Legăturile cu Misiunea Americană ale acestor ofițeri se fac prin locot. Rura, fost aghiotant al comandurului Thomas.

Cu Misiunea Engleză se fac prin lt. Miller, care se pare că în anii 1940-1941 a fost unul din agenții care au avut misiunea în țară de a scufunda vasele de pe Dunăre.

Chestiunea aceasta se pare că este bine cunoscută de cpt. Rădulescu Alex. de la Serviciul Istoric.

Lt. Miller este un perfect cunoscător al chestiunii Dunării.

Are posibilitatea de a intra în legătură cu diferite persoane române deoarece este căsătorit cu fata lui Demostene Botez (Jean Bart)⁸³.

În general, evită societatea numeroasă.

Problema Yacht Club Regal Român recent a căpătat un aspect cu totul deosebit.

Ofițerii democrați din Marină, văzând că acest club fondat de ei a ajuns în mâna unor oameni din afara Marinei, care prin cotizațiile fixate au căutat să excludă pe ofițerii deblocați sau epurați, au hotărât să treacă Yacht Clubul la Oficiul Sportului Popular.

⁸¹ Este vorba despre comandorul pictor Dimitrie Știubei (n. 1901-m. 1986), care în perioada 1932-1939 a funcționat în Corpul Curierilor de pe lângă Casa Militară a Curții Regale.

⁸² A.M.R., Fond Marele Stat Major Secția a II-a, dosar nr. 1585, f. 39.

⁸³ Este vorba despre Ada Botez, născută în 1918, din cea de-a doua căsătorie a comandurului Eugeniu Botez cu cunoscuta pianistă Mania Botez, născută Goldam, de care se despărțise, prin divorț, în 1926. Ada Botez s-a căsătorit la București, la 18 noiembrie 1942, cu Petre Constantin Carp, de care a divorțat pe 31 martie 1945. Ulterior s-a recăsătorit cu maiorul Hill de la Ambasada Marii Britanii din București, stabilindu-se în Anglia. Apud Constantin Mohanu, *Jean Bart (Eugeniu Botez) Viața și opera*, Editura „Biblioteca Bucureștilor”, București, 2001, p. 194-197. Sursa îl confundă pe scriitorul Demostene Botez cu comandorul Eugeniu Botez, cunoscut sub pseudonimul literar Jean Bart.

La aceasta s-au făcut opoziții foarte mari din partea adversă, invocând faptul că M.S. Regele fiind comandorul acestui Club, nu se poate sta sub conducerea O.S.P.

La numai câteva ore după ce a avut loc întrunirea de la Statul Major al Marinei, chestiunea a fost deja cunoscută de către Grupul Furnarache.

S-a hotărât să se înscrie 65 ofițeri de marină, să se ceară întrunirea adunării generale și schimbarea comitetului care, în prezent, este în întregime format din reacționari.

Pentru a putea cunoaște situația exactă și rolul suspect pe care îl are Yacht Clubul în acțiunea dusă de Grupul ofițerilor reacționari, cât și a legăturilor cu Misiunile Engleză și Americană, recent a fost introdus un ofițer de marină democrat și membru al Clubului, căruia i s-au dat instrucțiuni de a adânci relațiile cu persoanele din Club.⁸⁴

Prin Notă informativă nr. 20.621 din 25 noiembrie 1946, căpitan-comandorul Alexandru Brandabur, șeful Secției a II-a din Statul Major al Marinei, constata: „În cursul lunii octombrie, în urma circularii O.S.P., toate asociațiile sportive urmau să fie afiliate acesteia, considerând ilegalitatea funcționării acelor care s-au încadrat dispozițiilor regulamentare.

Printre cluburile vizate figura și Y.C.R.R. (Yacht Club Regal Român), emanație a Marinei Regale, prin proporția numărul de membri ce au constituit această asociație sportivă.

Odată cu trecerea în cadrul disponibil a ofițerilor, s-a pus problema reorganizării Y.C.R.R. care, dintr-o asociație eminentamente marinărească, cuprinzând un număr majoritar de ofițeri activi, era susceptibilă de a deveni un club în care ofițerii de marină activi erau în minoritate, întrucât n-ar mai fi putut corespunde în totul dezideratelor care au stat la baza înființării sale, transformându-se cu vremea într-o asociație sub egida căreia nu era exclus să se dezbată probleme străine de scopul asociației, străine poate chiar de interesele superioare ale ordinii de stat.

Astfel problema reorganizării Y.C.R.R. fiind supusă cunoștinței ofițerilor de marină de către dl. secretar general al S.S.M., în cursul unei ședințe, în forma mai sus amintită – întreaga asistență luând act de impasul în care se află cea mai importantă asociație sportivă nautică, onorată de Înaltul patronaj al M.S. Regelui, a hotărât înscrierea benevolă în Club, fără excepție, a tuturor ofițerilor de marină aflați în București.

În ziua de 21 nov. a.c. a avut loc adunarea generală anunțată din ziua de 15 nov. care nu putuse avea loc, în urma cererii d-lui ministru subsecretar de stat al Marinei amiral Bărbuneanu.

Cu această ocazie s-a pus problema alegerii Comitetului, prilejuind vii discuții.

După ample dezbateri, au fost aleși următorii:

– Președinte: dl. N. Caranfil (reales). Alegerea d-sale a fost susținută în unanimitate, recunoscându-i-se aportul de necontestat în ceea ce privește eforturile și râvna depusă în vederea propășirii Asociației.

– Președintele (de drept): dl. amiral Bărbuneanu Petre (Subsecretar de Stat al Marinei).

– Vicepreședinte: dl. Robert Furnarache (reales). A fost unul dintre inițiatorii și animatorii Y.C.R.R.

– Membri: (în număr de 9 conf. statutului). Dnii: Brăescu, cpt. cdor. Bercea Alex (C.D.), cdor. Gherghel Arpad (membru de drept fiind aghiotant regal), cpt. cdor.

⁸⁴ A.M.R., Fond Marele Stat Major Secția a II-a, dosar nr. 1585, f. 65-66.

Antonescu Teodor (membru de drept, în calitate de comandant al Școlii Navale), d-na Elena Furnarache, d-nul Chrisoveloni, contraamiral Roman August (rezervă), viceamiral Georgescu I. (rezervă), Sergiu Prodanof.

– Supleanți: contraamiral Stoianovici Al. (rezervă), Focșeneanu, dr. Constantinescu, cdor. Voinescu Victor (C.D.), lt.cdor. Popescu Cicerone (rezervă).

Alegerea comitetului în noua lui formă a produs comentarii, evidențiindu-se că, în conformitate cu Statutul, în compunerea Comitetului trebuia să intre trei ofițeri de Marină.

Dacă, în realitate, din cei 9 membri ai Comitetului cinci sunt ofițeri de marină, apoi numai doi din aceștia sunt activi și de drept, iar restul, din rezervă sau C.D.

În consecință, s-a cerut respectarea Statutului, alegându-se ofițeri activi de marină printre care să figureze și lt. cdor. Stoian Ioan, comandantul bricului «Mircea», un ofițer iscusit în arta manevrării velor.

Statutul prevede alegerea unui membru în comitet care îndeplinește condiția de a fi propus de cel puțin 5 (cinci) membri.

Cu toate că lt.cdor. Stoian a fost propus de un număr de 5 (cinci) ofițeri și 2 (două) persoane civile – membri –, alegerea sa n-a fost validată, constatându-se o evidentă rezistență a membrilor civili, în majoritate.

Această atitudine n-a fost de natură a satisface însă cercurile militare ale Clubului, care nu ignoră faptul că, din 22 membri fondatori al Asociației, 20 au fost ofițeri activi de marină și numai 2 civili.

Cât despre obiecțiile ce s-au ridicat relativ la prezența în comitet a trei ofițeri de marină activi, s-a răspuns că Statutul nu face precizări în această privință, ofițerii cooptați putând fi și din rezervă.

Aceasta fiind situația, alegerea comitetului în noua sa formă a fost validată.

Minoritatea în care s-au aflat ofițerii de marină se explică prin nesatisfacerea operațiunilor procedurale de înscriere a acelor care au aderat în ultimul timp la propunerile d-lui Secretar General al S.S.M.

Timpul scurt n-a îngăduit definitivarea acestor formalități de procedură.

Se urmărește:

Alcătuirea unei majorități a ofițerilor de marină activi, atât în compunerea Comitetului cât și în compunerea Asociației, care a început a fi dominată de civili.

Influența covârșitoare a ofițerilor activi de marină va îngădui imprimarea Clubului o activitate conformă cu năzuințele lor și inspirată de conducerea democrată de astăzi.

Se preconizează desăvârșirea operațiunilor procedurale de înscriere masivă a ofițerilor de marină pentru reanalizarea acestei majorități, convocarea adunării generale extraordinare și realcătuirea Comitetului în conformitate cu scopurile urmărite în care să domine ofițerii din Marina Regală.”⁸⁵

Desigur, incidentul petrecut cu ocazia mitingului din 20 mai 1946 nu a rămas fără urmări. „Instigatorii”, în speță comandorii Florin Bujoreanu, Gheorghe Roșescu, căpitan-comandorul Alexandru Bercea și locotenent-comandorul Victor Bădescu, toți din Ministerul Marinei, prin Referatul nr. 98/1946, au fost propuși să fie trimiși în stare de arest, direct în judecata Curții Marțiale a Corpului 2 Armată, pentru delictul de ofensă superiorului, prevăzută și penalizată de art. 514 C.J.M.:

⁸⁵ A.M.R., Fond 5417, dosar nr. 1585, f. 135-137.

„Noi, colonel mag. Țărăneanu, procuror instructor militar pe lângă Curtea Marțială a C. 2 A.

Având în vedere delegațiunea dată nouă de către dl. procuror instructor șef al Parchetului Militar;

Văzând actele alăturate ce formează dosarul cercetărilor preliminare adunate în contra lui:

Comandor Bujoreanu Florin

Comandor Roșescu Gheorghe

Căpitan-comandor Bercea Alexandru

Locotenent-comandor Bădescu Victor, toți din Ministerul Marinei

constatăm următoarele:

În fapt:

1. În ceea ce privește comandorul Bujoreanu Florin

În conformitate cu ordinul telefonic al Ministerului de Război nr. 465 din 18 mai 1946, s-a ținut la Subsecretariatul de Stat al Marinei un meeting în ziua de 20 mai 1946, la care dl. subsecretar de stat al Marinei, amiral Petre Bărbuneanu, a explicat personalului militar și civil al Marinei sensul sentinței Tribunalului Poporului, prin care fostul mareșal Ion Antonescu era condamnat la moarte cu o parte din membrii cabinetului ce l-a condus.

Cu această ocaziune, dl. subsecretar de stat a repetat punctele de acuzare aduse celor de mai sus, subliniind ce a avut de suferit țara de pe urma acelei guvernări.

La urma ședinței, s-a propus o moțiune prin care personalul S.S.M. se solidariza cu sentința Tribunalului Ilfov Poporului.

S-a lăsat completa libertate celor prezenți de a se pronunța pentru sau în contra moțiunii, precizându-se chiar că acei ce sunt pentru să treacă în dreapta și cei contra în stânga.

Deci nu a avut loc constrângere de nicio natură; ca probă că personalul s-a pronunțat cum a vrut. În această situațiune, când fiecare urma să hotărască ce atitudine să ia, a ieșit din rânduri comandorul Bujoreanu Florin, încercând să facă pe purtătorul de cuvânt al personalului.

Uitând că este ostaș și că se adresează la doi superiori ai săi, dl. amiral Bărbuneanu, subsecretar de stat și dl. contraamiral Cristescu, secretar general, susnumitul, pe un ton ridicat, referindu-se la propunerea d-lui ministru de a se adopta moțiunea, a spus următoarele: «Nu înțelegem să fim obligați a ne pronunța. Nu admitem asemenea procedee dictatoriale și totalitare în care nu văd nicio diferență față de cele din vremea lui Antonescu. Eu sunt bun român și am fost democrat de totdeauna, nu ca alții de dată recentă și, ca bun român, mă desolidarizez de asemenea procedee și atitudini. Dacă dvs., d-le ministru, mă obligați să iau atitudinea în sensul celor expuse prin moțiune, vă rog să mă considerați ca scos de sub obligațiunile pe care mi le impune haina militară.»

Se credea că se sfârșește cu această ieșire atât de ofensatoare pentru d. amiral Bărbuneanu și contraamiral Cristescu, când comandor Bujoreanu revine cu întrebarea îndrăzneată: «Cine a ordonat așa ceva și cine a luat inițiativa în Minister, care nu se încadrează în manifestările armatei?», iar apoi se adresează în mod violent d-lui contraamiral Cristescu cu cuvintele: «Vă rog să spuneți dvs., d-le amiral, dacă în conștiința dvs. sunteți de acord cu asemenea procedee și atitudini.»

2. În ceea ce privește căpitan-comandorul Bercea Alex.

În timpul când comandorul Bujoreanu avea atitudinea și folosea cuvintele mai sus arătate, s-au simțit obligați încă doi ofițeri să adopte atitudinea acestuia. Astfel, cpt.c-dor.

Bercea Alexandru a intervenit zgomotos declarând că: «Asemenea procedee înseamnă dictatură și că nimeni nu se poate solidariza cu ele.»

3. În ceea ce privește locotenent-comandorul Bădescu Victor

De asemenea, locotenent-comandorul Bădescu Victor, tot în mod zgomotos, îndeamnă personalul să nu solidarizeze cu moțiunea strigând că «asemenea procedee înseamnă dictatură».

Nu se poate înțelege bine cât de ofensatoare a fost pentru d-nii amirali ieșirea celor trei ofițeri decât dacă ținem seama că tot timpul cât susnumiții vorbeau, în fața a circa 250 de persoane, erau anumite persoane anonime care îi aprobau prin strigăte și aplauze «asemenea procedee înseamnă dictatură», ce făcea ca situația d-lui ministru și dl. secretar general să fie din ce în ce mai delicată.

4. În ceea ce privește comandorul Roșescu Gheorghe

După terminarea meetingului, dl. subsecretar de stat amiral Bărbuneanu a chemat la d-sa pe comandorul Roșescu Gh. pentru a-i cere lămuriri asupra motivelor care l-au determinat să lipsească de la meeting.

Comandorul Roșescu a răspuns că nu a participat pentru că avea soția bolnavă, dar că «și chiar dacă participa ar fi procedat la fel cu ceilalți trei ofițeri, cu care se solidarizează complet».

A adăugat că nu mai acceptă să fie șeful Statului Major al Marinei.

Această solidarizare a comandurului Roșescu în termenii și atitudinea folosită, adevăresc dorința acestuia de a da proporții mai mari situației delicate ce creaseră cei trei camarazi ai săi d-lui amiral Bărbuneanu și contraamiral Cristescu.

În drept:

Având în vedere că fapta comandurului Bujoreanu Florin de a se adresa d-lui amiral Bărbuneanu Petre și contraamiral Cristescu Nicolae într-o atitudine neostăsească și cu cuvinte ofensatoare constituie delictul de ofensa superiorului, prev. și penal. de art. 514 C.J.M.

Având în vedere că fapta căpitan-comandurului Bercea Alexandru de a se adresa d-lui amiral Bărbuneanu Petre și contraamiral Cristescu Nicolae, acuzându-i că uzează de procedee dictatoriale, constituie delictul de ofensa superiorului, prev. de art. 514 C.J.M.

Având în vedere că fapta comandurului Bădescu Victor de a îndemna zgomotos personalul să nu se solidarizeze cu moțiunea, strigând că asemenea procedee înseamnă dictatură, constituie delictul de ofensa superiorului prev. de art. 514 C.J.M.

Având în vedere că fapta comandurului Roșescu Gh. de a se declara d-lor amiral Bărbuneanu Petre și contraamiral Cristescu Nicolae că, dacă era prezent, ar fi procedat la fel ca și ceilalți trei camarazi ai săi constituie delictul de ofensa superiorului, prev. de art. 514 C.J.M.

Concluziuni:

Este cazul ca susnumiții să fie trimiși, în stare de arest, direct în judecata Curții Marțiale a Corpului 2 Armată pentru delictul de ofensa superiorului, prev. și penal. de art. 514 C.J.M.

Procuror instructor militar

Colonel mag. (ss) Țărăneanu

Martorii

1. Contraamiral Cristescu Nicolae

2. Comandor Săvulescu Eugen

3. Cpt.c-dor. Levițchi
4. Cpt.c-dor. Popescu Tudor
5. Locot.col. Pilarino
6. Lt.c-dor. Marinescu Alexandru
7. Cpt. Marinescu Nicolae
8. Lt.c-dor. Răceanu Ion
9. Lt.c-dor. Raciuc Iosif
10. Locot. Gadidov
11. Lt. Mihăilescu Dan
12. Lt.c-dor. Stoenescu Nicolae.”⁸⁶

La 1 iulie 1946, comandantul Corpului 2 Armată, generalul de divizie Grigore Nicolau, a înaintat ministrului de Război, generalul de corp de armată Constantin Vasiliu-Rășcanu, un referat în care aprecia:

„Cazul ofițerilor de marină din nefericire, există în armată și se manifestă în ocaziuni de felul celei ce a fost la 20 mai la S.S. al Marinei.

Cel mai vinovat este comandorul Bujoreanu Fl., care a antrenat și pe ceilalți. Desigur că acest ofițer a lucrat în sensul vederilor lui.

Ieșirea comandorului Bujoreanu față de dl. subsecretar de stat a fost necuviincioasă și încadrată în același articol, ca solidari la acțiunea comandorului Bujoreanu.

Socotesc că acțiunea comandorului Bujoreanu a fost îndreptată, în mare măsură, în contra Inspectorului E.C.P. Nu a spus-o dar rezultă.

Față de situația actuală, apreciez că judecarea acestor ofițeri, în public, n-ar fi oportună și nici n-ar aduce rezultate convingătoare pentru acei care nu înțeleg vremurile de față.

Nepedepsirea lor iarăși nu se poate admite.

Subsemnatul, pe baza referatului magistratului inspector, am aprobat să se dea ordin de trimitere în judecată a celor 4 ofițeri, rămânând ca domnul ministru să aprecieze și să hotărască soluția în această chestiune.”⁸⁷

Și soluția a fost una simplă: Marina nu a fost desființată ci doar decimată. Iar directorul E.C.P., comandorul Eugeniu Săvulescu, a fost promovat, prin Î.D.R. nr. 3958 din 10 decembrie 1946, în onoranta funcție de comandant al Marinei Regale Române!⁸⁸ Pe care, printr-o adresă expediată ministrului Apărării Naționale la 31 decembrie 1947, a transformat-o, în chip democratic, în Marina Militară: „De acuma regimul de democrație populară nu mai are nicio piedică în calea sa. El se sprijină pe toată lumea muncitoare, din fabrici, de la sate, de la orașe, se sprijină și are încredere pe armata sa. Dovediți poporului că sunteți adevărații stâlpi ai regimului democratic. Faceți-vă datoria pentru popor și în numele poporului, pentru o nouă formă de viață a statului nostru, Republica Populară Română.”⁸⁹

⁸⁶ *Ibidem*, f. 195-200.

⁸⁷ *Ibidem*, f. 201.

⁸⁸ Comandor dr. Marian Moșneagu, *Dicționarul marinarilor români*, Editura Militară, București, 2008, p. 424.

⁸⁹ Ordinul de Zi pe C.M.M. nr. 84 din 30 decembrie 1947.

Capitolul II

CONTRAAMIRALUL HORIA MACELLARIU, LIDERUL MIȘCĂRII NAȚIONALE DE REZISTENȚĂ BUCUREȘTI

2.1. Delictele contraamiralului Horia Macellariu

1. Octombrie 1945. Referat întocmit de Tribunalul Poporului – Cabinet 7 din care rezultă că fostul comandant al Forțelor Navale Maritime, contraamiralul (r) Horia Macellariu, nu era culpabil de faptele impuse de Comisia Aliată de Control

Tribunalul Poporului
Cabinet 7

Referat

Contraamiralul Macellariu Horia este acuzat că a conlucrat în mod activ cu germanii, în calitate de comandant al flotei române, atât înainte de încheierea armistițiului cât și în primele zile după 23 august 1944, că datorită neglijenței lui, Comandamentul naval german și parte din navele germane au putut să se refugieze în Bulgaria și că nu a împiedicat evacuarea unităților infanteriei germane de paza coastelor, punându-le la dispoziție mijloacele de transport românești și furnizând carburanți navelor germane.

Pentru cercetarea acestor învinuiri, am avut în vedere în primul rând actele oficiale de la dosar aflate în arhiva Statului Major al Marinei, Secția Operații, toate conținând documente secrete operative, precum și rapoartele trimise de contraamiralul Macellariu Statului Major înainte de 23 august, cât și după 23 august.

De asemenea, am luat declarațiunile martorilor următori: Giovanni Cicolo, comandant al Bazei din Constanța a formațiilor Marinei de Război italiene; comandor Bardescu Nicolae, comandant al Litoralului Maritim; locotenent-comandor Vasilache Adrian, comandant al Escadrilei Distrugătoare și șef al Biroului 2 și căpitan-comandor Simata, comandant al Grupării de Artilerie de Coastă Constanța.

În fine, am avut în vedere și dosarul de anchetă făcut din ordinul Ministerului de Război, asupra activității comandorului Macellariu.

Din toate aceste acte și probe rezultă următoarele:

Contraamiralul Macellariu, înainte de 6 septembrie 1940, data venirii la guvern a generalului [Ion] Antonescu, îndeplinea funcția de subșef de Stat Major al Marinei și secretar general al Ministerului Aerului și Marinei, până la ianuarie 1941, când este numit șef de stat major al Marinei.

Declararea războiului împotriva Uniunii Sovietice îl găsește pe contraamiralul Horia Macellariu șef de stat major al Marinei, funcție pe care o deține până în ianuarie 1942, când este numit comandant al Escadrilei Distrugătoare, iar în 1943, la 23 aprilie, este numit comandant al Forțelor Navale Maritime din Marea Neagră, comandă pe care o deținea și la data de 23 august 1944, data încetării ostilităților.

I. În ce privește activitatea acestuia până la 23 august 1944, mai ales în timpul cât a deținut comanda Forțelor Navale Maritime, se constată următoarele:

Prin protocolul încheiat între Comandamentul Marinei Române și „Amiralul German al Mării Negre”, toate forțele maritime române sunt subordonate amiralului german, comandantul Forțelor Mării Negre, care primește directivele de la Comandamentul Grupului de Sud al Marinei germane.

Comandantul Forțelor Navale Maritime, contraamiralul Macellariu, este subordonat prin acest protocol „Amiralului German al Mării Negre”, care putea întrebuița direct unitățile germane, române și italiene, toate aceste forțe fiind subordonate operativ „Amiralului German al Mării Negre”.

Conform acestui protocol, forțele navale maritime române sunt în subordinea Comandamentului Marinei Regale române numai când este necesară intervenția ei pentru apărarea coastelor și nu depind de acest comandament decât din punct de vedere administrativ, disciplinar și al instrucției.

Până la 23 august 1944, activitatea contraamiralului Macellariu urmează a fi cercetată în cadrul acestui protocol, el neavând nicio inițiativă din punct de vedere operativ, totul fiind subordonat „Amiralului German al Mării Negre”.

Față de acest protocol, colaborarea contraamiralului Macellariu și îndeplinirea întru totul a obligațiilor impuse prin protocolul încheiat era obligatorie, așa încât colaborarea sa cu forțele navale germane nu se poate încadra în Decretul lege pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării decât dacă s-ar constata că el, în calitatea pe care a avut-o, militând pentru hitlerism și având răspunderea politică efectivă, a permis intrarea armatelor germane pe teritoriul țării sau dacă a militat pentru pregătirea sau săvârșirea faptelor de mai sus prin grai, scris sau prin alte mijloace.

Din actele și probele cercetate la acest cabinet, nu se constată însă nicio activitate a contraamiralului Macellariu în acest sens și nu se constată nici că în calitatea pe care a avut-o ar fi călcat legile internaționale de purtare a războiului.

Relativ la atitudinea pe care contraamiralul Macellariu a avut-o în tot timpul acestei colaborări cu „Amiralul German al Mării Negre”, Brinkmann și Kiderling, se constată, într-adevăr, o colaborare cu aceștia însă numai în cadrul obligațiilor strict impuse de protocolul arătat mai sus. Personal, față de acești ofițeri germani a avut o atitudine demnă și rapoartele sale aflate la dosar dovedesc că s-a opus întrutotul cererilor ce depășeau obligațiunile impuse și din cauza conflictelor avute cu aceștia doi, prin Raportul din 4 decembrie 1943, cu nr. 360 către Comandamentul Marinei germane, el a cerut să i se dea satisfacție sau să fie schimbat din postul de comandant al Forțelor Navale Maritime.

Din Raportul nr. 360 și 356 către Comandamentul Marinei Regale, precum și din scrisorile de la dosar cu data de 18 octombrie 1943 ale Comandamentului submarinelor

italiene din Constanța, se constată că datorită intervenției contraamiralului Macellariu, submarinele italiene din portul Constanța n-au putut fi luate de germani, atunci când Italia a ieșit din războiul alături de nemți. De asemenea, datorită ajutorului său, submarinele italiene – care se aflau în Crimeea la data ieșirii Italiei din război – când au ajuns în portul Constanța, s-au pus sub pavilionul Italiei regaliste, predându-se comandantului Forțelor Navale române, contraamiralul Macellariu care, înfruntând ordinele amiralului german, n-a voit să predea germanilor nici submarinele, nici echipajul.

Din toate acestea se constată că activitatea contraamiralului Macellariu, înainte de 23 august, nu poate să fie încadrată în dispozițiile legii criminalilor de război și nici nu sunt dovezile că el a fost unul din oamenii apropiați ai comandanților germani din Marea Neagră.

II. Rămâne de cercetat activitatea contraamiralului Macellariu după data de 23 august 1944. În această privință, i s-a adus acuzațiunea că datorită neglijenței lui, Comandamentul maritim german a mutat fără opunere flota militară în Bulgaria, că forțele germane împreună cu navele au putut să se refugieze și că în intervalul de la 25 la 28 august, contraamiralul nu a luptat contra nemților.

Cercetarea acestor acuzațiuni trebuie făcută, ținându-se seama de obligațiunile ce învinuiau avea, în calitate de comandant al Forțelor Maritime, obligațiuni și responsabilități ce sunt stabilite prin Directiva operativă nr. 11 a Marelui Stat Major în care se arată organizarea comandamentului și se stabilește coordonarea acțiunii forțelor terestre aeriene și maritime, coordonare care revine în întregime Marelui Stat Major.

Conform acestei directive, [după] încetarea colaborării militare cu Germania la 23 august 1944, prin încheierea armistițiului, conducerea directă a forțelor din Constanța revenea Diviziei 9 Infanterie, comandată de generalul Costin Ionașcu, orice plan de acțiune al Marinei făcându-se în colaborare cu comandantul Diviziei 9 Constanța.

Astfel, toate forțele litorale, navale, nedisponibile și navale existente în port, erau direct subordonate Diviziei 9 prin Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial, iar forțele navale disponibile depinzând de Comandamentul Maritim, interveneau după ordinele Statului Major al Marinei, intervenția stabilindu-se de Comandamentul Forțelor Navale Maritime în legătură cu comandantul Diviziei 9.

Deci, conform acestei dispozițiuni, orice intervenție trebuia să se facă în urma ordinului comandantului Diviziei 9 Infanterie în colaborare cu celelalte forțe navale, fapt ce se confirmă, de altfel și de evenimentele provenite după 23 august, când toate ordinele se transmit de către Statul Major către Divizia 9 și tot comandantul Diviziei 9 este cel care ia primul contact cu Comandamentul german.

La data de 23 august 1944, forțele navale existente în portul Constanța erau cu mult superioare, atât ca număr cât și ca guri de foc forțelor navale române, forțele germane având în plus și bateria „Tirpitz”, cu o putere combativă foarte mare.

Îndată ce se radiodifuzează Proclamațiunea regală de armistițiu, contraamiralul Macellariu primește și Ordinul Marelui Stat Major nr. 678.563 din 23 august 1944, ordin care dispune încetarea oricărui act de agresiune contra forțelor sovietice, dispunându-se însă în acest timp ca toate forțele să se retragă cu armamentul asupra lor, opunându-se oricăror încercări de dezarmare. În urma acestui ordin, contraamiralul Macellariu dispu-

ne ca toate unitățile să fie în stare de alarmă, să se supravegheze toate navele germane, să se reacționeze împotriva agresivității acestora, să se reacționeze asupra atacurilor germane și să nu se tragă asupra avioanelor sovietice, chiar atunci când acestea atacă. Acest ordin este îndeplinit întocmai de toate unitățile de sub comanda contraamiralului Macellariu.

În ziua de 24 august, se primesc ordine de a se evita orice fel de agresiune față de forțele germane, ordine în urma cărora generalul Ionașcu și amiralul Macellariu au două întrevederi cu amiralul german Brinkmann, care pe cuvânt de onoare declară că trupele germane se vor retrage în liniște fără să atace.

În urma acestei înțelegeri, majoritatea forțelor germane împreună cu comandamentul părăsesc portul Constanța, retrăgându-se spre Bulgaria. De abia la 25 august 1944, ora 17.30, prin Ordinul nr. 678.587, Marele Stat Major dă ordin Forțelor Navale Maritime ca în unire cu Divizia 9 și forțele litorale să procedeze la dezarmarea forțelor germane sau la alungarea lor peste frontiera bulgară. La data primirii ordinului de dezarmare, navele germane, în majoritatea lor, părăsiseră portul Constanța, retragerea lor fiind asigurată de bateria „Tirpitz”, care avea tunurile îndreptate spre coastă, așa că la primirea ordinului de a dezarma pe germani, toate navele care fuseseră în portul Constanța se retrăseseră în urma ultimatumului dat de comandantul Diviziei 9, generalul Ionașcu, deci împotriva acestora nu se mai putea lua nicio măsură de dezarmare.

În ce privește vasele aflate în port, precum și vasele de comerț, care intraseră în port, în urma ordinului contraamiralului Macellariu, toate au fost capturate.

Comandantul Diviziei 9, generalul Ionașcu, apreciind situațiunea pe care i-ar fi creat-o bateria „Tirpitz”, în cazul când cuvântul amiralului german nu ar fi fost respectat, a hotărât de comun acord cu amiralul Macellariu de a ataca și captura această baterie, chiar în noaptea de 24/25 august. Atacul bateriei este însă amânat, deoarece germanii și-au retras forțele terestre aflate în dispozitivul ofensiv. În ziua de 25 august 1944, amiralul german Brinkmann este chemat din nou de comandantul Diviziei 9 generalul Ionașcu, care îi dă un ultimatum, punându-i în vedere ca până la orele 16.00 să-și retragă toate forțele navale și de litoral. Din acest moment, amiralul Macellariu dă ordine tuturor autorităților navale de a ataca navele germane, imediat ce aceștia vor deschide focul, el luând de altfel măsuri chiar înainte de primirea acestui ordin de a fi capturate toate vasele germane care vor să reintre în porturi. Contraamiralul Macellariu primește ordinul de a dezarma pe germani, operând cu armata de uscat și aviația, de abia în ziua de 25 august 1944, orele 17.30, măsuri care au fost luate de acesta încă înainte de primirea acestui ordin. Este de observat însă că acest ordin (nr. 678.586 din 25 august 1944) avea mențiunea „a dezarma sau a alunga pe germani”. La data primirii acestui ordin, navele germane în stare bună părăsiseră portul, grosul lor aflându-se deja la Sud de Tuzla, iar navele germane aflate în porturi sau care au fost avariate au fost capturate și puse sub pază de unitățile comandamentului Forțelor Navale române, din ordinul contraamiralului Macellariu Horia. Bateria „Tirpitz” era încă în supraveghere și asigura trecerea navelor germane prin fața coastei contra oricărei agresiuni din partea trupelor române; în retragerea lor grăbită, germanii au lăsat în port toate depozitele lor intacte, iar amiralul german Brinkmann, care urma să se îmbarce la Mangalia, pe nave germane, n-a mai făcut acest lucru, ci a fugit în Bulgaria cu mașina. Toate aceste fapte rezultă și din raportul

telefonice pe care la ora 20.35 contraamiralul Macellariu îl face Statului Major al Marinei, arătând că: „Forțele navale germane au ieșit din port și că s-au luat măsuri de dezarmare în cazul când vor încerca să intre din nou”.

În concluzie, din cele arătate mai sus, asupra activității contraamiralului Macellariu, de la data de 23 august 1944 până la 26 august 1944, rezultă, în mod categoric, că în tot acest timp contraamiralul Macellariu era subordonat comandantului Diviziei 9 general Ionașcu, a lucrat în perfectă colaborare cu acesta, luând toate măsurile cum au fost ordonate de Marele Stat Major, care a dispus prin ordinele arătate mai sus, ca germanii să fie lăsați să plece singuri, desigur avându-se în vedere superioritatea navală a acestora, care dispuneau de forțe foarte mari în portul Constanța și că ordinul de dezarmare sau alungare a fost primit de abia în ziua de 25 august orele 17.30, dată până la care forțele germane se retrăseseră în urma mai întâi a înțelegerii intervenite între comandantul Diviziei 9, generalul Ionașcu și amiralul german Brinkmann, și apoi în urma ultimatumului dat de acesta în ziua de 25 august.

III. Asupra activității amiralului Macellariu, de la 26 august până la 1 septembrie 1944, interval în care deține comanda superioară pentru apărarea Dobrogei contra germanilor, arătăm următoarele:

Contraamiralul Macellariu este numit comandant superior al Dobrogei în ziua de 26 august 1944, această comandă nu i se predă încă de comandantul Diviziei 9 decât în ziua de 28 august 1944, ora 15.30, dată la care trupele Diviziei 9 părăsesc Constanța, așa că de la 26 august până la 28 august comanda este deținută tot de generalul Ionașcu.

În ziua de 26 august 1944, contraamiralul Macellariu, primind de la sovietici, prin contraamiralul Stoianovici Alexandru, aflat la comandantul naval sovietic la Tulcea, un ultimatum, pentru a preda în dimineața zilei de 27 august, navele aflate la Tulcea, contraamiralul Macellariu, în urmă hotărârii guvernului, transmisă prin domnul ministru al Afacerilor Străine, pune la dispoziția Comandamentului sovietic de la Ismail toate navele de luptă fluviale, aflate la Tulcea.

La cererea Comandamentului sovietic de a preda și forțele navale maritime, contraamiralul Macellariu, cerând ordine pentru forțele sale de la Constanța, i se comunică de la Statul Major al Marinei la orele 12.25 următoarele: „Conform ordinelor guvernului, suntem aliați cu rușii. Incidentele în curs de rezolvare. Ordinele anterioare rămân în vigoare”.

Deci, în conformitate cu acest ordin, contraamiralul Macellariu nu putea să predea nicio navă din cele aflate la Constanța, căci ordinul guvernului se repetă și la orele 15.35, când se pune în vedere contraamiralului Macellariu să protesteze, iar în caz că protestul nu are nicio eficacitate, navele să fie puse la dispoziția Comandamentului sovietic în aceleași condițiuni ca navele de la Tulcea, excluzându-se în orice caz soluțiile de internare sau scufundarea navei. În acest interval, în ziua de 28 august sosește la Constanța delegatul Guvernului român, generalul Eftimiu, care ia contact cu delegația sovietică de la Ismail, cu care se duc tratative, care neajungând la niciun rezultat, Comandamentul Flotei Roșii din Marea Neagră dă un ultimatum contraamiralului Macellariu de predarea întregii flote, ultimatum însă la care, din ordinul guvernului român, transmis prin domnul general

Eftimiu, se răspunde că toate forțele Marinei Regale cooperează cu forțele Flotei Roșii și sunt gata să primească directive de luptă de la Comandamentul Flotei Roșii din Marea Neagră, împotriva Flotei germane și conform ordinului primit la orele 10.19, contraamiralul Macellariu face cunoscut Comandamentului Flotei Roșii, că, conform ordinului Marelui Stat Major, Marina Română va coopera cu flota sovietică numai în unități constituite române, sub comandament român, care intră sub comandamentul flotei sovietice și numai în lupta contra forțelor germane, arătând în același timp situațiunea disponibilității forțelor navale române.

În tot acest timp, contraamiralul Macellariu nu face altceva decât să execute întocmai ordinele guvernului român și ale Statului Major, pentru aplanarea neînțelegerilor intervenite cu comandamentul sovietic, fiind trimis în numele guvernului generalul Eftimiu și amiralul Georgescu, subsecretarul de stat al Marinei. Neînțelegerile sunt între timp aplanate și contraamiralul Macellariu fiind chemat de viceamiralul sovietic Vasist, îi expune situația navelor sale și primind un ordin de operațiuni de la Comandamentul Flotei Roșii din Marea Neagră, amiralul Oktiabrski, contraamiralul Macellariu concepe operațiunea și o pregătește semnând documentele de execuție, pe care viceamiralul sovietic le acceptă în totul.

În ziua de 31 august, contraamiralul Macellariu pleacă la București, în executarea ordinului Marelui Stat Major, lăsând funcțiunile de comandant superior al Dobrogei și de comandant superior al Flotei Maritime comandorului [Nicolae] Bardescu, comandantul Litoralului Maritim și Fluviat. Este adevărat că în acest interval, de la 26-31 august 1944, iscându-se diferitele neînțelegeri și contraamiralul Macellariu fiind pus de mai multe ori în situațiunea de a refuza mai multe cereri ale Comandamentului maritim rus, se putea la un moment dat ca el să fie suspectat, însă, în realitate, din toate probele și documentele de la dosar se constată că el nu a făcut altceva decât a încercat să execute ordinele primite de la guvernul român și de la Marele Stat Major și că în executarea ordinelor primite contraamiralul Macellariu Horia s-a conformat întocmai dispozițiilor superioare și în relațiunile purtate cu comandamentele sovietice a arătat nu numai hotărârea sa de a alătura forțele sale sub ordinele forțelor sovietice contra inamicului comun, Germania, dar a arătat și un deosebit tact, fără de care rezolvarea unor probleme atât de grele nu ar fi putut conduce la rezultatele ajunse, rezultate de perfectă cooperare a flotei române cu flota sovietică, concluzii la care a ajuns de altfel și actualul ministru al Marinei, viceamiralul [Alexandru] Gheorghiu în cercetările făcute de domnia sa.

Din toată expunerea de mai sus, expunere bazată pe acte scrise, pe rapoarte și pe depoziții ale martorilor audiați la acest cabinet, se constată că dacă într-o măsură atitudinea contraamiralului Macellariu ar putea fi socotită uneori aparent binevoitoare (totuși în nicio acțiune a sa nu se constată o inițiativă a sa personală), în tot timpul el nu a făcut altceva decât să execute corect și fidel ordinele primite de la guvern și de la Marele Stat Major.

Din contră, prin unele acțiuni personale ale sale, în perioada înainte de 23 august, se constată că atitudinea sa nu a fost deloc binevoitoare germanilor, având conflicte dese cu comandanții germani, cărora nu le-a permis ca pe vasele românești să aducă ofițeri și soldați germani și datorită ajutorului său în momentul retragerii Italiei din război, sub-

marinele italiene din Marea Neagră, împreună cu echipajele lor, nu au căzut în mâna germanilor, fapt ce i-a atras ura amiralului german din Marea Neagră.

În timpul de după 23 august, din cele arătate mai sus, se constată că parte din navele germane s-au retras în apele românești spre Bulgaria, aceasta s-a întâmplat din cauza ordinilor superioare care arătau în mod categoric că germanii să fie lăsați să plece, evitându-se orice act de agresiune, dată fiind superioritatea numerică a lor, că ordinele de dezarmare sau alungare a germanilor au sosit de abia la 25 august, dată la care contraamiralul Macellariu din proprie inițiativă, luase deja măsuri similare.

Și, în sfârșit, în a treia perioadă a activității sale, în aceea de comandant superior al Dobrogei, se constată că nicio măsură nu a fost luată de amiralul Macellariu din proprie inițiativă, ci toate ordinele au fost date de guvern, el nefiind decât un simplu executant.

În această perioadă, a cooperat cu forțele Flotei Roșii, pentru alungarea germanilor și prin măsurile luate de el, s-au putut evita orice stricăciuni în porturile Mării Negre, putându-se reda astfel flotei ruse toate aceste porturi în perfectă stare de funcționare.

Pentru aceste motive, faptele imputate contraamiralului Macellariu nefiind dovedite, nu se poate face, în speță, aplicarea niciunui text din Legea nr. 312/1945, în sarcina sa negăsindu-se nicio culpabilitate”⁹⁰.

2. 29 noiembrie 1945. Adresa Comisiei Aliate de Control din România către Ministerul Justiției prin care aceasta nu este de acord cu raportul acuzatorului public Dumitru Săracu în afacerea lui Macellariu Horia și perseverează asupra continuării de cercetări contra vinovatului și tragerea sa la răspundere

Nr. M. 728 din 29 noiembrie 1945

Comisia Aliată de Control din România

către

Ministerul Justiției

Comisiunea Aliată de Control cercetând și analizând raportul domnului acuzator public Săracu în afacerea contraamiralului Macellariu Horia, a ajuns la încheierea că concluziunile acuzatorului public – referitor la imposibilitatea aplicării lui Macellariu a Legii nr. 312/1945 se prezintă nemotivată și nedreaptă, ce rezultă din următoarele fapte:

1. Un martor principal în afacerea lui Macellariu este domnul comandor Bardescu Nicolae, fost comandant al unității navale Odessa, un apropiat colaborator al lui Macellariu. Desigur, mărturiile lui Bardescu sunt date în favoarea lui Macellariu.

2. Din raportul acuzatorului public se relevă ca abia la data de 25 august 1944, ora 17.30, cu Ordinul Statului Major nr. 678.587 s-a ordonat forțelor maritime împreună

⁹⁰ A.S.R.I., fond „P”, dosar nr. 20.239, vol. I. I, f. 111-119.

cu F.D. și B.O. a începe dezarmarea unităților germane sau a le alunga peste frontiera bulgară. Aceste însemnări ale acuzatorului public contrazic următorul răspuns [al] contraamiralului Macellariu Horia, trimis de el comandantului Flotei Mării Negre, domnului amiral Oktiabrski la data de 29 august 1944: „întrucât unitățile navale române au început operațiunile militare de la 23 august 1944 și cu începerea zilei de 24 august 1944, Armata Română și Marina se află în stare de război cu armatele germane – pe care le-a gonit de pe litoral – nu văd necesitatea de ultimatum”.

În Convenția de armistițiu, semnată de dumneavoastră, domnule ministru, în calitate de împuternicit al guvernului și al Marelui Stat Major al Armatei Române, se fixează că începând de la ora 04.00 a zilei de 24 august 1944, România a ieșit din război contra Națiunilor Unite și va duce război alături de Puterile Aliate contra Germaniei și Ungariei. Totuși, s-a constatat că pe data de 25 august, flota germană a părăsit România fără nicio piedică din partea Marinei sau apărării coastelor românești. Este oportun de amintit că plecarea flotei germane fără piedici din partea flotei române trebuie să fie privită ca o crimă (sln.ns.), lucru pentru care nu poate să nu fie responsabil comandantul Marinei Române.

3. Conform comunicatului Marelui Stat Major al Armatei Române din 25 august, publicat în ziarul „Timpul” din 27 august 1944 (copia anexată pe lângă prezenta⁹¹), în ziua de 25 august armatele române erau deja în lupte cu armatele germane și în operațiunile de lichidare a punctelor de rezistență germane în acea zi au fost capturați un număr de 4 000 soldați și ofițeri germani. Dacă lucrurile se prezintă astfel, de ce acuzatorul public nu găsește fondul delictului în acțiunile contraamiralului Macellariu, fost comandant al Marinei Române, care a permis flotei germane să părăsească nepedepsită apele românești.

4. Unica explicațiune justă a purtării fostului comandant al Marinei Române este faptul că în materia vederilor ca și convingerilor sale politice el a fost în totul de partea germanilor. Dar nu din întâmplare acest amiral a fost decorat cu patru ordine germane. De asemenea, nu întâmplător în raportul său cu nr. 104 din 29 aprilie 1944 către Comandamentul suprem al Marinei – referitor la negocierile cu viceamiralul german Brinkmann, domnul contraamiral Macellariu scrie: „Flota germană și Marina Regală Română din apele Mării Negre compun în acest război o singură unitate indivizibilă. Scopul principal este victoria definitivă. Suntem obligați a reeduca efectivul (personalul) slăbit al vapoarelor. Pe umerii ambilor amirali, atât german cât și român, este o mare răspundere. Interesele ambelor state sunt egale, la fel ca și pericolul ce le amenință. Acest război trebuie să fie câștigat și îl vom câștiga.”

Mai departe Macellariu scrie: „Am asigurat pe «Amiralul Mării Negre» că Marina Regală Română va îndeplini datoria sa până la sfârșit cu aceeași însușeală ca și în trecut.”

Trebuie să avem în vedere că cele exprimate de Macellariu nu sunt la adresa germanilor, prin urmare nu poartă caracterul unui simplu act de politețe, ci sunt adresate Comandamentului Suprem Maritim Român și Subsecretariatului Marinei Române, de aceea trebuie apreciate – ca expresia de păreri și sentimente a însuși autorului acestora.

Este explicabil că fiind de atare convingeri, întreținând strânse și cordiale legături cu germanii, Macellariu nu a putut deschide operațiunile militare în contra amicilor săi de

⁹¹ Nu se publică.

ieri și, ca atare, nu le-a deschis dându-le posibilitatea să plece netulburați. Se pune întrebarea: de ce acuzatorul public nu găsește în aceste acțiuni fondul delictelor?

Comisiunea Aliată de Control din România categoric nu este de acord cu raportul domnului acuzator public Săracu în afacerea lui Macellariu Horia și perseverează asupra continuării de cercetări contra vinovatului și tragerea sa la răspundere.

Comisiunea Aliată de Control roagă a-i face cunoscut hotărârile și indicațiunile dumneavoastră în această chestiune.

Anexă: extrasul din ziua de 27 august 1944 al ziarului „Timpul”⁹².

Vicepreședintele Comisiunii Aliate de Control din România

Viceamiral Bogdenko

3. 11 noiembrie 1946. Decizia Instanței de fond a Curții Militare de Casare și Justiție prin care îl condamnă în contumacie pe amiralul Horia Macellariu la muncă silnică pe viață, cu acordarea de circumstanțe atenuante, pentru participare la complotare întru distrugerea unității statului

România

Curtea Militară de Casare și Justiție

Instanța de fond

Dosar nr. 9/1946

Deciziunea nr. 2

Mihai I

Prin grația lui Dumnezeu și Voința Națională Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate!

Astăzi 11 luna noiembrie, anul 1946.

Curtea Militară de Casare și Justiție ca înaltă instanță de fond conform art. 32, 68, 127 pct. 7 și art. 406 C.J.M., în următoarea compunere:

General de armată Atanasiu Vasile – președinte;

General de corp de armată Lascăr Mihail;

General de corp de armată Argeșeanu Em. Constantin;

General de divizie Niculescu R. Cociu;

General de divizie Crețulescu Ilie, ca membri, toți numiți fiind prin Decizia ministerială nr. 1.599 din 30 octombrie 1946.

General de corp de armată Nicolau Grigore, procuror general militar special, asistat de procurorul general titular, colonel magistrat Burada Th. Alexandru, ambii numiți prin Decizia ministerială nr. 1541 din 19 octombrie 1946, grefier principal din cadrele Curții Militare de Casare și Justiție Rada L. Constantin.

S-a întrunit în ședință publică cu respectarea dispozițiilor prevăzute de art. 19, 20, 21 C.J.M. și având toți prestat jurământul în conformitate cu dispozițiunile art. 22 C.J.M. în scopul de a judeca pe: [...]

⁹² A.S.R.I., fond „P”, dosar nr. 20.239. vol. I, f. 69.

84. Amiral Horia Macellariu din București, strada Barbu Văcărescu nr. 25, dispărut, pentru participare la complotare întru distrugerea unității statului prev. și pen. de art. 227, 229, 230 și 184 C.P. comb. cu Decretul-lege 967/1941 și art. 502 C.J.M., crima de răzvrătire, prev. și pen. de art. 210 C.P., pentru crima de insurecție armată, prev. și pen. de art. 211 C.P. și pentru complicitate la păstrare de armament, munițiuni și exploziv fără autorizație, prev. și pen. de art. 1 și 4 din Legea nr. 91/1946. comb. cu art. 101 și 103 C.P. [...]

Curtea a reintrat în ședință publică de la 18 noiembrie 1946 ora 1 noaptea.

Au avut cuvântul domnii avocați V. Cameniță și Aurelian Benteoiu, pentru inculpat general de corp de armată rezervă Aldea Aurel, care au susținut următoarele:

Niciodată acest inculpat, care a luat parte la desăvârșirea actului istoric de la 23 august 1944, n-a cunoscut și n-a aderat la vreo mișcare subversivă de natură să atingă siguranța statului. Dimpotrivă, preocuparea constantă a inculpatului a fost salvagardarea statului și apoi asigurarea unui adăpost cât mai sigur pentru o înaltă personalitate, a cărei persoană putea fi amenințată de situația politică tulbure din acel moment.

Nu poate fi vorba de o acțiune de complotare contra siguranței statului și nici de organizarea așa-numitei „Mișcări Naționale de Rezistență” (M.N.R.).

De asemenea, nu există nicio acțiune de răzvrătire și de înarmare a unei părți de populație împotriva alteia.

În concluzii, domnii apărători ai inculpatului au solicitat achitarea de orice penalitate.

Pentru ultimul inculpat prezent, general de brigadă Eftimiu Constantin, au avut cuvântul domnii avocați Vasiliu și Gh. Chiriac, care au susținut următoarele:

Nu se află probe la dosar din care să rezulte că inculpatul a avut cunoștință de existența organizației subversive „Sumanele Negre”.

De către fostul său șef, general de rezervă Aldea Aurel, a fost pus la curent cu dorința acestuia de a găsi un refugiu pentru o înaltă personalitate, fără a se gândi că aceasta poate constitui ceva ilicit.

Din condescendență a comunicat fostului său șef câteva nume de generali, fără niciun gând ascuns și fără nicio intențiune de a lua parte sau de a ajuta vreo organizațiune subversivă.

Domnii apărători au cerut achitarea inculpatului de orice penalitate.

După ce apărarea a avut ultimul cuvânt, președintele a întrebat pe învinuiți dacă mai au ceva de adăugat în apărarea lor, acordându-le ultimul cuvânt, iar după răspunsul lor negativ, arătând că își însușesc susținerile apărătorilor a declarat dezbaterile închise, iar Curtea conform art. 313 C.J.M. s-a retras în Camera de Consiliu, spre a delibera asupra culpabilității și aplicării pedepselor.

Opiniunea judecătorilor s-a luat conform art. 316 și 317 C.J.M., iar la aplicarea pedepselor s-a avut în vedere dispozițiunile din Cartea a IV-a titlul I C.J.M.

Curtea,

Deliberând în conformitatea cu dispozițiunile art. 316 C.J.M.

Asupra acțiunii de trimitere în judecată prin Decizia Camerei de Acuzare nr. 1861 din 7 noiembrie 1946 și ordonanța definitivă nr. 6125 din 6 noiembrie 1946 a judecătorului

de instrucție militar special și a judecătorului de instrucție titular militar, privitoare pe cei nouăzeci inculpați precizați nominal în partea introductivă a prezentei decizii, pentru faptele arătate pentru fiecare în parte, după cum se va analiza, de asemenea, mai jos în corpul deciziei.

Având în vedere concluziile orale ale domnului procuror general militar special, ale domnului procuror general militar titular, precum și susținerile inculpaților făcute personal și prin apărătorii lor în fața instanței în ședință publică.

Având în vedere că din instrucția orală urmată în cauză în ședință publică, cât și din datele de la primele cercetări, care au fost puse în discuția părților, în ședință publică, conf. art. 137 pr. pen. așa cum vor fi analizate la timp, se constată următoarele:

În fapt:

Organele de siguranță ale statului au fost sesizate că pe teritoriul țării își desfășurau activitatea unele organizații subversive, având ca scopuri comune zdruncinarea unității statului, pregătirea războiului civil în țară, sabotarea unor eventuale chemări la concentrare și îngreunarea operațiunilor militare în eventualitatea unui conflict armat, dorit de acele organizații.

În realizarea acestor scopuri, inițiatorii organizațiilor au pornit o intensă campanie de propagandă de la om la om prin manifeste și broșuri, pe de o parte pentru a determina recrutarea de aderenți cât mai numeroși, iar pe de altă parte pentru a crea atmosfera propice realizării acelor scopuri.

Activitatea lor nu s-a rezumat însă numai la propagandă, ci au întocmit și planuri amănunțite de acțiune, prevăzând organizarea pe sectoare de acțiune, în vederea răsturnării regimului democratic actual, atâta vreme cât împotriva Rusiei, lupta împotriva naționalităților conlocuitoare și reînțeperea prigoanei cu caracter rasial.

După cum se va vedea mai jos, partizanii acestor organizații au căutat să antreneze diferite persoane marcante și chiar șefii partidelor politice Național Liberal și Național Țărănesc, convingându-le să le acorde tot sprijinul.

Iată care au fost aceste organizații subversive: „Haiducii lui Avram Iancu” – „Divizia Sumanele Negre”.

Organizația „Haiducii lui Avram Iancu” a luat ființă din Batalioanele de Voluntari „Iuliu Maniu”, șeful ei fiind Gavrilă Olteanu, fost comandant al unui asemenea batalion.

De asemenea, ajutorul de comandant al organizației, ca și secretarul general, au fost devotați lui Gavrilă Olteanu, toți fugiți din fața justiției, spre a scăpa de urmărire și ascunși în Ardealul de Nord. Aceștia sunt: Șteanță Dumitru, zis Oprea Dumitru, conspirativ „Mitruș”, Paliacu Nicolae, zis Moldoveanu Nicolae, zis „Nae”.

În anul 1945, la scurt interval de la formarea acestei organizații subversive, s-a creat o subdiviziune cu denumirea „Sumanele Negre” pentru a induce în eroare populația din acea regiune, în a cărei amintire există și astăzi acțiunea „Cătanelor Negre”.

Așa cum se va vedea din examinarea activității fiecărui inculpat în parte, rezultă că această organizațiune secretă urmărea răsturnarea prin violență a ordinii publice existente în stat printr-o activitate antidemocratică, rasistă, șovină și antisovietică.

Tehnica întrebuițată de membrii organizației va demonstra caracterul ei subversiv și scopurile urmărite cu o deosebită perseverență.

Grupul înarmat „Sinaia”

Grupul înarmat „Sinaia” a luat ființă către sfârșitul anului 1944, sub conducerea căpitanului de rezervă Popa Dumitru, la Sinaia, grupând ofițeri și subofițeri activi și de rezervă.

Acei ofițeri au reușit să sustragă de la unitățile lor diverse cantități de armament, munițiuni și exploziv, spre a servi organizației la momentul oportun.

Ca și cealaltă organizație, Grupul înarmat „Sinaia” a reușit să intre în legătură cu „Mișcarea Națională de Rezistență”, care luase ființă între timp și care urmărea centralizarea într-un comandament unic, după un anumit plan, a tuturor organizațiilor având aceleași scopuri subversive.

Într-adevăr, această organizație a primit zona „D” din planul general de rezistență, sub șefia profesorului Manu Gheorghe.

Scopul acestei organizații era susținerea unei mișcări de rezistență, lupta anti-democratică, rasistă și șovină și răsturnarea ordinii politice existente în stat.

„Graiul Sângelui”

„Graiul Sângelui” a fost o organizație rămasă numai în concepția creatorului ei, Ion Vulcănescu prin care acesta viza realizarea unui stat național pe baze corporatiste, înlăturarea actualei forme politice a statului și revenirea la ideologia fascistă.

Se va vedea, la timpul oportun, că această organizație a avut un cadru mai restrâns, mulțumindu-se cu transmiterea de manifeste, în scopul de a se face propagandă de la om la om.

Situațiunea acestei organizații s-a agravat în momentul în care a căutat să-și conjuge acțiunea cu celelalte grupări subversive, prin trimisul generalului Rădescu, un oarecare Tony, care a luat contact cu organizația „Haiducii lui Avram Iancu” prin Șteanță Dumitru zis Oprea Dumitru, în acest mod fiind la curent cu existența acestei organizații subversive, încadrată mai dinainte în „Mișcarea Națională de Rezistență”.

„Mișcarea Națională de Rezistență”

Încă din toamna anului 1944 s-a resimțit în Capitală existența unei anume stări de spirit antidemocratic, iar de la 6 septembrie 1945, acea stare de spirit s-a accentuat mai mult, devenind și antiguvernamentală.

Inițiatorul acelei stări de spirit a fost generalul de corp de armată de rezervă Aldea Aurel, care împreună cu amiralul Horia Macellariu, generalul Eftimiu Constantin și alții au pus bazele unei organizații serioase denumită „Mișcarea Națională de Rezistență” sau abreviat „M.N.R.”.

Această organizație a luat legătura, chiar prin șeful ei, cu organizația „H.Ă.I.”, supunând-o comandamentului central al „M.N.R.”, în același timp procedându-se la divizarea teritoriului național în zone de acțiune, fiecare zonă având un comandament care trebuie să activeze după instrucțiunile centralei „M.N.R.”.

Această puternică organizație M.N.R. a înțeles să cultive o atmosferă de învrăjbită a naționalităților conlocuitoare, în același timp ducând o acțiune antisemită, antisovietică și dorind un conflict între aliați, de care să profite la timp.

În vederea atingerii scopului urmărit, acela de a înlătura ordinea politică existentă în stat, organizația centralei M.N.R. și-a dezvoltat un serviciu de informațiuni în jurul ministerelor, a Marelui Stat Major și chiar până în apropierea domnului prim ministru, procurând informațiuni după un plan și instrucțiuni stabilite în prealabil.

De asemenea, au fost întocmite instrucțiuni speciale de acțiune în zona muntoasă, referitoare la adaptarea unei aprovizionări pe calea aerului, la distrugerea lucrărilor de artă, în scop de izolare și luptă, a căilor ferate și altor lucrări de artă, bazându-se pe rezultatul propagandei desfășurată în sensul de a atrage cât mai mulți partizani, care ar fi sabotat lucrările eventuale de mobilizare.

Cum o asemenea vastă activitate necesita importante sume de bani, era normal ca să se proiecteze un buget lunar de 68 milioane lei, care urma să rezulte nu numai de la membrii organizației, dar și de la alte persoane bogate din partidele politice: Partidul Național Țărănesc și Partidul Național Liberal.

Mișcarea Națională de Rezistență și subdiviziunile sale au activat intens, lăsând acte concrete doveditoare ale materializării intențiunii de a distruge unitatea statului și de a răsturna ordinea politică existentă în stat; totuși, datorită acelei organizări conspirative, n-au putut fi descoperite toate grupele de complotiști, așa după cum mulți dintre principalii vinovați n-au putut fi prinși până în prezent.

După această privire generală, rezultată din ansamblul activităților desfășurate de organizațiunile subversive anunțate, urmează să se analizeze activitatea fiecărui inculpat în parte, concretizată prin probele culese până în prezent [...].

45. Generalul de corp de armată Rădescu Nicolae, dispărut de la domiciliu și în urma publicării mandatului de arestare și a ordonanței de contumacie în „Monitorul Oficial” a primit pe Vulcănescu Ion, cu care a discutat despre organizația urmărită de acesta, denumită „Graiul Sângelui”.

Astfel, Vulcănescu Ion arată că a expus inculpatului, în mod detaliat, sistemul său politic, discutând în contradictoriu reorganizarea administrativă, perimetrele și regiunile concepute în acel sistem, în același timp înmânându-i un exemplar din manifestele emise în scopul difuzării noii organizări (a se vedea declarația de la f. 3 din dosarul vol. 5).

În declarația de la primele cercetări, Șteanță Dumitru arată că a cunoscut la Negrescu Virgil pe un oarecare „Tony” rămas neidentificat, ca trimis al generalului Rădescu Nicolae (vol. 2 M.N.R. filele 17-64).

De aici rezultă că inculpatul a cunoscut organizația subversivă „H.A.I.” în dorința sa de a găsi o formulă nouă de organizare a statului, așa cum primise și păreriile lui Vulcănescu Ion.

Față de starea socială a inculpatului se învederează obligațiunea ce o avea de a denunța autorităților organizația subversivă „H.A.I.”, pe care o cunoștea prin trimisul său special, așa încât omisiunea voită de a nu denunța atrage culpabilitatea lui [...].

66. General de corp de armată în rezervă Aldea Aurel din București, strada Silfidelor nr. 4 este acela care a conceput fondarea unei organizații vaste, având ca scop, în primul rând, realizarea unei rezistențe, iar apoi la desăvârșirea ajungerii la conducerea statului, prin răsturnarea ordinii actuale, în mod violent.

Acest inculpat s-a gândit la coordonarea sub un comandament unic a acțiunilor organizațiilor mai mici existente.

Într-adevăr, Gavrilă Olteanu a arătat că inculpatul, în august 1945, a luat contact cu trimișii săi, coinculpații Șteanță Dumitru și Paliacu Nicolae, cu organizația „H.A.I.”, căreia i-a destinat regiunea muntoasă, în acest scop promițându-i fonduri, din care a primit efectiv suma de 300 000 lei (volumul 3, f. 91).

Coinculpatul Șteanță Dumitru declara că în luna septembrie 1945 a luat contact cu inculpatul, căruia i-a predat planul de luptă al organizație „H.A.I.”, când i-a recomandat ca organizația să se limiteze la regiunea Ardealului, dându-i o listă cu militarii și civilii pe care se putea conta în luna martie 1946. Inculpatul a dat lui Șteanță Dumitru suma de 500 000 lei, primind de la acesta material din partea organizației „H.A.I.” (volumul 2. f. 17-64, volumul 3).

Anghel Capră arată în declarația de la primele cercetări și în interogatoriile sale că inculpatul a primit la locuința sa pe Șteanță Dumitru și Paliacu Nicolae, dar că nu știe de materialul lăsat de cei doi coinculpați.

Coinculpatul Paliacu Nicolae declară de la primele cercetări și în fața instanței modul cum l-a cunoscut pe inculpat, întrevederile avute, materialul pe care i l-a dat și sumele primite, așa cum precizează și în rapoartele organizației „H.A.I.”.

Rezultă, deci, că inculpatul a fost ținut la curent cu întreaga desfășurare a organizației subversive „H.A.I.” și împreună cu aceasta a întreprins operațiuni comune privitoare la recrutarea de aderenți, propagandă, plan de acțiune, alegerea terenurilor de aviație, a adăposturilor și perfectarea mijloacelor de legătură.

Căpitanul Dumitrescu Nicolae arată, de asemenea, în declarațiile și în interogatoriile sale cum a făcut legătura inculpatului cu organizația „H.A.I.”, al cărei plan de acțiune i l-a expus detaliat, în același timp arătându-i rolul său de informator al organelor de siguranță, hotărând în comun să dezinformeze organele de siguranță.

Astfel, căpitanul Dumitrescu Nicolae arată că inculpatul l-a învățat să spună că sumele primite și destinate organizației „H.A.I.” ar fi fost destinate cumpărării unei arme de vânătoare de la Gavrilă Olteanu.

Coinculpatul locotenent-colonel Plesnilă Eugen, în declarația de la filele 118-137, volumul 1, precizează legăturile lui cu inculpatul, detaliile asupra organizației M.N.R., contribuția la dezordinile de la 8 noiembrie 1945, contactul și colaborarea cu organizația „H.A.I.” și „Grupul Înarmat Sinaia”, întocmirea bugetului 51 a sumelor manipulate în vederea realizării scopului urmărit.

De asemenea, coinculpatul general Eftimiu Constantin, în declarația de la primele cercetări, volumul 1, f. 111, relatează modul în care a acționat în cadrul organizației M.N.R., împreună cu inculpatul, iar coinculpatul Kintescu Gheorghe, zis Vlădescu, în același dosar f. 184, arată că a colaborat cu organizația „H.A.I.” după instrucțiunile date de inculpat în cadrul organizației M.N.R., urmărind răsturnarea guvernului și participarea la un conflict eventual între aliați.

Tot coinculpatul Kintescu Gheorghe, zis Vlădescu, precizează că a organizat un sistem de culegerea informațiilor, iar generalul Aldea Aurel i-a cerut și i-a făcut legătura cu

Ilie Lazăr, Horațiu Comănicu, Mihail Fărcășanu și alți prețiși luptători, iar în aprilie 1946 i-a arătat iminența conflictului între aliași, fixând data de 15 iulie 1946, primind însărcinarea de a organiza zona adăpostirii în munți, coordonarea organizațiilor conspirative existente și i-a cerut să activeze pentru organizarea dotării cu armament, munițiuni, echipament, hrană etc.

Coinculpatul Popa Dumitru, șeful „Grupului Înarmat Sinaia”, arată, de asemenea, legătura perfectată cu inculpatul în vederea realizării scopului comun propus (volumul 4, f. 2-17).

În declarația de la primele cercetări, precum și în interogatoriile de la instrucție și în ședință publică inculpatul arată că a conceput organizarea unei rezistențe datorită situației politice actuale, care nu intra în vederile sale.

Astfel, recunoaște că în septembrie 1945 a discutat crearea unei organizații de rezistență, la o întâlnire cu generalul Constantin Eftimiu, amiralul Horia Macellariu, locotenent-colonel Plesnilă și probabil Nicolae Alexandrescu.

Cum era normal, la început s-a fixat ca zonă de acțiune regiunea Capitalei, cu generalul Eftimiu, care avea partizani în județul Neamț, sprijinindu-se pe coinculpații căpitan Țanțu Mihail și amiralul Horia Macellariu.

Într-o primă ședință, s-a hotărât ca organizarea Capitalei să fie încredințată amiralului Horia Macellariu.

În luna septembrie 1945 a primit de la generalul Eftimiu Constantin o lucrare privitoare la efortul militar de război al României după 23 august, întocmită de Marele Stat Major Secția III-a, pe care a adnotat-o și a predat-o avocatului N. Alexandrescu pentru traducere în limba engleză, difuzând-o spre a nu fi modificate datele referitoare la efortul în război.

Tot în luna septembrie 1945 a luat contact cu organizația „H.A.I.” prin Șteanță Dumitru și Paliacu Nicolae, care i-au adus scrisoarea lui Gavrilă Olteanu cu manifestele organizației, pe care le recunoaște așa cum au fost reconstituite.

S-a arătat mai sus cum inculpatul a reușit să subordoneze organizația subversivă „H.A.I.” organizației sale M.N.R., alimentând-o cu fonduri și dându-i instrucțiuni de acțiune, în același timp dându-i o listă cu persoane de încredere, în care figurează: general Borcescu, general Mosiu, general Lăcătușu și colonel Neferu.

Inculpatul recunoaște că a promis sprijinul său material organizației subversive „H.A.I.” și la o întrevedere din luna ianuarie 1946, după ce a primit raportul de activitate însoțit de manifeste, a expus curierilor situația internă și externă, le-a dat 50 000 lei și au stabilit ca la orice nevoie de legătură el va telegrafia generalului Mosiu Gheoghe la Cluj, cu parola „Trimiteți-mi ordonanța la București”, prin aceasta înțelegându-se să vină Șteanță Dumitru sau Paliacu Nicolae.

De asemenea, recunoaște că a activat sub numele conspirativ de „Mircea” și că a dat pentru organizație suma de 500 000 lei, fixând trei localități pentru legătura cu organizația „H.A.I.” și anume: la Năsăud – Marius Pop, cu parola „De la Mircea pentru Gavrilă Olteanu”, la Toplița – preot Valeriu Antal, cu parola „De la Mircea pentru Moldoveanu”, la Bistrița – Marius Iacobescu, cu parola „De la Mircea pentru Julieta”, dând o scrisoare de recomandare pentru legătura cu Boșca Mălin.

Pentru centralizarea și coordonarea grupărilor subversive, inculpatul a urmărit să întindă cât mai mult legăturile cu persoane cât mai numeroase, a organizat o întâlnire cu M. Fărcășanu, Comănicu Horațiu și Kintescu Gheorghe, cu care a discutat nevoia închegării unui front de rezistență, dându-le instrucțiuni scrise în acest sens, pentru fiecare comandant de zonă; astfel le-a dat detalii referitoare la organizarea zonei de acțiune, fixând obiectul rezistenței, așa cum se precizează în instrucțiunile scrise și expediate prin locotenent-colonel Plesnilă Eugen, la cele opt zone de acțiune.

Cu acel prilej, inculpatul l-a prezentat pe locotenent-colonel Plesnilă Eugen ca ajutorul său, hotărând următorii comandanți de zonă: Horațiu Comănicu în Munții Sebeș, Mihail Fărcășanu în Câmpulung Muscel, Horia Macellariu în București, profesor Manu Gheorghe în Valea Prahovei, Gavrilă Olteanu cu organizația „H.A.I.” în Munții Călimanului, iar trecătorile Munților Moldovei și regiunea Munților Apuseni a fost lăsată în grija generalului Eftimiu Constantin, care i-a prezentat o hartă cu lucrările de artă și terenurile de aterizare, servind la redactarea instrucțiunilor pentru zonele respective. Precizează că locotenent-colonel Plesnilă Eugen cunoștea întreaga sa activitate și a redactat cu Alexandrescu Nicolae instrucțiunile de zonă, pe care le-a rectificat și le-a aprobat.

A folosit pe Alexandrescu Nicolae pentru legătura cu Vintilă Brătianu și amiralul Horia Macellariu, totodată ținându-i actele secrete și aducându-i informațiunile necesare.

De asemenea, a folosit pe Elena Pociovălișteanu pentru culegerea de informațiuni de la Președinția Consiliului de Miniștri, în timp ce căpitanul Cochinos Mircea îi aducea informațiuni de la Ministerul Afacerilor Interne, rezumate în buletine informative.

Inculpatul mai obținea buletine informative de la Boșca Mălin, care l-a recomandat delegaților H.A.I.

Prin locotenent-colonel Plesnilă a primit de la inginerul Bujoi I. suma de 2 000 000 lei, recompensându-l cu 500 000 lei.

A dat o notă locotenent-colonelului Plesnilă Eugen pentru a se întâlni cu Rozina Simionescu, care să-i prezinte un tehnician în materie de aparate de radio-emisiune.

Amiralul Horia Macellariu i-a fost recomandat de generalul Eftimiu Constantin în cursul lunii septembrie 1945, iar în luna octombrie 1945 a cunoscut pe profesorul Manu Gheorghe, care se baza pe o grupă de partizani din Buzău și de aceea a fost numit comandantul zonei „D”.

Inculpatul recunoaște piesa de la dosar „Observațiuni pentru un studiu asupra rezistenței”, care definește rezistența ca necolaborare cu Rusia Sovietică, efectuarea actelor de sabotaj, distrugerea industriilor necesare efortului de război inamic, distrugerea C.F.R.-ului și a lucrărilor de artă din regiunile respective, crearea unui front în spatele celui internațional, ajutorarea forțelor de război aliate prin informațiuni asupra mișcărilor de trupe și punerea la adăpost a personalităților din viața publică, a populației și a celor care ar voi să se refugieze în munți.

Prin colaborarea cu inamicul se înțelegea neprezentarea la mobilizare a celor che-mați, dezertarea în interior a ofițerilor și trupeii și fuga în linia aliată sau în munți, vizând în special Divizia „Tudor Vladimirescu” și „Horia, Cloșca și Crișan”.

În acest sens, se prevedea un comandament care să determine activitățile de mai sus, propunând efectuarea unei puternice propagande prin care să inspire populației teama de bomba atomică și retragerea în munți.

Pentru a realiza aceste scopuri, a preconizat tipărirea unui manifest, care urma să fie difuzat la timpul oportun și, în același timp, urma să pună mâna pe unul din posturile de radio-difuziune.

De asemenea, odată constituit Comandamentul unic general, trebuia să se ia contact cu misiunile anglo-americane și prin tipărirea și răspândirea unui manifest cu caracter de „proclamație”, să se stabilească în detaliu atitudinea populației, regimul de adăpostire, distrugerea lucrărilor de artă și executarea actelor de sabotaj.

Instrucțiunile pentru organizarea grupărilor în teren, recunoscute de inculpat, prevăd locurile fiecărei regiuni unde urma să se lanseze materiale din avion, căile ferate, lucrările de artă, industriile și depozitele recunoscute în teren și studiate de comandanții de zonă, la primirea instrucțiunilor. De asemenea se mai prevedea la fiecare zonă un ofițer vânător de munte, un specialist în radio-emisiune, un specialist în distrugerii, un medic, anumit armament și munițiuni, precum și legătura cu zonele vecine și cu Centrala, prin indicative și parole de recunoaștere. Fiecare zonă trebuia să înainteze o dare de seamă periodică asupra activității, stării de spirit și propuneri.

La 1 martie 1946, Gavrilă Olteanu a înaintat inculpatului o scrisoare prin care îl pune la curent asupra organizației „H.A.I.”, precizând că urmăresc restabilirea unității naționale, unitatea sufletească, împiedicarea apariției unei legi electorale favorabilă guvernului și, în caz de conflict, să se urmărească conservarea politică și redobândirea teritoriile cedate (volumul 2, f. 26-29).

La 15 septembrie 1945, Gavrilă Olteanu a adresat inculpatului un mesaj prin care cere sprijin contra trădătorilor și comuniștilor, anexând un memoriu de activitatea organizației „H.A.I.”, descriind modul cum a luat ființă și scopurile urmărite, în special acțiunea împotriva grupării politice F.N.D. Mai arată că la 1 mai 1945 a lansat Apelul către țară al organizației „H.A.I.”, în 3 000 exemplare, la 1 iunie 1945, broșură îndreptată împotriva partidelor din F.N.D. și manifestul „Pentru Rege, Pentru Neam, pentru credință, prin jertfă și cruce, la biruință”, difuzat în 4 000 exemplare, iar la 1 iulie 1945, Manifestul program de luptă, difuzat în 6 000 exemplare.

La 8 iunie 1945, a difuzat în 6 000 exemplare Manifestul de demascare a acțiunilor guvernului, la 15 august 1945, Manifestul organizației în 3 000 exemplare și la 8 septembrie 1945, în 10 000 exemplare, un manifest referitor la atitudinea ce trebuie avută la alegeri.

În același memoriu, se mai plânge de situația financiară precară și arată că proiectează organizarea în două centre a diviziei luptătorilor, pretinzând că se pregătea transformarea României în Republică Socialistă Sovietică; în acele centre se prevedea încadrarea și înarmarea lucrătorilor pentru a încercui Clujul, a bate pe secui și alte puncte, arătând că dispunea de cca 50 000 oameni, având 3-5 000 arme, munițiuni și un teren amenajat pentru aterizarea avioanelor (volumul 3, f. 30-36).

De altfel, Gavrilă Olteanu a declarat că inculpatul a luat legătura cu el în luna septembrie 1945, când i-a trimis o adresă, planul de luptă, raportul de activitate și manifestele, știind că ducea o luptă contra regimului și organizării actuale.

Inculpatul a trimis lui Gavrilă Olteanu suma de 500 000 lei, i-a trimis planul de adăpostire în munți și o listă de oameni de încredere pe care se putea conta (volumul 2. f. 6).

În același sens arată Șteanță Dumitru în raportul depus în luna martie 1946, arătând că împreună cu Paliacu Nicolae a întâlnit pe inculpat, i-au predat scrisoarea lui Gavrilă Olteanu, o schiță, spunându-le că mai așteaptă un plan din zona Sibiului, care trebuia să fie întocmit de Romulus Boilă, decedat între timp.

La altă întâlnire, inculpatul le-a cerut detalii asupra schiței și le-a spus că trimite un ofițer să examineze situația terenului, deoarece războiul este inevitabil, convenind ca legătura să fie făcută prin Boșca Mălin. Le-a dat 500 000 lei, promițând că le va mai trimite fonduri, ulterior păstrând legătura și prin generalul Mosiu (volumul 3, filele 1-8).

Cu prilejul unei alte întrevederi, inculpatul a cerut lui Șteanță Dumitru și Paliacu Nicolae, să comunice regiunile industriale, efectivele armatelor româno-ruse, numele comandanților și le-a promis că le va trimite bani prin Sandu Grigore, conspirativ Mateescu (raportul 3 „H.A.I.”, f. 8).

Coinculpatul Paliacu Nicolae arată într-un raport al său că la 14 martie 1946 a pus pe inculpat la curent cu activitatea organizației, iar acesta a cerut planul regiunii Sibiului, le-a recomandat prudență, a sfătuit pe Gavrilă Olteanu să nu iasă din munți și să facă un număr cât mai mic de tipărituri și cât mai multă muncă în teren, deoarece situația politică este confuză și a aflat că organizația „H.A.I.” este descoperită. Apoi, a fixat locul de întâlnire în munți și parolele respective, dându-i o recomandatie pentru legătură cu Boșca Mălin (raportul nr. 4 H.A.I.).

În planul de luptă aflat în volumul 3, filele 26-28 se prevede că organizația a fost înființată la 1 decembrie 1944, în scop de rezistență față de regimul actual și participare la cel de-al doilea război, iar la 10 mai 1946, dispuneau de 3 divizii cu obiectivul de a înlătura regimul actual. Se mai prevedea înzestrarea cu munițiuni, aparate de emisiune, armament, echipament și procurarea de fonduri necesare (volumul 3, filele 26-28).

Planul de luptă nr. 1 este scris la mașină, semnat de Gavrilă Olteanu la 15 iunie 1945 și poartă adnotarea că a fost înaintat Misiunilor engleză și americană, cu adrese și cu schițe (volumul 3, filele 46-52).

De asemenea, în nota de serviciu de la 9 martie 1946, a curierului organizației „H.A.I.” se arată activitatea efectuată în comun cu inculpatul, așa cum rezultă și din celelalte piese de la dosar (volumul 3, f. 53, volumul 3, f. 103).

Așa cum rezultă din examinarea „Proclamației către țară”, urma ca aceasta să fie citită la radio, în momentul în care organizația „H.A.I.” împreună cu alte ajutoare va provoca lovitura de stat urmărită (volumul 3, filele 113-114).

De altfel, legăturile și colaborarea efectivă, indubitabilă, a inculpatului cu organizația subversivă „H.A.I.”, se evidențiază în mod detaliat și din rapoartele coinculpaților Șteanță Dumitru și Paliacu Nicolae, la filele 94-102, dosarul volumul 2 M.N.R.

La instrucție și în ședința publică, inculpatul revine asupra declarațiilor anterioare, recunoscând că a fost în legătură cu organizația „H.A.I.” încă din luna septembrie 1945, prin curierii acelei organizații, Șteanță Dumitru și Paliacu Nicolae, care i-au adus documentele necesare.

Inculpatul pretinde, ca și ceilalți coinculpați în revenirile lor, că organizația „H.A.I.” urmărea scoaterea țării din mâinile ungarilor, evreilor și comuniștilor, arătând pe coinculpatul căpitan Dumitrescu Nicolae ca pe adevăratul său trădător.

Recunoaște că a pregătit adăpostirea în munți, în special pentru o înaltă personalitate de stat, dând detalii respective în acest sens, delegaților organizației „H.A.I.”, hotărându-se să renunțe la acest plan în momentul când căpitanul Dumitrescu Nicolae l-a trădat.

Arată ca n-a organizat zone de acțiune, dar recunoaște că a cunoscut pe Comănciu Horațiu, profesorul Manu Gheorghe, Mihail Fărcășanu și alți coinculpați, cu care a studiat teoretic zonele respective, întocmindu-se un proiect ciornă scris de mână, dar pe care nu l-au pus în practică niciodată.

Totodată, inculpatul recunoaște legăturile sale cu locotenent-colonel Plesnilă Eugen, Horia Macellariu și alții, fără a arăta rolul pe care l-ar fi avut fiecare în mișcare, precizând totuși aportul generalului Eftimiu Constantin în legătură cu fixarea zonelor de acțiune pe hartă, dislocarea unităților și procurarea lucrării „Efortul militar din război”, în același timp întocmind un proiect de buget în legătură cu studiul zonelor muntoase fixate.

S-a apărat tot timpul, susținând că activitatea sa a fost numai de domeniul gândirii, adică simple manifestări ideologice, în acest sens propunând o serie de martori, dintre care au fost audiați următorii: profesor Constantin Chirițescu, general de brigadă Ionescu Iulian, general Potopeanu Gheorghe, Ioanițiu Mircea, general Anton Constantin, colonel Zamfirescu Gheorghe, Mihail Măgureanu, avocat Constantin Titel Petrescu, maiorul Argeșeanu Nicolae și Iuliu Maniu.

Toți acești martori audiați au ca notă comună prezentarea inculpatului ca un om din înalta societate, dându-i certificate de bună purtare și, în special, arătând participarea sa la lovitura istorică de la 23 august 1944.

Desigur că, în primul rând, aceste relatări ale martorilor pot servi pentru trecutul inculpatului, putând servi de asemenea la reținerea unor circumstanțe atenuante.

Totuși, acest trecut al inculpatului și situația sa socială nu justifică cu nimic activitatea sa prin care urmărea răsturnarea ordinii actuale în stat, așa cum el însuși arată în interogatoriul de la instrucție, unde precizează că dorea să creeze un partid politic nou, la momentul apreciat ca fiind oportun.

Prin urmare, față de recunoașterile sale de la instrucție și în fața instanței, coroborate cu relatările coinculpaților examinate mai sus și cu piesele de la dosar enumerate și analizate, apărarea de ultimă instanță a inculpatului apare ca neîntemeiată, iar depozițiile martorilor nu sunt de natură să aducă lumină în soluționarea procesului și, în special, nu pot înlătura culpabilitatea inculpatului.

67. General de brigadă Eftimiu Constantin din București este printre inițiatorii mișcării de rezistență M.N.R., așa cum s-a putut constata până acum din examinarea faptelor săvârșite de coinculpatul Aldea Aurel, fostul său șef direct.

Într-adevăr, acest inculpat a colaborat de la început cu coinculpații general Aldea Aurel, amiral Horia Macellariu, locotenent-colonel Plesnilă Eugen la fondarea, organizarea și activitatea organizației M.N.R., făcând parte din conducerea ei centrală.

Coinculpatul locotenent-colonel Plesnilă Eugen arată la primele cercetări colaborarea avută cu acest inculpat încă de la pregătirea dezordinilor de la 8 noiembrie 1945, fiind acela de la care a obținut lucrarea „Efortul de Război al României”, pe care a predat-o generalului Aldea Aurel și a contribuit în special cu detaliile de ordin tehnic în organizarea și funcționarea M.N.R. (volumul I filele 117-137).

Cum era normal, acest inculpat s-a ocupat în mod special de zona atribuită lui de generalul Aldea Aurel, fiind secondat de Horia Macellariu și Alexandrescu Nicolae (volumul I, filele 1-17), în același timp colaborând și cu organizația „H.A.I.”, prin legătura directă a generalului Mosiu Gheorghe (volumul 2, f. 158).

Inculpatul recunoaște că a participat în septembrie 1945, la întâlnirea cu generalul Aldea Aurel, amiral Horia Macellariu, locotenent-colonel Plesnilă Eugen, când a luat naștere ideea de rezistență și au fost puse bazele organizației M.N.R., încredințându-i-se rolul de tehnician al acestei organizații.

În primăvara anului 1946, generalul Aldea Aurel i-a cerut o hartă cu punctele sensibile, locurile de aterizare și toate detaliile de ordin tehnic, ceea ce inculpatul s-a executat de îndată și a predat acea hartă.

De asemenea, inculpatul a luat de la Marele Stat Major, Secția III-a lucrarea „Efortul militar de război al României după 23 august 1944”⁹³, inducând în eroare pe colonelul [Nicolae] Dragodănescu că această lucrare este destinată domnului general de corp de armată Sănătescu pentru adnotări, după care lucrarea a restituit-o colonelului Dragodănescu, fără a spune că a trecut și pe la generalul Aldea Aurel, care a dispus traducerea în limba engleză, prin Alexandrescu Nicolae.

Inculpatul recunoaște că locotenent-colonel Plesnilă Eugen, i-a adus instrucțiunile destinate pentru zona care îi fusese atribuită, urmând să ia contact și cu generalul Șova, ținând la curent pe generalul Aldea Aurel, despre starea de spirit în armată și atitudinea ofițerilor din E.C.P., pretinzând că era în dezacord cu instrucțiunile în ce privește lupta, pe care nu o concepea decât în împrejurarea în care armatele anglo-americane ar fi avut baze în apropiere, în vederea susținerii rezistenței.

În vederea stabilirii persoanelor de încredere, inculpatul a dat generalului Aldea Aurel o listă de ofițeri generali și o listă de ofițeri superiori, pe care aprecia că se putea conta (volumul I, filele 111-116).

În interogatorii de la instrucție și în fața instanței, inculpatul revine, în sensul că n-a avut cunoștință de nicio organizație cu caracter subversiv.

Recunoaște, totuși, că a dat generalului Aldea Aurel lucrarea „Efortul militar de război al României” pentru a se face propagandă, fără a vedea în ceilalți coinculpați partizanii organizației „M.N.R.”, dar având același scop comun, acela de a anihila manifestațiuni periculoase la adresa unui înalt personaj în stat, în vederea anunțării și intervenției trupelor de garnizoană.

Sub același pretins scop de a proteja acea înaltă personalitate în stat, inculpatul pretinde că a trecut la studiul terenurilor, a lucrărilor de artă și a celorlalte puncte cerute de generalul Aldea Aurel, căreia i-a prezentat harta cu însemnările respective [...].

84. Amiralul Horia Macellariu din București, dispărut și el după publicarea mandatului de arestare în „Monitorul Oficial”, este arătat de coinculpatul general Aldea Aurel ca fiind colaboratorul și omul său de încredere, îndeplinind misiunea de conducător al zonei București, așa cum era prevăzută în cadrul organizației M.N.R., în această calitate colaborând cu Galea Nicolae și grupul căpitanului Țanțu Mihail, în vederea procurării de fonduri și armament.

Încă de la 8 noiembrie 1945, inculpatul s-a evidențiat cu prilejul pregătirii dezordinilor de la acea dată în unire cu generalul Aldea Aurel, generalul Eftimiu Constantin, locotenent-colonel Plesnilă Eugen, Alexandrescu Nicolae și V.V. Brătianu.

⁹³ Pentru detalii, vezi Comandor dr. Marian Moșneagu, „Aportul militar al României la victoria Națiunilor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial”, în „Document. Buletinul Arhivelor Militare Române”, An XII, nr. 3 (45)/2009, p. 40-55.

În cursul lunii septembrie 1945 când au fost puse bazele organizației subversive M.N.R., inculpatul a luat parte la consfătuirea cu generalul Aldea Aurel, generalul Eftimiu Constantin, locotenent-colonel Plesnilă Eugen și probabil generalul I. Mihăescu, după care a colaborat cu grupul căpitanului Țanțu Mihail (a se vedea primele cercetări din dosarul volumul I, filele 1-17, 143-170).

De astfel, chiar coinculpatul locotenent-colonel Plesnilă Eugen precizează că a predat inculpatului instrucțiunile organizației M.N.R. și planul zonei București, discutând despre organizarea unei stații de radio-emisiune, împreună cu Caleya Nicolae, înțelegând că primise deja suma de 500 000 lei de la V.V. Brătianu (dosar primele cercetări volumul I, filele 117-137, 230-257).

De asemenea, coinculpatul Caleya Nicolae, arată că inculpatul a primit instrucțiunile organizației M.N.R., i-a prezentat pe Chiselicescu Nicolae și i-a prevenit să nu mai colaboreze cu grupul căpitanului Țanțu Mihail, deoarece acesta din urmă este dubios (dosar cercetări, volumul I, filele 213-218).

Instrucțiunile organizației M.N.R. pentru Capitală prevedeau zona București-Ploiești-Oltenița-Giurgiu și existența unui stat major, cu un birou politic destinat pentru propagandă, acțiuni de stradă, organizație pe sectoare, schițe de partizani și grupuri de rezervă.

Din examinarea pieselor de la primele cercetări (volumul I, filele 214-215 și volumul 2, filele 14-20), rezultă că inculpatul a expus grupului din care făcea parte Caleya Nicolae, că șeful suprem al organizației M.N.R., este generalul Aldea Aurel, această organizație având, pe lângă celelalte scopuri, și pe acela a sprijini la alegeri partidele de opoziție.

Din coroborarea tuturor probelor examinate mai sus rezultă, în concluzie, rolul însemnat al acestui inculpat în organizația subversivă M.N.R. încă de la înființarea acestei organizații, iar apoi în calitate de comandant al zonei București, cum fusese numit de șeful său direct general Aldea Aurel. Așadar, în această calitate, inculpatul a luat parte la activitatea subversivă a organizației M.N.R., înzestrată cu armamentul și munițiunile păstrate prin coinculpatul Caleya Nicolae, la căpitanul Boroș Ilie Valentin, unde au fost găsite [...].

După expunerea faptelor săvârșite de fiecare inculpat în parte, urmează să se vadă care este încadrarea juridică pe care trebuie dată acelor fapte.

80. Amiral Horia Macellariu.

Din examinarea faptelor săvârșite de fiecare în parte, în cadrul unui grup comun format în cadrele organizației M.N.R., se desprinde existența următoarelor infracțiuni:

a. În primul rând sunt întrunite elementele constitutive ale crimei de complotare întru distrugerea unității statului, prev. și pen. de art. 227, 229 și 184 C.P., fiind următoarele:

– Sub conducerea inculpatului amiral Horia Macellariu, au alcătuit un grup special al organizației M.N.R., activând în spiritul stabilit de instrucțiunile acestei organizații;

– Au păstrat tot timpul legătura indisolubilă cu organizația M.N.R., ducând acțiune comună în vederea distrugerii unității statului, prin învrăjbirea naționalităților conlocuitoare și crearea unei stări de spirit adecvată în vederea ajungerii la conducerea statului;

– În mod practic, odată cu existența acestui grup special, au alcătuit și organizația subversivă M.N.R., inculpatul amiral Horia Macellariu fiind numit șef de zonă, cu instrucțiuni speciale, iar ceilalți coinculpați activând intens după aceleași instrucțiuni ale organizației;

– Toți inculpații au conlucrat la câștigarea de aderenți, aducând alături de ei pe toți cunoscuții lor, dintre care se vor vedea la timp, așa încât au dat complotului foarte mare extindere;

– În cadrul organizației M.N.R., toți inculpații au activat împotriva intereselor naționale, având în mintea lor reprezentarea finalității acelei activități, pe care au urmărit-o cu voință, de unde rezultă existența intențiunii criminale;

– Clandestinitatea activității inculpaților rezultă și din aceea că au lucrat chiar sub nume conspirativ: inculpatul Țanțu Mihail sub numele de Mihai Dobrescu, inculpatul Sassu Ioan Victor sub numele de Bill, inculpatul Niculescu Luca sub numele de Lică, iar inculpatul Neța Teodor sub numele de Ted.

b. Tot din expunerea faptică, rezultă o a doua infracțiune săvârșită de toți inculpații de mai sus și anume crima de răzvrătire, prev. de art. 210 C.P., fiind întrunite următoarele elemente constitutive;

– Tot timpul inculpații au urmărit provocarea unui război civil în țară, așa cum îl preconiza și îl organiza în mod subversiv centrala M.N.R., după instrucțiunile sale specifice, împreună cu celelalte organizații subalterne: „Sumanele Negre”, „H.A.I.”;

– Au instigat pe toți cunoscuții și pe aceia cu care veneau în contact pentru a se pregăti de luptă pentru susținerea aparentă a unui înalt personaj în stat, pentru ca apoi să se arate adevăratul scop de răsturnare a ordinii în stat, după instrucțiunile organizației M.N.R., totodată urmărindu-se și înlăturarea instituțiilor politice, sociale și economice existente;

– În spiritul și în cadrul organizației M.N.R., inculpații au desfășurat activitatea lor cu voință și reprezentându-și finalitatea acelei activități în realizarea războiului civil, de unde rezultă existența intențiunii criminale.

Cu privire la crima de insurecție armată, prev. și pen. de art. 211 C.P., pentru care toți inculpații de mai sus au fost trimiși în judecată prin ordonanța definitivă, această infracțiune nu se dovedește în sarcina lor pentru că n-au fost organizate trupe armate în scopul de a provoca insurecție contra puterii stalului, așa încât pentru această infracțiune urmează a se aplica dispozițiunile art. 320, al. III, C.J.M.

c. Tot din examinarea faptică mai rezultă că inculpații Caley Nicolae, căpitanul Țanțu Mihail, Neta Teodor, Niculescu Luca și amiral Horia Macellariu au săvârșit infracțiunea calificată de complicitate la păstrarea de armament și munițiuni fără autorizație, prev. și pen. de art. 1 și 4 din Legea nr. 9/1946, fiind întrunite următoarele elemente constitutive:

– Inculpații au strâns armamentul, munițiunile și explozivii arătați la motivarea în fapt, pentru a le pune la dispoziția organizației subversive „M.N.R.” la timpul oportun;

– Pentru tot acest material nu exista niciun fel de autorizație legală;

– Deși nimănui nu-i este permis să ignoreze dispozițiunile legale, totuși acești inculpați au strâns acel material și l-au dat în păstrarea inculpatului Boroș Ilie Valentin, care nu știa adevărata destinație, aceea urmărită de inculpați și constând în viitoarele mijloace de acțiune ale organizației M.N.R. la buna reușită a războiului civil. De aici rezultă voința și reprezentarea activității ilicite a inculpaților, de a fi concurat la păstrarea armamentului, munițiunilor și explozivilor, rezultând cu prisosință existența intențiunii criminale.

Amiral Horia Macellariu.

Pentru aceste motive, Curtea, în unire parțială cu concluziunile domnului procuror general militar special și ale domnului procuror general titular:

Cu unanimitate de voturi îl declară culpabil pentru faptul procurării de documente publice interesând ordinea în stat. prev. și pen. de art. 215 C.P. combinat cu art. 482 C.J.M.:

82. Cu unanimitate de voturi declară culpabil pe amiral Horia Macellariu din București, str. Barbu Văcărescu, nr. 25, dispărut, pentru participare la complotare întru distrugerea unității statului prev. și pen. de art. 227, 229, 230 și 184 C.P. comb. cu Decretul Lege nr. 967/1941 și art. 502 C.J.M., constatând că există circumstanțe atenuante în favoarea sa, conform art. 157 C.P.

Cu unanimitate de voturi îl declară culpabil pentru complicitate la păstrare de armament, munițiuni și exploziv fără autorizație prev. și pen. de art. 1 și 4 din Legea nr. 91/1946, constatând că există circumstanțe atenuante în favoarea sa.

Cu unanimitate de voturi îl declară neculpabil pentru crima de insurecție armată prev. și pen. de art. 211 C.P. conf. art. 320 al. 3, C.J.M. [...]

Pentru aceste motive,

Curtea,

În numele legii,

Hotărăște:

82. Cu unanimitate de voturi condamnă în contumacie pe amiralul Horia Macellariu din București, str. Barbu Văcărescu nr. 25 dispărut, la muncă silnică pe viață, cu acordarea de circumstanțe atenuante, pentru participare la complotare întru distrugerea unității statului, făcând aplicațiunea art. 227, 229, 230, 184 C.P. comb. cu Decretul-Lege nr. 967/1941. art. 502 C.J.M. și art. 157 C.P. și art. 364, 365 și 366 C.J.M.;

Cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 ani munca silnică, prin acordare de circumstanțe atenuante, făcând aplicațiunea art. 1 și 4 din Legea nr. 91/1946, combinat cu art. 157 C.P. și art. 364, 365, 366 C.J.M. pentru complicitate la păstrare de armament, munițiuni și exploziv.

Cu unanimitate de voturi, îl mai condamnă la 10 ani detenție riguroasă, 5 ani degradare civică și 50 000 lei cheltuieli de judecată, pentru răzvrătire, făcând aplicațiunea art. 210 C.P. comb. cu art. 326 C.J.M. și art. 364, 365, 366 C.J.M., iar prin aplicarea art. 101 și 103 C.P. va executa pedeapsa cea mai grea.

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 320 al. 3 C.J.M. comb. cu art. 211 C.P. îl achită de orice penalitate în ceea ce privește faptul de insurecție armată [...].

Dată și citită în ședință publică, astăzi 18 noiembrie 1946 la București.

Se invită domnul procuror general militar special și domnul procuror general titular a însărcina pe greșier să citească în prezența sa această decizie condamnațiilor și să încunoștințeze că au drept de recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dăm putere și ordonăm tuturor agenților puterii publice de a executa această decizie, tuturor procurorilor pentru a aduce la îndeplinire, comandanților și ofițerilor forței publice de a da ajutorul legalmente cerut.

Spre credință prezenta decizie s-a semnat de noi.⁹⁴

Președinte,

General de armată Atanasiu Vasile

Membri:

General de corp de armată Lascăr Mihail

General de corp de armată Argeșeanu Constantin

General de divizie Niculescu R. Cociu

General de divizie Crețulescu Ilie

4. 21 aprilie 1948. Declarația contraamiralului (r) Horia Macellariu prin care acesta recunoaște că a făcut parte din Mișcarea Națională de Rezistență

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, născut la 10 mai 1894 în Craiova, cu ultimul domiciliu în Bd. Elisabeta nr. 95 din București, declar următoarele:

La 24 martie 1945 am fost scos din armată necunoscând motivele, cu toate că activitatea mea după 23 august 1944 fusese anchetată cu rezultate favorabile mie și la cererea mea, de către o comisie de anchetă formată din viceamiralul Gheorghiu Alexandru și general de divizie Pălăngeanu. Apoi am fost trimis la Tribunalul Poporului pentru aceleași motive, unde domnul acuzator public Săracu Dumitru m-a scos din cauză. Cu toate acestea, chestiunea nu a fost închisă și trimisă din nou domnului D. Săracu care din nou a clasat-o. S-a cerut apoi trimiterea în judecată, dacă nu pentru a fi considerat criminal de război, cel puțin ca înaltă trădare și în cele din urmă anchetat de o comisiune administrativă sub președinția domnului general Lascăr, care la fel mi-a fost favorabilă. În acest timp am fost implicat în procesul generalilor Rădescu, Aldea etc. și condamnat în contumacie la muncă silnică pe viață. Toate acestea m-au determinat să constat că libertatea de conștiință și de acțiune nu mai există, și m-au determinat să lupt pentru redobândirea libertăților garantate de Constituție prin opoziție legală.

M-am adresat locotenent-comandorului Eftimie Ștefan, căruia îi sărisem în ajutor rejudicarea procesului său de condamnare de doi ani, pe care eu o consideram nedreaptă și am depus ca martor, ceea ce i-a adus achitarea. Ofițerul îmi arătase recunoștința sa, față de intervenția mea. Desigur acest sentiment și faptul de a-i fi fost superior l-a determinat să agreeze propunerea mea de a întreține trează flacăra națională și credința în redobândirea acestor libertăți constituționale. Căci crima ce o socotesc eu că mi se poate imputa este această libertate spre care năzuiește poporul român. I-am cerut să caute și alții care simt la fel cu noi. Mi-a vorbit de comandorul Toma Matei. Până astăzi lt.-comandorul Eftimie însă nu mi-a arătat dacă a mai făcut alți recruțați, în cele din urmă i-am spus că rămânem mai departe aceiași camarazi, fără a-l mai considera că activează în scopul de mai sus.

Comandorul Toma Matei îmi ceruse, după ce eu am fost scos din armată, să-i schimb o notă calificativă, pentru a avansa, ceea ce am făcut. Desigur, aceasta l-a determinat și pe

⁹⁴ ASRI, fond „P” dosar nr. 6.192, vol. 16, f. l. 10, 12-13, 89-93, 118, 129-136, 144, 151-152, 156, 165-167, 170-171, 181, 186, 190, 192, 201, 206, 210, 212-213.

el să agreeze a fi pe aceeași linie cu noi. Ori de câte ori i-am cerut să-mi spună câți prieteni are, mi-a fost imposibil să știu, probabil că teama îl făcea să nu recruteze. Priveam foarte sceptic la această înjghebare.

Prin octombrie 1947, eu având nevoie să mă mut de unde locuiam, comandorul Toma mi-a adus pe comandorul Condeescu D., care mă socotise până atunci în străinătate, ca să-mi caute o nouă locuință cu chirie, în acest timp, după câteva săptămâni, l-am întrebat pe comandorul Condeescu dacă el aderă la ideile noastre. Din condescendență pentru mine ca fost al lui comandant a agreeat. Și atunci le-am spus ca să se organizeze pe grupe mici, pentru că așa ar fi fost mai bine păstrată coeziunea și secretul. Prin luna februarie-martie 1948 le-am cerut să se numere și să-mi spună și mie la ce rezultat au ajuns. Mi-a spus că cifra era de ordinul câtorva sute pe toată țara, pe care eu le-am considerat nici atât, având în vedere cunoștința despre oameni. Și acești prieteni, cu timpul, datorită măsurilor care se luau și greutăților vieții, lipsei de mijloace, se micșorau pe zi ce trecea.

Către sfârșitul lunii noiembrie, am început a mă întâlni cu ing. D. Gheorghiu, Alexandru Balș și Tr. Nițescu, la mine acasă în str. Toamnei nr. 104, pe care-i cunoscusem anterior cu câțiva ani și de vreo două ori a fost și ing. Bujoiu. Ne vedeam la câte zece zile și chiar două săptămâni și schimbam impresii asupra situației interne și externe. Totdeauna concluzia era că situația nu se va schimba într-un viitor apropiat. Noi ne cunoscusem cu ani înainte și după război prin 1945 socoteam să înjghebăm o organizație, care să ajute la refacerea țării. Contactul l-am luat cu ing. Tr. Nițescu, care a venit la mine; nu știu prin ce împrejurare aflase adresa mea, dar nu era greu, pentru că multă lume mă știa deși eu n-aș fi dorit aceasta. Nu știu câți prieteni de idei aveau aceștia pentru că niciodată n-au spus-o și nici eu nu o spuneam pe a mea, pe care cum o arătai mai sus nu era de natură deosebită.

La aceste ședințe, fiecare spunea ce a putut culege din diversele întâlniri pe care le aveau în timpul de când nu ne-am văzut, ce declarațiuni s-au auzit la radiourile străine, pe care eu le aflam astfel că radio ce-l posedam nu avea unde scurte. Acestea erau în mare parte numai zvonuri ce se complotau, mai ales că nu apăreau în ziare, despre anumite ciocniri sau deraieri de cale ferată, despre anumite incidente la colectări de cereale, despre viitoare noi măsuri pe care se vorbea că le va lua guvernul în opera sa de guvernare, ce știri se primeau din străinătate de către cetățeni, care toate erau stereotipe cu fel de fel de fraze, care conform convențiilor dintre corespondenți însemna ba că un război este aproape, ba că este foarte departe. Toate acestea nu făceau decât să lase o stare de îngrijorare și de scepticism în schimbarea situației. Eu primeam de asemenea vizitele lt.-comandorilor Eftimie și Condeescu acasă și mă întâlneam cu comandor Toma Matei pe stradă, foarte rar când stabileam aceasta prin telefon. Această raritate se datora faptului că prietenii mei evita să-mi creeze situația de a fi descoperit. La aceste întâlniri procedam la fel schimbând informații între noi, eu din cele ce aflasem, ei la fel. Comandor Condeescu a adus odată sau de două ori la mine pe int. col. Popovici și lt.-comandor Marcel Tăutu, ca să mă vadă și să-mi aducă alimente, în ultima vreme însă din desfășurarea situației internaționale se căpătase un optimism că va începe un conflict între Vest și Est, care peste câteva zile, tot în urma aceleiași fel de știri, trecea la pesimism. Astfel oscila moralul în funcție de evenimentele interne și externe.

Mi s-a făcut perchezițiunea la 27 mai 1946, de la care dată eu nu am mai luat contact cu domnii ing. Bujoiu, D. Gheorghiu, Alexandru Balș și Traian Nițescu până în noiembrie 1947, după cum am arătat mai sus, într-o vreme V. Brătianu și G. Manu au vrut să ia contact cu mine, dar am evitat. V. Brătianu m-a vizitat în primăvara 1947 și mi-a vorbit de situație că nu se va schimba în următorii opt ani și m-a întrebat dacă nu vreau să fug în străinătate. Am refuzat pentru că nu înțeleg să fiu un fugar, eu neconsiderându-mă vinovat pentru condamnarea dată și aștept cu încredere situația în mijlocul poporului român. A revenit după puțină vreme și mi-a comunicat că el pleacă. Am rămas profund impresionat de această hotărâre.

Tot cam în aceeași vreme m-am întâlnit cu George Manu, căruia i-am împărtășit impresia mea asupra plecării lui V. Brătianu și el a fost de aceeași părere cu mine și a răspuns că nici el nu pleacă. Comandorul Toma mi-a spus într-o vreme că situația mea de condamnat și lipsit de libertate este incomodă și că ar trebui să mă salveze, i-am răspuns la fel ca și lui V. Brătianu.

În primăvara anului 1947 venind comandorul Toma Matei pe la mine, întâmplător mi-a spus că l-a întâlnit pe comandorul de aviație Marin Anton, l-am rugat să-l invite pe la mine nevăzându-l de mult timp. A venit și se arăta optimist că va începe războiul între Vest și Est la sfârșitul lui mai. L-am dezamăgit, spunându-i că eu nu cred acest lucru.

Alte întâlniri nu am avut în tot acest interval până în noiembrie 1947, după cum am arătat mai sus. În acest interval a avut loc procesul domnului Maniu. Eu n-am urmărit acest proces în ziare, dar după cele ce mi s-au spus de către cei care au fost la curent, acest proces în care șeful partidului a fost lăsat, afară de foarte puțini, a indignat majoritatea românilor. Acest lucru evident s-a discutat foarte puțin însă, pentru că din impresiile pe care le aveam eu, dl. ing. Bujoiu nu agreea persoana șefului partidului, sau poate politica lui; însă dl. ing. Gheorghiu și-a manifestat vehement indignarea.

În aceeași vreme, prin noiembrie, s-a vorbit de o scrisoare primită de dl. Gheorghiu, prin ce mijloc nu știu, de la dl. ing. Caranfil, căruia i s-a dat citire. Nu spunea alte lucruri decât cele ce știam și noi de la radiourile străine și lucru destul de puțin încurajator arăta că planul Marshall se va aplica în opt ani. S-a discutat de asemenea că, cei aflați în străinătate nu dau niciun semn de viață și nu se simte contactul lor cu nimeni în țară. Eu am propus să i se scrie o scrisoare domnului general Rădescu în care să i se arate situația din țară în comparație cu cea lăsată la plecarea sa și să i se ceară, dacă voiește, să ne dea instrucțiuni și știri despre cum evoluează situația în afară, și la rândul nostru să-i facem comunicări despre cea internă. S-a acceptat aceasta și dl. ing. Gheorghiu a redactat-o, eu retușându-i frazele și semnând-o. Aceasta a fost către mijlocul lui februarie. Nu am cunoștință dacă această scrisoare a parvenit domnului general Rădescu și nici că s-a primit vreun răspuns. Pentru expediere s-a îngrijit dl. ing. D. Gheorghiu.

În necunoașterea situației, a lipsei mijloacelor, nu s-a făcut niciun proiect și nici nu s-a discutat eventualitatea lui, adică de a trece prin faza în care ne-am găsit totdeauna de a întreține flacăra și credința poporului român în recâștigarea drepturilor sale, la aceea a vreunei acțiuni pentru redobândirea lor în vreo formă, fiind convinși toți că acest lucru nu este posibil numai prin mijloacele interne, pe care nu le aveam. Niciodată nu s-au numărat prietenii pe care i-am avut. O singură dată în fugă, îmbrăcați cu paltoanele de

plecare s-a vorbit în diletanți, dacă să se acționeze în țară sau în Capitală. Și evident, ca totdeauna, nu s-a proiectat nimic. De față au fost domnii ing. Bujoiu și din următorii nu aș putea spune cine anume: D. Gheorghiu, Alexandru Balș și Traian Nițescu. În eventualitatea că măsurile guvernului nu ar mai permite să ținem contactul și ar fi necesar să ne împrăștiem, eu am propus să se stabilească „faruri” la care să luăm releveamente pentru a ne regăsi. Ideea mea era ca „farurile” să fie persoane neutre și nevizate de vreo acțiune a autorității. Ca și tot ce se discuta, nu s-a luat nicio hotărâre pentru realizarea ei. Aceasta se explică că întrunirile pe care le aveam cu acele persoane la mine, care eram ascuns, ne dădeau liniștea și nu țineau decât foarte scurtă vreme, în care timp de multe ori se discutau lucruri generale și de foarte puțină importanță.

Pe dr. Bontilă Gheorghe l-am cunoscut de mult, prin toamna lui 1945, fie la Creditul Minier, fie la locuința domnului Bujoiu și nu m-am prezentat sub nume fals. Nu aveam niciun rost din moment ce domnia sa participa la ședințele asociației de ajutor la refacerea țării.

Nu l-am mai văzut dinainte de 27 mai 1946, data începerii arestărilor în procesul generalilor Rădescu, Aldea etc. Nu-mi amintesc calitatea în care a fost acceptat și n-aș putea indica numărul său de aderenți la acea asociație.

Generalul Eftimiu a luat parte la două ședințe ca trimis al generalului Aldea și criticând unele părți din programul de viitor al unei guvernări, elaborat de dl. ing. Bujoiu, acestuia i s-a părut că generalul a înțeles greșit intențiile domniei sale și nu l-a mai invitat. Eu am explicat domnului ing. Bujoiu că este o neînțelegere și generalul a revenit însă pentru o singură ședință pentru că nu s-au mai făcut convocări.

Pe George Manu l-am cunoscut prin dr. Brancovici, fiind invitat la masă de acesta în vara-toamna 1945. La această discuție de la masă eu am criticat acțiunea dusă de legionari. Domnia sa a recunoscut greșelile făcute de așa-ziii „pistolari”, dar că cei ce au fost adevărați legionari nu sunt astfel. O altă dată am mai avut o discuție cu domnia sa la care a asistat și Vintilă Brătianu și în care spuneam că dacă ei doresc să concure la viitoarea redresare a țării, ei trebuie să renunțe la o mulțime din ideile lor de stat totalitar, pentru că actualul și viitorul stat românesc (1945) este și va trebui să fie un stat democrat. El a fost de acord cu aceasta, totuși întâlnindu-mă cu domnul ing. Bujoiu înainte de a se face acea asociație de redresare, mi-am dat părerea că nu trebuiesc admiși legionarii să concure la proiectul său, decât mult mai târziu când se va putea convinge că, cele ce ei au acceptat asupra statului democrat, nu sunt numai vorbe. Opinia mea nu a avut tăria de convingere, căci mai târziu când s-a format această asociație a fost acceptat și G. Manu.

Pe vremea aceea și până prin mai 1946, nu cred că Gheorghe Manu să fi reușit să regrepeze elemente suficiente de aceeași credință, iar de la această dată nu l-am mai văzut până în primăvara lui 1947, când am arătat că l-am văzut pentru câteva clipe după plecarea lui Vintilă Brătianu, și de atunci nu l-am mai văzut, în intervalul arătat mai sus, l-am întâlnit în casa domnului Bujoiu de câteva ori la ședințele asociației (adică 1945-1946), când el începuse regrouparea elementelor sale legionare. Până în toamna lui 1947 eu nu am mai luat contact cu prietenii de mai sus, când Traian Nițescu, care cred că-i lăsase Vintilă Brătianu locul unde mă aflam, a venit la mine și mi-a propus să plec în străinătate, lucru pe care nu l-am acceptat pentru aceleași motive că nu voiesc să fug din țară numai

ca să mă salvez și înțeleg să rămân mai departe în mijlocul concetățenilor mei. I-am spus că doresc să-mi caut o altă locuință și să mă ajute la acest lucru. Mi-a promis, cred că s-a străduit dar nu a reușit. Probabil că a spus celorlalți cât de greu o duc și mi-a făcut o înțelegere cu domnii ing. Bujoiu și Gheorghiu, unde s-a discutat uneori situația mea și ameliorarea ei. Nu m-am mai văzut cu dâșii decât după ce lt.-comandor Eftimie mi-a găsit locuința din Toamnei 104 și unde prin luna noiembrie, către sfârșit, au venit să mă viziteze întâi Traian Nițescu apoi și ing. Gheorghiu, mai apoi dl. Alexandru Balș și în cele din urmă dl. ing. Bujoiu, după cum am arătat mai înainte, la câte 10-15 zile. Vizite care nu durau prea mult decât 1,5 - 2 ore din cauza situației mele clandestine, care îi puneau în situație de pericol.

În privința ajutorării mele de către domnii ingineri Bujoiu și ceilalți la întâlnirea avută și redată mai sus, atât dl. Bujoiu cât și dl. ing. Gheorghiu, au spus că se vor ocupa de partea mea materială, la care eu din jenă am refuzat și dl. ing. Gheorghiu a insistat arătând că și dacă ei ar fi fost în situația mea și eu în aceea a domniilor lor aș fi procedat la fel; iar dl. ing. Bujoiu a spus că „partea materială” ar fi tranșată de dl. Traian Nițescu. În adevăr, la câteva zile după aceea întâlnindu-mă pe stradă cu dl. Traian Nițescu, mi s-a înmănat un plic cu 20 000 lei din partea domnului Bujoiu; i-am primit sub formă de împrumut. După ce am închiriat casa din str. Toamnei nr. 104, m-am întâlnit cu domnii Traian Nițescu și Gheorghiu care mi-au dat (tot Tr. Nițescu) un plic cu 10 000 lei; la refuzul meu, dl. Traian Nițescu a insistat, spunând că sunt pentru chirie. În casa din str. Toamnei am mai primit un plic cu 10 000 lei, de față fiind dl. Bujoiu și dl. Alexandru Balș, plicul mi-a fost dat tot de dl. Traian Nițescu.

În urma vizitelor care mi se făceau de obicei de către Traian Nițescu, Gheorghiu și Alexandru Balș, și mai puțin de dl. ing. Bujoiu, am început să discutăm situația internațională și internă și să schimbăm între noi știrile ce fiecare le căpăta din colportaje și să tragem concluzii asupra viitorului. Convingerea tuturor era că numai un război între Vest și Est poate aduce o schimbare și această posibilitate era foarte depărtată, chiar de ani. Până atunci, sufletește și materialmente era foarte greu de rezistat. În luna martie, dl. Traian Nițescu din contactul pe care-l avea cu persoane, cred la societățile petrolifere, capătă probabilitatea că, la sfârșitul lui martie, diferendele diplomatice dintre Vest și Est se vor accentua. Cu toată această perspectivă, însă credința rămâne aceeași și aceasta nu s-ar putea realiza și cum a rezista nevoilor devenea din ce în ce mai greu, s-a discutat dacă nu este mai bine a părăsi țara. De data aceasta am spus și eu că nu pot să mă mai târâi în această situație mai departe și că nu văd decât să încerc să ies pe mare. Vorbind cu lt.-comandor Eftimie, acesta îmi propuse să se ducă în regiunea Razelm să vadă dacă nu poate să achiziționeze o ambarcațiune în acest scop, căutând să aducă pentru sine și alimente din acea regiune. A efectuat această călătorie către începutul lunii martie, rezultatul fu nul, mai ales că lacul era înghețat.

Fața de o eventuală schimbare de situație s-a discutat în grabă cu paltoanele puse unde ar fi de întreprins o acțiune, dl. Bujoiu și ceilalți propunând o acțiune în provincie în regiunea Troțuș, eu fiind de părere dimpotrivă ca să rămânem în Capitală. Cum era să se petreacă acest lucru, în atare eventualitate nu s-a plănuit niciodată, pentru că nu s-au cunoscut niciodată mijloacele de care am dispus și nici dacă s-ar putea avea ceva. Ne-am

despărțit ultima dată, în jurul lui 20 martie, urmând ca să ne numărăm și să venim cu rezultatele spre a ne da seama de situație. Arestările care au început n-au mai dat posibilitatea stabilirii acestei numărători.

O schimbare a situației nu era întrevăzută de nimeni decât prin declanșarea unui război și nu se întrevedea nicio acțiune, chiar dacă trupele rusești s-ar fi retras în termen de 90 zile de la încheierea Tratatului de pace cu Austria. Aceste situații fuseseră prevăzute în scrisoarea către dl. general Rădescu și până la sosirea unui răspuns nu s-a învederat nicio discuțiune. Până la data arestărilor, acest răspuns nu sosisese.

Comandorul Condeescu mi-a prezentat pe avocatul Dumitriu prin luna decembrie 1947 și după o vreme la biroul avocațial al domnului Dumitriu mi s-a prezentat dl. Dobrescu ca șef provizoriu și dl. Roxin ca secretar general al Partidului Național-Țărănesc. Mi-au spus că în conformitate cu anuarul partidului, lor le revine sarcina de a conduce partidul în clandestinitate și doresc a lua legătura cu mine. Dl. Dobrescu a dat cuvântul domnului Roxin, care a făcut o expunere a felului cum încearcă să verifice organizațiunile județene în urma procesului partidului, în vederea acțiunii care se apropie dată fiind situația internațională, partidul, care având în vedere manifestarea maselor în urma unor alegeri libere, urmează să ia conducerea guvernării. Care va fi forma de conlucrare între partid și noi; ne vom contopi cu partidul sau vom colabora în paralel? A urmat o discuțiune îndelungată între mine și dl. Roxin, asupra posibilităților izbucnirii conflictului între Vest și Est, eu susținând că aceasta nu este posibil, iar domnia sa dând toată asigurarea că acesta este iminent, fiecare rămânând pe poziția lui. În ce privește forma de lucru, i-am răspuns că noi suntem uniți pe o idee de salvarea drepturilor constituționale și că odată realizată, noi ne desfacem, neavând nicio veleitate de niciun fel de participare la vreo guvernare. Ne-am despărțit, urmând să ne mai întâlnim în funcție de situație, eu declarând că vom colabora în paralel, fără a ne încadra în partid.

După multă vreme mi s-a solicitat o nouă întrevvedere, de astă dată numai de către dl. Roxin, care s-a hotărât să plece în străinătate pentru a arăta din partea partidului, care este situația în țară, ea fiind cu totul diferită față de aceea când au plecat ceilalți partizani politici aflați în străinătate; și mi-a spus de ce nu mă încadrez în partid, domnia sa propunându-mi să-l însoțesc în străinătate. I-am răspuns că eu nu plec în străinătate decât dacă anul acesta nu se schimbă situația pentru că, personal, nu mai pot să rezist în această situație, dar ca să fug nu înțeleg. Pentru domnia sa nu este aceeași situație, domnia sa mergând în misiune. Mi-a spus că mă atașează misiunii sale, domnia sa luând partea politică, iar mie [eu] cea militară și m-a lăsat să mă gândesc recte două zile, văzând că eu nu vreau să-i dau un răspuns afirmativ. Ne-am reîntâlnit și i-am răspuns că eu sunt legat prin legăturile familiale de Partidul Național ardelean, care a luat ființă acum 100 de ani în casa familiei mele și că primul prezident al partidului, după Șaguna, a fost strămoșul meu, Ilie Măcelariu, dar nu pot să merg în străinătate pentru motivele [pe] care i le-am spus și să plece domnia sa. A rămas că mă va mai vedea înainte de a pleca, lucru care nu a mai avut loc din cauză că nu m-a găsit și la o săptămână după plecarea sa am auzit că a fost prins la frontieră.

Fiind un opozant al regimului actual, am decis în întrunirile ce se făceau în str. Toamnei să ne regrupăm într-o eventuală înlăturare a regimului, dacă situația va fi fa-

vorabilă, față de mijloacele de care dispuneam, între cei recrutați acestui scop nu se ținea seamă de culoarea politică a individului, ei putând să fie militari sau civili, bărbați sau femei, național-țărăniști, liberali, independenți etc., singura condițiune să simtă la fel cu noi. Șeful celor recrutați de aderenții subversivi imediați mei [subordonați mie] eram eu.

În prima perioadă și în situația actuală, activitatea era de a se recruta aderenți pe grupe mici, verificați, care să întrețină credința în virtutea neamului și în răspândirea libertăților constituționale, socotite de noi că ne-au fost înlăturate. Convorbirile avute în această perioadă se rezumau la schimbul de informații între noi asupra celor auzite că s-ar fi petrecut în țară și în străinătate. Știrile pe care le comunicam erau acelea primite de la ceilalți, eu neavând posibilitatea să le culeg personal.

Aceste schimburi de informații se făceau fie de la ofițerii cu care veneam eu în contact și de către inginerii cu care mă întâlneam și invers. Aceștia erau deoparte, lt.-comandor Eftimie, comandor Condeescu și comandor Toma Matei și câteodată înt. lt.-colonel Popovici, lt.-comandor Tăutu și de altă parte ing. Bujoiu, Gheorghiu D., Tr. Nițescu și Alexandru Balș.

Aceste informații erau de toate felurile: arestări de ofițeri deblocați, bilete zvârlite din trenuri pe linia Ploiești în franțuzește, arătând că sunt deportări din Bulgaria, măsuri ce s-ar lua de guvern în caz de război, internări în lagăre a persoanelor ostile guvernului, că familiile rusești din Constanța au plecat, ceea ce ar denota măsuri în eventualitatea unui război, părăsirea aerodromurilor din Tecuci de către avioanele sovietice.

La ședința din vara 1945, ținută în locuința inginerului Mircea Ionescu au asistat ing. Bujoiu, Antonescu, Gheorghiu, dl. Grozdea și Anibal Teodorescu, s-a discutat care ar trebui să fie principiile de bază ale unei viitoare constituții după ce mișcarea subversivă ar fi reușit să înlătore guvernul Groza.

La ședința din 1945 am asistat la ședința din casa domnului ing. Bujoiu, unde a venit generalul Eftimiu adus de mine. Au mai asistat Balș, Nițescu, ing. Gheorghiu. În ziua de 8 noiembrie 1945 am fost în oraș pe străzi și probabil că întrunindu-ne după aceea, am discutat cele ce s-au petrecut.

Am cunoscut pe Alexandrescu, fiindu-mi prezentat de V. Brătianu când m-a dus în casa lui Alexandrescu.

Am cunoscut pe maiorul Tobă, care mi-a fost prezentat de Bontilă Gheorghe la laboratorul care era pe Hatmanul Arbore și care expunându-și situația, l-am asigurat că voi interveni pentru a i se ușura situația la proces.

Până la 27 mai 1946 am dus această activitate; de la această dată, care este a arestărilor, am intrat în ilegalitate.

În primele două săptămâni am stat la familia Berechet Ath., o rudă prin alianță, în str. Aurel Vlaicu nr. 186, după care am trecut la familia bătrânilor Giani din str. Popa Nan nr. 64, unde am contribuit.

În toamna lui 1946 am petrecut o lună la Predeal, tot la familia Berechet, revenind la București la familia Giani, în Popa Nan nr. 64.

În 4 noiembrie 1947 m-am mutat cu chirie în str. Toamnei 104. Către sfârșitul acestei luni am reluat contactul cu grupul de ingineri, după cum am arătat în această declarație.

În acest timp m-am întâlnit cu lt.-comandor Eftimie, comandor Toma Matei, avocatul Rene Policrat pe care l-am avut avocat și cu cei care veneau în vizită la familia Gianii, plus ing. Tr. Nițescu, V. Brătianu, Manu și comandor Marin Anton, aceștia câteodată, după cum am arătat.

Mijlocul meu de existență a fost, până la judecarea procesului, pensia ce mi se cuvea, iar de la această dată ajutorul pe care-l primeam de la sora mea.

A doua perioadă a activității mele începe din noiembrie 1947, când m-am mutat în str. Toamnei nr. 104 și când situația internațională evolua în sensul că conflictele diplomatice între Vest și Est se accentuau, am reluat legăturile cu grupul inginerilor, care mă vizitau și cu grupul celor trei marinari pentru a reorganiza și recruta noi aderenți în eventualitatea unei posibilități de schimbare a regimului.

Am întrunit pe cei trei marinari: comandor Condeescu, Toma Matei și Eftimie, le-am expus situația așa cum o vedeam eu în lumina informațiilor posibile și le-am cerut să recruteze aderenți verificați întâi în vederea menținerii credinței în virtuțile neamului și numărându-se să-mi spună cifrele pe care le-au obținut; în luna ianuarie – februarie le-am comunicat să înceteze această recrutare pentru a se păstra secretul și a se mărgini să adune informațiuni și zvonuri posibile. Vorbind cu acești aderenți, le-am spus că legătura cu străinătatea o putem face prin americani cu ajutorul unor persoane cunoscute. La ședința a doua a asistat și Romeo Snaidero.

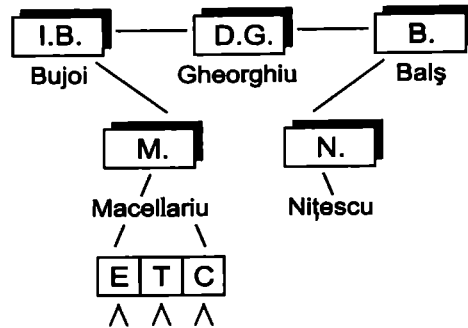
Tot în acest timp, comandorul Toma Matei a luat contact cu mine și mi-a spus că a cunoscut pe un avocat Mihalache prin cpt. Buruiană, care i-a cerut să-i facă cunoștință cu șefii național-tărăniști în vederea unei activități intense. I-am recomandat să rupă această cunoștință. După o vreme a venit comandorul Condeescu aducând un ziar „Lupta Românească”, care ar fi fost scos de avocatul Mihalache, unde era un articol pentru Basarabia și chemări către diverse categorii sociale (muncitori, funcționari, ostași). Am respins acest manifest ca nefiind conform cu vederile mele, care nu erau pentru asemenea moduri de acțiune.

Am informat pe aderenții mei că am scris o scrisoare domnului general Rădescu informându-l de mișcarea noastră secretă, care i-am predat-o unei persoane, care a spus că o trimite prin americani.

Tot în acest interval, noiembrie 1947 – martie 1948, am avut legătură și cu grupul inginerilor, care mă vizitau: Tr. Nițescu, ing. Alexandru Balș, Gheorghiu și I. Bujoiu, după cum am arătat la pagina anterioară 11 (declarația originală).

Activitatea noastră secretă am dus-o până la 23 martie 1948, când aflând de arestări prin comandor Condeescu, m-am mutat în locuința acestuia. Aici am stat până când, prin telefon, mi-am dat seama că Siguranța a venit la locuința mea, când comandorul Condeescu m-a mutat la locuința lui Romeo Snaidero din Bulevardul Ferdinand 82. Aici am stat până când am aflat, prin Romeo Snaidero că cumnații lui Condeescu au fost arestați și acesta mi-a trimis vorbă să plec. Am stat câteva zile la ruda mea Cărligeanu în Bd. Ghica Tei 78, de unde am trecut la Vasile Nedelcu, în str. Matei Voievod 120, pe care îl cunoșteam de când am fost în serviciu la familia Gianii. Am stat aici alte câteva zile până când, fiind filat de Siguranță, am plecat și dându-i telefon col. Popovici i-am dat întâlnire pe Șos. Mihai Bravu ca să-i cer adăpost în noaptea când ne-a arestat pe stradă, filându-l pe acest ofițer.

Organizarea era: a) Comitetul; b) Ramurile.

Cele două ramuri Toma și Condeescu raportaseră la o adunare de la 23 martie circa 3-500 în București, 1 000 în provincie, repartizate prin Muntenia, Moldova, Ardeal (aproximativ).

Documentul fixat de repartiție a fost șters cu guma când s-a aflat de începerea arestărilor. Repartiția a fost prezentată de Condeescu.

La întrunirile din toamna 1945, comandorul de aviație Marin Anton a participat, fiind prezentat de mine domnului I. Bujoiu. Nu-mi amintesc felul cum a venit la mine. La prima întâlnire cu dl. I. Bujoiu cred că purta uniformă, la celelalte a venit civil. El a arătat activitatea sa din aviație, participarea sa în luptele împotriva germanilor la 24 august 1944 și că a organizat formațiuni în județele Buzău și Tecuci. Eu intrând în ilegalitate în primăvara lui 1946, am pierdut orice contact cu el și întâmplător, în primăvara lui 1947, prin comandorul Toma Matei, după cum arătat în altă parte, l-am văzut.

Scopul organizării era ca, la momentul oportun și în funcție de mijloacele de care s-ar fi dispus, să se înlăture regimul. Pentru aceasta s-a dispus numărătoarea aderenților și a armelor ce eventual le-ar avea individual și s-a trimis domnului general Rădescu scrisoare în care se arăta lipsa mijloacelor și neștiința momentului. Numai după ce s-ar fi stabilit repartiția și câtimea mijloacelor s-ar fi putut avea o imagine asupra felului și locului cum s-ar fi putut desfășura o acțiune. Scrisoarea a fost încredințată americanilor, pentru a fi expediată, de dl. ing. Gheorghiu. La 23 martie numărătoarea a două ramuri stabilise cifrele aproximative arătate la pagina 20 (declarația originală). Dl. ing. Gheorghiu vorbind anterior colonelului Lowell despre organizațiile noastre existente, acesta după relatările domnului Gheorghiu nu răspunsese nimic la arătarea lipsurilor de mijloace.

Momentul oportun din scrisoare către dl. general Rădescu era condiționat de două ipoteze: sau retragerea trupelor ruse din țară, în urma semnării unui tratat de pace cu Austria, sau într-un război între Vest și Est. Acest moment trebuia fixat de generalul Rădescu și de anglo-americani în cadrul unui plan de acțiune intern, în concordanță cu altul extern și în mesaj, generalul Rădescu era rugat să sondeze pe americani, dacă aceștia sunt dispuși să ajute cu mijloace de acțiune.

Nu s-a stabilit natura operațiunilor ce urmau să fie dezlănțuite la momentul potrivit, întrucât acestea trebuiau să fie precizate într-un plan general operativ, care urma să fie

alcătuit după primirea răspunsului generalului Rădescu, cuprinzând asentimentul și indicațiunile respective ale anglo-americieni.

Anunțând pe dl. ing. Gheorghiu să vină pentru a-i comunica o veste urgentă, domnia sa mi-a răspuns că nu poate veni și trimite pe dl. ing. Balș. I-am comunicat vestea arestării lui George Manu. Această știre o dețineam de la comandorul Condeescu, care la rândul său a aflat de la cumnatul său avocat Toma Victor.

În legătură cu schema Organizației de la pag. 20 (din originalul declarației), grupul de conducere era format din domnii I. Bujoiu, D. Gheorghiu, Alexandru Balș, Tr. Nițescu și subsemnatul. Atribuțiunea mea în acest grup era de a recruta, organiza și conduce formațiunea mea în acțiune. Din această formațiune făceau parte civili și, în special, militari deblocați. Grupul de sub conducerea mea se compunea din conducătorii de ramuri: lt.-comandor Eftimie, comandor Toma Matei, comandor Condeescu și un al patrulea, al cărui nume îl voi completa după ce îmi voi aduce aminte.

La ședința din 23 martie, care a avut loc în locuința comandorului Condeescu, lt.-comandor Eftimie nu a luat parte, ci numai subsemnatul, Toma Matei și cu Condeescu. Am cerut să se totalizeze situația pe oameni, arme, mijloace de transport și de transmisiune, dacă eventual există și aparțin aderenților. Situația efectivului s-a așezat numeric pe localități, pe o hartă mică a țării, cu creionul. Ea indica centre situate în Moldova, Muntenia și Ardeal și aproximativ în Dobrogea și Oltenia.

Numeric, efectivele au fost cifrate la 500 în Capitală și 1.000 în teritoriu. Mijloacele de transport și armamentul de care dispun aceste efective le pot indica șefii de ramuri, comandor Condeescu și Toma Matei, de asemenea și lista nominală a aderenților organizați.

Lt.-comandor Eftimie, la ședința anterioară a raportat că a organizat în Capitală 7 aderenți; nominal îi poate declara lt.-comandor Eftimie.

Raportul de efective a celor 1.500 de oameni din Capitală și regiune a fost dat de comandorii Condeescu și Toma, împreună, comandorul Condeescu notând cifrele numerice pe localități având cunoștință și de numele celor organizați.

Nu cunosc nominal grupul de sub conducerea comandorului Toma Matei.

Grupul de sub conducerea comandorului D. Condeescu era format din ing. colonel Popovici, lt.-comandor Tăutu M. și Romeo Snaidero. Organizația Grupului de rezistență din Turnu Severin era încredințată cpt. comandorului Costin, pe care-l recrutasem eu în anul 1945; nu am primit însă raportul său de activitate.

În jud. Ialomița, conducerea organizației subversive era încredințată lt.-comandorului Mușat încă din anul 1945 și de la care, de asemenea, nu am primit raportul de activitate. Conducerea organizației subversive din Brașov era încredințată avocatului Polizu, pe care l-am văzut ultima dată în locuința comandorului Condeescu între 24-30 martie a.c. Numitul activează din 1945 și ținea legătura cu ing. Bujoiu.

Conducerea organizației subversive de la Brăila era încredințată lt.-comandorului M. Tăutu, care a depus o intensă activitate și ținea legătura cu Condeescu.

În continuarea celor declarate la pag. 13 și 14 (declarația originală) a domnului Roxin, secretar general în ilegalitate al Partidului Național Țărănesc, mai am de declarat că domnia sa mi-a spus că a cerut o audiență la Vatican pentru a se prezenta în fața Papei Pius, căruia îi va cere tot sprijinul și influența Sanctității să intervină pentru schimbarea regi-

mului democratic din țară; în schimb, secretarul general al Partidului Țărănesc va activa pentru unirea Bisericii Române la catolicism, spre a obține și mai bine sprijinul Papei. La întrebarea ce va face cu poporul, dl. Roxin mi-a spus că se vor cumpăra toți preoții (sic!), întrucât nu este decât o mică schimbare neobservată de rit.

Aceasta îmi este declarația.⁹⁵

Horia Macellariu
s/s indescifrabil

21 aprilie 1948

5. 22 aprilie 1948. Declarația contraamiralului (r) Horia Macellariu în care arată că în acțiunea subversivă inițiată pentru răsturnarea regimului democratic din România a recrutat foști subordonați și colaboratori

Declarație

Subscrisul Horia Macellariu, cu ultimul domiciliu în bulevardul Elisabeta nr. 95, declar următoarele în continuare:

În acțiunea subversivă inițiată de mine pentru răsturnarea actualului regim democratic am recrutat ca aderenți pe următorii, indicând în dreptul fiecăruia epoca în care l-am recrutat:

Locotenent comandor Eftimie Ștefan, vara anului 1945

Comandor Toma Matei, vara anului 1945

Căpitan-comandor inginer Panait, vara anului 1945

Avocat Polizu Puiu, vara anului 1945

Căpitan-comandor Costin Constantin, Turnu Severin, vara – toamna anului 1945

Căpitan-comandor Mușat, Călărași, vara – toamna anului 1945

Căpitan-comandor Niculescu Dumitru, vara anului 1945

Comandor D. Condeescu, toamna anului 1947.

Recrutați de comandor D. Condeescu:

Locotenent-comandor Marcel Tăutu, toamna anului 1947

Int. Colonel Popovici Alexandru, toamna anului 1947

Căpitan de lungă cursă Snaidero Romeo, toamna anului 1947.

Dintre aceștia, recrutați în vara anului 1945, căpitan-comandor inginer Panait, căpitan-comandor Costin, căpitan-comandor Mușat, care au acceptat să lucreze, nu am avut niciun contract și nu mai știu dacă au activat sau nu.

Iar căpitan-comandor Niculescu Dumitru nu a acceptat și nici nu am mai avut vreun contact.

Pe avocatul Puiu Polizu, care a acceptat, nu l-am mai întâlnit decât în primăvara lui 1948, eu fiind în ilegalitate și întrebându-l asupra activității sale mi-a spus că ar fi reușit să recruteze în regiunea Brașov câteva zeci până la o sută de persoane.

Cu locotenent-comandor Eftimie Ștefan și comandor Toma Matei am menținut contactul și în timpul ilegalității, însă în mod sporadic, dar numai activând de la 27 mai 1946 și până la sfârșitul lunii noiembrie 1947, nu mai m-am interesat de activitatea lor. Întâlnirile

⁹⁵ A.S.R.I., fond „P”, dosar nr. 14.900, vol. 27. f. 18-29.

noastre erau de natură amicală și camaradească. Înainte de a intra în ilegalitate, știu că locotenent-comandor Eftimie reușise a avea nuclee în Constanța și Brăila, dar întrebându-l acum în urmă, când am reluat activitatea aceste nuclee s-au risipit.

Pe comandorul Condeescu l-am recrutat în noiembrie 1947 și atunci în urmă cu câteva săptămâni i-am întrunit pe cei șefi de ramură și le-am cerut să-și verifice recrutările și să le centralizeze și să mi le prezinte la 23 martie, când deja eram în locuința comandorului Condeescu, eu fiind pus sub urmărire, s-a însumat activitatea comandorului Toma Matei și a comandorului Condeescu, locotenent-comandor Eftimie nefiind prezent, însumare pe care comandorul Condeescu mi-a dictat-o și eu am însemnat cifrele în rotogoale pe localități, pe o schemă a României făcută pe o hârtie de calc. Repartiția persoanelor era aceea arătată în declarațiile anterioare, iar numărul total de ordinul a 3-5 sute în Capitală și de maxim 900-1000 în întreaga țară.

Dintre cei imediat legați de șefii de ramuri am luat cunoștință numai cu cei ai comandorului Condeescu, și anume cu locotenent-comandor Marcel Tăutu, int. colonel Popovici și Romeo Snaidero, aceasta contrar regulii ca un șef secret să nu cunoască decât prima treaptă și să nu fie cunoscut.

Această recrutare șefii de ramuri au făcut-o la cererea și îndemnul meu, ei fiind sub influența mea prin cariera militară și de război făcută împreună, sau amicitie și stimă. Nu le-am dat niciun mijloc în compensație, nu le-a făcut nicio promisiune și nu sunt în situația de a fi fost nemulțumit că regimul i-a lovit în starea lor materială, afară numai doară faptul de-a fi fost deblocați, dar acest lucru nu a fost pus în balanță în ideologia pe care o aveam în opoziție cu a actualului regim.

Astfel, rog a se trece în seama mea vina lor, ei neavând niciuna decât de a asculta de mine.

Stărui în declarație și semnez.

s/s Horia Macellariu

București, 22 aprilie 1948

6. 11 decembrie 1948. Adresa Direcției Generale a Siguranței Statului către Inspectoratul de Siguranță al Capitalei prin care solicită supravegherea contraamiralului (r) Horia Macellariu

H/E.

Direcțiunea Generală a Siguranței Statului

Serviciul I Birou 3/D

Nr. 44111 - S

11 decembrie 1948

Confidențial

Inspectoratul de Siguranță al Capitalei

Cu onoare vi se trimite alăturat, în copie, o notă informativă cu privire la Macellariu Horia, amiral, fost în conducerea M.N.R. și condamnat în contumacie, pentru a lua măsuri de verificarea conținutului, instituind o supraveghere discretă a gazdelor de la adresele indicate în notă, spre a se stabili eventualele legături.

În caz de identificarea celui în cauză, veți proceda la arestarea lui, îngrijind de o pază serioasă, raportându-ne rezultatul și măsurile luate⁹⁶.

Director
s/s indescifrabil

Șeful Serviciului
s/s indescifrabil

7. Notă contrainformativă prin care este confirmată complicitatea contraamiralului (r) Horia Macellariu cu foști subordonați simpatizanți ai Partidului Național Țărănesc

Notă

În București se ascunde fostul comandant al Marinei Militare Române, membru de vază al Partidului Național Țărănesc, Macellariu Horia.

Numitul a fost condamnat în absență la închisoare pe viață. A figurat în procesul „Sumanelor Negre”.

În prezent, Macellariu se ascunde la următorii foști membri ai Partidului Național Țărănesc:

- comandor Condeescu Dumitru, domiciliat în București, strada Grigore Mora, nr. 21, telefon 75900;
- comandor Toma Matei, domiciliat în București, strada Amiral Bălescu, 29, telefon 70337;
- locotenent-comandor Dimancea Constantin, domiciliat în București, strada Hipites 2, telefon 62464.⁹⁷

p/conf.
s/s indescifrabil

8. 14 mai 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu prezintă modul în care a procedat pentru schimbarea identității

Declarațiune

Subsemnatul Horia Macellariu, în continuarea declarațiilor anterioare, precizez următoarele:

În seara când m-am mutat la comandor Condeescu, cam pe la 22 martie 1948, am plecat din strada Toamnei cu int. col. Alexandru Popovici, care a venit să mă ia, trimis de comandor Condeescu. În stradă i-am spus int. col. Popovici s-o ia mai înainte întrucât aveam să mă întâlnesc cu cineva. La întretăierea str. Toamnei cu Viilor m-am întâlnit cu avocatul Puiu Polizu, care m-a condus până în strada Dorobanți; acolo m-am despărțit de el și mi-am continuat drumul cu int. col. Popovici. Scopul întâlnirii cu avocatul Polizu era să-mi comunice cauzele arestării și împrejurarile relativ la dr. Bax Brancovici.

⁹⁶ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 8, f. 162.

⁹⁷ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 8, f. 163.

Am continuat drumul cu int. col. Popovici până în strada Iuliu Tetrat la cdor. av. Tănăsescu. Scopul vizitei mele la cdor. av. Tănăsescu l-am arătat într-o declarație separată.

Din casa cdor. av. Tănăsescu i-am dat un telefon cdor. Toma Matei, care a venit după puțin timp și de acolo am plecat spre comandorul Toma Matei, unde am stat puțină vreme, intrând toți trei. Ne-am dus la comandorul Condeescu, unde am lăsat bagajul și m-am înapoiat cu comandorul Toma Matei, acasă la domnia sa, unde am luat masa împreună cu doamna și domnul și cu Virgil Toma.

Cu această ocazie, Virgil Toma mi-a spus că poate să-mi procure pe Buletinul Populației, ștampila centrului electoral care ar fi constituit o dovadă pentru eventuale razii.

După masă, m-am întors la comandor Condeescu, condus de comandorul Toma Matei și fiul său, care au stat puțin și s-au înapoiat la ei acasă.

A doua sau a treia zi, a venit la mine la comandor Condeescu tânărul Virgil Toma și mi-a cerut buletinul de Biroul Populației, pe care l-am dat. În aceeași seară a revenit domnul Virgil Toma și mi-a restituit buletinul de Biroul Populației, pe care l-am dat, în aceeași seară a revenit domnul Virgil Toma și mi-a restituit buletinul ștampilat, însă mi-a înmănat o carte de alegător în alb. Pe domnul Virgil Toma l-am mai văzut în următoarele împrejurări: în 1947, a venit la mine acasă în strada Popa Nan, unde o dată mi-a adus o pâine trimis de tatăl său și altă dată, chemat de mine prin tatăl lui, ca să-mi facă un serviciu și am trimis prin el un plic cu bani în strada Barbu Văcărescu nr. 9, la domnul Ionescu, pe care îi datoram.

Am luat masa la comandorul Toma Matei cam prin noiembrie 1947, masă la care erau de față comandorul Condeescu, soții Toma Matei, Virgil Toma și fratele său mai mic. După masă am fost condus cu mașina acasă la mine în strada Toamnei de către comandorii Toma și Condeescu.

Stăru și semnez

București, 14 mai 1948

T/M

s/s Horia Macellariu

9. 15 mai 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu recunoaște complicitatea cu generalii Aldea și Eftimiu

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, în continuarea declarațiilor anterioare, precizez următoarele:

Dl. gl. Eftimiu participă la ședințele noastre de comitet ca trimis al dlui gl. Aldea. La ședința ținută în casa dlui ing. Ionescu a participat. De asemenea, a participat la ședințele din Str. Lascăr Catargiu, acasă la dl. ing. I. Bujoiu.

Stăru și semnez.

15 mai 1948

s/s Horia Macellariu

10. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu recunoaște colaborarea sa cu ing. Ioan Bujoiu

Declarație

Subscrisul Horia Macellariu, cu ultimul domiciliu în București, B-dul Elisabeta nr. 95, în continuare declar următoarele:

Pe domnul inginer Bujoiu Ion l-am cunoscut prin anul 1938 la Galați, cu ocazia lansării noilor vase, la serbarea căreia am luat parte cu distrugătorul „Regina Maria”, al cărui comandant era.

Revenit în București, l-am văzut în București fie la Societatea Petroșani, unde mă dușesem să-l rog să mă recomande ca furnizor al economatului, eu fiind scos din armată în martie 1945, fie la locuințele sale din Dionisie până la 1 ianuarie 1946 și după la locuința din Lascăr Catargiu.

Prima întâlnire cu caracter politic dintre noi a avut loc în strada Dionisie în vara anului 1945 și a fost aranjată de frații Polizu, inginer și avocat. Nu știu cine a luat inițiativa, avocatul Polizu ar putea stabili aceasta, întrucât la întâlnire și la cele următoare el a participat.

Eu pe acea vreme eram încadrat în Gruparea Democratică, grupare politică autorizată de Ministerul de Interne.

Despre domnul Ion Bujoiu, șoaptele arătau că domnia sa organiza o grupare cu toată prudența pe care o întrebuița.

Primul contact a constat în o vedere generală a situației și cu o expunere specială a fiecăruia. Din ele a rezultat că s-au făcut spontan diverse grupări în toate sectoarele de activitate și peste tot ținutul, unele destul de mici, pentru a rezista măsurilor pe care guvernul le lua în aplicarea programului său economic, social și politic, producând nemulțumiri.

S-a recunoscut nevoia de a se coordona toate aceste organizațiuni și grupe. Domnia sa a arătat felul cum ar trebui organizate în „spic” aceste formațiuni pentru păstrarea secretului. S-a constatat nevoia întocmirii unui crez politic, cu care s-a însărcinat domnia sa să-l proiecteze.

A doua întâlnire, a avut loc tot în strada Dionisie la care a luat parte și V. Brăteanu și George Manu. Pe ambii îi cunoșteam, dar impresia a fost că dumnealor mai luaseră contact anterior cu domnul inginer Bujoiu și la această consfătuire a luat parte și avocatul Polizu, s-a luat decizia ca organizațiunile participanților să meargă în colaborare cu șefii lor, constituindu-se într-un comitet. Un birou de organizare, unul de materiale și altul de studii și propagandă și altul de informații să constituie statul major.

Din condescendență pentru domnul ministru Bujoiu, am propus ca domnia sa să i-a președinția Comitetului de conducere.

Domnia sa mi-a cerut să iau conducerea biroului de organizare, dar mi-am declinat această sarcină, eu în calitate de șef al unei organizațiuni mi-ar fi fost foarte greu acel birou pentru care trebuia o persoană care să se ocupe în exclusivitate.

La următoarea convocare, pe lângă cei mai dinainte, am întâlnit și pe fostul ministru Ghișezan, care reprezenta Tineretul Național Țărănesc. Expunându-se din nou ceea ce doream să facem, domnul ministru Ghișezan a spus că Tineretul Național Țărănesc nu ar putea să se încadreze într-o altă formațiune decât aceea a partidului său propriu. La viitoarele nu a mai participat. Eu am adus la cunoștință că persoana care o propusesem pentru conducerea biroului de organizare nu a acceptat.

În una din zile am prezentat domnului inginer Bujoiu pe comandorul de aviație Marin Anton, care s-a alipit și el organizației sale.

Într-o altă zi, domnul Bujoiu m-a convocat împreună cu o altă persoană recomandată de domnia sa pentru conducerea biroului de organizare care și acesta a refuzat. Acesta era actualul general în rezervă Inkel.

Următor, în una din zile am fost la Petroșani la dl. ministru Bujoiu însoțit de maiorul Lupoiaia, pe care îl cunoștea și pe care l-am propus pentru conducerea biroului de informații. Acesta a acceptat, dar... n-a funcționat niciodată.

La o altă dată, dl. ing. Bujoiu m-a dus la Creditul Minier unde am cunoscut pe domniile ing. Antonescu, Gheorghiu, Mircea și dr. Bontilă.

Ședința care a urmat s-a ținut în apartamentul d-lui Ionescu Mircea, participând și d-sa și generalul Eftimiu, trimis de dl. general Aldea, căruia îi cerusem să ia parte și d-sa.

Peste o săptămână, ședința următoare s-a ținut într-o casă din Parcul Jianu, la care V. Brătianu nu a participat, fiind închis imediat după manifestațiile de la 8 noiembrie.

Convocarea ulterioară a avut loc acasă la dl. ministru Bujoiu, care era bolnav și la care participă și dl. Al. Balș. Se începe a se da citire și examinare proiectului de program alcătuit de dl. ministru Bujoiu, aducându-i-se modificări sau completări în urma discuțiilor în comitet.

Acesta acum era compus din dl. ministru Bujoiu, gen. Eftimiu, ing. Gheorghiu, ing. Antonescu, ing. Al. Balș, ing. T. Nițescu, dr. Bontilă, comandor av. Marin Anton, V. Brătianu, G. Manu și subscrisul. De la această ședință, av. Polizu nu a mai participat.

Comitetul funcționează discutând diverse chestiuni la ordinea zilei pe plan intern sau extern. Birourile sunt inexistente, organizațiile rămânând pe mai departe dependente și în sarcina fiecărui șef și așa au rămas până la urmă.

Nimeni nu comunică ceea ce a recrutat. Comitetul este convocat săptămânal de către dl. ministru Bujoiu în casa sa din str. Lascăr Catargiu.

Eu am participat aproape regulat la ședințe până la data de 27 mai, când am intrat în ilegalitate.

Rolul Comitetului de conducere era de a contopi toate organizațiile ce se alipiseră într-un singur organism, dar acest deziderat nu s-a putut efectua pentru că, pe de o parte nu s-a găsit persoana care să conducă biroul de organizare în acest scop, iar pe de altă parte, au survenit arestările cu privire la organizația M.N.R., care a făcut ca șefii ca V. Brătianu, Gh. Manu, gen. Eftimiu și eu să trecă în ilegalitate, să fie arestați sau ca dl. ministru Bujoiu să trecă în clandestinism.

Stăruie în această declarație⁹⁸

s/s Horia Macellariu

Tribunalul Militar București Secția I

Se certifică de noi că prezenta copie este conformă cu originalul aflat în dosarul nr. 4541/1948.

Prim grefier,

⁹⁸ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 104-106.

11. 23 aprilie 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu prezintă persoanele cu care a intrat în contact după intrarea sa în ilegalitate

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, cu domiciliul în Bdul Elisabeta nr. 95, în continuare declar următoarele:

De când am intrat în ilegalitate și până la data arestării am văzut foarte puține persoane. Astfel:

– La familia Giani: Lt.-cdor Eftimie și cdor Toma Matei, care făceau parte din rezistență, dar cu care în timpul ilegalității și până la noiembrie 1947 nu am mai activat.

– Avocatul Rene Policrat, avocatul meu.

– V. Brătianu, G. Manu și cdor Marin Anton, câte o singură dată, nemaiactivând.

– Familia Stănescu, prieteni cu familia Giani și care nu știa cine sunt.

– Tr. Nițescu, I. Bujoiu, D. Gheorghiu și Al. Balș, membri în comitet de la noiembrie 1947, în str. Toamnei 104.

– Cdor Condeescu, int. col. Popovici, lt.-cdor M. Tăutu, Romeo Snaidero, după noiembrie 1947.

– Av. Dumitriu, av. Toma Radu, în casa cdor Condeescu după decembrie 1947. Nu face parte din mișcare.

– Adriana Georgescu, o dată în casa lt.-cdor Eftimie, altă dată pe stradă și în casa cdor. Condeescu pentru nevoile sale personale. Nu face parte din mișcare. Cosmovici, logodnicul d-rei Adriana Georgescu, venind s-o ia pentru a o conduce. Nu face parte din mișcare.

– Av. Puiu Polizu în martie 1948, de două ori pe stradă și o dată în casa cdor. Condeescu, face parte din mișcare.

– Comandor Drimba Gh. o dată pe stradă, de două ori în casa lt.cdor. Marcel Tăutu și o dată în casa cdor. Condeescu. Nu face parte din mișcare, primise rugăminți din parte-mi în cazul când reușește să iasă din țară.

– Vasile și Dorina Nedelcu.

– Lt.cdor. Stoenescu pe care l-am întâlnit în iarna 1946/1947 într-o frizerie din str. Popa Nan întâmplător. Mă găseam în frizerie în timpul operațiunii de tundere, nimeni nu mai era înăuntru afară de lucrător, când intrând ofițerul, surprins, m-a salutat, văzându-mă prin oglindă.

După ce operațiunea mea s-a terminat, după 10 minute a luat loc în același scaun, iar eu după ce m-am îmbrăcat, l-am salutat eu prin oglindă, după care am plecat fără a schimba vreun cuvânt.

Afară se găsea mașina sa oficială cu șofer militar.

Nu a luat atitudine împotriva mea. Nu face parte din organizația mea. Am judecat procedarea sa ca un act de perfectă camaraderie.

Aceasta îmi este declarația, susțin și o semnez.⁹⁹

s/s Horia Macellariu

București, 23 aprilie 1948

⁹⁹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 107-108.

Tribunalul Militar București Secția I

Se certifică de noi că prezenta copie este conformă cu originalul declarației aflată în dosarul nr. 4541/1948.

Prim grefier

12. 26 aprilie 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu recunoaște că a avut o organizație proprie

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu cu ultimul domiciliu în B-dul Elisabeta nr. 95, în continuarea declarațiilor anterioare declar următoarele:

Ca membru în comitetul de conducere al organizațiilor subversive de sub șefia d-lui ing. I. Bujoiu, am avut organizația mea proprie.

Această organizare a avut la început trei șefi de ramuri lt.-comandor Eftimie, cdor Toma Matei și avocatul Puiu Polizu. Acesta din urmă nu-i cunoștea pe ceilalți doi și un al 4-lea șef de ramură cdor Condeescu D. din noiembrie 1947. Misiunea lor era să recruteze oameni în grupe mici de 4-5 membri, care la rândul lor să recruteze mai departe.

Scopul organizației era răsturnarea regimului democratic pe cale de violență și instaurarea regimului monarhic sub Mihai.

Prin luna martie, în urma comunicării d-lui inginer Traian Nițescu că deținea de la dl. Unbeck, cetățean american, informația că conflictul diplomatic între Statele Unite și Rusia este apropiat, am dat dispozițiuni ca cei trei șefi de ramuri să se întrunească și să se însușească rezultatele recrutării și anume: efectivele recrutate, repartiția lor geografică, numărul armelor, mijloacele de transport și de comunicațiuni, dacă eventual se găsesc asupra membrilor aderenți. Când am cerut aceasta nu mă reîntâlnisem cu dl. avocat Puiu Polizu, pe care nu-l văzusem de pe vremea când am intrat în ilegalitate. Când m-am întâlnit cu d-sa și la cererea d-sale am reluat contactul, mi-a spus că în tot timpul cât nu ne-am văzut, d-sa a recrutat în regiunea Brașov și că în tot acest timp s-a mai văzut cu dl. ing. I. Bujoiu, de la care a avut instrucțiuni în acest scop.

În ședința de la 20 martie 1948, hotărându-se ca data viitoare să prezentăm efectivele fiecăruia din organizațiuni, în ziua de 23 martie 1948, aflându-mă în locuința comandorului Condeescu, s-au însumat ramura sa cu aceea a comandorului Toma Matei, cifrându-se circa la 3 500 membri în Capitală și 900-1 000 în teritoriu. Cu această ocaziune, adunarea era făcută de comandorul Condeescu iar eu am trecut cifrele pe o hartă-schiță a României pe calc cu creionul încercuindu-le. A doua zi, începând arestările, am șters cu guma însemnările. Mi-a rămas în minte vag că aceste însemnări se întindeau în Muntenia, Moldova și mai slab în Ardeal și Dobrogea, înglobând circa 10-12 județe. Ambii șefi de ramură sunt în măsură să știe în ce localitate își aveau aderenții.

Armele, mijloacele de transport și comunicațiuni, ce eventual ar fi existat asupra membrilor aderenți nu au fost prezentate atunci, ele urmând a fi arătate ulterior. În afară de acest material, noi ne bazam pe armament american, ce ar fi urmat să-l primim în urma mesagiului trimis d-lui general Rădescu.

Organizația mea în legătură cu celelalte organizațiuni, urma să acționeze în două ipoteze: sau în caz de război, sau la 90 zile după semnarea Tratatului de pace cu Austria după instrucțiunile d-lui general Rădescu, conform scrisorii.

Pentru a putea feri organizația de a fi descoperită s-au impus de la început o serie de reguli conspirative și anume:

- limitarea numărului de membri ce s-ar cunoaște între ei, grupa de 4-5.
 - Comunicările telefonice camuflate de exemplu: pentru a indica o întâlnire: „Sunt de părere în punctul cutare, poți să-mi aduci un cauciuc”?
 - În caz de dispersare și pierderea legăturilor cunoscute, recurgerea la „Faruri”, persoane neutre și din afara organizației.
 - Pentru recunoașterea curierilor se întrebuițau monede de 5 lei și acul de siguranță, una era parola, cealaltă răspunsul.
 - Iar pentru corespondența scrisă s-ar fi întrebuițat cifru, o intervetire de litere cu un cuvânt cheie, am dat declarațiile anterioare, descriind modul de întrebuițare a cifrului.
- Aceasta îmi este declarația pe care o semnez propriu, nesilit de nimeni.¹⁰⁰

s/s Horia Macellariu

București, 26 aprilie 1948

Tribunalul Militar București Secția I

Se certifică de noi că prezenta copie este conformă cu originalul declarației aflată în dosarul nr. 4541/1948.

Prim grefier

13. 8 mai 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu prezintă activitatea organizației sale

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, cu ultimul domiciliu în B-dul Elisabeta nr. 95, în continuarea declarațiunilor mele anterioare, precizez următoarele:

Cu dl. ing. I. Bujoiu am luat primul contact politic în vara anului 1945, în locuința d-sale din str. Dionisie nr. 68, prin avocatul Puiu Polizu. Aceasta după ce dl. ing. I. Bujoiu își exprimase prin dl. ing. Polizu dorința de a mă vedea, ceea ce mi-a fost transmis prin fratele său, avocat Puiu Polizu. Acesta din urmă m-a însoțit când m-am dus la I. Bujoiu acasă.

La această întrevvedere, dl. ing. I. Bujoiu mi-a vorbit despre organizațiile d-sale subversive și eu i-am vorbit de organizația mea, văzând că ne aflăm pe aceeași linie de adversari ai regimului de după 6 martie 1945.

A doua oară m-am dus la dl. ing. I. Bujoiu care m-a dus la Creditul Minier spre a-mi face cunoștință cu domnii inginer D. Gheorghiu și Antonescu. Cu această ocazie am cunoscut și pe dr. Bontilă, pe care dl. ing. Antonescu îl introdusese în birou, după câteva minute.

Tot în cursul verii am participat la o ședință la dl. ing. I. Bujoiu în str. Dionisie nr. 68, convocat de d-sa unde au mai fost și domnii ing. D. Gheorghiu, Antonescu, Gh. Manu și V. Brătianu. La această ședință am venit însoțit de av. Puiu Polizu. La această ședință,

¹⁰⁰ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 109-110.

fiecare din noi a vorbit despre organizația sa, fără să dea cifre și s-a hotărât constituirea unui comitet care să coordoneze și să conducă toate organizațiile noastre subversive, care urmărea răsturnarea prin forță a regimului democratic de după 6 martie 1945.

Comitetul s-a constituit din domnii ing. I. Bujoiu, ing. D. Gheorghiu, ing. Antonescu, V. Brătianu, Gh. Manu și subsemnatul. Șeful comitetului era dl. ing. I. Bujoiu. Ulterior, comitetul s-a completat cu următorii: dl. dr. Bontilă, cam prin toamna anului 1945, comandor Anton Marin, spre sfârșitul lui noiembrie 1945, dl. Al. Balș, sfârșitul anului 1945, ing. Tr. Nițescu, prin ianuarie 1946.

La ședințele noastre de comitet a mai participat dl. general Eftimie C., din partea d-lui general Aldea, încă de la sfârșitul lunii noiembrie 1945.

Cât despre dl. ing. Mircea Ionescu, deși dl. ing. Bujoiu nu mi-a spus că acesta făcea parte din comitet la ședința din casa sa, la care am participat și eu, la sfârșitul lunii noiembrie 1945, dl. Mircea Ionescu a luat parte la discuții, ceea ce m-a făcut să cred că și d-sa face parte din comitet, dar că dl. ing. Bujoiu pentru motive pe care nu le bănuiam, nu mă încunoștința de acest fapt.

În toamna anului 1945, dl. Vintilă Brătianu, dându-mi o întâlnire, mi-a comunicat că a găsit o organizație a armatei care merge până sus, că aceasta nu vrea să stea de vorbă decât cu un militar, că el încunoștințând pe dl. ing. I. Bujoiu, acesta din urmă este de acord să iau contactul cu ea. În una din zilele următoare am fost condus de dl. V. Brătianu într-o casă din str. Batiștei sau din apropierea str. Batiște, în apartamentul unui domn Alexandrescu pe care nu l-am cunoscut până atunci. În această casă, dl. V. Brătianu mi-a prezentat pe dl. lt.-col. Plesnilă, căruia i-am vorbit despre organizațiile noastre conduse de dl. ing. I. Bujoiu. D-sa mi-a spus că lucrează cu dl. general Aldea, pe care dacă vreau să-l văd să-i spun d-sale și în orice caz să iau contact cu dl. general C. Eftimiu.

Peste câteva zile m-am dus la dl. gen. C. Eftimiu (Inspectoratul de Armată) așa cum îmi indicase dl. lt.col. Plesnilă. Am spus și d-lui gen. Eftimiu ceea ce comunicasem și lt.-colonel Plesnilă, în legătură cu organizațiile noastre. Dl. general Eftimiu mi-a spus că lucrează în organizația d-lui gen. Aldea, prin care are legătură cu Palatul.

Am comunicat d-lui ing. I. Bujoiu cele discutate cu dl. gen. Eftimiu și lt.-col. Plesnilă.

Prin septembrie 1945 m-am întâlnit cu dl. general Aldea în casa d-lui Capră, condus fiind de dl. general Eftimiu, când am venit eu credeam că mă aflu în locuința d-lui general Aldea. Abia după aceea am aflat că nu eram în locuința d-lui general Aldea, ci aceea a unui domn Capră, cu ocazia procesului. Atât înainte de a mă fi dus la dl. gen. Aldea, cât și după ce am fost, am comunicat d-lui ing. I. Bujoiu și comitetului.

Prin noiembrie 1945, cunoscând pe dl. cdor Marin Anton, l-am prezentat d-lui ing. I. Bujoiu acasă la d-sa în str. Dionisie, după ce în prealabil dl. ing. I. Bujoiu își dăduse agreementul, spunând că dl. cdor Marin Anton are o organizație de aviatori la Buzău. La această întâlnire am fost de față numai noi trei. Dl. ing. I. Bujoiu punându-l în curent pe cdor. Marin Anton de existența organizațiilor noastre, iar acesta din urmă vorbindu-i despre organizația sa de aviatori.

La această întâlnire, cdor. Marin Anton a venit înbrăcat în uniformă militară. Scurt timp după aceasta a avut loc o ședință în casa d-lui ing. M. Ionescu, la care au participat următorii: domnii ing. M. Ionescu, ing. I. Bujoiu, ing. Antonescu Gh., ing. D. Gheorghiu, cdor Marin Anton, gen. Eftimiu C. (ca trimis al d-lui general Aldea), Gh. Manu și subsemnatul.

O altă ședință s-a ținut într-o casă din Parcul Jianu (la dl. ing. D. Gheorghiu) la care am participat.

Din ianuarie 1946, ședințele au loc în casa d-lui ing. I. Bujoiu, în locuința din str. Lascăr Catargiu la care am participat eu și la care participă ing. Tr. Nițescu și Al. Balș, în afară de ing. I. Bujoiu, ing. D. Gheorghiu, Antonescu Gh., dr. Bontilă, Gh. Manu, gen. Eftimiu și cdor. Marin Anton.

V. Brătianu nu a mai participat la ședințele noastre, la care mă aflam, după 8 noiembrie 1945, din motive conspirative și ținea legătura direct cu dl. ing. I. Bujoiu. Av. P. Polizu nu a mai participat la ședințele ținute în b-dul Lascăr Catargiu, deoarece îi spusese d-lui ing. I. Bujoiu că nu are rost să particip și eu și dl. P. Polizu.

După multă vreme (în martie 1948), mi-a spus însă Puiu Polizu că avea contact direct cu dl. ing. I. Bujoiu, de la care primea instrucțiuni.

Sedințele se țineau regulat și erau convocate de dl. ing. I. Bujoiu. Ele se țineau săptămânal sau la 10 zile, până la intrarea mea în ilegalitate (27 mai 1946).

Susțin și semnez.¹⁰¹

s/s Horia Macellariu

8 mai 1948

Tribunalul Militar București Secția I

Se certifică de noi că prezenta copie este conformă cu originalul declarației aflate în dosarul nr. 4541/948

Prim grefier,

14. 10 mai 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu prezintă aderenții

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, cu ultimul domiciliu în B-dul Elisabeta nr. 95, în continuarea declarațiilor anterioare precizez următoarele:

La numărătoarea aderenților organizației mele în casa comandorului Condeescu, în jurul datei de 23 martie 1948, lt.cdor Eftimie Ștefan n-a participat. N-a participat nici avocatul Polizu, deși el fusese șef de ramură în organizație. Pe Puiu Polizu nu-l văzusem de când am intrat în ilegalitate, dar prin martie 1948 mi-a cerut să reia contactul cu mine, ceea ce am făcut; ne-am văzut de 2-3 ori pe stradă (prima dată la Școala Tunari, a doua oară și a treia oară în Viilor, colț cu Toamnei), ultima oară a fost la 23 martie 1948. Când am reluat contactul cu el mi-a spus că tot timpul cât nu m-a văzut el a recrutat aderenți în regiunea Brașov și că în tot acest timp s-a văzut cu dl. ing. I. Bujoiu, de la care a primit instrucțiuni. Cât a stat la Condeescu între 23 și 31 martie 1948, avocatul Puiu Polizu a fost o singură dată la mine.

Numărătoarea despre care am vorbit mai sus s-a făcut numai în ceea ce privește aderenții. Eu dădusem anterior dispoziții ca șefii de ramură lt.cdor Eftimie, cdor Toma Matei, și cdor. Condeescu să însumeze efectivele recrutate, numărul armelor, mijloace de trans-

¹⁰¹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 111-113.

port, dacă eventual se găsesc asupra membrilor aderenți. Spun eventual, întrucât n-am avut nicio indicație asupra armamentului că ar exista asupra oamenilor, întrucât speram să avem armament de la americani, la momentul oportun.

Numărătoarea făcută a arătat circa 3-500 aderenți în Capitală și 900-1000 în teritoriu. Cu această ocazie, adunarea era făcută de comandorul Condeescu, iar eu am trecut cifrele pe o hartă-schiță a României, făcută pe hârtie de calc, făcând cercuri în jurul cifrelor. Începând arestările și aflând, am șters cu guma aceste însemnări făcute. Îmi aduc aminte totuși că însemnările se întindeau în Muntenia, Moldova, Ardeal, Dobrogea, în total erau vreo 10-12 județe.

Susțin și semnez.¹⁰²

s/s Horia Macellariu

10 mai 1948

Tribunalul Militar București Secția I

Se certifică de noi că prezenta copie este conformă cu originalul declarației aflată în dosarul nr. 4541/1948.

Prim grefier

15. 15 mai 1948. Declarație prin care contraamiralul (r) Horia Macellariu prezintă acțiunea de unificare a organizațiilor subversive

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, cu ultimul domiciliu în B-dul Elisabeta nr. 95, în continuarea declarațiunilor anterioare precizez următoarele:

La a doua mea întâlnire pe care am avut-o cu dl. ing. I. Bujoiu, în casa sa din str. Dionisie, au mai participat domnii V. Brătianu, Gh. Manu și Puiu Polizu. Atunci s-a discutat că organizațiile noastre să meargă în colaborare, șefii lor constituindu-se într-un comitet de conducere cu un birou de organizare, unul de materiale și altul de informații și altul de studii și propagandă. Tot atunci dl. ing. I. Bujoiu a propus ca eu să iau conducerea biroului de organizare, ceea ce eu nu am acceptat, arătând că fiind șeful unei organizații mi-ar fi greu să fiu și șeful biroului de organizare pentru care ar trebui o persoană să se ocupe în exclusivitate.

În una din zilele următoare am fost convocat acasă la dl. Bujoiu, unde mai venise și dl. colonel Yukel, pe care domnia sa îl propunea pentru conducerea biroului de organizare. Dl. colonel Yukel nu a acceptat această sarcină. Peste alte câteva zile, m-am dus la Societatea Petroșani la dl. inginer Bujoiu, însoțit fiind de maiorul Lupoia, pe care l-am propus pentru conducerea biroului de informații. Domnul inginer Bujoiu îl cunoștea și a fost de acord.

Maiorul Lupoia a fost de asemenea de acord cu aceasta, însă știu că nu a funcționat acest birou.

Stărui și semnez.¹⁰³

s/s Horia Macellariu

București, 15 mai 1948

¹⁰² Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 114.

¹⁰³ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 115.

Tribunalul Militar București Secția I

Se certifică de noi că prezenta copie este conformă cu originalul declarației aflată în dosarul nr. 4541/1948.

Prim grefier,

16. 9 martie 1950. Declarația contraamiralului (r) Horia Macellariu prin care prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe P. Polizu

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, născut la 10 mai 1804, în orașul Craiova, fiul lui Nestor și al Elenei Măcelaru, de profesiune fost ofițer de marină, cu ultimul domiciliu în București, str. Toamnei nr. 104, în prezent deținut în penitenciarul Aiud, condamnat la muncă silnică pe viață, declar următoarele:

Îl cunosc pe Polizu P. din 1945, din casa unui prieten comun ing. Petre Capriel. El m-a condus în locuința inginerului I. Bujoiu din str. Dionisie la cererea acestuia din urmă. Mă întâlneam cu Polizu P. până în primăvara anului 1946 tot în casa ing. P. Capriel, unde deseori luam masa, seara deseori. Discuțiile ce aveau loc erau asupra chestiunilor de ordinea zilei. De atunci eu intrând în ilegalitate nu l-am mai văzut pe Polizu decât în primăvara anului 1948, de 2-3 ori, la dorința lui. În timpul întâlnirii noastre mi-a spus că în acest interval de timp a fost în legătură cu ing. I. Bujoiu. Am luat parte în câteva rânduri la ședințe în casa ing. I. Bujoiu la care a participat și Polizu P. Discuțiile erau tot asupra chestiunilor la ordinea zilei și asupra organizării noastre asupra rezistenței împotriva măsurilor luate de guvernul de la 6 martie 1945, toți cei prezenți între care și Polizu P. erau de acord. Polizu P. a cunoscut tot ce s-a discutat în ședințele la care a luat parte în casa ing. Bujoiu I. și una în casa ing. Gheorghiu, despre regruparea organizațiilor subversive împotriva măsurilor luate de guvernul instalat la 6 martie 1946.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, susțin și semnez propriu nesilit de nimeni.¹⁰⁴

s/s Horia Macellariu

Aiud, la 9 martie 1950

17. 3 iulie 1951. Declarația contraamiralului (r) Horia Macellariu în care prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe comandorul Ștefan Eftimie

Declarație

Subsemnatul Horia Macellariu, născut la 10 mai 1894 în orașul Craiova, fiul lui Nestor și al Elenei, morți, fost contraamiral de marină, cu ultimul domiciliu în București, B-dul Elisabeta nr. 93, în prezent deținut în Penitenciarul Aiud, asupra celor întrebate declar următoarele:

¹⁰⁴ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 4, f. 116.

Întrebare: Când ați cunoscut pe domnul comandor Eftimie Ștefan?

Răspuns: Îl cunosc din Marina Militară unde a fost ofițer activ ca și mine, fiind scos din cadrele active după 1945.

Întrebare: Ce relațiuni existau între dumneavoastră și el?

Răspuns: Existau relațiuni de camaraderie făcând parte din aceeași armă, însă nicio dată nefiind mie subordonat.

Întrebare: Când și în ce împrejurări ați reluat relațiunile cu dânsul?

Răspuns: După scoaterea mea din armată în 1945, cu ocazia procesului său, în care era acuzat pentru părăsirea postului ca ajutor al C.P.Z.C. (Comandamentul Portului și Zonei Constanța) când am fost martor al apărării și a fost achitat.

În aprilie 1946, după ce domnul colonel Plesnilă mi-a făcut comunicarea din partea gl. Aldea: „În fine, domnule amiral, Forțele Naționale s-au pus de acord în a recunoaște pe domnul gl. Aldea ca șef al rezistenței” și prezentându-se M.S. Regelui, ca de obicei, pentru a-l informa i-a spus planul de acțiune, gl. Aldea urmând să se retragă în munți, iar pe mine m-a propus să conduc acțiunea în București.

În această situație, am făcut-o cunoscut locotenent-comandorului Eftimie cerându-i ca și domnia sa să recruteze alți membri.

Întrebare: Ce activitate a dus domnul Eftimie în această situație și câți aderenți a recrutat?

Răspuns: Nu cunosc activitatea ce a dus-o în urma propunerii făcute și nu mi-a comunicat că ar fi recrutat vreun aderent pentru această acțiune.

Aceasta este declarația pe care o scriu și o semnez.¹⁰⁵

s/s Macellariu
p. conformitate
s/s indescifrabil

Aiud, 3 iulie 1951

18. 23 aprilie 1958. Cererea deținutului Macellariu N. Horia de eliberare din Penitenciarul Râmnicu Sărat de aprobare a transferului său la un penitenciar de execuție atribuit deținuților politici din categoria inculpărilor asemănătoare cu a sa și într-un regim potrivit stării sănătății sale

Cerere

Către dl. director general al Penitenciarelor

Subsemnatul deținut politic Macellariu N. Horia, născut la 28.04.1894 stil vechi în Craiova jud. Dolj, deținut în Penitenciarul Râmnicu Sărat, condamnat la temniță grea pe viață pentru înaltă trădare, rea conduită etc.

Rog a aproba cererea mea de mai jos pentru următoarele motive:

1. Am fost condamnat în contumacie la 18 noiembrie 1946 de Tribunalul Militar București în complet special de judecată, în procesul Mișcării Naționale de Rezistență. Nu m-am putut prezenta în instanță, pentru că nu mă puteam apăra în deplină libertate, declarând că fusesem abilitat de M.S. Regele în acea mișcare.

¹⁰⁵ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 233.

Nu se poate concepe ca o abilitate din partea șefului statului, într-o anume sarcină, unui cetățean, înseamnă tulburarea ordinii și siguranței statului.

2. La 19.04.1948 fiind arestat și condamnarea mea în contumacie căzând, am cerut să fac opoziție în termen legal. Nu mi s-a permis. În iulie 1948, la insistențele mele mi s-a îngăduit și opoziția mi-a fost redactată chiar de dl. anchetator șef.

Așteptam judecarea opoziției, când mă văd introdus în procesul Mișcării Libertății Românești din 27 octombrie 1948. Am arătat că nu pot fi condamnat de două ori pentru aceleași inculpări și că voi ridica incidentul de „non bis in idem”, care este de ordine publică. Ancheta mi-a interzis să fac acest lucru la fond, indicându-mi să-l fac la recurs unde, fiind de ordine publică, mi se va casa sentința și voi avea norocul să rejudec, din nou, sigur într-o altă atmosferă.

La 02.11.1948 am fost condamnat din nou, pentru aceleași inculpări, la muncă silnică pe viață de Tribunalul Militar București pentru înaltă trădare, organizație, tulburarea ordinii publice etc. Am așteptat zadarnic să mi se comunice data recursului pentru a-mi formula motivele de casare și am cerut veșnic să mi se comunice sentința fondului în întregime, pentru a-mi trage și celelalte motive de casare. Din 1954 am făcut-o și în scris în câteva rânduri, fără a o obține, ci numai minuta. Dosarul fiind public, eu condamnatul n-am reușit nici după 10 ani să cunosc motivarea sentinței condamnatoare.

3. La 04.11.1948 am fost încarcerat în Penitenciarul Aiud unde până la 02.04.1958 am executat condamnarea în condițiuni foarte grele: regim celular, la secret, fără contact cu familia – oral, scris sau de ajutor, fără muncă, carte sau scris, fără aer, lumină, soare, fără a ști ce se petrece în lume sau a putea să mă manifest. În al unsprezecelea an de penitență grea sunt transferat la 04.04.1958 la Penitenciarul Râmnicu Sărat într-un regim și mai sever de „condițiuni speciale”, fără ca să-mi recunosc vreo greșală care să justifice pedepsirea mea și mai rău.

4. Sunt bătrân (64 ani) și bolnav: distrofic cu o debilitate generală; astenie și frecvente lipotemii, cardiac – miocardită, afecțiuni pulmonare, afecțiuni digestive - gastrită și enterocolită, tulburări de vedere – imagini suprapuse, vedenii colorate, orificiile lerniale slăbite, picioarele se umflă din cauza țesuturilor slăbite și a inimii insuficiente, reumatic etc.

În această stare a sănătății și a vârstei sunt pus într-un regim de execuție înăspriț, în care nu pot, la nevoie, să mă întind zilnic timp de 17 ore și cu regimul alimentar – pe care-l aveam la Penitenciarul Aiud din cauza boalei – suprimat.

În continuarea acestei situații, căruia nu-i pot face față, cu slabele mele puteri rămase, îmi văd sfârșitul vieții grăbit, fără ca să am vreo vină care să justifice înăsprirea tratamentului impus.

5. Astfel fiind, fac apel la dvs., domnule Director general ca, în calitatea pe care o aveți și în funcția pe care o îndepliniți, să binevoiți a lua în considerare cererea pe care o fac și: a. să dispuneți transferarea mea la un penitenciar de execuție atribuit deținuților politici din categoria inculpărilor asemănătoare cu a mea și într-un regim potrivit stării sănătății mele, pe de o parte, iar pe de altă parte, în calitatea domniei voastre de protegitor al celor pe care îi administrați; b. să interveniți, sprijinindu-mă, către Tribunalul Militar București ca să-mi trimită sentințele de condamnare la instanța de fond și la aceea de recurs, în întregime motivate, pentru ca, în deplină cunoștință de cauză, să pot cere revizuirea proceselor mele.

Susțin acest apel în baza dreptului etern uman de apărare.

6. Ar părea paradoxal acest apel la viață omenească din partea unui condamnat politic să moară în temniță, când normal ar fi să dorească cu un minut mai devreme să se curme această agonie. Sunt însă comandamente care îmi ordonă să fac acest apel: religia mea îmi interzice sinuciderea și, dimpotrivă, îmi impune nu numai să-mi păstrez corpul, dar și să mi-l și apăr; meseria mea de marinăr și militar m-a învățat să nu abandonez în furtună și mai presus de orice este credința mea intimă nezdruccinată a nevinovăției mele și nedreptății ce mi s-a făcut.

Nicicând n-am fost un trădător, un necredincios, un tulburător al țării și neamului meu; tot trecutul meu este martor că viața și activitatea mea am pus-o în serviciul și pentru binele poporului român.

Cândva, când patimile politice se vor atenua, realitatea va apărea în tot adevărul ei.¹⁰⁶

Macellariu
Deținut politic, nr. matricol 137/152

23 aprilie 1958
Penitenciarul Râmnicu Sărat

19. Notă prin care Ministerul Forțelor Armate propune Secției pentru Controlul Muncii la M.F.A., M.A.I. și Justiție repunerea în dreptul de pensie a contraamiralului (r) Macellariu Horia

Secția pentru Controlul Muncii
la M.F.A., M.A.I. și Justiție

Exemplarul nr. 2

Notă

Ministerul Forțelor Armate propune repunerea în dreptul de pensie a lui Macellariu Pompiliu Horia Ion.

Numitul a făcut parte din cadrele active ale armatei timp de 31 ani având diferite funcții, printre care secretar general al Ministerului Aerului și Marinei, șef de stat major și comandant al Marinei.

În august 1944 fiind numit comandant superior pentru apărarea Dobrogei, unitățile de sub comanda sa au acționat pentru dezarmarea și alungarea trupelor hitleriste din această regiune a țării.

În martie 1945 a fost trecut în rezervă, cu gradul de contraamiral, cu drept de pensie.

După trecerea în rezervă a desfășurat o activitate dușmănoasă, potrivnică intereselor poporului și statului român:

– a participat la unele organizații contrarevoluționare, devenind conducătorul „Mișcării naționale de rezistență” București și evidențiindu-se în pregătirea demonstrației provocatoare antigvernamentală de la 8 noiembrie 1945;

– în anul 1948 a făcut parte din comitetul de conducere și coordonare al organizației subversive condusă de ing. Ion Bujoiu, complotând pentru răsturnarea guvernului;

– a furnizat informații cu caracter militar membrilor Misiunii Militare americane.

Pentru faptele sale, în anul 1948 a fost condamnat la muncă silnică pe viață, pedeapsă ce i-a fost comutată la 25 ani muncă silnică.

În iulie 1964 a fost grațiat iar cu începere de la 1 septembrie 1964 i s-a acordat, printr-o Hotărâre a Consiliului de Miniștri, un ajutor lunar în valoare de 400 lei.

¹⁰⁶ ASRI, fond „P”, dosar nr. 20.239. vol. 2, f. 53.

Ținând seama de gravitatea faptelor sale contrarevoluționare, precum și de faptul că primește un ajutor lunar, că are o fiică căsătorită care îl poate ajuta și la care de fapt locuiește, Secția pentru Controlul Muncii la M.F.A., M.A.I. și Justiție nu este de părere să fie repus în dreptul la pensie.

Supunem această propunere spre aprobare Secretariatului C.C. al P.C.R.¹⁰⁷

Șeful Secției
s/s Răduică Grigore

2.2. Coinculpatul ing. Antonescu G. Gheorghe

20. 3 aprilie 1948. Declarație prin care ing. Gheorghe G. Antonescu arată că l-a contactat pe generalul Nicolescu, adjutantul fostului rege Mihai, împreună cu dr. Bontilă și Dimitrie Gheorghiu pentru a găsi susținere în încercarea de a pune bazele unei organizații subversive

Declarație

Subscrisul Gheorghe G. Antonescu, născut în anul 1898 în comuna Căzănești jud. Ialomița, de religie creștin ortodox, de naționalitate și supușenie română, cu ultimul domiciliu în București, Șoseaua Kiselef nr. 13, declar următoarele:

În anul 1944, după 23 august sau începutul anului 1945, am fost la dl. general Nicolescu, adjutantul fostului Rege, împreună cu dl. dr. Bontilă, și cred fără a putea afirma și cu dl. Dimitrie Gheorghiu. După ce am lămurit o chestiune de intervenție personală, am discutat asupra situației politice, arătând dorința câtorva colegi de a activa în viața publică pentru a duce contribuția noastră la ridicarea țării. Cum Regele era socotit atunci arbitru situației și acel care contribuise la schimbarea destinului neamului prin lovitură de la 23 august 1944, întrebam pe dl. general Nicolescu cum ar privi Regele această inițiativă. Domnia sa a promis că se va informa și va da un răspuns.

Nu-mi amintesc să fi primit vreun răspuns direct sau dat unui alt coleg, totuși câțiva din noi, dl. G. Bontilă, dl. D. Gheorghiu și subscrisul ne-am văzut de mai multe ori apoi cu dl. ing. Bujoi, cu care aveam legături mai vechi din activitatea profesională, mai târziu cu dl. ing. A. Balș și ing. Tr. Nițescu. Aceste luări de contact s-au făcut în decursul anului 1945, disparate. Către sfârșitul anului ne-am întâlnit de mai multe ori cei de mai sus cred la început fără dl. dr. Bontilă și am discutat asupra creării unei organizații care să caute să păstreze trează conștiința națională. S-a discutat la început dacă nu ar fi mai bine să ne înscrim, cei care dorim să activăm, într-o asociație existentă și-mi reamintesc că s-a vorbit de „Liga Culturală” care jucase un rol important înainte de întregirea țării. S-a examinat și eventualitatea formării unui cerc pentru scoaterea unei reviste cu caracter cultural, economic și social. S-a văzut curând dificultatea realizării acestui proiect, lipsă de hârtie, de facultatea de tipărire, nevoie de capital. S-a decis atunci crearea unei organizații cu scop de propagandă a unor concepții de viață pe care noi trebuia la început să le lămurim.

¹⁰⁷ A.N.I.C., fond C.C. al P.C.R., Secția Militară, dosar nr. 11/1966, f. 357.

Schema de organizare era în grupuri de 3-5 care să nu se cunoască între ei și aceștia să caute să-și facă noi aderenți sub aceeași formă. Deși nu are legătură directă cu această organizație răspunzând unei întrebări mai vechi ce mi s-a pus, amintesc că am luat parte în iarna anului 1944-45 la o reuniune la dl. ing. I. Bujoi în str. Dionisie, la care a participat și dl. avocat Grozdea, fost decan al Baroului și dl. prof. Dorel Dumitrescu, fost guvernator al Băncii Naționale și un alt domn avocat al cărui nume nu mi-l reamintesc (Popescu sau Pop). La această reuniune s-a discutat numai asupra situației politice fără a se vorbi de crearea vreunei organizații.

Trecând la organizația de care am vorbit mai sus, s-au ținut o serie de ședințe în anul 1945 și în anul 1946, unde s-a discutat și s-a căutat să se ajungă la o concepție politică comună, asupra organizării statului. S-a ajuns la concluzia că organizația ce ar corespunde mai bine, după concepția noastră comună, ar fi Monarhie constituțională, paramilitară, economie privată liberă cu respectarea libertății individuale. S-au întocmit proiecte disparate fără a se ajunge, după discuțiile avute, să se întocmească un proiect unitar încheiat. Eu cel puțin nu știu de existența unui astfel de proiect definitiv.

Ședința s-a ținut la Soc. „Dunăreana”, la mine acasă o singură dată la ing. Al. Balș, o dată la locuința ce avea în cartierul Jianu – Dorobanți, la dl. ing. Tr. Nițescu o dată la dl. Gheorghiu acasă o dată poate de două ori, de asemenea la Soc. „Lupeni” și la Soc. Româno-Americană, de mai multe ori, după terminarea altor ședințe comune de lucru convocate pentru alte scopuri.

La ședințele noastre nu s-au discutat decât chestiuni politice de actualitate în afară de ideile asupra excepției de organizare a statului, interpretări de diversele știri externe din ziare, completate cu informații de la radio ascultate individual.

De mai multe ori, în aceste ședințe s-a observat că toate discuțiile noastre în cerc restrâns nu au nicio valoare atâta vreme cât nu sunt răspândite pe calea ramificațiilor ce ne propusesem să facem. S-a constatat însă că aceste organizații nu există căci o organizație ca să trăiască trebuie să i se dea un țel, un scop de a ține și mijloace de lucru. S-a discutat eventualitatea de a se da un nume acestei mișcări și să se redacteze material de propagandă ca să se răspândească. Nu s-a făcut niciuna nici alta. Am rămas la o organizație statică fără o răspândire în masă. Trebuie să relev că-mi amintesc că dl. dr. Bontilă a spus cândva, în anul 1946 spre sfârșit sau 1947 că domnia sa ar fi început crearea unei organizații. Nu i s-a cerut nume, căci nu se putea cere iar eu și ceilalți colegi cred că au crezut ca mine că declarația este mai mult o fanfaronadă, spre a arăta că a realizat ceva mai mult decât alții.

La o ședință la Soc. „Danubiana” cred, a participat un domn prof. Manu, pe care nu-l cunoscusem și nu l-am mai văzut de atunci. Domnia sa a comunicat că are legături cu fosta organizație legionară și că ar crede că trebuiește făcută o coordonare între diversele organizații chiar dacă sunt așezate pe planuri diferite. Nu s-a dat curs acestei sugestii.

În anul 1947 întrevederile au avut loc foarte rar și numai prin contacte individuale mai mult întâmplătoare. Sunt persoane din cele arătate mai sus pe care nu le-am văzut luni de zile. Cauza se datorește că nu găseam util să ne vedem neavând ce hotări și împrejurării că descoperindu-se tot felul de organizații clandestine ne era teamă să nu fim suspectați și învinuiți de uneltire împotriva regimului. Or, dacă organizația noastră începută cu gândul deschis al unei activități propagandistice de idei alunecase poate fără voia inițiatorilor spre o mișcare subversivă nu avea nici mijloacele și nici posibilitatea vreunei acțiuni.

La una din ședințele noastre cred că tot la Soc. „Danubiana” către sfârșitul anului 1946 a participat ca invitat, nu știu de cine adus, un domn general sau amiral Macellariu. Nu l-am mai văzut de atunci și cred că-mi reamintesc bine că nu a luat parte la discuțiile noastre și să fi făcut vreo propunere.

În anul 1946 s-a judecat procesul organizației „Sumanele Negre”. Deși din actul de acuzare rezultă vini precise de înarmare pentru încercarea răsturnării regimului, părerea în cercul nostru era că fusese mai mult o încercare romantică. Nu aş putea deduce din schimbul de păreri avute de cineva care cunoștea în detaliu sau că avusese contact cu această organizație.

Din misiunile aliate ce au fost în Țara Românească am cunoscut pe următorii domni: col. Grander de la Misiunea Americană. A venit în țară câteva zile numai după 23 august 1944. S-a interesat de rezultatul bombardamentelor aeriene asupra industriei de petrol. I-am însoțit la Rafinăria Brazi a Soc. „Creditului Minier”. Domnia sa a părăsit țara după două-trei luni. L-am cunoscut apoi pe dl. col. Wilcox care a înlocuit pe col. Grander. Mi-a cerut date complimentare asupra și în legătură cu activitatea predecesorului său. L-am văzut o singură dată. Domnia sa a dat o recomandare dlui D. Gheorghiu și mie pentru obținerea unor reprezentanțe tehnice. Cu nici unul din acești domni nu am discutat vreo chestiune politică. De altfel, am vorbit prin interpret căci nu știu englește.

Nu am cunoscut pe altcineva din Misiunea Americană cu care nu am avut contact decât tehnic cu reprezentanți tehnici. Nu cunosc pe nimeni de la Legația Americană, nu am avut niciun fel de contact, de altfel nu știu nici măcar unde se află localul Legației. Dintre colegii mei nu știu pe altul să fi avut contact cu reprezentanții americani cu excepția dlui ing. Tr. Nițescu care mi-a comunicat odată că conducătorii Soc. Româno-Americană vor fi invitați pentru informații relativ la întreprindere.

Din Misiunea Engleză am cunoscut pe dl. col. Joung, col. Masterson și col. Galpin, pe acesta din urmă mai puțin. Toți acești domni au lucrat efectiv în industria de petrol înainte de război. Pe dl. Masterson l-am văzut într-o vizită ce a făcut-o la Societate. De asemenea, și pe dl. Joung, cu care m-am întâlnit apoi de două ori cred în legătură cu posibilitățile de achiziții de materiale, căci domnia sa fusese reprezentant al firmei The National Suplly. La cererea mea, s-a informat și mi-a răspuns că nu se pot lua materiale din America. Pe dl. Galpin l-am văzut o singură dată, nu-mi amintesc în ce împrejurare. Nu am discutat cu domniile lor politică. De altfel, am avut impresia că avem dispoziție, cel puțin așa se manifesta față de mine, că nu au voie să discute cu nimeni în legătură cu situația politică internă și internațională.

De la Legația Britanică nu cunosc pe nimeni și nu am avut niciun fel de contact și nu-mi amintesc să fi auzit pe la vreunul din colegii mei să cunoască pe cineva.

În legătură cu românii aflați peste graniță, eu personal nu am avut nicio legătură. Cu dl. ing. Caranfil când a plecat în misiune oficială în străinătate, i-am cerut niște informații nu personal, ci Societatea la care lucrez, asupra filialelor din străinătate. Alte legături nu am avut. Corespondență cu dl. Caranfil s-a dus la „Creditul Minier” oficial, prin Poștă sau Legație. Cred că dl. D. Gheorghiu a primit odată pe la începutul anului 1945, o comunicare din partea dlui. ing. Caranfil spre a se ocupa de unele chestiuni personale ale domniei sale.

Nu știu ca vreunul din colegii mei să fi avut vreo legătură, informații sau vești de la românii aflați în străinătate.

Aceasta îmi este declarația pe care o susțin și o semnez propriu, nesilit fiind de nimeni.

3 aprilie 1948

/ss/ ing. G.G. Antonescu

21. 23 aprilie 1948. Declarație prin care ing. Gheorghe G. Antonescu prezintă activitatea subversivă desfășurată

Declarație

Subsemnatul ing. G. Antonescu, în continuarea celor declarate de mine anterior, și asupra celor întrebate precizez următoarele:

Pe dl. ing. Bujoiu îl cunosc din anul 1939, legând cu d-sa relațiuni profesionale mai strânse cu ocazia Congresului Inginerilor ce a avut loc în acel an. Începând din a doua jumătate a anului 1945, subsemnatul împreună cu dl. D. Gheorghiu și Ing. I. Bujoiu am inițiat o organizațiune cu caracter subversiv, având drept scop elaborarea unui program viitor de guvernare ce urma să fie aplicat după ce guvernul Dr. Petru Groza ar fi fost înlăturat. Ulterior, la începutul anului 1946, s-au alăturat nouă și d-nii ing. Alex. Balș și ing. Traian Nițescu, după care grupul nostru de conducere astfel alcătuit a luat și păstrat la aceeași epocă legături cu fostul amiral Horia Macellariu, Gheorghe Manu și prof. dr. Gheorghe Bontilă, care erau conducătorii unor proprii organizațiuni subversive ce urmăreau răsturnarea prin forță a guvernului Dr. Petru Groza.

Pe dl. ing. Dimitrie Gheorghiu îl cunosc mai de aproape din anul 1940, când a fost numit director comercial la Societatea „Creditul Minier”, unde eu eram director tehnic. În ceea ce privește colaborarea mea cu dl. D. Gheorghiu în cadrul organizației subversive arătate mai sus, ea a început în a doua jumătate a anului 1945, în condițiunile arătate mai sus.

Pe dl. ing. Alex. Balș îl cunosc mai de aproape din anul 1942, când între mine și d-sa s-au stabilit relații profesionale și colegiale mai strânse. La activitatea organizației noastre subversive, dl. ing. Alexandru Balș s-a alăturat în cursul lunii ianuarie 1946, când atât d-sa cât și dl. ing. Traian Nițescu au intrat în grupul nostru de conducere.

Pe dl. ing. Traian Nițescu îl cunosc încă din anul 1930, când d-sa se găsea la Schela Gura Ocniței a Societății Petrolifere „Concordia”. Dl. ing. Traian Nițescu s-a alăturat grupului de conducere al organizației noastre subversive tot în cursul lunii ianuarie 1946, odată cu dl. ing. Alexandru Balș.

Pe fostul amiral Horia Macellariu nu l-am cunoscut decât la începutul anului 1946, cu ocazia ședințelor grupului de conducere a organizației noastre subversive, la care d-sa participa în calitate sa de șef al propriei sale organizații subversive.

Pe dl. Gheorghe Manu l-am cunoscut, de asemenea, tot la începutul anului 1946, în cadrul aceluiași ședințe la care el participa în calitate de șef al propriei sale organizații subversive legonare.

Pe dl. prof. dr. Gheorghe Bontilă îl cunosc din timpul studiilor secundare făcute de amândoi la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, unde d-sa era în urmă cu câteva clase. Colaborarea d-lui dr. prof. Bontilă cu grupul de conducere al organizației noastre subversive a început în a doua jumătate a anului 1945, d-sa participând de atunci încolo la o mare parte din ședințele grupului nostru, în calitate sa de șef al propriei sale organizații subversive.

Pe defunctul gazetar Traian Alexandrescu l-am cunoscut în preajma anului 1940, în cadrul A.I.T.I.M. - Asociația Inginerilor și Tehnicienilor din Industria Minieră, unde d-sa era secretar de redacție al revistei „Analele Minelor”, publicată în această asociație. Traian Alexandrescu nu a colaborat cu grupul de conducere al organizației noastre subversive.

În vara anului 1945, dl. dr. George Bontilă a venit la biroul meu de la Societatea „Creditul Minier”, propunându-mi ca Societatea să concesioneze detubarea unor sonde, camioane în care era cointerestat avocatul Gheorghe Ionescu din Ploiești, pe care mi l-a prezentat, spunându-mi că acest avocat se bucură și de protecția d-lui general Constantin Nicolescu; nu-l cunoșteam atunci știind numai că era pe atunci șeful Casei Militare a fostului rege Mihai, însă dl. dr. G. Bontilă afirma că-l cunoaște.

Eu nu am făcut parte din comitetul de redacție al „Analelor Minelor”, dar eram vice-președinte și apoi secretar general iar în urmă președintele al I.I.T.I.M.-ului care scotea această publicație tehnică.

În vara anului 1945 eram director tehnic al Soc. „Creditul Minier”, iar dl. inginer Dimitrie Gheorghiu era pe atunci director general al Societății.

Într-una din zilele anului 1945, pe la sfârșitul verii, cu ocazia unei vizite pe care mi-a făcut-o dl. dr. G. Bontilă a propus să inițiem o acțiune de propagandă cu un caracter așa zis „psihologic”.

Prin această acțiune trebuiau răspândite în cercuri cât mai largi anecdote, epigrame, pamflete și zvonuri cu privire la fruntașii politici ai partidelor muncitorești și în special ai Partidului Comunist Român, cu scopul de a discredita pe aceștia în fața opiniei publice și a crea astfel ostilitatea opiniei publice față de ei.

Am fost de acord cu propunerea d-lui dr. G. Bontilă și l-am invitat să revină peste 2-3 zile pentru a-i prezenta o persoană pe care o socoteam indicată să colaboreze cu noi în această acțiune.

Dl. dr. Bontilă revenind peste câteva zile la biroul meu, eu l-am prezentat d-lui D. Gheorghiu, care s-a arătat dispus să colaboreze cu noi în acțiunea al cărui scop l-am arătat mai sus.

Am socotit că o asemenea acțiune subversivă de propagandă ar trebui să se bucure și de aprobarea unui for mai înalt. Mi-am amintit atunci că dl. dr. Bontilă îl cunoștea pe generalul Constantin Nicolescu, care în calitate sa de atunci de șef al Casei Militare a fostului rege Mihai, ar fi fost cea mai indicată persoană să sondeze pe fostul suveran cu privire la acțiunea inițiată de noi. În consecință, am propus să-l vizităm pe generalul Constantin Nicolescu în acest scop.

Prima vizită la locuința generalului Constantin Nicolescu din str. Puțu cu Plopi, a avut loc prin toamna anului 1945, într-o dimineață, fără să-mi pot aminti ora. M-am dus însoțit de dl. Dimitrie Gheorghiu acasă la dl. general Constantin Nicolescu, unde am găsit prezenți pe acesta, dr. G. Bontilă și avocatul Gh. Ionescu din Ploiești. Dl. dr. Bontilă mi

l-a prezentat pe dl. g-ral Constantin Nicolescu, după care noi l-am rugat pe acesta să soneze pe fostul suveran cu privire la mișcarea subversivă inițiată de noi, ceea ce dl. general Constantin Nicolescu ne-a promis că va face.

După circa 8-10 zile, ne-am dus din nou toți trei, adică eu, dl. Dimitrie Gheorghiu și dr. G. Bontilă la locuința d-lui general Constantin Nicolescu pentru a afla rezultatele sondajului efectuat de către acesta. De data aceasta nu mai era de față dl. av. George Ionescu din Ploiești și dl. general Constantin Nicolescu ne-a comunicat că l-a sondat pe fostul suveran cu privire la mișcarea noastră subversivă și că fostul rege Mihai nu și-a exprimat niciun fel de părere, mulțumindu-se să zâmbească semnificativ.

După câteva zile, dl. ing. I. Bujoiu aflându-se întâmplător la Soc. „Creditul Minier” și de față fiind și dl. dr. Bontilă, eu cu dl. Dimitrie Gheorghiu l-am prezentat pe acesta d-lui ing. Ion Bujoiu, punându-l în curent cu acțiunea inițiată de noi. Dl. ing. Ion Bujoiu a fost de acord cu cele spuse de noi, exprimându-și părerea că această acțiune este necesară.

Fostul amiral Horia Macellariu nu a fost niciodată la Societatea „Creditul Minier” și eu nu l-am prezentat pe fostul amiral Horia Macellariu d-lui profesor dr. George Bontilă, nici sub numele adevărat nici sub un alt nume - afirm pe proprie răspundere că pe fostul amiral Horia Macellariu l-am cunoscut abia prin ianuarie 1946, cu ocazia ședințelor ținute de grupul nostru de conducere la locuința d-lui inginer Ion Bujoiu, ședințe la care a participat și dl. dr. G. Bontilă.

Eu nu l-am cunoscut și nici astăzi nu-l cunosc pe dl. Vintilă Brătianu așa că niciodată nu am afirmat d-lui prof. George Bontilă că aș fi sondat pe dl. Vintilă Brătianu cu privire la mișcarea noastră subversivă. Îmi amintesc însă că prin toamna anului 1945 dl. Dimitrie Gheorghiu a vorbit despre mișcarea noastră subversivă cu o persoană din apropierea d-lui Iuliu Maniu, adică cu unul din intimii acestuia, însă nu-mi amintesc cu cine anume. Eu personal am vorbit despre mișcarea noastră subversivă cu dl. Bebe Brătianu și am comunicat acest fapt d-lui profesor dr. G. Bontilă, informându-l că atât dl. Bebe Brătianu cât și prietenul d-lui Iuliu Maniu, sondat de dl. Demetrie Gheorghiu au răspuns că mișcarea noastră subversivă nu prezintă pentru ei interes, întrucât ei activează în cadrele partidelor lor politice. De asemenea, menționez că eu personal nu am vorbit despre mișcarea noastră subversivă cu nicio persoană din anturajul d-lui Iuliu Maniu și s-a hotărât într-o ședință a grupului de conducere a organizației noastre subversive ca materialul mai sus arătat să fie învățat pe dinafară și difuzat verbal de fiecare dintre noi grupului cu care avea legătura, mergând în același mod în jos până la ultimul membru al organizației. Modul de organizare al mișcării noastre era următorul: fiecare dintre noi urma să capteze pentru mișcarea noastră subversivă 3-5 aderenți, urmând ca fiecare la rândul său să capteze alți trei până la 5 aderenți și așa mai departe, stabilindu-se acest principiu de organizare în vederea păstrării unei cât mai stricte conspirativități. La acest sistem conspirativ de organizare s-a ajuns prin consensul unanim, însă nu-mi amintesc cine l-a propus.

Scopul principal al grupului de conducere al organizației noastre subversive era, pe de o parte, alcătuirea unui program viitor de guvernare ce urma să fie aplicat după înălțurarea actualului guvern Dr. Groza, iar pe de altă parte era răsturnarea prin violență a guvernului Dr. Groza: această răsturnare urma să fie efectuată prin acțiunile de forță ale organizațiilor subversive conduse de fostul amiral Horia Macellariu, Gh. Manu

și dr. Bontilă, organizațiuni cu care grupul nostru de conducere avea și păstra legături tocmai prin persoana conducătorilor.

Pe la sfârșitul anului 1945, dl. ing. Ion Bujoiu a propus ca grupul nostru de conducere să elaboreze un program al viitoarei guvernări a țării, ce ar fi urmat să fie aplicat după înlăturarea guvernului Dr. Petru Groza.

Acest program de guvernare a primit o primă formă de redactare în ianuarie 1946 din partea d-lui inginer Bujoiu I., care le-a împărțit în mai multe exemplare nouă celor din grupul de conducere. Ulterior, în vara anului 1947, acest program a fost retușat de d-nii ing. Ion Bujoiu, Dimitrie Gheorghiu, Alex. Balș și Tr. Nițescu, fără participarea mea, neprimind însă nici până azi o formă definitivă. După câte îmi amintesc, programul avea o introducere care cuprindea o critică aspră a guvernelor ce s-au succedat la cârma țării între anii 1919 și 1939, după care conținea o largă expunere de principii cu privire la forma de stat a României cu Monarhia Constituțională și cu privire la reprezentanța națională și viitoarea organizare a magistraturii. De asemenea, programul cuprindea numai patru capitole despre programa culturală și organizarea învățământului, problemele economice și industriale, problema comerțului interior și exterior, precum și problema agrară.

Începând din toamna anului 1945, grupul nostru de conducere alcătuit atunci din d-nii ing. Ion Bujoiu, Dimitrie Gheorghiu și subsemnatul a ținut ședințe în diferite locuri și la diferite intervale de timp. Din ianuarie 1945 s-au alăturat grupului nostru și d-nii ing. Alexandru Balș și Tr. Nițescu. Ședințele din toamna anului 1945 s-au ținut la vechea locuință a d-lui ing. Bujoiu din str. Dionisie, care începând din luna ianuarie 1946 ele s-au ținut la noua locuință a acestuia din B-dul Lascăr Catargi. Aci au început să participe la ședințe d-nii Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. Bontilă, acesta din urmă după ce participase și la unele din ședințele anterioare din toamna anului 1945.

Participarea acestora la ședințele noastre nu se făceau cu regularitate desăvârșită, întrucât de multe grupul nostru de conducere se întrunea fără prezența lor. Atunci când erau de față, ei participau la ședințe în calitatea lor de conducători ai unor proprii organizații subversive.

Scopul acestor ședințe era atât elaborarea viitorului program de guvernare de care am vorbit mai sus cât și informarea noastră asupra stadiului de organizare al formațiunilor subversive conduse de d-nii Horia Macellariu, Gh. Manu și dl. dr. Bontilă, în vederea răsturnării prin violență a actualului guvern.

O singură ședință de acest fel s-a ținut la locuința mea din Șos. Kiselef 13 în toamna anului 1946 în prezența d-lor ing. Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș și Traian Nițescu. Mai multe ședințe s-au ținut în toamna anului 1945 în vechea locuință a d-lui inginer Ion Bujoiu din str. Dionisie în prezența sa, precum și a d-lui dr. Bontilă de câteva ori. Apoi ședințele au continuat începând din luna ianuarie 1946 la noua locuință a d-lui inginer I. Bujoiu din B-dul Lascăr Catargi, începând a participa și d-nii ing. Alexandru Balș și Tr. Nițescu, împreună cu d-nii Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. G. Bontilă, care însă nu veneau cu regularitate. Asemenea, am participat la o ședință ținută la locuința d-lui D. Gheorghiu din Aleea Alexandru, prezenți fiind și d-nii ing. Alex. Balș și Tr. Nițescu; tot în toamna anului 1946 am participat la o ședință de la locuința d-lui inginer Tr. Nițescu din Str. Sf. Voievozi, în prezența aceluiași persoane. În vara anului 1946 s-a ținut o șe-

dință la vechea locuință a d-lui ing. Alex. Balș de pe lângă Șos. Jianu, fiind de asemenea de față aceleași persoane împreună cu dl. inginer I. Bujoiu. Tot în vara anului 1946 s-a ținut o ședință a grupului nostru de conducere la locuința d-lui av. M. Ionescu din Str. Maria Rosetti nr. 17. La această ședință au participat următoarele persoane: dl. av. Mircea Ionescu, subsemnatul, dl. ing. Ion Bujoiu și Dimitrie Gheorghiu, precum și d-nii dr. G. Bontilă, av. Dimitrie Grozdea și prof. Anibal Teodorescu. Cu acea ocazie s-au discutat principiile ce ar fi trebuit să figureze în viitoarea constituție a statului ce urma să fie aplicată după răsturnarea guvernului Dr. Groza.

Tocmai în acest scop, d-nii prof. Anibal Teodorescu și Dimitrie Grozdea au fost chemați ca tehnicieni juridici. De altfel, dl. av. Dimitrie Grozdea participase și mai înainte, în aceeași calitate de tehnician juridic, la vreo două ședințe ale grupului nostru de conducere ținute în toamna anului 1945 la locuința veche a d-lui ing. Ion Bujoiu din Str. Dionisie.

În toamna anului 1947, grupul nostru de conducere a ținut două ședințe la biroul d-lui ing. Alex. Balș, D. Gheorghiu și Tr. Nițescu, la una din ele participând și dr. Bontilă.

De asemeni, două ședințe ale grupului nostru s-au ținut la sfârșitul lui ianuarie sau începutul lui februarie 1948 la biroul d-lui ing. Tr. Nițescu de la Soc. Româno-Americană, în prezența aceluiași persoane. Unele ședințe din toamna anului 1945 s-au ținut în birourile Soc. „Creditul Minier”, în faza de constituire a grupului nostru de conducere.

Organizațiile subversive conduse de d-nii Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. G. Bontilă urmau să treacă la acțiuni violente de răsturnarea prin forță a actualului guvern. Aceste acțiuni trebuia să înceapă fie odată cu izbucnirea unui conflict mondial, fie după retragerea unităților armatelor sovietice de pe teritoriul țării noastre în eventualitatea semnării Tratatului de Pace cu Austria de către Marile Puteri.

Aceste hotărâri au fost luate după ce eu am încetat de a face parte din grupul de conducere adică după primăvara anului 1947, când grupul de conducere a rămas limitat la celelalte patru persoane ing. I. Bujoiu, ing. Alex. Balș, D. Gheorghiu și ing. Tr. Nițescu.

În afară de fostul amiral Horia Macellariu, eu n-am cunoscut niciun alt general sau ofițer superior participând la ședințele grupului nostru de conducere și nici nu am auzit de la altcineva ca la ședințele de la care eu am absentat să fi participat vreo altă personalitate militară.

Ca personalități civile ce aveau legătură cu grupul nostru de conducere și care au participat fie la una fie la mai multe din ședințele noastre, menționez pe următorii: Gheorghe Manu, dr. George Bontilă, avocat Mircea Ionescu, av. Dimitrie Grozdea și prof. Anibal Teodorescu. Am arătat mai sus rolul jucat de fiecare dintre aceștia în organizația noastră subversivă.

Fostul amiral Horia Macellariu lua parte la unele ședințe conspirative ale grupului nostru de conducere, în calitatea sa de șef al propriei sale organizațiuni subversive. El nu îndeplinea niciun rol în grupul nostru de conducere, făcând numai legătura între organizația noastră și propria sa organizație.

Cel ce îndruma grupul nostru de conducere era dl. ing. Ion Bujoiu ca fiind nu numai cel mai vârstnic dintre noi având și prestigiul, autoritatea și competența necesară. Ca îndrumător al grupului nostru, ing. Ion Bujoiu stabilea directivele activității organizației noastre pe care le concretiza și redacta personal.

Dr. George Bontilă era șeful unei proprii organizațiuni subversive care avea drept scop răsturnarea prin violență a guvernului Dr. Petru Groza. Nu știu cine era alături de Dr. George Bontilă în conducerea acestei organizații.

Organizația subversivă a d-lui dr. George Bontilă era extinsă și în restul țării, având centre regionale în diferite regiuni mai importante.

La unele ședințe ale grupului nostru de conducere lua parte și dr. George Bontilă care făcea legătura între grupul nostru și organizația sa. Dr. George Bontilă raporta atunci verbal stadiul de organizare a propriei sale formațiuni, noi punându-l în același timp la curent cu activitatea grupului nostru și dându-i și anumite îndrumări cu privire la activitatea sa și a grupării sale.

Aceste îndrumări le dădeau următorii:

D-nii ing. Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Tr. Nițescu și subsemnatul, iar contactul între dr. Bontilă și ing. Ion Bujoiu devenise indicat începând cu primăvara anului 1947. De altfel, nici eu nu l-am mai văzut pe dl. ing. Bujoiu din luna mai 1947, astfel că de atunci încoace și contactul meu cu dl. ing. Ion Bujoiu a devenit indirect, el fiind stabilit prin intermediul d-lor ing. Tr. Nițescu, ing. Alex. Balș și Dimitrie Gheorghiu.

Dl. ing. Ion Bujoiu redactase un manifest la începutul anului 1946, care cuprindea viitorul programei de guvernare al grupului nostru de conducere, cu introducerea și capitolele de care am vorbit mai sus.

Îmi amintesc că la o ședință ținută de grupul nostru inițial de conducere la vechea locuință din Str. Dionisie a d-lui ing. Ion Bujoiu, pe la începutul toamnei anului 1945, dl. av. Dimitrie Grozdea a arătat că în timpul guvernării generalului Rădescu el fusese consultat de către acesta cu privire la un proiect de lege al sindicatelor.

Nu știu însă dacă între dl. av. Dimitrie Grozdea și generalul Rădescu mai exista vreo legătură după ce acesta din urmă a părăsit țara.

Prin participarea sa la unele ședințe ale grupului nostru de conducere, Gheorghe Manu făcea legătura între grupul nostru în propria sa organizație subversivă de sub conducerea lui Gheorghe Manu era șeful unei organizații legionare al cărei obiectiv era de asemenea răsturnarea prin forță a actualului guvern Dr. Petru Groza.

Eu nu știu dacă grupul nostru inițial de conducere a jucat vreun rol în pregătirea și desfășurarea sângeroaselor incidente ce au avut loc la 8 noiembrie 1945 în Piața fostului Palat Regal. De asemenea, nu-mi amintesc ca după aceste manifestațiuni violente să-mi fi comunicat dl. ing. Ion Bujoiu ceva cu privire la desfășurarea lor sau cu privire la impresiile sale asupra lor.

În ziua de 8 noiembrie 1945, eu mă aflam la biroul meu de la Soc. „Creditul Minier”, unde am auzit împușcături, detunături și strigăte. M-am urcat pe terasa blocului „Creditul Minier”, pentru a vedea ce se întâmplă, dar nu am putut observa nimic. Îmi amintesc că străzile de acces spre piața fostului Palat Regal erau barate de cordoane militare.

Începând din ianuarie 1946, în cadrul ședințelor grupului de conducere ținute la noua locuință din B-dul Lascăr Catargiu a d-lui ing. Ion Bujoiu, acesta ne-a arătat și noi am căzut de acord că timpul propagandei așa-zise „psihologică” este depășit atât de situația română cât și de cea internațională și că este necesar ca organizațiunile subversive conduse de d-nii Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. G. Bontilă să fie pregătite pentru ca

la momentul potrivit să poată trece la acțiunile violente de răsturnare a guvernului actual. Bineînțeles că această pregătire includea înarmarea membrilor organizațiilor mai sus menționate și ulterior șefii acestor organizațiuni expuneau stadiul de organizare al formațiunilor conduse de ei.

Nu-mi amintesc ca fostul amiral Horia Macellariu să fi propus înființarea unei acțiuni militare a grupului nostru de conducere care să aibă misiunea de a dirija operațiile viitoare ale organizațiilor subversive cu care noi ne aflam în legătură.

De altfel, era și pentru că alcătuirea unei asemenea secții militare deoarece nu puteam ști când va sosi momentul potrivit pentru trecerea la acțiune.

Eu personal nu l-am auzit niciodată pe dl. dr. G. Bontilă spunând că ar fi stabilit legături cu Misiunea Americană din Capitală, pentru organizația subversivă condusă de dânsul.

În privința legăturilor dintre grupul nostru de conducere și misiunile engleze și americane din Capitală știu numai că dl. Dimitrie Gheorghiu cunoștea bine pe dl. Ted Masterson, Joung și Galpin de la Misiunea Engleză, pe care de altfel îi cunoșteam și eu. Nu știu însă dacă dl. Gheorghiu cunoștea și alte persoane de la Misiunea Americană cu excepția d-lor Grander și Wilcox cu care atât dl. Gheorghiu cât și eu am avut relațiuni în cadrul Industriei Petrolifere.

Eu personal nu am purtat cu aceste persoane discuțiuni cu caracter politic, păstrând cu ele raporturi profesionale de specialitate în industria petroliferă.

Nu știu care au fost însă raporturile dintre dl. Dimitrie Gheorghiu și d-nii mai sus arătați, după cum asemenea nu știu dacă dl. Dimitrie Gheorghiu avea sau nu relațiuni cu atașatul militar american colonel Lowel, pe care eu nu-l cunosc.

Îmi amintesc că la o ședință ce s-a ținut prin primăvara anului 1946 la locuința din B-dul Lascăr Catargi a ing. Ion Bujoiu, acesta a arătat că este necesar ca toate organizațiile subversive existente să se unească într-o singură organizațiune subversivă pentru ca să existe o coordonare a activității lor și pentru a se evita fărâmițarea forțelor de care dispuneau aceste organizațiuni.

Nu-mi amintesc ca în această ordine de idei dl. ing. Bujoiu să fi pomenit numele organizațiilor subversive „Sumanele Negre” și „România Firească”, deși atunci se vorbea în cercul nostru despre existența acestor organizațiuni.

Tot cu prilejul unei ședințe ce a avut loc în primăvara anului 1947 la locuința sa din B-dul Lascăr Catargi dl. ing. Ion Bujoiu ne-a spus necesitatea pentru grupul nostru de conducere de a intra în legătură cu anumiți oameni politici români de peste hotare, referindu-se în special la numele d-lor Gafencu și Cretzeanu.

Nu știu dacă și prin cine grupul nostru de conducere a luat legătura cu d-nii Gafencu și Cretzeanu sau cu vreun alt om politic român din străinătate.

De asemenea, nu știu dacă și în ce măsură organizația noastră subversivă a înființat un serviciu permanent de curieri pentru legăturile cu străinătatea și nu știu ce persoană a avut sarcina organizării acestui serviciu.

Personal nu-l cunosc pe dl. Vintilă Brătianu și nu l-am văzut niciodată, însă am auzit vorbindu-se despre d-sa că ar fi în legătură cu grupul nostru de conducere. Nu știu însă prin ce persoană era stabilită legătura.

Pe dl. Gh. Manu nu l-am auzit niciodată pomenind despre vreo lucrare cu caracter economic pe care să o fi redactat d-sa.

Pe la începutul lunii iunie 1946 organizația subversivă a „Sumanelor Negre” a fost descoperită și arestată de autorități. Acest fapt a produs dispariția lui Horia Macellariu și d-lui Gh. Manu, cât și a d-lui inginer Gh. Bujoiu. Activitatea grupului nostru de conducere a fost mult stânjenită de acest fapt și din această cauză ședințele noastre s-au rărit simțitor. Astfel, în iunie 1946 s-a ținut o ședință la locuința d-lui inginer D. Gheorghiu iar prin toamna anului 1946 a avut loc o ședință la mine acasă. În acest interval de timp a mai avut loc o singură ședință la locuința d-lui avocat Mircea Ionescu, din str. Maria Rosetti, ședință despre care am vorbit mai sus.

Prin noiembrie 1946, dl. Horia Macellariu și dl. Gheorghe Manu au fost judecați și condamnați în contumacie de către Tribunalul Militar al Corpului II Teritorial în legătură cu procesele organizației subversive a criminalului Aldea și a „Sumanelor Negre”.

Din iunie 1946 și până în prezent eu n-am mai văzut nici pe Horia Macellariu nici pe Gheorghe Manu și nu știu unde s-au adăpostit în acest timp. De asemenea, nu știu care persoană din grupul nostru de conducere a păstrat legătura dintre d-nii Horia Macellariu și Gheorghe Manu pe deoparte și organizația noastră pe de altă parte, după cum nu știu dacă această legătură a existat după dispariția lor.

Pe fostul maior Ion Tobă eu nu l-am cunoscut personal, însă știam de la dr. George Bontilă că Ion Tobă era un colaborator al său în organizația subversivă.

În toamna anului 1946, dl. dr. Bontilă Gh. m-a vizitat de vreo câteva ori în biroul meu de la Societatea „Creditul Minier”, dar nu i-a transmis cu ocazia acelor vizite nicio instrucțiune cu privire la activitatea organizației subversive conduse de dânsul. După cum am arătat și mai sus, dl. dr. George Bontilă primea aceste îndrumări chiar în cadrul ședințelor grupului nostru de conducere.

Dr. George Bontilă nu-mi raporta mie stadiul activității organizației subversive conduse de el, probabil grupului alcătuit din d-nii ing. Gheorghiu, Balș și Nițescu care țineau contactul cu dl. ing. I. Bujoiu, transmitându-i acestuia cele comunicate de dl. dr. Bontilă și primind de la d-sa instrucțiunile destinate acestuia din urmă.

Întrucât din primăvara anului 1947 eu am încetat a face parte din grupul de conducere, nu pot să știu care erau de atunci încoace atribuțiunile d-lor ing. Bujoiu, Gheorghiu, Balș și Nițescu în cadrul acestui grup. Eu țineam legătura între grup și dr. Bontilă, transmițând acestuia toate convocările grupului de conducere. Cât despre d-nii dr. Bontilă, Gh. Manu și Horia Macellariu, aceștia participau la ședințele grupului de conducere în calitatea lor de șefi ai grupărilor lor de organizațiuni subversive.

În prezența mea nu am auzit discutându-se nimic cu privire la faptul că organizațiunea noastră subversivă împreună cu celelalte organizațiuni afiliate nouă ar fi trebuit să treacă la acțiuni de luptă de partizani în momentul izbucnirii unui nou război. Probabil că asemenea discuțiuni au avut loc după ieșirea mea din grupul de conducere, adică după primăvara anului 1947.

În prima jumătate a lunii februarie 1948, a avut loc o ședință în biroul d-lui inginer Traian Nițescu de la Soc. Româno-Americană, în prezența d-lor ing. Tr. Nițescu, ing. Gh. Gheorghiu, dr. Gh. Bontilă și a subsemnatului. Cu acea ocazie, dr. Gh. Bontilă a expus situația centrelor regionale ale organizației sale, indicând efectivele lor pe care și le-a notat

dl. inginer Traian Nițescu. Cu același prilej, dl. dr. Bontilă a criticat sistemul conspirativ adoptat de noi pentru recrutarea aderenților, arătând că forma de „spic” a acestui sistem prin recrutare de membri din 5 în 5 nu este bun întrucât prin pierderea contactului cu un membru al organizației se riscă pierderea legăturilor cu toți cei recrutați de el ca și cu toți cei recrutați de aceștia la rândul lor. În cele din urmă, sistemul a rămas neschimbat, fiind singurul care asigura o deplină conspirativitate.

Pe la începutul lunii martie 1948, întâlnindu-mă întâmplător pe stradă cu dl. dr. Bontilă, acesta mi-a comunicat că membrii organizației d-sale sunt nerăbdători să treacă la acțiune și că doresc să execute acte izolate cu caracter terorist în diferite regiuni ale țării. Atunci l-am sfătuit pe dr. Bontilă să tempereze zelul oamenilor săi, întrucât asemenea acțiuni nu pot fi decât dăunătoare mișcării noastre.

Niciodată nu l-am auzit pe dr. G. Bontilă propunând trimiterea vreunui mesaj adresat fostului Rege Mihai și nu am auzit de la nimeni nimic cu privire la un asemenea mesaj.

Eu personal nu am recrutat niciun aderent pentru organizația noastră și nu am auzit spunând nici pe d-nii ingineri Bujoiu, Gheorghiu, Balș și Nițescu să fi recrutat aderenți pentru ea. De altfel, ei constituiau mai mult un grup de conducere și nu trebuiau să fie preocupați de problema recrutării de aderenți deoarece aceasta era sarcina organizațiilor subversive afiliate.

Pe fostul amiral Horia Macellariu nu l-am mai văzut din mai 1946, când el a dispărut în urma descoperirii organizației subversive a generalului Aldea. În afară de organizațiile subversive conduse de Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. G. Bontilă, nu cunosc nicio altă organizație, iar cu organizațiunile mai sus arătate am avut legăturile mai sus menționate în prezenta declarație, legături ce s-au desfășurat în cadrul activității mele din grupul de conducere până în primăvara anului 1944. După această epocă nu am mai avut niciun fel de legătură decât cu dr. Gh. Bontilă, iar pe Horia Macellariu și Gh. Manu nu i-am mai văzut încă din mai 1946.

Problema subvenționării bănești a organizației noastre îmi este cu totul necunoscută din același motiv determinat de împrejurarea că am încetat de a mai face parte din grupul de conducere încă din primăvara anului 1947. Pe dl. ing. I. Bujoiu l-am văzut ultima oară în mai 1947 cu prilejul unei adunări generale de la A.T.T.I.M. (Asociația Inginerilor și Tehnicienilor din Industria Minieră) și nici d-sa precum nici d-nii ing. Gheorghiu, Balș și Nițescu nu mi-au pomenit niciodată nimic cu privire la fondurile bănești ale organizației.

Cât timp am participat eu la ședințele grupului nostru de conducere, adică până în primăvara anului 1947, nimeni nu lua note scrise în cursul acestor ședințe și nicinu se băteau la mașină rezultate asupra celor discutate.

Nu cunosc niciun fel de material documentar pe care să-l fi primit organizația noastră atât timp cât am făcut parte din grupul de conducere.

Organizația noastră nu poartă niciun nume deși încă din primăvara anului 1946 au fost discuțiuni privitoare la intitularea ei. Printre altele, îmi reamintesc că s-a propus atunci să adoptăm numele de „Mișcarea Rezistenței Naționale”, dar s-a renunțat la această idee pentru a nu se face confuzie cu acel „Front al Renașterii Naționale” de sub conducerea fostului Rege Carol II.

Pe dl. Vintilă Brăteanu nu-l cunosc și nu l-am văzut niciodată.

Am fost director tehnic și subdirector general al Societății „Creditul Minier”, până în clipa arestării mele iar dl. ing. D. Gheorghiu încă din ianuarie 1946 a plecat din serviciul

aceleiași Societăți, unde el fusese până atunci director general. După aceea, d-sa a rămas numai administrator delegat la „Gaz și Electricitate” și membru în consiliul de administrație al Societății „Sona Metan”, funcțiuni pe care, de altfel, le ocupase și înainte. Nu știu dacă a păstrat acele funcțiuni până în prezent.

În afară de datele și amănuntele arătate de mine în prezenta declarație cu privire la activitatea organizației noastre și a grupului de conducere, afirm cu hotărâre și pe proprie răspundere că nu cunosc niciun alt fapt în legătură cu cele mai sus expuse.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, susțin și semnez pe cont propriu, nesilit de nimeni.

București, 23 aprilie 1948

s/s ing. E.G. Antonescu

22. 27 aprilie 1948. Declarație prin care ing. Gheorghe G. Antonescu prezintă împrejurările în care i-a cunoscut pe membrii organizației

Declarație

Subsemnatul ing. Gheorghe G. Antonescu, născut la 29 iunie 1898, în comuna Căzănești, jud. Ialomița, fiul lui Gheorghe și Aurelia, de naționalitate română, religie creștină ortodoxă, am avere personală o casă la Ploiești distrusă de bombardament. Am făcut serviciul militar ca voluntar în războiul 1916-1918 și am ieșit cu gradul de sublocotenent. Sunt bacalaureat și am diplomă de inginer de la Școala Politehnică Zürich. Căsătorit cu Maria, născută Bratu, am trei copii. Cunosc franceza și germana. În prezent cu domiciliul în București, Șoseaua Kiselef nr. 13, declar următoarele:

În vara anului 1944 am fost invitat în câteva rânduri la dl. ing. Ion Bujoiu în str. Dionisie unde îmi amintesc să fi cunoscut pe d-nii avocat Grozdea, prof. Anibal Teodorescu, avocatul Mircea Ionescu și ing. I. Bujoiu. În aceste ședințe s-au discutat principii politice ce ar trebui să stea la baza organizației de stat, stăruindu-se mai ales asupra necesității asigurării libertății individuale și caracterului de economie privată cu restrângerea naționalismului de stat și încurajarea inițiativei particulare. Acesta a fost caracterul general al discuțiilor din vara anului 1944. Totdeodată, menționez că la aceste ședințe nu l-am cunoscut pe dl. Vintilică Brătianu, nici pe dl. amiral Horia Macellariu și nici pe dl. Gh. Manu.

În primăvara anului 1945, subsemnatul am mers cu dl. D. Gheorghiu la Societatea Petroșani, unde l-am prezentat d-lui Bujoiu, de la care epocă dl. D. Gheorghiu a luat parte la ședințele ce avea loc la ing. I. Bujoiu sau altă parte.

În cursul anului 1946, cu ocazia ședințelor ținute la dl. ing. I. Bujoiu, l-am văzut pe dl. ing. Alexandru Balș și pe domnii amiral Horia Macellariu și pe dl. Gh. Manu, aceștia doi din urmă lucra foarte sporadic la ședințele noastre.

În anul 1945, pe la sfârșitul verii, dl. dr. G. Bontilă, cu ocazia unei vizite ce mi-a făcut-o la Societatea „Creditul Minier”, printre alte discuții mi-a propus să inițiem o acțiune de propagandă cu așa-zis caracter psihologic, fapt despre care am vorbit în declarația anterioară. Am fost de acord cu propunerea d-lui dr. Gh. Bontilă și l-am invitat să vină peste două trei zile. Dl. dr. Gh. Bontilă venind peste câteva zile, l-am prezentat d-lui D. Gheorghiu, care s-a arătat dispus să colaboreze cu noi în acțiunea arătată mai sus.

Știind că dl. dr. Gh. Bontilă cunoaște pe dl. general Constantin Nicolescu care în calitate sa de atunci de șef al Casei Militare a fostului Rege Mihai, am hotărât împreună cu dl. D. Gheorghiu. dl. Gh. Bontilă și subsemnatul să-l vizităm pe generalul Constantin Nicolescu, cu scopul de a-l ruga să-l sondeze pe fostul suveran cu privire la mișcarea subversivă inițiată de noi. Peste 8-10 zile l-am vizitat din nou pe dl. general Constantin Nicolescu; d-sa mi-a spus că a vorbit cu fostul suveran, nu i-a dat niciun răspuns mulțumindu-se să zâmbească semnificativ.

Întruna din zile, dl. ing. I. Bujoiu aflându-se la „Creditul Minier”, de față fiind și dl. Gh. Bontilă, eu cu dl. D. Gheorghiu l-am prezentat pe acesta d-lui ing. I. Bujoiu, punându-l în curent cu acțiunea intenționată de noi. Dl. ing. I. Bujoiu a fost de acord cu cele spuse de noi exprimându-și părerea că această acțiune este necesară.

Pe fostul amiral Horia Macellariu nu l-am cunoscut decât prin ianuarie 1946 la ședința de la dl. ing. I. Bujoiu. La Soc. „Creditul Minier” nu-mi amintesc să fi fost și nici nu l-am prezentat vreodată prof. dr. G. Bontilă. De asemenea, de la începutul mișcării noastre subversive și până la reținerea subsemnatului nu l-am cunoscut pe dl. Vintilă Brătianu.

Scopul principal al grupului de conducere al organizației noastre subversive era pe de o parte alcătuirea unui program viitor de guvernare ce urma să fie aplicat după înlăturarea actualului guvern Dr. Petru Groza, iar pe de altă parte era răsturnarea prin violență a guvernului Dr. Petru Groza, această răsturnare urma să fie efectuată prin acțiunile de forță ale organizațiilor subversive conduse de fostul amiral Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. Gh. Bontilă, organizațiunea cu care grupul nostru de conducere avea și păstra legături tocmai prin persoana conducătorilor.

Pe la sfârșitul anului 1945, dl. ing. Ion Bujoiu a propus ca grupul nostru de conducere să elaboreze un program a viitoarei guvernări a țării ce urma să fie aplicat după înlăturarea guvernului Dr. Petru Groza, program care a primit o primă formă de redactare în ianuarie 1946 iar în anul 1947 acest program a fost, cred, retușat de doamna ing. Ion Bujoiu, D. Gheorghiu, ing. Alexandru Balș și ing. Traian Nițescu, fără ca subsemnatul să fi luat parte.

Începând din toamna anului 1945, grupul nostru de conducere, alcătuit din dl. ing. Ion Bujoiu, dl. D. Gheorghiu și subsemnatul a ținut ședințe în diferite locuri și la diferite intervale. În ianuarie 1946 au intrat în grupul nostru și d-nii ing. Alexandru Balș și Traian Nițescu. Ședințele din toamna anului 1945 s-au ținut în vechea locuință a d-lui ing. I. Bujoiu din str. Dionisie iar începând cu luna ianuarie 1946 s-au ținut în noua locuință a acestuia din Bd. Lascăr Catargiu, la care au început să participe și d-nii amiral Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. Gh. Bontilă, acesta din urmă după ce participase la una din ședințele din toamna anului 1945.

Scopul acestor ședințe era atât elaborarea viitorului program de guvernare de care am vorbit mai sus cât și informarea grupului asupra stadiului de organizare al formațiunilor subversive condus de d-nii Horia Macellariu, Gh. Manu și dr. Gh. Bontilă. O singură ședință de acest fel s-a ținut la locuința mea din Șoseaua Kiselef 13, în toamna anului 1946, la care au luat parte d-nii Dimitrie Gheorghiu, ing. Traian Nițescu și Alexandru Balș și subsemnatul. Apoi ședințele au continuat în mai multe rânduri în noua locuință a dlui ing. I. Bujoiu din Bulevardul Lascăr Catargiu, la dl. D. Gheorghiu din Alea Alexandru, la locuința d-lui ing. Tr. Nițescu din str. Sf. Voievozi, la dl. Alex. Balș de pe lângă Șoseaua Jianu și la dl. avocat Mircea Ionescu din str. Maria Rosetti. La toate aceste ședințe parti-

cipau dnii ing. Ion Bujoiu, D. Gheorghiu, ing. Alexandru Balș, ing. Traian Nițescu, iar Horia Macellariu, Gh. Manu și Gh. Bontilă sporadic. Dl. Mircea Ionescu nu a participat decât la ședința ținută la locuința sa.

Organizațiile subversive conduse de dnii Gh. Manu, Horia Macellariu și Gh. Bontilă urmau să treacă la acțiuni de răsturnare prin violența actualului guvern, acțiuni care ar fi urmat să înceapă odată cu izbucnirea unui conflict mondial sau după retragerea armatelor sovietice din interiorul țării noastre. Aceste hotărâri au fost luate după ce subsemnatul am încetat de a face parte din grupul de conducere, adică după primăvara anului 1947, când acest grup s-a limitat la persoanele ing. I. Bujoiu, D. Gheorghiu, ing. Traian Nițescu și Alexandru Balș.

Fostul amiral Horia Macellariu lua parte la ședințele grupului nostru de conducere în calitate de șef al propriei sale organizații subversive. Atât el, dr. G. Bontilă cât și dl. Gh. Manu nu îndeplineau niciun rol în grupul nostru de conducere, aceștia făceau legătura între grup și organizațiile lor respective.

Organizația subversivă a d-lui G. Bontilă era extinsă și în restul țării, având centre regionale în diferite regiuni mai importante fără să știu anume localitățile.

Din primăvara anului 1947, luna mai, contactul meu cu dl. ing. Bujoiu a devenit indirect, el fiind stabilit prin intermediul domnilor Traian Nițescu, ing. Alex. Balș și D. Gheorghiu.

Știu că dl. Gh. Manu era șeful unei organizațiuni cu membri foști legionari al cărei obiectiv era, de asemenea, răsturnarea prin violență a actualului guvern Dr. Petru Groza.

În ședințele din ianuarie 1946 ținute la locuința d-lui ing. I. Bujoiu, acesta a arătat că propaganda psihologică este depășită și că organizațiile subversive conduse de dl. Gh. Bontilă, Horia Macellariu și Gh. Manu să fie pregătite și la momentul potrivit să treacă la acțiunea de răsturnarea guvernului.

În privința legăturilor cu Misiunile Engleză și Americană, știu că dl. Dimitrie Gheorghiu cunoștea bine pe dl. Ted Masterson, Young și Galpin, de la Misiunea Engleză, pe care îi cunoșteam și eu. De asemenea, atât subsemnatul cât și dl. D. Gheorghiu cunoșteau pe d-nii Grunder și Wilcox de la Misiunea Americană, cu care am avut relații în cadrul intereselor industriilor petrolifere.

Nu am nicio cunoștință dacă dl. Gheorghiu ar fi pus în curent pe vreunul din membrii acestei misiuni străine despre existența organizației noastre subversive.

Întrucât din primăvara anului 1947 am încetat a face parte din grupul de conducere, nu cunosc de atunci încoace atribuțiunile d-lor ing. I. Bujoiu, Alexandru Balș, Traian Nițescu în cadrul acestui grup. Nu ținem legătura între grup și dl. Dr. G. Bontilă, transmițând acestuia toate convorbirile grupului de conducere. La începutul anului 1948, cam pe la mijlocul lunii februarie, la o ședință ținută în biroul dlui ing. Traian Nițescu de la Soc. Româno-Americană, la care au luat parte d-nii D. Gheorghiu, ing. Tr. Nițescu, dr. G. Bontilă și subsemnatul, cu care ocazie dl. G. Bontilă a amintit despre centrele regionale ale organizației sale, arătând și efectivele lor, iar dl. Tr. Nițescu și le-a notat.

Pe la începutul lunii martie 1948, întâlnindu-mă întâmplător pe stradă cu dl. G. Bontilă, acesta mi-a comunicat că membrii organizației sale sunt nerăbdători să treacă la acțiune și că doresc să execute acte izolate cu caracter terorist în diferite regiuni ale țării. Atunci l-am sfătuit pe dl. G. Bontilă să tempereze zelul oamenilor săi întrucât asemenea acțiuni nu pot fi decât dărâmarea mișcării noastre.

În primăvara anului 1946, l-am vizitat pe dl. general Rădescu, odată singur și a doua oară cu dl. Dimitrie Gheorghiu. Am arătat d-lui general Rădescu că mulți dintre oamenii cari în trecut s-au devotat numai obligațiilor lor profesionale, se interesează azi de treburile publice și se silesc să se lămurească pe ei asupra problemelor ce se frământă spre a putea fi de folos țării. Că ei nefiind de acord cu linia de conduită a partidului vechi și nici cu ideologia celor noi, încearcă să se grupeze. I-am vorbit atunci de organizația ce noi avem. Dl. general Rădescu s-a arătat interesat de faptul că oameni ce au fost străini de politică se interesează de treburile publice, ne-a comunicat că d-sa nu intenționează să alcătuiască un partid politic, dar crede că va mai avea prilejul să joace un rol de seamă în conducerea țării și atunci va face un apel la toți oamenii de bine spre a-l sprijini. Atunci d-sa a făcut o scurtă expunere asupra evenimentelor întâmplare sub guvernarea sa, explicând acțiunea ce a dus pentru binele țării. Ne-am despărțit de dl. general Rădescu fără ca d-sa să fi luat vreun angajament față de noi sau față de domnia-sa.

Deși nu-mi reamintesc, totuși cred că această convorbire cu dl. g-ral Rădescu a fost comunicată de subsemnatul sau de dl. Dimitrie Gheorghiu în una din ședințe.

Menționez că în această organizație subversivă am recrutat pe dl. Dimitrie Gheorghiu, pe care l-am prezentat în primăvara anului 1945 dl. ing. Bujoiu și pe dl. dr. Bontilă.

Afară de datele și amănuntele arătate în prezenta declarație cu privire la activitatea organizației și a grupului de conducere, afirm cu hotărâre că nu cunosc niciun fel de fapt în legătură cu cele de mai sus.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, susțin și semnez propriu, nesilit de nimeni.

București, 27 aprilie 1948

s/s ing. G. Antonescu

2.3. Coinculpatul comandor Toma Matei

23. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei în care prezintă împrejurările în care a intrat în contact cu contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor de Marină în rezervă Toma Matei, domiciliat în București, Str. Amiral Bălescu nr. 29, născut în comuna Pantelimonul de Jos, jud. Constanța, anul 1899, luna februarie, declar următoarele:

În cursul lunii octombrie 1947, fiind informat la telefon de căpitan-comandor în rezervă Eftimie Ștefan că are de vânzare unele alimente, m-am dus la el acasă, după indicațiile ce mi-a dat și după hartă. Am cumpărat de la el brânză, miere și săpun și o funie de usturoi. Cu această ocaziune mi-a spus că s-a întâlnit cu amiralul Macellariu Horia, care este urmărit, fiind condamnat. Știam, de altfel, că este condamnat cu muncă silnică fiindcă făcuse parte din organizația „Sumanele Negre”.

Căpitan-comandorul Eftimie nu mi-a spus unde l-a întâlnit pe amiralul Macellariu, dar i-a adăugat că i-a găsit o gazdă. Nu mi-a spus unde este acea gazdă și cum se cheamă; dar mi se pare că el l-a trimis la o rudă a lui, sau o rudă a cumnatei sale. I-am atras atențiunea că relațiile cu acest om sunt periculoase și că ar trebui să nu se mai întâlnească cu el.

A doua oară l-am întâlnit pe căpitan-comandorul Eftimie Ștefan în oraș. Cu această ocazie mi-a spus din nou că a mai văzut pe amiralul Macellariu și că acum acest om se numește Ion, ca să se ascundă de urmărirea Poliției, de aceea gazda lui nici nu-l cunoaște cu alt nume și nici nu știe cine este cu adevărat.

În luna martie 1948, nu-mi aduc aminte bine ziua, dar trebuie să fie fost în jurul lui 20 martie, am primit un telefon de la Condeescu Dumitru, care mă ruga să ies din casă puțin și să mă întâlnesc cu colonelul Popovici (Mircea) care însoțește pe cineva. Era pe la 7.30 seara. Îmi dădea indicația că cele două persoane vin pe strada Iuliu Tetrat și că le pot întâlni pe la colț spre Dorobanți. M-am dus și când l-am văzut am rămas înmărmurit. Era amiralul Macellariu zis Ion, însoțit de colonelul Popovici (Mircea), fiecare cu câte o mică valiză în mână. Surprins de această întâlnire neașteptată, am mers totuși cu ei. Mi-au spus că merg la comandorul (rez) Condeescu D. unde vrea să rămână câteva zile, deoarece gazda lui poate să fie vizată de poliție, din cauză că unul din prietenii lui cu numele Bujoiu a fost arestat și că acesta ar putea să-l declare unde se ascunde. Auzeam prima dată despre acest nume.

Pe drum apoi comandorul Condeescu Dumitru mi-a spus că prima lui grijă este să se pună la adăpost de poliție. Că nici la comandorul Condeescu nu ar putea rămâne prea mult fiindcă prietenii și rudele lui ar putea să fie cercetate de Siguranță.

În acest chip am ajuns acasă la comandorul Condeescu, pe str. Mora. Acolo n-am rămas decât 5-6 minute aproximativ și am plecat. Amiralul Macellariu a ieșit după mine la poartă, unde m-a ținut să-mi spună că el ar dori să ne mai întâlnească cât de curând și că voi fi rugat prin telefon de comandorul Condeescu să vin la ei. Afirm că mă găsesc foarte stingherit și aveam chiar din acel moment intuiția unei primejdii care se adună în jurul meu, numai prin faptul că m-am întâlnit și mai ales că am acceptat să mă întâlnesc cu el.

Eu am plecat spre casă, spre str. Dorobanți, iar el a rămas în poartă la stradă.

La câteva zile – cred că la vreo 3 sau 5 zile – am fost invitat la Condeescu Dumitru prin telefon, pentru a mi se comunica unele lucruri. Era seara pe la 7.

Am găsit înăuntru pe comandorul Condeescu Dumitru și pe martorii: amiral Macellariu Horia, un oarecare Cosmovici, pe care nu-l mai văzusem până atunci și pe o femeie al cărui nume și a cărei față o vedeam prima dată și care se numea Pusi Magdalena. Am fost mirat de prezența acestor două nume atunci când ieșind mai târziu, am aflat de la comandorul Condeescu Dumitru că acel Cosmovici a fost legionar.

Înăuntru era o masă la care se cunoștea că se mâncase și se băuse. Personal nu am servit nimic, refuzând pe motivul că îmi stric pofta de mâncare și că vinul îmi face rău.

Amiralul Macellariu a început să vorbească despre situația internațională care este favorabilă pentru izbucnirea unui război, motivând că conflictul ideologic dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite și cu pregătirile masive de război din America. În acest conflict noi am avea o misiune, aceea ca în momentul izbucnirii luptei să fim pregătiți pentru a răsturna regimul actual. Prin urmare, este nevoie să avem oameni mulți și de încredere. Mie mi s-a adresat ca și cum aș fi fost deja angajat în organizația pe care vroia s-o facă și s-o lărgească.

Între altele, amiralul Macellariu mi-a spus că el bazat pe afirmațiile lui Condeescu și pe cunoștința ce are despre mine, ca fire democratică și entuziastă pentru „marile idei” le pot da concursul. Cu teamă și cu cunoștința neputinței mele, am promis totuși ca tot ce va fi posibil și demn voi face. Mă bazam pe faptul că înainte cu o lună și jumătate se legase de mine căpitanul în rezervă Buruiană Ion și Mihalache Ion, avocat. Despre aceasta vom reveni.

O altă chestiune ce a pus-o amiralul Macellariu a fost aceea dacă e bine să începă unele acțiuni teroriste, deoarece unele ramuri de-ale lui îi cer acest lucru.

Eu m-am opus la aceste acțiuni criminale deoarece sunt inutile, s-ar putea să ucidă o mulțime de oameni și ar fi păcat. Nu cred în aceste acțiuni violente, care ar duce la prigoane îndreptățite din partea Guvernului și nu ar schimba nimic. Mi-a spus amiralul Macellariu că are ceva material de armament ascuns (câteva pistoale, pistoale automate și muniție pentru ele) dar nu mi-a spus unde îl are. Crede că c-dor Eftimie Ștefan – care i-a promis alte date – va putea procura material de distrugere fie de la Depozitul Marinei de la Otopeni, fie de la Hinog. N-a precizat dacă are acolo pe cineva. La opoziția mea, amiralul Macellariu a repetat „Atunci d-ta ești împotriva acestor acțiuni, deci voi comunica și eu mai departe să nu se facă nimic în acest sens, chiar dacă cineva ar avea material de distrugere”.

Mai departe i-am argumentat că războiul sperat poate să nu fie niciodată, întrucât U.R.S.S. ducea o politică de neprovocare și în orice caz n-ar putea să se arate provocatoare în fața lumii, iar în America și în țările Europei de Apus lumea este sătulă de război și cred că nu va urma guvernele lor. Aceasta cu atât mai mult cu cât grevele din America și mizeria țărilor Apusene sunt obstacole grele de învins. Planul de așa-zisă redresare a Europei este un pic negustoresc, iar pe plan militar nu poate să fie atât de serios.

Nu cred că ar fi cele mai juste și cele mai bune argumente dar în esență ideea era ca să nu se pună nădejdea pe un război, al cărui sfârșit nu se știe care ar fi.

Personal, voi căuta că nu aduc nicio violență, iar în privința atitudinii față de guvern, voi căuta să mă adaptez la noile linii, deoarece eu am familie și trebuie s-o hrănesc. Amiralul Macellariu n-a rămas mulțumit de spusele mele, totuși a căutat să mă îmblânzească cu faptul că fiind democrat vin alături de el. Negreșit că expresia era aleasă nepotrivit.

În seara aceea s-a mai vorbit că Popovici Mircea, Romeo Snaidero, avocatul Dumitru, Dobrescu fost național – țărănist și Rozini sunt cu amiralul Macellariu – spunea că a luat legătura cu Dobrescu și cu Rozini.

În afară de aceasta a vorbit de un oarecare Bujoiu care vrea să plece în străinătate, cu pașaport, fiindcă având bani poate să și-l scoată. Acest Bujoiu, după spusele amiralului Macellariu urma să ia legătura cu generalul Rădescu. Imaginația lui mergea mai departe că de acolo Bujoiu avea să trimită scrisori informative și instrucțiuni fie prin oameni care vin în țară, fie dacă se putea prin Legația Americană, pe care căuta să o convingă acolo în străinătate de a primi scrisorile.

Un alt personaj a venit în vorbirea amiralului Macellariu a fost avocatul Policarp care avea misiunea să facă amiralului Macellariu un fel de sinteză a evoluției evenimentelor externe și interne, pe care să le comunice când era să fie invitat.

Amiralul Macellariu s-a gândit apoi să pună un nume organizației al cărei șef era el. Atunci am văzut că el caută din răspuțeri să mă prindă tot mai tare în păienjenitul unei „organizații” care urma să devie și teroristă. I-am atras atențiunea că, dacă nu exista o organizație pentru ce este nevoie să-i dea și nume. Atunci el a spus: „Bine, atunci s-o lăsăm fără nume, adică să se cheme «FĂRĂ NUME».”

Cu aceasta s-a terminat discuția din seara aceea și atunci eu am plecat. Amiralul Macellariu și comandorul Condeescu Dumitru au venit în antreu după mine ca să-mi spună „ceva”. Acolo, în antreu, m-au rugat să primesc și eu în gazdă pe amiralul Macellariu după ce va pleca de la Condeescu. Ei spuneau că au gazde, dar nu mi-a dat nominal decât una, Romeo Snaidero. Le-am atras atențiunea că la mine nu pot primi fiindcă eu am familie și nu pot s-o pun în pericol. Aveam în acest moment conștiința că ceea ce făcusem până atunci era și așa prea mult. Începusem să lucrez împotriva conștiinței mele, împotriva întregii mele vieți. Aveam în fața mea un om care mă persecutase în tot timpul războiului,

care mă pedepsise mereu fiindcă mă ridicam împotriva comandantului, fiindcă căutam să-mi caut platforma politică și juridică pentru viitor, care mă ținea de la înaintări și totuși nu am reușit să mă smulg din ghearele sale și să mă retrag din nou în lumea mea. El mă scosese la raportul ministrului Marinei, generalul Șova, pentru că apăraseram doi maiștri mecanici civili în fața Consiliului de Bord și care datorită apărării mele acei oameni fuseseră achitați. Președintele Consiliului de Bord fusese N. Popovici Eneea (în luna iunie 1944). În ciuda acestor relații atât de reci cu el și acum mă vedeam lângă el, atras, prins, înhățat, fără putere de a mă salva. Așteptam parcă o minune, un eveniment sau orice care să rupă această legătură nelegiuită, în conștiința ce se stabilise cu el, fără ca totuși să pronunț o vorbă de angajament, dar mărturisind prin tăcere și prin atitudine această legătură. Totuși el continua să-mi vorbească ca dată fiind conduita mea democratică, un adăpost la mine ar putea să fie sigur pentru el, deoarece poliția nu s-ar gândi la mine; de asemenea, firea mea blândă nu ar putea să dea de bănuț. Îmi făcea impresia că nici nu-și dădea seama ce vorbește, atât era de obsedat de căutarea unui adăpost sigur. Nu m-am angajat, ci dimpotrivă m-am degajat.

La câteva zile, mi se pare la 31 martie a.c., am săvârșit a doua gravă eroare să trimit pe fiul meu Virgil Toma, călare pe bicicletă, la comandorul Condeescu Dumitru, pentru a se interesa dacă a plecat de acolo amiralul Macellariu. Băiatul a stat foarte puțin la Condeescu și a venit să-mi spună că a plecat chiar în acel moment cu mașina lui Cherciu. Nu știe cine este Cherciu, decât că este un vecin al lui Condeescu.

Fiul meu a ascultat de mine ca de un tată deși căuta să i se impute faptul, fiind major. Îmi iau întreaga răspundere, eu sunt vinovat că am utilizat fiul în această faptă, de a mă informa.

Voiam să știu că prin plecarea de la Condeescu nu mă va mai plictisi cu rugăminți sau cu cine știe ce instrucțiuni stupide sau delictuoase. Sau cu vreo invitație pentru a-mi comunica unele lucruri.

În ziua de 1 aprilie, comandorul Condeescu mi-a dat un telefon că pleacă la țară să cumpere ceva alimente și că va veni săptămâna următoare. L-am rugat să-mi dea și mie câteva kg de făină și eventual un miel. În schimb, eu trebuia să-l servesc cu câteva informații privitoare la obținerea livretului de ofițer de rezervă (mai întâi copii după mutațiile din memoriul personal aflat la Comandamentul Marinei Militare, apoi întocmirea livretului la Cercul Teritorial) și a sumelor de bani depuse la Casa Oștirii în cursul carierei, plus asigurările.

Cu aceste date adunate (sâmbătă și luni-5 aprilie) mă duceam pe la orele 13.00 și ceva la comandorul Condeescu D. (în ziua de 5 aprilie, luni), bineînțeles având în gând și făina și mielul. [...]

(s/s) Comandor în rezervă Toma Matei

24. 16 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe avocatul Ion Mihalache

Declarație

Subsemnatul comandor în rezervă Toma Matei, referitor la avocatul Mihalache Ion declar următoarele:

Cerându-i să-mi comunice ce număr de aderenți a reușit să atragă acesta a declarat că are vreo douăzeci de oameni din județele Tecuci, Covurlui și București. Din Tecuci și Covurlui sunt țărani din diferite comune unde are cunoscuți personali, cam una până la trei pe comună. De asemenea, a mai raportat că și în București a cooptat 3-4 inși din celulele comuniste pe care el le frecventa, spunând că le poate frecventa ușor fiind membru, declarând că acei trei-patru sunt înscrși la comuniști numai de formă.

Mihalache a adus informații din rândurile comuniștilor asupra stării de spirit și asupra problemelor care le ridică comuniștii.

Stăru și semnez.

16 aprilie 1948

(ss) Comandor în rezervă Toma Matei

25. 17 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă amănunte privind colaborarea cu contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor în rezervă Toma Matei, declar următoarele, în completarea declarațiilor mele anterioare:

Horia Macellariu, într-una din comunicările sale, mi-a comunicat că o persoană cu mare suprafață va pleca în străinătate, unde va lua contact cu Rădescu, pentru a-i face raport asupra stadiului în care se află organizațiile subversive și pentru a-i cere instrucțiuni pentru viitor și totodată pentru ca Rădescu să obțină cât mai repede înlesniri pentru corespondență și armament. Acest om se numește Bujoiu, zicea amiralul Macellariu.

Despre Bujoiu mai susțin că este „un om de al nostru” foarte legat și cu influență în străinătate.

Tot atunci Horia Macellariu mi-a comunicat că Bujoiu va face legătura directă cu Rădescu și americanii, căci până acum are legătură cu americanii numai prin Gheorghiu și că, de asemenea, în același fel are legătură prin americani cu Rădescu.

Mai declar că Horia Macellariu ne-a comunicat că tot prin Gheorghiu – Legația Americană – Rădescu – era să trimită o scrisoare fostului rege Mihai, dar că n-o va preda lui Gheorghiu până când nu va avea confirmarea scrisorii anterioare trimise lui Rădescu prin Gheorghiu – Legația Americană.

Avocatul Policrat avea însărcinarea din partea lui Horia Macellariu să informeze asupra tuturor chestiunilor interne și a stării și să-i raporteze regulat direct lui Horia Macellariu.

Stăru și semnez.

17 aprilie 1948

s/s Toma Matei

26. 18 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei contestă implicarea fiului său Toma Virgiliu în acțiunile organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor în rezervă Toma Matei declar următoarele:

Fiul meu Toma Virgiliu s-a văzut cu Horia Macellariu numai în împrejurările următoare:

1. În anul 1947 prin luna mai sau iunie (nu țin minte exact luna) a fost la Macellariu în str. Popa Nan, trimis de mine să-i ducă o pâine.

2. Tot cam prin mai-iunie 1947 a fost la Macellariu, tot în str. Popa Nan, fiind rugat eu de Macellariu ca să vin sau eu sau băiatul meu pentru a-l trimite cu niște bani în str. Barbu Văcărescu. Eu am trimis pe fiul meu și acesta i-a făcut serviciul cerut.

3. S-a văzut cu Macellariu în seara zilei de 22 sau 23 martie 1948, când Macellariu a luat o gustare la mine în casă.

4. A fost la Condeescu Dumitru acasă, unde a luat Buletinul de Biroul Populației de la Macellariu care se afla acolo; Buletinul l-a luat (cu știrea mea) cu scopul de a fi ștampilat cu ștampila Centrului Electoral și a scoate un certificat de vot pe numele Ion Popa (nume sub care trăia Horia Macellariu).

5. Toma Virgil l-a mai văzut pe Macellariu, tot în casă la Condeescu, când s-a dus să-i restituie Buletinul Biroului Populației ștampilat și certificatul de alegător. Certificatul era în alb.

6. La 31 martie tot eu l-am trimis la Condeescu acasă ca să vadă dacă Horia Macellariu a plecat de acolo.

Condeescu mi-a trimis răspuns prin băiatul meu că Macellariu va pleca imediat cu mașina vecinului Cherciu.

Stăruți și semnez.

18 aprilie 1948

(ss) Comandor în rezervă Toma Matei

27. 19 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă împrejurările în care a colaborat cu comandorul în rezervă aviator Marin Anton și comandorul Tănăsescu Constantin

Declarație

Subsemnatul comandor în rezervă Toma Matei, declar următoarele privitor la Marin Anton și la comandorul Tănăsescu Constantin:

Pe comandorul în rezervă aviator Marin Anton l-am cunoscut cam pe la începutul anului 1947 din întâmplare în modul următor: veneam de la casieria Corpului II Teritorial împreună cu comandorul Voinescu Victor. Anton Marin mergând pe stradă și venind din sens opus, s-a oprit să dea bună ziua lui Voinescu Victor, cu care se cunoștea. Cu această ocazie, Voinescu Victor mi l-a prezentat și mie.

Ulterior, Horia Macellariu mi-a spus că ar dori să vadă pe comandorul de aviație Marin Anton, despre care a auzit că este un element care activează și în care se poate avea încredere. Eu i-am spus că întâmplător am făcut cunoștință cu el și atunci Horia Macellariu mi-a spus să mă duc la Marin Anton acasă pentru ca să înlesnesc o întâlnire între ei amândoi.

După ce am vorbit la telefon cu Marin Anton, m-am dus la el acasă pe str. Sf. Constantin. Marin Anton aflând că vin din partea lui Horia Macellariu mi-a spus că înainte de a-i telefona eu, i-a vorbit un domn misterios și căruia i-a răspuns că la telefon refuză să facă astfel de discuții și că abia în acest moment, își dă seama că acel domn misterios era Horia Macellariu, dar care pentru motive conspirative și-a dat alt nume.

L-am pus în curent cu existența și scopul organizației condusă de amiralul Horia Macellariu și i-am cerut lui Horia Macellariu să vină și să se întâlnească. În acest scop i-am dat adresa din str. Popa Nan a lui Horia Macellariu, fixându-i ziua, ora și locul de întâlnire în stradă.

A doua sau a treia zi după amiază, către seară m-am întâlnit cu c-dorul Anton Marin pe Bdl. Pache Protopopescu, aproape de str. Popa Nan. De acolo am mers împreună la locuința lui Horia Macellariu. După câteva minute a sosit și cpt.c-dorul Eftimie Ștefan.

Horia Macellariu l-a informat asupra organizației și scopul ei și l-a întrebat pe câți aderenți din aviație poate conta. C-dorul Marin Anton a răspuns că el are aderenți, cu unii a și vorbit și că va căuta să mărească numărul lor, adăugând că vrea să organizeze grupe în munți cu care să facă acte de sabotaj, mai ales asupra transporturilor C.F.R. Că va pregăti aceste grupe care să intre în acțiune la momentul oportun.

Prin februarie 1948 am primit un telefon de la un comandor în rezervă aviator care s-a recomandat comandor rez. aviator Tănăsescu Constantin și mi-a cerut să mă vadă. Ne-am fixat întâlnire în fața cinematografului Aro, spunându-ne unul celuilalt cum suntem îmbrăcați, ca să ne putem recunoaște.

Întâlnindu-ne, comandorul rezervă Tănăsescu Constantin mi-a spus că este cumnatul lui Marin Anton, care vrea să se întâlnească cu amiralul Macellariu Horia și că Marin Anton i-a spus ca să-l caute prin mine pe Macellariu.

I-am comunicat lui Macellariu despre întâlnirea mea cu Tănăsescu Constantin și dorința lui Anton Marin. Macellariu mi-a spus că este de acord și urma ca eu împreună cu Tănăsescu să stabilim locul de întâlnire. În acest scop, am vorbit cu Tănăsescu Constantin. Tănăsescu Constantin vorbind cu Anton Marin, acesta din urmă a refuzat să iasă din casă la o întâlnire și a cerut ca Macellariu să vină la el. Am comunicat acest lucru lui Macellariu. Acesta de asemenea a refuzat să se ducă la Marin Anton.

La vreo săptămână, Horia Macellariu văzând aceste greutateți m-a însărcinat pe mine să mă duc eu la Marin Anton acasă, pentru a afla rezultatele activității sale printre aviatori și totuși să stabilesc o întâlnire între ei.

I-am cerut lui Tănăsescu Constantin să-mi fixeze întâlnirea cu Marin Anton, adică să-l înștiințeze că mă duc la dânsul.

În acest scop după ce am primit telefonul lui Tănăsescu am trecut prin fața porții acestuia la ora fixată și am mers împreună la Anton Marin, după ce ne-am apropiat mai întâi de Piața Amzei ca să ne ridicăm cartelele de pâine. De acolo ne-am dus la Marin Anton unde de față cu comandorul Tănăsescu am stat de vorbă cu el, aproape o oră. I-am cerut să mă informeze asupra activității sale în rândurile aviatorilor și să stabilească pentru viitor planul de lucru. L-am informat de asemenea asupra legăturilor cu Rădescu prin intermediul Legației Americane, i-am vorbit despre ceea ce știam de la Macellariu în legătură cu activitatea conspirativă a lui Bujoiu și inginer Gheorghiu. El mi-a spus că s-a întors de curând din munți, dar nu mi-a dat numărul aderenților și nici stadiul activității mulțumindu-se să-mi declare doar că are mulți aderenți. În privința întâlnirii cu Macellariu, a rămas că va comunica lui Tănăsescu.

Pe la 22-23 martie 1948 am primit un telefon de la Macellariu Horia să vin imediat la Tănăsescu Constantin acasă. Aci l-am găsit pe Horia Macellariu însoțit de colonelul Popovici Alexandru și pe c-dorul Tănăsescu Constantin, primii doi cu valizele în mână.

De acolo am plecat imediat cu Horia Macellariu și Popovici Alexandru la Condeescu.

La sfârșitul lui martie 1948, Tănăsescu Constantin mi-a dat o „dovadă” de rămânere în Capitală, ca s-o predau amiralului Macellariu, din partea lui Anton Marin. Această dovadă, nu țin minte pe ce nume era, dar nu era nici pe numele de Anton Marin, nici numele Macellariu și nici numele Ioan Popa.

Eu am transmis-o lui Macellariu prin Condeescu, pe care l-am întâlnit în oraș întâmplător.

Nu m-am mai văzut după aceea cu c-dorul av. Tănăsescu Constantin.

Stăruii și semnez.

19 aprilie 1948

/ss/ Toma Matei

28. 23 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei recunoaște că face parte din mișcarea de rezistență condusă de amiralul Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor în rezervă Toma Matei născut în anul 1899, februarie 27, comuna Pantelimonul de Jos, județul Constanța cu domiciliul în București, str. Amiral Bălescu nr. 29, hotărât să spun tot adevărul și numai adevărul, dau prezenta declarație de bună voie.

Fac parte din mișcarea de rezistență condusă de amiral Horia Macellariu.

Scopul mișcării este răsturnarea regimului actual din România prin mijloace violente și acțiuni teroriste și executarea personalităților proeminente din guvern odată cu răsturnarea regimului, începând cu d-nii miniștri Teohari Georgescu, Ana Pauker, Vasile Luca și alții, domnul ministru Gheorghiu Dej era pus mai la urmă.

Mijloacele pentru atingerea acestui scop erau armament, muniții pentru aceasta și material de distrugere (trotil). Armament și muniții în afară de ceea ce se putea strânge în – țară trebuia să ne sosească de la americani să ne fie aruncate cu avioanele (parașutele) - la momentul oportun.

În ceea ce privește acest moment oportun el urma să fie în următoarele cazuri:

1. Atunci când ar izbucni conflictul între anglo-americani, pe de o parte și Uniunea Sovietică pe de altă parte, ceea ce se prevede într-un timp foarte apropiat.

2. Când echilibrul de forțe ar fi înclinat de partea americanilor sau când anglo-americanii ar fi avut vreun conflict cu România.

3. La retragerea Armatei Roșii de pe teritoriul românesc în urma semnării tratatului de pace cu Austria, cu care ocazie urmau să se facă mari manifestații.

În toate aceste cazuri se plănuia instalarea unui guvern Rădescu. Aceste probleme s-au pus mai ales începând din ianuarie-februarie și martie, cu apogeul în martie 1948.

Anterior acestei date s-a pus mai ales problema recrutării de aderenți pentru organizația noastră trebuind să recrutăm după indicațiile șefului nostru Horia Macellariu elemente tinere active din rândurile ofițerilor deblocați, funcționari din Ministere, telefoane, din industrii, muncitori de la C.F.R., urmând să căpătăm elemente și din regimente, Diviziile „Tudor Vladimirescu”, „Horia, Cloșca și Crișan”, Marele Stat Major și alții.

Organizarea noastră era conspirativă având în vedere scopul urmărit; din această cauză, organizarea oamenilor se făcea pe grupe care nu trebuiau să cuprindă decât 3-4

maximum 5 persoane, iar ședințele lor, de asemenea, să nu cuprindă mai multe persoane; astfel, grupa din care eu făceam parte era formată din c-dorul de Marină Condeescu, căpitan-comandorul Eftimie Ștefan și subsemnatul, comandor Toma Matei, această grupă era condusă direct de amiralul Horia Macellariu.

La rândul nostru, eram șefi de ramură și conduceam grupe din câte 2-3-4 persoane. Astfel, comandorul Condeescu conducea grupa formată din Romeo Snaidero (din marina comercială), colonel Popovici Alexandru, locotenent-comandor în rezervă Tăutu Marcel.

Eu conduceam grupa formată din căpitanul Buruiană, avocatul Mihalache Gheorghe.

Fiecare din grupa respectivă din care făcea parte conducea alte grupe de mai jos; aceasta era făcută cu scopul că nu se cunoască între ei decât 3-4 oameni.

În ceea ce privește regulamentul de lucru el nu era scris, ci predat verbal și cuprindea mai multe reguli ca:

1. Recrutarea și organizarea trebuia să se facă în cel mai mare secret, că oamenii din grup nu cunoșteau decât pe șeful grupului. Mai sus nu cunoșteau pe conducătorul șefului lor de grup.

2. Grupele trebuiau să fie formate din 3-4, eventual 5 persoane.

3. Comunicările și instrucțiunile trebuiau făcute verbal și nu scris.

4. Întâlnirile se făceau în stradă la ziua și ora fixată, aceasta când urmau să se facă comunicări scurte sau de transmis instrucțiuni.

Ședințele se ținem în case; comunicările se făceau de obicei de către responsabilul grupului, iar uneori chiar de către altul din grup.

5. În caz de arestarea vreunuia, ceilalți trebuiau să plece de acasă și să-și caute adăpost.

6. În cazul când vreunul se simțea urmărit de Siguranță, el trebuie să comunice telefonic celorlalți acest lucru prin expresii „nu sunt sănătos” sau „nu mi-e bine” sau „vreau să plec în spital” sau „cutare a plecat în spital”, aceasta pentru ca ceilalți să ia toate măsurile de prevedere.

Semnul de recunoaștere al oamenilor care fac parte din mișcarea de rezistență a lui Horia Macellariu era acesta: omul prezenta o moneda de 5 lei arătând partea cu efigia Regelui Mihai, iar celălalt trebuia să arate un ac de siguranță (sau eventual tot o monedă de 5 lei).

7. Pentru corespondența scrisă, ea trebuia cifrată în felul următor: s-a luat un cuvânt cheia și s-a aranjat într-o anumită ordine.

8. Sarcinile care ni s-au dat de către Horia Macellariu, în afară de ceea ce am arătat mai sus, erau următoarele:

a) Formarea de nuclee în sânul unităților militare: regimente, Diviziile „Horia Cloșca și Crișan” și „Tudor Vladimirescu” și Marele Stat Major, aceasta pentru cooptarea de aderenți, cât și pentru procurarea de informațiuni pe care urma să le predăm lui Horia Macellariu direct.

b) Procurarea de armament și munițiuni, precum și material de distrugere prin prietenii sau cunoscuții noștri pe care îi aveam în armată, Horia Macellariu declarându-ne că el a și vorbit mai mult cu cpt.cdor. Eftimie Ștefan, ca acesta să facă rost de trotil de la unul din Depozitele Marinei, unde Eftimie spunea că are cunoștințe.

c) Redactare și difuzare de manifeste de propagandă pe linia scopului urmărit de organizația noastră. C-dorul Condeescu Dumitru a fost însărcinat în acest scop să procure o mașina de scris și un „Gestetner” (mașină de multiplicat).

Această sarcină au avut-o de altfel și ceilalți din grup.

Cu această ocazie, precizez că manifestul iscălit și aparținând organizației „Vlad Țepeș II” nu era făcut de organizația noastră, ci Horia Macellariu ne-a arătat un astfel de manifest și ne-a spus că l-a primit de la un prieten sau cunoscut al lui din acea organizație; eu însă nu cunosc cum s-a stabilit legătura între Horia Macellariu și organizația „Vlad Țepeș II”.

În ceea ce privește intrarea mea în organizația condusă de amiralul Horia Macellariu, arăt mai jos cum s-au petrecut faptele și anume:

Cpt. c-dor Eftimie Ștefan, prin decembrie 1945, mi-a vorbit de amiralul Macellariu că face parte dintr-o organizație de luptă contra Guvernului, propunându-mi să intru și eu în această organizație. La răspunsul meu afirmativ, mi-a spus că îmi face legătura directă cu Horia Macellariu.

După câteva zile m-am văzut cu Horia Macellariu care a venit la mine în birou, la Ministerul Marinei. Aici mi-a spus că vrea să mă aibe lângă el în acțiunea sa, că are încredere în mine și să ținem contactul.

În afară de câteva întâlniri pe care le-am avut cu Horia Macellariu, împreună cu Eftimie, când Horia Macellariu ne-a comunicat că el face parte dintr-o organizație a cărei nume nu mi l-a spus, dar că este împreună cu g-ralul Aldea și care avea ca scop răsturnarea regimului printr-o lovitură de stat, pentru care ne cere să căutăm câți mai mulți prieteni în Ministerul Marinei pe care să putem conta, în afară de aceste întâlniri am fost chemat de Horia Macellariu la începutul lunii mai 1946 la o întâlnire în stradă, seara. Întâlnindu-ne la ora fixată, Horia Macellariu m-a condus într-o casă și înăuntru era un atelier – magazin cu abajoruri, lămpi, piese electrice și alte obiecte mărunte. Aci ne-a primit un domn pe care Horia Macellariu nu mi l-a prezentat nici la venire nici la plecare.

În această casă, Horia Macellariu mi-a citit un program conspirativ aparținând organizației din care făcea parte Horia Macellariu. Țin minte vag conținutul său. Se vorbea acolo despre răsturnarea guvernului, în care scop se cerea recrutarea de aderenți în rândurile unităților militare. Atunci Horia Macellariu mi-a declarat că face parte din această organizație cu știrea lui Maniu și a regelui, care sunt ținuți în curent de generalul Aldea.

Horia Macellariu mi-a declarat tot atunci că a avut câteva întâlniri cu generalul Aldea.

Îmi aduc aminte că în acel program despre care am vorbit mai sus se vorbea și despre procurarea de arme și alt material.

În preajma procesului „Sumanelor Negre”, adică după arestarea generalului Aldea, Horia Macellariu a fugit de acasă, fiind înștiințat de Eftimie că va fi arestat, întrucât după cum îmi spunea și Eftimie mai târziu, Horia Macellariu făcea parte din această organizație.

După condamnarea lui Horia Macellariu, am fost chemat acasă la acesta la familia Gianu din str. Popa Nan; chemarea fost făcută prin cpt.c-dorul Eftimie Ștefan, care m-a condus la această adresă. Acolo s-a discutat și s-a hotărât ca Horia Macellariu să rămână în ilegalitate, după cum era dorința lui.

În cursul iernii 1946/1947 ne întâlneam cu Horia Macellariu când în str. Popa Nan (de 2 sau 3 ori), când în casa cpt.c-dor Eftimie Ștefan și odată la mine, în prima jumătate a lunii ianuarie 1947, când a venit împreună cu Eftimie.

Tot în cursul acestei ierni m-am întâlnit cu amiralul Macellariu și cu Eftimie la inginerul cpt.c-dor Panait Ion, în str. Tunari. În acea seară, în casa lui Panait Ion, Macellariu ne-a întrebat ce aderenți avem, ce informațiuni mai avem din Ministerul Marinei. Atunci Horia Macellariu ne-a spus că grupul nostru este format din Eftimie, Panait și subsemnatul Toma Matei, bineînțeles condus de Horia Macellariu (adică era vorba numai de grupul din care făceam și eu parte. Nu cunoșteam celelalte grupe).

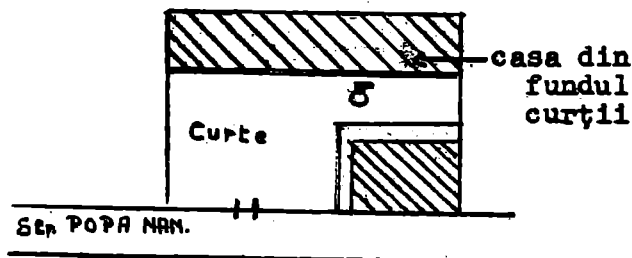
În urma condamnării lui Horia Macellariu am fost trimis de acesta în două rânduri la Iuliu Maniu. Prima dată la vreo două luni după condamnarea lui Horia Macellariu, când i-am spus lui Maniu că sunt trimis de Horia Macellariu, care se simte sănătos și care trăiește fugar.

A doua oară am fost prin aprilie 1947 la Iuliu Maniu tot acasă la el, în Schitu Măgureanu, pentru schimb de informație, cu care ocazie Maniu mi-a spus să-i transmit lui Horia Macellariu că americanii au grijă de România și că se va alcătui un alt guvern.

Tot în anul 1947, cam prin luna aprilie l-am adus (la cererea lui Horia Macellariu) pe c-dorul de aviație Marin Anton la o întâlnire cu amiralul Macellariu; cu Anton Marin m-am întâlnit la ora stabilită în Bd. Pache Protopopescu, cam pe la stația Traian și de acolo l-am dus în Popa Nan la Horia Macellariu în casă, unde s-au făcut discuțiile la care au participat în afară de noi trei și cpt.c-dorul Eftimie Ștefan. Deci discuțiile s-au făcut în casă și nu pe stradă, așa cum am indicat într-o declarație anterioară. Mai completez că tot atunci Anton Marin a arătat că are pricepere în lupte de stradă și în organizarea grupelor de munți și se pregătește întrucât până la 15 mai 1947 va izbucni conflictul între anglo-americani și Rusia Sovietică. A mai declarat, totodată, că el cu grupele lui va putea face incursiuni din munți și să atace transporturile pe cale ferată.

În cursul verii 1947 m-am mai văzut cu amiralul Macellariu și într-o curte din dosul gazdei sale din str. Popa Nan, de vreo două-trei ori către seară, de față fiind în două rânduri și cpt.c-dorul Eftimie și la una din acestea a asistat și un avocat, cunoscut a lui Horia Macellariu.

Curtea arătată este în schița de față

Din iulie 1947 și până în luna octombrie aveam cu Horia Macellariu și cpt.c-dorul Eftimie numai comunicări telefonice; cu cpt.c-dorul Eftimie totuși m-am văzut.

Pe la sfârșitul lui octombrie 1947, în urma unei comunicări făcute de amiralul Macellariu sau de cpt.c-dorul Eftimie, m-am întâlnit cu Horia Macellariu pe o stradă din dosul casei d-sale din Popa Nan.

La această întâlnire, Horia Macellariu mi-a comunicat că trebuie să se mute imediat de la această gazdă întrucât servitoarea concediată și maltratată de gazdă a amenințat că va denunța că ține în casă un om care se ascunde de Poliție și ca atare ne roagă pe mine

și pe Eftimie să-i găsec o altă gazdă, bineînțeles căutând prin prieteni. După vreo două săptămâni am fost iar chemat în același loc unde a venit și c-dorul Eftimie Ștefan, care i-a spus că a găsit gazdă prin cumnata sa (această gazdă este d-na Iosipescu, dar pe care n-am cunoscut-o).

Tot atunci eu i-am spus că vreau să vorbesc și cu c-dorul Condeescu D-tru, cu care Horia Macellariu era de acord. A rămas ca și Eftimie să mai controleze bine această gazdă oferită de cumnata sa și totodată să mai caute o altă gazdă de rezervă.

A doua zi sau a treia zi m-am dus acasă la c-dorul Condeescu și i-am vorbit despre Horia Macellariu, care este urmărit de Poliție, fiind condamnat în procesul „Sumanelor Negre” și că acum activează în altă organizație subversivă, cerându-i totodată să adere la această mișcare și totodată să facem ceva pentru adăpostirea lui Horia Macellariu. Comandorul Condeescu cunoștea în parte situația lui Horia Macellariu și a acceptat propunerea mea urmând ca să se întâlnească cu Horia Macellariu.

Am stabilit o întâlnire între amiralul Macellariu și comandorul Condeescu. Întâlnirea s-a făcut pe strada din spatele casei din Popa Nan, unde se află o biserică și un mic square.

La această întâlnire am fost de față patru oameni și anume Horia Macellariu, subsemnatul Toma Matei, Condeescu și Romeo Snaidero, care însoțea pe Condeescu.

Horia Macellariu i-a vorbit lui Condeescu și Snaidero pe scurt despre organizația noastră și scopul ei, după care a comunicat că și-a găsit o gazdă prin cumnata lui Eftimie la care se muta chiar în seara aceea.

Condeescu a spus că totuși trebuie continuat cu găsirea și a celorlalte gazde de rezervă, pentru cazul când această gazdă, la care se mută în acea seară nu prezintă destulă siguranță, atunci ar putea deocamdată să se mute la Snaidero.

Prin decembrie 1947, pe la începutul lunii, am fost convocați de Horia Macellariu la Condeescu acasă. Subsemnatul și cu cpt.c-dor Eftimie ne-am întâlnit seara la ora fixată în Confederația Balcanică și de acolo ne-am dus împreună cu Horia Macellariu, cu care de asemenea ne-am întâlnit în Piața Confederației Balcanice, la Condeescu.

În casă la Condeescu am ținut o ședință unde amiralul Macellariu ne-a vorbit încă odată despre organizație, scopul ei, despre mărirea numărului de aderenți, despre munca conspirativă, arătându-ne că grupul nostru este format din Eftimie, Condeescu și subsemnatul, iar conducerea aparține direct lui Horia Macellariu și fiecare din noi ca și șef de ramură să mărească numărul aderenților și să-i organizeze pe grupe.

Tot atunci ne-a comunicat că are și alte legături cu persoane. Tot atunci (ca și de obicei) ne-a făcut o expunere a situației internaționale și interne, arătându-ne că conflictul între anglo-americani și Uniunea Sovietică se apropie în foarte scurtă vreme și ca atare trebuie să fim pregătiți. La plecare, Macellariu a fost însoțit de toți o bucată de drum scurtă, după care a continuat drumul împreună cu Eftimie.

După această ședință, m-am mai întâlnit cu Condeescu separat și cu Macellariu separat. Cu amiralul Macellariu m-am întâlnit odată până în Crăciun la statuia T. Vladimirescu, conform înțelegerii telefonice. În acest timp, Condeescu mi-a comunicat că s-a mai văzut cu Horia Macellariu cu care a vizitat casa Romeo Snaidero și au mai discutat și alte case.

Știu că Condeescu a mai oferit o casă în care locuiește o femeie singură.

Condeescu se vedea cu Macellariu des și fără mine, el ajungând chiar un aghiotant și secretar a lui Macellariu și mergea și la gazda cea nouă a lui Macellariu.

Mai adaug că în timpul sărbătorilor de Crăciun amiralul Macellariu a luat masa la c-dorul Condeescu.

Stăruți și semnez.

23 aprilie 1948

ss. Toma Matei

29. 23 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă modul de colaborare cu membrii organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor rezervă Toma Matei în continuare declar următoarele:

Prin ianuarie 1948, conform celor stabilite m-am întâlnit la statuia Tudor Vladimirescu, cu amiralul Macellariu Horia și cpt.c-dor Eftimie Ștefan și am mers împreună la Condeescu Dumitru acasă. La această ședință, Condeescu a comunicat lui Macellariu că un prieten de-al lui numit avocat Dumitriu cu care a stat de vorbă asupra organizației și cu care este de acord, ar dori să pună în legătură pe amiralul Macellariu Horia cu avocatul Aurel Dobrescu și Roxin, care conduc Partidul Național-Țărănesc în mod clandestin. Amiralul Macellariu a fost de acord cu această propunere.

Întâlnirea a avut loc mai târziu și despre care voi vorbi în altă parte.

Pe la începutul lui februarie, am mai avut o întâlnire cu amiralul Macellariu, la statuia Tudor Vladimirescu, unde mi-a comunicat că a scris o scrisoare lui Rădescu, pe care a expediat-o prin Legația Americană din București, prin ing. Gheorghiu. N-a avut la el textul scrisorii, dar mi-a arătat verbal conținutul ei din care rețin următoarele: recunoaște pe g-ralul Rădescu ca șef al organizației subversive condusă de Horia Macellariu și ceilalți prieteni ai lui, cerându-i să procure pentru această organizație fonduri și armament, acestea de la americani și să le expedieze la timpul oportun în România. Tot atunci mi-a comunicat că prin ing. Gheorghiu a obținut de la Legația Americană, ca prin ea să se facă transmitere de corespondență lui Rădescu în străinătate, știind că este vorba de o organizație subversivă care luptă pentru răsturnarea guvernului prin mijloace violente. Tot atunci mi-a comunicat că există o posibilitate de a trimite un raport asupra stadiului în care se află organizația sa; acest raport urma să fie predat lui Rădescu de către Bujoiu, care trebuia să plece în curând în străinătate.

Prin luna februarie 1948, m-am mai întâlnit la statuia Vladimirescu cu amiralul Macellariu, Dumitru Condeescu și cu un cumnat al lui Condeescu, de profesie avocat. La această întâlnire, amiralul Macellariu a vorbit mai tot timpul cu acest avocat, iar eu cu Condeescu ne plimbam în urma lor.

Pe la începutul lui martie 1948, am participat la o ședință în casa lui Condeescu, la care au luat parte următorii: Horia Macellariu, subsemnatul Toma Matei, Condeescu, avocatul cumnat al lui Condeescu (Toma). După puțin timp a venit și avocatul Rene Policrat. Atunci Horia Macellariu ne-a citit un concept de scrisoare ce urma să fie trimisă fostului rege Mihai. El ne-a citit această scrisoare după ce Rene Policrat ne făcuse o expunere asupra situației internaționale. Scrisoarea, spunea Horia Macellariu, urma să fie semnată de el, Bujoiu și ing. Traian Nițescu și urma să fie trimisă prin Gheorghiu – Legația

Americană – Rădescu. În scrisoare se exprima devotamentul față de ex-regele Mihai și i se arăta existența unei mișcări subversive în România, care are de scop înlăturarea regimului și reîntronizarea monarhiei.

Tot în prima jumătate a lunii martie 1948, am fost la Condeescu Dumitru unde se mai aflau și col. rez. Popovici Alexandru, Tăutu Marcel și Romeo Snaidero. În acea ședință am desfăcut harta României și planul Bucureștilor, discutând asupra modului cum am putea trece pe hartă numărul aderenților. Planul Bucureștilor era făcut de mine pe hârtie de calc, iar harta României pe județe era făcută de mine pe hârtie albă, aceasta la cererea amiralului Macellariu de a face o numărătoare a aderenților organizației noastre. Nereușind s-o facem, am amânat această numărătoare pentru altă dată, când va fi de față și Horia Macellariu.

Această numărătoare am făcut-o într-o ședință următoare tot în casa lui Condeescu, la care au luat parte următorii: Horia Macellariu, Condeescu, subsemnatul Horia Matei și Romeo Snaidero. Am ajuns la următoarele cifre: circa 500 aderenți în București și mai puțin de 900 în țară. S-a procedat în felul următor: Condeescu nota pe o hârtie numărul aderenților pe București și pe județe, după aceea s-a notat pe harta României numărul aderenților în județul respectiv iar pe planul Bucureștilor s-au făcut puncte pentru fiecare om în parte. Lucrarea a rămas neterminată.

La numărătoare eu am indicat pe ramura mea circa 250 până la 280 oameni, în București și în județele Ialomița, Constanța, Covurlui, Tecuci și Brașov. În acest număr intrau și numărul aderenților lui Anton Marin și ai lui Eftimie.

Pe ramura mea reușisem să recrutez în București pe căpitanul Buruiană Ion și avocatul Mihalache Ion.

1. Întâi îl recutasem pe cpt. Buruiană și apoi acesta m-a condus în casa lui Mihalache, aceasta s-a întâmplat cam prin noiembrie-decembrie 1947.

2. A doua întâlnire cu acești doi am avut-o la mine acasă, cam prin ianuarie 1948. La această ședință, după ce ne-am informat reciproc asupra situației politice internaționale și interne, cpt. Buruiană a propus acțiuni energice și de sabotaj mai ales la căile ferate cu ajutorul unor muncitori ceferiști, arătând că aceștia pot executa acțiunile chiar cu târnăcopul. Buruiană susținând necesitatea de a se face deraieri de trenuri, arătând totodată că el mai poate atrage aderenți mulți din rândurile ceferiștilor din Fetești și Grivița-București, iar Mihalache Ion spunea că poate atrage aderenți foarte numeroși din comunele din județele Tecuci și Covurlui și de asemenea și muncitori din București, întrucât el are acces la celulele comuniste, fiind înscris în Partidul Comunist numai de formă.

3. Ultima întâlnire am avut-o cu Buruiană și Mihalache Ion prin februarie 1948, în felul următor: ne-am fixat întâlnire prin telefon, pe Calea Dorobanți, în dreptul bodegii „Roata Lumii”; acolo au venit amândoi cu mașina lui Buruiană, unde m-au luat și pe mine, mergând spre lacul Herăstrău.

Avocatul Mihalache Ion mi-a raportat că a reușit să atragă peste 20 de țărani și muncitori din județele Tecuci și Covurlui și din București, cu care stătuse de vorbă în timpul vacanței de Crăciun, iar cpt. Buruiană a raportat că a reușit să atragă 5-6 aderenți din rândurile muncitorilor din București și Fetești. Cpt. Buruiană, cu care m-am mai văzut și după aceea de câteva ori, insista mereu asupra necesității de a se face acte de deraiere la căile ferate, căci altfel guvernul va trăi prea liniștit, socotind că nu are adversari.

La una din dăți, când a venit la mine acasă, cpt. Buruiană, cam pe la sfârșitul lunii februarie 1948, mi-a adus zece exemplare dintr-un ziar intitulat „Lupta Românească”, redactat și scris de Buruiană și Mihalache, trase la șapirograf, mărimea era cât o jumătate de pagină din ziarele obișnuite. Din aceste exemplare, am predat două lui Condeescu pentru amiralul Macellariu, celelalte le-am distrus. Ziarul conținea un îndemn la revoltă împotriva guvernului și a Armatei Roșii.

Ziarul mai departe îndemna populația să fie pregătită pentru acțiunile care urmează în curând.

Mai avea un articol cu conținut huliganic și de ațâțare la ura de rasă. Cpt. Buruiană și cu Mihalache au tras vreo 200 până la 300 de exemplare din acest număr, Buruiană spunându-mi că ele au fost împărțite de el și de Mihalache, pe la cunoscuții lor și prin curțile oamenilor și că au pus unele exemplare în cutiile poștale pentru București și provincie.

Tot de la Buruiană mai știu că au scos după aceea un alt număr și mi-a adus și mie 18 exemplare, pe care eu le-am distrus prin ardere în aceeași zi.

La una din ședințele ținute cu Horia Macellariu, am raportat rezultatele activității propagandistice și de organizare pe firul meu. Comandorul Condeescu a raportat și el aderenții care formează grupele sale. Avocatul Dumitriu făcea parte din oamenii lui Condeescu și nu din oamenii mei.

Stărui și semnez.

(ss) Comandor Toma Matei

23 aprilie 1948

30. 23 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă colaborarea sa cu membri ai Misiunii Militare americane

Declarație

Subsemnatul comandor rezervă Toma Matei, declar următoarele:

Prin martie 1947, în cadrul ajutorului american, am cunoscut la Constanța doi ofițeri din Marina Americană; unul este căpitan Karpe și altul este locotenentul Rura.

Comunicându-i lui Horia Macellariu că am cunoscut pe acești doi americani, care acum se află în București, mi-a spus să iau legătura cu ei pentru a-i tatona mai întâi ce poziție au față de organizația noastră.

În luna mai 1947, m-am dus eu la Misiunea Militară Americană din strada Batiștei, colț cu strada Caragiale. Am vorbit acolo cu locotenentul Rura. Prin birou a trecut și Karpe, cu care am dat mâna, recunoscându-mă.

A doua oară am fost în toamnă, dar lt. Rura era plecat la Viena. După aceea am fost la începutul lui februarie 1948, când am putut vorbi cu lt. Rura, căruia i-am comunicat că fac parte dintr-o organizație subversivă, arătându-i și scopul acestei organizații și că din ea mai fac parte amiralul Horia Macellariu, ca șef, diferiți oameni politici, iar în America avem pe Rădescu și că cu Rădescu avem legătură prin Legația Americană.

De la Horia Macellariu mai aveam instrucțiuni că le pot vorbi în felul acesta. I-am cerut să contribuie la ajutorarea organizației noastre, comunicând șefilor săi să ne trimită bani și materiale (armament și muniție în caz de război între anglo-americani și Rusia Sovietică). După ce mi-a spus că în urma procesului lui Maniu nu se poate angaja americanii în orice condiții, m-a asigurat totuși că va comunica șefilor săi cele arătate de mine.

Adevărul este că Horia Macellariu mi-a spus că vrea să mai aibă cu americanii încă o legătură, adică și prin acest locotenent Rura și că de altfel, el mai are și o altă cale prin inginerul Gheorghiu la colonelul Lowell. De altfel, Horia Macellariu mă împingea mereu când mai merg pe la americani ca să iau răspunsul. La un moment dat i-am comunicat amiralului Horia Macellariu că nu mă pot duce la ei înainte de finele lunii martie căci acesta era termenul pe care mi l-a dat locotenentul Rura, ca să vii după răspuns. Eu nu m-am mai dus să iau răspunsul.

Am uitat să mai arăt că prin februarie 1948 când am fost la locotenentul Rura, acesta m-a întrebat dacă nu sunt cumva (filat) urmărit și dacă n-am fost văzut de Poliție intrând la ei. I-am răspuns că nu știu.

Stăruii și semnez.

23 aprilie 1948

(ss) Comandor Toma Matei

31. 24 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă împrejurările în care l-a recrutat pe comandorul Dumitru Condeescu

Declarație

Subsemnatul comandor rezervă Toma Matei declar următoarele:

Pe comandorul Condeescu l-am recrutat eu în această organizație a lui Horia Macellariu; nu i-am vorbit prea mult și a fost complet de acord. Despre întâlnirile cu Condeescu Dumitru și ședințele ținute la el în casă am vorbit în declarații deosebite, dar precizez că începând din februarie și mai ales martie 1948 elementul cel mai de încredere a lui Macellariu era cdor. rez. Condeescu Dumitru, mai ales că nu la mine a locuit Horia Macellariu. De altfel și mai înainte ca Horia Macellariu să fi locuit la Condeescu, tot Condeescu era acela care se vedea foarte des cu Macellariu și i-a scos hainele de la fosta gazdă a lui Macellariu, la care se ducea foarte des, iar eu nu am fost niciodată la acea doamnă.

Condeescu în afară de cele arătate anterior avea mai mulți oameni și mai multe grupe decât mine. Pe firul lui știu că au fost următorii: colonel rez. Popovici Alexandru, Romeo Snaidero, Marcel Tăutu, avocat Dumitriu, Drimba Gheorghe, cumnații lui Snaidero, cumnații lui Condeescu. La Condeescu se păstrau scriptele și însemnările.

Harta României și Planul Bucureștilor pe care s-au făcut însemnările la numărătoria aderenților, mi-au fost cerute (să le fac) de către Horia Macellariu, prin Condeescu. El a ajuns secretarul lui Macellariu. Nu rețin toate grupele și toți aderenții lui Condeescu Dumitru.

Ultima dată m-am văzut cu Condeescu Dumitru în ziua de 5 aprilie, în urma unui telefon pe care mi l-a dat Condeescu ca să mă întâlnesc cu el. M-am întâlnit cu el în urma acestui telefon, în Piața Confederației, dimineața.

Aici mi-a comunicat că nu mai doarme acasă de teama Siguranței, și ca atare mă roagă să trec pe la nevastă acasă și să-i spun următoarele:

1. Să concedieze servitoarea (aceasta de teamă ca nu cumva fiind arestată să divulge anumite lucruri).

2. Soția lui să plece și ea de acasă și să anunțe că pleacă la țară pentru mai multă vreme, la o rudă a lui Mache care deschide farmacie.

3. Că îi va trimite prin poștă o scrisoare de despărțire, dar ea să nu se sperie (căci aceasta va fi făcută numai de formă).

Tot atunci mi-a spus că Horia Macellariu s-a mutat într-o casă fără telefon pentru a risca mai puțin.

Când m-am dus la d-na Condeescu să-i transmit aceasta lucruri am găsit acolo doi Comisari de Siguranță care m-au arestat.

Îmi aduc aminte încă, că la 1 aprilie 1948, la amiază, am fost chemat urgent la Condeescu acasă, pe care l-am găsit de plecare. M-a chemat să-mi spună că pleacă de acasă întrucât cpt.cdor. rez. Eftimie Ștefan i-a comunicat în acea zi că la el acasă se face percheziție, motiv pentru care a plecat de acasă și că tot Eftimie i-a comunicat că și la fosta gazdă a lui Macellariu s-a făcut percheziție.

Condeescu mi-a spus că întrucât el este cunoscut de acea gazdă se teme ca Siguranța să nu vină și la el.

Stăruii și semnez.

24 aprilie 1948

(ss) Comandor rez. Toma Matei

32. 24 aprilie 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă împrejurările în care contraamiralul (r) Horia Macellariu a luat contact cu reprezentanții P.N.Ț. clandestin

Declarație

Subsemnatul comandor rezervă Toma Matei declar următoarele: știu că în urma celor stabilite Horia Macellariu a luat contact cu Aurel Dobrescu și Puiu, reprezentanții P.N.Ț. clandestin, cam prin luna ianuarie sfârșit sau începutul lui februarie 1948. Comandorul Condeescu m-a chemat și pe mine la prima întâlnire dar eu n-am participat; însă Condeescu Dumitru m-a informat după aceea că întâlnirea dintre Horia Macellariu, Aurel Dobrescu și Roxin a avut loc într-o casă din spatele cinematografului Aro sau Scala, la care întrevedere au participat și comandorul Condeescu Dumitru și avocatul Dumitriu. Tot comandorul Condeescu m-a informat asupra celor discutate și hotărâte la această întrevedere și anume:

1. Legături mai strânse între P.N.Ț. clandestin și organizația lui Horia Macellariu.
2. Recrutare de elemente tinere chiar și din tineretul Partidului Național-Liberal al lui Brătianu.
3. Constituirea unui grup de conducere (Comitete de conducere) unitară a rezistenței din țară, pentru răsturnarea prin violență a regimului democrat din România.
4. Stabilirea unei legături și mai strânse cu americani și englezi, de la care să se ceară ajutorul în ceea ce privește armamentul, munițiile și banii. Armamentul și munițiile să vină la Legația Americană din București, de unde să fie scoase la momentul oportun sau azvârlite din avion, punându-se accent deosebit în ivirea conflictului apropiat între americani și englezi, pe de o parte, și Uniunea Sovietică, pe de altă parte.
5. Când m-am întâlnit după aceea cu Horia Macellariu, acesta m-a întrebat dacă Condeescu m-a informat asupra celor discutate la întrevederea cu Aurel Dobrescu și

Roxin, la care eu i-am răspuns afirmativ. Tot atunci sau în alt rând Horia Macellariu m-a întrebat ce părere aş avea dacă pentru câştigarea Apusului şi a Papei de partea noastră şi pe cale religioasă, am trece Biserica Creştină Ortodoxă Română la aceea Unită. Eu am răspuns că este cam greu, pentru că poporul român nu-şi leapădă o credinţă religioasă tradiţională, la care Horia Macellariu a spus că aceasta s-ar putea face pe nesimţite şi fără ştiinţa poporului.

Ştiu că întreveneri cu Aurel Dobrescu şi Roxin s-au ţinut şi ulterior, dar nu cunosc conţinutul discuţiilor, deoarece nu mi s-a mai comunicat.

Stăruie şi semnez.

24 aprilie 1948

(ss) Comandor rez. Toma Matei

33. 26 aprilie 1945. Declaraţie prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă numărul aderenţilor proprii

Declaraţie

Subsemnatul comandor rezervă Toma Matei, dau următoarea declaraţie suplimentară şi lămuritoare:

La numărătoarea aderenţilor făcută la comandor rezervă Condeescu Dumitru şi Snaidero, cam pe la sfârşitul lunii martie 1948, eu am indicat din partea mea circa 250 până la 280 de aderenţi. La acest număr erau cuprinşi oameni recrutaţi de mine prin Buruiană Ion, avocatul Mihalache Ion, precum şi oamenii cpt.c-dor Eftimie Ştefan, care lipsea în seara aceea de la numărătoare; de asemenea am inclus în acest număr vreo 60-70 de oameni de ai lui Anton Marin.

Stăruie şi semnez.

26 aprilie 1945

/ss/ Comandor Toma Matei

34. 26 aprilie 1948. Declaraţie prin care studentul Toma Virgil, fiul comandorului în rezervă Toma Matei prezintă împrejurările în care a colaborat cu contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declaraţie

Subsemnatul student inginer Toma Virgil, declar următoarele:

Urmând să-i procur amiralului Horia Macellariu un certificat de alegător pe numele de Ion Popa şi să-i obţin ştampila buletinului său de Biroul Populaţiei cu ştampila de înscriere în listele electorale, m-am adresat pentru aceasta studentului inginer Ionescu Nicolae din Bucureşti, strada General Angheliescu, în care scop m-am dus la el acasă şi i-am spus despre ce este vorba, adică să-mi procure un certificat de alegător pentru Ion Popa.

Aceasta s-a întâmplat după data de 23.03.1948. I-am spus totodată că Ion Popa nu se află înscris în termen în listele electorale. Peste câteva zile mi-a predat certificatul de alegător în alb. Eu l-am dat amiralului Horia Macellariu în casa lui Condeescu.

s/s Toma Virgiliu

26 aprilie 1948

35. 6 mai 1948. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă împrejurările în care l-a contactat pe căpitan-comandorul Costin Constantin

Declarație

Subsemnatul cdor. rez. Toma Matei declar în continuare că cpt.cdor. Costin în anul 1946 sau 1947 era comandant al Flotei de Dunăre la Turnu Severin.

Cred că pe la începutul anului 1947, amiralul Macellariu mi-a spus că cpt.cdor. Costin ar fi cu el, dar nu știu dacă luase ori nu contactul cu cpt.cdor. Costin.

Pe acesta l-am întâlnit la Comandamentul Marinei Militare prin septembrie, când așteptam amândoi să intrăm în audiență la comandantul Marinei.

Atunci mi-am adus aminte că despre el îmi vorbise amiralul Macellariu, că s-ar putea avea încredere în el. Nu am discutat nimic despre aceste lucruri, decât că mi-a spus că s-a însurat și că probabil va fi comprimat.

Nu l-am mai întâlnit de atunci.

Stăruii și semnez.

6 mai 1948

(ss) Comandor rez. Toma Matei

36. Declarație prin care comandorul în rezervă Toma Matei prezintă implicarea locotenent-comandorului Marcel Tăutu în organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul cdor. rez. Toma Matei declar în continuare următoarele:

Lt.cdor. rez. Tăutu Marcel făcea parte din organizația Macellariu pe firul cdor. Condeescu D.

Din cele discutate, știu că el ar face parte având legătura cu Brăila. Totuși cred că cdor. Condeescu mai avea și altă legătură.

La raportul depus verbal de Tăutu Marcel a reeșit că el făcea parte din firul lui Condeescu și că se ocupa cu captare de aderenți și în special în regiunea Brăila.

Mai știu că era în tovărășia lui Condeescu.

Stăruii și semnez.

(ss) Comandor rez. Toma Matei

37. 13 decembrie 1948. Procesul-verbal al interogatoriului l-a care a fost sușus comandorul în rezervă Toma Matei

Proces-verbal

Interogatoriul acuzatului

Astăzi, 13 decembrie 1948

Noi, general maior magistrat pr. Petrescu Alexandru, prim președinte al Tribunalului Militar București, Secția I-a.

Procedând conform art. 265, 269 C.J.M. în ședință publică la interogatoriul învinuitului al cărui proces se judecă azi, ne-a răspuns că:

Se numește Toma Matei, comandor în rezervă, 27.02.1899 de 49 ani, născut în comuna Pantelimon, județul Constanța, fiul lui Petre și al Dumitrei, de profesiune pensionar, domiciliat în București, str. Amiral Bălescu 29.

Președintele punându-i în vedere dovezile faptului ce i se aduc în sarcină și cerându-i să spună ceea ce este util apărării sale, a dat răspunsurile reproduse de către grefier, după cum urmează:

Pe Horia Macellariu l-am cunoscut din Marină. Cu Condeescu am făcut Școala Navală, pe Anton Marin l-am cunoscut la el acasă, când m-am dus să-l chem la Horia Macellariu mi-a propus din 1946 toamna să intru în organizație. În timpul războiului m-a persecutat acest Macellariu. După război, fiind la Anton Marin și crezând că va fi într-un guvern de colaborare, va veni ministru și m-a chemat să vadă dacă voi colabora. Am răspuns că voi colabora cu oricine va fi și apoi am rămas lângă el obligat moral, căci mi-a rectificat Foaia calificativă, astfel că mi s-a rectificat gradul. Scopul final al lui Horia Macellariu era ca în caz de conflict între cele două tabere, în caz de victoria americanilor să preia puterea. Noi nu aveam atunci niciun mijloc, el se gândea că americanii vor da arme, dar trebuie să intrăm în legătură cu ei, că el are un prieten american. I-a mai spus și Gheorghiu că, în caz de conflict, americanii vor da armament.

Știu că eram lângă Horia Macellariu, eu, Condeescu, Eftimie și cei pe care îi avea Condeescu și mi-a spus că mai sunt alături de el și alții care la rândul lor au alți oameni.

Macellariu Horia mi-a vorbit de un guvern condus de Rădescu, fără să-mi spună alte nume.

Dispozițiuni cu caracter regulamentar au fost tot în anul 1946 fără să intre în vigoare, dar în grupări să fie 3- 4 -5 oameni fără să se cunoască între ei, noi am rămas cum am fost.

Buruiană mi-a propus că vrea să facă și el ceva, mi-a spus că are pe avocatul Ion Mihalache și după stăruințe m-a dus la acesta, care mi-a spus să-i las timp de gândit. După Crăciunul 1947, mergând din nou la el, mi-a spus să-i spun cine este șeful, dar nu i-am spus. Nu i-am spus scopul, acesta depinde de evenimentul istoric. A treia oară, Mihalache mi-a spus să nu i se dea misiuni criminale. Eu gândindu-mă la Macellariu pe care nu i l-am spus, l-am asigurat că nu sunt pentru violențe. Buruiană a spus că este pentru sabotaje, eu m-am opus. Buruiană a spus că va scoate un ziar, dar eu m-am opus.

Macellariu cerea să ne adresăm la oameni de încredere, prieteni, ofițeri deblocați, funcționari etc. La sfârșitul lunii martie 1948, acasă la Condeescu am auzit că el dăduse o altă dispozițiune referitor la recunoaștere și anume să se arate o monedă cu efigia ex-regelui Mihai, iar celălalt să arate un act de siguranță. N-am folosit acest sistem niciodată. Întâlnirile erau la Macellariu, la Condeescu sau pe stradă. Macellariu dăduse dispozițiuni în februarie 1948 că dacă este cineva arestat să telegrafeze sub o expresie oarecare că este rău, că pleacă, ca să știm. A încercat să facă un cifru cu un cuvânt, cel puțin în fața mea nu s-a reușit să se facă acest cifru.

În legătură cu Iuliu Maniu, am primit de la Macellariu două misiuni: în 1946 toamna și în 1947 aprilie când am fost trimis să-i cer sfatul dacă să se prezinte sau nu, fiind con-

damnat, Iuliu Maniu a dat sfatul să nu se predea, să stea ascuns și să nu iasă pe stradă. În 1947 trebuia să-l mai întreb dacă va fi un conflict și Maniu a spus că va fi, dar nu poate preciza când anume va izbucni conflictul.

În organizație erau la început Eftimie, Macellariu, în aprilie 1947 a intrat Anton, în decembrie 1947 s-a adăugat Condeescu Dumitru.

Din grupa Condeescu cunoscută de mine în martie 1948 făceau parte Romeo Snaidero, Tăutu și Popovici colonelul.

În scrisoarea ce mi s-a citit îl asigură pe Rădescu că există în țară o organizație de rezistență și-l ruga să facă stăruințe ca în caz de război să se trimită armament și minițiuni prin parașutare.

Horia Macellariu a luat măsura să vadă câți aderenți sunt și la ședință au luat parte: eu, Horia Macellariu, Condeescu, Popovici, Snaidero și alții. Am declarat precis în declarația din aprilie cine anume a luat parte la această ședință. Mi s-a comunicat de Buruiană că are aderenți. Buruiană mi-a spus că a scos un ziar „Lupta Românească”, fapt ce l-a spus că l-a făcut din proprie inițiativă. Mi-a dat și mie zece exemplare. Două le-am rupt și două le-am dat lui Condeescu, care le-a dat lui Horia Macellariu. N-am fost de acord nici cu ziarul nici cu conținutul. A doua oară mi-a dat 18 exemplare pe care le-am distrus din același motive. La Panait a fost chestiunea în 1945, în dosar este o eroare când se menționează 1947, căci aceasta a fost când Macellariu nu era condamnat. Macellariu ținea să-l distrugă pe acesta pentru o afacere comercială. Nu știu dacă Macellariu cu Drimba a fost în legătură, eu însă nu i-am pus în legătură. Știu însă că Macellariu a spus că trebuie să se extindă câștigarea de aderenți. Marin Anton a spus că este specialist în luptele din munți. Pe colonelul Popovici l-am cunoscut din Marină unde era cu administrația, poate prin 1932 – 1933. L-am văzut odată la Condeescu pe Popovici în anul 1948 prin martie și l-am revăzut tot prin martie 1948, când a condus pe Macellariu acasă la Condeescu și în drum s-a oprit la Tănăsescu, când am bănuț pe Popovici că face parte din gruparea subversivă a lui Macellariu și această bănuțală am avut-o fără să mi-o spună el. Din anul 1945 n-a mai fost la Macellariu care singur a spus că acesta nu face parte din organizație. N-am nicio cunoștință că Costin ar fi fost în organizație. M-am întâlnit odată cu el în 1948, dar nu mi-a spus nimic de organizație, nici eu nu i-am spus ceva.

Pe Snaidero l-am cunoscut din Școala Navală și l-am văzut în grupare în 1948 cu ocazia numărătorii. Horia Macellariu m-a trimis la Anton Marin acasă în 1947 în aprilie și a doua zi a venit Horia Macellariu acasă, venind singur până în Popa Nan și de acolo am venit împreună. Macellariu a făcut o vedere generală a situației internaționale, a povestit procesul său, l-a rugat apoi pe Anton să spună dacă poate să facă ceva în caz de conflict. Anton a spus că poate să fie un conflict. Anton a spus că poate să fie un conflict până în mai și că el va studia lupta în munți pe care el o cunoaște. El spunea că lupta este mai sigură în munți, unde poate face ceva.

Pe comandorul Tănăsescu îl cunosc, mi-a dat un telefon să vin în oraș, eu îl știam din vedere, mi-a spus că cumnatul lui vrea să știe unde este Macellariu și să-i comunice lui Macellariu că Marin Anton vrea să-l vadă. Asta a fost în martie 1948. Am spus lui Macellariu că întrebă Anton Marin de el și vrea să-l vadă și acesta mi-a spus să mă duc la el acasă ca să vadă unde se vor întâlni. Timp de 10 zile am ezitat să mă duc și Macellariu care era supărat pentru acest motiv a insistat să mă duc. Am mers spre casa lui Anton Marin unde am fost în același scop, căci Macellariu nu mai avea încredere în mine.

Știu că nu s-a întâlnit căci nici Anton și nici Macellariu nu voiau să iasă din casă. De la Marin Anton am cerut să-mi spună dacă se poate întâlni cu Macellariu și dacă are o grupare. Mi-a răspuns că nu poate ieși din casă și nu mai este sigur pe fosta grupare, dar că va încerca să vadă ce mai este cu ea.

În 1947 la Constanța am făcut cunoștință cu locotenentul american Rura la descărcarea unui vapor american. N-am stabilit nimic, dar i-am spus lui Macellariu de acesta și Macellariu a spus că poate fi vizitat.

La stăruința lui Macellariu m-am dus la el, dar n-am putut discuta nimic cu el de organizație și am vorbit numai chestiuni banale referitor la obiectele ce se pot aduce din America. Am fost la el iar prin februarie 1948 cu ordin de la Macellariu să-ș întreb dacă în caz de război americanii aduc armament și munițiuni. Rura a spus că nu va fi război, dar dacă va fi să vin în martie, pentru ca el să-și consulte șefii spre a-mi da un răspuns. Horia Macellariu mi-a spus să mă duc în martie și să-l întreb, dar eu am refuzat să mă mai duc și astfel n-am căpătat vreo informație.

N-am dat acestuia și nici altui străin vreo informațiune despre Țara Românească și aceasta o susțin pe cuvânt de onoare, dacă pe cuvântul meu în situația în care mă găsesc se mai poate pune bază.

Adaug: Îmi iau răspunderea faptelor săvârșite de fiul meu în legătură cu amiralul Horia Macellariu, deoarece eu l-am trimis în calitate de părinte, el neștiind de poziția lui H. Macellariu.

Văzut

Prim președinte

General-maior magistrat

Dr. Al. Petrescu

Acuzat

Comandor (r)

s/s indescifrabil

Prim grefier,

2.4. Coinculpatul căpitan-comandor Eftimie Ștefan

38. 9 aprilie 1948. Declarația Elenei Eftimie, soția căpitan-comandorului Ștefan Eftimie, prin care aceasta recunoaște colaborarea soțului său cu organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnata Elena, cpt.cdor. Eftimie, născută în anul 1912, luna noiembrie, în continuarea declarației mai declar următoarele:

Soțul meu, cpt.cdor. Ștefan Eftimie, fiind promoție 1930 probabil că îl cunoaște pe domnul amiral Horia Macellariu din anul acela. În anul 1941 l-am văzut prima oară pe domnul amiral Horia Macellariu la o masă într-o grădină de vară unde s-a sărbătorit plecarea unui comandor activ din Constanța la București, unde am fost invitată împreună cu soțul meu. Ultima oară când am auzit pe soțul că a fost la noi acasă a fost când a cunoscut-o pe doamna Romano și au discutat despre închirierea camerei, eu nu eram acasă, iar când am venit acasă mi s-a spus de soțul meu că doamna Romano a închiriat

casa unui domn Popa. Horia Macellariu în ziua când a fost la noi precis nu a fost singur. Doamna Romano l-a cunoscut înainte de a se muta la doamna Romano n-am știut unde a locuit Horia Macellariu. Sora mea, doamna Aneta comandor Iosifescu l-a cunoscut pe Horia Macellariu sub numele de Popa, neștiind niciodată care este adevărata persoană, la noi acasă Horia Macellariu a stat la doamna Romano 2-3 luni, până să fiu eu arestată. Cu doamna și domnul comandor Condeescu n-am vorbit la telefon nici eu și nici soțul meu de la dispariția lui Horia Macellariu de la doamna Romano.

Am dedus, din spusele soțului meu, că Horia Macellariu făcea vizite comandorului Condeescu. Pe motiv că e condamnat deoarece am auzit de la radio, n-am vrut să știe niciodată familia mea cine este adevărata persoană, decât fiul meu și soțul meu. Soțul meu tot timpul a stat acasă și n-a lipsit niciodată noaptea și nici ziua. Însă auzind probabil de arestarea mea și a sorei mele a dispărut. Categoriec nu pot ca să știu unde ar putea fi soțul meu, deoarece până la arestarea mea el nu a lipsit niciodată. Nu știu dacă soțul meu făcea parte din vreo organizație subversivă.

N-am știut niciodată dacă soțul meu a avut sau are legături cu Horia Macellariu.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez, nesilită de nimeni.

s/s Elena cpt.cdor. Eftimie

9 aprilie 1948

În continuare, mai declar următoarele:

În București, soțul meu are un frate director la Ministerul Industriei și Comerțului cu numele Gheorghe Eftimie, care locuiește în strada Cpt. Buruiană nr. 10.

Mai cunosc eu și soțul meu pe familia maior Teodorescu Dumitru, strada Alba Iulia nr. 13, doctor Arsenie Constantin, strada Alba Iulia nr. 9, doamna Graziella Ghica, Piața Mihail Kogălniceanu nr. 3.

Aceasta este declarația pe care o semnez propriu.

s/s Elena cpt.cdor. Eftimie

9 aprilie 1948

39. 26 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul căpitan-comandor (r) Eftimie Ștefan, născut în luna martie, ziua 3, anul 1909, declar următoarele:

Cunosc pe domnul amiral Macellariu din 1938, când am fost cu distrugătorul la Malta. Serviciu nu am făcut niciodată cu domnia sa. Cunoștința era numai din vedere, pentru că domnia sa era o fire prea distinctă. Prin anul 1945, luna aprilie dacă nu mă înșel, venisem la București pentru un proces. Când urcam scările să vin la minister, îl întâlnesc pe domnia sa, care cobora. Când îl salut, domnia sa mă oprește și-mi spune: „- De ce nu m-ai pus martor și pe mine în proces?” Eu i-am răspuns că nu am îndrăznit.

Totuși, când am avut procesul, domnia sa a venit și a depus în favoarea mea. Acest lucru m-a făcut să mă simt obligat față de domnia sa. Prin mai sau iunie, domnul amiral a

fost pensionat. Prin iulie sau august 1945, l-am întâlnit pe domnul amiral pe strada Ștefan cel Mare. Conducându-l câteva sute de metri, domnia sa m-a întrebat dacă vreau să merg alături de el, s-a format un partid democrat. Eu eram atunci în armată, eram prin urmare prea ocupat și pe lângă asta, n-am făcut și nici nu vroiam să fac vreodată politică. Deși nu l-am prea înțeles, din condescendență l-am aprobat. Când după câțva vreme m-a întâlnit cu domnia sa și m-a întrebat ce fac, eu am spus că sunt în căutare de oameni care să se înscrie. Dar când m-a întrebat care sunt oamenii, nu i-am numit pentru că nu-i aveam. Nu vroiam să vadă că-l duc cu vorba. Nu-mi aduc aminte precis la ce interval de timp, întâlnindu-l pe domnul comandor Toma, a venit vorba de domnul amiral. I-am spus că vrea să facă un partid democrat și l-am întrebat ce face domnia sa. Domnul comandor, care este sau se spune că este un mare socialist, nu prea s-a entuziasmat, dar mi-a spus că vrea să-l vadă pe domnul amiral ca să-i schimbe Foaia calificativă.

Rezultatul acestei întrevederi nu-l cunosc, lucrurile au rămas în acest stadiu, când cred că domnul amiral a fost chemat la Tribunalul Poporului și că dosarul lui a fost clasat. După acest proces, l-am întâlnit de câteva ori, dar atunci nu vorbeam decât de negoț, case, cauciucuri de vânzare etc.

La un mic interval după Tribunalul Poporului, domnul amiral a fost chemat la Corpul II Armată, dacă nu mă înșel, unde domnul general Lascăr ancheta chestiunea portului Constanța. Acolo, am fost chemat ca martor pentru domnul amiral și comandorul Bardescu Nicolae.

A urmat apoi procesul „Sumanelor Negre”, când am văzut că a fost implicat și domnia sa. De atunci nu l-am mai văzut decât prin luna decembrie 1947, când mi-a spus că este în căutare de cameră mobilată. Din condescendență și obligație am acceptat, mai ales că auzisem pe cumnata mea că o prietenă a ei are o cameră bună și ieftină. Eu i-am spus cumnatei mele că un misit caută cameră pentru un prieten și am rugat-o să-mi dea adresa, pe care i-am dat-o domniei sale.

Domnul amiral s-a invitat acolo cu numele de Popa Ioan, avocat. Cum din august 1947 eu am ieșit la pensie fără pensie, făceam comerț ambulant cu alimente, pe care le plasam în piață sau la diferiți cunoscuți, pentru casă și dumnealui. Când îi duceam alimente, ori îmi cunoștea parola, ori mă întreba dacă mai sunt cu el.

În situația lui, credeam că nu trebuie să fie contrazis, de aceea tăceam. Dacă mă vedea că nu sunt deloc entuziasmat, atunci însuși spunea că dacă se va întâmpla un război, eu voi fi luat, iar familia răspândită. Dacă mă întreba dacă găsesc sau am găsit oameni care să fie nemulțumiți și să fie alături de domnia sa, îi răspundeam că sunt în căutare, dar e greu de găsit căci în orice regiune am fost după alimente, toată lumea spune că așa belșug n-a fost nici înainte de război. Când l-am întrebat dacă am rămas măcar ca prieten, mi-a răspuns „camarad” nu prieten.

Mai târziu, am aflat care era cauza răcirii acestor relații, se împrietenise cu Condeescu, care probabil avea mai multe posibilități materiale ca mine, căci îi dădeam alimente contra cost, pe când el fără.

Când, într-una din zile, mi-a spus că: „- Dumneavoastră nu aveți încredere în mine”, eu i-am răspuns: „- De ce?”, „- Pentru că alții îmi spun și dumneata nu-mi spui”. Când am întrebat care alții, el mi-a răspuns că nu-mi spune nimic, căci nici eu nu-i spun. Nu-i spusese căci nu aveam ce și nu îndrăzneau să spun acest lucru ca să nu-l supăr.

Într-una din zile m-a chemat Condeescu la el. Erau acolo domnul amiral și domniile comandori Toma și Condeescu. Condeescu avea un anuar și a început să facă o categorisire a ofițerilor care sunt buni și răi. Eu și domnul comandor Toma eram spectatori. Când am plecat, l-am întrebat pe domnul amiral de ce m-a chemat, dacă mă consideră rămas și că nu mai sunt cu el. Domnia sa nu mi-a răspuns. De atunci l-am văzut foarte rar. În general, se întâmpla acest lucru când aveam ceva de vânzare, venea el cu sacoșa sau mă duceam eu la el. La mine a venit de 3-4 ori sub numele de avocatul Popa. În una din aceste dăți, când a venit să ia niște șuncă și untură, a urcat sus la telefon a găsit-o pe domnișoara Adriana Georgescu, care venise în vizită. El s-a recomandat avocatul Popa. A luat alimentele și a plecat după ce s-au schimbat câteva cuvinte de politețe. Această întâlnire s-a întâmplat pe la începutul lunii februarie a.c. de fapt, de atunci nici comerțul cu alimente n-a mai mers. Începusem să fiu ținut de familie, din pușinul lor și câteva mii (3) pe care le luam din chirie.

Către sfârșitul sau mai bine zis mijlocul lunii martie, întâlnesc un camarad care-mi spune că un căpitan invalid are un chioșc de C.A.M. de vânzare sau închiriat și dacă găsec un brevet să deschidem debit. Să fac o întovărășire, eu cu locul și chioșcul și celălalt tovarăș cu brevetul. Eram tocmai în aranjarea acestor chestiuni, când mi se propune de un domn Peloti, să țin cursuri de navigație la o școală evreiască din Calea Plevnei nr. 2. Eram oarecum bine dispus că îmi găsisem de lucru. Pe domnul amiral nu-l mai văzusem din luna februarie.

La 1 aprilie 1948, când a venit Siguranța, eu am ieșit în stradă și am plecat la gară pentru Timișoara. Această atitudine se datorește faptului că pentru un moment n-am știut ce să fac și în al doilea, m-a gândit să mă duc să aranjez lucrurile la țară pentru cumnata mea și pe urmă să viu. Când am ajuns la Timișoara, m-am răzgândit. Am luat niște salam și făină și am venit la București. Le-am vândut în piață și am dat un telefon acasă. Când am văzut că s-au întors fetele, am plecat din București. Când m-am întors am trecut pe la Tamiti, căruia i-am spus că m-am supărat cu familia și am plecat de acasă, rugând-o să intervină pe lângă familie să-mi dea ceva din lucruri și până atunci să-mi împrumute niște haine mai bune. Domnia sa mi-a răspuns că se întoarce să vorbească cu familia și dacă face ceva va spune să trimită obiectele la familia Ionescu.

Într-o seară, 18 sau 20 aprilie, m-am dus la această familie, accentuez că pentru prima dată am intrat în casa lor, iar domnul Ionescu îl vedeam pentru a doua oară în viață. Am întrebat dacă a adus cineva ceva. Doamna mi-a răspuns că le-a adus un băiat o haină. Când m-a întrebat de ce îmi umblă hainele prin străini, nu știu ce am răspuns căci pe urmă s-a schimbat vorba, căci domnul Ionescu pleca la țară să aducă niște porci ca să-i ajut la tăiere. Cum eu am spus că mă pricep să tai porci, domnul Ionescu s-a încântat să mă ia cu el. Am plecat a doua zi cu mașina. Peste o zi sau două, am tăiat doi porci și 34 miei. Mașina a plecat cu domnul Ionescu; cum mașina era plină, eu am rămas să mă ocup de colectarea mieilor. Când a venit domnia sa de la București, mi-a spus că luni a venit Siguranța și m-a luat. Dormeam într-un pat.

Aceasta este declarația pe care o semnez propriu¹⁰⁸.

s/s Comandor rezervă Eftimie Ștefan

26 aprilie 1948

¹⁰⁸ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 134-136.

40. 26 aprilie 1948. *Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă maniera în care a colaborat cu organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu*

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă, provenit din Marina de Război, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 326, declar următoarele:

Pe amiralul Macellariu îl cunosc din 1938, din Marină. L-am reîntâlnit în iunie 1945, când mi-a vorbit despre organizația sa la care mi-a propus și am admis să ader. Mi-a cerut să recrutez noi membri și în acest scop am vorbit cu comandorul Toma Matei și cpt.cdor. Panait.

Aceste legături au durat până în vara anului 1946 când, după pronunțarea sentinței în procesul „Sumanelor Negre” în care amiralul Macellariu a fost condamnat, și nu ne-am mai văzut până în primăvara anului 1947 când am reluat legături cu amiralul și de când am început să ne vedem des.

Când ne întâlneam, Macellariu mă punea la curent cu situația politică internă și externă și comentariile ce le făcea, trăgea concluzia logică că un război este iminent între anglo-americani și U.R.S.S. și că în acest război, forțele de rezistență din țara noastră vor avea un rol foarte important. Pentru aceasta s-a căutat necesitatea unei organizații subversive, ca sub egida regelui să mobilizeze toate forțele și să acționeze alături de anglo-americani pentru răsturnarea prin violență a guvernului și a regimului din România. Amiralul Horia Macellariu mi-a spus că are legături cu diferite organizații subversive, dintre care organizația legionară a lui Gheorghe Manu și organizația Național Țărănistă, azi în ilegalitate.

Amiralul Horia Macellariu mi-a mai spus că are legături cu americanii prin intermediul unei persoane și că a scris un mesagiu generalului Rădescu, prin care toate organizațiile subversive din țară îl consideră ca șef. Mi-a afirmat că vom primi ajutorul anglo-american prin generalul Rădescu și că vom acționa odată cu celelalte organizații pentru răsturnarea guvernului și a regimului democratic din România.

Totodată, îmi amintesc că în aceste acțiuni anglo-americani la momentul și bine potrivit vor lansa parașutiști, arme și materiale necesare operațiilor.

În scopul mai sus arătat mi-a cerut și mie să acționez ca împreună cu comandorii Toma și Condeescu să recrutăm membri noi pe care să-i organizăm pe grupe de câte trei-patru membri.

Amiralul Horia Macellariu mi-a dat sarcini și instrucțiuni asupra modului cum trebuie să recrutăm noi membri.

În repetatele întâlniri pe care le-am avut cu amiralul Macellariu în str. Popa Nan și mai târziu în str. Toamnei la d-na Roman unde subsemnatul l-am încartiruit amiralul îmi cerea raport de activitate, cum cerea de asemenea și comandorilor Toma și Condeescu.

Subsemnatul am raportat următoarele:

– La Constanța am nucleu format din trei membri și anume lt.cdor. Petre Alexandru, lt.cdor. Zeamă Dumitru și cpt. Bujeniță.

– La Turnu Severin cdor. Costin cu un grup de circa 30 oameni.

– La Brăila cdor. Foca cu un nucleu și cdor. Rifu.

– La București cpt. Popa.

Declar, semnez și susțin propriu.

28 aprilie 1948

(ss) cpt.cdor. Eftimie Ștefan

41. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă maniera în care a colaborat cu membrii organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, domiciliat în București, Calea Moșilor 362, în continuarea declarațiilor anterioare, declar următoarele:

În completarea declarației în care arăt că am intrat în organizația Horia Macellariu în luna septembrie 1947, dau următoarele precizări:

Amiralul Horia Macellariu încă din 1945 mi-a vorbit despre necesitatea de a strânge în jurul său un număr de oameni devotați, însă despre organizația la care am aderat mi-a vorbit abia în septembrie 1947. Pe comandorul Panait eu l-am pus în legătură cu Horia Macellariu și împreună cu acesta am fost în casa comandorului de două sau trei ori.

Cu ocazia acestor vizite, Horia Macellariu i-a vorbit comandorului Panait ca să adere și acesta la organizație.

În perioada 1945-1946-1947, mă întâlneam cu Horia Macellariu la el acasă, pe strada Popa Nan, pe stradă, la Condeescu, pe strada Toamnei și de câteva ori la mine acasă, la adresa de mai sus.

Pentru că Horia Macellariu nu mai putea să locuiască în Popa Nan, din cauza gazdelor care-l puneau să facă tot menajul casei, el m-a rugat să-i caut o altă locuință. Eu am întrebat-o pe cumnata mea dacă nu are vreo prietenă care ar avea o cameră mobilată de închiriat. Ea mi-a spus că doamna Otescu sau Romanov are o cameră mobilată, care mi se pare că a fost locuită de fosta chiriașă, o domnișoară funcționară și în prezent s-ar afla liberă. Am rugat-o să-mi dea adresa și m-am dus acolo să o văd. După ce am văzut-o, amiralul s-a mutat. Acest lucru s-a petrecut cam prin decembrie 1947.

Declar, susțin și semnez propriu¹⁰⁹.

s/s Eftimie Ștefan

42. 29 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă membrii organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu pe care i-a recrutat personal

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. în rez. provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor 362, declar următoarele:

În urma însărcinării primită din partea amiralului Horia Macellariu, am recrutat pe următorii membri:

La Constanța încă din anul 1945 am recrutat pe lt.col. Petru Alex., lt.cdor. Zeamă Dumitru și cpt. Bujeniță.

Prima dată m-am întâlnit cu lt.cdor. Zeamă și Petru într-o cârciumă și le-am spus că Macellariu are o organizație având ca scop mobilizarea forțelor celor nemulțumiți.

¹⁰⁹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 89.

Ei au acceptat să adere și le-am spus că misiunea lor era să recruteze noi membri și să-mi facă cunoscut acest lucru, care la rândul meu trebuie să-l comunic amiralului Macellariu. Ei au acceptat.

În altă zi m-am întâlnit pe str. Carol, tot în iunie 1945, cu lt.cdor. Zeamă și cpt. Bujeniță. Cum Zeamă era pus în situație, i-am spus și același lucru și lui Bujeniță. Tot în aceeași lună, înainte de a fi mutat la București, m-am mai întâlnit odată cu Petru și odată cu Bujeniță, cărora le-am reamintit de cele discutate, cerându-le să mă țină la curent.

Când m-am întâlnit ultima dată cu Bujeniță, i-am spus că al treilea din grup este Petru Alex. Despre acesta i-am raportat lui Horia Macellariu, când am venit la București. În toamna din 1946 când am mers la Constanța în interes de serviciu, am întâlnit în port pe cpt. Bujeniță, pe care întrebându-l cum merge organizația, acesta mi-a răspuns că ei lucrează.

Prin luna martie 1947, aflându-mă la spitalul din Bălcești-Craiova, am cunoscut pe studentul în medicină Novac Mircea, care făcea practică acolo. I-am vorbit despre organizația lui Horia Macellariu, i-am arătat scopurile ei, iar el a acceptat să adere și s-a obligat să caute noi membri.

Ducându-mă la Turnu Severin în toamna anului 1947, după instrucțiunile primite de la Horia Macellariu, l-am vizitat pe cdor. Costin, care m-a rugat să transmit amiralului că a rămas același în ceea ce privește atitudinea lui față de amiral și că dispune în Turnu Severin de circa 30 oameni. De altfel, spunea că în curând va veni la București să-l vadă pe amiral și i-am dat numărul de telefon al acestuia.

Prin anul 1946, la Brăila am recrutat în organizație pe cdor. Foca Anton, comandantul Regimentului Geniu Marină din Brăila și pe cpt.cdor. rez. Rada Ion din același regiment. Le-am spus că amiralul Horia Macellariu are o organizație, la care au acceptat să adere, rămânând să primească instrucțiuni de detaliu. Acest lucru l-am comunicat amiralului.

Am mai vizitat localitățile Babadag, Tulcea, Islaz, Tamna, Timișoara, Licoby, Cenad, Sân Nicolau, Cărpiniș și Cujmir, de unde am comunicat d-lui amiral că nu s-a putut face nicio adeziune pentru că oamenii sunt bănuitori și refractari; același lucru s-a mai întâmplat și în Hațeg și Râmnicu Vâlcea.

Declar, susțin și semnez propriu.

29 aprilie 1948

(ss) Cpt.cdor. Eftimie Ștefan

43. 29 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă activitatea membrilor organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu pe centre

Declarație

Subsemnatul căpitan-comandor Eftimie Ștefan, domiciliat în București, Calea Moșilor 362, în continuare declar următoarele:

În acțiunea subversivă condusă de Macellariu, pentru răsturnarea actualului regim democratic prin mijloace de violență, am intrat în iulie 1945, însă socotesc că activitatea de răsturnare a guvernului prin mijloace violente începe cu anul 1947, luna septembrie, când fac parte din comitet eu, comandorul Toma și amiralul Macellariu. În una din dis-

cuțiiile avute cu Macellariu, domnia sa mi-a dat însărcinarea de recrutez elemente pentru această mișcare subversivă. Astfel, am recrutat pe județe, următorii:

Constanța. Încă din 1945 am recrutat pe locotenent-comandorul Petru Alexandru, locotenent-comandorul Zeamă Dumitru și căpitanul Bujeniță.

Prima dată m-am întâlnit cu locotenent-comandorul Zeamă și Petru într-o cârciumă. Acolo le-am spus că Macellariu are o organizație având ca scop mobilizarea forțelor nemulțumite într-o eventuală schimbare de guvern. Noi trebuie să sprijinim pe Rădescu în toate acțiunile sale. Misiunea lor era să recruteze noi membri și să-mi facă cunoscut, care la rândul meu trebuia să comunic amiralului Macellariu. Ei au acceptat.

În altă zi, m-am întâlnit pe strada Carol în același an, 1945, luna iunie cu locotenent-comandorul Zeamă și căpitanul Bujeniță. Cum Zeamă era pus în situație, i-am spus același lucru și lui Bujeniță. Tot în aceeași lună, înainte de a fi mutat la București, m-am mai întâlnit odată cu Petru și o dată cu Bujeniță, cărora le-am reamintit de cele discutate și să nu uite să mă țină la curent. Totodată, când m-am întâlnit ultima oară cu Bujeniță, i-am spus că al treilea din grupă este Petru Alexandru. Acest lucru l-am raportat lui Macellariu când am venit la București.

În toamna lui 1946, când am mers la Constanța, în interes de serviciu, am întâlnit în port pe căpitanul Bujeniță, pe care întrebându-l cum merge organizația, mi-a răspuns că ei lucrează.

Până în prezent nu am mai văzut pe nici unul din ei.

București. Am încercat să recrutez pe căpitan-comandorul Panait I., căruia i-am explicat rostul organizației noastre, arătându-i că șeful este Macellariu și că un război între America și U.R.S.S. este iminent, astfel că lucrurile se vor schimba cât de curând. Comandor Panait nu știu din ce motiv m-a refuzat ca să adere la această organizație subversivă.

După ce am comunicat această situație domnului amiral, domnia sa a cerut ca să mergă personal să vorbească cu el. Asta s-a întâmplat peste câteva zile, dar fără să reușească să-i modifice părerea. Pe comandorul Panait l-am mai văzut de câteva ori la serviciu, când am observat o oarecare răceală.

Ultima dată l-am văzut acum trei ani, când l-am rugat să-mi procure un serviciu și să-mi împrumute o hartă. Despre organizație sau despre domnul amiral nu s-a mai pomenit nimic.

Pe căpitanul Popa Aurel, l-am văzut în casă la domnul comandor Panait. El ca mai tânăr, a primit chestiunea propusă lui Panait cu mai mult entuziasm.

Eu i-am spus dacă acceptă să caute și el trei membri și să-mi comunice când este gata. L-am mai întâlnit ultima oară prin luna decembrie 1947, când l-am întrebat de ce nu a mai dat niciun semn de viață, el mi-a răspuns că s-a răzgândit și a renunțat, pentru că nu are niciun rost. Când am vrut să-l conving că, după informațiile mele, războiul bate la ușă, el mi-a spus: „ – Domnule comandor, dumneavoastră sunteți om serios!”

Pe căpitanul Pisarciuc, pe care nu-l văzusem de aproape un an de zile, l-am văzut în ziua când Adriana Georgescu a venit în vizită la noi. Spre seară, când a plecat, a fost condusă de el acasă. La câteva zile când a venit a doua oară cu Pisarciuc, a venit și amiralul Macellariu care vroia să o vadă.

Când a plecat amiralul, Pisarciuc mă întreabă ce face el. Eu îi răspund, organizează rezistența în țară și îl întreb dacă vrea să ia și el parte. La aceste cuvinte îmi răspunde zâmbind: „ – Mulțumesc.”

Când peste câteva zile îl revăd pe domnul amiral, acesta mă întreabă cine și ce fel de om este Pisarciuc. Eu îi răspund că este prietenul Adrianei și un om de-al meu, l-am avut și ca elev și ofițer în subordine. Domnul amiral din aceste cuvinte a înțeles că ofițerul face parte din ramura mea din organizație.

Craiova – Bălcești. Prin luna martie 1947, la spitalul din Bălcești, am cunoscut pe studentul în medicină Mircea Novac din Craiova, care face politică așa cum spunea el.

Spunându-i despre organizația lui Macellariu, el a aderat și s-a obligat să caute membri. Până în prezent nu l-am mai văzut. În schimb, am primit două c.p. de la el. În una din ele îmi spunea că a avut doi oameni, dar că aceștia l-au părăsit. Totuși speră, deși cu mare speranță, să recruteze alții. De la această dată și până acum nu am primit nicio veste. Această situație am făcut-o cunoscut domnului amiral.

Turnu Severin. Ducându-mă la Turnu Severin, m-am dus să vizitez pe domnul comandor Costin, așa cum spusese domnul amiral. Domnia sa mi-a spus să-i comunic că a rămas același în ceea ce privește atitudinea lui față de domnul amiral și că dispune de încă treizeci de oameni. De altfel, pe curând spunea că va veni la București să-l vadă. În acest scop i-am dat numărul de telefon.

Oradea Mare. Un coleg de I.M.E.F. (Institutul Militar de Educație Fizică), maiorul Anca Ovidiu din strada Câmpul nr. 8, pe care l-am întâlnit la Malmaison, mi-a spus că dacă la Oradea Mare unde se organizau adăposturi în munți pentru cazuri de nevoie. I-am spus că suntem și noi câțiva ofițeri organizați și l-am rugat să ne dea adresa în caz de nevoie. Acest lucru i-am spus domnului amiral Macellariu. În primăvară, în luna martie 1948, domnul amiral mă întreabă ce-mi face maiorul Anca cu organizația din munți. Eu i-am răspuns că nu știu și o să mă duc să văd care este situația când voi putea. Pe la începutul lui aprilie m-am dus la Oradea Mare la adresa indicată, strada Simion Ștefan nr. 9. Aici îl găsesc pe el împreună cu o femeie cu care trăia, căruia l-am rugat să meargă să-mi arate adăposturile și el mi-a spus că nu a făcut nimic, pentru că nu a dat frunza. Când am văzut așa, i-am reproșat că m-a pus pe drumuri și m-a pus în situația să comunic șefului meu un neadevăr. Am plecat de acolo și nu l-am mai văzut.

Brăila. Prin anul 1946, am recrutat în organizație pe comandorul Foca Anton, comandantul Regimentului Geniu Marină din Brăila și pe locotenent-comandorul Rada Ion de la Regimentul Geniu Marină.

Le-am spus că domnul amiral Macellariu vrea să facă o organizație la care ei au aderat, rămânând să primească instrucțiuni de detaliu. Acest lucru a fost comunicat domnului amiral Macellariu. De atunci și până în prezent nu i-am mai văzut.

Am mai vizitat localitățile Babadag, Tulcea, Islaz, Tâna, Timișoara, Săcărăz, Caned, San Nicolau, Cărzinești și Cuzmic, de unde am comunicat domnului amiral că nu s-a putut face nicio adeziune pentru că oamenii sunt lămuriiți și refractari, aceiași lucruri s-a întâmplat și în Hațeg și Râmnicu Vâlcea.

Turnu Măgurele. Am căutat să conving să adere la organizația domnului amiral pe căpitan-comandorul Niculescu Ioan de la Școala Navală și mai târziu pe căpitan-comandorul Antonescu Teodor, fără însă să reușesc.

Tot în Școala Navală am vorbit cu locotenent-comandorul Lungieanu Constantin, pe care îl cunoșteam de la ambarcare. I-am vorbit pe ocolite de această organizație. Rezultatul a fost indecis. Nu mi-a răspuns nici da nici nu.

Aceasta îmi este declarația pe care o semnez propriu.¹¹⁰

s/s Căpitan-comandor rez. Eftimie Ștefan
D/SS

29 aprilie 1948

44. 30 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă comitetul superior de conducere a organizației înființate de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 362, în continuarea declarațiilor anterioare declar următoarele:

La întrebarea ce mi se pune despre comitetul superior de conducere al organizației, comitet din care făcea parte Horia Macellariu, menționez următoarele:

Nu știu din ce persoane se compunea acest comitet superior, dar de multe ori în convorbirile cu Horia Macellariu, acesta pomenea despre „inginerii mei din conducere”, dar nu mi-a spus numele lor, însă din felul cum vorbea se înțelegea ușor că Horia Macellariu nu era singurul conducător al organizației.

Nu știu prin cine îi veneau instrucțiuni de la americani privitor la organizația noastră, dar Horia Macellariu îmi spunea că conducerea organizației are legătură cu americanii.

Declar, susțin și semnez propriu.

30 aprilie 1948

Căpitan-comandor Eftimie Ștefan

45. 2 mai 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă scopurile organizației înființate de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. rez., provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele:

Relativ la scopurile organizației conduse de amiralul Macellariu, acesta îmi spunea că este necesar ca toți marinarii nemulțumiți de regim să se organizeze, ca împreună cu un ajutor din afară, bani și armament, să pornească la sabotare și apoi la răsturnarea regimului.

Pentru aceasta, era nevoie ca fiecare membru al organizației să recruteze noi membri.

Când îmi cita despre evenimentele la ordinea zilei, îmi mai vorbea despre necesitatea grupării tuturor forțelor reacționare din țară, însă nu mi-a pomenit despre un plan bine organizat, stabilit pe baza unei doctrine sau idei bine definite.

Arată însă necesitatea străngerii tuturor nemulțumiților într-o mișcare de răsturnare a Guvernului, cu sprijinul material al generalului Rădescu și al fostului rege Mihai, care urmau să declanșeze începerea acțiunii la momentul oportun, adică momentul declanșării războiului între anglo-americani și U.R.S.S.

¹¹⁰ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 114.

Declar, susțin și semnez propriu.

2 mai 1948

(ss) Cpt.c-dor Eftimie Ștefan

46. 5 mai 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă etapele colaborării sale cu contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele :

Prima dată când m-am întâlnit cu amiralul Macellariu a fost prin luna aprilie 1945, mă dusesem la Ministrul Marinei, l-am întâlnit pe când coboram scările, l-am salutat și d-sa m-a întrebat de ce nu l-am pus martor în procesul ce-l aveam.

La câteva zile după aceea, m-am dus din nou la ministru, în cabinetul d-sale, care la acea dată era comandantul Școalelor Marinei iar eu eram la Comandamentul Litoralului Maritim din Constanța.

La această întâlnire l-am întrebat dacă pot să-l pun martor și la răspunsul afirmativ primit, am plecat și nu l-am mai văzut decât la proces, tot în luna aprilie a aceluiași an.

Prin luna iunie 1945 am aflat că amiralul Horia Macellariu a fost trecut în rezervă.

De la procesul meu nu l-am mai revăzut decât în toamnă când am fost chemat la Corpul II Armată, ca martori într-o anchetă făcută de dl. general Lascăr relativ la evenimentele petrecute în portul Constanța, anchetă în care erau implicați amiralul Macellariu, comandor Cristescu și N. Bardescu.

Prin iulie sau august 1945 îl întâlnesc din nou pe amiralul Macellariu pe Șos. Ștefan cel Mare, îi dau bună ziua și îl însoțesc câteva sute de metri iar în acest timp mi-a povestit că se ocupă cu negustoria. După aceasta, d-sa mi-a spus că pune bazele unei organizații și m-a întrebat dacă accept să ader iar în caz afirmativ să mă ocup cu recrutare de membri.

Întâlnindu-mă cu comandorul Toma Matei și cpt.cdor. Panait, pentru care aveam multă considerație pentru capacitatea lor, le-am spus de cele vorbite cu amiralul Macellariu.

A urmat ziua procesului „Sumanelor Negre” în care amiralul Horia Macellariu a fost condamnat, iar în primăvara anului 1947, primesc un telefon de la amiral, care îmi cere să vii să-l întâlnesc la Foișorul de Foc. Plimbându-ne împreună, am pornit spre str. Popa Nan, iar în dreptul casei cu nr. 61, îmi spune că d-sa locuiește acolo. Pe drum mi-a spus că a fost condamnat.

Într-o zi aflându-mă la Biroul Ofițeri rez. l-am întâlnit pe comandorul Toma, care m-a întrebat de amiral și căruia i-am spus că-l pot conduce la acesta. Comandorul Toma răspunzându-mi afirmativ, am fixat ziua și ne-am dus împreună la Horia Macellariu.

În altă zi ducându-mă acolo am găsit pe comandorul Toma și un domn străin de care am aflat că este comandorul aviator Anton Marin și care după venirea mea a continuat discuția începută mai înainte, în care vorbea de mișcarea de rezistență, unități de aviație, acțiuni de sabotaj etc.

Până în toamna când amiralul Horia Macellariu s-a mutat în str. Toamnei am mai fost singur de 3-4 ori la dânsul.

În ultima sau penultima oară mi-a vorbit despre necesitatea unei organizații de rezistență și mi-a spus să caut noi aderenți.

După mutarea sa în str. Toamnei, l-am revăzut de mai multe ori și la aceste întrevederi îmi remite documente din țară și străinătate din care trăgea concluzia că un război eminent și că noi trebuie să ne pregătim să fim gata la locul guvernului.

Apoi mă întreba care este activitatea mea și dacă am găsit noi aderenți, iar eu i-am arătat că am vorbit cu lt.cdor. Petru Alex., lt.cdor. Zeamă Dumitru și cpt. Bujeniță, că la Brăila am vorbit cu cpt.cdor. Raba Ion și comandorul Foca, iar în București cu c-dorul Panait, căpitanul Popa și căpitanul Pisarciuc și la Oradea cu maiorul Anca și la Craiova cu studentul Novac Mircea.

Declar, susțin și semnez propriu.

5 mai 1948

Căpitan-comandor (r) s/s Eftimie Ștefan

47. 6 mai 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta recunoaște că face parte din organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan de profesiune căpitan-comandor de marină, provenit din activitate, domiciliat în București, Calea Moșilor nr. 362, în continuarea declarațiilor anterioare, mai declar următoarele:

Recunosc că fac parte din organizația Horia Macellariu din septembrie 1947 și am aderat la această mișcare în urma propunerii făcute mie de amiralul Horia Macellariu care îmi arătase scopurile organizației, care erau acelea de a răsturna regimul democratic din România și preluarea puterii în stat.

Organizația urmărea acapararea unui număr cât mai mare de membri, cu care să răstoarne prin forță Guvernul și regimul din România.

Armamentul și muniția respectivă și celelalte materiale necesare urmau să ne fie procurate de anglo-americani, care trebuiau să le lanseze din avioane cu parașutele în momentul și la locurile ce aveau să se stabilească ulterior.

Momentul când organizația urma să intre în acțiune trebuia să fie hotărât de americani prin g-ralul Rădescu, ordin care trebuia să fie dat când ar izbucni războiul între anglo-americani și U.R.S.S., sau atunci când trupele sovietice s-ar retrage din România, după încheierea Tratatului de pace cu Austria.

Toate acestea le știu din spusele lui Horia Macellariu.

Am primit însărcinarea de la dl. amiral ca să caut noi membri, care să fie organizați în grupe de câte trei. Eu să găsesc trei oameni sau doi și cu mine trei și fiecare din cei doi, respectiv trei, să găsească alți trei, astfel ca să nu știe unul de altul, decât de oamenii cu care a vorbit. Aceasta ca în eventualitatea când ar fi descoperit, să nu poată divulga decât trei.

Grupa condusă de Macellariu cuprindea pe mine, comandorul Toma și comandorul Condeescu.

Aceasta este declarația pe care o dau, susțin și semnez propriu.

6 mai 1948

(ss) Căpitan-comandor Eftimie Ștefan

48. 7 mai 1948. *Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă misiunea încredințată maiorului (r) Anca Ovidiu*

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. în rez. provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor 362, declar următoarele:

Un camarad de la Institutul Militar de Educație Fizică, maiorul rez. Anca Ovidiu din București, str. Călărași nr. 8 pe care l-am întâlnit la Malmaison, mi-a spus că pleacă la Oradea, unde va organiza cabane în munți pentru cazuri de nevoie.

I-am spus că suntem și noi câțiva ofițeri organizați și l-am rugat să-mi dea adresa și am comunicat aceasta amiralului Macellariu.

În martie 1948 amiralul dorind să știe care este situația organizației din munți a maiorului Anca, mi-a cerut să plec la Oradea și ducându-mă acolo la adresa indicată, str. Simion Ștefan nr. 9, unde l-am găsit pe maior și l-am rugat să meargă să-mi arate cabanele. El însă mi-a spus că nu a făcut încă nimic, pentru că nu a dat frunza.

Declar, susțin și semnez propriu.

7 mai 1948

Căpitan-comandor (r) (ss) Eftimie Ștefan

49. 7 mai 1948. *Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta confirmă acțiunea subversivă condusă de amiralul Horia Macellariu pentru răsturnarea regimului democratic din România prin mijloace de violență*

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. în rez. provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor 362, declar următoarele:

În acțiunea subversivă condusă de amiralul Horia Macellariu pentru răsturnarea actualului regim democratic, prin mijloace de violență, am intrat în iulie 1945, însă socotesc că activitatea de răsturnare a Guvernului prin violență începe în luna septembrie 1947, când s-a pus mai serios chestiunea.

Din comitetul organizației făceau parte amiralul Macellariu, cdor. Toma și subsemnatul.

În cadrul ședințelor mi-a dat însărcinarea să recrutez noi membri pentru organizație, atât în București, cât și în provincie.

Declar, susțin și semnez propriu.

7 mai 1948

(ss) Căpitan-comandor rez. Eftimie Ștefan

50. 7 mai 1948. *Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă acțiunile sale în sprijinul activității organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu*

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă provenit din Marina Militară, cu domiciliul în Calea Moșilor nr. 362 din București, declar următoarele:

În completarea declarației în care arăt că am intrat în organizația amiralului Macellariu în luna septembrie 1947, fac următoarele precizări:

Amiralul Horia Macellariu, încă din 1945 mi-a vorbit despre necesitatea de strânge în jurul său un număr de oameni devotați însă, în septembrie 1947 mi-a vorbit de o nouă organizare mai serioasă.

Am primit însărcinarea să fiu șef de ramură la fel și comandorul Toma Matei. Ceva mai târziu eram următorii șefi de ramură: comandorul Toma Matei, comandorul Condeescu și subsemnatul.

Pe comandorul Panait eu l-am pus în legătură cu Horia Macellariu și împreună cu aceștia, am fost în casa comandurului de două sau trei ori.

Cu ocazia acestor vizite, Horia Macellariu i-a vorbit comandurului Panait spre a-l convinge să adere la organizație.

În perioada 1945-1946-1947 mă întâlneam cu Horia Macellariu: la el acasă pe str. Popa Nan, pe stradă la Condeescu, pe str. Toamnei și de câteva ori la mine acasă la adresa sus menționată.

Pentru că Horia Macellariu nu mai putea să locuiască în str. Popa Nan, m-a rugat să-i caut altă locuință.

Eu am întrebat-o pe cumnata mea Aneta Iosifescu dacă are vreo prietenă care va avea o cameră mobilată de închiriat și dânsa mi-a spus că doamna Otescu sau Romanov are o cameră mobilată, care în prezent se află liberă.

Ducându-mă la adresa indicată, am văzut camera mobilată și am închiriat-o pentru amiralul Macellariu, care s-a mutat în acea zi.

Acest fapt se petrecea în luna decembrie 1947.

Declar susțin și semnez propriu.

7 mai 1948

Căpitan-comandor rez. (ss) Eftimie Ștefan

51. 8 mai 1948. Declarația căpitan-comandurului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă modul de racolare a studentului Mircea Novac

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. în rezervă, provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele:

Prin iulie sau august 1945 întâlnindu-mă cu amiralul Horia Macellariu pe șos. Ștefan cel Mare, mi-a vorbit despre înființarea unei organizații și mi-a cerut să caut aderenți.

Cum de altfel am mai declarat și anterior, am vorbit despre această chestiune cu cpt. cdor. Panait și cu comandorul Toma Matei.

Prin toamna anului 1945 sau primăvara anului 1946, ducându-mă la Constanța și Brăila am vorbit cu lt.cdor. Petru Alex., lt.cdor. Zeamă și cpt. Bujeniță la Constanța și am comunicat acest lucru dlui amiral mai târziu.

A mai comunicat amiralului Horia Macellariu că în toamna anului 1945 am mai vorbit la Crăciun cu studentul în medicină Novac Mircea, care a acceptat să caute 2-3 aderenți.

De asemenea, în toamna anului 1947 ducându-mă în regiunea Turnu Severin, amiralul Horia Macellariu mi-a cerut să i-au contact cu comandorul Costin.

Rezultatul întrevederii l-am trecut între alte declarații.

Declar susțin și semnez propriu.

8 mai 1948

(ss) Căpitan-comandor Eftimie Ștefan

52. 8 mai 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta confirmă participarea sa la ședințele organizate în Str. Popa Nan, la domiciliul contraamiralului (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele:

Țiu minte că am participat la următoarele ședințe în Str. Popa Nan în primăvara anului 1947, cu comandorul Toma la domiciliul amiralului Horia Macellariu.

Tot în Popa Nan am găsit la amiralul Horia Macellariu pe comandorul Marin Anton, care la venirea mea continua o discuție, începută probabil cu mult înainte de sosirea mea, discuție în care vorbea despre o organizație a sa.

O altă ședință a avut loc la dl. cdor. Condeescu prin luna februarie 1948 și erau de față, în afară de comandorul Condeescu și subsemnatul, comandorul Toma și amiralul Horia Macellariu.

S-a studiat atunci o hartă a României pe care urma să se însemneze cu rotocoale punctate unde s-ar afla aderenții ai organizației.

Comandorul Condeescu s-a însărcinat să facă o copie după hartă urmând ca apoi să se facă însemnările prin creion.

Tot în casa comandorului Condeescu a mai avut loc o ședință la care au participat aceleași persoane de mai sus.

Dl. comandor Condeescu avea un anuar al Marinei și Horia Macellariu a vrut să se facă o listă a ofițerilor de marină, care să fie grupați pe mai multe categorii: foarte buni, buni și răi. Se făcea această clasificare în scopul de a se stabili un pontaj și a se vedea ce ofițeri pot fi cooptați. Începându-se operația, s-a constatat că anuarul fiind prea vechi, mulți ofițeri erau morți sau trecuți în retragere. S-a procedat azi la strângerea lor. După această operație, când a început să se facă lista s-a văzut că anuarul se termina la promoția de ofițeri care la acea dată erau prea mari în grad, iar promoții întregi de ofițeri și anume din cei mai tineri care interesau mai mult pe Horia Macellariu nu erau trecuți. Din această cauză, s-a renunțat la efectuarea acestei liste, iar comandorul Condeescu și-a luat sarcina s-o facă singur și apoi s-o prezinte amiralului.

Cu amiralul Horia Macellariu mă întâlneam și individual începând din anul 1945, nu numai în ședințe împreună cu ceilalți.

Declar susțin și semnez.

8 mai 1948

Căpitan-comandor (ss) Eftimie Ștefan

53. 8 mai 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă împrejurările în care l-a recrutat pe comandorul I. Panait

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. în rez. din Marina Militară, cu domiciliul în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele:

În București am încercat să recrutez pe cpt.cdor. Panait I. căruia i-am explicat rostul organizației noastre, arătându-i că șeful ei este amiralul Macellariu și că un războiu între anglo-americani este iminent, astfel că lucrurile se vor schimba cât de curând.

Cdor. Panait nu știu din ce motive a refuzat să adere la organizație.

Comunicând această situație d-lui amiral Horia Macellariu, acesta a fost cu mine de 2-3 ori la Panait, ca să-l convingem.

Pe cpt. Popa Aurel îl cunoșteam din trecut și l-am reîntâlnit în casa comandorului Panait. El fiind mai tânăr, a primit propunerea făcută lui Panait cu mai mult entuziasm. Eu i-am spus că dacă aderă, să caute și el trei membri și să-mi comunice când este gata. Pe cpt. Popa Aurel l-am mai întâlnit ultima dată prin decembrie 1947.

Pe cpt. Pisarciuc pe care nu-l văzusem de aproape un an de zile, l-am revăzut în ziua când Adriana Georgescu a venit în vizită la noi.

Numai când a plecat a fost condusă de Pisarciuc acasă, iar la câteva zile când au venit în vizită din nou amândoi, a venit și amiralul Macellariu, care vroia să vadă pe Adriana Georgescu.

După plecarea amiralului, Pisarciuc m-a întrebat cu ce se ocupă acesta, iar eu i-am răspuns că amiralul organizează rezistența în țară și l-am întrebat dacă vine să ia și el parte.

Declar, susțin și semnez propriu.

8 mai 1948

(ss) Căpitan-comandor Eftimie Ștefan

54. 9 mai 1946. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta prezintă încercarea eșuată de a-i recruta pe căpitan-comandorul I. Niculescu și locotenent-comandorul Constantin Lungeanu

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, cpt.cdor. în rez. provenit din Marina Militară, domiciliat în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele:

În toamna anului 1945, aflându-mă în Turnu Măgurele am căutat să conving să adere la organizația amiralului Macellariu pe cpt.cdor. Niculescu I. de la Școala Navală și mai târziu pe cpt.cdor. Antonescu Teodor, fără însă să reușesc.

Tot în Școala Navală am vorbit cu lt.cdor. Lungeanu C-tin de această organizație, rezultatul fiind nedecis deoarece nu mi-a răspuns nici da nici nu.

Declar, susțin și semnez propriu.

9 mai 1946

(ss) Căpitan-comandor rez. Eftimie Ștefan

55. 28 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Ștefan Eftimie prin care acesta recunoaște că a făcut parte din grupul subversiv condus de către contraamiralul (r) Horia Macellariu, care urmărea răsturnarea prin violență a regimului democratic din țară și a guvernului dr. Petru Groza

Declarație

Subsemnatul Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă provenit din Marina Militară, de ani 39, căsătorit, fără copii, în judecată dar nepedepsit cu domiciliu în București, Calea Moșilor nr. 362, declar următoarele:

Am făcut parte din grupul subversiv condus de către amiralul Horia Macellariu. Acest grup urmărea răsturnarea prin violență a regimului democratic de la noi din țară și a guvernului dr. Petru Groza.

Grupul a avut o activitate mai intensă începând din luna septembrie 1947 și până în luna martie 1948.

În cadrul ședințelor, amiralul Macellariu mi-a dat însărcinarea de a recruta noi membri, vizând în special militarii deblocați. El m-a asigurat că grupul nostru subversiv se bucură de sprijinul moral al regelui Mihai și al generalului Rădescu, pe care noi îl recunoșteam ca șef.

Când ne întâlneam, Macellariu mă punea la curent cu situația politică internă și externă, arătând că este evident un război între anglo-americani și U.R.S.S., că în acest regim grupurile subversive din țară vor avea de îndeplinit un rol important. Pentru aceasta, grupul nostru subversiv să mobilizeze cât mai multe forțe și să acționeze alături de anglo-americani pentru răsturnarea prin violență a guvernului și regimului din România.

Amiralul Horia Macellariu mi-a spus că are legături cu diferite grupuri subversive ca grupul subversiv legionar condus de Gh. Manu și P.N.Ț. Maniu în ilegalitate.

Amiralul Horia Macellariu mi-a spus că are legături cu americanii și că a scris un mesaj generalului Rădescu, pe care grupurile subversive din toată țara îl consideră ca șef.

Mi-a arătat că vom primi ajutorul anglo-americani în armament și alte materiale, prin generalul Rădescu și că vom acționa simultan cu alte organizații pentru răsturnarea guvernului și a regimului democratic din țară.

Totodată îmi amintesc că în aceste acțiuni, anglo-americanii ne vor ajuta la momentul potrivit, când vor lansa parașutiști, arme și materiale necesare operațiunilor.

În scopul mai sus arătat mi-a spus că împreună cu comandorii Toma și Condeescu să recrutăm noi membri, pe care să-i organizăm în grup de 3-4.

Amiralul Macellariu mi-a dat sarcini și instrucțiuni asupra modului cum să recrutăm noi membri.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau de bună voie și semnez propriu.¹¹¹

28 aprilie 1948

H/E.

56. 9 iunie 1951. Referat prin care căpitanul de securitate Cociu Adrian propune aducerea la D.G.S.S., pentru cercetare, a numiților Zeamă Dumitru și Petru Alexandru, aflați arestați la Tribunalul Militar București și care nu au fost cercetați niciodată de către organele Securității

Referat

În august 1948, a fost înaintat în fața justiției un lot compus din 60 de persoane, cap de lot Antonescu Gheorghe, constituite într-o organizație contrarevoluționară, din al cărui comitet făceau parte Bujoiu Ion, Horia Macellariu, Antonescu Gheorghe.

¹¹¹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 69.

Cu acest lot a fost trimis în fața justiției și fostul căpitan-comandor Eftimie Ștefan, fiind învinuit că a colaborat în mod activ, împreună cu Horia Macellariu și Toma Matei, la constituirea organizației de tip fascist.

A recrutat aderenți, constituind nuclee ale organizației în diverse regiuni ale țării. A înlesnit lui Horia Macellariu să se sustragă urmării autorităților, ajutându-l să se adăpostească în diferite locuri. A fost condamnat la 15 ani muncă silnică.

În cadrul activității pe care Eftimie arătase că a avut-o în organizația contrarevoluționară condusă de Horia Macellariu și alții, arăta că a recrutat o serie de elemente din diferite regiuni, în majoritatea lor dintre ofițeri de marină, și care au acceptat să facă parte din organizație, astfel: Oradea, pe maiorul Anca Dumitru, la Brăila pe căpitan-comandor Raba Ion și comandor Foca, la București pe comandorul Panait, căpitanul Popa, căpitanul Pisarciuc, la Constanța pe locotenent-comandor Petru Alexandru, locotenent-comandor Zeamă Dumitru, căpitan Bujeniță, activ, la Craiova, studentul Novac Mircea. La Turnu Măgurele, ar fi încercat să recruteze pe comandor Niculescu, căpitan-comandor Antonescu Teodor, activ și locotenent-comandor Lungeanu Constantin, activ.

Toți aceștia au fost înaintați în justiție împreună cu întreg lotul și condamnați la diferite pedepse variind între 2 ani și 25 ani primiți de Zeamă Dumitru, Petru Alexandru a primit 10 ani.

O parte din aceștia, printre care Petru Alexandru, Zeamă Dumitru, Lungeanu, Antonescu și alții, au fost condamnați în lipsă.

În octombrie 1950, Petru Alexandru și Zeamă Dumitru au fost arestați și depuși la Jilava.

Sus-numiții au făcut contestații, arătând că au avut tot timpul domiciliu stabil, că nu au avut cunoștință că au fost dați în judecată și că nu au avut cunoștință de vreo organizație.

De altfel, nici la interogatoriul ce li s-a luat în 21 februarie 1951, nu au recunoscut faptele ce li se pun în sarcină.

În notele scrise depuse de Zeamă Dumitru și Petru Alexandru, aceștia își motivează apărarea și pe faptul că Eftimie Ștefan nu și-a recunoscut în fața justiției activitatea și că în motivele de recurs acesta arăta: „Cu prilejul primelor cercetări, întrebându-se față de mine procedee de natura celor sancționate de dispozițiile art. 289 c.p. și nemaiputând suporta constrângerea fizică și morală la care eram supus și căreia urmăream în mod exclusiv să-i pun capăt, am scris declarațiunile care mi s-au dictat și care pentru considerațiunile mai sus expuse, rezultă că nu puteam exprima adevărul ci numai proza impusă mie silnic de organele anchetatoare.”

Prin încheierea din 26 aprilie 1951 a Tribunalului Militar, Secția I-a București, procurorul militar căpitan de justiție Ceako Eduard a pus concluzii de achitarea lui Zeamă Dumitru și Petru Alexandru, deoarece socotea că nu sunt probe contra acestora.

În 28 aprilie 1951, prin hotărârea tribunalului, se dispune trimiterea dosarului la Parchetul Tribunalului Militar București, pentru ca prin organele de securitate să se facă o confruntare între Eftimie Ștefan și inculpații Zeamă Dumitru și Petru Alexandru, pentru lămurirea situației.

Prin adresa primului președinte al Tribunalului Militar București din 3 mai 1951, se înaintează dosarul în cauză, pentru a se face confruntările cerute prin Sentința din 28 aprilie a.c.

Prin ordinul rezolutiv al tovarășului general maior Nicolschi din 4 mai 1951 și al tovarășului colonel Dulgheru M. din 28 mai 1951, se dispune cercetarea lui Eftimie Ștefan pentru a se putea lămuri situația lui Zeamă Dumitru și Petru Alexandru, Lungeanu și alții, dintre care unii sunt și astăzi în activitate și dețin chiar funcții importante în Marina Militară.

În 29 mai 1951, s-a cerut Direcției Generale a Penitenciarelor, cu nr. 409631, ca deținutul Eftimie Ștefan ce se află încarcerat la penitenciarul Aiud să fie pus la dispoziția D.G.S.S. – Regiunea Cluj.

În seara zilei de 6 iunie 1951, numitul Eftimie Ștefan a fost dus la D.G.S.S.

Din cercetarea acestuia am stabilit următoarele:

Eftimie Ștefan, fost căpitan-comandor, este născut la 3 martie 1909, la Brăila, fiul lui Tudor și Paraschiva, căsătorit cu Elena, de origine socială burgheză, cu ultimul domiciliu în București, Calea Moșilor nr. 362, condamnat la 15 ani muncă silnică pentru participarea la o organizație contrarevoluționară, pedeapsă pe care o execută în penitenciarul Aiud.

A fost arestat la 23 aprilie 1948, fiind implicat în organizația contrarevoluționară condusă de inginer Bujoiu, Horia Macellariu și alții.

Pe Horia Macellariu l-a cunoscut în anul 1938, cu ocazia unui voiaj făcut la Malta pe un distrugător.

Nu a avut niciun fel de relațiuni de serviciu sau de altă natură cu acesta până în anul 1945, când Macellariu s-a oferit să-i fie martor într-un proces pe care Eftimie Ștefan îl avea la Tribunalul Militar București, fiind acuzat că a părăsit la 26-27 august 1944 portul, înainte de intrarea trupelor sovietice în port.

L-a revăzut pe Macellariu în toamna anului 1947, când a fost chemat de acesta la telefon, fixându-i o întâlnire la Foișorul de Foc.

La această întâlnire, Macellariu i-a comunicat că a fost condamnat în procesul „Sumanelor Negre” și i-a cerut o cameră unde să se poată ascunde. Eftimie Ștefan, în urma rugăminții lui Macellariu, i-a găsit o cameră la o cunoscută de-a sa anume Otescu de pe strada Toamnei, unde l-a recomandat cu numele fals de avocatul Popa, pentru a-i păstra conspirativitatea.

Înainte ca Macellariu să se mute la această adresă, Eftimie l-a vizitat în diferite rânduri și la vechiul său domiciliu din strada Popa Nan.

La una din vizitele făcute lui Macellariu, pe care Eftimie îl alimenta, s-a dus însoțit de comandorul Toma Matei, căruia îi indicase locul unde se ascunde Macellariu, Toma Matei dorind să-l vadă pe Macellariu, așa pretinde Eftimie, pentru a-i schimba o foaie calificativă în care fusese prost notat de Macellariu.

Eftimie pretinde că Macellariu nu i-ar fi vorbit niciodată despre vreo organizație contrarevoluționară, dar deși știa că este condamnat și urmărit de Securitate, i-a găsit un loc de refugiu unde îl vizita foarte deseori, aducându-i alimente.

Eftimie pe vremea aceea se ocupa cu plasarea de alimente pe care le aducea din provincie.

Macellariu se interesa întotdeauna de la Eftimie despre locurile unde a fost plecat.

Spunându-i odată că pleacă la Severin, Macellariu i-a cerut să treacă pe la comandorul Costin să-i trimită salutări și să-l întrebe dacă „și acum are aceeași stimă pentru el, când este condamnat”.

În iunie 1945, Macellariu i-a spus că deoarece nu mai face parte din armată, dorește să intre într-un partid democrat.

La sfârșitul toamnei anului 1947, l-a însoțit pe Macellariu la comandorul Condeescu, unde au discutat după un anuar al ofițerilor de marină pe care-l avea Condeescu „calitatea” ofițerilor din Marina de război și comercială. În privința întâlnirilor avute împreună cu comandorul Toma și Macellariu, Eftimie ne arată că în afară de data când l-a dus pe Toma la Macellariu, pentru a-i schimba calificativul, s-a mai întâlnit cu aceștia în următoarele împrejurări:

Tot în toamna anului 1947, tot la Macellariu acasă, în strada Popa Nan, unde l-a găsit pe Toma împreună cu comandorul de aviație, colonel cu stea Marin Anton. Puțin timp după venirea sa, cei doi au plecat și l-a auzit pe Toma spunându-i lui Macellariu la plecare „Dacă dumneavoastră nu vreți, fac eu singur”.

O altă dată, ducându-se cu Macellariu la Condeescu acasă, l-a găsit aici și pe Toma.

A mai fost încă o dată cu Macellariu acasă la Condeescu, cu scopul ca Condeescu să-l ajute materialicește pe Macellariu.

Macellariu s-a întâlnit cu Toma Matei și în casa lui Eftimie, unde aceștia doi veniseră după niște ulei. Pe Macellariu l-a însoțit odată și în casa căpitan-comandorului Panait, de la care Macellariu a împrumutat niște cărți de citit.

Eftimie pretinde că la niciuna din aceste vizite făcute la Macellariu sau cu Macellariu la vreunul din cei arătați mai sus, nu s-a discutat niciodată despre vreo organizație contrarevoluționară.

În privința recrutării de către Eftimie a numiților Petru Alexandru, Zeamă Dumitru, Niculescu I., Lungeanu Constantin, Antonescu și alții, pe care i-a indicat în declarațiile sale din 1948 că i-ar fi recrutat în organizație, pretinde că nu corespund adevărului.

Pe Petru Alexandru și Zeamă Dumitru nu i-a mai văzut din 1945.

În privința lui Lungeanu, Niculescu și Antonescu, arată că au fost primele trei nume de ofițeri din Târgu Măgurele ce i-au venit în minte atunci când a fost întrebat de persoanele pe care le vedea în acest oraș.

Eftimie pretinde că nu a recrutat în organizație pe niciunul din aceștia și că nici nu ar fi discutat vreodată cu ei despre vreo organizație.

Cităm: „Toți acești cinci ofițeri, precum și alții despre care se vorbește în dosar, nu au decât vina de a fi ofițeri de marină, prin urmare numele lor cunoscute de mine și neșansa de a-mi fi trecut prin minte într-un moment când nu mai eram stăpân pe nervii mei.”

Fiind întrebat asupra motivelor care l-au determinat să facă totuși aceste declarațiuni, Eftimie ne arată că declarațiile au fost date sub presiune, după 4 zile de anchetă continuă.

Fiind întrebat cum se face că totuși și-a menținut declarațiile ulterior, dând diferite declarații la date deosebite, declarații având același conținut, Eftimie declară că și acestea au fost date sub presiune, la sugestia anchetatorului, pentru a scăpa de anumite constrângeri.

Concluziuni:

Din cercetarea lui Eftimie Ștefan, condamnat la 15 ani muncă silnică, deoarece a făcut parte din organizația contrarevoluționară a lui Horia Macellariu, activând în organizație și recrutând diferite elemente în cadrul organizației, s-a stabilit că acesta nu mai recunoaște decât o parte din acuzațiile ce i s-au adus.

Astfel, recunoaște că a găsit o locuință conspirativă lui Horia Macellariu, pe care-l știa condamnat și urmărit de autorități și că îl însoțea pe acesta la diferiți ofițeri de marină.

Nu recunoaște însă că în vizitele făcute cu Macellariu ar fi avut anumite discuțiuni cu caracter subversiv și că ar fi recrutat în organizație pe niciunul din cei indicați în declarațiile sale din 1948, pretinzând că aceste declarațiuni au fost date sub influența anchetatorilor, fiind sub continuă presiune.

De altfel, din cercetarea dosarului Tribunalului Militar s-a stabilit că nici în fața Justiției Eftimie nu a recunoscut toate aceste fapte, decât cele arătate mai sus.

Deci, nu s-a putut stabili până în prezent niciun fel de vinovăție a numiților Petru Alexandru, Zeamă Dumitru, Niculescu I., Lungeanu Constantin și Antonescu Gheorghe.

Propuneri:

Pentru stabilirea adevărului, propunem să fie aduși la D.G.S.S., pentru cercetare, numiții Zeamă Dumitru și Petru Alexandru, ce se găsesc arestați la Tribunalul Militar București și care nu au fost cercetați niciodată de către organele Securității.¹¹²

Căpitan de securitate

Cociu Adrian

s/s indescifrabil

C.A./Z.E.

2.5. Coinculpatul comandor Condeescu Dumitru

57. 17 aprilie 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru prin care prezintă împrejurările în care a fost contactat de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor (r), domiciliat în București, str. Dr. Grigore Mora nr.21, declar următoarele:

În toamna anului 1947, prin luna noiembrie sau decembrie, camaradul meu, comandor (r) Toma Matei mi-a comunicat că amiralul Horia Macellariu ar dori să mă vadă. La început am rămas foarte contrariat, deoarece știam pe amiralul Macellariu plecat din țară. Am fost împreună cu c-dorul Toma (care în prealabil a aranjat întvederea) și m-am întâlnit cu amiralul Macellariu în dreptul squarului din dosul bisericii Popa Nan.

Pe atunci, amiralul stătea în acel cartier. După această dată, la un interval de timp de vreo două săptămâni, m-am întâlnit din nou cu amiralul Macellariu, când a venit cu mine și Romeo Snaidero (cu domiciliul în Bulev. Ferdinand 82).

Am mai avut două sau trei întvederi cu amiralul Macellariu pe stradă și anume în dreptul Bisericii Precupeții Vechi – amiralul Macellariu mutându-se în acest cartier și anume pe str. Toamnei. Această adresă nu mi-a comunicat-o decât abia prin luna februarie 1948.

În strada Toamnei, după ce amiralul Macellariu mi-a dat adresa, am fost de mai multe ori, deoarece îmi cerea să-i fac diverse cumpărături prin oraș.

¹¹² Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 160-165.

În tot acest timp am cunoscut prin amiralul Macellariu pe următorii:

- Ing. Cezar Nițescu, director la Soc. Româno-Americană
- Avocat Rene Policrat
- Puiu Polizu și
- Încă un domn care mi se pare că se numea Balș.

Pe aceste persoane le-am văzut o singură dată în casă la amiralul Macellariu și tot o singură dată în casă la mine în timpul când amiralul Macellariu a stat la mine (cu excepția d-lui Balș care nu a venit la mine și ing. Cezar Nițescu care a venit la mine acasă de două ori).

Relațiunile dintre mine și amiralul Macellariu se pot rezuma la cereri din partea sa pentru diferite cumpărături.

De câte ori mă vedeam cu amiralul Macellariu discutam chestiuni de ordin internațional, diverse comunicări ale posturilor de radio străine, el neavând acasă post de radio.

Târziu, și asta s-a întâmplat prin luna februarie a.c. stând de vorbă cu amiralul Macellariu la el acasă mai mult, mi-a spus că în eventualitatea unui război între U.R.S.S. și anglo-americani, el vede evenimentele precipitându-se brusc. În această situație, organele de conducere pierd controlul ordinii interne. Mi-a comunicat în continuare că el are înjghebată o organizație cu care să facă față evenimentelor până la completa restabilire a ordinii.

Mi-a cerut să caut să recrutez și eu oameni din rândul cunoscuților și prietenilor.

Eu nu am făcut nicio recrutare în plus în afară de prietenii mei vechi: lt.col. Popovici Alexandru, Romeo Snaidero și Marcel Tăutu, pe care i-am prezentat și amiralului.

Din felul cum mi-a expus atât mie cât și prietenilor mei intențiunile sale nu rezulta nimic agresiv sau care ar contraveni măsurilor de ordine și siguranță a Statului.

Am condus pe amiralul Macellariu în cursul lunii februarie a.c. la următoarele întrevederi:

- Una cu doi membri ai Partidului Național-Țărănesc (Dobrescu și Roxin) – întâlnirea a avut loc la biroul avocatului Dumitriu din str. Nicolae Filipescu.
- Una cu Roxin în casa avocatului Dumitriu din Sf. Ion Nou.
- Una cu Cezar Simionescu, tot în casa avocatului Dumitriu.

Toate aceste întrevederi au avut loc în intervalul lunii februarie (date precise asupra zilelor nu mai rețin). La aceste întrevederi nu s-au discutat decât numai chestiuni politice pe plan internațional.

În seara zilei de 26 martie, amiralul Macellariu a avut întrevedere cu c-dor av. (r) Tănăsescu, la locuința acestuia din Str. Tetrat, după care a venit la mine acasă și a locuit până în ziua de 31 martie, când l-am dus în Bulev. Ferdinand 82 la Romeo Snaidero.

În timpul când amiralul Macellariu a stat la mine, a văzut pe:

- Ing. Cezar Nițescu, de două ori.
- Avocat Rene Policrat, cred că o dată.
- Puiu Polizu, o dată.
- C-dor (r.) Toma Matei, de două sau trei ori.

- Lt.c-dor (r) Tăutu Marcel și lt.c-dor (r) Drimba Gheorghe, o dată (când au venit acești ofițeri nu eram acasă).

În afară de aceștia, a venit în lipsa mea de acasă o doamnă cu numele de Jeni, soția unui fost arhitect în Ministerul Marinei (în prezent nu mai știu dacă mai face serviciu la Marină, de asemeni nu-i știu numele).

Tot la mine acasă, amiralul Macellariu a chemat pe d-ra Adriana Dumitriu, fostă secretară a g-ralului Rădescu, în două rânduri.

În afară de aceste două femei, amiralul Macellariu mai cunoștea pe o doamnă Popovici, funcționară la Telefoane, care după câte mi-a declarat dânsul în timpul când stătea în Popa Nan, unde nu avea telefon, aceasta îi făcea legăturile, ea știind în orice moment unde poate fi găsit. În prezent aceasta doamnă, după câte știu de la amiralul Macellariu, nu este la Telefoane, fiind epurată.

Pe amiralul Macellariu, la locuința din Bulev. Ferdinand nr. 82 l-am văzut ultima oară în ziua de 3 aprilie dimineața. De la această dată și până în prezent nu l-am mai văzut. În seara zilei de 6 aprilie, întâlnindu-mă cu lt.col. Popovici și Romeo Snaidero vis-a-vis de Restaurantul Colos (cu lt.col. Popovici m-am întâlnit la ora aproximativ 7, în dreptul Berăriei Mircea și de acolo am plecat spre restaurantul Colos), am aflat de la Romeo Snaidero că amiralul Macellariu este încă la el. Romeo Snaidero mi-a spus, de față fiind și lt.col. Popovici, unde ar putea să-l ducă pe amiralul Macellariu de la el într-un caz eventual, la care i-am răspuns că nu știu, să rezolve el și cu amiralul Macellariu această chestiune.

Lt.col. Popovici mi-a comunicat că întâlnindu-se cu av. Toma (cumnatul meu), acesta i-a spus că a fost arestată soția mea, cumnata mea și cumnatul meu. Aceasta m-a afectat foarte mult, fapt care m-a făcut să mă despart de ei imediat și de atunci nu am mai știut nimic de nimeni și nici nu am căutat ca să aflu, dat fiind că în casele pe unde am stat, nu am părăsit locuința.

Pe când amiralul Macellariu se găsea la mine acasă mi-a spus că generalul Paul Teodorescu și-a manifestat dorința de a-l vedea, dar că nu se va întâlni.

Amiralul Macellariu și-a camuflat numele: la început, pe când stătea în Popa Nan, avea numele de Aman; mutându-se în Str. Toamnei, acolo ședea sub numele de avocat Popa Ion sau avocat Ionescu.

Am plecat de acasă în după amiaza zilei de 1 aprilie. M-am dus la cumnatul meu av. Radu Teodorescu în Bulev. Ferdinand 17, unde am stat până în ziua de 3 aprilie.

În după amiaza zilei de 3 aprilie, am plecat la familia farmacist Vidu Ion, str. Anul 1848 nr. 3, cărora le-am spus că m-am certat cu soția mea și-i rog să mă găzduiască 2-3 zile.

În dimineața zilei de 7 aprilie, am plecat în Costache Negri 10 A, la d-na Ionescu, căreia spunându-i la fel (sunt certat cu soția), am locuit până în ziua de 9 aprilie (am locuit la d-na Vera, sora d-nei Ionescu, care ocupă în același bloc apartamentul de la demisol); Când m-am dus la d-na c-dor Popescu Tudor str. Eugen Iosif nr. 8, căreia i-am cerut să fiu găzduit pentru o noapte, soțul ei nefiind acasă (era la țară), am fost găzduit la sora dumneaei, d-na inginer Măinescu Gh., str. (soțul doamnei era bolnav în spital, iar doamna a dormit în acea noapte la spital).

A doua zi dimineață (10 aprilie), am plecat la d-na și dl. Willy Grosu, str. Gh. Păun nr. 9. Aceștia le-am spus la fel că m-am certat cu soția și vreau să divorțez; aici am stat până în ziua de 15 aprilie - când am plecat din nou în str. Costache Negri nr. 10, unde am fost găsit astăzi 17 crt.

17 aprilie 1948

(ss) Condeescu Dumitru, c-dor rez.

58. 23 aprilie 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru prin care prezintă relațiile în cadrul organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu și contactele acesteia cu alte partide, misiuni militare și organizații

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, cu ultimul domiciliu în București, strada Dr. Grigore Mora nr. 21, în continuarea declarației anterioare, mai declar următoarele:

În legătură cu orașele din provincie, în ceea ce privește persoanele ce făceau parte din organizație, nu mai am nicio cunoștință, afară de cele declarate anterior.

În afară de persoane declarate anterior nu mai am cunoștință de alte persoane care ar fi făcut parte din organizație, cu excepția unei doamne cu numele de Jeni, o femeie brunetă dezvoltată, căsătorită cu un arhitect, fostă în serviciul Marinei Militare și care știu că era în termeni de prietenie cu amiralul Macellariu. Această doamnă a vizitat pe amiralul Macellariu o dată, pe când stătea la mine, vizita a avut loc în lipsa mea.

Locotenent-colonelul Popovici Alexandru, care făcea parte din grupa mea, nu mi-a spus niciodată dacă a recrutat membri pentru organizație.

Locotenent-comandorul (r) Tăutu Marcel nu mi-a vorbit de nicio persoană care ar fi recrutat-o pentru organizație, cu excepția unui frate al său mai mare, despre care îmi spunea că se înțelege foarte bine și are multă încredere în el.

Avocatul C. Dumitriu era prieten de-al meu, aveam cu el relații de familie. El făcea politică național-țărănistă. Prin mine, amiralul Macellariu a cunoscut pe avocatul Dumitriu. Prin avocatul Dumitriu, amiralul Macellariu a luat contact cu membrii național-țărăniști Dobrescu, Roxin și Cezar Simionescu. Întrevederile cu aceștia au avut loc la biroul avocatului Dumitriu, din strada Nicolae Filipescu, o dată cu Dobrescu și Roxin, la locuința avocatului Dumitriu, din strada Sf. Ion Nou, o dată cu Roxin și o dată cu Cezar Simionescu. Toate aceste întrevederi au fost în intervalul de timp 10 februarie-10 martie 1948, timpul îl dau cu aproximație.

La aceste întrevederi s-a discutat, prima dată, cu Dobrescu și Roxin, s-a făcut din partea lui Roxin o expunere în cadrul statutului național-țărănesc, după care Dobrescu urmează, în lipsa lui Iuliu Maniu, la conducerea Partidului Național Țărănesc.

După aceasta, amiralul Horia Macellariu a discutat cu Dobrescu și Roxin asupra organizației din Capitală a Partidului Național-Țărănesc și din expunerea membrilor conducători ai partidului, rezulta că ei au pierdut contactul cu membrii, cu excepția provinciilor, unde contactul se mai menține. În ceea ce privește pe amiralul Macellariu, cu organizația sa, Roxin cerea amiralului să se înregistreze în Partidul Național-Țărănesc. La aceasta, amiralul Macellariu a răspuns că prin tradiția familiei sale, rămâne legat sufletește de Partidul Național-Țărănesc, prin faptul că partidul ar fi luat ființă în casa bunicului său, dar nu se poate înregistra cu organizația sa în partid, din cauză că are în compunerea organizației membri și din alte partide. Au ajuns la această discuție la concluzia că deși nu se va înregistra în Partidul Național Țărănesc, totuși amiralul Macellariu va avea din partea partidului tot sprijinul. Trecându-se la o altă ordine de idei, Roxin a făcut o expunere asupra Bisericii Unite. A arătat că prin Țara Românească am avea numai de câștigat, dacă am adera la Biserica Unită. A explicat că masele nu ar observa trecerea, deoarece

oficierea slujbei este la fel, totul nu este decât de convins forurile bisericești. Am avea de câștigat, a explicat Roxin, prin faptul că am avea sprijinul Papei, iar preoții noștri și-ar completa cultura la Roma. Tot cu această ocazie, a spus Roxin amiralului că el pleacă în străinătate, trimis de partid și ar voi să meargă și amiralul. Răspunsul amiralului urma să fie dat mai târziu.

A doua oară, numai cu Roxin acasă la avocatul Dumitriu, invitați la masa de seară. Cu această ocazie nu s-a discutat decât generalități în legătură cu politica internațională, după care Roxin a făcut o expunere asupra plecării, spunând că prin fiul său a aranjat și studiat modul de trecere al frontierelor, încât 90% este sigur de reușita plecării. Necesită pentru cheltuielile de trecerea frontierelor în total cam una sută mii lei de persoană. Cu această ocazie, răspunsul amiralului asupra plecării a fost negativ.

După aceasta, amiralul Macellariu a povestit o serie de amintiri de la Marele Cartier cu Antonescu.

Roxin a spus amiralului Macellariu că este nevoit să plece în străinătate, deoarece Partidul Național Țărănesc nu mai dispune de niciun ban și vrea să ia contact cu străinătatea, cu prietenii politici, pentru a obține bani, pe care apoi să-i trimită în țară.

A treia oară, tot la Dumitriu acasă, cu Cezar Simionescu, invitați fiind la masa de seară. Cu această ocazie nu s-au discutat decât numai chestiuni în afara de politică. Cezar Simionescu a povestit din întâmplările prin care a trecut de când este fugit de acasă, iar amiralul Macellariu, amintiri din timpul războiului, prin care a povestit cazul cu Ion Mihalache, cum a cerut să ia parte la război contra U.R.S.S. și modul cum s-a achitat.

Aceasta declar, sub semnătură proprie.¹¹³

23 aprilie 1948

s/s Condeescu Dumitru

59. 24 aprilie 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru prin care prezintă viziunea contraamiralului (r) Horia Macellariu privind răsturnarea regimului prin metode de violență

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor în rezervă provenit din Marina Militară, cu ultimul domiciliu în București, str. dr. Grigore Mora nr. 21, în continuarea declarațiilor anterioare mai declar următoarele:

În legătură cu întrebarea pusă referitor la răsturnarea regimului prin metode de violență, răspund: Nu am avut niciodată cunoștință și nici nu am discutat cu nimeni din organizația amiralului Macellariu, întrebuițarea de metode violente pentru răsturnarea prin forță a regimului.

Am fost întotdeauna pentru o atitudine expectativă sau, mai bine zis, o rezistență pasivă.

În această chestiune am discutat ultima dată cu comandorul Toma Matei (care în dimineața zilei când a fost arestat), ne-am plimbat pe strada Roma și Dorobanți. Reaminteam camaradului meu punctul meu de vedere de totdeauna și anume de a nu se încerca niciun act de violență și după câte cred că își reamintește camaradul meu, a fost și el de aceeași părere.

¹¹³ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 9, f. 530-531.

Mai pot adăuga că la prima întrevvedere pe care amiralul Macellariu Horia a avut-o cu membrii Partidului Național-Țărănesc Dobrescu și Roxin s-a discutat că nu trebuie să se gândească nimeni la acte de violență pentru a nu agrava situația prietenilor politici care sunt închiși.

Tot datorită faptului că nu m-am gândit niciodată să comit acte de violență sau că s-ar reuși o răsturnare de guvern prin acte de violență, este că nu mi-am mărit numărul membrilor în jurul meu, ci am rămas cu aceiași cu care am fost de la început.

Nu cunosc în detaliu cum au avut ceilalți camarazi organizat grupările lor. În principiu, fiecare membru grupa în jurul său trei-patru prieteni și apoi fiecare la rândul său trebuia să grupeze în jurul său cel mult trei, în așa mod că un membru nu cunoștea decât cel mult trei-patru persoane, fără însă a cunoaște decât cel mult trei-patru persoane, fără însă a cunoaște mai departe pe ceilalți. Eu nu mi-am făcut decât un grup de doi prieteni la început (locotenent-colonel Popovici Alexandru și Snaidero Romeo) la care s-a adăugat mai târziu locotenent-comandorul rezervă Tăutu Marcel.

Nu am căutat să mai măresc acest grup și nici nu am cunoștință de la prietenii mei că și-ar fi format la rândul său membrii cu excepția lui Romeo Snaidero, care a luat pe lângă el pe cei doi cumnați ai săi și aceștia nu atât pentru a mări numărul membrilor în organizație, cât a-i recomanda amiralului Macellariu pentru a-i avea pe lângă el ca agenți de legătură.

În general, ședințe nu se țineau. Ocazional și așa putea afirma că nu am avut de când cunosc pe amiralul Macellariu decât două sau trei ședințe. La prima au participat amiralul Macellariu și comandorul Toma, aceștia au avut loc la mine acasă, când amiralul Macellariu fiind invitat la masă, a voit să vadă după masă pe ceilalți.

În gruparea mea nu se țineam ședințe. Mă întâlneam cu locotenent-colonel Popovici și locotenent-comandor Tăutu Marcel prin oraș, de obicei pe la restaurantul „Mircea”, unde înainte de masă la un aperitiv ne schimbam diferitele impresii.

O singură dată, după câte îmi reamintesc, am convocat la mine pe locotenent-colonel Popovici și Romeo Snaidero, aceasta era în cursul lunii februarie când le-am făcut cunoscut misiunea primită de la amiralul Macellariu și anume de a culege fiecare din cercul prietenilor săi informații și a le comunica apoi în timpul cel mai scurt timp amiralului.

În general nu țineam ședințe, ci toate atunci când aveau loc întrevederile erau ocazionale și nu numai pentru a schimba păreri sau informații ci și pentru faptul de a ne vedea treceau totuși câte odată multe zile fără să ne vedem, cum este cazul cu Snaidero Romeo, cu care mă vedeam foarte rar.

Menționez în ceea ce privește informațiile pe care trebuia să le culegem și să dăm amiralului Macellariu că ele se refereau la transmisiuni prin radio ale posturilor străine. Alte informații se refereau la diversele știri care circulau prin oraș și pe care le culegeau fiecare de la prietenii pe care fiecare le avea.

Spre exemplu, circula prin oraș zvonul că ar fi trecut prin țară trenuri cu ofițeri superiori și intelectuali bulgari deportați în U.R.S.S. Într-o gară s-ar fi aruncat de către aceștia bilete scrise în franțuzește, prin care se menționa că sunt ofițeri superiori și intelectuali deportați din Bulgaria.

Zvonuri în legătură cu arestări care se fac zilnic de ofițeri superiori și ofițeri generali. Toate aceste informații erau raportate apoi amiralului Macellariu Horia de către fiecare personal.

În ceea ce mă privește, am dat amiralului Macellariu, după câte îmi reamintesc, următoarele informații:

Am extras din ziarul „Scânteia” sau „Semnalul” un articol al Direcției P.C.R. referitor la starea parcului flotant de pe Dunăre, ramfluari efectuate în intervalul de timp 23 august 1944-1 februarie 1948, starea porturilor și îmbunătățirile realizate.

Am mai comunicat că am auzit de un accident de cale ferată în Oltenia a trenului Timișoara – București, despre care se vorbea că ar fi fost în legătură cu un atentat.

La această informație l-am găsit pe amiralul Macellariu mai bine informat, cunoscând și stația pe care eu nu o știam. Am mai comunicat o informație, pe care am auzit-o într-una din zile în autobuzul 31, și anume că guvernul a luat măsuri severe de pază la graniță de vest, spre a stăvili trecerile clandestine care începuseră să se facă pe o scară întinsă, realizându-se de către organizatori beneficii fabuloase.

Nu se făceau convocări și nu țineam ședințe în gruparea mea, ci după cum am menționat mai sus nu a avut loc la mine acasă decât o singură convocare a prietenilor mei și aceasta pentru a le comunica misiunea primită de la amiralul Macellariu.

Comunicările ce eventual le aveam de făcut prietenilor mei, le făceam verbal. În caz de arestarea unui membru al organizației prin comunicarea X s-a îmbolnăvit, sau X acasă este curățenie sau deparazitare etc., iar ceilalți trebuia să-și ia măsurile pe care le găseau fiecare de cuviință. Toate acestea erau cunoscute în general deși noi, adică locotenent-colonel Popovici, Snaidero Romeo și locotenent-comandor Tăutu Marcel, nu am pus niciodată problema directă a arestării unuia din noi, neștiindu-ne urmăriți și totuși fiecare își propusese plecarea de acasă, ca o măsură de prudență.

Nu m-a însărcinat și nici nu mi-a vorbit niciodată amiralul Macellariu în ceea ce privește procurarea de armament, muniții sau material de distrugere, de la prietenii mei aflați în prezent în cadrele active. De altminteri, țin să accentuez că nu am mai păstrat contact personal cu niciunul din camarazii sau prietenii din alte arme aflați în prezent în activitate, după data de 1 august 1946, când am trecut în cadrul disponibil.

De asemenea, nici nu am cunoștință că amiralul Macellariu să fi însărcinat pe altcineva din organizație cu procurarea de armament, munițiuni sau material de distrugere.

Nu mi-a dat amiralul Macellariu sarcina de a redacta sau difuza material de propagandă și nici de a procura mașină de scris sau de multiplicat. Cu această chestiune știu că se ocupa comandorul Toma Matei.

Mi-a arătat amiralul Macellariu un manifest care era redactat de o grupare „Vlad Țepeș II” și despre care spunea că ar fi fost aruncate de un avion în cartierul Văcărești - Dudești, care accentua chiar că în noaptea aceea s-ar fi auzit și tunuri A.A.

Despre proiectele amiralului Macellariu de executarea membrilor guvernului după răsturnarea guvernului, nu am nicio cunoștință.

Amiralul Macellariu cerea să formăm nuclee în sânul unităților militare și instituțiilor de stat. Nu am întreprins nimic personal în această direcție, mai întâi din cauza timpului scurt care s-a scurs între propunerea amiralului și data când am părăsit domiciliul și în al doilea rând lipsa completă de legături cu aceste instituții.

În legătură cu scrisoarea adresată de amiralul Macellariu lui Rădescu, amiralul mi-a citit conceptul care era o scrisoare de devotament către Rădescu și pe care amiralul mi-a spus că o trimite prin intermediul fostei lui secretare Adriana Georgescu, avocată.

Am un cumnat Victor Toma, cu domiciliul în strada Dr. Severeanu 20. Cunoștea pe amiralul Macellariu și a voit să-l vadă, astfel că întruna din seri, pe la începutul lunii februarie 1948, ne-am întâlnit la statuia Tudor Vladimirescu, lângă biserica Precupeții Vechi, într-o seară. Mai era și comandorul Toma Matei. Ne-am plimbat pe stradă, în care timp amiralul Macellariu a discutat cu cumnatul meu chestiuni de ordin politic, în general. După câte îmi amintesc, urma ca cumnatul meu să-i facă prin prietenii săi legătura amiralului cu Titel Petrescu.

Cumnatul meu, Victor Toma nu știa nimic de organizație, nici de la mine și nici de la amiralul Macellariu. După ce am terminat de discutat, amiralul Macellariu și cumnatul meu ne-am despărțit. Eu am plecat cu comandorul Toma Matei spre casă, iar cumnatul meu a plecat de asemenea spre casă singur.

Nu am dat mai sus alte detalii asupra convorbirii cumnatului meu, deoarece nu l-am întrebat după aceasta ce a vorbit și nici pe amiralul Macellariu.

În legătură cu numărătoarea membrilor organizației arăt următoarele: în afară de prima dată când în prezența amiralului Macellariu s-a făcut numărătoarea, s-a mai discutat această chestiune la mine acasă și aceasta era aproximativ sfârșitul lunii februarie sau începutul lunii martie. Chemasem la mine acasă pe locotenent-colonel Popovici, Romeo Snaidero și după câte mi se pare și pe domnul comandor (r) Tăutu Marcel spre a le comunica în legătură cu informațiile cerute de amiralul Macellariu.

Cu această ocazie a venit pe la mine și comandor Toma Matei. Îmi aduc aminte că s-a discutat în legătură cu rezultatul numărătoarei obținut la prima ședință în prezența amiralului.

Numărătoarea membrilor care s-a făcut, amiralul Macellariu și cu Toma Matei îmi dicta, iar eu scriam. Comandorul Toma Matei dicta după o notiță, iar amiralul Macellariu îmi dictat datele din memorie. Se dicta orașul și în dreptul lui numărul de membri.

S-a început cu orașul București, după care s-a continuat cu celelalte, în total 10–12 orașe, de precizat nu pot preciza numărul orașelor, însă toate mi-au fost dictate parte de amiralul Macellariu și parte de comandorul Toma, eu neavând nicio legătură în provincie.

Numărătoarea după câte îmi reamintesc, s-a făcut o singură dată. Amiralul Macellariu vrând să știe pe ce număr de membri poate conta.

Harta României a fost făcută de comandorul Toma Matei, tot el a făcut și planul orașului București. Hărțile au fost făcute după recomandarea amiralului Macellariu, care voia să-și dea seama asupra modului de repartizare a orașelor față de centre, orașele în care au membri, precum și față de repartizarea membrilor din orașul București.

Când s-a cerut de către amiralul Macellariu, comandorului Toma să arate pe planul orașului București modul cum sunt răspândiți membrii, acesta a răspuns că nu poate da o situație exactă, deoarece la majoritatea nu știe adresele.

În timpul când amiralul Macellariu stătea la mine a venit comandorul Toma, însoțit de fiul său Virgil. Aceasta s-a întâmplat când era prezentă la mine doamna avocat Adriana Georgescu, cu logodnicul ei. Nu a stat la mine decât maximum 15 minute, venise numai să-l vadă pe amiral. Fiul său Virgil a mai venit odată singur într-o seară, nu-mi mai amintesc cu ce motiv și a văzut pe amiralul Macellariu, a stat cu această ocazie cam 15–20 minute.

Romeo Snaidero nu avea o legătură directă cu amiralul Macellariu.

Precizez și vreau să rectific o declarație dată anterior, că în timpul cât a stat amiralul Macellariu la mine, comandorul Toma nu a venit decât o singură dată și aceasta s-a în-

tâmplat într-o sâmbătă seară, 27 martie, când se găsea la mine domnișoara avocat Adriana Georgescu cu logodnicul ei.

În timpul cât amiralul Macellariu a stat la mine acasă eu lipseam foarte adeseori de acasă dimineața după diverse treburi personale așa că dacă cumva comandorul Toma Matei a venit în acest timp la mine acasă și de care eu până în prezent nu am avut cunoștință, atunci urmează ca el sau amiralul Macellariu să precizeze.

Menționez că la 23 martie, când amiralul Macellariu Horia a venit la mine acasă, știam că va veni. El urma să se întâlnească în aceeași seară cu domnișoara avocat Adriana Georgescu, după care va veni să stea la mine câteva zile.

Când a venit la mine era însoțit de locotenent-colonelul (r) Popovici Alexandru și de comandorul Toma Matei. Eu îl așteptam cu masa, eram singur, soția mea fiind plecată la sora ei care era bolnavă.

Comandorul Toma m-a rugat să nu mă supăr, dar în această seară amiralul Macellariu va lua masa la el.

Am rămas singur cu domnul locotenent-colonelul Popovici, iar amiralul Macellariu a plecat cu Toma, unde după ce a luat masa a venit la mine.

Până la 23 martie, amiralul Macellariu a mai fost la mine acasă de două ori sau de trei ori, precis nu-mi amintesc, odată cred că a fost la masă la mine înainte de sărbătorile Crăciunului.

De asemenea, m-am întâlnit cu amiralul Macellariu pe stradă în mai multe rânduri în intervalul de când l-am revăzut prima dată până la 23 martie. La una din întâlniri și care după câte îmi reamintesc era a doua întâlnire, am fost însoțit și de Romeo Snaidero. Întâlnirea a avut loc în dosul bisericii Popa Nan.

Pe când amiralul Macellariu stătea la mine l-am însoțit într-o după amiază la comandorul Tănăsescu pe strada Tetrat, o singură dată, aproximativ 24 sau 25 martie 1948.

Despre doamna înaltă brunetă, pe numele mic mi se pare Jeni, este soția unui arhitect al cărui nume nu mi-l reamintesc, însă știu că a făcut serviciul în Ministerul Aerului și Marinei.

În timpul cât amiralul Macellariu stătea la Romeo Snaidero, știu că a fost condus de cumnatul lui Romeo Horia la o doamnă unde a stat aproximativ o oră, cred că este vorba de această doamnă. Această doamnă brunetă a vizitat pe amiralul Macellariu odată pe când amiralul stătea la mine, eu nu am fost prezent la această întrevedere.

După plecarea amiralului Macellariu de la mine, această doamnă a venit, era chiar a doua zi după plecare și a lăsat un pachet cu lenjerie pentru amiral.

Locotenent-comandorul (r) Drimba Gheorghe a venit la mine acasă, fiind însoțit de locotenent-comandorul Tăutu Marcel și l-a vizitat pe amiralul Macellariu. Eu nu eram acasă și nu pot preciza ce anume au discutat. Știu numai foarte vag de la amiralul Macellariu că Drimba vroia să plece cu o barcă la Constantinopol.

Când am însoțit pe amiralul Macellariu, o singură dată la comandorul (r) Tănăsescu, l-am găsit bolnav, era răcit. A fost pentru amiralul Macellariu mai mult o luare de contact deoarece nu s-a discutat nimic în legătură cu organizația. Amiralul vroia ca prin Tănăsescu să vadă pe un alt comandor de aviație al cărui nume nu-l rețin însă pe care mi se pare că îl vedea prin intermediul comandurului Tănăsescu. Pe comandorul Tănăsescu nu l-am cunoscut înainte, ci acum prin amiralul Macellariu, prima dată.

În legătură cu întâlnirea amiralului Macellariu cu Dobrescu și Roxin, precizez că aceasta s-a făcut pe la începutul lunii februarie la biroul avocatului Dimitriu din strada Nicolae Filipescu.

Asupra celor discutate după cum am declarat anterior, s-a făcut la început o expunere de către Roxin, care a prezentat pe Dobrescu ca succesor la conducerea partidului lui Iuliu Maniu.

După aceea, a cerut amiralului Macellariu să se înscrie el personal în Partidul Național-Țărănesc, înregimentându-se cu întreaga organizație în partid.

Amiralul Macellariu a răspuns că deși este legat sufletește de Partidul Național-Țărănesc, deoarece partidul din Ardeal a luat ființă în casa bunicului său, totuși nu se poate înscrie și nici înregimenta în partid cu organizația sa, deoarece are membri care aparțin și altor partide politice.

Nu s-a discutat nimic în legătură cu recrutarea de elemente din tineretul liberal sau național țărănist, ci numai în ce măsură s-ar putea avea o legătură, la care Roxin a răspuns că în Capitală, organizația Național-Țărănească nu și-a mai păstrat o conexiune, numai în provincie legătura s-a păstrat mai bine.

Nu s-a discutat nimic de constituirea unui grup de conducere, comitet de conducere unitară a rezistenței. Nu s-a discutat nimic în legătură cu comiterea actelor de violență pentru răsturnarea regimului. Contrar, Roxin a afirmat că este contra a se scoate vreun ziar clandestin sau a se provoca guvernul pentru a nu înrăutăți situația prietenilor politici aflați în închisori.

În privința stabilirii legăturii cu anglo-americanii, nu s-a discutat decât numai că Roxin va pleca în străinătate pentru a obține un împrumut pentru partid.

Am informat asupra celor discutate pe comandorul Toma Matei, dar nu am comunicat nimic mai mult decât cele expuse mai sus și în declarațiile anterioare, în legătură cu această întrevedere.

După câte îmi reamintesc când s-a trecut pe notă prin dictarea amiralului Macellariu și comandor Toma Matei a orașelor de provincie, în care are organizații, s-a vorbit de orașul Pitești sau Târgoviște.

Nu s-a indicat cine este organizatorul în acel oraș, ci numai numărul de simpatizanți.

Am auzit pe amiralul Macellariu pronunțând numele unui aviator, cu numele de Pisarciuc. Nu-l cunosc și nu aș putea afirma dacă este din aviația militară sau civilă.

Despre acesta amiralul spunea că i-ar fi oferit cândva ca să-i înlesnească plecarea din țară cu avionul.

Locotenent-comandorul (r) Niculescu Dumitru știe că era în raporturi bune cu amiralul Macellariu. Nu aș putea afirma dacă amiralul îl avea înregimentat în organizație. Știu că ofițerul locuia în apropiere de Constanța, la o vie sau o fermă a soției sale, în regiunea Murfatlar.

În legătură cu comandorul (r) ing. Dumitriu Tr. nu pot afirma nimic precis și anume nu știu dacă era în legătură cu organizația. Știu numai că era în termeni familiari buni cu amiralul Macellariu, în timpul când amiralul era comandant al unităților din Constanța. În acel timp, amiralul se ducea la ferma familiei Dumitriu de la Dorobanțu, județul Constanța.

În legătură cu căpitan-comandorul (r) Mihăilescu Dumitru, fost căpitan de port la Constanța, nu știu nimic în legătură cu organizația. În legătură cu căpitan-comandorul Popescu-Deveselu, nu știu nimic în legătură cu organizația.

Despre căpitan-comandorul (r) Bercea Alexandru, nu știu nimic în legătură cu organizația.

Despre căpitan-comandorul (r) Bănică Ion, nu știu nimic în legătură cu organizația.

Despre căpitan-comandorul (r) Popescu Tudor, nu știu nimic în legătură cu organizația, personal nu l-am mai văzut de doi ani, el stând mai mult la țară, unde are o moșioară în comuna Mărculești.

Despre Costescu Dumitru, căpitan-comandor (r), nu știu nimic în legătură cu organizația.

Despre locotenent-comandorul (r) Ștefănescu C. nu știu nimic în legătură cu organizația.

Despre ofițerii menționați mai sus nu aș putea afirma cu precizie, dar după câte îmi reamintesc, amiralul Macellariu era în raporturi mai bune cu căpitan-comandorul (r) Niculescu Dunitru și căpitan-comandorul (r) Popescu-Deveselu, totuși niciodată nu mi-a vorbit ceva despre acești ofițeri în legătură cu organizația.

În intervalul noiembrie 1947, când am luat contact cu amiralul Macellariu, acesta a fost la mine acasă, până la 23 martie 1948, de trei ori sau patru ori, nu aș putea afirma cu precizie. Prima dată a fost la mine la un ceai, când a fost prezent și comandorul Toma Matei și locotenent-comandorul (r) Eftimie Ștefan, era înainte de Crăciun.

Amiralul Macellariu cu această ocazie ne-a făcut o expunere generală a situației politice din punct de vedere internațional. Nu s-a discutat în legătură cu organizația, după câte îmi reamintesc, nimic.

A doua oară, și aceasta a fost înainte de Crăciun, când amiralul a fost la mine acasă invitat la masă la un ceai, când a fost prezent comandorul Toma Matei. Nu-mi mai reamintesc precis cine a mai fost cu această ocazie, dar pot afirma că la vizitele pe care amiralul Macellariu le-a făcut la mine acasă, vizite afirmate mai sus 3 sau 4 în afară de comandorul (r) Toma Matei, locotenent-colonelul Popovici Alexandru, Romeo Snaidéro și locotenent-comandorul (r) Toma Marcel, nu a mai fost nimeni. Locotenent-comandorul (r) Eftimie Ștefan venind numai o singură dată, prima oară.

Pe amiralul Macellariu Horia l-am găsit la mine în intervalul de timp 23 martie 1948-31 martie 1948.

Aceasta este declarația pe care o dau, o susțin și o semnez propriu.¹¹⁴

s/s Cdor (r) Condeescu Dumitru
H/E.

60. 27 aprilie 1948. *Declarația comandorului (r.) Condeescu Dumitru prin care prezintă intenția contraamiralului (r) Horia Macellariu de a compune și adopta un „marș al rezistenței”*

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, cdor. în rezervă provenit din arma Marinei Militare cu ultimul domiciliu, în București, str. Doctor Grigore Mora 21 – în continuare – declar următoarele:

¹¹⁴ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 9, f. 520-529.

Pe la începutul lunii martie 1948 într-o discuție cu amiralul Macellariu la el acasă, am vorbit despre un „marș al rezistenței” și i-am spus că am să mă interesez la un prieten muzicant, asupra declarațiilor compunerii un marș.

M-am adresat în acest scop singurului mei prieten muzicant Garbis Avachian, întrebându-l dacă la compunerea unui marș este nevoie mai întâi de melodie sau de cuvinte.

Prietenul meu mi-a răspuns că el nu se pricepe nefiind specialitatea sa dar crede că trebuesc mai întâi făcute versurile și apoi melodia.

La câteva zile după aceasta, aflându-mă acasă la cdor. Toma Matei (unde mă dusesem după niște cărți de citit) am adus vorba cu fiul său Virgil, despre cele comunicate de prietenul meu, referitor la marș.

Acesta s-a obligat a-mi face el versurile. De la această ultimă discuție, nu mai știam nimic despre compunerea acestui marș (întrucât am mai discutat cu nimeni) până într-o zi când fiind la anchetă, mi s-a arătat de către dl. inspector, un marș compus.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez propriu.

(ss) D. Condeescu

61. 27 aprilie 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind relația sa cu locotenent-colonelul (r) Alexandru Popovici

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor în rezervă cu ultimul domiciliu în București, str. Doctor Grigore Mora nr. 21, în continuare declar următoarele:

– Pe lt.col. rez. Popovici Alex. îl cunosc din anii 1934-1935 când făcea serviciul în Marina Militară; era pe acel timp căpitan casier la Divizia de Mare Constanța.

Din acel timp suntem prieteni.

– Relațiile noastre de prietenie au rămas continui aceleași, el făcând serviciul în continuare – până la pensionare în Marina Militară – ca ofițer de administrație.

– Pe am. Horia Macellariu, lt.col. Popovici îl cunoștea personal mai dinainte – ca unul ce făcea parte din arma Marinei. Prin mine, lt.col. Popovici a luat contact cu am. Horia Macellariu și aceasta s-a întâmplat prin luna februarie (la începutul lunii) – data o dau cu aproximație, când am. Macellariu fiind invitat la masă într-o seară la Romeo Snaidero a venit cu mine și lt.col. Popovici.

– După această masă, unde nu s-a discutat nimic în legătură cu organizația și unde am. Macellariu mi-a povestit diverse întâmplări din timpul războiului, lt.col. Popovici s-ar putea socoti că a intrat în organizație.

De la această dată – iar mai bine zis de la această întâlnire – lt.col. Popovici a activat întâi prin aducerea de diverse alimente am. Horia Macellariu – care în acest timp locuia pe Str. Toamnei.

– În continuare, lt.col. Popovici a primit și el însărcinarea dată de am. Macellariu de a-l informa cu diversele știri pe care le află din cercul său – sau de a procura am. Macellariu informațiuni despre persoane ale căror nume nu le mai rețin.

Îmi reamintesc totuși că odată am. Macellariu mi-a dat o notă scrisă în care era menționat: misiunea și anume culegerea de informații din cercul apropiat, precum și relații

asupra diverselor persoane, dintre care rețin numele col. Davidescu. Cum nu aveam posibilitate de informare am dat această notă de persoane lt.col. Popovici, care a comunicat apoi rezultatul direct amiralului.

Acest fel de note pentru informare amiralul avea obicei să le dea prietenilor săi când îl vizitau.

Lt.col. Popovici Alex. a mai fost însărcinat de mine o dată sau de două ori pentru a-l însoți pe am. Macellariu la întrevederi ce avea cu diverse persoane.

Prima dată din neînțelegerea locului de întâlnire nu s-au întâlnit iar a doua seară l-a însoțit în seara zilei când a venit la mine (23 martie 1948).

– Alte însărcinări nu am mai dat lt.col. rez. Popovici Alex.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

27 aprilie 1948

(ss) Cdor. rez. Condeescu Dtru

62. Declarația comandorului (r.) Condeescu Dumitru privind relația sa cu avocatul Dumitriu Constantin

Declarație

Subsemnatul D. Condeescu, comandor în rezervă, cu ultimul domiciliu în București, str. Dr. Grigore Mora 21, în continuare declar următoarele:

– Pe av. Dumitriu Constantin l-am cunoscut prin vărul meu lt.col. Niculescu Dumitru, aceasta în anul 1945. Am avut cu el relații familiare. El făcea politică Național-Țărănistă, fiind șeful unei circumscripții.

În anul 1946, înainte de alegeri mi-a expus situația partidului său, asigurându-mă că va veni sigur la guvern după alegeri.

– Avocatul Dumitriu C. venind într-o zi la mine la masă cu soția sa – aceasta pe la sfârșitul lunii decembrie 1947 a cunoscut cu această ocazie pe amiralul Macellariu Horia.

– prin av. Dumitriu, am. Macellariu a luat contact cu membri din Partidul Național – Țărănesc.

Prima întâlnire a avut loc în cursul lunii ianuarie 1948 către sfârșit – data nu a fost precizată – la biroul acestuia din str. Nicolae Filipescu și unde au venit și Dobrescu și Roxin.

Cu această ocazie s-a discutat.

Roxin a făcut am. Macellariu o expunere asupra Statutului Partidului Național-Țărănesc, după care Dobrescu revine de drept șef al partidului în lipsa lui Iuliu Maniu.

A cerut apoi Roxin am. Macellariu să se integreze cu organizația sa în Partidul Național-Țărănesc, la care răspunsul amiralului a fost negativ. Motivând că el era în organizație membri care aparțin și altor partide politice, totuși în continuare a spus amiralul că el rămâne legat de Partidul Național-Țărănesc deoarece în Ardeal când a luat ființă partidul, acesta a avut loc în casa bunicului său.

– Roxin a făcut după aceea o expunere asupra Bisericii Unite, spunând că el a studiat mult trecerea Bisericii Ortodoxe la Biserica Unită. La obiecțiunea amiralului asupra poporului, Roxin a spus că acesta nu va observa deoarece în ceea ce privește ritualul este la fel, rămâne numai de convins forurile superioare ale bisericii, asupra cărora există destule posibilități.

Mai afirma Roxin că prin aceasta am avea sprijinul Papei iar preoții noștri își vor putea completa cultura la Roma.

Tot cu această ocazie, Roxin a comunicat amiralului Macellariu că el pleacă în străinătate și cerea amiralului să plece cu el. Îl asigura asupra trecerilor de graniță că este 90% sigur.

În străinătate, Roxin spunea că pleacă pentru a cere un împrumut deoarece partidul nu dispune de fonduri (împrumutul urma să fie făcut de la americani).

- La un interval de 2-3 săptămâni de la această întâlnire, avocatul Dumitriu a invitat la el acasă la masă seara pe am. Macellariu și pe Roxin.

Am însoțit pe am. Macellariu la această întâlnire.

Cu această ocazie, Roxin a discutat cu amiralul la început numai asupra plecării, când a primit din partea amiralului răspuns negativ asupra plecării. După aceasta discuția s-a purtat între Roxin și am. Macellariu asupra chestiunilor în afară de politică, am. Macellariu povestind din timpul războiului.

- În continuare, Roxin a expus am. Macellariu drumul pe care avea să-l facă în străinătate și anume:

În primul rând în Italia la Roma, unde avea să aibă întrevedere cu Papa, căruia îi va expune hotărârea Partidului Național-Țărănesc Iuliu Maniu de sub președinția actuală a lui Dobrescu - de a trece Biserica Ortodoxă la catolicism - (Biserica Unită) iar Papa pentru aceasta să-și ia angajamentul de a-i da tot sprijinul moral și material pentru răsturnarea guvernului democratic din România și venirea la putere a Partidului Național-Țărănesc.

- Într-una din discuțiile avute personal cu av. Dumitriu, îmi reamintesc că am spus despre am. Macellariu că acesta are o organizație care ar totaliza, după spusele amiralului, circa una mie oameni. De asemeni, i-am mai comunicat că amiralul, după câte mi-a declarat, are în jurul său oameni aparținând și Partidului Liberal, precum și în afară de partide.

Prin acești prieteni, amiralul și-ar fi asigura legătura cu americanii.

Tot prin av. Dumitriu, am. Macellariu - pe la începutul lunii martie - a avut o întâlnire cu Cezar Simionescu (membru al Partidului Național-Țărănesc) - întâlnire care a avut loc la Dumitriu acasă, seara la masă.

S-au discutat chestiuni de politică internațională, după care amiralul a povestit o serie de evenimente din timpul războiului, pe când el făcea serviciul cu Antonescu la Marele Cartier General.

- În afară de cele menționate mai sus, av. Dumitriu a mai văzut pe am. Macellariu în două rânduri și anume o dată acasă la am. Macellariu când, întâlnindu-mă într-o dimineață în oraș (8-10 martie) a mers cu mine pentru a-i face o vizită iar a doua oară, pe când am. stătea la mine acasă (25 martie) a venit într-o seară să-l vază. Nu a stat cu această ocazie mai mult de un sfert de oră.

Avocatul Dumitriu C. știa că eu fac parte din organizația amiralului Macellariu, organizație care avea ca scop final răsturnarea regimului actual pe cale de violență și restaurarea unui regim monarhic având ca rege pe Mihai.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

(ss) C-dor Condeescu

63. 29 aprilie 1948. *Declarația comandorului (r.) Condeescu Dumitru privind organizarea evidenței centrelor și membrilor organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu*

Declarație

Subsemnatul D. Condeescu, comandor în rezervă cu ultimul domiciliu în str. Doctor Grigore Mora 21, în continuare declar următoarele:

– Am primit de la am. Macellariu Horia o hartă a României, din acele care se vând la librării (harta făcută de Popa Burca) – cu însărcinarea ca să trec în mod complet datele (cifrele) care se găsesc trecute pe nota făcută referitor la numărul de membri din fiecare oraș.

Trebuia mai întâi să numerotez toate orașele de la 1,2,3...orașe ce erau trecute pe marginea din dreapta a hărții. Am început să fac scrierea în dreptul fiecărui oraș, însă operațiunea nu am terminat-o, numerotând numai câteva orașe. Această lucrare a rămas în această fază până am plecat de acasă când am lăsat harta pe birou.

Am. Macellariu știe foarte bine acest lucru deoarece când a stat la mine m-a întrebat și i-am spus că n-am avut timp s-o fac, urmând a o face ulterior (iar în timpul cât a stat la mine nu am discutat acest subiect).

Operațiunea ar fi constat din: orașele fiind numerotate însemna că în dreptul fiecărui oraș era o cifră.

În tabelul făcut la numerotarea membrilor pe orașe, se lua cifra din dreptul orașului. Exemplu: în dreptul orașului Turnu Severin ar fi fost cifra de 60 membri, iar orașul Turnu Severin ar fi avut în dreptul lui cifra 7, atunci se scria: 60,7 – celelalte rezultate s-ar fi scris dedesubt ca și cum ar fi fost o socoteală bănească care ar fi dat la urmă un total în lei.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez propriu.

29 aprilie 1948

(ss) Condeescu D.

64. 29 aprilie 1948. *Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind împrejurările în care l-a cunoscut pe ing. Cezar Nițescu*

Declarație

Subsemnatul D. Condeescu, comandor în rezervă, cu ultimul domiciliu în str. Dr. Grigore Mora 21 în continuare declar următoarele:

Pe la începutul lunii martie (data o dau cu aproximație) am fost odată într-o după amiază acasă la amiralul Macellariu. Lt.c-dor Popovici Alex. m-a așteptat la stația de tramvai (16-17 tramvai) - cât am stat eu înăuntru.

Se găsea la amiralul Macellariu lt.c-dor Tăutu Marcel și înainte de a pleca a venit și ing. Cezar Nițescu.

Eu venisem la amiralul Macellariu ca să-i aduc numai un pachet cu alimente și am plecat lăsându-i acolo pe cei de mai sus.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez propriu.

29 aprilie 1948

(ss) Condeescu D.

65. 29 aprilie 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind împrejurările în care l-am cunoscut pe c.l.c. Snaidero Romeo

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor în rezervă cu ultimul domiciliu în str. Dr. Grigore Mora 21, în continuare declar următoarele:

În cursul lunii februarie, data mi-o aduc aminte foarte vag – cred că așa pe la jumătatea lunii - am fost seara la masă invitați la Romeo Snaidero, amiralul Macellariu Horia, lt.c-dor. Popovici Alexandru și subsemnatul.

La plecare pe drum după ce am condus pe amiralul Macellariu acasă – rămânând singur cu lt.c-dor. Popovici Alexandru - am spus acestuia că am de la amiralul Macellariu o hârtie și trebuie să i-o citesc și lui. Hârtia se referea la o notiță dată de amiralul Macellariu în care preciza misiunea noastră (a mea și a prietenilor mei) și prin care ne cerea să-i aducem informațiuni și știri din cercurile pe care le frecventa, precum și relații asupra unui col. Davidescu și relații asupra Bisericii Unite. Din toate cele cerute de Macellariu, știu că eu personal nu i-am putut furniza nicio relație. Lt.c-dor Popovici i-a adus câteva date, despre care îmi reamintesc relațiile asupra colonelului Davidescu. Acest fel al amiralului Macellariu de a se informa nu se adresa numai mie ci și celorlalți prieteni cu care lucra și fiecare îi aducea informațiile de care el avea nevoie în măsura posibilităților.

Această notiță am citit-o lt.c-dor Popovici la mine acasă când a mai fost prezent și lt.c-dor Tăutu Marcel și cred și Romeo Snaidero.

Această notiță după ce am adus-o la cunoștința prietenilor mei menționați mai sus am distrus-o prin ardere.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

29 aprilie 1948

(ss) Condeescu D.

66. 30 aprilie 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind scopurile organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, cu ultimul domiciliu în București, Str. Doctor Grigore Mora 21, în continuare declar următoarele:

Fac parte din organizația de rezistență a amiralului Macellariu Horia. Scopul organizației era:

- Colaborarea cu trupele anglo-americane;
- Răsturnarea Guvernului actual și concurs pentru instaurarea unui alt guvern Rădescu, prin ocuparea instituțiilor publice și particulare, cu ajutorul armamentului procurat de anglo-americani.

În cadrul organizației, am. Macellariu făcea parte dintr-un Comandament în frunte cu ing. Bujoiu, ing. Cezar Nițescu și Manu.

Prin ei, am. Macellariu făcea legătura cu americanii de la care primea indicații. De la americani, amiralul Macellariu urma să procure armament și material de care ar fi avut nevoie și care urma să fie aruncat din avion cu parașutele la momentul oportun. Momentul oportun era considerat în cazul când ar fi izbucnit un conflict între americani și U.R.S.S. (România aflându-se în acest caz de partea U.R.S.S.).

Cele de mai sus le dețin de la amiralul Macellariu, care mi le-a comunicat în diferite ocazii (ședințe sau individual).

În ceea ce privește recrutarea aderenților, am. Macellariu ne cerea să facem legături printre personalul aflat în prezent în serviciu atât în instituțiile de stat (Ministere, Armată) cât și particulare (Telefoane). În vederea acestui scop, am. Macellariu își făcuse organizația din țară, păstrând legătura cu oamenii politici din străinătate prin americani iar g-ralului Rădescu i-a trimis și o scrisoare de devotament.

Organizația era pe grupe de câte 4-5 oameni; fiecare din aceștia urmau să-și facă la rândul lor alte grupe. În modul acesta, fiecare din grupă nu cunoștea decât numai personalul din grupa sa.

Grupa condusă direct de am. Macellariu era formată din comandor rez. Toma Matei, lt.c-dor rez. Eftimie Ștefan, c-dor rez. Tănăsescu și subsemnatul.

Grupa mea era formată din lt.col. rez. Popovici Alex., Romeo Snaidero și lt.c-dor. rez. Tăutu Marcel (ultimul a intrat în grupa mea în cursul lunii februarie 1948).

De grupele celelalte nu știu în legătură cu persoanele care făceau parte, cu excepția grupei c-dor. rez. Toma Matei unde știu că figura locot. (rez.) mec. Buruiană și avocat Mihalache.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

30 aprilie 1948

(ss) C-dor. rez. D. Condeescu

67. 6 mai 1948. Declarația comandoului (r) Condeescu Dumitru privind împrejurările în care l-a cunoscut pe locotenent-comandorul Marcel Tăutu

Declarație

Subsemnatul Condeescu Dumitru, comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, cu ultimul domiciliu în Str. Doctor Grigore Mora 21, în continuarea declarațiilor anterioare, mai declar următoarele:

Pe lt.c-dor. rez. Marcel Tăutu l-am întâlnit prin oraș, data mi-o amintesc foarte vag, era pe la sfârșitul lunii februarie 1948. Cu această ocazie, i-am vorbit despre amiralul Horia Macellariu și mi-a răspuns că vrea să-l vadă. Am adus la cunoștința amiralului dorința lui Tăutu și amiralul mi-a răspuns că vrea și el să-l vadă.

La un interval de câteva zile l-am dus pe Tăutu la domiciliul amiralului din str. Toamnei.

În legătură cu organizația, i-am spus lui Marcel Tăutu că amiralul Macellariu în situația în care se găsește nu se poate aproviziona și să aibă și el grijă de a-i trimite alimente. În afară de aceasta i-am făcut cunoscut că mai am pe lângă mine pe lt.col. rez. Popovici Alexandru și Romeo Snaidero.

Amiralul Macellariu are nevoie de a i se comunica știri și informații ce le aude la posturile de radio și în cercul prietenilor.

De asemeni, dacă are posibilitatea să-și recruteze pe lângă el și alți prieteni care natural să nu-l cunoască decât numai pe el.

Detalii asupra scopului organizației nu am discutat nimic cu lt.c-dor rez. Tăutu, întâlnirile noastre având loc mai mult în oraș, unde mergeam înainte de masă să luăm un aperitiv și când nu făceam altceva decât schimbam impresii asupra situației politice internaționale.

Lt.c-dor. rez. Tăutu Marcel a acceptat să facă parte din organizație. Lui Marcel Tăutu i-am dat sarcina de a-i trimite amiralului Macellariu alimente și de a-i comunica direct ori de câte crede de cuvânt că are chestiuni importante din punct de vedere informativ. Lt.c-dor rez. Tăutu Marcel făcea parte din grupa mea.

Lt.c-dor. rez. Tăutu Marcel a văzut pe amiralul Macellariu la el acasă în str. Toamnei de trei sau patru ori (precis nu aș putea afirma), dintre care în două rânduri a fost cu mine. De asemeni, s-a întâlnit cu amiralul Macellariu în oraș când amiralul a voit să vorbească cu lt.c-dor rez. Drimba Gheorghe. Nu știu dacă în oraș s-au întâlnit de două ori sau numai o dată, deoarece aceasta o dețin de la amiralul Macellariu, care mi-a comunicat că și-a dat întâlnire cu Tăutu, unde trebuie să vină și Drimba. La această întâlnire s-au văzut cu toții și urma să se mai întâlnească tot în oraș încă o dată și asupra acestei a doua întâlniri nu pot afirma precis.

De asemeni, lt.c-dor rez. Tăutu Marcel a fost împreună cu Drimba la mine acasă și a văzut pe amiralul Macellariu (aceasta în timpul 23 martie–31 martie 1948), când amiralul a locuit la mine. La această întâlnire nu am fost prezent acasă.

Lt.c-dor rez. Tăutu Marcel nu mi-a spus nimic în ceea ce privește recrutarea aderenților de către el personal. Singurul lucru pe care-l dețin de la el era că se înțelege foarte bine cu unul din frații lui de asemeni fost militar activ, fără însă să pot afirma dacă acesta aderase la organizația Macellariu sau nu.

Însărcinări speciale date de amiralul Macellariu lt.comandorului Tăutu Marcel, nu știu altele, în afară de cele menționate mai sus și anume la curent cu diferite informații.

Când s-a făcut numărătoarea membrilor organizației la mine acasă, după câte îmi amintesc, Tăutu nu a fost prezent.

Când s-a discutat în legătură cu organizația din provincie, despre orașul Brăila, am propus pe Marcel Tăutu care a fost căpitanul portului și are relații. Timpul însă nu a mai permis să mai am vreo discuție în acest sens cu Tăutu, așa că din partea mea nu a rămas decât numai o propunere.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

6 mai 1948

(ss) Comandor rez. D. Condeescu

68. 10 mai 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind activitatea sa în cadrul organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul D. Condeescu, comandor în rezervă provenit din Marina Militară, cu ultimul domiciliu în Str. Doctor Grigore Mora nr. 21, declar următoarele:

Am cunoscut pe amiralul Horia Macellariu din timpul serviciului în Marina Militară (fiindu-mi comandant în anul 1937-1938). Din ziare am aflat că a fost condamnat de Curtea Marțială în procesul „Sumanelor Negre”. De la prieteni și cunoscuți am aflat că ar fi plecat în străinătate.

Pe la începutul lunii noiembrie 1947, întâlnindu-mă în oraș cu vărul meu col. rez. Niculescu Dumitru, acesta mi-a spus că a văzut pe amiralul Horia Macellariu prin piața Obor, unde își făcea niște cumpărături.

Ducându-mă într-o vizită la c-dorul rez. Toma, am comunicat acestuia cele relatate mai sus referitor la amiralul Horia Macellariu, la care nu mi-a răspuns nimic, dându-mi chiar a înțelege că el nu știe nimic.

După aproximativ o săptămână de la această vizită, comandorul rez. Toma Matei mi-a comunicat că amiralul Macellariu vrea să mă vadă, fixându-mi în același timp și ora când să mergem împreună la întâlnire. După aproximativ două zile, m-am dus cu comandorul Toma la locuința amiralului din Str. Popa Nan, unde eu am rămas afară iar c-dorul Toma a intrat înăuntru și negăsindu-l acasă, ne-am mai plimbat pe stradă aproximativ vreo zece minute, după care a intrat din nou în casă c-dorul Toma, venind împreună cu amiralul Macellariu.

Ne-am plimbat împreună prin dosul bisericii Popa Nan, în care timp amiralul Macellariu mi-a adus la cunoștință situația lui din procesul Aldea și anume că a fost condamnat deoarece Aldea, la un plan de rezistență pe care l-a prezentat regelui la Sinaia, l-ar fi propus ca să conducă sectorul de rezistență din București și că acesta este și motivul pentru care el n-a părăsit țara în urma condamnării. După aceasta mi-a spus despre greutatea ce le întâmpină cu situația lui ca locuință, hrană etc. După aceasta, mi-a spus că dacă vreau să-l mai văd, pot să mă adresez comandorului Toma sau să fac 02 la telefoane, să cer pe d-na Popovici, căreia să-i comunic că vreau să vorbesc cu vărul meu Aman și ea îmi va face legătura. Terminându-se discuția, am plecat împreună cu comandorul Toma acasă. Mergând pe drum spre casă, c-dorul Toma mi-a povestit că el și lt.c-dorul rez. Eftimie ține legătura cu amiralul Macellariu mai de mult și că la proces a fost chemat ca martor de acesta, deși în carieră au avut oarecare discuțiuni.

După aproximativ două săptămâni de la această dată, m-am întâlnit din nou cu amiralul Macellariu în același loc (în dosul bisericii Popa Nan). La această întâlnire am luat și pe Romeo Snaidero, cu scopul de a mă conduce la locul întâlnirii, eu necunoscând bine cartierul.

La această întâlnire, amiralul Macellariu mi-a expus situația în care se găsește la gazda care locuiește și anume că are de îndurat foarte multe neplăceri și vrea să se mute. A vorbit în acest sens cu c-dorul Toma și Eftimie, rugându-mă și pe mine să mă interesez pentru găsirea unei gazde. La această propunere i-am răspuns că am să mă interesez, făcându-i apoi cunoștință cu Romeo Snaidero, despre care-i vorbisem mai înainte și pe care Macellariu cunoscându-l din timpul serviciului, a acceptat să ia contact. După aceasta ne-am despărțit, rămânând ca luarea de contact să o fac prin c-dorul Toma ori prin telefoane, cum am menționat mai sus. Între timp, amiralul Macellariu s-a mutat din str. Popa Nan și mi-a dat prin telefon o întâlnire la Biserica Precupeții Vechi (aceasta având loc cam pe la începutul lunii decembrie 1947), unde m-am dus singur și ne-am întâlnit.

La această întâlnire nu am discutat nimic în legătură cu organizația. Mi-a făcut o expunere a situației internaționale, în sensul că America se pregătește febril în vederea unui război, că din acei plecați în străinătate singura persoană recunoscută oficial de americani este Rădescu, care se găsește în America, că a ținut legătura cu Maniu (după condamnarea amiralului Macellariu) prin c-dorul Toma și că au prieteni politici din partidele Național-Țărănesc, Liberal, precum și legături cu ing. Bujoiu, Manu, unul dintre ei, nu-mi reamintesc care, i-a fost prezentat de către Vintilă Brătianu.

Cu această ocazie mi-a spus să nu-i mai dau telefon prin d-na Popovici (de la Telefoane) întrucât are telefon la noua locuință și mi-a dat numărul de telefon. După aceasta ne-am despărțit.

Între timp, în discuțiile avute mai înainte cu amiralul Macellariu, i-am pomenit că am un prieten pe care-l cunosc mai demult și care are legături cu membri din conducerea Partidului Național-Țărănesc, avocatul Dumitriu Constantin, la care amiralul și-a exprimat dorința de a-l cunoaște. Tot în acel timp, pentru că mă vedeam deseori cu av. Dumitriu, cu care eram prieteni, i-am vorbit despre dorința amiralului de a-l vedea. La scurt interval de la aceste discuții, a avut loc la mine acasă o masă la prânz, unde am invitat pe amiralul Macellariu și pe av. Dumitriu cu doamna.

În timpul mesei nu s-a discutat nimic; după terminarea mesei, soția mea și d-na Dumitriu au plecat în oraș, iar noi trei am discutat chestiuni în legătură cu situația internațională. În timpul acesta a venit la mine acasă cumnatul meu, avocatul Toma Victor, pe care l-am prezentat amiralului, despre care-i vorbisem mai înainte că are legături în Partidul Social Democrat Titel Petrescu, în urma cărui fapt amiralul a dorit să-l vadă. Av. Dumitriu a mai vorbit despre situația precară a Partidului Național-Țărănesc și că în București partidul s-a destrămat. După aceasta ne-am despărțit.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez.

10 mai 1948

(ss) C-dor. rez. Condeescu

69. 13 mai 1948. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind întâlnirile sale cu contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul D. Condeescu, c-dor în rez. cu ultimul domiciliu în str. Dr. Grigore Mora nr. 21, în continuare declar următoarele:

Menționez că înainte de masa care a avut loc la mine acasă, când amiralul Macellariu a cunoscut pe av. Dumitriu, m-am mai întâlnit în două rânduri cu amiralul Macellariu.

Prima dată, la c-dorul Toma M. acasă, unde amiralul era invitat la o gustare. Cu această ocazie fiind rugat de d-na Toma să-i ajut la pregătirea unor gustări, d-sa neavând servitoare, am lăsat pe amiralul cu c-dorul Toma și fiul său Virgil singuri de vorbă. În timpul mesei nu s-a discutat nimic în legătură cu organizația deoarece la masă a luat parte și d-na Toma, precum și fiul mai mic al acestuia, elev în liceu.

- După terminarea mesei, eu împreună cu c-dorul Toma am condus cu o mașină de piață pe amiral la locuința sa din str. Toamnei.

A doua întâlnire cu amiralul Macellariu (aceasta având loc înainte de Crăciun) la mine acasă la un ceai. A luat parte am. Macellariu, c-dorul Toma și lt.c-dor Eftimie.

Cu această ocazie, amiralul Macellariu mi-a comunicat informațiuni pe care le deține de la anglo-americieni și anume că și-au împachetat arhiva, că personalul s-ar fi redus, ceea ce – trăgea concluzia amiralul - că ne putem aștepta pe curând la evenimente mari.

În legătură cu organizația ne cerea să ne facem prieteni pe la ministere și instituțiile publice pe care apoi să-i utilizeze organizația pentru informațiuni iar în timp de un eventual război pentru ocuparea acestora.

Lt.c-dor Eftimie Ștefan a comunicat că intenționează să plece la Tulcea pentru a face o recunoaștere pe lacul Razelm în vederea unei plecări din țară cu intențiunea de a ieși pe la Gura Portiței. Această recunoaștere o face sub pretextul unei vânători, iar la înapoiere pentru a scoate o parte din cheltuieli vrea să aducă la București pește și icre de știucă. În acest sens mi-a cerut dacă cunosc să-i dau vreo scrisoare de recomandatie, ceea ce am făcut peste câteva zile când a venit la mine și i-am dat o scrisoare către Administratorul Pescăriilor de la Tulcea și către o rudă a mea Gh. Nicolau, fost agent al Societății S.R.D. la Tulcea.

Ceaiul de la mine acasă s-a terminat cam în jurul orei 8-9 (seara), după care amiralul a plecat acasă, condus de lt.c-dor Eftimie.

Recunoașterea pe Lacul Razelm știu că a executat-o lt.c-dor. Eftimie, rezultatele nu le mai cunosc deoarece le-a comunicat direct amiralului.

După masa care a avut loc la mine acasă, unde amiralul Macellariu a cunoscut pe av. Dumitriu, am mai revăzut pe amiral în repetate rânduri la el acasă, unde mă chema pentru a mă ruga să-i fac diferite comisioane în oraș. Adresa acasă a amiralului am cunoscut-o în seara când am plecat de la c-dorul Toma și l-am condus acasă cu mașina de piață.

În perioada ianuarie 1948-1 februarie 1948, când mă duceam la amiralul Macellariu pentru a-i duce alimente care proveneau fie de la mine fie de la prietenii mei lt.col. (rez) Popovici Alex. sau Snaidero Romeo, am cunoscut următoarele persoane care făceau parte din organizația am. Macellariu și anume ing. Traian Nițescu, av. Rene Policrat și Puiu Polizu.

Despre aceștia, amiralul mi-a comunicat următoarele: ing. Traian Nițescu îi face legătura cu anglo-americii și îi procură actele de identitate de care are nevoie. Av. Rene Policrat face legătura cu Partidul Liberal și organizarea în provincie. Puiu Polizu are organizația sa la Brașov.

La începutul lunii februarie 1948, amiralul Macellariu mi-a comunicat că vrea să-l vadă pe cumnatul meu av. Toma Victor și a fixat ora și locul de întâlnire – în fața bisericii Precupeții Vechi. Pentru a nu mă duce singur de acasă la această întâlnire, am luat și pe c-dorul Toma.

După ce ne-am întâlnit cu toții, ne-am plimbat pe str. Toamnei – Viitor până la Obor. În tot acest timp, amiralul a discutat cu cumnatul meu, iar eu am mers în urma lor cu c-dorul Toma.

Discuția între amiralul Macellariu și cumnatul meu, din cele ce mi-a comunicat acesta, era stabilirea unei legături între amiral și Titel Petrescu, legătură pe care cumnatul meu să o facă prin prietenii lui din anturajul lui Titel Petrescu.

După ce amiralul a terminat discuția cu cumnatul meu, ne-am despărțit, amiralul întorcându-se singur acasă, cumnatul meu plecând cu mașina 47 iar eu cu c-dorul Toma am luat tramvaiul.

Pe la jumătatea lunii februarie întâlnindu-mă cu av. Dumitriu C. în oraș, acesta mi-a comunicat că pleacă o persoană din conducerea Partidului Național-Țărănesc în străinătate și ar voi să plece împreună cu el și doi ofițeri superiori. Avocatul Dumitriu a făcut aluzie la mine și amiralul Macellariu. Nu i-am dat niciun răspuns, cerându-i o zi sau două pentru a discuta cu amiralul.

A doua zi am adus aceasta la cunoștința amiralului iar răspunsul acestuia în privința plecării a fost negativ, fiind și eu de aceeași părere. M-am văzut la interval de o zi sau două cu av. Dumitriu, căruia i-am comunicat părerea amiralului și a mea în ceea ce privește plecarea în străinătate. Cu această ocazie, av. Dumitriu mi-a spus că Dobrescu și Roxin, din conducerea Partidului Național-Țărănesc vor să ia contact cu amiralul, fixându-mi în același timp ziua și ora, întâlnirea urmând a avea loc la biroul său din str. Nicolae Filipescu.

Am comunicat amiralului Macellariu H. care fiind de acord cu această întâlnire, mi-a cerut să-l însoțesc, în acest scop mi-a fixat pentru acea zi întâlnire pe stradă în apropiere de Nicolae Filipescu. Am condus pe amiral și am asistat la întrevedere. Erau prezenți Dobrescu, Roxin și av. Dumitriu.

Roxin a făcut o expunere în legătură cu statutul partidului, după care Dobrescu urmează, în lipsa lui Iuliu Maniu, la conducerea partidului.

A cerut amiralului ca împreună cu organizația să se integreze în cadrele Partidului Național-Țărănesc. La această propunere, amiralul a obiectat că nu o poate face deoarece în organizație are membri aparținând și altor partide politice (Liberal, Legionar).

În continuare, Roxin a spus că va pleca în curând în străinătate, făcând totodată amiralului propunerea de a-l însoți. A expus ideea Partidului Național-Țărănesc de a trece Biserica Ortodoxă la Biserica Unită, motivând că oficierea slujbei rămânând aceeași, poporul nu va observa, în schimb vom putea avea oricând sprijinul Papei.

În străinătate, Roxin urma să ia contact cu prieteni politici din Italia, apoi să meargă la Vatican spre a expune Papei planul Partidului Național-Țărănesc în ceea ce privește biserica, căutând în acest mod să obțină din partea Papei sprijin material pentru partidul său care, după afirmația d-lui Roxin, se găsește în mare lipsă de bani.

În ceea ce privește plecarea în străinătate, Roxin căuta a convinge pe amiral că riscurile sunt foarte mici, el studiind de mult posibilitățile de trecere a frontierelor și că 90% este sigur.

Răspunsul amiralului în ceea ce privește plecarea a fost negativ. După aceasta s-au despărțit iar eu am condus pe amiral acasă.

Trebuie să mai adaug că Roxin a asigurat pe amiral de sprijinul Partidului Național-Țărănesc, menționând că în Capitală legătura organelor de conducere cu membrii partidului s-a cam pierdut, în schimb, în provincie se menține foarte bine.

În cursul lunii februarie, lt.col. Popovici având de dat amiralului Macellariu un pachet, l-am condus până la locuința acestuia. Tot în cursul lunii acesteia, pe la început, a avut loc o masă la Romeo Snaidero acasă, la care am luat parte amiralul, lt.col. rez. Popovici și subsemnatul.

În timpul mesei nu s-a discutat nimic în legătură cu organizația – soția lui Romeo Snaidero fiind de față – ci amiralul ne-a povestit întâmplări din timpul războiului, pe când era la Marele Cartier General.

După ce s-a terminat masa, înainte de plecare, amiralul a cunoscut pe cumnatul lui Romeo Snaidero (numele mic Gilly) care urma să-l însoțească pe amiral până când spre a ști unde stă, urmând ca în viitor să poată face amiralului serviciul de om de legătură. Am condus pe amiral până acasă eu și col. Popovici și cumnatul lui Romeo. Tot în cursul acestei luni (era aproximativ pe la jumătatea lunii februarie), am întâlnit întâmplător în oraș pe lt.c-dor rez. Tăutu Marcel.

Am mers împreună la bodega „Mircea”, unde în timpul unui aperitiv am comunicat acestuia despre amiralul Macellariu și legătura care am luat-o cu el, la care și-a manifestat dorința de a-l vedea.

La o zi sau două de la această întrevedere, am vorbit cu amiralul Macellariu la el acasă despre Marcel Tăutu și mi-a spus că vrea și el să-l vadă.

La scurt interval, m-am întâlnit cu Tăutu și l-am condus acasă la amiral.

Spre sfârșitul lunii februarie - începutul lunii martie – data nu-mi reamintesc precis – av. Dumitriu mi-a comunicat că mă invită cu amiralul Macellariu la el acasă (în str. Sf. Ion Nou) la masa de seară, având invitat la masă și pe Roxin, care stă gata la plecare. Am însoțit pe am. Macellariu la această întâlnire, unde Roxin a adus din nou vorba despre plecare.

La această întâlnire nu am discutat despre organizația am. Macellariu decât numai în linii generale și anume că are în jurul lui din Marină pe cdor. (r) Toma Matei și Eftimie Ștefan, fiecare având cu ei un număr de membri, iar prin persoane civile amiralul ține legături cu Partidele Politice Național-Țărănesc, Liberal și Legionar.

Marcel Tăutu și-a manifestat dorința de a vedea pe amiralul Macellariu.

Din discuțiile ce le-am avut ulterior cu Marcel Tăutu, acesta și-a însușit scopul organizației, deoarece acesta reieșea din modul cum era compusă organizația și misiunea ei.

Asupra misiunii dată de am. Macellariu lui Marcel Tăutu îmi reamintesc numai următoarele:

– Să facă un tabel de tot personalul din Marina Comercială, comprimat între anii 1940-1948. Acest tabel amiralul afirma că îl cer americanii.

– Să-i comunice informațiunile ce eventual le-ar culege din cercul prietenilor săi.

S-ar putea ca amiralul Macellariu să-i fi dat lui Tăutu și alte însărcinări de care însă eu nu am avut cunoștință, aceasta întrucât amiralul s-a văzut cu Tăutu în câteva rânduri, fără prezența mea.

În timpul cât am. Macellariu a stat la mine acasă, Tăutu Marcel a venit în lipsa mea de acasă cu lt.cdor. (r) Drimba Gheorghe o singură dată.

Când s-a făcut numărătoarea membrilor organizației, Marcel Tăutu nu a luat parte. Aceasta s-a făcut la mine acasă, prezenți fiind numai am. Macellariu, cdor. Toma M., Romeo Snaidero și lt.col. (r) Popovici, cărora le-am expus modul de a-și recruta simpatizanți.

Până în ziua când am părăsit domiciliul, nimeni nu m-a anunțat că și-ar fi făcut aderenți la organizație, în afară de Romeo Snaidero, care avea pe cei doi cumnați ai săi.

Când s-a făcut numărătoarea membrilor organizației, am propus pentru orașul Brăila pe Marcel Tăutu, care a fost căpitanul Portului și are foarte multe relații în acel oraș. Timpul însă nu a mai permis și totul a rămas o simplă propunere.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

13 mai 1948

(ss) Cdor. (r) D. Condeescu

70. Declarația comandorului (r) Condeescu Dumitru privind relațiile sale cu locotenent-comandorul (r) Marcel Tăutu

Declarație

Subsemnatul D. Condeescu, comandor în rezervă provenit din Marina Militară, cu ultimul domiciliu în str. Dr. Grigore Mora nr. 21, în continuarea declarațiilor anterioare, declar următoarele:

Cunosc pe lt.cdor. (r) Marcel Tăutu din Marina Militară, de când a ieșit ofițer.

Am făcut serviciul împreună, iar după căsătoria sa, am avut strânse legături familiare, prima lui soție fiind o bună cunoștință de a noastră.

După 23 august 1944 am revăzut pe lt.cdor. (r) Marcel Tăutu în repetate rânduri, deoarece eu făceam serviciu la Direcția Transporturilor pe Apă, care avea strânse legături cu Direcția Marinei Comerciale, unde Marcel Tăutu făcea serviciul.

După trecerea în cadrul disponibil a lui Marcel Tăutu, aceasta a avut loc în anul 1945, nu l-am mai revăzut pe Marcel Tăutu decât foarte rar și atunci numai întâmplător pe stradă. Aș putea rezuma de la trecerea lui în cadrul disponibil și până la începutul anului 1948, nu l-am întâlnit pe Marcel Tăutu decât de două sau maximum de trei ori și aceasta cum am menționat mai sus – numai întâmplător pe stradă. Cu această ocazie, am aflat de la el că este înscris în Partidul Titel Petrescu. Nu discutam cu el când mă întâlneam chestiuni politice ci mai degrabă chestiuni în legătură cu greutățile de luptă pentru existență. Făceam serviciul la Direcția Transporturilor și speram ca după terminarea operațiunilor militare a transporturilor pe Dunăre, dictată de imperativul frontului, această Direcție desființându-se, să trec în cadrele Marinei Comerciale. În acest scop, la una din întâlniri pe stradă cu Marcel Tăutu am discutat chestiunea reorganizării porturilor de pe Dunăre, rămase foarte multe fără personal. Această chestiune am discutat-o întrucât știindu-l după cele spuse de el că s-a încadrat în Partidul Titel Petrescu, va fi din nou reprimat în cadrele Marinei Comerciale, știindu-l totodată ca un element foarte bun și muncitor.

Până în primele luni ale anului 1948 nu am mai discutat nimic cu Marcel Tăutu și nici nu-mi reamintesc să-l mai fi întâlnit, cu excepția unor vizite pe care le făcea la serviciu unui camarad din Marina Comercială, lt.cdor. (r) Dumitrescu Ștefan, care era în subordinea mea și atunci în treacăt nu schimbam decât numai salutul de vedere, fără a discuta.

L-am revăzut pe Marcel Tăutu (data ce mi-o mai amintesc – era în cursul lunii februarie 1948) – întâlnirea a avut loc pe Bdul Elisabeta, în fața magazinului Luvru. Când l-am văzut, i-am spus lui Tăutu că îmi pare bine să-l văd, aceasta deoarece intenționam mai de mult să iau contact cu el dar nu-i știam adresa.

Nu-mi mai reamintesc dacă chiar în acea zi sau a doua zi am mers împreună la bodega „Mircea”, unde i-am spus despre amiralul Macellariu, la care Marcel Tăutu mi-a răspuns că ar vrea și el să-l vadă [...].

2.6. Coinculpatul comandor Costin Constantin

71. Fișa personală a căpitan-comandorului Costin N. Nicolae

Ministerul Afacerilor Interne
Direcțiunea Generală a Securității Statului
D.R.S.S. – Gorj

Fișe personală

1. Numele și prenumele: Costin N. Constantin
2. Gradul – locotenent colonel – comandor marină
3. Promoția – 1928
4. Arma din care provine: Marină
5. Unitatea la care a fost:
6. Unitatea unde a mai fost:
7. Studiile: 7 clase liceu
8. Data și locul nașterii: 22 august 1906 în Focșani
9. Fiul lui Nicolae și Magdalena
10. Starea civilă: căsătorit – copii – 1
11. Ocupația prezentă: contabil
12. Domiciliul: Turnu Severin, strada Aurelian nr. 81
13. Apartenența politică: neîncadrat politic
14. Caracterizare:
15. Antecedente înainte de 23 august 1944: nu a fost încadrat politic.
16. După 23 august 1944: nu s-a încadrat
17. Semnalări prezente: Nu ne-a fost semnalat cu manifestări fățișe. A fost reținut la D.G.S.S. București din 1948 până în 1950, fiind implicat în procesul Pop – Bujoiu¹¹⁵.

72. 29 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Costin N. Constantin privind legăturile sale cu contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Costin N. Constantin, născut în anul 1906, luna august, ziua 22, în comuna Focșani, jud. Putna, fiul lui Nicolae † și al † Magdalena, de naționalitate român, religie creștin ortodoxă, absolvent al Școlii Superioare de Război, în prezent căpitan-comandor în rezervă, căsătorit cu Ileana Igirosescu, din Turnu Severin, B-dul Republicii nr. 36, declar următoarele:

Cu amiralul Macellariu am avut următoarele legături:

Mi-a fost comandant superior – comandant al Forțelor Navale, subsemnatul fiind comandant al canonierei „Ghiculescu” în timpul războiului.

¹¹⁵ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 317.

După debarcarea echipajelor de pe navele Forțelor Navale Maritime la 5 septembrie 1944, m-a întrebuințat de la data de circa 20 sept. până la sfârșitul lunii noiembrie, ca șef de stat major al Forțelor Navale Maritime.

Fostul șef de stat major își dăduse demisia și d-sa m-a rugat să iau această funcție și să-l ajut cu un număr de ofițeri la reconstituirea echipajelor navale F.N.M. în cabanele de la Periș.

Am lucrat cu d-sa până la sfârșitul lunii noiembrie, când a predat comanda F.N.M.-ului d-lui amiral Roman August.

La 3 dec. 1944 am fost numit șef de stat major la Comandamentul Forțelor Fluviale, sub comanda amiralului [Alexandru] Stoianovici.

Localul unde aveam birourile era acela din Piața Amzei nr. 5.

Amiralul Macellariu a fost numit comandant superior al Școlilor de Marină și a obținut în martie 1945 o cameră în același local din str. Piața Amzei nr. 5.

Mergând deseori după materiale sau aprobări nave sau materiale la Minister, m-am întâlnit cu amiralul Macellariu de câteva ori în acelaș drum.

Se plângea de greutățile pe care le întâmpina la Tribunalul Poporului, că era achitat și cum i se redeschidea continuu procesul. Se plângea de faptul că era acuzat pe nedrept că principalul vinovat de luarea navelor F.N.M. de către sovietici ar fi fost d-sa, deși îmi arăta și mie telegrama cu care fusese chemat la București la Minister în acea perioadă – 30 august și în septembrie 1944. Se plângea de foștii ofițeri din statul major al F.N.M. că l-au părăsit și l-au lăsat singur, cazul fostului șef de stat major, comandor rezervă Mițescu Dumitru și alții. Se plângea de foștii ofițeri comandanți de nave nu au dat rapoarte la Statul Major al Marinei suficient de clare și cu serioase detalii pentru a se citi clar că evenimentele de la 5 septembrie 1944 nu se datorează lui, ci unor alte cauze și că vinovații în adevăr nu este el ci poate alții.

În aceste convorbiri l-am încurajat pe cât mi-a fost posibil, rugându-l să scoată copii de pe toate actele și Registrul istoric, Jurnalul de Operații etc.

L-am asigurat că mă poate pune martor la proces ca pe unul ce am trăit evenimentele de la 23 august 1944 până la 5 sept. 1944, minut cu minut și în această calitate puteam afirma oricui eventuala parte de vină pe care o are fiecare.

I-am amintit anumite evenimente petrecute între aceste date și mai ales cele din ziua plecării d-sale la amiralul german, portul Constanța ar fi fost sărit în aer, la fel cum fusese Odessa etc.

Alte evenimente din ziua plecării flotei române în ziua de 30 august la Sulina, întoarcerea din mare în port și rămânerea subsemnatului în calitate de comandant al Secției de Canoniere în apropierea Capului Midia, pentru primirea flotei sovietice și conducerea acesteia printre barajele de mine în portul Constanța în bună siguranță, deși era cunoscută de toată lumea prezența submarinelor germane în Marea Neagră (deși plecate din Constanța).

Toate aceste evenimente îi erau favorabile și mi-a mulțumit pentru amintirea lor în situația enervantă în care se găsea, fără a-și putea găsi echilibrul și liniștea necesare unei convenabile și argumentate apărări.

I-am amintit de situația ridicolă în care se găsea ca comandant superior al Dobrogei (guvernator al Dobrogei) când, fără stat major și fără, mai ales, mijloace, trebuia să facă față la toate cererile armatelor sovietice, care nu puteau să-și închipuie că un guvernator

al Dobrogei nu poate avea priză la șeful stației C.F.R., care nu oferea niciodată numărul de vagoane necesare sau solicitat de trupele Armatei Roșii.

Cu această ocazie, i-am amintit cum într-o seară, adunați fiind toți comandanții de unități de uscat sau navale la Cercul Militar vechi din Constanța, unde trebuia să așteptăm un mare general de armate sovietic, s-a stins dintr-o dată lumina, obiectând din cauza unei pene la motor sau la rețeaua cartierului respectiv. Cum era d-sa mai mult decât poate era necesar îngrijorat la ideea că ar fi putut fi luată întâmplarea drept un act de sabotaj și cum ca să prevenim o atare ipoteză, personal m-am dus în cartier să fac rost de una-două lămpi de gaz.

Acestea au fost legăturile mele sus arătate cu amiralul Macellariu.

Din primăvara anului 1945 și anume de la 21 mai 1945 Comandamentul nostru (al Flotei Fluviale) s-a mutat din București la Turnu Severin iar de d-sa n-am mai auzit decât în 1946, în vara anului 1946, că ar fi plecat din țară.

În vara anului 1945, fiind chemat de Trib. Ilfov la un proces cu un anume Varg Emil, m-am întâlnit pe stradă întâmplător cu amiralul Macellariu, care mi-a vorbit de o mișcare de rezistență față de regimul politic existent. N-a dat precizări în ce sens, sau ce scop urmărește. M-a întrebat dacă aș fi de acord cu această idee.

Ca să nu îl refuz în față, m-am declarat principial de acord. Ne-am despărțit și m-am întors la Turnu Severin. De atunci n-am mai avut niciun fel de legătură personală cu d-sa. În a doua jumătate a lunii octombrie 1947, lt.-comandor rezervă Eftimie Ștefan a venit la subsemnatul acasă cu un geamantan și mi-a cerut adăpost din momentul sosirii, circa ora 7.30 și până la ora 14.00, când urma să ia un autobuz care să-l transporte la Vânjul Mare, pentru a cumpăra un porc.

Cu această ocaziune m-a întrebat dacă mai sunt activ sau în rezervă.

M-a mai întrebat dacă fac politica actualului regim sau nu. M-a întrebat dacă pregătisem sau nu pe cineva în aceeași idee politică cu mine contrară regimului prezent. I s-a afirmat.

Convorbirea a fost foarte scurtă, deoarece în momentul când a intrat el în curtea mea, eu tocmai mă pregăteam să plec la țară să cumpăr făină.

Îmi dăduse a înțelege că vine din partea amiralului Macellariu; nu-l crezusem deoarece eram convins că amiralul Macellariu era plecat din țară.

În realitate, nu pregăteam niciun fel de om în niciun fel de politică favorabilă sau contrară regimului.

Adoptasem atât pentru mine cât și pentru ceilalți din jurul meu aceeași atitudine de neutralitate. De atunci nu l-am mai văzut pe lt.cdor. rez. Eftimie, nicicând.

Nici de la amiralul Macellariu n-am mai avut vreun fel de știre sau pretinsă știre.

Altceva în legătură cu această chestiune nu mai știu.

Aceasta îmi este declarația, o susțin și o semnez propriu.

29 aprilie 1948

(ss) Costin N. Constantin

73. 29 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului Costin N. Constantin privind împrejurările în care a intrat în organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Costin N. Constantin, căpitan-comandor în rezervă, provenind din Marina Militară, domiciliat în Turnu Severin, bulevardul Republicii nr. 36, în continuarea declarației anterioare, mai declar următoarele:

În lunile iunie sau iulie anul 1945, m-am întâlnit ocazional pe Calea Victoriei, în Piața Athene Palace, cu amiralul Macellariu, în civil, subsemnatul în uniformă, fiind activ și am fost oprit de domnia sa care m-a întrebat ce mai fac.

I-am răspuns că sunt venit în București de la Turnu Severin pentru a susține un proces la Tribunalul Ilfov.

Plecat de la avocatul Neroianu, căruia îi amintisem de ședința procesului, l-am întovărășit până la Cercul Militar. În timpul parcursului, amiralul Macellariu m-a întrebat ce părere am despre situația politică de atunci. I-am răspuns că nu prea sunt informat, dat fiind ocupația mea intensă la Turnu Severin și mai ales că nu avusesem niciun prea mare interes pentru politică nici nu eram la curent cu ziarele.

M-a informat despre o stare de tensiune între monarhie și președintele Consiliului și despre duelul între partidele politice Liberal și Țărănesc deoparte și partidele Blocului Democratic de alta.

Că ar fi bine ca toți cetățenii țării să țină parte monarhului și tot atât de bine ar fi ca cetățenii țării să arate o oarecare rezistență măsurilor guvernului la putere.

M-a informat că domnia sa ar iniția o mișcare de rezistență în acest scop, dar nu are cu cine. M-a întrebat dacă principial aș fi de acord. Ca să scap de discuție, i-am răspuns că aș fi de acord, în gând hotărându-mă să mă sustrag eventualelor asemenea convorbiri sau hotărâri.

M-am despărțit de domnia sa cu oarecare bruschețe în fața Cercului Militar, socotind prin întreruperea discuției că mă poate considera un membru al hotărârilor sau acțiunii domniei sale.

Este foarte probabil că știa că voi pleca la Turnu Severin. Tot atât de probabil că nu știa data.

De atunci nu l-am mai văzut, am plecat imediat a doua zi sau a treia zi la Turnu Severin, după ce în prealabil terminasem procesul pentru care venisem iar la Turnu Severin nu am întreprins absolut niciun fel de acțiune care să fie potrivnică guvernului, sau comandanților mei sau regimului actual. La Turnu Severin, deși eram activ, nu am discutat cu niciun ofițer, subofițer sau vreo persoană civilă din afara serviciului, discuțiunea avută cu amiralul Macellariu.

La 30 decembrie 1947, am fost scos din cadrele active ale Marinei și pus în rezervă. M-am ocupat de agricultură, luând în arendă 13 pogoane de pământ în jurul orașului Turnu Severin. Am mai lucrat două pogoane în comuna Porocoși, averea socrului mei și alte șase hectare în comuna Gemeni, județul Mehedinți.

În timpul cât am lucrat pământul, am evitat cu oricine orice fel de discuție politică.

Prin atitudinea sau răspunsul meu, am anihilat dorința de discuții politice a oricărui sătean cu care veneam în contact sau orășean, cetățean al Turnu Severinului.

Nu am avut niciun fel de corespondență cu amiralul Macellariu de la fosta discuție.

În vara anului 1946, aflându-mă la Turnu Severin, am aflat din ziare că amiralul Macellariu a fost implicat în afacerea organizației subversive „Sumanele Negre”. N-am comentat cu nici unul din ofițerii din comandament știrea. În aceeași vară, prin luna august, m-am întâlnit

ocazional cu fostul comandant al motonavei „Transilvania”, care mi-a comunicat, printre alte discutate, că amiralul Macellariu ar fi fugit cu motonava „Transilvania” din țară.

Am crezut acest lucru, deoarece îl știam pe Onik Tokatlian, ca fost comandant al motonavei câteva drumuri, curse chiar în anul acela.

Plecând din nou la Turnu Severin, n-am discutat cu nimeni această știre aflată de la Tokatlian.

Prin luna octombrie 1947, a doua jumătate a lunii, m-am pomenit într-o dimineață la locuința mea din Turnu Severin cu locotenent-comandorul în rezervă Eftimie Ștefan, care mi-a solicitat un adăpost în cursul dimineții. În cursul discuțiilor avute cu el, mi-a spus că vine din partea amiralului Macellariu și m-a întrebat dacă am aceleași idei politice ca acelea trasate de politica amiralului Macellariu sau mi-am schimbat ideile. M-a surprins întrebarea locotenentului-comandorului Eftimie, eu știindu-l plecat din țară și crezând că locotenent-comandorul în rezervă Eftimie Ștefan se rușinează să afirme că rostul lui la mine e numai acela de negustor de alimente, în trecere pe la mine s-a dat drept un misionar politic ca să-și dea importanță; i-am răspuns vag că îmi păstrez aceeași linie de conduită și am aceleași idei ca în trecut.

Nu m-a întrebat locotenent-comandorul Eftimie dacă am întreprins sau organizat ceva în județ sau regiunea Olteniei.

N-am stat de vorbă cu el mai mult de aproximativ 8-10 minute, deoarece tocmai plecam să iau trenul de ora 7.50 pentru a merge în comuna Igiroșu să cumpăr făină de grâu, în ideea stocării unor alimente înainte de a pleca de acasă după comandant. Pierzând trenul, am așteptat o ocazie pentru a mă transporta la destinație. N-am găsit, deși era spre plecare o drezină a Serviciului de întreținere în acea direcție. Aceasta întârzie în continuare plecarea și văzând că la ora 10.00 tot nu plecase, m-am întors acasă.

M-am schimbat de haine, am înhămat calul la căruță și am plecat în aceeași dimineață la Grecea, pentru a încărca această făină arvunită din zilele precedente.

Când m-am întors acasă, am găsit pe locotenent-comandorul Eftimie dormind în sufragerie, exact în același scaun în care-l lăsasem la plecarea la gară.

N-am mai luat contact cu el, l-am lăsat să se repaوزهze. De la Grecea m-am întors cu carul cu fân a treia zi și am aflat de la soție că ofițerul plecase în aceeași zi către ora 10.00. Soția mea nu mi-a spus că ar fi avut vreo discuție cu locotenent-comandorul Eftimie în legătură cu amiralul Macellariu.

Susțin că n-am fost întrebat de locotenent-comandor dacă am organizat și recrutat membri în regiune și de asemenea susțin că n-am afirmat că locotenent-comandorul Eftimie ca să fi organizat un număr de 30 oameni.

De atunci, de la acea dată, nu l-am mai văzut și nici n-am mai auzit ceva în legătură cu locotenent-comandorul Eftimie.

De asemenea, nici despre amiralul Macellariu n-am mai avut vreo știre sau pretinsă știre de la niciun fel de persoană militară sau civilă.

Aceasta declar, susțin și semnez propriu.

74. 27 iulie 1948. Referatul comisarului șef Fiamboli Telemaque privind existența la Turnu Severin a unui grup subversiv condus de căpitan-comandorului Costin N. Constantin

Direcția Generală a Siguranței Statului
Brigada Mobilă

27 iulie 1948

Referat
Comisar șef Fiamboli Telemaque

Am onoare a raporta că la ancheta făcută asupra organizației subversive condusă de Horia Macellariu, s-a constatat că această organizație avea un grup subversiv constituit în Turnu Severin, sub conducerea căpitanului-comandor Costin N. Constantin.

În cursul cercetărilor s-a cerut arestarea căpitan-comandorului Costin Constantin, care în declarația sa din 29 aprilie 1948, recunoaște că Horia Macellariu l-a pus în curent în vara anului 1945 cu mișcarea de rezistență ce a organizat, întrebându-l dacă este de acord cu această mișcare, întrebare la care a răspuns afirmativ.

În octombrie 1947, a fost vizitat de locotenent-comandorul Eftimie Ștefan, trimis de Horia Macellariu să-l întrebe dacă are aceleași idei politice ca acelea trasate de politica lui Macellariu. A răspuns că: „ – Îmi păstrez aceeași linie de conduită și am aceleași idei ca în trecut.”

Asupra acestei întrevederi, căpitan-comandorul Eftimie Ștefan, în declarația sa din 28 aprilie 1948, spune: „ – Prin luna septembrie 1947, ducându-mă în regiunea Turnu Severin, mi-a spus ca să trec pe la comandorul Costin, care-i omul domniei sale și să-l întreb din partea sa dacă mai este cu dânsul. Când am ajuns la Turnu Severin, l-am găsit pe domnul comandor gata să plece la țară. Când i-am comunicat cele ce mi-a spus domnul amiral, el mi-a răspuns că a rămas același și că poate conta în regiune pe circa 30 oameni”.

Horia Macellariu, în declarația sa din 21 aprilie 1948, referindu-se la regiunile unde are centre organizate, cu privire la comandorul Costin, spune: „ – Organizația grupului de rezistență din Turnu Severin era încredințată căpitanului-comandor Costin, pe care-l recrutasem eu în anul 1945.”

Concluziuni

Din cercetările întreprinse, s-a constatat că numitul Costin Constantin a făcut parte din organizația condusă de Horia Macellariu, ducând activitate subversivă în cadrul acestei organizații la Turnu Severin.

Propuneri

Opinăm că este cazul ca numitul Costin Constantin să fie trimis în judecată pentru uneltire contra ordinii sociale.¹¹⁶

Comisar șef
s/s indescifrabil

¹¹⁶ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 9, f. 597.

75. 13 decembrie 1948. Proces-verbal privind interogatoriul inculpatului căpitan-comandor (r) Costin N. Constantin

R.P.R.

Tribunalul Militar București

Secția I-a

Proces-verbal

Interogatoriul acuzatului

Astăzi, 13 decembrie 1948.

Noi, general maior magistrat pr. Petrescu Alexandru, prim președinte al Tribunalului Militar București, Secția I-a.

Procedând conform art. 265, 269 C.J.M. în ședință publică la interogatoriul învinutului al cărui proces se judecă azi, ne-a răspuns că:

Se numește Costin N. Constantin din 22.08.1906 de 42 ani, născut în comuna Focșani, județul Putna, fiul lui Nicolae și al Elenei, de profesiune agricultor, domiciliat în Turnu Severin, B-dul Republicii nr. 36, necondamnat.

Președintele punându-i în vedere dovezile faptului ce i se aduc în sarcină și cerându-i să spună ceea ce este util apărării sale, a dat răspunsurile reproduse de către grefier, după cum urmează:

A fost subalternul lui Macellariu din 1942-1944. Am revăzut pe Macellariu în 1945 pe vară, când am fost chemat la un proces la București la Tribunalul Ilfov. Plecând la masă, m-am întâlnit cu Horia Macellariu, cu care am vorbit lucruri fără importanță. În timpul drumului mi-a vorbit de o criză constituțională, el propunea să ținem contactul cu partidele istorice, mi-a vorbit de o mișcare de rezistență, pe care ar iniția-o dar nu are oameni, m-a întrebat ce părere am eu, dar nu i-am dat nicio părere, căci la ora de atunci nu știam ce înseamnă o mișcare de rezistență și după asta ne-am despărțit fără a ne mai revedea.

Nu cred că nu am declarat altfel, dar citindu-mi-se declarația de la dosar arăt că o mențin asupra chestiunii că am acceptat principial propunerea lui Horia Macellariu.

Cu Eftimie am fost camarazi. Eram la Turnu Severin cu misiuni militare, având activitate mare și de răspundere în legătură cu navigația și când terminasem misiunea a venit Eftimie în civil într-o dimineață și mi-a cerut adăpost până vine o mașină să-l ducă să-și ia un porc. M-a întrebat ce fac, i-am spus că mi-am terminat serviciul și am concediu. Până ce intru în casă m-a întrebat dacă sunt în P.C.R., dacă am făcut Școala de la Breaza. I-am spus că nu, m-a întrebat că acum sunt reținut și i-am răspuns că probabil pentru purtarea mea. L-am întrebat ce face el, mi-a spus că face negustorie, i-am prezentat pe soția mea, el era obosit iar eu mă pregăteam de plecare. Când soția s-a dus să-i aducă laptele m-a întrebat că vine de la Macellariu și dacă eu păstrez același părere și atitudine. Eu i-am spus că da. El mi-a răspuns că Macellariu vrea să facă pe omul politic, iar eu i-am răspuns același. De atunci nu am văzut pe nimeni. Nu m-a întrebat nimic de oameni dacă am.

Văzut

Prim președinte

General maior magistrat

Dr. Al. Petrescu

Acuzat
s/s indescifrabil
Prim grefier,
s/s indescifrabil

76. 16 decembrie 1948. *Sentința de condamnare a căpitan-comandorului (r) Costin N. Constantin la 1 an și 6 luni închisoare pentru omisiunea denunțării complotului*

Tribunalul Militar București
Secția I-a

Dosar nr. 4541/1948

Sentința nr. 2195

Tribunalul Militar București, Secția I-a a pronunțat următoarea sentință:

Pentru motivele cuprinse în corpul sentinței și în unire cu concluziile domnului
Procuror Militar,

În numele legii hotărăște:

Cu unanimitate de voturi făcând aplicațiunea ... C.J.M. art. 228 ... art. 304, 463
C.J.M, condamnă pe Costin N. Constantin la 1 an și 6 luni închisoare pentru omisiunea
denunțării complotului prin schimbarea de calificare din complot în scop de răzvrătire, cu
imputarea prevenției de la 21 aprilie 1948.

Conform art. 4 Pr. Pen. îl achită de orice penalitate pentru crimele de răzvrătire și
crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Dată și citită în ședință publică astăzi 16 decembrie 1948¹¹⁷.

Prim Președinte
General maior magistrat

Lt.-col. s/s Zanescu I.
Lt.-col. s/s Malinovski

Dr. Al. Petrescu

Membri

Lt.-col. s/s Popa C.

Lt.-col. mag. s/s Stănescu S.

Prim grefier Zorapapel Tateus

Starea civilă

Numele și prenumele Costin Constantin, anul, luna și ziua nașterii 22 august 1906,
Foçani-Putna, fiul lui Nicolae și al Elena, profesiunea agricultură, naționalitatea română,
căsătorit – da, cu 1 copil, domiciliat în Turnu Severin, b-dul Republicii 36.

Prim grefier
s/s indescifrabil

77. 16 decembrie 1948. *Procesul verbal nr. 3955 de înmatriculare sub nr. 19 a deținutului
Costin N. Constantin, pentru executarea pedepsei de 1 an și 6 luni, pronunțată de Tribunalul
Militar București*

Proces-verbal nr. 3955

Astăzi 16 decembrie 1948

Noi, Directorul Penitenciarului Jilava, asistați de secretarul de grefă astăzi data de
mai sus, în baza mandatului de arestare nr. 106233, 1948, emis de Tribunalul Militar

¹¹⁷ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 5, f. 76.

București, am înmatriculat sub nr. 19 pe deținutul Costin N. Constantin, în executarea pedepsei de 1 an și 6 luni, pronunțată de Tribunalul Militar București prin sentința nr. din

Pedeapsa începe la 21.04.1948.

Se expiră la 16.10.1949

Drept pentru care am încheiat prezentul proces-verbal în conformitate cu art. 442 din codul de procedură penală.¹¹⁸

Director

Secretar de greșă

78. 18 decembrie 1948.

SERVICIUL AMERITIA

18 decembrie 1948
Tribunalul Militar București

Amabil Prin Greșă

*Subsemnatul Costin N. Constantin,
ca altmădată deținut în Terenul Sarmas
Bucur. Republicii Nr. 36, declar recuză
asupra sentinței Tribunalului Militar,
din 16 decembrie 1948, cu Nr. 2195.
Motivul recuzării se va depune
în termen legal*

Carolina
J. Holman

*Amabil Prin Greșă al Tribunalului Militar
București*

¹¹⁸ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 6, f. 42.

79. 11 aprilie 1950. Referat asupra deținutului Costin N. Constantin

D.G.S.S.

Secretariat

Nr. 2038 din 11 aprilie 1950

Referat

Asupra următoarelor persoane verificate la toate arhivele

1. Costin N. Constantin

În 1925 este cunoscut un anume Costin Constantin f.d., elev clasa a 8-a al Liceului din Focșani, semnalat că a participat la pregătirea festivității cu ocazia nunții lui Corneliu Zelea Codreanu, care urma să aibă loc în Focșani și care avea ca scop organizarea unei manifestări antisemite. Susnumitul umbla prin diferite orașe, împărțind manifeste lansate în acest scop.

În 1948, mai este cunoscut numitul Constantin N. Costin, născut la 22.08.1906 în com. Focșani, județul Putna, fiul lui Nicolae și Magdalena, absolvent al Școlii Superioare de Război, în prezent căpitan-comandor în rezervă, domiciliu în Turnu Severin, B-dul Republicii 36.

Susnumitul în anul 1944 la 3 decembrie a fost numit șef de stat major la Comandamentul Forțelor Fluviale, având legături cu amiralul Macellariu.

În anul 1948, este arătat ca făcând parte din organizația subversivă condusă de Horia Macellariu, fiind conducătorul unui grup arestat și propus a fi trimis în judecată pentru uneltire contra ordinii sociale.

În anul 1947, susnumitul a fost dat dezertor de către Comandamentul Forțelor Fluviale, care mutându-se de la Turnu Severin la Călărași, numitul comandor a încercat toate posibilitățile ca să nu plece din Turnu Severin, ajungând până la culpa de dezertor.

În 1949, mai e cunoscut numitul Constantin N. Costin, f.d. în vârstă de 43 ani, domiciliu în Turnu Severin, b-dul Republicii nr. 36, fost comandor, fiu de ofițer care figurează pe un tabel de condamnați politici care și-au ispășit pedeapsa și sunt menținuți la dispoziția Securității asupra cărora urmează a se dispune.

Susnumitul s-a făcut vinovat de omisiuni de denunț în legătură cu o organizație subversivă P.N.Ț.-istă.

A fost reținut și depus la Penitenciarul Aiud la 21 aprilie 1948, având pedeapsă de un an și șase luni.

În penitenciar a avut o comportare bună și i se va da aviz favorabil.¹¹⁹

80. Adresa nr. 47553/1956 a Serciviului „C” din cadrul Ministerului Afacerilor Interne către Direcția Securității M.A.I. București prin care se ordonă trecerea în evidența pe obiectiv sau problemă a numitului Costin Constantin

Ministerul Afacerilor Interne

Serviciul „C”

Nr. 47553/1956

Strict Secret

¹¹⁹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 7, f. 319.

Către,
Direcția Securității M.A.I. București

Luați măsuri pentru trecerea în evidența pe obiectiv sau problemă a numitului Costin Constantin, fiul lui Nicolae și al Magdalena, născut la 22.08.1906, în Focșani, care a fost condamnat prin sentința nr. 2195 din 13.12.1949 de către Tribunalul Militar București, Secția I, pentru omisiunea denunțării complotului.

Subsemnatul a fost eliberat la 21.04.1949 și s-a stabilit cu domiciliul în București, b-dul Republicii nr. 36.

Menționăm că în arhiva Serviciului „C” posedă dosarul de anchetă nr. 16163.¹²⁰

Șeful Serviciului „C”
s/s Locotenent-colonel
T/M

Șeful Secției
s/s Căpitan

2.7. Coinculpatul locotenent-colonel Popovici Alexandru

81. 18 aprilie 1948. Declarația locotenent-colonelului (r) Popovici Alexandru prin care acesta prezintă împrejurările în care a intrat în organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul lt.col. rez. Popovici Alex. cu ultimul domiciliu în București, Calea Griviței nr. 33, declar următoarele:

În luna februarie 1948, cam pe la data de 20, am fost chemat de cdor. Condeescu să ne vedem în oraș la Statuia Mihai Viteazu, pe la ora 19. După întâlnirea cu el, am luat tramvaiul 14 și am mers până la Foișorul de Foc. Acolo am stat cca 10 minute și mi-a spus cdor. Condeescu că așteaptă pe șeful său, fără a-mi preciza persoana. După 10 minute a venit Macellariu Horia, cu care apoi împreună am mers la cpt. de cursă lungă Romeo Snaidero.

Am fost reținut și eu la masă.

S-a discutat chestiuni de politică internă și externă, iar după masă s-a discutat de Macellariu, Condeescu și Romeo chestiunea unei eventuale posibilități de plecare din țară cu un vas de pescari.

După o săptămână, cam la sfârșitul lunii februarie, am fost chemat la telefon acasă dimineața de cdor. Condeescu și mi-a comunicat ca să mă văd cu el după amiază că are să meargă la avocatul Popa. Ne-am întâlnit la Cinema „Aro” și am mers la Macellariu acasă pentru prima oară cu Condeescu, eu neștiind unde stă. Acolo am stat cca 30 minute, unde s-a discutat chestiuni de politică. Macellariu H. a citit o scrisoare ce o avea în copie pentru general Rădescu, și pe care spunea că i-a trimis-o în străinătate. După aceea, Macellariu H. m-a rugat să mă interesez eu de un colonel Davidescu, frate cu general Davidescu, dacă

¹²⁰ Ibidem, f. 517.

mai este în Armată, dacă este în București și să-i comunic aceasta prin cdor. Condeescu. După aceasta eu am plecat în oraș cu Condeescu.

Până pe la 15 martie m-am mai văzut de câteva ori cu Condeescu prin oraș dar nu mi-a mai vorbit nimic. În timpul cât am stat la Macellariu, acesta i-a dat lui Condeescu harta României, care avea în legendă județele și i-a spus că are să-i spună personal cum să aranjeze județele într-o ordine numerică.

După prima vedere cu Macellariu până la 15 martie, la una din întâlnirile mele cu Condeescu, m-a rugat dacă am și eu posibilitatea să-i procur câte un pachet de alimente să i le dau lui pentru Macellariu.

În chestiunea colonel Davidescu, am aflat că nu mai este în armată și se află în București, neștiind unde și că ar avea un serviciu în București.

Pentru alimente i-am procurat un pachet cu o pâine, două cutii conserve și ¼ unt, prima dată, iar a doua oară o pâine. Aceasta a fost tot ce-am procurat eu pentru Macellariu.

Tot în această perioadă, Condeescu mi-a spus să mă interesez de un anume Reitu, din Constanța, fost conducător al muncitorilor, fără să-mi precizeze de ce are nevoie de el. Eu i-am comunicat că nu aș avea de unde să aflu, iar el mi-a spus să-l întreb pe avocatul Dumitriu, întrucât nu i-ar spune, ci poate mai repede mie.

Am fost la avocatul Dumitriu ce-l cunoșteam de un an prin Condeescu. L-am întrebat dacă cunoaște pe un anume Reitu și mi-a spus că îl cunoaște, că a fost în Partidul Țărănist că era șeful muncitorilor din portul Constanța, dar că nu mai știe unde este.

Tot în perioada până la 15 martie am fost chemat la telefon de Condeescu seara pe la orele 19.00 și mi-a spus să mă duc în str. Ștefan cel Mare, colț cu Dorobanți ca să-l întâlnesc pe Macellariu, care va veni acolo. Eu am fost dar m-am dus prea târziu și nu l-am întâlnit.

Tot în acest timp aveam sarcina de la Condeescu de a-l informa dacă mai aflăm evenimente noi de politică internă și externă, și orice aș auzi să i le spun și lui. Din aceste informații i-am spus și eu că fiind în Gara de Nord în așteptarea unui tren, am văzut o trupă ce se îmbarca cu muzică și am aflat de la cei de pe peron că pleacă în provincie în vederea alegerilor, pe care Condeescu și-a notat-o.

În perioada aceasta până la 15 martie m-am întâlnit întâmplător și cu cpt. Romeo și cu cdor. Tăutu M. pe care îl cunoșteam de la Constanța, unde făcusem serviciu, întâlniri la care se discutase ce se mai aude la radio și chestiuni politice. În afară de aceste discuții, au mai fost între Condeescu și Tăutu despre vânzarea unui șlep, aceasta având un caracter comercial.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

18 aprilie 1948

(ss) Lt.col. rez. Popovici Alexandru

82. Declarația locotenent-colonelului (r) Popovici Alexandru prin care acesta prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe comandorul (r) Toma Matei

Declarație

Subsemnatul lt.col. rez. Popovici Alexandru cu ultimul domiciliu în București, Calea Griviței nr. 33, apart. 21, declar următoarele cu privire la comandorul rez. de Marină Toma Matei.

În anul 1932, am fost mutat de la armata de uscat la Marină în garnizoana Constanța, unde am făcut serviciul. După câțiva ani am fost mutat la Galați, de unde nu l-am mai văzut până în anul 1943 la Ministerul Marinei unde făceam serviciu.

Din anul 1948 la începutul anului ne vedeam prin oraș. În luna ianuarie 1948 l-am întâlnit pe cdor. Toma Matei la cdor. Condeescu acasă, unde a venit după sosirea mea la jumătate de oră.

Toți trei am stat de vorbă discutând chestiuni interne, de pensie, de familie ce s-a mai dat știri la radio din străinătate. După ce am stat circa o oră, eu am plecat lăsând pe cdor. Toma la cdor. Condeescu acasă.

Pe la data de 20 martie 1948 am fost chemat de cdor. Condeescu dimineața la telefon și mi-a spus să vin pe la el la ora 10. M-am dus acolo unde cdor. Condeescu era singur acasă, după care a venit cpt. de cursă lungă Romeo Snaidero și cpt.cdor. Tăutu M. unde am luat câte o cafea. La 15.00 a sosit și cdor. Toma care a adus cu el un plan al Bucureștiului scos pe hârtie de calc. L-a dat cdor. Condeescu spunându-i să-l dea lui amiral Macellariu Horia căci i-a fost cerut de el.

Cdor. Condeescu și cdor. Toma s-au uitat pe acel plan, spunând apoi cdor. Condeescu lui Toma că dacă începe un război și se vor face debarcări de trupă ei va trebui să le dea concursul după indicațiile ce vor primi de la Macellariu Horia.

Pentru aceasta au nevoie de oameni a spus cdor. Condeescu, la care cdor. Toma și lt.cdor. Tăutu mi-au spus că au ei destui oameni, să nu aibă nicio grijă.

După aceasta eu am plecat împreună cu cpt. de cursă lungă Romeo Snaidero în oraș unde ne-am despărțit la Ministerul de Finanțe de comand. Toma M. și lt.cdor. Condeescu.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

(ss) Lt.col. rez. Popovici Alexandru

83. 18 aprilie 1948. Declarația locotenent-colonelului (r) Popovici Alexandru prin care acesta prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe comandorul (r) Dumitru Condeescu

Declarație

Subsemnatul lt.col.rez. Popovici Alexandru cu ultimul domiciliu în București, Calea Griviței nr. 33, apart. 21, declar următoarele:

Pe c-dor Condeescu l-am cunoscut în anul 1932 în garnizoana Constanța, când am fost mutat la Marină. Am conlucrat cu el în garnizoana Constanța și București, unde s-a legat între noi o prietenie strânsă. După trecerea mea la pensie pe 9 august 1947 luând domiciliu în București ne vedeam foarte des prin oraș aceasta și datorită că eu aveam diverse alimente ce le procuram de la țară, iar cdor. Condeescu prin cunoștințele lui mă ajuta să le vând. Pe la sfârșitul lunii ianuarie 1948 mi-a dat un telefon dimineața și mi-a spus să ne vedem în oraș la bodega „Mircea”, pe Bulevard.

M-am întâlnit cu el și am stat de vorbă cca 15 minute, la care el m-a rugat să-i procur niște formulare pentru Casa Oștirii. Eu l-am întrebat dacă m-a chemat numai pentru asta și mi-a spus atunci că e vorba să facă o organizație de rezistență. Eu l-am întrebat atunci

cu ce scop și mi-a spus atunci că-mi va comunica el la timp, căci nu a luat contact cu șeful și că intenționează să mă ia și pe mine.

Eu i-am răspuns că mă voi gândi la aceasta pentru că nu vreau să fiu băgat într-o situație neplăcută. El mi-a răspuns să nu am nicio grijă și vom mai vorbi noi după care ne-am despărțit.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și semnez propriu.

s/s Adm. lt.col. Popovici Alexandru

84. 28 aprilie 1948. Declarația locotenent-colonelului (r) Popovici Alexandru prin care acesta prezintă împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul ad. locotenent-colonel în rezervă Popovici Alexandru, cu ultimul domiciliu în București, Calea Griviței nr. 33, etj. 7, ap. 2, cu privire la amiralul Macellariu Horia, declar următoarele:

Pe amiralul Macellariu Horia l-am cunoscut în garnizoana Constanța, unde făceam serviciu la Marină, lucrând cu el la Comandamentul Diviziei de Mare, un timp de un an.

După aceea, nu am mai fost împreună, el lucrând la București, iar eu la Constanța, Galați, Reni și Țândărei.

După aproape 5 ani, l-am întâlnit în luna februarie 1948 pe la ora 15.20, când mi-a fost prezentat de comandorul Condeescu la o întâlnire ce a avut-o pe bulevardul Pache, la Foișorul de Foc.

În acea seară am fost împreună cu el și comandorul Condeescu la căpitanul de cursă Romeo Snaidero, unde am luat masa cu toții.

A doua întâlnire am avut-o la el acasă, unde am fost dus de comandorul Condeescu pe strada Toamnei, eu neștiind unde stătea. Acolo, am stat circa 30 minute cu toții, unde s-a discutat chestiuni de politică externă, iar la plecare Macellariu Horia mi-a spus că va avea nevoie de mine să mă interesez de anumite persoane și că pentru aceasta îmi va comunica comandorul Condeescu când va fi cazul. De asemenea, mi-a cerut el personal să mă interesez de un anume colonel Davidescu, cine este, dacă mai este în armată și unde face serviciul, iar știrea s-o transmit lui Condeescu.

A treia oară, l-am văzut tot prin comandorul Condeescu, când am fost cu el până la stația de tramvai de lângă casa amiralului Macellariu, unde eu l-am așteptat în stradă pe comandorul Condeescu și văzând că nu vine după 20 minute, m-am dus să-l anunț că plec, eu trebuind să fiu în oraș la o oră, unde după ce am intrat am stat câteva minute și am plecat cu comandorul Condeescu în oraș.

A patra oară, l-am văzut când am fost la el acasă să iau o servietă cu cărți a comandurului Condeescu, cu care ocazie a plecat odată cu mine mergând la comandorul Condeescu. A patra oară l-am văzut la comandorul Condeescu în ajun de alegeri, unde m-am dus să-l caut pe Condeescu și să-l văd, dar el era plecat de acasă, iar Macellariu era în casă cu doamna Condeescu.

Ultima oară, l-am găsit la căpitan de cursă Romeo pe la 4-5 aprilie, când am fost să-l caut pe căpitan Romeo acasă, căci nu era la restaurantul „Terasa Colos”, unde îl căutasem întâi.

De la 4-5 aprilie și până la data de 15 aprilie 1948, când am fost arestat acasă nu l-am mai văzut, decât în ziua de 19 aprilie 1948, când l-a arestat Siguranța.

Aceasta îmi este declarația, pe care o dau și o semnez propriu.¹²¹

s/s Locotenent-colonel rezervă Popovici Alexandru

2.8. Coinculpatul locotenent-comandor Tăutu Marcel

85. 24 august 1945. Adresa nr. 20190 S prin care Serviciul Lagărelor din Ministerul Afacerilor Interne face cunoscut faptul că s-a stabilit domiciliu obligatoriu în București, str. Legislatorului nr. 8, locotenent-comandorului rezervă Tăutu Marcel, căpitanul portului Brăila, fost internat în lagărul Slobozia, pentru atitudine fascistă

România
Ministerul Afacerilor Interne
Direcțiunea Generală a Poliției
Direcțiunea Poliției de Siguranță

Nr. 20190 S 24 august 1945
Ministerului Afacerilor Interne
Serviciul Lagărelor

Confidențial

Am onoare a vă face cunoscut că, în conformitate cu ordinul domnului Director General al Poliției, s-a fixat domiciliu obligatoriu în București, str. Legislatorului nr. 8, locotenentului-comandor rezervă Tăutu Marcel, căpitanul portului Brăila, fost internat în lagărul Slobozia, pentru atitudine fascistă.

Se alătură, spre știință, copie de pe declarația susnumitului.¹²²

Director
s/s indescifrabil

Șeful Serviciului
s/s indescifrabil

86. 26 iunie 1945. Proces-verbal privind reclamațiile făcute de un număr de muncitori împotriva căpitanului de port Tăutu Marcel

Proces-verbal

Astăzi anul una mie nouă sute patru zeci și cinci, luna iunie, ziua douăzeci și șase la Brăila.

Noi, I. Anastasiade, chestorul Poliției Municipiului Brăila, având în vedere reclamația făcută de un număr de muncitori ai portului care ne semnalează pe căpitanul de port

¹²¹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 9, f. 696.

¹²² Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, dosar nr. 581, vol. 12, f. 320.

Tăutu Marcel, care a lucrat cu Agenția Germană D.D.S.G., a exploatat muncitorii din portul și docul Brăila, trimițându-i la muncă la moșia sa personală în comuna Piscu, județul Brăila, unde le aplica un tratament foarte rău, forțându-i la muncă, aplicând bătaii și injurii, iar pentru cei care refuzau a se duce la moșia lui îi amenința cu excluderea din port.

Față de cele de mai sus am dispus cercetarea cazului și interogarea martorilor după cum urmează:

Numitul Zaharia Gheorghe, muncitor de port domiciliat în Brăila, str. Vadul Olaneriei, nr. 345, ne dă una declarație aparte semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar, fila nr. 3, din care rezultă că ducându-se la căpitanul de port să i se dea drepturile pentru munca depusă la descărcarea unui șlep de cărbuni, a fost luat la bătaie de la ușă de către Tăutu Marcel și căpitan Dumitrescu, care în prezent este plecat la Constanța, până ce a căzut jos pe dușumea leșinat de bătaie.

Numitul Barbu Alexandru, muncitor de port domiciliat în Brăila, str. Vadul Olaneriei nr. 217, ne dă una declarație aparte semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar, fila nr. 4, din care rezultă că în cursul lunii februarie 1945 lucrând la transportul unei cantități de cărbuni destinat armatei sovietice, la terminarea muncii ofițerul sovietic care conducea munca i-a dat bonul de plată pentru cele 6 ore cât a muncit. Ducându-se la căpitanul de port Tăutu pentru a încasa banii, acesta i-a spus că ofițerul minte, că nu a muncit decât 3 ore și nu 6, după care l-a dat afară.

Numitul Mărgărit Dumitru, muncitor în port ne dă una declarație aparte semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar, fila nr. 5, din care rezultă că în anul 1943 a fost trimis de căpitanul de port Tăutu la un loc viran al său împreună cu Mihăilescu Vasile, Ciuciaru Tudor și alții pentru a astupa gropile de la proprietatea lui, pentru care le-a plătit numai câte 300 lei pe zi.

Numitul Mingiu Nicolae, domiciliat în Brăila, strada Carol nr. 69, com. suburbană Nedelcu Chercea, ne dă una declarație aparte, semnată propriu care văzută de noi se anexează la dosar, fila nr. 6, din care rezultă că în anul 1944 a fost trimis de către căpitanul de port Tăutu la ferma sa pentru a lucra la vie și pentru care lucru nu i-a plătit nimic, spunându-i că dacă vrea bani îl exclude din port și că dacă nu se duc în port sunt bolșevici.

Numitul Brosaru Emilian, domiciliat în comuna Brăilița lucrător la ferma căpitanului Tăutu, ne dă una declarație aparte semnată propriu care vizată de noi se anexează la prezentul dosar fila nr. 788, din care rezultă că în luna iulie 1944, fiind desconcentrat, urma să fie ambarcat pe șleplul C.N.R. nr. 1478 conform ordinului de mobilizare pentru lucru, căpitanul Tăutu i-a ridicat foaia de ambarcare obligându-l să se ducă la ferma sa împreună cu soția, plătindu-i o leafă foarte mică. La cererea lui de a intra în drepturi, numitul căpitan l-a înjurat și făcut comunist, spunând că vor trece timpurile acelea odată, adăugând că cei ce l-au dat la ziar pentru faptele și atitudinile lui nu i-au făcut nimic.

Drept pentru care am încheiat prezentul proces-verbal, cazul rămânând în curs de cercetare.¹²³

Chestor
s/s indescifrabil

¹²³ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, dosar nr. 581, vol. 12, f. 349.

87. 27 iunie 1945. Proces-verbal privind reclamațiile făcute împotriva căpitanului de port Tăutu Marcel

Proces-verbal

Astăzi anul 1945, luna iunie, ziua 27, la Brăila.

Noi, I. Anastasiade, chestorul Poliției municipiului Brăila.

Fiind în continuarea cercetărilor consemnate în procesul-verbal încheiat cu data de 26 iunie 1945.

Interogând pe numitul Neculai Neculai, domiciliat în Brăila, strada Abator nr. 54, ne dă una declarație aparte, semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar fila nr. 10 din care rezultă că în cursul anului 1943, a fost trimis de căpitanul de port Tăutu Marcel la via lui pentru muncă, nu i s-a dat niciun fel de plată și nici hrana necesară. Drumul îl făcea pe jos câte 12 km pe zi, rupându-și hainele și pierzând rândul la muncă în port. Într-una din zile când a vrut să lipsească l-a amenințat că îl trimite la Curtea Marțială.

Numitul Vasile Ion, domiciliat în Brăila, str. Rahovei nr. 464, ne dă o declarație aparte, semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar fila nr. 11, din care rezultă că în anul 1943 pe când lucra în docuri cu prizonierii sovietici, s-a dus la căpitanul de port Tăutu ca delegat din partea muncitorilor cerând ca să nu se muncească prizonierii sovietici deoarece prin acest fel ajungea în situația ca să nu mai aibă ce munci lucrătorii care trebuiau plătiți de Căpitanie, acesta a răspuns să iasă afară că e bolșevic și să vină să intervină pentru prizonierii sovietici. Știe că căpitanul Tăutu Marcel întrebuița lucrătorii la muncă la via și pământul său.

Numitul Stoica Sighinaș, domiciliat în Brăilița, str. Carol nr. 101, ne dă una declarație aparte, semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar, fila nr. 12, din care rezultă că în anul 1944, la începutul lui august, li s-a cerut muncitorilor din port vizarea carnetelor de muncă (trebuind a fi plătită o sumă de 5000 de lei de echipă), taxă ce nu era legală, ducându-se la căpitanul de port Tăutu, acesta i-a strigat că îl știe cine este și că să se ducă să vorbească la Moscova și nu la Brăila, după care a dat dispoziție ca să nu i se dea de lucru timp de zece rânduri.

Numitul Ilie Dobre, muncitor din portul Brăila, ne dă una declarație aparte semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar, fila nr. 13 din care rezultă că în vara anului 1944 a fost trimis de către ofițerul de port Teodorescu la proprietatea căpitanului de port Tăutu din comuna Brăilița Piscu pentru a munci fără plată.

Totodată nu i s-a dat nici mâncare.

Numitul Panaitescu Dumitru, domiciliat în Brăila, str. Griviței nr. 158, ne dă una declarație aparte, semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar fila nr. 14, din care rezultă că în anul 1944 trecând pe cheul Dunăre la muncă a fost oprit de un agent și dus la căpitanul de port Tăutu care l-a înjurat și a dat ordin agentului să-l palmuiască pentru simplul fapt că a trecut pe cheu.

Mai declară că căpitanul de port Tăutu a speculat în mod criminal munca lucrătorilor din port, nedându-le drepturile la cântar, decât în schimbul muncii gratuite prin rotație la moșia lui în comuna Piscu, județul Brăila.

Numitul Panfil Constantin, zis Răzvan, domiciliat în Brăila, str. Grației nr. 52, ne dă una declarație aparte, semnată propriu care vizată de noi se anexează la dosar fila nr. 15,

din care rezultă că ducându-se la Comisiunea Muncii unde era președinte Tăutu Marcel, i-a cerut de lucru spunând că e muritor de foame cu familia.

Căpitanul Tăutu i-a răspuns „N-ai decât să mori pe drumuri”.

După multă insistență, a obținut să lucreze la robagiu, o muncă de specialitate foarte grea, pe care el nu o putea presta.

Ducându-se din nou la căpitanul de port Tăutu Marcel și întrebându-l de ce i se face această nedreptate, acesta s-a repezit la el, dându-i două palme.

Drept pentru care am încheiat prezentul proces-verbal, cazul rămânând în curs de cercetare.

Chestor

s/s indescifrabil

88. 1948. Adresa Inspectoratului de Siguranță al Capitalei prin care se confirmă antecedentele căpitanului de marină Tăutu Marcel

Direcțiunea Generală a Siguranței Statului
Inspectoratul de Siguranță al Capitalei
Secția I Brigada II

Confidențial
Nr. 7632 S

**Direcțiunea Generală a Siguranței Statului
Serviciul I Biroul 3/M**

La ordinul dumneavoastră nr. 71047 S/948, avem onoare a vă raporta următoarele:

Tăutu Marcel, născut la 3 septembrie 1904 în orașul Iași, fiul lui Alexandru, decedat și al Clemencei, este căsătorit și are un copil, domiciliat în București, str. Legislator nr. 8.

Susnumitul este căpitan de marină, în prezent trecut în rezervă.

Din informațiile ce deținem am stabilit că susnumitul face foarte deseori curse la Brăila, însă nu s-a putut stabili în ce scop face aceste curse.

În jurul casei din strada Legislatorului nr. 8 s-a făcut post de observație, nu s-a putut verifica cele semnalate în nota informativă.

Tăutu Marcel a fost căpitanul portului Brăila până în 1945, când a fost arestat pentru atitudini antisovietice, și care era arătat de muncitorii din port ca un element fascist, fapt pentru care a fost internat în lagărul Slobozia. Aceasta face obiectul dosarului individual nr. 11974/945 la A.S.

În ce privește femeia de serviciu de la domnul Arthur Magersohn, anume Oniga Aurora, născută la 14.02.1926 în comuna Hunăreni, care este în acest serviciu de numai 15 zile nu a putut până în prezent a ne furniza vreo informație asupra susnumitului comandor Tăutu Marcel a fost trecut în evidență Brigăzii și orice constatări se vor lua la timp.¹²⁴

Inspector de Poliție
s/s indescifrabil

Șeful Serviciului
s/s indescifrabil

¹²⁴ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, dosar nr. 581, vol. 12, f. 320.

89. 30 aprilie 1948. Declarația inculpatului Tăutu Marcel prin care acesta prezintă nedreptățile pe care le-a suportat de-a lungul anilor

Declarație

Sunt născut la Iași în anul 1904 luna septembrie ziua 3.

Părinții mei, tatăl Alexandru iar mama Clemansa.

Tatăl a fost mai întâi militar și la gradul de căpitan a demisionat din armată și pe baza studiilor ce a avut o devenit inginer hotarnic. A făcut campania din 1913 și 1916 și mama este casnică, acum trecuți din pensie.

De pe urmă totuși a rămas o casă la Iași, casele bătrânești care după moartea tatei s-au vândut luând fiecare moștenitor partea ce i se cuvenea.

În 1925 am terminat liceul real și în 1926 am intrat în Școala Navală ca elev ieșind ofițer în 1928. De la ieșirea mea ca ofițer am avut garnizoană numai la Constanța, unde am stat până în 1942 când am demisionat.

Demisia mea s-a datorit faptului că am fost nemulțumit de cele ce se petreceau și chiar din această cauză eram veșnic suspectat. Spre a enumera numai câteva din aceste nemulțumiri voi arăta următoarele:

1. Am fost printre pușinii comandanți – și poate aș putea spune unicul – care în 1941, prin raportul contrainformativ, am arătat nemulțumirea din rândurile camarazilor cu ocazia relațiunii sau mai bine zis cu cele ce s-au petrecut cu câteva zile înainte de rebeliune când oameni care nu au fost nici cercetați au fost omorâți. Același lucru cu ocazia asasinării profesorului Nicolae Iorga. Actele există și cred că se găsesc în arhiva Diviziei de Mare. La acea epocă eram comandantul Detașamentului Maritim nr. 2.

2. Toate acestea au făcut să fiu calificat drept francmason, antilegionar etc.

3. Vrând să mă căsătoresc în 1941 cu actuala soție, care e de origine ungară după părinți, nu mi s-a aprobat și mi s-a făcut diverse mizerii de către șefii mei direcți și toate acestea puse la cale de fostul general Macici, azi condamnat de Tribunalul Poporului și care pe atunci era comandantul Corpului de Armată din Constanța și comandant al garnizoanei. Am dat mai multe demisii, nu mi s-au aprobat pentru motivul că nu am avut stagiu pe front.

Cu puțin înainte de declararea războiului, am fost mutat la Divizia de Dunăre în Comandament și după ocuparea Basarabiei am dat din nou demisia, care mi s-a aprobat în august 1942.

În același an am fost numit în Direcția Marinei Comerciale și repartizat la Brăila. Aci am stat până în 1944 pe la diverse servicii și ca ajutor și în aprilie 1944 fostul titular al Căpitaniei Brăila plecând am fost numit ca titular.

Armistițiul mă găsește în această situație. După armistițiu încep diverse greutăți în port: lipsa de bani, lipsă de lucru, muncitorii se agitaseră din cauza acestor lipsuri și în urma instigației provocată de fostul chestor Anastasiade, și el azi condamnat la 25 ani de Tribunalul Poporului ca (*sic!*) criminal de război, și care intenționa să-și aducă pe fratele său în locul meu, a instigat muncitorii împotriva mea, creind fel de fel de povești.

Că aș fi agonisit averi mari, că aș avea case, vile și moșii muncite de muncitori, în realitate toată averea mea era la acea dată 1200 m.p. în comuna Brăilița, pe care aveam un grajd, trei vaci, trei porci, un cal, 10-12 găini, 5-6 rațe și 10-15 oi. Asta era toată averea mea, care a fost apoi complectamente distrusă.

Că aș fi fugit cu trupele germane, eu care nu am părăsit niciun moment postul, deși aveam ordinul de a mă evacua odată cu ultimile unități militare din oraș. Deși aveam acest ordin și deși toate unitățile militare din Brăila, inclusiv gardienii publici, se evacuasera, eu am rămas pe loc pentru că am înțeles că odată armistițiul încheiat, datoria mea era să rămân pe loc și nicidecum să plec pe baza unui ordin care era dat cu totul în alte ipoteze.

În fine, din cauza lipsei de bani la autoritatea mea superioară, muncitorii erau foarte greu plătiți și aceasta a făcut să se creadă că sunt și cam din partea mea.

Toate acestea au contribuit la ațâțarea fostului chestor Anastasiade și fără știrea ministrului de Interne am fost internat în lagărul de la Slobozia, unde am stat 24 ore, după care am fost adus la Minister și după alte 24 ore am fost pus în libertate.

După aceasta am fost mutat în București iar în decembrie 1946 am fost comprimat.

Din decembrie 1946 până la 1 iunie 1947 am trăit cum am putut, mai mult din vânzarea lucrurilor din casă. În iunie 1947 am fost numit la Societatea Pescuitului Marin din București, cu însărcinarea specială de a termina niște șalupe pescărești ale societății. Am muncit la această Societate care, ajungând să nu mai aibă fonduri, a fost pusă în lichidare.

Ca politică nu am făcut niciodată niciun fel de politică nici ca simpatizant. În 1944, după armistițiul ascultând la o conferință pe Titel Petrescu care a avut ca subiect „Democrație și Socialism”, am găsit că deși nu am făcut politică niciodată, totuși principiile arătate nu sunt altceva decât vederile mele. Și atunci m-am înscris la Social Democrați. Pe cât mi-a fost posibil și cât am avut timp disponibil am lucrat pentru P.S.D. adunând fonduri, luând parte la conferințe și manifestațiuni. S-a produs ruptura în partid, a fost un moment de zăpăceală și deși eram decis să mă retrag, totuși am mai luat parte la câteva ședințe a partidului, după care am găsit că e mai practic să mă retrag, ținându-mă în rezervă. De mai bine de un an nu am mai luat parte la niciun fel de manifestare și nici nu mai știu unde e sediul partidului.

Pe comandorul Condeescu și comandorul Toma îi cunosc de când am intrat în Marină. Cu primul am lucrat chiar împreună la Divizia de Mare la Biroul Mobilizării, anul nu mi-l amintesc precis dar cred că era prin 1934 sau 1935. Cu secundul nu am lucrat niciodată.

Cunosc perfect de bine toți ofițerii de marină de la promoția mea înainte și în special mai mult pe cei ce au fost la Mare. Din cei mai noi ca mine cunosc o parte și în special din cei ce au fost tot la nevoie de la Dunăre nu-i cunosc aproape deloc.

Din camarazii de promoție pe cine cunosc mai bine și am fost în legătură de prietenie sunt: comandor Alexandrescu, comandor Limbidi, comandor Prejbeanu, comandor Drimba, comandor Bădulescu, comandor Ghezzo.

Drept pentru care dau prezenta declarație.

(ss) Marcel Tăutu

30 aprilie 1948

90. 5 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind împrejurările în care a fost recrutat în organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul locotenent-comandor (r) Marcel Tăutu, domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8, declar următoarele:

Pe la mijlocul lunii februarie 1948, trecând pe Calea Victoriei, m-am întâlnit cu comandorul Condeescu care m-a întâmpinat cu cuvintele: „ – Bine te-am găsit, Marcel, te căutam demult și nu știam de unde să te iau.” La început am rămas surprins de această întrebare, cu atât mai mult cu cât deși prin anii 1936-1937 și poate din 1938 eram buni prieteni, totuși după 1938 a fost între noi oarecare răceală care a făcut ca anii de-a rândul să nu ne mai vedem. Apoi, prin mutarea mea în 1945 în București, deși ne-am văzut de circa 4-5 ori în diverse comisii, nu i-am arătat niciun fel de prietenie și discuțiile între noi au fost foarte reci, rezumându-se doar la discuții de serviciu și câte un cuvânt banal de împrejurare. Am întrebat mirat ce este de am fost atât de căutat și cum nu am putut fi găsit dacă ținea să mă vadă, când toți știau unde stau. Mi-a spus că are să-mi facă o comunicare importantă și că nu-mi poate spune de ce este vorba momentan, însă să-l caut în cartea de telefon și să-i dau un telefon dimineața, până la ora 9, căci ne vom întâlni și atunci voi fi pus la curent cu toate. Am lăsat să treacă câteva zile și am dat telefon. Mi s-a comunicat din nou că având treabă, nu poate lua contact cu mine, însă că să mă încerc. În fine, după circa 4-5 zile am dat alt telefon și s-a fixat un rendezvous la „Mірcea”, la ora 12. La ora fixată a venit domnul comandor Condeescu, am intrat înăuntru și la o țuică l-am întrebat să-mi spună despre ce este vorba. A început să-mi spună următoarele: „Sunt de așteptat evenimente care ar putea duce la o schimbare în bine și odată cu această schimbare s-a gândit la mine ca unul ce cunosc bine marina comercială, să-l ajut ca împreună să facem o organizare a ei în sensul că ea să fie cât mai bine încadrată și ca să poată să-și reia cursul normal. Mi-a precizat că va trebui mai înainte de toate să-mi reamintesc personalul epurat, comprimat sau pensionat, să analizez fiecare individ în parte, pentru ca la noua încadrare să nu pătrundă elemente compromise sau corupte. Aceste elemente indiferent de situația în care s-ar afla și oricât s-ar considera victime, ele trebuie să rămână în afară de marina comercială, deoarece nu trebuie ca noua organizare să se compromită. De asemenea, mi s-a cerut să-mi reamintesc din elementele actuale care sunt acei care prin acte abuzive, minciuni sau scopul de a parveni au făcut acte de nedreptate lăsând pe drumuri elemente capabile fără niciun fel de vină.”

Mărturisesc sincer că niciun moment nu m-am gândit să refuz propunerea, cu atât mai mult cu cât am îmbrățișat această idee de la început, ca unul fiind din acei care au suferit atât din aceste cauze. Am arătat că ceea ce mi se cere nu este deloc greu, că momentan nu am timp să fac tot ce mi se cere, fiind foarte ocupat, însă acest lucru pentru Direcția Marinei Comerciale nu poate constitui o problemă atât de grea care să ceară atât de mult timp, ea putând fi făcută în câteva zile. Asta cu atât mai mult cu cât deși eu urmăresc toate evenimentele și după cele ce le văd nu întrevăd nimic care ar putea surveni așa curând pentru ca să las totul la o parte și să fac ceea ce mi se cere. La aceasta mi s-a răspuns: „Într-adevăr nu e atâta urgență, însă te înșeli dacă crezi că nu vor surveni evenimente, din informațiile ce le am sunt de așteptat evenimente mari și e posibil pe curând, fără să ne apuce evenimentele cu nimic pregătite.” În ultima analiză a fost de acord că o întârziere de 10-15 zile nu contează.

După o tăcere de câteva secunde, în care timp mă gândeam ce ar putea surveni așa de repede ca să mi se pună această problemă, am întrebat:

Mă surprind mult veștile ce mi le dați, dar cred că nu problema Direcției Marinei Comerciale ar fi aceea care să rezolve totul. Mi s-a arătat că în ceea ce privește Marina, lucrează el împreună cu alții și totul ce se va lucra se va coordona după ce lucrările se vor termina. În orice caz, pe mine mă roagă să studiez sincer, fără ură, fără simpatie, proble-

ma Direcției Marinei Comerciale și numai în măsura în care pot să le dau relații referitoare la S.M.R., N.F.R., sau orice altă instituție în legătură cu Marina.

Am întreat și am cerut să mi se spună, dar cine dirijează și coordonează aceste lucrări și pentru cine se fac? Mi s-a răspuns: „Generalul Rădescu”, „Păi, generalul Rădescu e în străinătate, cum poate face toate acestea?”

La această întrebare a zâmbit și mi-a recomandat să am răbdare că în curând voi vedea totul. Ne-am despărțit, rămânând ca să-i mai dau telefon din când în când dimineața până la ora 9.

Pe la sfârșitul lunii februarie sau în primele zile ale lunii martie, vorbind la telefon cu domnul comandor Condeescu și întrebându-l ce mai face, mi-a răspuns: „ – Bine, după amiază la ora 16 precis vîi cu tramvaiul și cobori în strada Viitor, colț cu strada Toamnei, mă aștepți în stație, mergem la «seful».”

La ora fixată, am fost la punctul indicat și imediat a apărut și domnul Condeescu. Am mers împreună pe strada Toamnei, numărul nu-l știu, cunosc însă casa, o casă micuță cu o curte mare și imediat ce am intrat în curte s-a deschis ușa de la intrare fără a vedea pe cineva. Intrați înăuntru, am văzut pe domnul amiral Macellariu. Am fost foarte surprins de acest lucru, deoarece din 1942, de când nu l-am mai văzut, am auzit multe despre el, știm că a fost condamnat în lipsă în procesul „Sumanelor Negre”, iar după această condamnare interesându-mă pe la cei ce întâmplător îi întâlneam și știam că-l cunoaște, auzisem ba că a fugit în munți, ba că a fugit imediat după generalul Rădescu cu un avion pus la dispoziție de americani, ba că s-ar afla prin Anglia și că aici ar fi fost ambarcat pe o navă a Marinei engleze în calitate de consilier tehnic naval pentru Marea Neagră. În fine, această ultimă misiune părea să fie cea mai verosimilă, fiindcă era cea frecventă. În orice caz, în mod cu totul cert, nu mă așteptam ca el să fie în țară și de aceea surprinderea mea a fost atât de mare.

Mărturisesc că revederea mi-a făcut mare plăcere, pentru că domnul amiral Macellariu printre toți camarazii din Marină era considerat drept un caracter în toată concepția cuvântului, cinstea personificată, camarad desăvârșit, care niciodată și sub niciun regim nu s-a abătut din drumul său și a preferat să fie trecut pe linie moartă decât să facă o ilegalitate, o nedreptate sau ceva contra țării lui pe care o iubea ca un bun român.

Cu toată această plăcere ce am avut-o de a-l revedea, cu toată nemulțumirea de a lucra din nou împreună pentru o idee atât de frumoasă, totuși gânduri negre au început să mă apese chiar din clipa în care eram în casa lui. Toate astea nu pentru mine ci pentru soție și copii. Știam și-mi dădeam seama că deși am suferit atât de mult, fără ca să am nici cea mai mică vină și fără să mă abat câtuși de puțin de la calea dreaptă, acum eram vinovat. Aveam vina de a ști că un condamnat căutat de autorități există, că am luat contact cu el și deci sunt tănuitor, tănuire pedepsită de lege.

Nu am spus nimic în fața amiralului Macellariu în această privință și nici nu am voit să bănuiesc măcar că în mine nutrește câtuși de puțin aceste gânduri, totuși înainte de a pleca i-am spus atât domniei sale cât și comandorului Condeescu că e mai bine pentru domnia sa să ne vedem cât mai rar, deoarece eu însumi pot fi urmărit și aceasta mă face să cred din următoarele motive: Am fost internat o zi la lagărul Slobozia, am stat o zi la Ministerul de Interne, la viza permisului de vânatoare, cu toate cererile mele adresate chiar și ministrului de Interne, nu mi s-a aprobat viza, ba mai mult, am fost obligat să de-

pun armele la Prefectură. Toate acestea cred că erau suficiente motive ca să justifice faptul că trebuie să ne vedem cât mai rar.

Înainte de a pleca din casa amiralului Macellariu și domnia sa mi-a confirmat cele spuse de comandorul Condeescu în ceea ce privește însărcinarea mea, mai mult, m-a lăsat să înțeleg că acestea toate se vor face sub directa conducere a comandoului Condeescu. Din discuția scurtă ce a urmat între ei, se vedea că în ceea ce privește Marina, Condeescu va fi ajutat și de alții. Domnul amiral Macellariu care a înțeles imposibilitatea de a face pentru moment și a precizat că mai bine decât să se facă ceva pripit, în care să se facă greșeli și nedreptăți, mai bine să se mai întârzie cu toate lucrările. Informațiile despre evenimentele ce urmează a surveni, deși optimiste, totuși nu pot fi așteptate chiar peste noapte. Din discuții, a reieșit același lucru spus și de comandorul Condeescu și anume că lucrăm pentru rege, pentru generalul Rădescu și că veștile ce le avem, deși foarte puține, sunt optimiste. Tot din discuții, reieșea greutatea legăturilor cu străinătatea care ne împiedică mult de a da precizări asupra situației.

Am plecat din casă de la amiralul Macellariu împreună cu comandorul Condeescu, ne-am urcat în primul tramvai, nu am mai putut vorbi nimic împreună. S-a dat jos după câteva stații, iar eu mi-am continuat drumul, rămânând stabilit la despărțirea noastră să mai ținem legătura telefonică.

Ajuns acasă la mine a avut loc un întreg proces de conștiință. Deși nu obișnuiesc să ies seara, totuși am plecat, am colindat prin oraș și m-a frământat gândul că prin pasul ce l-am făcut m-am pus într-o situație grea. Repet, nu m-am gândit la mine ci la soție și copii. Căzând eu, distrug familia care și așa o ducea destul de greu. Nu-mi rămânea să aleg decât prin a-l trăda pe amiralul Macellariu, sau a-mi jertfi familia. Situație foarte grea din care nu mă puteam descurca. În orice caz, gândul trădării nu l-am putut accepta nicio clipă, mai ales că niciodată nu pot uita cavalerismul, caracterul amiralului Macellariu și care desigur în momentul în care probabil Condeescu a anunțat că vine cu mine și m-a primit, înseamnă că a avut în mine toată încrederea pe care sub niciun motiv nu aș fi voit să i-o dezic.

La toate acestea, se mai adauga și faptul că în fond ceea ce mi se cerea să fac nu era nimic grav. Oricine se poate gândi la o încadrare a unei instituții cât mai bine, o încadrare bazată pe principiile de bază așa cum au fost anunțate, nu putea fi decât tot ce poate fi mai frumos.

Totuși, din spirit de conservare am căutat să fiu cât mai prudent și în ceea ce privește vizitele cât și acțiunile mele.

După câteva zile am telefonat din nou lui Condeescu și l-am întrebat ce-i nou. Mi-a spus: „ – Totul bine, șeful sau vărul, nu-mi aduc aminte, însă acesta era numele amiralului Macellariu, când vorbeam la telefon, i-am comunicat că vrea să mă vadă.” M-am dus, am stat puțin de vorbă, am discutat de cele ce se mai auzea la radio, de veștile ce le mai avea și s-a încheiat discuția și asta aproape totdeauna când am vorbit cu domnia sa că veștile auzite la radio, etc confirmă știrile ce le are. M-a rugat să-i cumpăr odată niște șireturi de bocanci, altă dată un fitil de lampă, o pensulă etc., comisioane obișnuite și fără importanță, pe care i le-am făcut.

Într-o dimineață, am primit un telefon la birou prin care mi se spune că locuința vărului fiind boală molipsitoare, trebuie să se facă dezinfectare și în consecință e bine să nu mă duc pe acolo. Era glasul chiar al domnului amiral Macellariu. Am priceput că ceva rău

se petrecuse la locuința unde stătea domnul amiral. Apoi după o zi sau două, am aflat că se mutase la comandorul Condeescu, în strada Dr. Mora aproape de Statuia Aviatorilor.

Un lucru destul de important care s-a petrecut în acest timp și care am omis să-l trec e faptul că la una din întrevederile ce am avut cu domnul amiral, din vorbă în vorbă i-am spus că în acea zi m-am întâlnit cu comandorul Drimba. Domnul amiral m-a întrebat ce face, ce mai spune și dacă i-am spus ceva de domnia sa. I-am comunicat că nu îi spusese nimic și că nu știu care e părerea domniei sale, la care mi-a arătat că are toată simpatia și încrederea în comandorul Drimba și că, mai mult decât atât, ar dori chiar să-l vadă. A rămas stabilit ca în caz că Drimba este de acord, a doua zi seara la ora 7 să fiu cu el la biserica din strada Romană, colț cu strada Toamnei și că domnia sa ne așteaptă numai până la ora 7 și un sfert.

Am arătat domnului amiral imprudența ce face de a circula seara, însă nu am fost ascultat. După cum a rămas stabilit, comandorul Drimba împreună cu mine am fost la punctul fixat, am găsit pe domnul amiral și toți împreună am circulat pe străzi învecinate pe care nu am călcat niciodată și pe care nu le-aș cunoaște azi. În timpul acestei plimbări au fost discuții pe care de altfel le cunoșteam și le avusesem mai înainte și se refereau la situația comandurului Drimba, greutățile, imposibilitatea de a tranșa definitiv vânzarea cuterului său și imposibilitatea de a lucra cu el în vreun mod oarecare. A arătat că ar face tot ce-i stă în putință pentru a ieși afară din țară, pentru a se ambarca pe o navă căci viața aceasta îl sufocă. La această veste, domnul amiral i-a spus că în caz că e decis să plece să-i spună precis, pentru că în acest caz i-ar da o însărcinare și anume aceea de a stabili o legătură cu domnul Caranfil. Chiar față de domnul amiral am arătat că dacă veștile ce avea sunt atât de favorabile, atunci de ce mai e nevoie ca Drimba să plece? La aceasta domnul amiral mi-a răspuns: „ – Îmi plac oamenii hotărâți, dacă s-a hotărât la aceasta, atunci să-l las să plece.”

Am plecat și peste câteva zile, nu-mi aduc bine aminte, data dar era în jurul datei alegerilor când am fost cu Drimba acasă la comandorul Condeescu și am stat de vorbă cu domnul amiral. Drimba a arătat că e pe punctul de a pleca, deocamdată pentru a-și aranja unele chestiuni ale sale personale va face, fără să știe dacă va pleca pe uscat sau mare, însă cert e că înainte de a pleca nu va mai avea posibilitatea să se vadă cu domnia sa. Atunci domnul amiral i-a spus să caute să ia legătura pe orice cale va putea cu domnul Caranfil la Paris, i s-a dat și o adresă probabilă, prin domnul Caranfil urma să ne trimeată orice informații din străinătate. Pentru ca informațiile să parvină, trebuia să i se spună domnului Caranfil un indicativ cu un nume, parcă Nelu, cam așa ceva și chiar mai mult i s-a spus să utilizeze la nevoie un cifru care avea ca bază cuvântul Comandant, celelalte detalii nu le cunosc și în plus s-au luat două dicționare identice, în care data indica numărul de ordine al cuvântului din dicționar, iar cifrele următoare pagina. Acestea erau detaliile care le-am memorat și le rețin. După aceasta, Drimba și cu mine am plecat. Din discuțiile avute cu domnul amiral, reieșea că locuința domniei sale din strada Toamnei fusese pusă sub supraveghere și ca o măsură de prevedere va sta încă la Condeescu.

A doua zi sau a treia zi după alegeri, am fost chemat la Condeescu acasă la ora 5 după amiază. Am venit târziu, deoarece am avut treburi. Am găsit acolo pe Condeescu, comandorul Toma, colonelul Popovici și Snaidero. Aveau în față niște hărți sau mai bine zis o hartă a României și o copie pe calc. Discutau pe această hartă cum să treacă regiunile organizate. Discuția propriu-zisă era între Condeescu și Toma, deoarece pe Snaidero și

Popovici nu i-am auzit spunând nimic. Am spus că nu pricep ce este cu aceasta și mi s-a răspuns de comandorul Condeescu că avem oarecari organizații similare în provincie și că e bine să se știe unde sunt din timp. Cât am stat acolo, nu se trecuse nimic pe hartă și nici nu se discutase ceva precis. Singur comandorul Toma a spus că are cu el toate datele. Am arătat că eu nu am nimic, deoarece nu am avut nici timpul, nici posibilitatea de a recruta pe cineva, neavând nici cunoștințe în București cărora aș fi putut să le propun așa ceva, iar la Brăila unde am cunoștințe și poate aș putea găsi câțiva oameni, nu am putut-o face, deoarece nu am mai fost pe acolo dinainte de decembrie 1974.

În afară de aceasta, am arătat că nici nu era cazul să mă gândesc la aceasta, cu cât mai mult cu cât la o întrevedere avută numai cu câteva zile, 5-6 zile înainte acasă la domnul amiral Macellariu, ni s-a recomandat precis: să nu se de-a o extindere mare, să nu recrutăm număr mare și să dăm deosebită atenție persoanelor ce recrutăm spre a nu da greș. Mai bine să stau pe loc decât să se ia oameni neverificați.

Această întrevedere a fost prima care în adevăr a pus acțiunea noastră într-o lumină nouă, aceea încă necunoscută până acum că se urmărește și altceva decât încadrarea unei instituții așa cum s-a vorbit la început. Cu această ocazie s-a discutat și de posibilitatea unui război care ar putea surveni în orice moment, război care ar putea dura numai o noapte sau mai bine zis să ne sculăm dimineața cu războiul terminat fără a ști măcar că a fost război. Din toată discuția reieșea clar că nimeni nu știe despre ce e vorba și toate erau simple prezumții și interpretări date diverselor știri de la radio.

Aceasta a făcut să văd că lucrurile iau o altă întorsătură și că situația mea devine și mai grea. La plecare, am spus domnului amiral Macellariu și comandorului Condeescu că având extrem de mult de lucru nu mă voi mai putea vedea cu ei mai multe zile, societatea la care sunt intrând în lichidare și având multe lucrări.

După două sau trei zile, am dat un telefon la Condeescu, spre a-i spune că i-am făcut rost de slănină pe care i-o promisesem. Nu mi-a răspuns nimeni. Am încercat încă o dată, la fel. Am priceput că ceva grav trebuie să se fi întâmplat. Am încercat a doua zi seara după 8 la restaurantul „Colos” sau „Coloseum”, nu-mi amintesc precis care din două, și mi-a răspuns o voce de femeie că domnul Snaidero este plecat în provincie și nu se știe când se reîntoarce. Am întâlnit pe stradă pe comandorul Filip care din vorbă în vorbă îmi spusese că nu știe ce e cu Snaidero, că l-ar fi căutat cineva acasă și că a găsit casa sigilată și că el ar fi plecat la Constanța. Atunci toate bănuielile mele s-au confirmat și nemiștiind de la cine aș fi putut lua o informație, necunoscând nici adresa lui Toma, nici a lui Popovici, mi-am văzut de treabă, fără a mai căuta să iau contact cu nimeni.

De comandorul Eftimie nu am știut nimic și nu l-am văzut niciodată. S-a pomenit numai de el atunci când a fost vorba de Brăila și mi s-a spus că în ceea ce privește Brăila, va trebui să fiu pus în legătură cu comandorul Eftimie. În același timp am mai aflat de Eftimie atunci când i-am spus comandorului Drimba că domnul amiral Macellariu este în țară și că vrea să-l vadă, el mi-a răspuns că acest lucru i s-a mai comunicat de către comandorul Eftimie, însă nu a dat nicio importanță, considerându-l neserios.

De comandorul Mușat nu am auzit niciodată vorbindu-se și nici nu am știut că și el e alături de domnul amiral Macellariu.

Pe Snaidero l-am cunoscut cel puțin în 1941, când a început războiul și era ambarcat pe un remorcher dragor. Apoi, eu plecând nu l-am mai văzut decât prin 1945 iarna, de două sau de trei ori, la adunările Cercului Marinarilor din P.S.D., fără să fi avut o legătură cu el. Mai mult decât atât, l-am întâlnit în luna martie a.c. la P.C.A., chiar cu câteva zile înainte de adunarea de la Condeescu și nu mi-a vorbit nimic.

Am rămas surprins când l-am văzut la Condeescu. Și acolo l-am văzut o singură dată.

Pe comandorul Toma îl cunoșteam demult și pe el l-am întâlnit pe stradă cu 10-15 zile înainte de această întâlnire și nici nu mi-a vorbit nimic în această privință.

În scurtul timp cât am făcut parte din organizația domnului amiral Macellariu, nu am avut niciun fel de activitate și nici nu am recrutat aderenți din motivele arătate mai înainte și în special din faptul că nu mi s-a cerut acest lucru de către domnul amiral Macellariu și, în plus, din teama de a nu cădea mai rău decât am intrat la început. De altfel, în momentul când a început să se vorbească de hărți, de organizații din afară, am considerat deja organizația căzută, lucru care nu m-a înșelat.

Este just că singura mea activitate a fost aceea de a menține cu toți cei ce mai întrebau ce se mai aude, sau ce mai vești noi, întrebări curente, am căutat să mențin o stare de spirit optimistă, fără a face nici un fel de precizuni.

Răspunsul tipic la toți a fost răbdare și în curând va fi bine pentru toți. Nu am făcut nicio aluzie nici la război nici la o schimbare de regim, nimic. Doar că va fi bine și să nu ne pierdem capul.

Am evitat să discut chestiunea organizației chiar cu cei mai apropiați căci după 1946, când am fost comprimat, am fost sfătuit de toți ai mei să-mi văd de treabă, să-mi țin gura, să caut să trec neobservat, toți considerând că greutățile prin care am trecut de la comprimare și până în prezent au fost datorită lipsei de tact din partea mea, care m-am găsit să iau apărarea tuturor și nu mi-am văzut de interesele mele.

Tot după sfaturile rudelor am renunțat de a mai face politică și asta numai pentru a nu crea greutăți familiei, deși în fond principiile social – democrate ale domnului Titel Petrescu le împărtășesc.

Deși cam pe la 1 aprilie, am văzut toată organizația domnului amiral Macellariu distrusă și chiar pe domnul amiral Macellariu pierdut, deși toți pe cei care îi cunoșcusem în legătură cu această organizație nu mai erau de găsit, eu am rămas pe loc fără ca nicio clipă să mă gândesc a mă camufla, purtând în mine singura teamă, aceea de a fi știut în oraș un condamnat care conform legii nu aveam dreptul să-l părăsesc. Însă toate acestea le-am făcut pentru un camarad, pentru care am tot respectul și convingerea că tot ce a făcut, a făcut ca un bun român, fără ca niciun moment să se gândească nici la distrugerea țării și nici la trădarea intereselor ei. Dacă sunt vinovat în această privință în fața legii, în înțelesul strict al legii, atunci cei ce sunt chemați să aplice aceste legi și care judecă și cu sufletul să se pună în locul meu și să judece ei ca pe mine.

În continuare, spun că de la primele semne că ceea ce am încercat să întreprindem a căzut, nu am plecat nicăieri spre a mă ascunde și am așteptat deznodământul cu conștiința împăcată și cu durerea în suflet că de pe urma celor ce am făcut poate vor avea de suferit mult timp soția și copiii care nu au nicio vină.

La 14 aprilie, am primit ordin din partea societății la care am fost funcționar scurt timp, de a mă deplasa la Brăila, a pregăti șalupele societății pentru probe, ele urmând a fi luate de Societatea de stat Rompescăria. De la sosire în Brăila am lucrat tot timpul la șantier pentru punerea la punct a acestor șalupe. Am lucrat de la 7-12 și de la 13-19, cu o întrerupere la prânz, când luam masa la o cârciumă din vecinătatea șantierului în văzul tuturor, seara de obicei mă duceam la un restaurant în plin centru cu prieteni ce-i întâlneam, stam de vorbă și vorbeam de absolut orice, ajungeam să spunem și snoave, numai politică și propagandă nu se făcea și nici nu voiam să aud acest lucru.

Aș putea spune aproape toți oamenii cu care m-am văzut și am vorbit în timpul cât am stat în Brăila. Din Brăila am plecat o singură zi, dimineța și m-am întors seara, în ziua de 26 aprilie, ducându-mă la Măcin pentru finalizarea unor acte de repartițiuni. În ziua de 27 aprilie, a venit comisia de la Rompescăria, a vizitat vasele, în ziua de 28 s-au făcut probele și seara eram gata să plec spre București, când primesc telegramă din partea societății că la 29 vine încă o comisie de la Tulcea. Toată ziua de 29 am stat cu comisia, am dat relații, iar a doua zi, 30 aprilie la ora 11.45 am sosit în București, la ora 12.30, am sosit acasă, iar la 12.45 am fost invitat la Siguranță.

Nicio clipă nu am avut intenția de a mă ascunde, iar cele afirmate mai sus le pot dovedi cu acte care întâmplător se află la mine.

Drept pentru care dau prezenta declarație.¹²⁵

s/s Tăutu Marcel

5 mai 1948

91. 6 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind împrejurările în care l-a cunoscut pe comandorul Toma Matei

Declarație

Subsemnatul lt.c-dor rez. M. Tăutu, domiciliat în București, Str. Legislatorului nr. 8, declar următoarele:

Cunosc pe comandorul Toma Matei de când am intrat în Marină (1926). Nu a fost niciodată între noi o legătură de prietenie, deși ca om și superior în grad am avut pentru el toată stima. Nu am făcut cu el niciodată serviciu în subordine.

L-am văzut în repetate rânduri în decursul anilor, fără a avea niciun fel de discuții de prietenie sau familiară. Mai mult, penultima dată prin martie a.c., m-am întâlnit cu el pe stradă și nu mi-a spus nimic relativ la dl. amiral Macellariu sau la organizație. De aceea am rămas surprins când într-o discuție cu domnul amiral și Condeescu am auzit numele său, iar peste câteva zile l-am văzut în casă la Condeescu împreună cu Snaidero, Popovici. Cu această ocazie, discutându-se în privința hărții a arătat că d-sa este singurul care are lista numerică a organizației pe țară. Avea chiar o fișică. De atunci nu l-am mai văzut pe comandorul Toma Matei.

Aceasta îmi este declarația pe care o susțin și semnez propriu.

(ss) lt.c-dor rez. Tăutu Marcel

6 mai 1948

92. 6 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind relațiile în cadrul organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul lt.c-dor rez. Tăutu Marcel, domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8, în continuare declar următoarele:

¹²⁵ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 11, f. 726-733.

Am intrat în organizația lui Horia Macellariu pe la sfârșitul lunii februarie sau începutul lunii martie 1948, când am luat prima dată contact cu d-sa.

Pe la mijlocul lunii februarie m-am întâlnit cu comandorul Condeescu, care inițial nu mi-a vorbit de organizație nici de amiralul Macellariu, dar care mi-a cerut să conlucrez la organizarea Marinei Comerciale, punându-mă ulterior în contact cu amiralul Horia Macellariu, introducându-mă în acest fel în organizație.

Am luat contact direct cu amiralul Horia Macellariu pe la sfârșitul lunii februarie sau începutul lunii martie, când m-am dus la el împreună cu comandorul Condeescu în str. Toamnei, numărul nu-l rețin.

După câte îmi reamintesc, m-am văzut cu amiralul Macellariu de circa 3-4 ori acasă la el în str. Toamnei, o dată pe stradă pe str. Toamnei colț cu Romană în fața bisericii când eram cu comandorul Drimba și de două ori acasă la Condeescu în str. Dr. Gr. Mora.

Din această organizație știu că mai făceau parte următorii: comandorul Condeescu, col. Popovici, Romeo Snaidero, comandorul Toma, pe care i-am văzut luând contact cu Horia Macellariu.

Din discuțiuni, am auzit vorbindu-se de comandorul Eftimie, însă nu l-am văzut niciodată.

De comandorul Drimba rămâne să se stabilească legăturile sale întrucât deși a fost dus de mine la amiral, nu am auzit de nicio parte vreo propunere de a face parte din organizație.

Cu ocazia unei vizite la dl. amiral, am găsit acolo pe doi civili, care în niciun caz nu erau ofițeri de marină, pe care nu i-am cunoscut și nici nu mi-au fost prezentați.

Știu că eram organizați pe grupe de 2, 3, 4 inși, după recomandăție spre a nu ne întinde prea mult, aceasta probabil din motive de siguranță.

Eu făceam parte din grupa comandorului Condeescu și cred că după cele ce am văzut mai târziu că din aceeași grupă făceau parte comandorul Toma, colonelul Popovici, Romeo Snaidero.

Am omis să arăt că amiralul Macellariu a fost prin prima jumătate a lunii martie la mine acasă împreună cu comandorul Drimba și un inginer, al cărui nume nu mi-l amintesc, este bine cunoscut de dl. amiral și din discuții se vedea că e bun prieten cu ing. Caranfil.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, semnez și susțin.

(ss) M. Tăutu

6 mai 1948

93. 6 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul lt.c-dor. Marcel Tăutu, domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8, declar următoarele:

Cunosc pe c-dorul Drimba din 1926 când eram amândoi elevi în Școala Navală. De atunci s-a legat între noi o strânsă prietenie și ori de câte ori am avut posibilitatea să ne vedem am fost împreună.

Cu ocazia războiului ne-am despărțit pentru mai mult timp, revăzându-ne pentru scurt timp la Brăila când era comandant la bricul „Mircea”. Apoi a fost luat prizonier și ne-am mai revăzut pe la sfârșitul lui 1947, luna octombrie sau noiembrie. Apoi de atunci ne-am mai revăzut ocazional când a venit în București deoarece avea o bucată de teren în Ardeal cu a cărui cultură se ocupa.

Prin prima jumătate a lunii martie a.c. fiind acasă la dl. amiral Horia Macellariu din discuție a venit vorba și de comandorul Drimba. Întâmplător îi spuseseam că cu o zi sau două chiar îl văzusem.

Cu această ocazie, dl. amiral Macellariu și-a manifestat dorința de a-l vedea și a rămas stabilit că a doua zi seara la ora 7.00 să vii cu el și să ne întâlnim la biserica din Str. Toamnei, colț cu Romană.

Deoarece întâlnirea mea cu c-dorul Drimba nu era sigură nefiind dinainte stabilită, a rămas că dl. amiral ne așteaptă până la ora 7 ¼ și în caz că nu venim, rămâne pentru altă dată.

În dimineața zilei Drimba fiind la dentist, mi-a dat un telefon la birou și cu această ocazie i-am spus că vreau să-l văd. A venit la birou aproape de prânz, am plecat în oraș amândoi și cu această ocazie i-am spus că dl. amiral Horia Macellariu este în București și că dorește să-l vadă. La această comunicare mi-a spus că a auzit acest lucru încă mai de mult însă nu i-a dat importanță deoarece vestea îi venea de la comandorul Eftimie pe care îl considera nu tocmai serios.

A rămas stabilit că la ora 6.00 Drimba să vină la mine acasă și amândoi împreună am plecat spre punctul de întâlnire, unde l-am găsit pe dl. amiral singur așteptându-ne.

Toți trei am mers împreună pe niște străzi învecinate pe care nu am călcat în viața mea și pe care nici nu le-aș mai cunoaște. Pe drum au fost discuții diferite între dl. amiral și c-dorul Drimba. Discuțiile au fost în legătură cu situația cuterului pe care îl are însă nu poate termina vânzarea lui, că nu poate lucra cu el nedându-se aprobarea, că ar dori să intre într-o combinație de pescuit și a arătat că dorința de a naviga îl face să facă tot ce-i stă în putință spre a ieși din țară cu gândul de a se îmbarca pe o navă. Aceste gânduri mi le împărtășise și mie încă mai înainte cu rugămintea expresă de a nu mai spune acest lucru nimănui și în special să nu afle soția lui. Cu această ocazie, dl. amiral Macellariu i-a spus că dacă este dispus să plece ar putea să-l ajute dându-i o însărcinare în legătură cu inginerul Caranfil. Deoarece detalii nu se puteau discuta pe stradă am fost rugat de dl. amiral Macellariu să fixăm o întâlnire la mine acasă pentru a doua sau a treia zi (nu-mi amintesc exact) spre a discuta mai în amănunt și cam pe la orele 19.00 în ziua fixată a venit întâi c-dorul Drimba și apoi dl. amiral Macellariu însoțit de un domn inginer care mi-a fost prezentat și care probabil se numea Gheorghiu i-a dat lui c-dorul Drimba misiunea ca atunci când va ajunge în străinătate să stabilească legătura cu ing. Caranfil la Paris, în care scop i-a dat și adresa, căruia să-i transmită toate informațiunile ce ar urma și ar crede că ar interesa țara.

Toate aceste informațiuni urmau să fie transmise de inginerul Caranfil în țară pentru dl. amiral Macellariu cu indicativul „Gelu”. Pentru transmiterea în țară a informațiilor și comunicărilor importante urma să se utilizeze un cifru. S-a ales ca cheie de cifru cuvântul „Comandant”, însă s-a ajuns la constatarea că acest sistem este prea complicat și a rămas să se caute un alt sistem mai simplu, anume acela prin dicționar. În adevăr, peste câteva zile ne-am reîntâlnit la c-dorul Condeescu acasă (întrucât locuința d-lui amiral Macellariu

se spunea că era supravegheată) și s-a stabilit în general modul de lucru cu dicționarul și anume o primă grupă de cifru indica pagina iar a doua grupă indica numărul de ordine al cuvântului dorit, toate detaliile trebuia să Drimba să și le memoreze întrucât din motive de securitate nu trebuia să rămână scrise pe hârtie. Amănunte asupra acestui cifru nu rețin întrucât acest lucru nu mă interesa direct pe mine.

Cu ocazia reîntâlnirii d-lui amiral Macellariu, ing. Gheorghiu și c-dorul Drimba la mine acasă nu am văzut înmânându-se c-dorului Drimba de către dl. amiral Horia Macellariu vreo scrisoare adresată vreunei personalități din Stambul, întrucât subsemnal fiind singur acasă și voind a da o gustare, lipseam din când în când din cameră.

Am asistat însă când inginerul Gheorghiu i-a dat indicațiuni verbale la Stambul să ia contact cu o persoană care, după câte îmi amintesc, se numea Sedat, în care scop îi indicase și adresa și că-l roagă ca să găsească posibilitatea de a trimite un mijloc de transport pe mare la Constanța spre a putea pleca din țară, fără a se specifica cine anume. De asemenea și dl. amiral Horia Macellariu i-a dat aceeași misiune de a aranja de acolo plecarea din țară cu un vas sau alt mijloc și să comunice acest lucru cu toate detaliile prin aceleași mijloace adică ing. Caranfil, cod cifrat etc.

După câteva zile de la această întâlnire am primit din partea d-lui amiral Horia Macellariu dispozițiuni de a comunica c-dorului Drimba de a distruge scrisoarea și tot ceea ce are ca notițe scrise, fără a-mi arăta motivul. În acest motiv am dedus că Drimba a primit și o scrisoare pentru Stambul.

Cam între 20 și 25 martie m-am văzut pentru ultima oară cu c-dorul Drimba care a venit la mine la Bran și apoi am plecat împreună în oraș, cu care ocazie mi-a spus că pleacă pentru a-și aranja diverse chestiuni personale și nu știe dacă ne vom mai vedea, aceasta depinzând de ocazia ce i se va permite în legătură cu plecarea. Tot atunci mi-a spus că a distrus tot ce a comunicat prin mine dl. amiral Macellariu.

Drept pentru care dau prezenta declarație pe care o semnez propriu.

(ss) Lt.c-dor Marcel Tăutu

6 mai 1948

94. 10 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind informațiile pe care le-a furnizat conducerii organizației înființate de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Lt.c-dor rez. Marcel Tăutu, domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8, în continuare declar următoarele:

După recrutarea mea de către c-dorul Condeescu în organizația lui Horia Macellariu care pe la mijlocul lunii februarie 1948 au trecut circa 10 /zece/ zile și mi-a spus să mergem împreună să-l vedem pe „șeful” până să-l văd pe dl. amiral Macellariu nu am știut că el este șeful organizației.

Înainte de a avea prima întrevvedere cu dl. amiral Macellariu, c-dorul Condeescu mi-a cerut să întocmesc o listă de toți funcționarii din Direcția Marinei Comerciale, care au fost comprimați, epurați sau pensionați înainte de vreme pentru a fi repuși în funcțiune când se va produce o schimbare de regim. La prima întrevvedere cu dl. amiral Macellariu acesta mi-a confirmat acest lucru.

În afară de aceasta, dl. amiral Macellariu mi-a spus că de câte ori vin să-i aduc informațiuni și vești despre orice am posibilitatea.

Pe dl. amiral Macellariu l-am vizitat acasă de patru sau cinci ori după câte îmi amintesc și cu care ocazie discutam numai despre știrile ce le aveam. Cam pe la ultima ședință din discuțiile pe care le-am avut dl. amiral Macellariu mi-a spus că situația începe să devină încordată și este de prevăzut un conflict între anglo-americani și U.R.S.S. Tot la una din ultimele ședințe la care după câte îmi amintesc a asistat și c-dorul Condeescu, amiralul Macellariu a arătat că este nevoie de a se începe recrutarea de noi aderenți recomandându-ne toată atenția în ceea ce privește alegerea elementelor care prin neatenția noastră ar putea duce la descoperirea organizației. S-a accentuat cu această ocazie că e mai bine să stăm pe loc decât a aduce elemente neverificate.

După mutarea d-lui amiral Macellariu din str. Toamnei în str. Mora la comandorul Condeescu l-am vizitat pe dl. amiral de circa 2-3 ori.

La una din aceste ședințe au participat d-nii c-dor Condeescu, c-dorul Toma Matei, col. Popovici, Romeo Snaidero și subsemnatul. Scopul acestor ședințe deși nu-l cunoșteam la început totuși l-am dedus și anume era de a se stabili numărul membrilor de care dispune organizația și trecerea lor numeric pe o hartă a României întocmită de c-dorul Toma Matei și adusă de dânsul în acest scop. Această operațiune nu s-a putut face deoarece în afară de c-dorul Toma care spunea că are o situație întocmită ceilalți participanți nu o aveau și a rămas ca la o ședință viitoare să se facă această numărătoare.

Tot în această ședință, nu-mi amintesc cine, însă s-a pus întrebarea: Care e rostul trecerii pe hartă a acestor efective la care s-a răspuns, de către cine nu-mi aduc aminte, că este cazul când anglo-americanii vor lansa cu parașutele în anumite puncte parașutiști, armament, alimente și altele.

Tot în această ședință am arătat că și eu aș avea posibilitatea de a recruta aderenți la Brăila unde am cunoștințe și prieteni. Acest lucru însă necesita deplasarea mea acolo. În legătură cu aceasta după cât îmi amintesc comandorul Condeescu mi-a spus că înainte de a face ceva va trebui să iau legătură cu c-dorul Eftimie care din informațiile ce are, ar avea ceva acolo.

De la această ședință am plecat împreună cu col. Popovici și Romeo Snaidero și pe drum ne-am despărțit fiecare spre casa lui.

A rămas Condeescu și Toma Matei.

Drept care dau prezenta declarație pe care o semnez propriu.

(ss) Marcel Tăutu

10 mai 1948

95. 11 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind împrejurările în care l-a cunoscut pe comandorul Dumitru Condeescu

Declarație

Subsemnatul lt.cdor. Marcel Tăutu domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8 declar următoarele:

Pe cdor. Condeescu îl cunosc de când am intrat în Marină, adică din 1926. Anul acesta cam pe la jumătatea lunii februarie m-am întâlnit cu el pe Calea Victoriei în dreptul Prefecturii de Poliție și m-a întâmpinat cu următoarele cuvinte: Bine te-am găsit te caut de atâta timp și nu am reușit să dau de tine și mi-a spus că are ceva important de discutat cu mine însă nu poată vorbi acuma. Mi-a spus să-l caut în cartea de telefon înainte de orele 9.

După câteva zile i-am telefonat și mi-a dat întâlnire pentru ora 12 la bodega „Mircea”. Ne-am întâlnit și mi-a spus că sunt de așteptat evenimente îmbucurătoare care ar putea duce la o schimbare, nu poate preciza cum, însă parcă lucrurile încep să se clarifice.

Cu această ocazie, mi-a dat însărcinarea să întocmesc o listă a tuturor elementelor de valoare din Marina Comercială, care au fost înlăturate prin comprimări, epurări și pensi-onări înainte de vreme. A rămas stabilit să mai țin legătura cu el la telefon.

După câteva zile l-am chemat într-o dimineață la telefon, la sfârșitul lunii februarie și mi-a comunicat că la ora 16 să fiu în stația de tramvai din Str. Viitorului colț cu Toamnei de unde vom merge la „șeful” la punctul fixat a venit și cdor Condeescu cu care am mers împreună în str. Toamnei, am intrat într-o casă al cărui număr nu-l cunosc, unde am găsit pe dl. amiral Macellariu.

De atunci cu cdor. Condeescu m-am văzut de mai multe ori: de vreo trei ori la dl. amiral Macellariu, iar acasă la dânsul de două ori. La una din ședințele care a avut loc la el acasă, am văzut și pe d-nii cdor Toma Matei, Romeo Snaidero și col. Sandu Popovici. La ultima ședință la care au participat și cei de mai sus, s-a discutat punerea pe hartă a localităților unde aveam organizații, precum și necesitatea de a se menționa aceasta, întrucât este o chestiune care comportă urgență și trebuia făcută până acum.

Drept care dau prezenta declarație pe care o semnez propriu.

(ss) Marcel Tăutu

11 mai 1948

96. 11 mai 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Marcel Tăutu privind scopurile organizației conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul lt.c-dor Marcel Tăutu, domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8 declar următoarele:

Scopul organizației Horia Macellariu din care am făcut parte din cele auzite cum și din cele deduse de mine în urma discuțiilor ce au avut loc după 15 martie când s-a cerut recrutare de aderenți era:

– Înlăturarea regimului actual în cazul unui conflict între anglo-americani și U.R.S.S. cu ajutorul anglo-american care ar putea veni sub formă de parașutiști sau armament sau alimente și alte materiale după ce se vor primi detalii și precizuni de acolo. Organizația urmărea instaurarea unui alt regim sub conducerea generalului Rădescu și readucerea fostului rege Mihai I în țară.

Drept pentru care dau prezenta declarație pe care o semnez propriu.

(ss) Lt.c-dor Marcel Tăutu

11 mai 1948

97. 13 decembrie 1948. Proces-verbal privind interogatoriul inculpatului Tăutu Marcel**Proces-verbal**

Interogatoriul acuzatului, de
Astăzi, 13 decembrie 1948

Noi, general maior magistrat dr. Petrescu Alexandru, prim președinte al Tribunalului Militar București, Secția I-a.

Procedând conform art. 265, 269 C.J.M. în ședință publică la interogatoriul învinuitului al cărui proces se judecă azi, ne-a răspuns că:

Se numește Tăutu Marcel, 03.09.1904, de 44 ani, născut în Iași, județul Iași, fiul lui Alexandru și al Clemansa, de profesiune ofițer de marină domiciliat în București, Legislatorului nr. 8.

Președintele punându-i în vedere dovezile faptului ce i se aduc în sarcină și cerându-i să spună ceea ce este util apărării sale, a dat răspunsurile reproduse de către grefier, după cum urmează:

Am cunoscut pe Condeescu și Macellariu. În februarie 1948 m-am întâlnit cu Condeescu pe stradă și mi-a spus că mă caută de mult, că are ceva de vorbit. Mi-a spus că este grăbit, ne-am dat telefoanele, urmând a ne comunica. După 4-5 zile mi-a dat un telefon, chemându-mă la „Mircea”. M-am dus și m-a întrebat dacă vreau să fac organizarea Marinei Comerciale, în caz de schimbare de regim, mi-a dat și anumite criterii pe care să le urmez. Mi-a spus că asta se va face dacă Ministerul Marinei va relua ființă. Am acceptat, dar nu s-a făcut nimic. El a spus că este vorba să se schimbe guvernul și să vină probabil Rădescu. L-am întrebat cine va veni la Marină, el mi-a spus că o să-mi spună la timp, eu să mă pregătesc.

Cu Drimba la Condeescu am fost o dată, Macellariu a fost și el. Drimba vroia să plece în străinătate. Macellariu vorbindu-mi altă dată de Drimba a vrut să-l vadă și eu i-am spus și văzându-l la Condeescu, Drimba a spus ce preliminarii vrea să facă. Macellariu i-a spus că dacă pleacă să vorbească la Istanbul cu un turc Sedat ca să înlesnească lui Gheorghiu plecarea din țară. Macellariu venise cu Gheorghiu care stătuse câteva minute și a plecat.

Macellariu nu mi-a vorbit de organizație și nici Condeescu. Singura însărcinare pe care am avut-o a fost pentru organizarea Marinei Comerciale, ceea ce am spus mai sus. Nu mi-a vorbit nici de Popovici, nici de Snaidero, dar îi cunoșteam. Pe la 15-20 martie m-am văzut cu Snaidero și cu Popovici în casă la Condeescu, după aceasta nu i-am mai văzut decât întâmplător. S-a discutat de eventualitatea unui război, de dezordinile ce vor fi atunci [...].

2.9. Coinculpatul Snaidero Romeo

98. Declarația căpitanului de cursă lungă Snaidero Romeo privind împrejurările în care a fost recrutat în organizația condusă de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Snaidero Romeo, de profesiune căpitan de lungă cursă, din Marina Comercială, cu ultimul domiciliu în București, bulevardul Gh. Dimitrov, nr. 82, declar următoarele:

Îl cunosc pe amiralul Macellariu din timpul războiului, când era comandant al Forțelor Maritime Constanța, adică în anul 1943.

Îl cunosc pe comandor Condeescu de circa 11 ani, cu soția lui am fost prieten din copilărie și de la Constanța în anul 1937, eu fiind ofițer la S.M.R., ei erau în Constanța și l-am cunoscut pe el.

De atunci, am fost mereu în legătură cu ei și eram prieteni buni. După ce m-am însurat în 1940, am rămas în legătură de vizită.

Am aflat de condamnarea amiralului Macellariu din ziare, cam acum doi ani.

În toamna anului 1947, comandorul Condeescu a mers împreună cu mine pe strada Popa Nan, în dosul Bisericii, unde aveam întâlnire cu amiralul și m-a prezentat ca un bun prieten și cîrac al comandorului. Amiralul nu-și amintește de mine.

Comandorul Condeescu mi-a spus că amiralul Macellariu conduce o mișcare de rezistență. Mi-a spus că această mișcare pentru un moment este în faza pasivă, dar la momentul oportun va avea misiuni de îndeplinit.

În cazul unui conflict armat dintre americani și Uniunea Sovietică, organizația amiralului Macellariu ar fi primit ordine de la americani, aceasta din declarația amiralului Macellariu pentru ceea ce ar fi avut să facă.

Propriu zis nu făceam parte din nicio grupă, dar comandorul Condeescu de la sine putere mi-a spus că eu sunt omul lui de încredere și contează mult pe sinceritatea mea și să fiu alături de el.

Comandorul Condeescu mi-a spus că deoarece mișcarea pentru moment nu are nicio activitate propriu-zisă, eu să-l informez de ceea ce aș auzi la radiourile posturilor străine și de starea de spirit ce aș vedea-o prin oraș.

Subsemnatul deoarece aveam serviciu de noapte, eram casier la restaurantul „Colos”, ziua trebuia să dorm, nu am putut aduce niciun fel de serviciu așa-zisei mișcări de rezistență. Comandorul Condeescu mi-a spus că îi este milă de mine și nu mă mai deranjează.

Pe comandorul Condeescu l-am văzut în ultima vreme de câteva ori numai. Așa odată a venit în vizită cu soția lui, pe la orele 11 a.m. și noi l-am oprit la masă. Apoi, el având treabă de vreo două ori la Percepția Fiscală de vis-a-vis de mine, a intrat și pe la mine să vadă ce mai facem, fără absolut a face de aceste dăți vreo aluzie la mișcarea amiralului Macellariu.

Țin să menționez că eram în bune relații de prietenie familiile noastre, fără a discuta politică de câte ori ne vedeam.

Nimeni nu făcea parte din grupa mea, căci eu nu aveam vreo grupă, ci eram angajat în această aventură numai din obligație și jenă față de comandorul Condeescu, care de când l-am cunoscut în mod continuu m-a servit în toate ocaziile mele de marină mai ales în timpul războiului, el fiind atunci șeful Personalului din Ministerul Marinei.

S-a purtat tot timpul cu mine ca un frate mai mare.

Fără de aceste obligațiuni, nu am putut să-l refuz când mi-a spus că contează în prietenia și discreția mea.

Achiziția mea, sunt convins că a făcut-o, chiar din capul locului, numai ca să se servească de casa mea, eu având o cameră în plus, pentru eventual adăpost al amiralului.

Pe cei doi cumnați ai mei nu i-am băgat în această afacere.

Totuși, Condeescu mi-a spus să am un om-doi de încredere, care la un caz de nevoie, ar putea face legătură cu el.

El cunoscându-mi familia și rudele, mi-a spus ca să văd în ce măsură aș putea conta pe cei doi cumnați ai mei, Gili Ionescu și Horia Budescu.

Fără a le da prea multe explicații, am vorbit mai demult cu fiecare în parte și i-am rugat că dacă voi avea vreodată nevoie de concursul lor să-l pot avea, însă fără să știe soția lui Gili Ionescu.

M-au întrebat despre ce este vorba și le-am spus vag de Condeescu, pe care-l cunoșteau din familie, poate va avea nevoie de serviciile lor, dacă el va fi în situația critică căci, încă o dată repet, le-am spus vag că el este într-o mișcare de rezistență, fără a pomeni de amiral. Nu prea au primit cu plăcere propunerea mea, dar din condescendență au tăcut.

Niciun alt membru nu mai făcea parte din gruparea mea.

Întrucât eu nu aveam vreun membru în grupa mea, nu s-a mai recrutat niciun membru. Știu că făceau parte din organizația lui Macellariu, comandorul Toma Matei, colonelul Popovici și comandorul Marcel Tăutu, pe aceștia i-am cunoscut personal. Cât despre comandorul Eftimie, știu din spusele comandorului Condeescu că făcea parte. Nu pot ști ce organizație au avut în provincie, pentru că mie nu-mi spuneau acest lucru.

Comandorul Condeescu relativ la armament mi-a spus că nu au niciun fel, dar că americanii le vor da în cazul unui conflict, cum - nici el nu știe.

Nu știu prin ce persoane făcea legătura cu americanii.

Am cunoscut pe comandorul Condeescu, comandorul Toma, comandorul Tăutu și colonelul Popovici.

Știu despre comandorul Toma Matei că făcea parte din organizația amiralului. Îl cunosc din Marină din timpul războiului, fără a avea vreo legătură de prietenie ci numai raporturi dintre un ofițer mai vechi și unul mai tânăr.

Pe comandorul Eftimie îl cunosc, de asemenea, din timpul războiului, când am avut relații de serviciu cu el. Acum, de când cu această mișcare, nu l-am văzut niciodată, dar știu de la Condeescu că și el făcea parte din oamenii amiralului.

Pe colonelul Sandu Popovici îl cunosc, de asemenea, din Marină de la Constanța, fără a fi prieten cu el. În București ne-am văzut de câteva ori pe stradă și în casa lui Condeescu, când odată nu de mult, cam o lună și jumătate, am fost la Condeescu și era și el. Pe comandorul Marcel Tăutu îl cunosc, de asemenea, din Constanța, din Marină, fără a avea legături de prietenie. O singură dată l-am văzut în casa lui Condeescu de când cu această chestiune.

În casa comandorului Condeescu am fost de nenumărate ori de când îl cunosc, căci am mai spus mai sus, suntem prieteni vechi de peste 10 ani. În ultimele trei luni ne-am văzut de mai multe ori, dar fără legătură cu această mișcare. Spun în ultimele trei luni, căci de la această dată începe amestecul meu în această mișcare și anume cum: am fost într-o zi la comandorul Condeescu, căci trebuia să-mi cumpăr niște brânză de la țară. Când am plecat de acasă, am plecat împreună și pe drum s-a întâlnit cu amiralul Macellariu, pe care eu nu-l văzusem din toamnă. După ce l-am salutat, eu m-am despărțit de ei. Apoi am fost invitat la masă cu soția mea la Condeescu și, după masă, soțiile noastre au plecat la un cinematograf, iar la el a venit comandorul Toma, amiralul Macellariu și comandorul Tăutu. Aceasta a fost singura adunare la care și eu am luat parte.

S-au discutat mai mult comentariile radiourilor posturilor Londra și New York. Se făceau diverse păreri asupra acestei emisii, fiecare îndreptându-se într-un fel. S-a comentat

discursul lui Truman. În acea seară s-a dat la radio chestiunea retrocedării Triestului, îndreptându-se acest lucru că americanii provoacă Uniunea Sovietică și că ar putea fi un simp-tom de război. Amiralul Macellariu a venit la mine miercuri, 31 martie, către orele prânzului. Această vizită îmi fusese anunțată de către comandorul Condeescu telefonic, în dimineața aceleiași zile. Cu trei zile mai înainte de aceasta am fost chemat de comandorul Condeescu acasă unde, ducându-mă către orele 12, l-am găsit și pe amiralul Macellariu acolo.

Comandorul Condeescu mi-a spus că amiralul este la el de câteva zile căci la domiciliul lui din strada Toamnei e ceva în neregulă și până se vor lămurii lucrurile, amiralul stă la el. Totodată, mi-a spus că nu e exclus ca joi ce vine să-l aducă pe amiral la mine numai pentru câteva zile și apoi se va întoarce acasă.

Miercuri dimineața, când mi-a trimis vorbă să-i telefonez, uzând de telefonul public de la debitul de vis-a-vis de mine, telefonându-i mi-a comunicat „că persoana care trebuia să vie a doua zi la mine trebuie să vie imediat”.

Fiind luat prin surprindere, n-am avut nici timp să găsesc un motiv de refuz. Amiralul a sosit la mine la o jumătate de oră după ce am primit comunicarea telefonică. A fost adus la mine de comandorul Condeescu. L-am găzduit pe amiral de miercuri, 1 aprilie până marți seara, 7 aprilie, adică șase nopți.

În timpul cât a stat la mine a venit în următoarele trei zile comandorul Condeescu, dimineața, către orele 11 și discuta cu amiralul discuții la care eu nu luam parte, pentru a nu-i stânjeni. Totuși, mi-a spus și mie că domiciliul amiralului din strada Toamnei este filat de Poliție și că el însuși, adică comandorul Condeescu, din acea zi nu mai doarme acasă.

În fiecare seară, amiralul Macellariu pleca către orele 8.00 pentru o oră, o oră și jumătate – unde și cu cine se întâlnea nu-mi spunea. Către orele 19.30 eu trebuia să plec la serviciu, deci nu eram acasă nici când se întorcea.

Nu știu unde a plecat de la mine în seara de marți, cu toate că l-am întrebat, nu mi-a spus unde pleacă, zicând că nu vrea să-mi încarce conștiința.

În urma contactului pe care l-am luat în acea seară cu comandorul Condeescu, mi-a spus că amiralul să plece imediat de la mine și că n-ar fi rău să plec și eu de acasă, împreună cu nevasta. M-am întors acasă și i-am spus amiralului convorbirea cu Condeescu, după care el a plecat imediat.

Marți seara după ce a plecat amiralul de la mine, mi-am luat o valiză și am încuiat casa, dând cheia soacrei mele, care locuiește în aceeași curte, însă cu menaj separat de-al nostru și i-am spus că prăvălia unde aveam serviciu deoarece închisese, noi plecăm la Constanța, pentru a-mi găsi o slujbă. Despre persoana pe care am găzduit-o eu nu aveam nicio cunoștință. Totuși, le-am spus că mai am un prieten din Constanța, deoarece de foarte multe ori eu aveam prieteni din Constanța cu dormitul. Așa că lucrul nu i-a surprins. Am dormit până sâmbătă dimineață la unchiul meu C. Zantedi din strada Aurel Vlaicu 60. Prea curios nu i s-a părut, deoarece eu am stat de multe ori la el și apoi aveam multă treabă cu afacerile prăvăliei, brevetul mi se anulase și eu alergam toată ziua pe la Monopol. Deoarece eu nu aveam bani la mine, lucru pe care îl știa și el, nu i s-a părut curios că stau la el câteva zile. Eu i-am spus că după ce termin cu treburile prăvăliei, voi pleca la Constanța pentru găsirea unui serviciu.

Sâmbătă dimineață când am aflat că am fost căutat de Poliție în noaptea aceea și au ridicat pe soacra mea și pe cumnatul meu, am plecat imediat de la el, pentru a nu-i produce neplăceri.

Am plecat de la el la o domnișoară de la restaurant, anume Camelia Stregeru, ce locuiește pe strada Sfinților (sic!) și am rugat-o să ne lase să ne odihnim la ea pentru acea zi.

Dându-mi seama de abia că ceea ce am luat-o cu atâta ușurință, ce nenorocire mi-a produs și fiind într-o deprimare sufletească atât eu cât și soția mea, am hotărât să ne omorâm prin luarea unei otrăvi. Către ora prânzului am luat-o și peste câteva ore, în loc să-și facă efectul scontat, ne-a apucat vărsături și amețeli.

Totuși în această stare de complet rău, am plecat să căutăm undeva să ne culcăm. Nu aveam nicio țință precisă, totuși ne-am amintit de o doamnă în vârstă, fostă prietenă cu mama, care locuiește pe șoseaua Ștefan cel Mare. Am bătut la ușă și după ce ne-a deschis, cu toate că nu o văzusem de mai mulți ani, am rugat-o să ne permită să dormim acolo noaptea. A doua zi am plecat de la ea și după ce am colindat pe străzi și tot neavând unde dormi, am revenit duminică seara tot la ea și am rugat-o să ne mai primească pentru o singură noapte. M-a rugat mult văzând starea în care eram să nu o bag în vreun bucluc, deoarece are copii.

Luni seara și marți seara am dormit la o prietenă a nevastei mele, doamna Mihăilescu, căreia i-am spus o minciună că ne-am certat acasă cu familia nevastei pentru moștenire, în speță pentru casa pe care o locuiesc.

Miercuri ne-am întâlnit pe stradă pe Mihai Bravu cu o cunoștință veche a mea, domnul Nache Niculescu care locuiește prin acel cartier și i-am spus că venim de la Constanța și-l rugăm să ne găzduiască câteva zile, el crezând că noi locuim în Constanța.

Marți noapte spre miercuri am fost ridicat de către Poliție de la domiciliul lui.

Comandorul Condeescu mi-a spus într-o zi legătura dintre amiral și Eftimie și anume, nu știu prin ce mijloace, Eftimie a aflat că amiralul va fi arestat și s-a dus la el și l-a anunțat să plece de acasă. Aceasta se producea acum 2 ani, înainte de a fi judecat amiralul.

La avertismentul lui Eftimie, amiralul a plecat de acasă și a stat ascuns în tot acest timp. Nume noi de alți membri ai acestei mișcări nu mai cunosc.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez propriu.

s/s Romeo Snaidero

99. Declarația căpitanului de cursă lungă Snaidero Romeo privind împrejurările în care l-a cunoscut pe comandorul Dumitru Condeescu

Declarație

Subsemnatul Romeo Snaidero de profesie căpitan de lungă cursă din Marina Comercială, domiciliat în București, b-dul Gh. Dimitrov nr. 82, în continuarea declarației anterioare, mai declar următoarele:

În cursul lunii decembrie 1947, într-o convorbire pe care am avut-o cu comandorul Condeescu, acesta mi-a destăinuit că face parte dintr-o mișcare de rezistență care se află sub conducerea amiralului Horia Macellariu.

Comandorul Condeescu, care-mi spusese că face parte din conducerea mișcării, mi-a explicat că această organizație ce are ca scop răsturnarea regimului democratic din

România, în eventualitatea unui război dintre anglo-americani și Uniunea Sovietică și instaurarea unui guvern compus din oameni politici, români aflați în străinătate urmând ca Gh. Rădescu, care este ultimul prim ministru constituțional recunoscut de americani să aibă conducerea guvernului.

Comandorul Condeescu mi-a mai spus că această mișcare de rezistență a amiralului Horia Macellariu era recunoscută de Rădescu și de americani.

Despre modul de organizare a mișcării de rezistență, comandorul Condeescu mi-a spus că aceasta este împărțită pe grupe, iar membrii grupelor nu cunosc decât pe șeful grupei respective, fără să cunoască pe membrii altor grupe, sau pe vreun alt șef de grupă, astfel că în eventualitatea că vreunul din membri este arestat să nu poată divulga Poliției decât câțiva membri din grupa lui.

După propunerea comandorului Condeescu, am acceptat să fac parte din organizație, fiind încadrat în grupa condusă de acesta.

Înlăturarea actualului guvern și regim urma să se producă după spusele amiralului Horia Macellariu în felul următor: în momentul declanșării războiului dintre anglo-americani și Uniunea Sovietică, primii ar fi debarcat pe coasta Mării Negre, în același timp trupe aeropurtate ar fi fost lansate cu parașutele în împrejurimile Capitalei. În această situație, membrii mișcării de rezistență ar fi trecut la acțiune, colaborând cu armatele anglo-americane pentru a înfrânge rezistența armată a țării, înlăturarea membrilor actualului guvern și instalarea unui guvern de o componență arătată mai sus.

În privința armamentului și a muniției necesare în momentul declanșării acțiunii, amiralul Macellariu pretindea că ne vor fi parașutate de americani în locuri dinainte stabilite.

Ca misiuni imediate, membrii organizației aveau ca sarcină să recruteze membri, urmând ca acel membru care aduce o serie de noi aderenți să formeze o grupă, el devenind șeful grupei.

Aceste misiuni ne erau date de amiralul Macellariu și comandorul Condeescu în cursul ședințelor care aveau loc la domiciliul lui Condeescu și la care participau, afară de subsemnatul, cei doi de mai sus și următorii: comandor Toma, colonel Sandu Popovici și căpitan-comandor Marcel Tăutu, care, de asemenea, făceau parte din organizație și care la rândul lor erau șefi de grupe.

Nu știu cine făcea parte din grupele acestora. Am luat parte numai la două ședințe, la care au luat parte cei menționați mai sus. Primind de la comandorul Condeescu sarcina de a-mi forma o grupă câștigând noi aderenți, i-am răspuns acestuia că nu am cunoștințe în București de mare încredere, iar el mi-a dat sugestia să recrutez pe cei doi cumnați ai mei, Gh. Ionescu și Horia Budescu.

Am discutat cu aceștia în parte, spunându-le că există o mișcare de rezistență din a cărui conducere face parte comandor Condeescu, pe care aceștia îl cunoșteau din casa mea, spre a-i convinge să se încadreze și ei în organizație.

Din partea comandorului Condeescu am mai primit ca sarcină să strâng informații referitoare la starea de spirit a populației, precum și oricare alte informații care ar putea fi de folos organizației, informații pe care trebuia să le trimit lui Condeescu, care la rândul său urma să le trimită amiralului Horia Macellariu.

Subsemnatul am trimis amiralului Macellariu și comandorului Condeescu o informație obținută de la un cunoscut al meu, întâlnit întâmplător în oraș, informație din care

reieșea că consulul Olandei ar fi fost rechemat, precum și că unele consulate își micșorează numărul funcționarilor.

Pe la sfârșitul lunii februarie sau început de martie, participând la o ședință în casa comandorului Condeescu, acesta împreună cu amiralul Macellariu, servindu-se de un plan al Bucureștiului și o hartă a țării pe județe, au făcut o numărătoare aproximativă a efectivului organizației, stabilind că în București ar fi circa 150 membri, încercând să-i grupeze după plan pe sectoare, ceea ce însă nu am reușit, deoarece nu cunoșteam adresele tuturor iar în ceea ce privește efectivul membrilor organizației pe țară, nu-mi reamintesc ce număr s-a stabilit, dar rețin că amiralul Macellariu a afirmat că are ca membri de încredere în organizație pe comandor Eftimie, comandor Costin la Turnu Severin, comandor Mușat la Călărași și un anume Polizu la Brașov. Aceștia ar fi deținut postul de conducere în regiunea respectivă.

Sâmbătă, 27 martie am fost chemat de Condeescu să-i fac o vizită a doua zi dimineața. A doua zi, duminică, pe la orele 12, ducându-mă la domiciliul acestuia din strada Dr. Mora, unde l-am găsit și pe amiralul Macellariu, Condeescu mi-a spus că domiciliul lui Macellariu nemaifiind sigur, l-a găzduit la el și că eventual va trebui să-l găzduiesc și eu pe amiral câteva zile, aceasta începând de joi.

Miercuri, 31 martie, pe la orele 9 dimineața, am fost chemat la telefon de Condeescu, care m-a înștiințat că amiralul va veni chiar acum la mine, care s-a și întâmplat către orele prânzului.

Am găzduit pe Horia Macellariu șase zile, fiind vizitat zilnic de Condeescu până sâmbătă, când acesta mi-a spus că nu mai vine acasă și că ne vom întâlni marți seara, la orele 8, în bulevardul Elisabeta.

Comandorul Condeescu îmi spusese de joi că a dispărut de la domiciliu, fiind urmărit de Poliție, iar marți seara cred că ne-am întâlnit. Condeescu mi-a spus să părăsesc domiciliul atât eu cât și Macellariu, deoarece vom fi arestați, ceea ce am și făcut.

Amiralul Macellariu, pe care l-am înștiințat să dispară de la domiciliul său conform celor ce-mi comunicase Condeescu, a plecat fără să-mi spună unde se duce, iar eu cu soția am plecat de acasă, comunicând soacrei mele, care locuiește la aceeași adresă, că am plecat la Constanța.

Aceasta îmi este declarația ce o dau, o susțin și o semnez propriu.

100. 1 martie 1963. Referatul cuprinzând date asupra numitului Snaidero Romeo, deținut în penitenciarul Botoșani, care urmează a se elibera la 17 aprilie 1965

Ministerul Afacerilor Interne
Serviciul „C”

Nr. 14/750136 din 1 martie 1963

21810/N din 5.03.63

Strict

Secret

S.C. 91

Ex. nr. ---

Se aprobă propunerea,
s/s indescifrabil

Referat

cuprinzând date asupra numitului Snaidero Romeo,
deținut în penitenciarul Botoșani, care urmează a se elibera la 17.04.1965

Snaidero Romeo este născut la 11.07.1909, în București, fiul lui Audio și Eugenia, fost căpitan de cursă lungă în Marina Comercială, căsătorit, cu ultimul domiciliu în București, B-dul Gh. Dimitrov nr. 82.

Din materialul ce-l deținem asupra sa rezultă că în toamna anului 1947 s-a întâlnit pe stradă cu comandorul Condeescu și tot atunci s-a întâlnit cu amiralul Horia Macellariu, cu care ocazie Condeescu i-a adus la cunoștință că Macellariu conduce o organizație subversivă de rezistență împotriva regimului din România, că această organizație era în acel moment în faza pasivă, dar la momentul oportun va avea misiuni de îndeplinit în cazul unui conflict armat între America și Uniunea Sovietică. În această situație, organizația amiralului urma să primească instrucțiuni de la americani de ceea ce trebuia să facă.

Cel în cauză a fost de acord să facă parte din organizație, iar ulterior a reușit să mai recruteze încă doi membri, el devenind conducătorul nucleului de trei oameni și omul de încredere al lui Condeescu.

La una din ședințele organizației condusă de Macellariu s-a discutat comentariile posturilor de radio anglo-americane, cu care ocazie își făceau păreri asupra acestor emisiuni și au comentat discursul lui Truman. Cu această ocazie, susnumitul a reușit să cunoască o serie de membri ai organizației subversive.

La 31 martie 1948, a fost vizitat de Macellariu, care era căutat de organele de stat, pe care l-a găzduit până la 7 aprilie, același an, timp în care a venit și Condeescu și i-a spus că nici el nu mai doarme acasă pentru a nu fi arestat.

În ziua de 7 aprilie 1948, a fugit și el de acasă de teamă să nu fie arestat întrucât și-a dat seama că făcea parte dintr-o organizație de tip fascist, care avea drept scop răsturnarea prin violență a regimului instaurat în R.P.R., cu ajutorul anglo-americanilor.

Pentru aceste fapte a fost arestat la 21 aprilie 1948 și condamnat de Tribunalul Militar București, Secția I prin sentința nr. 2195 din 13.12.1948, la 15 ani de muncă silnică, pedeapsă ce urmează să expire la 17 aprilie 1963.

În timpul detenției, este lucrat informativ încă din anul 1959, deoarece este un element fanatic și recalcitrant, a luat parte activă la revoltele organizate de deținuții contra-revoluționari din penitenciarul Galați în anii 1957 – 1958, prin diferite bilețele transmise de planteane (agenți „T”) a căutat să ridice moralul deținuților din alte celule în vederea faptului că regimul se va schimba și P.N.Ț. va veni din nou la putere.

A reușit să îndocctrineze doi deținuți tineri și să-i fanatizeze în ideologia P.N.Ț.

A luat parte la redactarea unor fițuici intitulate „Buletin informativ P.N.Ț.”, în scopul instigării deținuților.

Împreună cu alți deținuți a dezbătut posibilitățile viitoare de guvernare a P.N.Ț., desenând pe pătură cu săpun diferite scheme de organizarea din nou a P.N.Ț.

A încercat să comunice cu exteriorul prin deținuții care se eliberau.

A fost pedepsit cu 187 zile izolare și tăierea dreptului de a primi pachet pe timp de 3 luni pentru neexecutarea de ordin, a vorbit la geam cu deținuții și abaterile de mai sus.

Întrucât a făcut parte din conducerea unei organizații subversive cu caracter fascist și ținând cont că în timpul detenției a avut comportare rea și a dovedit că se menține pe aceeași poziție dușmănoasă,

Propunem:

– la expirarea termenului – 17 aprilie 1963, să i se fixeze domiciliu obligatoriu pe timp de 36 luni în comuna Rubla, raionul Brăila, regiunea Galați.¹²⁶

Șeful serviciului „C”

Colonel de securitate

s/s indescifrabil Nedelcu Mihail

101. 19 septembrie 1963. Referat cu propuneri de ridicare a restricțiilor domiciliare numitului Snaidero Romeo

Ministerul Afacerilor Interne

Serviciul C

Nr. 14/750136 din 19 septembrie 1963

Se aprobă propunerea

s/s indecifrabil

Referat

cu propuneri de ridicarea restricțiilor domiciliare a numitului Snaidero Romeo

Snaidero Romeo este născut la 11 iulie 1909, în București, fiul lui Audio și Eugenia, fost căpitan de cursă lungă în Marina Comercială, cu ultimul domiciliu în București, B-dul Gh. Dimitrov nr. 82, în prezent cu domiciliu obligatoriu în comuna Rubla, raionul Brăila, regiunea Galați.

Din materialul ce-l deținem asupra sa rezultă că în toamna anului 1947 s-a întâlnit cu comandorul Condeescu și s-a încadrat în organizația subversivă de rezistență condusă de fostul amiral Horia Macellariu.

După încadrare, a recrutat la rândul său alți doi membri din acea organizație și a devenit conducătorul unui nucleu de trei oameni și omul de încredere a lui Condeescu. De asemeni, a participat la ședințele organizației ce erau conduse de Macellariu care era urmărit de către organele de stat, iar la 7 aprilie 1948 a fugit și el de acasă, de teamă să nu fie arestat.

Pentru aceste fapte a fost condamnat la 15 ani muncă silnică, la expirarea cărora i s-a fixat domiciliu obligatoriu pe timp de 36 luni, urmând a fi pus în libertate la 17 aprilie 1966.

Verificându-se situația sa pe teren de comisia din ordinul conducerii Ministerului Afacerilor Interne, s-au stabilit următoarele:

– Snaidero Romeo este încadrat ca muncitor zilier la G.A.S. „I. Georgescu”, iar la locul de muncă este cunoscut cu o comportare bună, nefiind semnalat cu manifestări dușmănoase.

Este suferind de astenie nervoasă și tensiune.

¹²⁶ Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 19, f. 13.

Față de situația sa prezentă, comisia propune:

Numitului Snaidero Romeo să i se ridice restricțiile domiciliare și să i se aprobe stabilirea la vechiul domiciliu.¹²⁷

Membrii Comisiei
Locotenent-colonel Lupu Vasile
Maior Ene Vasile
Căpitan Dimitriu Constantin
Șeful Direcției a III-a
General maior Evghenie Tănase
Serviciului „C”

De acord
Șeful

Colonel Nedelcu Mihail

De acord
Secretar General M.A.I.
Colonel Dumitru Ioan

2.10. Coinculpatul căpitan-comandor Drimba Gheorghe

102. 15 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului (r) Drimba Gheorghe privind împrejurările în care l-a reîntâlnit pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Subsemnatul căpitan-comandor (r) Drimba Gheorghe, născut în anul 1905, luna aprilie 27 în comuna Rupea, județul Târnava Mare, având ca studii bacalaureatul, Școala Navală și Școala de Aplicație, de naționalitate român, religia ortodoxă, fiu al lui Gheorghe Drimba, de profesie magistrat și al Elenei, de profesie casnică, fără avere. Eu posed 5 hectare pământ arabil. Nu am făcut și nici nu fac niciun fel de politică. Ultimul domiciliu București, strada Lanțului nr. 2, declar următoarele:

Am cunoscut din Marină pe comandorii Condeescu, Toma și Eftimie, de asemenea și pe amiralul Macellariu, care în timpul războiului era comandantul Forțelor Maritime.

După întoarcerea mea din captivitate în Rusia la 15 decembrie 1946, nu l-am văzut pe amiralul Macellariu până în ziua de - nu știu precis data - dar era cam 2-3 aprilie 1948. Am ajuns să-l văd în următoarele împrejurări: când m-am întors, am întrebat cum era și firesc pe toți camarazii despre ofițerii noștri de marină ce mai fac și pe unde și cum mai trăiesc, dacă au slujbă etc., cei din cadrul disponibil. Cu această ocazie mi s-a spus și de amiralul Macellariu că trăiește aici în București și nu este fugit în străinătate, deși este condamnat la pușcărie.

Acest lucru mi l-au spus atât comandorii Condeescu, Toma și Eftimie. Eu le-am spus că aș vrea să-l văd pe amiralul Macellariu, să-l văd cum arată. Într-una din zile, imediat după alegeri, mi-a spus Condeescu pe stradă că dacă vreau să-l văd pe amiral să vin la casa, numărul nu-l țin minte acum, în strada Grigore Mora. Când am intrat, m-a primit amiralul Macellariu, iar la scurt timp a venit din altă cameră doamna Condeescu. Nu peste mult timp a venit Condeescu iar doamna a plecat.

Ce am vorbit cu amiralul:

¹²⁷ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 19, f. 20.

Mai întâi, amiralul m-a întrebat cum am ajuns prizonier în Uniunea Sovietică, pe unde am fost și cum m-am întors. Eu l-am întrebat cum i-a mers și cum a fost atunci cu Armistițiul la Constanța. Mi-a povestit cum a fost. Apoi, a făcut apel la mine, zicând că mă știe din război și din serviciu că sunt om de cuvânt și că n-am să spun ceea ce are să-mi spună el. Mi-a spus că el organizează o mișcare de rezistență pentru cazul unui eventual război care să ajute trupele aliate când vor veni în țară. Eu i-am spus că eu am de gând să plec din țară să-mi găsesc un vapor fie la Marsillia, fie în Argentina și m-a rugat ca fiind în străinătate să caut români fugiți acolo și să le spun care este situația de aici, că se fac arestări peste arestări, cu sau fără motiv, se schingiuiesc oameni și că domnește o nemulțumire generală din cauza teroarei și a nesiguranței vieții omului. I-am spus că pot să-i satisfac această dorință dacă mă voi vedea cu vreun român competent.

Mai mi-a spus că nu are aici nici mijloace bănești necesare și că îi roagă să stăruie pe lângă străinătate să le dea aici o mână de ajutor. I-am promis și acest lucru.

Cu aceasta ne-am despărțit și eu am plecat acasă. Despre organizație mi-a spus că este fără nume și nu se cunosc între ei decât cel mult două-trei persoane, eu personal nu am făcut parte din organizație, nefăcând parte nici din vreo grupă, deoarece a doua zi am plecat în Ardeal, sau poate era și a treia zi. Acolo nu am reușit să trec frontiera și m-am întors.

La două sau trei zile, am plecat în Dobrogea, voind să fug în străinătate pentru a găsi angajament pe vreun vapor, nici aici nu am reușit și sâmbătă, 10 aprilie 1948, am fost din nou acasă.

De la data de 2-3 aprilie 1948, când i-am văzut pe amiral și Condeescu, pe aceștia nu i-am mai văzut și nici pe vreun alt ofițer de marină.

La 14 aprilie 1948, ora 1.30, am fost arestat de Poliție la locuința mea.

Când eu am fost la Condeescu, la 2-3 aprilie 1948, amiralul spunea că locuiește la Condeescu de câțva timp, deoarece acolo unde stătea, la o doamnă, care spunea el că nu știe cine este, a simțit că este filat și a trebuit să plece, așa încât a venit la Condeescu. Ce a mai făcut pe urmă nu știu, căci nu am văzut pe nimeni.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, o susțin și o semnez nesilit de nimeni.

s/s Căpitan-comandor Gh. Drimba

15 aprilie 1948

103. 13 decembrie 1948. Procesul-verbal al interogatoriului căpitan-comandorului (r) Drimba Gheorghe

R.P.R.

Tribunalul Militar București

Secția I-a

Proces-verbal

Interogatoriul acuzatului

Astăzi, 13 decembrie 1948

Noi, general maior magistrat pr. Petrescu Alexandru, prim președinte al Tribunalului Militar București, Secția I-a.

Procedând conform art. 265, 269 C.J.M. în ședință publică la interogatoriul învinuitului al cărui proces se judecă azi, ne-a răspuns că:

Se numește Drimba Gheorghe, 27.04.1905, de 43 ani, născut în Rupea, județul Târnava Mare, fiul lui Gheorghe și al Elena, de profesiune ofițer Marina Comercială, domiciliat în București, str. Lanțului nr. 2, necondamnat.

Președintele punându-i în vedere dovezile faptului ce i se aduc în sarcină și cerându-i să spună ceea ce este util apărării sale, a dat răspunsurile reproduse de către grefier, după cum urmează:

Am cunoscut pe Macellariu, pe Eftimie și pe Condeescu din serviciul Marinei. I-am revăzut când am venit din prizonierat în 1946. Prin Tăutu l-am văzut pe Macellariu în 1948. Tăutu mi-a spus că Macellariu vrea să mă vadă. Prin februarie, pe la sfârșit, mi-a spus să vin la el să mă ducă el. Tăutu m-a dus pe strada Romană, colț cu Toamnei ca să-l văd pe Macellariu, care a venit, dar era grăbit, am fost pe câteva străzi, dar a plecat spunând că vrea să mă vadă altădată, ca să-i spun cum am căzut prizonier. După 2-3 zile, mi-a spus Tăutu să vin la el acasă căci va veni Macellariu. M-am dus pe la 5-6 și a venit Macellariu. A venit cu un civil prieten al lui, al cărui nume spunea că este Gheorghiu, care n-a stat mult. Cu mine, Macellariu a vorbit cum am căzut prizonier, până m-am întors din prizonierat. Eu l-am întrebat ce a fost în Constanța, căci eu am fost prizonier la Ismail.

L-am revăzut o singură dată pe Macellariu prin 20 și ceva martie 1948, tot de Tăutu anunțat și acesta m-a dus la Macellariu, Condeescu nefiind acasă și revenind mai târziu.

Macellariu nu mi-a vorbit de scopul organizației. M-a întrebat ce fac și am spus că prost și că vreau să plec să părăsesc țara cu un vapor, angajându-mă oriunde. Mi-a spus că dacă mă îmbarc și dacă trec prin Franța să salut pe Caranfil și să-i spun că cei de aici trăiesc rău, neavând bani; i-am spus că dacă ajung pe acolo îi spun, dar n-am promis. Nu mi-a spus să-i comunic că vor ajutor străin.

Despre organizație, mi-a spus că el ar vrea să facă o organizație astfel cum am declarat în declarația mea.

Când a venit cu Gheorghiu mi-a spus că e prietenul său și că dacă plec în Turcia m-a rugat pentru el să-l ascult ce o să mă roage și acesta mi-a spus să vorbesc cu Sedat și acesta să-i aranjeze, dacă poate, o plecare din țară. Am spus lui Macellariu că eu nu-mi pot lua astfel de angajamente.

104. 1953. Adresă privind rezultatul investigațiilor asupra comandorului Drimba Gheorghe

M.S.S.

Nr. 426/00173076

Obiectul:

Investigații asupra lui Drimba Gheorghe,
cerute cu nr. 2187/25.04.1953

Către

C III

Drimba Gheorghe, fiul lui Gheorghe și Elena, născut la 27 aprilie 1905, în comuna Rupea, regiunea Stalin, fost căpitan-comandor de marină, în prezent proiectant la IPRONAV din str. Brezoianu nr. 2, domiciliat în str. Lanțului nr. 2, Secția 26 Miliție, Raionul Lenin.

Tatăl său a fost magistrat la Târnava Mare, în prezent decedat. Mama, casnică, nu se cunoaște ce avere a posedat.

Susnumitul din anul 1926 până în anul 1947 a funcționat în cadrul flotei Marinei.

În anul 1947 a fost scos din cadrele armatei, cu gradul de căpitan-comandor.

În anul 1946, primind misiunea de a face o temă de luptă cu vasul bricul „Mircea”, a mers până la Odessa, unde a fost reținut și internat în lagăr până în anul 1947, motivele nu se cunosc.

Din 1948, 13 aprilie până la 21 ianuarie 1949 a făcut închisoare la Văcărești, fiind arestat de organele M.S.S., pentru că a tănuțit un complot de a lui Horia Macellariu, criminal de război, care a vrut să treacă peste graniță.

În anul 1949 a intrat contabil la I.C.A.S., unde a funcționat până în anul 1951, când s-a angajat ca proiectant la IPRONAV, unde funcționează și în prezent.

Nu posedă avere.

Nu a reușit să fi fost încadrat în vreun partid politic în trecut, în prezent este sindicalist. Nu se manifestă ostil, fiind o fire prudentă și ascunsă. Susnumitul este suferind de un picior și umblă în baston.

Locuiește împreună cu Cecilia, soție, fiica lui Balaban și Maria, născută la 18.09.1913, în Brăila, învățătoare la Școala nr. 4 Elementară, Bălăbănescu Maria, soacră, fiica lui Ion și Elena, născută la 27 iulie 1875, la Brăila, casnică și Ileana, fiică, născută în 1950, în București.¹²⁸

Maior securitate
Dinescu V.

Căpitan de securitate
Iavorschi Gh.

105. 12 mai 1953. Referat privind pe numitul Drimba Gheorghe, fost condamnat pentru tăinuire de complot

C 3/2187

VI

Referat

privind pe numitul Drimba Gheorghe, fost condamnat pentru tăinuire de complot, domiciliat în București, str. Lanțului nr. 2, Secția 26 Miliție

Drimba Gheorghe este născut la 27 aprilie 1905, în comuna Rupea, Stalin, fiul lui Gheorghe și Elena, fost căpitan-comandor de marină, în prezent de profesie proiectant, este căsătorit cu Cecilia și are un copil.

Tatăl său a fost magistrat la Târnava Mare, în prezent decedat. Nu se cunoaște ce avere au avut.

În prezent, Drimba Gheorghe lucrează la IPRONAV, în calitate de proiectant.

Din investigațiile efectuate de organele de securitate și din referatul organului de miliție rezultă următoarele: Drimba Gheorghe a funcționat în cadrul Flotei Marinei începând din anul 1926.

În anul 1946, primind misiunea de a face o temă de luptă cu vasul bricul „Mircea”, a mers până la Odessa, unde a fost reținut și internat în lagăr până în anul 1947, însă nu se cunoaște pentru care motive.

În anul 1947 a fost scos din cadrele armatei cu gradul de căpitan-comandor.

În anul 1948 a fost arestat și condamnat la 9 luni închisoare pentru motivul că a tănuțit complotul criminalului de război Horia Macellariu, care a vrut să fugă peste graniță.

Pedeapsa a executat-o de la data de 13 aprilie 1948 până la 21 ianuarie 1949, la penitenciarul Văcărești.

¹²⁸ *Ibidem*, f. 311-312.

Din investigații nu s-a putut stabili dacă a făcut parte din vreun partid politic. În prezent este sindicalist.

Din materialul obținut de la A.S. – M.S.S., rezultă următoarele:

Drimba Gheorghe, născut la 27 aprilie 1905 în Rupea, fiul lui Gheorghe și Elena, domiciliat în București, str. Lanțului nr. 2, fost căpitan-comandor în armată, este arătat, într-o fișă personală, că organele militare îl caracterizează ca element nesigur pe care nu se poate conta. A fost condamnat la 9 luni închisoare, pentru nedenunțarea unui criminal.

Nu este în câmpul muncii.

După 23 august 1944 s-a încadrat în Sindicat.¹²⁹

L. Niculescu
s/s indescifrabil

12 mai 1953

2.11. Depozițiile prezumtivilor complici

106. 19 aprilie 1948. Declarația comandorului av. în rezervă Tănăsescu Constantin, asupra cazului Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor av. în rezervă Tănăsescu Constantin, asupra cazului Horia Macellariu, declar următoarele:

Comandor aviator Marin Anton, cumnat cu mine, m-a rugat să telefonez comandorului Toma și să mă informez despre amiralul Macellariu. Am telefonat lui Toma și ne-am văzut în oraș. Îmi era figura cunoscută din vremea când mă ducea, cu generalul Teodorescu, la mașină sau mai repede din tramvaiul 5 și de pe strada unde locuiesc și pe unde trecea adesea.

Mi-a spus că va comunica amiralului. La câteva zile, comandorul Toma mi-a telefonat că amiralul vrea să mă vadă și dacă accept să treacă pe la mine. Am acceptat și într-o seară au venit doi inși, unul prezentându-se amiralul Macellariu și celălalt, tot un ofițer, căruia nu i-am reținut numele. Nu am cunoscut până atunci pe amiralul Macellariu și nici nu știam nimic despre situația lui în spațiu. Mi-a spus interesându-se și el de soarta lui Marin Anton că ar vrea să-l vadă. Pe când discutam a venit și Toma în urma unui telefon dat de Macellariu, după care au plecat împreună. Vizita a durat cred 10-15 minute.

În altă zi, am comunicat lui Marin Anton că am văzut pe Macellariu și dorința lui de a se vedea.

Mi-a răspuns că este riscant să se vadă și să-i comunic numai că este sănătos. La câteva zile am fost chemat la telefon de amiralul Horia Macellariu și i-am comunicat cele spuse de Marin.

După câteva zile, amiralul mi-a telefonat din nou și mi-a spus că dorește să mai treacă pe la mine. Eram bolnav și a venit tot pe seară, de data aceasta cu altcineva, prezentându-l comandor de marină. Numele îmi scapă. M-a întrebat dacă Marin nu s-a hotărât să-l vadă. I-am răspuns că nu l-am văzut. A stat foarte puțin și a plecat – unde a locuit Horia Macellariu nu știu. Singurele minute petrecute la mine în casă au fost cele din ocaziile de mai sus, când nici soția mea și nici fiica mea nu se găseau acasă.

¹²⁹ *Ibidem*, f. 308-309.

Asupra locului unde s-ar putea găsi în prezent Horia Macellariu nu pot da nicio indicație. Nu-i cunosc prietenii, rudele sau subalternii care l-ar putea găzdui.

Ultima dată când a fost Macellariu la mine a fost la sfârșitul lui martie sau începutul lui aprilie.

Stăruii și semnez.

s/s comandor av. rezervă Tănăsescu Constantin

19 aprilie 1948

Adaug că la Anton Marin am fost împreună cu comandorul Toma.

107. 22 aprilie 1948. Mandatul de reținere nr. 6117 a inculpatului Panait Ion

Tribunalul Militar Corpul II Armată
Parchetul Militar

Mandat de reținere nr. 6117

În virtutea legii și al Prezidiului provizoriu al R.P.R.

Noi căpitan magistrat Radu Eugen, procuror militar pe lângă Parchetul Tribunalului Militar al Corpului II Armată,

În baza art. 143 din C.J.M., având în vedere că în contra lui Panait Ion din ... str. ... nr. ... sunt indicii de vinovăție pentru fapta de uelntire contra siguranței statului prev. și pen. de art.

Având în vedere că în interesul cercetărilor cu care s-a delegat organele Direcțiunei Generale a Poliției este nevoie de deținerea învinutului pe timp de 5 zile,

Având în vedere art.159, 160, 162 și 165 C.J.M.

Cerem tuturor agenților forței publice să rețină și să conducă la arestul Ministerului Afacerilor Interne din București, str. Academiei nr. ... pe sus-numitul.

Cerem șefului arestului să-l primească și să-l rețină pe timp de 5 zile cu începere de la data de 22.04.1948.

Dat în București, astăzi 22.04.1948.

Procuror militar
s/s indescifrabil

Am luat cunoștință
învinuit

108. 24 aprilie 1948. Declarația numitului Vasile Florian

Declarație

Subsemnatul Vasile Florian, născut în 1896, luna decembrie 8, în comuna Dărmănești, județul Bacău, fiul lui + Nicolae și al + Nataliei, toți de naționalitate română.

Părinții mei posedă o casă în comuna Dărmănești, județul Bacău, cu circa 12 ha pământ arabil și fânează, din care o grădină de 2 ha pomi roditori, albine și alte instalații. Averea mea personală astăzi este de ½ din imobilul din București, b-dul General Stalin 57,

1/9 din terenul situat în strada Floreasca în suprafață totală de 6000 m.p. și ½ din fabrica din Brașov, strada Avram Iancu 40-42 numită Textile Brașov. Studii: licențiat în drept Universitatea Iași. Cunosc limba franceză. Serviciul militar satisfăcut, în prezent locotenent de rezervă în Regimentul 1 Pioneri, căsătorit cu Sabina Negulescu, artist pictor, fiica mea Ileana V. Florian studentă la Belle Arte de 19 ani. Nu am fost judecat niciodată. Sunt de profesie industriaș, avocat incompatibil. Ultimul domiciliu în București, Bulevardul General Stalin 57. Declar următoarele:

Am luat bacalaureatul la Liceul Internat din Iași. După bacalaureat, am făcut un an de matematici la Universitatea București, apoi am întrerupt, făcând doi ani serviciul militar și războiul din 1916. După război, am făcut Facultatea de Drept a Universității din Iași. După ce mi-a luat licența, am rămas un an la Iași, fiind secretarul domnului avocat C. Simionescu-Iași. În 1921, am venit în București, înscriindu-mă în Baroul Ilfov, unde am profesat avocatura până la sfârșitul anului 1925.

Murind tatăl meu, am plecat din București la Dărmănești, pentru a mă îngriji de familie. Am rămas la Bacău, respectiv la Dărmănești și Târgu Ocna până în anul 1932.

În anul 1928, m-am căsătorit cu actuala mea soție, Sabina Negulescu din Craiova. În anul 1932, am fost angajat la Societatea Petroșani, ca avocat șef la exploatarea din Valea Jiului cu sediul în comuna Petroșani, unde am rămas un an. Apoi, Societatea Petroșani m-a transferat la București, încredințându-mi conducerea Serviciului Contencios central, unde am rămas patru ani, până în anul 1936. În acest an am demisionat de la Societatea Petroșani și am trecut în conducerea Grupului de societăți Vixoza Românească, Antigaz, Acticarbon etc., postul meu era consilier general. În anul 1937 am trecut administrator delegat la Societatea „Vlahița”, care aparținea aceluiași grup de acționari, în care post am rămas până în anul 1938. În acest an am plecat de la aceste societăți și curând am achiziționat Fabrica de tricotaje „Heriana”, formând Societatea Românească de Textile S.A. După un an și jumătate de activitate, adică prin anul 1940, prin fuziune am trecut administrator delegat la Societatea „Lupeni”, nou creată. Aici am rămas până în 1943.

În anul 1943, în asociație cu domnul inginer Petre Cireș, am condus Ciorăpăria Românească S.A. și Sapic S.A., care aveau o fabrică de ciorapi în București și un magazin de en-gross, tot în București, în strada Băcani nr. 1.

În anul 1944 am vândut fabrica de ciorapi, iar magazinul l-am lichidat [...].¹³⁰

24 aprilie 1948

109. 27 aprilie 1948. Declarația locotenent-comandorului (r) Dimancea Constantin privind împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul locotenent-comandor (r) Dimancea Constantin, domiciliat în strada Hepter 2 București, în continuare declar următoarele:

¹³⁰ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 9, f. 346.

Îl cunosc pe domnul amiral Macellariu din vedere încă de când eram elev în Școala de meseriași mecanici în vara anului 1923, pe când eram comandantul unui torpilor „Năluca” sau „Smeul”.

De la această dată până în 1942 sau 1943, când a luat comanda Forțelor Navale Maritime, nu i-am fost prezentat.

La această dată, am fost prezentat odată cu toți ofițerii flotei. Mai târziu, fiind mutat șeful Serviciului Tehnic al Forțelor Maritime și președinte al Comisiei de control al lucrărilor la Șantierul din Constanța, am luat contact mai apropiat, fiindu-i subaltern direct.

În acest post pe care l-am ocupat până în mai 1944, relațiile noastre au fost numai de serviciu. Știu că eram foarte bine apreciat de domnia sa, fiind foarte bine notat în memoriu.

Din mai 1944 și până în septembrie – octombrie 1944 fiind inspector de studii la Școala Navală, n-am mai fost sub comanda sa și relațiile în acest interval au fost ocazionale.

După 23 august 1944, trecându-l la comanda Școlilor Marinei, mi-a devenit iarăși comandant.

Cu ocazia unui bombardament anglo-american asupra Bucureștiului, aflând că și locuința domnului amiral a fost bombardată, pentru faptul că îmi era comandant m-am dus la fața locului și împreună cu alți camarazi marinari am dat ajutor la salvarea unei părți din lucrurile mari de valoare pe care le-am depozitat la domiciliu meu. Fiind în trecere în București la acea dată, la înapoiere în Constanța i-am comunicat acest lucru domnului amiral, care mi-a mulțumit și m-a rugat să i le păstrez.

În acest timp fiind numit comandant al Școlilor Marinei București și sosindu-i și lucrurile de la Constanța, m-a rugat ca până își va găsi o locuință să-i mai păstrez o parte din ele, lucru pe care l-am acceptat cu oarecare greutate deoarece nu prea aveam loc. Faptul că am acceptat, a fost motivul că fiindu-mi comandant la școli, țineam să-l oblig într-o oarecare măsură să mă mențină cu serviciul în București, unde aveam familia și casa. În acest timp mi-a făcut câteva vizite, de 4-5 ori, cu care ocazie și-a aranjat lucrurile și cu care prilej l-am reținut la masă sau l-am tratat cu gustări. În acest fel ne-am cunoscut mai bine, relațiile dintre noi nedepășind raporturile dintre comandant și subaltern.

În primăvara anului 1945, amiralul Macellariu fiind trecut în rezervă și eu nemaivându-l ca sprijin pentru a mă menține în București, unde aveam interese familiare, am fost nevoit să plec la Turnu Măgurele, unde erau dispersate Școlile Marinei și unde de fapt contam pe ordinea de bătaie. La Turnu Măgurele am stat până în iarna anului 1946, când am fost mutat în interesul serviciului la Arsenalul Marinei ca delegat în București, nu l-am mai văzut pe domnul amiral Macellariu.

După sosirea mea în București, m-am întâlnit ocazional pe stradă și de câteva ori a mai venit pe acasă pe la mine pentru a-și mai lua din lucruri.

Cu aceste ocazii, am mai vorbit de chestiuni diverse, însă niciodată politice. Era însă foarte amărât că este hărțuit de Tribunalul Poporului și că nu ar vedea de ce ar fi acuzat deoarece se considera că a salvat portul și orașul Constanța de dezastrul ce l-ar fi provocat germanii în retragere la 23 august. Își arăta speranța că va fi absolvit de vreo vină.

În alte ocazii, l-am întrebat cum se descurcă acum ca civil și dacă speră să ia vreun serviciu și mi-a spus că va încerca prin relații să se ocupe de o negustorie, să procure varză, lemne, materiale etc.

Ultima dată când l-am văzut pe domnul amiral Macellariu a fost în ziua de Sf. Constantin și Elena, în anul 1946, după amiază, când a venit pentru a mă felicita și a-și

lua niște haine. Deoarece era onomastica mea și erau membrii familiei mele, cu copiii și făcând o reuniune familiară, a stat foarte puțin și a plecat.

De la această dată nu am mai văzut pe domnul amiral Macellariu și nici domnia sa nu mai m-a vizitat, cu toate că mai avea și mai are o parte din lucruri depozitate la mine.

În august 1946, am fost trecut în cadrul disponibil, iar în septembrie același an am intrat funcționar în Administrația Livrărilor până în octombrie 1947. Până în martie 1948, când am intrat la I.M.S. București, unde funcționez și în prezent, nu am avut niciun serviciu.

De condamnarea domnului amiral Macellariu am aflat din ziare pentru participare la organizația „Sumanelor Negre”.

Între timp, m-am întâlnit cu mulți ofițeri de marină civilă și deblocați, aflând că domnul amiral Macellariu este fugit în zona americană din Austria sau, după alții, la Malta.

Menționez că de la Sf. Constantin și Elena, 21 mai 1946, nu am mai văzut pe domnul amiral Macellariu și nici n-am mai comunicat cu domnia sa în niciun fel, fie în scris, telefonic sau prin vreun camarad.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, susțin și semnez propriu.

s/s Dimancea Constantin

27 aprilie 1948

110. 29 aprilie 1948. Declarația căpitan-comandorului (r) Mușat N. Ion privind împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul căpitan-comandor (r) Mușat N. Ion, domiciliat în Călărași, strada Sf. Nicolae 70, în continuare declar:

Cu domnul amiral Macellariu m-am întâlnit întâmplător în primăvara anului 1946, în tramvaiul nr. 1 în timp ce mergeam din Piața Sf. Gheorghe spre Calea Moșilor, de unde intenționam să iau tramvaiul nr. 24 pentru Gara de est.

După câte îmi amintesc, eram în drum de la Turnu Măgurele spre Călărași, unde mergeam acasă, într-o permisie. Domnul amiral a venit la mine iar la Calea Moșilor ne-am dat jos împreună, unde am stat de vorbă puțin timp. La început m-a întrebat de unde vin. I-am spus că de la Școala Navală. De asemenea, m-a întrebat cum o duceam, ce ofițeri mai sunt în cadre, cum merg cursurile, cum stăm cu hrana etc. I-am răspuns că în ceea ce privește cursurile treaba merge bine, dar o ducem greu cu hrana, eram în acea epocă de criză alimentară, și ne apasă amenințarea de a fi curând scoși din armată și trecuți în concediu nelimitat. Așa se vorbea atunci între ofițeri, căci circulau o serie de zvonuri cu privire la acest punct. Domnul amiral mi-a spus atunci că situația aceasta nu va dura, că lucrurile au să se schimbe întrucât situația internațională devine tot mai încărcată. Să avem răbdare și fiecare să caute să nu-și schimbe părerile și convingerile. M-a întrebat în legătură cu aceasta, care este starea de spirit, în general, la Școala Navală. I-am răspuns că majoritatea ofițerilor privesc cu nesiguranță situația lor, dar că activitatea școlară este destul de intensă, cu toate acestea. Încă o dată mi-a spus că trebuie să avem răbdare căci lucrurile au să se îndrepte.

Nu m-a întrebat nimic de căpitan-comandor inginer Panait și nici de situația ce a rezultat prin mutarea mea de la Călărași la Turnu Măgurele. Nu mi-a spus că trebuie luată

vreo situație sau să strângem rândurile și nu a făcut altceva decât să dea speranță că acel coșmar al deblocărilor are să treacă și situația are să se schimbe. Știa că eu sunt plecat de la Călărași. Aceasta nu știu dacă a durat zece minute, după care ne-am despărțit.

În ce privește afirmația domnului căpitan-comandor în rezervă Panait că eu aș fi organizat la Călărași un grup de 24 sau 40 persoane, eu nu pun la îndoială această afirmație, dar declar că nu-mi amintesc să i-o fi comunicat. În cazul că am făcut-o, am făcut-o să nu tac, ca să zic probabil ceva.

Propunerea făcută de domnul Panait s-a întâmplat în vara anului 1945. În toamnă și deci la un interval de 2-3 luni am fost mutat în garnizoana Turnu Măgurele. În această situație, ce s-a întâmplat cu organizația?

Normal, logic și rațional ar fi fost ca eu să pun pe domnul Panait în legătură cu ea. Nu trebuia lăsată în vânt această organizație care desigur, în cazul că ar fi fost făcută, a cerut eforturi. Nu am făcut acest lucru.

Se mai putea ca organizația să rămână la Călărași, iar eu s-o conduc de la Turnu Măgurele. Cred că această soluție repugnă oricărei minți organizatorice dată fiind situația distanțelor și a lipsei unui șef în sânul ei.

În fine, în cazul că aceasta a fost lăsată să se autodizolve singură, cred că ar fi stârnit toată atenția domnului Panait și nu ar fi lăsat să se distrugă ceva care s-a intervenit cu atâta risc.

Declar că adevărul este că această organizație de 24, 4 sau 3 persoane s-a născut moartă.

Aceasta din următoarele motive:

1. Mi-am dat seama, din momentul propunerii, că în fond aceasta este o chestiune gravă, în formă ceva pueril, pentru că m-ar fi situat în postura ridicolă a unui Don Quijote, în luptă cu morile de vânt, văzându-mă în capul unui grup de 24, 4 ori 3 persoane căutând să barez fluxul maselor în drumul democrației alese.

2. Nu este în firea mea și nu am fost convins de acest lucru, așa cum am declarat.

3. La Călărași nu am avut relații și nu eram cunoscuți datorită faptului că eu eram nou venit, și nu puteam deci să mă hazardez în fața unor cunoștințe proaspete cu propuneri pentru o organizație, după cum am mai declarat.

4. Încă de când eram la Statul Major Secția a II-a se vorbea printre camarazi că ofițerii care au lucrat în această secție vor constitui o atenție specială pentru Comisia Aliată de Control, oriunde s-ar afla. Acest fapt a fost un avertisment pentru mine și m-am temut să nu ies din neexecutarea promptă și corectă a serviciului.

Din cele ce voi arăta mai jos se va vedea că această teamă și control a manifestațiilor mele a avut temeii. Spre sfârșitul verii 1945, nu mult după ce domnul Panait mi-a făcut propunerea de organizație, am fost chemat telegrafic de la Batalionul Infanterie Călărași să mă prezint în audiență la domnul ministru, care mi-a spus că i s-a prezentat de la Comisia Aliată o listă de un grup de ofițeri ce trebuie trecuți în concediu nelimitat. Printre ei figuram și eu. Totuși, în urma relațiilor date de directorul Personalului, bune pentru mine, și datorită legăturilor amicale strânse ce domnia sa avea cu conducătorii Comisiei Aliate de Control, a obținut ca numele meu să fie radiat de pe această listă. În plus, i s-a cerut domnului ministru să fiu utilizat într-un post corespunzător și nu la un Batalion de Infanterie. Ca atare, a hotărât să fiu mutat la Turnu Măgurele în cadrele Școlii Navale la începutul toamnei 1945.

Am relatat această chestiune, pentru a se vedea că imediat după propunerea făcută de domnul Panait, eu am putut să constat că într-adevăr teama impusă ca o consecință a celor ce se discuta printre camarazi cu privire la ofițerii care au lucrat în Secția a II-a a fost logică. Și această situație a fost încă un motiv în plus pe lângă cele expuse mai sus de a refuza tacit să aduc la îndeplinire propunerea dlui Panait, degajându-mă și dezinteresându-mă totalmente de ea. Recunosc greșeala că nu am spus-o răspicat să fiu scos din preocupările de această natură și să nu conteze nimeni pe mine.

Tot în această idee, țin să mai adaug că mutându-mă la Turnu Măgurele pentru a evita orice suspiciune și pentru a fi continuu în imediata apropiere de organele însărcinate să cunoască amănunțit activitatea și preocupările fiecăruia, am cerut și mi s-a aprobat să locuiesc chiar în cazarma școlii. Masa am luat-o tot în școală. În acest post, din toamna 1945 și până în iulie 1946 mi-am îndeplinit serviciul.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez propriu.

s/s Cpt.cdor. (r) Mușat N. Ion

29 aprilie 1948

111. 9 mai 1948. Declarația numitului Ionescu C. Gheorghe privind împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul Ionescu C. Gheorghe, cu domiciliul în București, bulevardul Gheorghe Dimitrov nr. 82, în continuare declar următoarele:

Pe comandor Condeescu l-am cunoscut din anul 1943, pe când eram ambarcat pe remorcherul „Basarabia” și ulterior l-am cunoscut personal în casa cumnatului meu Snaidero, cam pe la sfârșitul lunii februarie 1948.

Pe amiralul Macellariu, l-am cunoscut tot în timpul ambarcării mele și ulterior în casa lui Snaidero cu care locuiam în aceeași curte, aceasta întâmplându-se pe la sfârșitul lunii februarie 1948.

La sfârșitul lunii februarie 1948, când i-am cunoscut pe cei de mai sus, tocmai luase masa la Snaidero. De față erau Snaidero, Condeescu, Popovici Alexandru, sora mea și eu. În momentul intrării mele se discuta despre diferiți camarazi de-ai lor din timpul războiului, cu funcțiile care le avea fiecare și despre capacitățile fiecăruia. Cumnatul meu Snaidero m-a rugat din acea zi să-l însoțesc pe amiralul Macellariu acasă în strada Toamnei nr. 104, ca să știu unde stă. L-am condus acasă împreună cu comandor Condeescu și cu colonel Popovici, iar eu cu comandorul Condeescu în urmă.

Pe drum, comandor Condeescu m-a întrebat dacă sunt înscris în partid, dacă sunt sindicalist și dacă am liberă trecere. În acea seară ne-am despărțit în dreptul bisericii Precupeți, eu mergând cu amiralul Macellariu spre casă, iar comandorul Condeescu și cu colonel Popovici mergând înainte.

Mi-a arătat casa unde stă și mi-a spus că îl cheamă doctor Popa, iar când am venit să bat la geamul din față, deci sub acest nume se ascundea Macellariu.

În strada Toamnei 104 am mai fost o singură dată, când împreună cu Snaidero, pe la începutul lunii martie, când am montat aparatul de radio al cumnatului meu care făcuse schimb cu Macellariu, luându-l pe-al lui cu noi.

Până în ziua de 31 martie 1947 nu am mai văzut pe acest domn. În ziua de mai sus, acesta mutându-se la Snaidero, am început să-l însoțesc la următoarele adrese: în strada Matei Voevod nr. 120 și în bulevardul Ghica Tei nr. 78. La această adresă am fost de două ori. Când mergeam la adresele de mai sus, îl așteptam pe amiral până se înapoia. L-am condus pe amiral până în șoseaua Iancului când plecase definitiv din casa lui Snaidero și unde ne-am despărțit, fixându-ne întâlnire pentru a doua zi între 7.30-08.00 seara, pentru a-i comunica ce s-a întâmplat la Snaidero acasă.

M-am prezentat la întâlnire, comunicându-i că la Snaidero acasă nu s-a întâmplat nimic, fixându-se o nouă întâlnire pentru seara următoare pe Mihai Bravu, lângă o farmacie. La aceasta, eu am venit cu mașina proprietatea mea și a lui Snaidero, ducându-l în strada Ghica Tei nr. 78, totodată comunicându-i că la Snaidero încă nu s-a întâmplat nimic.

De asemenea, i-am comunicat că a doua zi seara, la ora 9, să se întâlnească cu doamna Mireli, care între timp se întâlnește cu colonelul Popovici. Locul de întâlnire era la Foișorul de Foc și a doua zi urma să mă întâlnesc cu el pe bulevardul Ferdinand, dar eu nu m-am mai dus, fiindu-mi frică.

Îmi reamintesc că Condeescu discuta împreună cu Snaidero că organizația de rezistență va intra în acțiune în caz de război și numai după ce se va declanșa război între Statele Unite și Uniunea Sovietică.

În discuția avută cu cumnatul meu despre organizația de rezistență din care el făcea parte și în care mi-a propus și mie să intru, spunându-mi că atât el cât și Condeescu vor avea nevoie de serviciile mele, eu nu am răspuns nimic, dar când mi-a cerut să conduc pe amiral, am făcut aceasta fără a face nimic altceva decât cele arătate în declarație.

Aceasta îmi este declarația, pe care o semnez.

s/s Gh. Ionescu

9 mai 1948

112. 10 mai 1948. Declarația inginerului Panait Ion privind împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul, inginer Panait Ion, domiciliat în strada Tunari nr. 83, declar următoarele: În vara anului 1945, într-o zi, după ce am ieșit de la serviciu am fost cu locotenent-comandor Eftimie Ștefan la o bere. Aici, el mi-a spus că ofițerii de marină ar trebui să fie uniți și să reziste contra propagandei partidelor politice de stânga. De asemenea, mi-a comunicat că această idee pornește de la amiralul Macellariu. La o săptămână după întâlnirea cu locotenent-comandor Eftimie, m-am întâlnit în stradă cu amiralul Macellariu. Mi-a cerut un pahar de apă, l-am invitat în curte sub un umbrac și i-am servit apă. Între alte discuții de ordin economic, mi-a repetat cele spuse de locotenent-comandor Eftimie. Mi-a spus că vrea să unească ofițerii de marină pentru a rezista și [a] nu se înscrie în Partidele Comunist și Socialist. Am întrebat dacă are o legătură cu vreunul din Partidele Țărănesc sau Liberal. Mi-a răspuns că nu are nicio legătură, că după încheierea păcii se vor face alegeri și vor veni la putere țărăniștii sau liberalii și că ofițerii care s-au înscris în partidele comunist și socialist vor suferi deoarece aceste partide se mențin pe ideea ca ofițerii să nu facă politică.

A venit a doua oară, insistând din nou asupra celor arătate mai sus, adăugând că ofițerii să fie informați asupra situației interne.

I-am răspuns că serviciul meu nu-mi permite să mă ocup cu astfel de lucruri. A venit a treia oară, insistând din nou și atunci i-am spus că am impresia că sunt urmărit de Siguranță și deci să nu mai vie la mine și nici să nu mai aibă nicio legătură.

Când m-am întâlnit prima dată cu locotenent-comandor Mușat, din discuție i-am spus cele spuse de Macellariu prima dată.

A doua oară i-am spus că nu mai știu nimic de Macellariu și nu mai am nicio legătură cu el deoarece i-am spus propunerea făcută.

Aceasta îmi este declarația.

s/s indescifrabil Ing. Panait

10 mai 1948

113. 12 mai 1948. Declarația comandorului av. rezervă Marin T. Anton privind împrejurările în care l-a cunoscut pe contraamiralul (r) Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul comandor av. rezervă Marin T. Anton, domiciliat în București, str. Sf. Constantin nr. 30, declar următoarele:

În iarna 1945-1946, atunci când amiralul Macellariu m-a dus și m-a prezentat inginerului Bujoiu la el acasă, acesta m-a primit în birou și acolo tot timpul n-au fost altcineva decât inginerul Bujoiu, amiralul Macellariu și subsemnatul.

Până atunci nu l-am cunoscut personal pe inginerul Bujoiu. Cu această ocazie, inginerul Bujoiu mi-a spus că organizația pe care o face este cu voia și știrea regelui, că această acțiune de organizare trebuie să se întindă pe tot cuprinsul țării ca o pată de untdelemn și de aceea organizarea să se facă pe pachete mici de câte 3-4 persoane și să nu se știe o grupă de alta. Mi-a mai spus că în după-amiaza acelei zile este tocmai o consfătuire, la care m-a invitat să iau parte, pentru că atunci voi lua cunoștință de tot ce s-a făcut. Și am rămas înțelegi să viu și eu la acea consfătuire din după-amiaza acelei zile.

Afară de acestea nu s-a mai discutat nimic.

În după-amiaza acelei zile, pe la orele 16.30, m-am întâlnit tot acolo, pe Calea Victoriei, cu amiralul Macellariu și el m-a condus la casa din apropierea Bisericii Anglicane.

Intrând în casă, am găsit înăuntru pe inginerul Bujoiu, Mircea Ionescu, proprietarul casei, inginerul Antonescu din petrol și mai târziu a venit un domn care purta ochelari și care s-a recomandat cu numele de Manu.

Inițial, toată lumea discuta pe perechi, relativ la această acțiune. Inginerul petrolist Antonescu susținea cu vehemență că acțiunea trebuie dusă repede și cu multă însuflețire.

După un sfert de oră, inginerul Bujoiu a făcut liniște și a atribuit următoarele însărcinări, spunându-le:

- Dumneavoastră, domnule amiral Macellariu, îți revine organizarea personalului din Marină.

- Dumneavoastră, domnule comandor Marin, îți revine organizarea personalului din Aviație.

– Dumitale, domnule inginer Antonescu, îți revine organizarea personalului din zona petrolieră.

– Dumitale, domnule Manu, ai deja organizația dumitale legionară.

Nu rețin să fi dat proprietarului casei, Mircea Ionescu, vreo însărcinare.

După aproximativ 5 minute, inginerul Bujoiu a plecat, după ce se fixase în prealabil programul celorlalte întruniri, când urma să se stabilească și să se precizeze normele de recrutare și organizarea lor.

În afară de cele arătate mai sus, nu s-a mai discutat nimic.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau, o susțin și semnez propriu.¹³¹

s/s cdor. av. rezervă Marin T. Anton

12 mai 1948

114. 1953. Adresa M.S.S. privind rezultatul investigațiilor asupra numitului Pisarciuc Ernest

M.S.S.

422/00176603

Către

„C 3”

Obiectul:

Investigații asupra numitului Pisarciuc Ernest, cerute cu nr. 5844 din 12.05.1953

Pisarciuc Ernest, fiul natural al Elenei, născut la 1 august 1919 în Burdujeni, regiunea Suceava, fost ofițer, în prezent salariat la Sovromoconstrucții, nu este căsătorit și domiciliat în str. Viitor nr. 14, ap. 2, parter, Secția 7, Raionul 1 Mai.

Mama sus-numitului a fost croitoreasă și a lucrat ca salariată. Nu a avut avere și este decedată.

Sus-numitul până în 1946, când a fost deblocat, a fost căpitan de marină la Constanța. Din 1946 până în 1948 a avut, în asociație cu un cumnat al său Rudeanu Gheorghe, un debit de tutun.

La 5 mai 1948, a fost arestat pentru omisiunea de denunț, adică cunoștea din Marină pe fostul amiral Horia Macellariu, despre care știa că este urmărit de organele noastre și nu l-a denunțat, chiar mai mult știa unde se ascundea. Pentru aceasta a fost condamnat la 2 ani închisoare. Din 1950 și până în prezent îndeplinește funcția de electrician la Uzina electrică din strada Hagi Moscu a Sovromconstrucțiilor.

În trecut nu este cunoscut dacă a fost înregimentat în vreun partid, în prezent este sindicalist.

Pentru faptele sale de armă pe frontul antisovietic, a fost decorat cu „Vulturul” german. Nu posedă niciun fel de avere.

În apartament locuiește cu următoarele rude: Tacu Constantin, unchi, fiu natural al Luxiței, născut la 16 septembrie 1900, în București, fost controlor și casier la Administrația Financiară Sector 2 Negru, în prezent fără ocupație. Nu este cunoscut politic.

Ca avere are o casă cu două apartamente în strada Toporaș nr. 9 A, care nu a fost naționalizată.

¹³¹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 581, vol. 10, f. 156.

Tacu Emilia, mătușă, fiica naturală și a Rovitei, născută la 15 iulie 1902 în Burdujeni, funcționară la Telefoane, este membră P.M.R.¹³²

Maior de securitate
Dinescu V.
s/s indescifrabil

Căpitan de securitate
Iavorschi Gh.
s/s indescifrabil

115. Declarația avocatului Polizu Dumitru Paul privind împrejurările în care a intrat în organizația condusă de contraamiralul Horia Macellariu

Declarație

Subsemnatul, Polizu Dumitru Paul, de profesie avocat, cu ultimul domiciliu în comuna Poiana Țapului, declar următoarele în precizarea celor declarate anterior:

Am cunoscut pe inginer Bujoiu la Iași, în timpul primului război mondial, iar pe amiralul Macellariu, la Constanța, înainte de cel de-al doilea război mondial.

În timpul anilor 1947 și 1948, i-am întâlnit pe fiecare separat, de mai multe ori, fiecare singur.

Niciodată, niciunul dintre ei nu mi-a vorbit de vreo acțiune ostilă regimului.

La rugămintea ing. Bujoiu, care aflase că îl cunosc pe amiral Macellariu, i l-am prezentat.

Ing. Bujoiu nu mi-a spus și nu l-am întrebat de ce vrea să cunoască pe amiralul Macellariu.

Atunci când am fost cu amiralul la inginerul Bujoiu, am cunoscut pe Vintilă Brătianu, Ghilezan și Manu, fără să știu că îi voi găsi acolo. De atunci nu i-am mai văzut niciodată.

Cu această ocaziune, nu s-a discutat absolut nimic referitor vreunei acțiuni subversive.

De asemenea, aceasta a fost singura dată când am întâlnit pe ing. Bujoiu și amiralul Macellariu împreună.

În afară de cele trei persoane, mai sus menționate, nu am cunoscut absolut pe nimeni și în afară de data când i-am cunoscut, în casa ing. Bujoiu, după cum am arătat mai sus, nu am mai luat parte la absolut nicio întrunire.

Mi se aduce vina că am primit sarcina de a strânge aderenți cauzei. Dacă acest lucru ar fi adevărat, amiralul Macellariu care l-a afirmat, trebuia să cunoască pe acești aderenți și să declare la anchetă.

Se poate oare concepe că cineva primește într-o asemenea organizație o sarcină atât de delicată, cu atâtea riscuri, fără să i se dea nicio instrucțiune, nicio lămurire, nicio precizare? Or, nu am primit absolut niciodată, absolut nimic de la nimeni, nicio instrucțiune, nicio lămurire, nicio precizare, pentru o asemenea acțiune.

Desigur că în această organizație au fost mai multe persoane care au primit o asemenea sarcină. Aceste persoane aveau, fără îndoială, o acțiune coordonată, după un plan comun, mergeau mână în mână, în pas.

Desigur, se întâlneau în ședințe în care discutau modalitățile de acțiune etc. Or, după cum am arătat mai sus, afară de cele trei persoane pe care le-am văzut o singură dată în viața mea, nu am cunoscut absolut pe nimeni și nu am luat parte absolut la nicio ședință.

¹³² *Ibidem*, f. 325.

Se poate oarece concepe că am avut vreo activitate în această organizație, când nu am primit absolut nicio instrucțiune, când nu am cunoscut pe niciunul dintre cei ce în mod firesc trebuiau să-mi fie colaboratori, când nu am luat parte la nicio ședință?

Afirmația amiralului Macellariu nu este confirmată de absolut niciunul din faptele care, în mod inevitabil, trebuiau săvârșite, dacă aș fi avut vreo activitate.

Dar în afară de aceasta, dacă acest lucru ar fi adevărat, ar fi trebuit, fără îndoială, să mă întâlnesc la Codlea-Brașov, unde se pretinde că trebuia să acționez, cu câteva persoane, să stau de vorbă cu ele, să discut în taină.

Las la o parte faptul că neprimind nicio instrucțiune, nu puteam da la rândul meu nicio lămurire, nicio precizare și că este imposibil de crezut că poți câștiga pe cineva pentru o cauză atât de delicată și cu atâtea riscuri, spunându-i numai – noi susținem o cauză ostilă regimului.

Dar, absolut niciodată, nu m-am întâlnit în ascuns, nici în fabrică, nici în afară de fabrică, cu absolut niciun lucrător sau funcționar al fabricii.

De asemenea, absolut niciodată nu am vorbit în taină cu nimeni din fabrică. Nu am discutat absolut nimic, niciodată, la Codlea-Brașov, chestiuni politice.

Nu am fost absolut niciodată singur în fabrică, ci întotdeauna însoțit de conducătorii fabricii.

Dar, în afară de toate acestea, din primăvara anului 1947 și până la Crăciun, nu am fost la Codlea-Brașov absolut deloc.

Poate fi oare de crezut ca cineva care are o însărcinare atât de importantă, în ipoteza când aș fi primit într-adevăr o asemenea însărcinare, lipsește cu lunile mai bine de o jumătate de an de la datorie?

În situațiunea în care mă găsesc, ar fi cu totul caraghios să mai am menajamente pentru cineva, atunci când față de nimeni nu s-a respectat nici adevărul.

În acelaș timp însă, nu pot să-mi încarc conștiința aducând în fața justiției oameni nevinovați.

Am arătat încă în declarațiile mele anterioare, că la un moment dat, amiralul Macellariu m-a întrebat care este atmosfera din punct de vedere politic printre lucrătorii Uzinelor Codlea-Brașov, al căror avocat știa că sunt.

Mi-a precizat că dorește să știe acest lucru, cu titlu informativ, că are această informație referitor și altor fabrici, pentru a-și da seama de modul cum lumea muncitoare privește regimul. Era vorba de constatarea unei situațiuni de fapt, generale tuturor industriilor și întregii clase muncitorești, o situațiune de notorietate publică.

I-am arătat că dacă în 1944, din trei sute de lucrători, circa, erau numai vreo câțiva comuniști, în 1947, când vorbeam, erau comuniști în mare majoritate.

Am adăugat, este drept, că părerea mea este că foarte puțini sunt adepți sinceri convingși ai P.M.R., mare majoritate înscriindu-se în partid fie în speranța unor avantaje, fie de teama unor represii.

Dacă din constatarea acestei situațiuni de fapt s-a tras concluzia că lucrătorii acestei fabrici, ca și cei ai celorlalte fabrici, de altfel, la data aceea prin faptul că nu sunt adepți sinceri ai partidului, se găsesc pe o poziție contrară regimului și ar fi deci aderenții unei cauze ostile regimului, dacă s-a tras această concluzie, aceasta s-a făcut absolut și cu totul în afara faptelor mele și acțiunii mele.

Ceea ce susțin cu toată tăria și este absolut adevărat este că niciodată nu am încercat cel puțin să câștig un singur aderent unei cauze ostile regimului, nici dintre lucrătorii uzinelor Codlea-Brașov și nici din afară.¹³³

2.12. Sentința

116. 16 august 1948. Proces-verbal privind audierea persoanelor care începând din vara anului 1945 au colaborat și participat la constituirea unei organizații subversive de tip fascist, politică și paramilitară, cu scopul de a provoca răsturnarea regimului democratic al țării

Proces-verbal

Făcut astăzi 16 august 1948, în București.

Noi, Mateescu Emil, comisar ajutor în Direcțiunea Generală a Siguranței Statului, Brigada Mobilă;

În baza delegației dată nouă de domnul inspector general, șef al Brigăzii Mobile, de a cerceta pe numiții: Antonescu Gheorghe, Mircea Ionescu, Grozdea Dimitrie, Teodorescu Anibal, Bădărău Alexandru, Toma Matei, Eftimie Ștefan, Condeescu Dumitru, Mihalache Ion, Buruiană Ștefan, Drimba Gheorghe, Anton Marin și alții jos menționați, care, începând din vara anului 1945, au colaborat și participat la constituirea unei organizațiuni subversive de tip fascist, politică și paramilitară, cu scopul ca prin mijloace violente și acțiuni teroriste, printr-o acțiune intensă de înarmare a membrilor, să provoace răsturnarea regimului democratic al țării.

Pentru realizarea scopului, comitetul acestei organizațiuni compus din Bujoiu Ioan, Gheorghiu Dimitrie, Macellariu Horia și Antonescu Gheorghe, constituiți într-un așa zis „Comitet de conducere și coordonare a organizațiilor subversive”, având la dispozițiunea lor controlul mai multor mari întreprinderi, la care au creat fonduri secrete, provenite din speculațiuni la bursa neagră, au subvenționat atât activitatea subversivă a partidelor anti-democratice Național-Țărănesc și Liberal, cât și acțiunea unor grupări subversive, reprezentate în comitet, prin conducătorii lor, Bontilă Gheorghe, Manu Gheorghe și alții, astăzi data de mai sus, încheind cercetările, am stabilit cele ce urmează:

1. Antonescu Gheorghe, născut la 29 iunie 1898 în com. Căzănești, jud. Ialomița, fiul lui Gheorghe și Aurelia, căsătorit cu Maria, are trei copii, de profesiune inginer, serv. militar satisfăcut ca ofițer de rezervă, domiciliat în București, Șos. Kiseleff nr. 13.

A participat, inițiat și contribuit împreună cu Bujoiu Ioan, Gheorghiu Dimitrie și Macellariu Horia la constituirea unei vaste organizațiuni subversive, în care acest grup a avut ulterior conducerea și coordonarea grupărilor subversive ai căror șefi făceau parte din conducere.

Cei de mai sus s-au constituit în comitet de conducere și coordonare a organizațiilor subversive, trasând liniile generale de activitate, înarmare și pregătire în vederea unei acțiuni de răsturnare a regimului și de a ataca forțele armate ale U.R.S.S. și ale țării în momentul când ar fi fost ales de ei.

¹³³ *Ibidem*, f. 216-218.

Încă din vara anului 1944 a participat împreună cu ing. Bujoiu Ion, avocat D. Grozdea, prof. Anibal Teodorescu, avocat Mircea Ionescu, la mai multe ședințe în care s-au dus discuțiuni asupra principiilor politice care trebuie să stea la baza organizației de stat.

Aceste ședințe au continuat și în cursul anului 1945, la care participă și dr. Bontilă Gheorghe și ing. D. Gheorghiu, inițiindu-se constituirea unei organizațiuni cu scopul arătat mai sus.

În septembrie 1945, împreună cu dr. Gheorghe Bontilă, avocatul Gheorghe Ionescu și ing. Dimitrie Gheorghiu, fac o vizită generalului Nicolescu Constantin, căruia îi fac cunoscut că au constituit organizația și-i cer să informeze pe fostul rege Mihai și să le comunice rezultatul.

Începând din toamna anului 1945, grupul de conducere, alcătuit din ing. Bujoiu Ion, D. Gheorghiu și Gh. Antonescu, ține ședințe în diferite locuri și la diferite intervale, continuând ședințele în cursul anului 1946, când comitetul se completează cu ing. Balș Ion și Traian Nițescu. Ședințele se țin la Bujoiu Ion și la Gh. Antonescu.

Scopul acestor ședințe era de a elabora un program viitor de guvernare și informarea grupului asupra stadiului de organizare al formațiunilor subversive conduse de Horia Macellariu, cu grupurile Anton Marin și Toma Matei, grupul Bontilă și Gh. Manu.

În primăvara anului 1946 a informat pe generalul Rădescu asupra activității ce duce și a grupărilor care sunt sub conducerea comitetului din care parte.

În cadrul ședințelor ținute de comitetul de coordonare din care făcea parte, s-a discutat și eventualitatea ca organizațiunile subversive existente să se unească într-o singură organizațiune subversivă pentru ca să existe o coordonare a activității lor.

De asemeni, s-a discutat și necesitatea ca grupe de conducere să intre în legătură cu oamenii politici fugiți din țară și stabiliți în străinătate, în care scop s-a creat un serviciu de curieri.

În luna februarie 1948 a luat parte la o ședință ținută la ing. Traian Nițescu, la care au mai participat ing. Gheorghiu și Gh. Bontilă și la care dr. Bontilă a expus situația centrelor regionale ale organizației sale, indicând și efectivele ce are și cu care ocazie Traian Nițescu a criticat sistemul conspirativ adoptat de grupări în „spic”, din membri grupați din 5 în 5, care riscă să piardă legătura cu aderenții prin pierderea unui membru.

2. Ionescu Mircea, născut la 26 decembrie 1894 în București, fiul lui Iordache și Leopoldina, lt. în rezervă, fost administrator la Soc. „Lonea” și președinte la Soc. „Lupeni”, căsătorit cu Marianne, domiciliat în București, str. Maria Rosetti nr. 17.

A făcut parte din organizație, fiind unul din inițiatorii grupului de conducere și coordonare a mișcărilor subversive, fiind consiliat în ședințele comitetului de conducere asupra sistemului de guvernare preconizat de membrii comitetului.

A luat parte împreună cu ing. Bujoiu, Antonescu, Anibal Teodorescu, Grozdea și Bontilă, la discuțiunile duse în mai multe ședințe asupra formării unei grupări și a nevoii de reformă în viața politică prin includerea celor care ședeau în rezervă.

A ținut ședințe conspirative în casa sa în cursul lunii noiembrie 1945, la care au participat Horia Macellariu, Marin Anton, ing. Bujoiu, ing. Antonescu, Gheorghe Manu și Mircea Ionescu, I. Teodorescu și Grozdea.

În 1946 fiind președintele consiliului de administrație al Soc. „Lupeni”, a susținut propaganda fostelor Partide Liberal, Țărănist și Titel Petrescu, dându-le ajutoare din fondul secret creat la Soc. „Lupeni” și aflat sub controlul lui.

Din același fond secret a subvenționat propaganda făcută de George Bontilă pentru recrutarea de aderenți în organizația subversivă ce conducea, dându-le la cererea ing. Bujoiu suma de 70 milioane lei.

Această sumă, George Bontilă a dat-o, la rândul lui, maiorului rezervă Tobă Ioan, pentru a acoperi cheltuielile necesare în călătoriile ce a făcut în țară pentru recrutare de aderenți.

A pus la dispoziția ing. Bujoiu casa sa pentru întruniri conspirative, unde s-au ținut mai multe ședințe.

În vara 1946 a participat la mai multe ședințe ținute la locuința sa, la locuința ing. Stavri Cunescu și la locuința lui Agripa Popescu, la care au participat: Mircea Ionescu, Stravri Cunescu, Agripa Popescu, Titel Petrescu, Adrian Dumitriu, Bădărău, Gheorghiu, Prager, Victor Slăvescu și Nasta, la care s-a pus problema unei guvernări la care ar fi luat parte toți cei de mai sus, stabilindu-se pentru fiecare resortul în care ar urma să lucreze.

3. Grozdea Dumitru, născut în București, la 22 octombrie 1883, fiul lui Cristea și Elena, căsătorit cu Alice, de profesiune avocat, domiciliat în București, B-dul Pache nr. 38.

În mai 1943 a avut o întrevedere cu ing. Bujoiu la moșia acestuia din com. Preotești – Ilfov, la care au luat parte Anibal Teodorescu, Romalo și Rosetti Bălănescu.

În iunie 1945 este invitat la ing. Bujoiu acasă, unde are loc o ședință la care participă ing. Bujoiu Ion, Anibal Teodorescu, ing. Mircea Ionescu, ing. Gh. Antonescu, avocatul Popa (Horia Macellariu) și încă o persoană.

În luna iulie 1945 ia parte la o a treia ședință ținută la Mircea Ionescu, la care participă toți cei de mai sus.

În toate aceste ședințe s-au discutat probleme în legătură cu o viitoare guvernare, din care ar fi făcut parte toți cei menționați mai sus, legea electorală și principiile ce ar fi trebuit să figureze în viitoarea Constituție a statului, care urma să fie aplicată după răsturnarea Guvernului dr. Groza.

În acest scop, prof. Anibal Teodorescu și av. D-trie Grozdea au fost chemați ca tehnicieni juridici.

În aceeași calitate, avocatul Dimitrie Grozdea a participat și la alte ședințe ținute în locuința ing. Antonescu Gheorghe în anul 1946, la care au participat și av. Mircea Ionescu, Dimitrie Gheorghiu și G. Bontilă.

4. Teodorescu Anibal, fost profesor universitar, avocat, născut la 21 februarie 1881, în com. Câmpineanca, jud. Râmnicu Sărat, fiul lui Ioan și Ecaterina, căsătorit cu Margareta, născută Nicolescu, serv. militar satisfăcut la Regimentul 21 Infanterie, lt.col. în rez., domiciliat în București, str. Dr. Lister nr. 6.

A participat la ședințele conspirative ținute în anul 1945 la moșia ing. Ion Bujoiu din com. Preotești-Ilfov și la locuința acestuia în București, unde s-au discutat în prezența ing. Bujoiu Ion, Horia Macellariu (ca avocat Popa), Dimitrie Grozdea, Gh. Antonescu și Mircea Ionescu, probleme privind o viitoare guvernare rezultată din activitatea subversivă dusă de comitetul de coordonare al organizațiilor subversive și care avea ca scop răsturnarea actualului Guvern.

La ședințele ținute, prof. Anibal Teodorescu și avocatul Dimitrie Grozdea au fost chemați ca specialiști juridici pentru rezolvarea problemelor în legătură cu reformele preconizate de comitetul de coordonare al organizațiilor subversive.

5. Bădărău Alexandru, inginer, născut în anul 1900, căsătorit ca Irene, născută Jones, cu doi copii, domiciliat în București, str. Oslo nr. 4, etaj I.

După 23 august 1944 și în cursul anului 1945 a tradus din limba română în limba engleză mai multe scrisori și rapoarte făcute de ing. Bujoiu Ion și Balș Alexandru către Misiunea Engleză pe care o informa asupra producției de cărbuni din Valea Jiului.

Duce aceste scrisori și rapoarte lt.col. Weeler de la Misiunea Engleză, pe care l-a cunoscut personal la Mircea Ionescu acasă.

Împreună ca Bujoiu a fost la Misiunea Engleză în iulie 1945 la cpt. Porter, căruia i-au predat note privind activitatea minelor din Valea Jiului, nemulțumirile lucrătorilor, lipsa de disciplină etc.

De asemeni, atât în rapoarte cât și verbal se informa Misiunea Engleză asupra mișcării politice din țară, asupra cauzelor care au determinat scăderea producției de cărbuni și în ce măsură evenimentele de după 23 august 1944 afectează producția.

A servit ca interpret între Al. Balș, Bujoiu, Mircea Ionescu și membrii Misiunii Engleze.

În toamna anului 1946 a luat parte la mai multe ședințe ținute în casa lui Stavri Cunescu, membru în consiliul de administrație al Soc. „Petroșani”, la Agripa Popescu și la Victor Slăvescu, la care au participat cei de mai sus, plus Titel Petrescu, Adrian Dimitriu, Nasta, ing. Gheorghiu și prof. Dracea, unde s-au discutat probleme în legătură cu anumite reforme preconizate de cei de mai sus, asupra agriculturii, expropriere, cooperatie, industrie, mecanizare etc., probleme care interesau în mare măsură și pe ing. Gheorghiu, membru în comitetul de coordonare a organizațiilor subversive.

6. Florian Vasile, născut la 8 decembrie 1896, în com. Dărmănești, jud. Bacău, fiul lui Nicolae (†) și Natalia (†), căsătorit cu Sabina, născută Negulescu, cu un copil, de profesie industriaș, avocat, serv. militar satisfăcut, lt. rez. la Regimentul 1 Pionieri, domiciliat în București, Bd. Generalissimul Stalin nr. 57.

A fost administratorul fondului secret al Soc. „Lupeni”, care în 1945 era de 650 000 franci elvețieni, plus circa 2 000 medalii românești de aur.

Acest fond, ulterior a fost ridicat la mai multe miliarde și provenea din veniturile încasate de societate din supraprețuri.

La percheziția ce i s-a făcut la domiciliu s-a găsit: una armă de vânătoare cal. 12 mm, seria 339124/339123; una arma de vânătoare cal. 16, seria 63729/2379; una arma „Flaubert”, cal. 9 cu 1226 cartușe, 650 cartușe cal. 12 și 16 cartușe cal. 8,35; un pistol „Steiner”, cal. 6,35, seria 16715, cu 11 cartușe.

7. Toma Matei, născut la 27 februarie 1899 în com. Pantelimonul de Jos, jud. Constanța, comandor în rez., domiciliat în București, Str. Amiral Bălescu nr. 29.

În decembrie 1945 primește propunerea lui Horia Macellariu de a se încadra și colaborează în acțiunea subversivă ce a întreprins, în cadrul unui grup compus din Bujoiu Ioan, Gheorghiu Dimitrie și Antonescu Gheorghe, care constituind o organizație subversivă pusă sub conducerea lor și constituită la rândul lor în comitet de conducere, urmăreau să intrunească toate elementele reacționare din țară, care să fie conduse după indicațiile lor.

După indicațiile primite de la Horia Macellariu, a recrutat aderenți, vizând în special elemente tinere din rândul ofițerilor deblocați, epurați sau comprimați, cum și alți nemulțumiți și ostili regimului.

În cadrul organizației lui Horia Macellariu, Toma Matei era șef de ramură, având în grupa sa pe Condeescu Dumitru și Eftimie Ștefan, având de asemeni o grupare subversivă

condusă de frații Buruiană, Mihalache Ioan și alții, care scoteau un manifest subversiv cu articole calomniatoare la adresa Guvernului.

Organizația era constituită pe grupe de câte 3-4 persoane, pentru a se putea păstra conspirativitatea.

Scopul urmărit de această organizație a lui Macellariu și Toma Matei era ca, prin mijloace violente, să se provoace răsturnarea Guvernului. În acțiunea lor, complotiștii duceau o intensă propagandă de procurare de armament și munițiuni, cum și de captare de aderenți.

Recrutarea membrilor se făcea în cel mai strict secret, astfel că oamenii din grupă nu cunoșteau decât pe șeful grupei.

Comunicările și instrucțiunile se făceau verbal și nu în scris, iar întâlnirile pentru comunicări scurte sau pentru transmiterea de instrucțiuni aveau loc în stradă.

Ședințele organizației aveau loc fie în casa lui Toma Matei, fie la Condeescu Dumitru, Eftimie Ștefan sau Horia Macellariu.

Într-una din aceste ședințe ținută în luna mai 1946, în locuința lui Horia Macellariu din str. Popa Nan, acesta trăind în clandestinitate fiind condamnat în procesul „Sumanelor Negre”, s-a citit un program conspirativ al organizației, în care era trasată acțiunea ce trebuia dusă în vederea răsturnării Guvernului, în care scop se cerea să se stăruie în recrutarea de aderenți din rândurile unităților militare.

Cu această împrejurare, Horia Macellariu a spus membrilor prezenți că generalul Aldea ține în curent pe Maniu și pe rege cu activitatea organizației.

În urma condamnării lui Horia Macellariu în procesul „Sumanelor Negre”, Toma Matei păstrează legătura cu Iuliu Maniu, pe care-l informează asupra activității organizației și care îi spune să comunice lui Macellariu, care trăia ascuns, că americanii au grijă de România și că se va alcătui alt Guvern.

În cursul lunii aprilie 1947, grupul din care făceau parte Toma Matei și Eftimie Ștefan, de sub conducerea lui Macellariu, se completează cu Panait Ion.

La sfârșitul lunii octombrie 1947 recrutează pe comandorul Condeescu Dumitru, căruia îi înlesnește o întâlnire cu Macellariu, la care ia parte și Snaidero Romeo, care de asemenea este recrutat.

În decembrie 1947, Toma Matei are întrevederi cu cpt. Buruiană Gheorghe și avocatul Mihalache Ion, pe care îi recrutează în organizație, aceștia la rândul lor organizând un grup separat sub conducerea lui Buruiană Gheorghe, care încep activitatea prin tipărirea manifestului subversiv „Lupta Românească”, tras la shapirograf în trei serii, prima în 30-40 exemplare, a doua serie în 100-120 exemplare și a treia serie în 130-150 exemplare, din care a primit și Toma Matei mai multe exemplare.

În martie 1947, în cadrul ajutorului american, a cunoscut la Constanța doi ofițeri din Marina americană, căp. Karpe și lt. Rura.

În urma instrucțiunilor primite de la Macellariu, a stabilit o legătură permanentă cu cei doi ofițeri la Misiunea Americană din București.

În cursul discuțiilor ce a avut cu acești ofițeri, a comunicat lt. Rura că reprezintă o organizație, arătându-i și scopul ce urmărește și cerându-i ca americanii să contribuie cu ajutorarea organizației, trimițând bani și materiale (armament și munițiuni), care să fie folosite în cazul unui război între anglo-americani și U.R.S.S.

În luna martie 1948, Toma Matei are o consfătuire cu comandorul Anton Marin, membru al organizației încă din anul 1945, care făcea parte din comitet ca șef al unui grup separat.

La această consfătuire, la care participă și comandorul av. Tănăsescu Constantin, Toma Matei informează pe Anton Marin că a trimis generalului Rădescu o scrisoare prin intermediul Legației Americane. Cu aceasta ocazie, Toma Matei a cerut com. Anton Marin să-l informeze asupra activității ce a dus în rândurile aviatorilor.

În luna martie 1948 a luat parte la o ședință ținută în locuința lui Condeescu Dumitru, la care au participat colonel Popovici Alexandru, Tăutu Marcel și Romeo Snaidero.

La această ședință s-au desfășurat harta României și planul Bucureștiului, trasând pe aceste hărți numărul aderenților. Numărătoarea aderenților a fost făcută într-o ședință următoare tot în casa lui Condeescu Dumitru, la care a participat, afară de cei arătați mai sus, și Horia Macellariu, cu care ocazie s-a constatat că în București sunt circa 500 aderenți și aproximativ 900 în restul țării.

Din cifrele de mai sus, ramura lui Toma Matei dispunea de circa 250-280 oameni, în București și în județele Ialomița, Constanța, Covurlui, Tecuci și Brașov.

Tot în ramura lui Toma Matei se includeau și aderenții lui Anton Marin și Eftimie Ștefan, a căror conducere o avea Toma Matei.

La recensământul făcut s-a constatat că grupa Buruiană-Mihalache, de asemeni inclusă în ramura Toma Matei, are 26 aderenți.

8. Eftimie Ștefan, născut la 3 martie 1909 în Brăila, fiul lui Tudor și Paraschiva, cpt. comandor în rezervă, domiciliat în București, Calea Moșilor nr. 362.

A aderat în organizația inițiată de Horia Macellariu, în vara anului 1945, fiind numit în comitetul organizației din care făceau parte Macellariu și puțin mai târziu Toma Matei.

Primește de la Macellariu însărcinarea de șef de ramură, în care scop pornește chiar din vara și toamna anului 1945 într-un larg turneu de propagandă în țară, pentru recrutare de aderenți.

Astfel, în toamna anului 1945 se află la Turnu Măgurele, unde recrutează pe cpt. comandor Niculescu I. și cpt. comandor Antonescu Teodor, ambii de la Școala Navală din acea localitate.

În același an, recrutează la Constanța pe lt.col. Petru Alexandru, lt. comandor Zeamă Dumitru și cpt. Bujeniță.

În 1946, recrutează la Brăila pe comandorul Foca Anton și cpt. comandor Rada Ion, ambii din Reg. Geniu Marină.

În martie 1947, recrutează la Craiova pe studentul în medicină Novac Mircea.

În același an, în toamnă, este trimis de Horia Macellariu la Turnu Severin, cu același scop de a recruta aderenți și să întrebe pe comandorul Costin Constantin dacă mai este alături de el, așa cum stabilise în 1945, când a acceptat să activeze în organizație.

Cu această ocazie, comandorul Costin Constantin a spus lui Eftimie Ștefan că Horia Macellariu poate conta pe el și că dispune în Turnu Severin de circa 30 aderenți pregătiți.

În tot acest interval, din 1945-1947, a făcut o serie de alte călătorii în diferite regiuni și localități din țară pentru recrutare de aderenți, raportând lui Horia Macellariu rezultatele obținute.

În București, recrutează pe cpt. Popa Aurel și face propuneri de încadrare cpt. c-dor Panait Ion și cpt. Pisarciuc Ernest.

În martie 1948, este trimis de Horia Macellariu la Oradea pentru a constata la fața locului situația organizației din Munți a maiorului Anca Dumitru, care se stabilise în acea regiune, urmând să organizeze cabane pentru cazul când mișcarea ar fi avut nevoie.

În același timp, în București, ajută pe Macellariu să se sustragă urmării autorităților, ca unul care fusese condamnat în procesul organizației subversive „Sumanele Negre”. În acest scop, îi găsește locuință, înlesnindu-i astfel să se ascundă.

A luat parte la ședințele conspirative și a asistat la recensământul membrilor organizației, făcut în luna martie 1948, în locuința lui Condeescu Dumitru.

9. Condeescu Dumitru, născut la 23 martie 1902, în București, căsătorit cu Viorica Popovici, comandor în rezervă, provenit din Marina Militară, domiciliat în București, str. Grigore Mora nr. 21.

A făcut parte din organizație, fiind recrutat de Toma Matei pe la sfârșitul lunii octombrie 1947.

După încadrare, a fost numit șef de ramură în cadrul organizației lui Macellariu.

A luat parte la ședințele conspirative ale organizației, din care o parte s-au ținut în locuința sa.

A recrutat în organizație pe lt. comandor rez. Tăutu Marcel, lt.col. rez. Popovici Alexandru și Romeo Snaidero.

În luna martie 1948, a ținut în locuința sa o ședință specială, în care s-a făcut numărătoarea aderenților organizației, la care au luat parte Horia Macellariu, col. Popovici Alexandru, Tăutu Marcel și Romeo Snaidero.

La această ședință, Condeescu nota pe hârtie numărul aderenților din București și provincie, urmărind în același timp pe hartă și pe planul Bucureștilor centrele unde s-au organizat ramuri.

De la încadrare, Condeescu Dumitru era omul de încredere al lui Macellariu, conducând și coordonând activitatea tuturor grupurilor subversive încadrate sub conducerea lui Macellariu și a lui.

În luna martie 1948, a găzduit în locuința sa pe Horia Macellariu, condamnat în procesul organizației „Sumanele Negre”, înlesnindu-i astfel să se sustragă urmării autorităților.

La începutul lunii martie 1948, a ținut în locuința sa o ședință la care au luat parte Horia Macellariu, Toma Matei și avocatul Rene Policrat.

La această ședință, Horia Macellariu a citit conceptul unei scrisori ce urma să fie trimisă fostului rege Mihai și în care se exprima devotamentul față de fostul rege și i se comunica existența și activitatea mișcării subversive, care are ca scop înlăturarea regimului și reintroducerea monarhiei.

10. Costin N. Constantin, născut la 22 august 1906 în Focșani, fiul lui Nicolae (†) și Magdalena, român, căsătorit cu Ileana Igirosescu, căpitan-comandor în rezervă, domiciliat în Turnu Severin, Bd. Republicii nr. 36.

A făcut parte din organizație, fiind recrutat de Horia Macellariu în anul 1945.

În luna septembrie a fost vizitat de cpt. comandor Eftimie Ștefan, trimis de Macellariu pentru a verifica poziția comandorului Costin față de mișcare.

Cu această ocazie, comandorul Costin Constantin a rugat pe c-dor Eftimie Ștefan să comunice lui Horia Macellariu că este alături de el și că poate conta în acea regiune pe 30 oameni.

11. Popovici Alexandru, născut în anul 1899, ad-tor col. în rezervă, domiciliat în București, Calea Griviței nr. 33, etaj.

A făcut parte din organizație, fiind recrutat de Horia Macellariu și Condeescu Dumitru în luna februarie 1948.

Avea misiunea dată de Macellariu de a aduce informațiuni asupra unor anumite persoane vizate de Macellariu, cum și de a culege informațiuni din mijlocul cercurilor ce frecventa.

A adus astfel informațiuni asupra col. Davidescu.

A luat parte la ședința ținută în luna martie 1948 în locuința lui Condeescu, când s-a făcut numărătoarea aderenților organizației, din Capitală și provincie.

A luat parte la consfăturile conspirative ce se țineau în locuința lui Condeescu.

12. Tăutu Marcel, născut la Iași, la 2 septembrie 1904, fiul lui Alexandru și Clemansa, căsătorit, lt. comandor rezervă, domiciliat în București, str. Legislatorului nr. 8.

A făcut parte din organizație, fiind recrutat de Condeescu și Horia Macellariu, pe la sfârșitul lunii februarie 1948, făcând parte din grupa lui Condeescu.

În cursul lunii martie 1948, a avut o consfătuire cu Macellariu și comandor Drimba, când Horia Macellariu i-a spus comandorului Drimba, care intenționa să părăsească țara, că are o însărcinare să-i dea pentru inginerul Caranfil și că pentru acest motiv îi va înlesni plecarea.

La a doua întâlnire care a avut în locuința lui Tăutu, Macellariu a dat detalii comandorului Drimba asupra misiunii ce avea de îndeplinit pe lângă Caranfil, dându-i și adresa acestuia la Paris, cu care va trebui să stabilească legătura și căruia îi va transmite toate informațiunile în legătură cu activitatea organizației.

Odată stabilită legătura, inginerul Caranfil urma să comunice cu organizația, în țară cu indicativul „Gelu” utilizându-se un cifru, iar ca cheie a acestui cifru a fost ales cuvântul „Comandant”. Întrucât acest sistem de corespondență s-a părut a fi complicat, s-a căutat un alt sistem, bazat pe un dicționar, în care cifrele erau situate pe grupe.

Prima grupă indica pagina, iar a doua numărul de origine al cuvântului dorit. Detaliile acestui cifru urmau a fi memorate de Drimba pentru motive de securitate.

La o altă consfătuire ținută tot în locuința lui Tăutu, la care au luat parte Macellariu, Drimba, Tăutu și inginerul Gheorghiu, s-au dat indicațiuni lui Drimba să ia contact la Sтамbul cu un oarecare Sedat, dându-i-se și adresa acestuia, cu care trebuia să aranjeze plecarea din țară și a altor persoane, cu ajutorul unui vas.

A luat parte la ședințele conspirative ținute la Condeescu Dumitru și la ședințele din martie 1948, când s-a stabilit numărul membrilor pe care se bizuia organizația la acea dată.

La această ședință, Tăutu a făcut cunoscut celor prezenți că poate recruta aderenți la Brăila, unde are cunoștințe și prieteni.

La o întâlnire pe care a avut-o cu Condeescu la bodega „Mircea”, a primit însărcinarea de a întocmi o listă a tuturor elementelor de valoare din Marina Comercială, care au fost înlăturate prin comprimări, epurări și pensionări înainte de vreme.

13. Panait Ioan, născut la 17 august 1905 în com. Tuluțești, jud. Covurlui, de profesie inginer, domiciliat în București, str. Tunari nr. 83.

A făcut parte din organizație, fiind recrutat de Eftimie Ștefan și Horia Macellariu.

În ianuarie 1947 a avut o consfătuire în locuința sa, la care au luat parte ing. cpt. c-dor Panait Ion, Horia Macellariu, Toma Matei și Eftimie Ștefan, la care Macellariu a spus celor prezenți că grupul Toma Matei este format din Toma Matei, Eftimie Ștefan și Panait Ion.

14. Snaidero Romeo, născut în anul 1909, căpitan de lungă cursă în Marina Comercială, domiciliat în București, Bd. G. Dimitrov nr. 82.

A făcut parte din organizație, fiind încadrat în toamna anului 1947 în grupa Condeescu Dumitru.

A luat parte la ședințe conspirative ținute în locuința lui Condeescu și a participat la ședința în care s-a făcut recensământul membrilor organizației.

A găzduit pe Horia Macellariu șase zile, începând de la 1 aprilie 1948, dând astfel posibilitatea acestuia să se sustragă urmării autorităților.

În cadrul activității sale în organizație, a făcut propuneri de încadrare lui Gh. Ionescu și Horia Budescu, cumnații săi.

A avut din partea lui Condeescu misiunea de a strânge informațiuni referitoare la starea de spirit a populației și oricare alte informațiuni care ar putea fi de folos organizației.

În cadrul acestei însărcinări, a transmis amiralului Macellariu o informațiune din care reieșea că consulul Olandei a fost rechemat și că unele consulate își micșorează numărul funcționarilor.

În timpul cât Macellariu a fost găzduit la Panait Ion, primea des pe Condeescu Dumitru, cu care discuta asupra activității organizației.

În cursul lunii februarie 1948, a avut câteva întâlniri cu Buruiană Gheorghe, cu care ocazie acesta i-a spus că organizează o mișcare subversivă împreună cu avocatul Mihalache Ion și că în același timp scot și un ziar clandestin, tras la schapirograf. La aceste întâlniri a fost solicitat de cei doi să adere la această organizație.

A recomandat lui Condeescu pe cumnatul său Horia Budescu, care însoțea pe Horia Macellariu în oraș în timpul când acesta a locuit la el.

15. Toma Virgil, născut în anul 1924, fiul lui Matei Toma, student anul V Electromecanică, domiciliat în București, str. Amiral Bălescu nr. 29.

A avut cunoștință de existența organizației, știind de la tatăl său că activează în mișcare.

A făcut servicii lui Horia Macellariu în timpul când acesta era găzduit în casa lor, ducând corespondență făcută de Macellariu și aducând răspunsuri.

L-a însoțit în diverse drumuri făcute.

Știa că Horia Macellariu este urmărit de autorități ca condamnat în procesul „Sumanele Negre” și participant la organizația condusă alături de Toma Matei.

A primit de la Horia Macellariu un buletin de populație cu nume fals de Ion Popa, pentru a-l ștampila în preziua alegerilor din 28 martie 1948, cu viza „Votat”.

În martie 1948, Condeescu i-a cerut să facă versuri pentru un marș al organizației.

Tot în luna martie a văzut și citit pe biroul tatălui său Toma Matei 18 exemplare din manifestul subversiv „Lupta Românească”, tipărit de Buruiană Gh.

16. Ionescu Gheorghe, născut la 23 octombrie 1916, fiul lui Constantin (†) și Ana, funcționar la Banca Românească, domiciliat în București, Bd. Gheorghii Dimitrov nr. 82.

A fost recrutat în organizație de Romeo Snaidero în luna martie 1948.

În cadrul organizației, avea misiunea de a ajuta pe Romeo Snaidero și Condeescu, ori de câte ori aceștia vor avea nevoie.

În timpul cât Horia Macellariu a fost găzduit de Romeo Snaidero, amiralul Macellariu a fost însoțit de mai multe ori de Ionescu Gheorghe, când ieșea seara.

17. Budescu Horia, născut în anul 1912, în orașul Alexandria, jud. Teleorman, fiul lui Nicolae și Elena, de profesiune navigator, ajutor comisar de bord, domiciliat în București, str. Gh. Coșbuc nr. 10.

A fost recrutat în organizație de Romeo Snaidero în luna martie 1948.

A cunoscut pe Horia Macellariu din timpul războiului, Budescu fiind ambarcat pe unul din vasele de comerț.

În cadrul organizației, Budescu Horia avea misiunea de a însoți pe Horia Macellariu în drumurile sale la ședințele conspirative, pentru a-i asigura protecția.

18. Nicolescu Constantin, general în rezervă, născut în anul 1887, fiul lui Dimitrie și Carapat, căsătorit, are trei copii, domiciliat în București, str. Știrbei Vodă nr. 108.

A activat în cadrul grupului de conducere a organizațiilor subversive din care făceau parte ing. Bujoiu Ioan, Dimitrie Gheorghiu, Horia Macellariu și Antonescu Gheorghe, la care colabora și Bontilă Gheorghe, ca șef al unei alte organizațiuni.

În luna septembrie 1945 a avut întrevederi cu Bontilă Gheorghe, Gheorghiu Dimitrie și Antonescu Gheorghe, care i-au expus scopul și modul cum activează organizația, cerându-i să informeze și pe fostul rege Mihai, pentru a vedea care este părerea acestuia.

După 10-12 zile, cei de mai sus au avut o nouă întrevedere cu generalul Nicolescu Constantin, cu care prilej acesta le-a spus că a informat pe fostul rege asupra existenței și scopului urmărit de organizația ce reprezintă.

19. Drimba Gheorghe, căpitan-comandor în rezervă, născut la 27 aprilie 1905, în com. Rupea, județul Târnava Mare, fiul lui Gheorghe (†) și Elena, căsătorit, domiciliat în București, str. Lanțului nr. 2.

A activat în cadrul organizației conduse de Horia Macellariu și a grupului subversiv de conducere a organizațiilor subversive, reprezentat prin Dimitrie Gheorghiu, cu care a avut întrevederi conspirative.

În ziua de 2-3 aprilie 1948, a luat parte la o ședință conspirativă ținută la Condeescu Dumitru la care au asistat, afară de Condeescu Dumitru și Horia Macellariu cu Tăutu Marcel.

Peste 2-3 zile, a luat parte la altă ședință ținută în locuința lui Tăutu Marcel, la care au participat Horia Macellariu, Tăutu Marcel și Dimitrie Gheorghiu din grupul de conducere al organizațiilor subversive.

La această ședință, Horia Macellariu și Dimitrie Gheorghiu au dat comandorului Drimba Gheorghe, care intenționa să părăsească fraudulos țara, misiunea de a stabili legătura la Paris cu ing. Caranfil, în care scop s-a dat și adresa acestuia. Comandorul Drimba urma să informeze pe ing. Caranfil, printr-un mesaj, asupra activității organizației în țară, să-i transmită informațiuni și să stabilească cu acesta o legătură permanentă cu conducătorii organizației, întrebându-l un cod cifrat, cu indicativul „Comandant”.

De asemeni, ing. Caranfil urma să comunice în țară informațiuni adresate organizației și transmise lui Horia Macellariu sub indicativul „Gelu”.

Pentru transmiterea informațiilor și a comunicărilor importante, s-a ales un cod cifrat bazat pe un dicționar, stabilindu-se modul de lucru astfel: prima grupă de cifru indica pagina iar a doua grupă indica numărul de ordine al cuvântului dat.

Detaliile pentru cunoașterea acestui cifru au fost memorate de Drimba Gheorghe în ședințele la care au luat parte.

În ședințele următoare, Gheorghiu Dimitrie a dat comandorului Drimba indicațiuni ca la Istanbul să ia contact cu un oarecare Sedat, dându-i-se și adresa acestuia, care urma să găsească un mijloc de transport clandestin pe mare, prin Constanța, pentru a înlesni plecarea din țară și altor persoane.

20. Mușat Ion, cpt.-comandor în rezervă, născut la 2 noiembrie 1907 în com. Tândărei, jud. Ialomița, fiul lui Nae (†) și Ileana, căsătorit cu Constanța, născută Vlădoianu, domiciliat în orașul Călărași, str. Sf. Nicolae nr. 70.

A avut cunoștința de existența și activitatea organizației din discuțiile ce le-a avut cu ing. Panait Ion și Horia Macellariu, care i-au arătat că este necesar să se alătore mișcării lor, care luptă contra actualului regim.

21. Ionescu V. Nicolae, născut la 8 iulie 1924 în orașul Slatina, jud. Olt, fiul lui Vintilă (†) și Olivia, serviciul militar satisfăcut la C.T. Olt cu gradul de caporal, student anul V la Politehnica din București, domiciliat în București, str. General Angelescu nr. 143.

Cu câteva zile înainte de alegerile de le 28 martie 1948 a fost rugat de Toma Virgiliu să-i procure de la un centru electoral două certificate de alegător.

Întrebând pe fratele său Ionescu Mihail Alexandru, student la Facultatea de Litere, dacă poate face acest serviciu, acesta i-a răspuns că are un coleg care lucrează la un centru electoral.

Comunicând rezultatul lui Toma Virgiliu, acesta i-a dat două buletine, unul pe numele lui și unul pentru o persoană din familie, pe care le-a primit a doua zi însoțite de certificatele de alegător.

În ziua următoare, Toma Virgil a rugat din nou pe Ionescu Nicolae să-i procure încă un certificat, pentru care nu i-a dat buletinul. Acesta a transmis cererea fratelui său care a adus un certificat în care nu s-a trecut niciun nume. Acest certificat a fost dat lui Horia Macellariu, care a trecut pe el numele său conspirativ de avocat Popa Ion.

22. Ionescu V. Alexandru, născut la 18 ianuarie 1927 în orașul Slatina, jud. Olt, fiul lui Vintilă și Otilia, student anul III la Facultatea de Litere din București, serviciul militar nesatisfăcut, domiciliat în București, str. General Angelescu nr. 143.

Cu câteva zile înainte de alegerile de la 28 martie 1948 a fost rugat de Toma Virgil să-i scoată două certificate de alegător pentru el și tatăl său, dându-i buletinele de la Biroul Populației, ceea ce acesta a și făcut, restituindu-i a doua zi buletinele însoțite de certificatele de alegător.

În ziua următoare, Toma Virgil l-a rugat din nou să-i procure încă un certificat, pentru care însă nu i-a dat buletinul respectiv.

Ionescu Mihail Alexandru i-a dat un certificat de alegător în care nu s-a trecut numele, pe care Toma Virgil l-a dat lui Horia Macellariu care a scris numele lui conspirativ de avocat Popa Ioan.

23. Dimancea Constantin, născut la 22 februarie 1904 în București, fiul lui Tănase și Maria, lt.comandor în rezervă, domiciliat în București, str. Hepiter nr. 2.

La percheziția ce i s-a făcut la domiciliu, s-a găsit un pistol „Walter”, cal. 6,35, cu 6 cartușe de 9 mm.

24. Ionescu Emil, născut la 27 martie 1904 în com. Gălățeni, jud. Vlașca, fiul lui Gheorghe și Ana, de profesiune agricultor, domiciliat în com. Viișoara, jud. Teleorman și în București, str. Radu Boiangiu nr. 30 bis.

La percheziția ce i s-a făcut la domiciliu s-a găsit un pistol „Beretta”, cu toc și două încărcătoare, seria 35569; un pistol „Browning”, seria 263899, 48 cartușe cal. 9 mm scurt, 7 cartușe de 6,36 mm și 2 cartușe de 7,65 mm; una armă de vânatoare cal. 12 mm cu 8 cartușe; un pistol de alarmă; toate fără autorizație legală.

25. Mihalache Ion, născut la 29 aprilie 1912 în com. Piscu, jud. Covurlui, fiul lui Constantin și Marghioala, căsătorit cu Paula Panait, cu un copil, de profesiune avocat, serviciul militar satisfăcut la Reg. 3 Art. grea, cu gradul de caporal, domiciliat în București, str. Vesparilor nr. 53.

În luna decembrie 1947 are câteva întrevederi cu comandorul Toma Matei, la care ia parte și cpt. Buruiană Gheorghe. La această întrevedere, Toma Matei le propune să se încadreze în organizația ce conduce.

Ulterior, tot în luna decembrie 1947, de comun acord cu Buruiană Gheorghe, decedat în cursul cercetărilor, inițiază și constituiesc o organizație proprie, începând activitatea prin tipărire de manifeste și ziare în care îndeamnă poporul la agitațiuni împotriva regimului și a formei de guvernământ, ducând în același timp și o campanie de defăimare și calomnii adresate prin articole injurioase atât Guvernului, cât și regimului și U.R.S.S.

În cursul lunii ianuarie 1948 scot primul manifest, scris cu mâna și tras la un schapirograf vechi în 30-40 exemplare, în locuința lui Buruiană Gheorghe.

După câteva zile, scot al doilea rând de manifeste-ziare, în lot de 100-200 exemplare, scrise la mașină și trase la un schapirograf nou cumpărat de Buruiană Gh. Ziarul este completat cu titlul organizației „Lupta Românească” și cu desene de studentul Dragomir Radu.

Tipărirea celui de-al doilea manifest-ziar se face la început în locuința lui Mihalache Ion, apoi este continuată în locuința lui Buruiană Gheorghe.

După ce au fost tipărite cele două rânduri de manifeste, au fost aduse la Mihalache Ion, puse în plicuri și trimise tuturor Primăriilor și Prefecturilor din țară, prin Poștă.

A treia serie de manifeste a fost trasă la schapirograf după răspândirea primelor două serii, în 130-150 exemplare, din care Mihalache Ion a reținut 25-30 exemplare, iar restul le-a luat Buruiană Gheorghe.

În tot timpul acestei activități, cei doi menționați mai sus au ținut legătura cu Toma Matei, căruia i-au dat 18 exemplare din manifest.

Articolele la toate aceste manifeste erau scrise în comun de Mihalache Ion și Buruiană Gh., dar corectarea lor se făcea de Mihalache Ion.

26. Buruiană Ștefan, născut la 3 august 1907, în com. Vasilcău, jud. Someș, fiul lui Leon și Eufimia, directorul Grupului Școlar din str. Grozăvești nr. 9, domiciliat în București, str. Grozăvești nr. 9.

A scris la mașină în 100 de exemplare a doua serie de manifeste, care au fost trase la schapirograf.

A scris de asemeni și participat la tipărirea lor prin schapirograf a manifestelor trase la a treia serie.

A ascuns în podul școlii din str. Grozăvești, unde era director, o parte din manifestele celei de a treia serii, împreună cu schapirograful, pentru a fi ferite de autorități.

A făcut parte din organizație, știind că inițiatorii au fost Buruiană Gheorghe și Mihalache Ion, participând la activitatea subversivă a acestora.

27. Dragomir Radu, născut la 26 martie 1923 în com. Tătăruș, jud. Bihor, fiul lui Ștefan (†) și Valeria, necăsătorit, student la Academia de Arte Frumoase din București, serviciul militar satisfăcut la Școala de Ofițeri de Administrație, ctg. 1945 cu gradul de sl. rez., domiciliat în București, str. Episcopiei nr. 1-3.

A cunoscut pe Buruiană Gheorghe în luna martie 1948, când l-a rugat să facă desenele necesare manifestelor subversive.

A executat aceste desene după o lucrare a sa intitulată „23 August – Descătușare”, pe care le-a denaturat pentru a servi scopului urmărit de organizația în care se încadrase.

A scris de asemeni textele de sub aceste desene.

A primit de la Buruiană Gheorghe 10 exemplare din manifeste pentru a le răspândi.

28. Dănăilă S. Petre, născut la 2 decembrie 1919 în com. Corbu, jud. Râmnicu Sărat, fiul lui Sebastian (†) și Ioana, căsătorit cu Ana Loghin, lt. în rezervă la Reg. 28 Art., domiciliat în București, str. Siret nr. 21.

A cunoscut pe Buruiană Gheorghe în iarna 1947-1948, când l-a încadrat în organizație.

A împrumutat lui Buruiană mașina de scris pentru a scrie manifestele, din care a primit un exemplar.

În ziua de 29 martie 1948 a primit un telefon de la Buruiană Gheorghe, care îi cerea să se întâlnească cu el, fapt care s-a și petrecut pe Bd. Filantropia la orele 19.30-20.00. Fiind urmărit de autorități, evita să mai dea pe acasă și pe la atelier.

Cu această ocazie, a aflat că Buruiană este urmărit. Buruiană l-a întrebat dacă știe că Roșca l-a denunțat și i-a cerut să se ducă la atelier să-i aducă îmbrăcăminte.

La cererea lui Tretienco Alexandrina de a-i da un număr de telefon unde poate fi găsit de Buruiană Gheorghe la nevoie, i-a dat numărul telefonului de la restaurantul unde lua masa, unde a și fost chemat de Buruiană în ziua următoare convorbirii cu Tretienco Alexandrina.

29. Areffa Tretienco Diomid zis Dima, născut la 16 august 1910 în orașul Patras – Grecia, fiul lui Vartit și Ecaterina, cetățean român, căsătorit cu Ana, născută Statan, de profesiune comerciant, serviciul militar - reformat, domiciliat în București, str. Sf. Voievozi nr. 3.

La 26-27 martie 1948 a primit un telefon de la Buruiană Gheorghe, care îi spunea că este urmărit de Poliție.

În timpul când Buruiană era urmărit de autorități, Tretienco a spus lui Roșca Victor, domiciliat în București, str. Alunului nr. 37, cartierul 16 Februarie 1933, că **dacă are ceva de lăsat pentru Buruiană, poate să-l lase lui întrucât are contact prin telefon cu Buruiană.**

A predat lui Petrescu Constantin suma de lei 2.500 lăsați de Roșca pentru Buruiană.

A spus lui Roșca Victor mai târziu că legătura nu o mai face prin telefon, ci prin cunata sa Tretienco Alexandrina, funcționară la C.F.R.

30. Tretienco Alexandrina, născută la 30 august 1923 în București, fiica lui Alexandru și Ecaterina, impiegată de birou la C.F.R., căsătorită cu Petre Tretienco, cu un copil, domiciliată în București, str. Barrierii nr. 34.

La începutul lunii aprilie 1948 a fost rugată la telefon de Buruiană Gheorghe să se ducă la Dănăilă Petre să-i spună să comunice lui Tretienco Areffa un număr de telefon unde îl poate găsi la nevoie.

Ca urmare acestei convorbiri, Dănăilă Petre a comunicat la telefon lui Tretienco Areffa numărul telefonului de la restaurantul unde lua masa și unde a și fost chemat a doua zi de către Buruiană Gheorghe.

În declarația sa din 14 aprilie 1948 arată că știe că Buruiană Gh. este urmărit de autorități.

La începutul lunii aprilie 1948, fiind la Tretiacenco Areffa, a fost de față când a venit Petrescu Constantin și a cerut lui Tretiacenco Areffa suma de lei 2 000 pentru a-i da lui Buruiană Gh.

31. Dragnea Mihail, născut la 21 mai 1905 în București, fiul lui Simion și Dumitra, căsătorit, controlor tehnic U.C.B., serv. militar satisfăcut la Pirotehnia Armatei, domiciliat în București, Șoseaua Crângași nr. 62.

În seara zilei de 10 aprilie 1948 a venit la el Buruiană Gheorghe, care i-a dat o scrisoare s-o ducă lui Ovidiu Beliban, ceea ce a și făcut, însă nu l-a găsit pentru a i-o preda.

În aceeași zi i-a dat două scrisori francate recomandat, una pentru soția lui Buruiană și una adresată chestorului Mărculescu.

În același timp, în casa lui Dragnea a scris o scrisoare lui Tretiacenco Areffa prin care îl ruga să preia conducerea atelierului, recunoștea că-i datorează suma de lei 168 000. Mai scrie un bilețel prin care ruga pe Tretiacenco să dea o sumă de bani lui Dragnea pentru el (Buruiană).

32. Petrescu Constantin, născut la 28 iulie 1915 în com. Podari, jud. Dolj, fiul lui Ioan și Eufrosina, funcționar tehnic la S.A.Ț. Telefoane, serv. militar satisfăcut la Reg. 2 Art. Câmp, domiciliat în București, str. C-dor Eugen Botez nr. 26.

În preajma alegerilor din martie 1948 s-a întâlnit cu Buruiană Gheorghe la Arcul de Triumf, cu care ocazie Buruiană l-a rugat să se ducă la Tretiacenco Areffa să-i dea o chitanță de 120 000 lei, sumă ce trebuia încasată de la reparația unui tractor. Întrebându-l de ce nu se duce el, Buruiană i-a răspuns că este urmărit de Poliție.

A dus chitanța lui Tretiacenco Areffa zis Dima, care la rândul lui l-a rugat pe Petrescu Constantin să ducă lui Buruiană Gh. suma de lei 2 500.

A primit această sumă, așteptând telefonul de la Buruiană pentru a-i comunica rezultatul și să-i predea suma.

A doua zi, Buruiană a telefonat că are nevoie de bani și i-a cerut suma dată de Tretiacenco, pe care însă a trimis-o prin soția lui acasă la Buruiană.

33. Snaidero Maria, născută la 18 septembrie 1905 în București, fiica lui Constantin Ionescu și Ana, căsătorită cu Romeo Snaidero, domiciliat în București, Bd. G. Dimitrov nr. 82.

A cunoscut pe Horia Macellariu la începutul anului 1948, pe care l-a avut la masă cu Condeescu Dumitru. La această dată i-a fost prezentat sub numele de avocat Popa.

Ulterior a mai fost în locuința sa, cunoscându-l sub adevăratul nume.

La 31 martie 1948, Macellariu Horia a fost reținut din nou la familia Snaidero, rămânând apoi să locuiască în casa lor, fiind astfel adăpostit până la 6 aprilie 1948.

În timpul cât a stat în locuința lor, Snaidero Maria a întrebat pe Macellariu asupra motivului care-l face să se ascundă, deși știa că fusese condamnat în procesul „Sumanelor Negre”. La această întrebare, Macellariu i-a răspuns că este prudent să părăsească gazda pe care a avut-o înainte, deoarece are impresia că este urmărit.

34. Bălțeanu Eliza, născută la 15 aprilie 1896, fiica lui Corneliu Bălțeanu și Eleonora, de profesiune profesoară, domiciliată în București, str. Vasile Lascăr nr. 70.

A adăpostit în locuința sa înaintea Crăciunului 1947 și la 23 martie 1948, pe ing. Gheorghiu Dimitrie, membru în comitetul de coordonare a organizațiilor subversive.

În timpul când a fost găzduit în locuința sa, Bălteanu Eliza a aflat de la soția lui D. Gheorghiu că acesta se ascunde, temându-se să nu fie arestat.

A adăpostit pe Gheorghiu Dimitrie de la 23 martie 1948 până la 27 martie când a fost arestat, fiind urmărit pentru uneltire contra ordinii sociale.

A transmis corespondență scrisă de Gheorghiu pentru Alexandru Balș, membru în comitetul de coordonare a organizațiilor.

În timpul cât Dimitrie Gheorghiu a locuit în casa ei, acesta a avut mai multe consfătuiri cu diferite persoane din organizație, înlesnindu-i astfel posibilitatea de a menține contactul cu membrii mișcării.

Între persoanele care vizitau des pe Gheorghiu erau Cantacuzino și Vișoianu, care mențineau legătura cu restul membrilor organizației.

35. Mosgos Ștefania, născută la 8 octombrie 1890, fiica lui Tanasie Bolintineanu (†) și Zoe, căsătorită cu Petre Mosgos, fără profesiune, domiciliată în București, str. G. Cantacuzino nr. 5.

A găzduit pe ing. Bujoiu Ion în locuința ei, de la 24 martie 1948 la 13 aprilie 1948, aflând de la aceasta că este urmărit de autorități.

36. Eftimie Elena, născută în luna noiembrie 1912, fiica lui Ion Ciovică (†) și Elena, căsătorită cu comandor Eftimie Ștefan, fără profesiune, domiciliată în București, Calea Moșilor nr. 362.

Știa că Horia Macellariu a fost condamnat în procesul organizației subversive „Sumanele Negre”.

A înlesnit lui Horia Macellariu, pe care îl știa sub numele lui adevărat, să-și găsească o locuință pentru a se ascunde, făcându-i legătura cu Irina Romanov, care i-a închiriat o cameră, fiindu-i prezentat Popa Ion.

37. Anton T. Marin, născut la 19 octombrie 1898 în com. Ivești, jud. Tecuci, comandor aviator în rezervă, domiciliat în București, str. Sf. Constantin nr. 30.

A participat în cursul lunii noiembrie 1945, împreună cu ing. Bujoiu Ion, Horia Macellariu, ing. Antonescu Gheorghe, Mircea Ionescu și Gh. Manu, la consfăturile conspirative ținute pentru constituirea unei vaste organizații subversive paramilitare.

În urma discuțiilor ce au avut loc în acea lună, s-au repartizat atribuțiunile fiecărei persoane din cele prezente, dându-se lui Anton Marin misiunea de a organiza Corpul Aviatorilor.

La ultima ședință ținută în luna noiembrie 1945, s-a discutat în detalii modul de organizare a aderenților, stabilindu-se că trebuiesc recrutați pe pachete – grup de câte 3-4 persoane, iar grupele să nu se cunoască între ele. În intervalul noiembrie 1945-ianuarie 1947, a dus o campanie intensă de recrutare de aderenți printre aviatori, organizând în special aviatorii din regiunea Buzăului.

A comunicat lui Horia Macellariu la o ședință ținută în primăvara anului 1947 că organizează aderenți în munți, care să treacă la acte de sabotaj.

În ședințele ținute în locuința sa, la Horia Macellariu și ing. Bujoiu, a comunicat celor prezenți că se pricepe în lupta de stradă și că pregătește membrii săi întrucât războiul între anglo-americani și U.R.S.S. va începe până la 15 mai 1947.

A participat și a ținut și în locuința sa ședințe conspirative.

În luna februarie 1948 a ținut o ședință în locuința sa, la care a luat parte comandor Toma Matei și comandor Tănăsescu, la care Toma Matei i-a cerut informațiuni asupra activității sale în rândurile aviatorilor și să stabilească pentru viitor planul de lucru.

A informat cu acest prilej pe cei prezenți asupra legăturilor ce are (Toma Matei) cu Legația Americană și generalul Rădescu.

Tot la această ședință, Anton Marin a comunicat celor prezenți că s-a întors de curând din Munți, unde are o organizație de aviatori.

La numărătoara membrilor făcută de Macellariu, Condeescu, Snaidero și Toma Matei în luna martie 1948, în cifra de 280 aderenți menționați de Toma Matei ca făcând parte din ramura sa, era inclusă și ramura lui Marin Anton, apreciată la 60-70 aderenți.

38. Tănăsescu Constantin, comandor în rezervă, născut în anul 1899, domiciliat în București, str. Aviator Iuliu Tetrat nr. 23.

A făcut parte din organizație și a luat parte la ședințele conspirative.

A asistat la ședința ținută de Anton Marin și Toma Matei, când acesta din urmă a întreat pe Anton Marin asupra activității sale printre aviatori și a numărului de aderenți de care dispune.

A transmis comunicări de la Anton Marin la Toma Matei, de la Macellariu Horia la Anton Marin și invers, fixându-le locul de întâlnire pentru ținerea ședințelor, dintre care unele au avut loc în locuința sa.

În seara zilei de 23 martie 1948 a ținut o ședință în locuința sa, la care au luat parte Horia Macellariu și Popovici Alexandru, fiind așteptat și Anton Marin.

La această ședință, Horia Macellariu a comunicat lui Anton Marin prin comandor Tănăsescu Constantin, că are nevoie de un tabel cu vechii comandanți din aviație, un tabel cu noii comandanți ai acestei arme și date asupra fabricatelor de la I.A.R. și S.E.T.

În ședințele la care au luat parte, făcea legătura între Macellariu și Anton Marin și avea misiunea să transmită informațiunile ce se cereau lui Anton Marin.

39. Cantacuzino M. George, născut la 24 mai 1899 la Viena, fiul lui Nicolae și Marcela, căsătorit cu Alexandra Ștyrbei, cu doi copii, ofițer de rezervă, cu gradul de căpitan, de profesiune arhitect, domiciliat în București, str. Dionisie Lupu nr. 65.

A înlesnit o întrevvedere între Tobă Ioan, membru activ în organizația condusă de Bontilă Gheorghe și colaboratorul apropiat al acestuia, cu col. Jadwin de la Misiunea Americană, în care Tobă spera să aibe un ajutor eficace pentru rezolvarea favorabilă a procesului său în curs de judecare la Tribunalul Militar, asupra activității ce a dus în Germania.

Cu acest prilej, Tobă Ioan, de față fiind și Cantacuzino George, a spus lui Jadwin că a urmat în Germania cursurile speciale ale unei școli de sabotaj terorist, că oferă serviciile sale americanilor, despre care știa că încurajează astfel de acțiuni în pregătire în România. Tobă Ioan a adăugat că dispune în acest scop în țară de elemente similare, parașutate de germani, despre care știe unde se află, cum și alte persoane, printre care și Bontilă Gh.

Tot cu ocazia acestor întrevederi, Cantacuzino a fost de față când Tobă Ioan a comunicat lui Jadwin că are posibilitatea să pornească o mișcare sau organizație, care să acționeze în direcție teroristă, cu condiția să fie ajutat de americani cu armamentul necesar și alte ajutoare necesare susținerii mișcării.

40. Pisarciuc Ernest, căpitan în rezervă, născut la 15 august 1919, în com. Burdujeni, jud. Suceava, fiul natural al Elenei Pisarciuc, funcț. particular, necăsătorit, domiciliat în București, str. Ing. Zossima nr. 119.

A avut cunoștință de existența organizației condusă de Horia Macellariu.

În luna martie 1948, fiind la Eftimie Ștefan, a întâlnit pe Horia Macellariu. După plecarea acestuia a întrebat cu ce se ocupă, la care Eftimie Ștefan a răspuns că conduce o organizație subversivă și îi propune să se încadreze și el.

41. Bozan Ion, născut la 5 septembrie 1916, în com. Mănăstirea, jud. Ilfov, fiul lui Nicolae (†) și Victoria, serviciul militar satisfăcut la Reg. 4 Călărași, ctg. 1938, domiciliat în București, str. Teofil nr. 4.

La percheziția ce i s-a făcut la domiciliu s-a găsit un pistol „Beretta”, seria 4477, cal. 9 mm cu un încărcător și 4 cartușe; un pistol „Beretta”, seria 4283, cal. 9 mm scurt, cu două încărcătoare și 14 cartușe, un încărcător fără cartușe și un aparat fotografic.

42. Lupescu Alexandru, născut la 26 august 1909 în com. Lunca Frumoasă, jud. Buzău, fiul lui Mihail (†) și Atena (†), de profesiune agricultor, căsătorit cu Valeria născută Cărligeanu, serviciul militar satisfăcut, lt.comandor în rezervă, domiciliat în București, str. Alba Iulia nr. 26.

A înlesnit lui Horia Macellariu întrevederi cu Marin Anton, prin cumnatul acestuia Tănăsescu Constantin.

Știa că Horia Macellariu a fost condamnat pentru activitate subversivă și era urmărit de autorități.

La percheziția ce i s-a făcut la domiciliu, s-au găsit două aparate telefonice militare, două grenade, un proiectil de artilerie, un pistol cal. 9 mm lung cu un cartuș.

43. Popa Aurel, căpitan în rezervă, dispărut.

A făcut parte din organizația subversivă condusă de Horia Macellariu.

44. Petru Alexandru, lt. comandor, din Constanța, dispărut.

A avut cunoștință de existența organizației condusă de Horia Macellariu.

45. Zeamă Dumitru, lt. comandor din Constanța, dispărut.

A avut cunoștință de existența și activitatea organizației condusă de Horia Macellariu, fiind solicitat de Eftimie Ștefan să se încadreze.

46. Anca Ovidiu, maior în rezervă, cu ultimul domiciliu cunoscut în Oradea, strada Simion Ștefan nr. 9, dispărut.

A făcut parte din organizația lui Horia Macellariu, având o grupare subversivă cu care să facă cabane în munți pentru ascunderea membrilor.

47. Niculescu Ion, cpt. comandor de la Școala Navală din Turnu Măgurele, dispărut.

A avut cunoștință de existența și activitatea organizației condusă de Horia Macellariu, fiind solicitat de Eftimie Ștefan să se încadreze.

48. Antonescu Teodor, cpt. comandor de la Școala Navală din Turnu Măgurele, dispărut.

A avut cunoștință de existența și activitatea organizației condusă de Horia Macellariu, fiind solicitat de Eftimie Ștefan să se încadreze.

49. Lungeanu Constantin, lt. comandor de la Școala Navală din Turnu Măgurele, dispărut.

A avut cunoștință de existența și activitatea organizației condusă de Horia Macellariu, fiind solicitat de Eftimie Ștefan să se încadreze.

50. Rene Policrat, avocat, cu ultimul domiciliu cunoscut în București, str. Poliției nr. 5 bis.

A făcut parte din organizația condusă de Horia Macellariu, având misiunea de a ține legătura cu gruparea subversivă a Partidului Liberal și cu grupările din provincie ale organizației Macellariu.

51. Polizu Dumitru-Puiu, avocat, cu ultimul domiciliu cunoscut în București, Calea Victoriei nr. 23, dispărut.

A făcut parte din organizația condusă de Horia Macellariu, în cadrul căreia conducea o grupare la Brașov.

52. Martac Alexandru, comandor în rezervă, născut la 4 iunie 1901, fiul lui Ioan, căsătorit, domiciliat în Constanța, Bd. 6 Martie nr. 83.

Nu a făcut parte din organizație.

53. Iosifescu Aneta, născută la 10 decembrie 1905 în București, fiica lui Ioan Ciovică (†) și Elena, casnică, domiciliată în București, Calea Moșilor 363.

Nu a făcut parte din organizație.

54. Titi Ioan, născut la 18 decembrie 1898, fiul lui Dumitrache și Paraschiva, căsătorit cu Elena, de profesiune zidar, domiciliat în orașul Brăila, str. Dorobanți nr. 2.

Nu a făcut parte din organizație.

55. Balș Adina, născută în anul 1903, fiica lui Grigore și Ioana Berindei, căsătorită cu Balș Alexandru, domiciliată în București, str. Biserica Enei nr. 3.

Nu a făcut parte din organizație.

56. Condeescu Viorica, născută în decembrie 1910 în orașul Constanța, domiciliată în București, str. Dr. Gr. Mora nr. 21.

Nu a făcut parte din organizație.

57. Mihăilescu Virgil, inginer, domiciliat în București, str. D. Onciul nr. 12.

Nu a făcut parte din organizație.

58. Bujoiu Ana, născută la 12 octombrie 1897, fiica lui Nicolae și Cornelia Ștefănescu, căsătorită cu Bujoiu Ioan, domiciliată în București, Bd. Lascăr Catargiu nr. 57.

Nu a făcut parte din organizație.

59. Balș Ion, născut la 7 iunie 1901 în București, fiul lui Gheorghe (†) și Maria, de profesiune arhitect, serviciul militar satisfăcut, căpitan în rezervă C.T. București, domiciliat în București, str. Buzești nr. 98.

Nu a făcut parte din organizație.

60. Nicolescu Dumitru, colonel în rezervă, invalid de război, născut la 1 iulie 1896 în Craiova, domiciliat în București, str. Cireșului nr. 35.

Nu a făcut parte din organizație.

Încetează urmărirea în ce privește pe Buruiiană Gheorghe, decedat la 21 aprilie 1948, după cum rezultă din extrasul de deces nr. 1423/948, eliberat de Primăria Sectorului III Albastru – București.

Drept care am încheiat prezentul proces-verbal spre cele legale, urmând ca cei de mai sus, împreună cu actele încheiate, să fie înaintați Tribunalului Militar spre judecare.

Comisar aj.
s/s indescifrabil

Asistenți
s/s indescifrabil

117. 16 decembrie 1948. Procesul verbal/sentința-minută nr. 2195 de condamnare a membrilor organizației subversive conduse de contraamiralul (r) Horia Macellariu

Proces-verbal/sentință-minută nr. 2195

Astăzi, 16 decembrie 1948, luna decembrie, ziua șaisprezece.

Tribunalul Militar București, Secția I-a completul II, compus conform art. 9,10 și 14, C.J.M. din domnii:

General maior dr. Petrescu Alexandru, prim președinte

Membri:

Locotenent-colonel Zănescu V. Ion

Locotenent-colonel Malinovski Sergiu

Locotenent-colonel Popa Constantin

Locotenent-colonel magistrat Stănescu Simion

Procuror militar locotenent-colonel magistrat Eftimie Călin

Prim grefier Zorapapel Tateos, grefier de ședință.

Deliberând în secret conform art. 291 – 295 C.J.M. asupra culpabilității și aplicațiunii pedepsei în cauza penală privitoare pe:

1. Antonescu Gh. Ghorghhe, inginer, din București, Șoseaua Kiseleff 13, trimis în judecată pentru crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P. crimă de inițiere, organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea a III a C.P., crimă de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 186 și 210 C.P. toate combinate cu art. 101, 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938;

2. Ionescu Mircea, inginer din București, str. Maria Rossetti nr. 17;

3. Toma Matei, comandor în rezervă din București, strada Amiral Bălescu nr. 29, trimiși în judecată pentru crimă de înaltă trădare prin necredință p.p. art. 190 C.P. crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P., crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 P.p. și crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P. toate combinate cu art. 101, 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938;

4. Condeescu Dumitru, comandor în rezervă din București, strada Grigore Mora nr. 21, trimis în judecată pentru crimă de înaltă trădare prin necredință p.p. art. 190 C.P. crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P., crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 P.p. și crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P. toate combinate cu art. 101, 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938;

5. Eftimie Ștefan, căpitan-comandor în rezervă din București, Calea Moșilor nr. 362;

6. Popovici Alexandru, adm. colonel în rezervă din București, Calea Griviței nr. 33;

7. Tăutu Marcel, locotenent-comandor în rezervă din București, strada Legislatorului nr. 8;

8. Snaidero Romeo, căpitan de lungă cursă în Marina Comercială din București, bulevardul Gh. Dimitrov nr. 82.

Trimiși în judecată pentru crimă de participare și organizare de asociațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209, partea III C.P. crimă de răzvrătire p.p. de

art. de art. 227 C.P. combinat cu acrt. 186 și 210 C.P. toate combinate cu art. 101, 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938.

9. Costin Constantin, căpitan-comandor în rezervă din Turnu Severin, bulevardul Republicii nr. 36;

10. Panait Ion, căpitan-comandor în rezervă din București, str. Tunari nr. 82;

11. Drimba Gheorghe, căpitan-comandor în rezervă din București, strada Lanțului nr. 2;

12. Anton T. Marin, comandor în rezervă din București, strada Sf. Constantin nr. 30. Trimis în judecată pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209, partea III C.P. crimă de răzvrătire p.p. de art. de art. 227 C.P. combinat cu acrt. 186 și 210 C.P. toate combinate cu art. 101, 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938.

13. Grozdea Dimitrie, avocat din București, bulevardul Pache nr. 38;

15. Anibal Teodorescu, avocat, fost profesor universitar din București, strada Dr. Lister nr. 6, trimis în judecată pentru complicitate la crimă de uzurparea ordinii constituționale p.p. de art. 121, 123 C.P. combinat cu art. 207 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938;

16. Bădărău Alexandru, inginer din București strada Oslo nr. 4, trimis în judecată pentru crimă de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P. și complicitate la crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 121, 123 combinat cu art. 207 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938;

17. Florian Vasile, avocat din București, bulevardul Generalissimul Stalin nr. 57, trimis în judecată pentru complicitate la crimă de complot 210 C.P. și delictul de deținere de armament și munițiuni fără autorizațiune legală p.p. de art. 32 din legea 190/1947, toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și Decretul lege nr. 856 și 1108/1938;

18. Nicolescu Constantin, general de corp de armată în rezervă din București, strada Știrbei Vodă nr. 108, trimis în judecată pentru crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art 210 C.P. combinat cu art. 457 C.J.M. și Decretul lege nr. 856 și 1108/1938;

19. Mihalache Ion, avocat din București, strada Vesparilor nr. 52;

20. Buruiană Ștefan, director de școală din București, strada Grozăvești nr. 9, trimis în judecată pentru crimă de organizare și participațiune combinat cu art. 207 C.P., cu art. 457 C.J. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938;

21. Dragomir Radu, student din București strada Episcopiei nr. 1-3;

21. Dănilă S. Petre, din București, strada Siret nr. 21, trimis în judecată pentru crima de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III C.P. și delictul de tipărire de manifeste necenzurate p.p. de art. 1-3 din Legea 124/1940, toate combinate cu art. 101 C.P. art. 457 C.J.M. și Decretul lege nr. 856 și 1108/1938;

22. Lupescu Alexandru, din București strada Alba Iulia nr. 26, trimis în judecată pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unei organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea IV C.P. și delictul de deținere de armament și munițiuni fără autorizațiune legală p.p. de art. 32 din Legea 190/1947, toate combinate cu art. 101, 103 C.P. art. 457 C.J.M. și Decretul lege nr. 856 și 1108/1938;

23. Toma Virgil, student din București, strada Amiral Bălescu nr. 29;

24. Ionescu Gheorghe, funcționar din București, bulevardul Gh. Dimitrov nr. 82;
 25. Budescu Horia, navigator din București, strada George Coșbuc nr. 10;
 26. Ionescu V. Nicolae, student din București, strada General Angelescu nr. 143.
 27. Ionescu V. Mihail Alexandru, student din București, strada General Angelescu nr. 143;
 28. Areffa Tretienco Diomid, zis Dima, comerciant din București, strada Sfinții Voievozi nr. 3;
 29. Tretienco Alexandrina, funcționară C.F.R. din București, strada Barierei nr. 34;
 30. Dragnea Mihail, funcționar U.C.B. din București, Șoseaua Crângași nr. 62;
 31. Petrescu Constantin, funcționar la S.A.R.T. din București, strada Comandor Eugen Botez nr. 26;
 32. Snaidero Maria din București, bulevardul Gh. Dimitrov nr. 82;
 33. Bălțeanu Eliza din București, strada Vasile Lascăr nr. 70;
 34. Mosgos Ștefania din București, strada Gh. Cantacuzino nr. 5;
 35. Eftimie Elena, din București, Calea Moșilor nr. 362;
 36. Tănăsescu Constantin, căpitan-comandor în rezervă din București, strada Iuliu Tetrat nr. 23;
 37. Cantacuzino M. George din București, strada Dionisie Lupu nr. 65;
 38. Popa Aurel, căpitan în rezervă cu domiciliu necunoscut;
 39. Petru Alexandru, locotenent-comandor din Constanța;
 40. Anca Ovidiu, maior în rezervă din Oradea, strada Simion Ștefan nr. 9.
- Trimși în judecată pentru delictul de propagandă și întreprinderea de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea IV C.P. comb. cu art. 457 C.J.M. și Decretul lege 856 și 1108/1938.
41. Mușat Ion, căpitan-comandor în rezervă din Călărași, strada Sf. Nicolae nr. 70;
 42. Pisarciuc Ernest, căpitan în rezervă din București, strada Ing. Zosima 119;
 43. Niculescu Ion, căpitan-comandor din Școala Navală Turnu Măgurele;
 44. Antonescu Teodor, căpitan-comandor din Școala Navală Turnu Măgurele;
 45. Lungeanu Constantin, locotenent-colonel în rezervă din Școala Navală Turnu Măgurele.
- Trimși în judecată pentru delictul de omisiune a denunțării complotului p.p. art. 228 C.P. combinat cu art. 457 C.J.M. și Decretul lege nr. 856 și 1108/1938.
46. Dimancea Constantin, locotenent-comandor în rezervă din București, strada Hepites nr. 2;
 47. Ionescu Emil, agricultor din București, strada Radu Boiangiu nr. 30;
 48. Bozan Ion din București, strada Teofil nr. 4.
- Trimși în judecată pentru delictul de deținere de armament și munițiuni fără autorizație legală p.p. de art. 32 din Legea 190/1947, combinat cu art. 457 C.J.M. și cu Decretul lege nr. 856 și 1108/1938.
49. Rene Policrat, avocat din București, strada Poliției nr. 5 bis;
 50. Polizu Dumitru-Puiu, avocat din București, Calea Victoriei nr. 2;
 51. Zeamă Dumitru, locotenent-comandor din Constanța.
- Trimși în judecată pentru crima de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III C.P. și delictul de tipărire de manifeste necenzu-

rate p.p. de art. 1-3 din Legea 124/1940, toate combinate cu art. 101 C.P. art. 457 C.J.M. și Decretul lege nr. 856 și 1108/1938.

Pentru motivele ce se vor vedea în corpul sentinței în unire în parte cu concluziile reprezentantului ministerului public, Tribunalul cu unanimitate de voturi, declară culpabil pe Antonescu Gheorghe pentru crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210, pe Ionescu Mircea pentru crimă de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P. și pentru complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P., pe Grozdea Dimitrie și pe Anibal Teodorescu, pentru delictul de omisiune a denunțării complotului p.p. de art. C.P. prin schimbare de calificare din complicitate la crimă de uzurpare a ordinii constituționale p.p. de art. 121 C.P. combinat cu art. 207 C.P., pe Bădăraru Alexandru pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P. prin schimbare de calificare din complicitate la crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 121 C.P. combinat cu art. 227 C.P. și 210 C.P., pe Florian Vasile pentru delictul de deținere de arme și munițiuni fără autorizație legală p.p. de art. 32 din Legea 190/1947, pe Toma Matei și pe Condeescu Dumitru pentru crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P., pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și pentru crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P. în plus, Condeescu Dumitru și pentru favorizarea infractorilor p.p. de art. 284 C.P., pe Eftimie Ștefan, Popovici Alexandru, Tăutu Marcel și Snaidero Romeo pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea a III-a C.P., crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P. și pentru crimă de favorizarea infractorilor p.p. de art. 284 C.P., pe Costin Constantin și Panait Ion pentru delictul de omisiune a denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., prin schimbare de calificare din crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 c.p. combinat cu art. 210 C.P., pe Toma Virgil, pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unei organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea a IV-a C.P., pe Ionescu Gheorghe și Budescu Horia pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P. prin schimbare de calificare din delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unei organizațiuni de tip fascist p.p. de art. 209 partea IV-a C.P., pe Nicolae Constantin pentru crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P., pe Drimba Gheorghe pentru delictul de omisiune a denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., prin schimbare de calificare din crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 combinat cu art. 210 C.P., pe Mușat Ion pentru delictul de omisiune a denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., pe Ionescu N. Nicolae și Ionescu V. Mihail Alexandru, pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea IV C.P., pe Dimancea Constantin și Ionescu Emil pentru delictul de deținere de armament și munițiuni fără autorizație legală p.p. de art. 32 din Legea 190/1947, pe Mihalache Ion pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de timp fascist în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P. și pentru delictul de tipărire și răspândire de manifeste necenzurate p.p. de art. 1 și 3 din Legea 124/1940, pe Buruiană Ștefan, Dragomir Radu și Dănilă S. Petre pentru delictul de tipărire și răspândire de manifeste necenzurate p.p. de art. 1 și 3 din Legea 124/1940,

pe Areffă Tretiacenco Diomid zis Dima și pe Tritiacenco Alexandrina pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P. prin schimbare de calificare din delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unei organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea IV C.P., pe Dragnea Mihail, Petrescu Constantin și Bălțeanu Eliza pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unei organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea IV C.P., pe Snaidero Maria, Mosgos Ștefania, Eftimie Elena și Tănăsescu Constantin pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P. prin schimbare de calificare din delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unei organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și pentru crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P., pe Cantacuzino George Matei pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni p.p. de art. 209 partea IV C.P., pe Pisarciuc Ernest pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., pe Bozan Ioan pentru delictul de deținere de armament și munițiuni fără autorizație legală p.p. de art. 32 din Legea 190/1947, pe Lupescu Alexandru, Popa Aurel, Petru Alexandru și Anca Ovidiu pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea unor organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. de art. 209 partea IV C.P., pe Niculescu Ion, Antonescu Tudor și Lungeanu Constantin pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., pe Rene Policrat, Polizu Dumitru-Puiu și Zeamă Dumitru pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea IV C.P.

Asemenea, cu unanimitate de voturi declară că sunt circumstanțe atenuante în favoarea următorilor Tăutu Marcel pentru infracțiune p.p. art. 209, partea III C.P. și 284 C.P., Ionescu Gheorghe, Budescu Horia, Drimba Gheorghe, Ionescu V. Nicolae, Ionescu V. Mihail Alexandru, Dragnea Mihail, Petrescu Constantin, Snaidero Maria, Mosgos Ștefania, Eftimie Elena, Tănăsescu Constantin și Lupescu Alexandru și că nu sunt circumstanțe atenuante în favoarea celorlalți inculpați.

Cu unanimitate de voturi, declară neculpabili pe Antonescu Gh. Gheorghe pentru crimă de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P. pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III, crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și pentru crimă de complot în scop de trădare p.p. de art. 27 C.P. combinat cu art. 186 C.P., pe Ionescu Mircea pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III, crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și pentru crimă de complot în scop de trădare prin necredință p.p. de art. 190, pe Florea Vasile pentru complicitate la crimă de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 121 C.P. combinat cu art. 227 C.P. și art. 210 C.P., pe Toma Matei, Eftimie Ștefan, Condeescu Dumitru, Popovici Alexandru și Tăutu Marcel pentru crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., pe Costin Constantin pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., pe Panait Ion pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., pe Snaidero Romeo pentru crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., pe Drimba Gheorghe pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209, partea III C.P. și pentru crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. de art. 210

C.P., pe Buruiană Ștefan pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P., pe Dragomir Radu și Dănilă S. Petre pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și pe Lupescu Alexandru pentru delictul de deținere de armă fără autorizație p.p. de art. 32 din Legea 190/1947.

În consecință, tribunalul în numele legii, hotărăște:

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Antonescu Gh. Gheorghe la 10 (zece) ani detenție riguroasă, 10 (zece) ani degradare civică și 20 mii lei cheltuieli de judecată, cu scoaterea prevenției de la 24 martie 1948, pentru complot în scop de răzvrătire.

Potrivit art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crimele de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P. pentru crimă de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., și complot în scop de trădare p.p. de art. 227 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P. combinat cu art. 157 C.P. cu unanimitate de voturi condamnă pe Ionescu Mircea la 15 ani de muncă silnică și 10 ani degradare civică pentru crimă de înaltă trădare, iar conform art. 183 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. combinat cu art. 210 C.P. art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10 ani de detenție riguroasă și la 10 ani degradare civică pentru complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 proc. pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crimele de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 partea III C.P. și crimă de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Potrivit art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea, plătește 20 000 lei cheltuieli de judecată și i se socotește detențiunea prevenită de la 3 martie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M. și art. 65, cu unanimitate de voturi condamnă pe Grozdea Dimitrie și Anibal Teodorescu la câte 2 (doi) ani închisoare corecțională cu scoaterea prevenției de la 3 aprilie 1948, cu suspendarea executării pedepsei pentru omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P. prin schimbare de calificare din complicitate la crimă de surpare a ordinii constituționale p.p. de art. 121 C.P. combinat cu art. 207 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Bădărău Alexandru la 2 /doi/ ani închisoare corecțională și 40 000 lei cheltuieli de judecată cu socotirea prevenției de la 9 aprilie 1948, pentru delictul de omisiunea denunțării complotului prin schimbare de calificare din complicitate la crima de complot în scop de răzvrătire p.p. 121, 123 C.P. comb. cu art. 227 C.P. și art. 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen., cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pe Bădărău Alexandru pentru crima de înaltă trădare p.p. de art. 190 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 32 din Legea 190/1947, art. 304, 463, C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Florian Vasile la 1/un/an închisoare corecțională și 20 000 /douăzeci mii/lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 9 aprilie 1948, pentru delictul de deținere de arme și munițiuni fără autorizațiune legală.

Potrivit art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de complicitate la complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 121 C.P. comb. cu art. 227 și 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., comb. cu art. 157 C.P., art. 456, art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Toma Matei la 25/douăzeci și cinci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ani degradare civică, 20 000/douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată și confiscarea averii potrivit art. 193 C.P., pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. III C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 25/douăzeci și cinci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P., combinat cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10/zece/ ani detențiune riguroasă și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen., cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Conform art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea și i se socotește detențiunea preventivă de la 9 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 209 C.P., part. III C.P., 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Eftimie Ștefan la 15/cincisprezece/ ani muncă silnică, 10/zece/ani degradare civică și 20 000/douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 284 al. ultim C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 15/cincisprezece/ ani muncă silnică pentru crima de favorizarea infractorilor la organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 10/zece/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Potrivit art. 101 C.P., execută pedeapsa cea mai grea și i se socotește detențiunea preventivă de la 27 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., comb. cu art. 157 C.P., art. 193 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Condeescu Dumitru la 25/douăzeci și cinci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și 25 000/douăzeci și cinci mii/ lei cheltuieli de judecată pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 209 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 25/douăzeci și cinci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 284 al. ultim C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10 /zece/ ani detenție riguroasă și 10/zece/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Potrivit art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea și i se socotește detențiunea preventivă de la 17 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Costin Constantin la 1 /un/ an și 6 /șase/ luni închisoare corecțională și 10 000 /zece mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 21 aprilie 1948, pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P., prin schimbare de calificare din crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crimele de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III și răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. III C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Popovici Alexandru la 15/cincisprezece/ ani muncă silnică, 10/zece/ani degradare civică și 20 000 /douăzeci de mii/ lei cheltuieli de judecată pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 284 al. ultim C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 15 /cincisprezece/ani muncă silnică pentru favorizarea infractorilor la crima de mai sus.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P., comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10/zece/ ani detenție riguroasă și 10/zece/ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Conform art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea și i se socotește detențiunea preventivă de la 14 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. III C.P., comb. cu art. 157 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Tăutu Marcel la 5 /cinci/ ani temniță grea și 5/cinci/ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 284 al. ultim C.P., comb. cu art. 157 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 5 /cinci/ ani temniță grea pentru favorizarea infractorilor la crima de mai sus.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P., comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 5/cinci/ ani detenție riguroasă și 5/cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Conform art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea, plătește 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 14 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Panait Ion la 1 /un/ an și 6 /șase/ luni închisoare corecțională și 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 22 aprilie 1948, pentru omisiunea denunțării complotului prin schimbare de calificare din crima de complot în scop de răzvrătire, p.p. de art. 227 C.P., cu art. 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crimele de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III și răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. III C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Snaidero Romeo la 15/cincisprezece/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și 20 000 /douăzeci de mii/ lei cheltuieli de judecată pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 284 al. ultim C.P., comb. cu art. 157 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 15 /cincisprezece/ ani muncă silnică pentru favorizarea infractorilor la crima de mai sus.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P., comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10 /zece/ ani detenție riguroasă și 10 /zece/ ani degradare civică pentru complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Conform art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea și i socotește detențiunea preventivă de la 21 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. IV C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Toma Virgil la 3/trei/ ani închisoare corecțională, 4 000 /patru mii/ lei amendă și 10 000 /zece mii/ lei cheltuieli de judecată cu socotirea prevenției de la 9 aprilie 1948, pentru propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., comb. cu art. 228 C.P., art. 157 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Ionescu Gheorghe și Budescu Horia la câte 9 /nouă/ luni închisoare corecțională și câte 10 000/zece mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 9 aprilie 1948, al doilea de la 17 aprilie 1948, pentru delictul de omisiune a denunțării complotului prin schimbare de calificare din propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Nicolescu Constantin la 7/șapte/ ani detențiune riguroasă, 5/cinci/ ani degradare civică, 20 000/douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 29 martie 1948–28 mai 1948 și de la 24 iunie 1948 până în prezent, pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., comb. cu art. 228 C.P., art. 157 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Drimba Gheorghe la câte 9 /nouă/ luni închisoare corecțională și 20 000/douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 14 aprilie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen. cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crimele de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III și răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 228 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Mușat Ion la 1 /un/ an și 6 /șase/ luni închisoare corecțională și 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 23 aprilie 1948, pentru omisiunea denunțării complotului.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. IV C.P., comb. cu art. 157 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Ionescu V. Nicolae și Ionescu V. Alexandru la câte 1/un/ an închisoare corecțională, câte 1/un/an interdicție corecțională, câte 10 000 /zece mii/ lei amendă penală și 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 5 mai 1948, pentru propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 32 din Legea 190/1947, art. 304, 463 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Dimancea Constantin la 1/un/an închisoare corecțională, 5 000/cinci mii/lei amendă și 20 000/douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției

ei de la 13 aprilie 1948 și pe Ionescu Emil la 1/un/ an și 6 șase luni închisoare corecțională, 5 000 /cinci mii / lei amendă și 20 000/douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 27 aprilie 1948, ambii pentru delictul de deținere ilegală de armă.

Făcând aplicațiunea art. 209 part. III C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Mihalache Ion la câte 15/cincisprezece/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 10/zece/ ani detențiune riguroasă și 10 /zece/ ani degradare civică pentru complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 1 și 3 din Legea 124/1940, cu unanimitate de voturi îl mai condamnă la 2/doi/ ani închisoare corecțională pentru delictul de multiplicare și răspândire de manifeste subversive.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen., cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crima de răzvrătire art. 210 C.P.

Conform art. 101 C.P. execută pedeapsa cea mai grea, plătește cheltuielile de judecată și i socotește prevenția de la 24 martie 1948.

Făcând aplicațiunea art. 1 și 3 din Legea 124/1940, art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Buruiană Ștefan la 2/doi/ani închisoare corecțională și 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 24 martie 1948, pentru delictul de tipărire și răspândire de manifeste subversive.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen., cu unanimitate de voturi îl achită de orice penalitate pentru crimele de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare și răzvrătire p.p. de art. 209 part. III C.P. comb. cu art. 210 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 1 și 3 din Legea 124/1940, art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Dragomir Radu și pe Dănăilă S. Petre la câte 2/doi/ ani închisoare corecțională și câte 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 13 aprilie 1948, primul, 8 aprilie 1948 al doilea, ambii pentru delictul de tipărire și multiplicare de manifeste politice subversive.

Făcând aplicațiunea art. 4 Proc. Pen., cu unanimitate de voturi îi achită de orice penalitate pentru crimele de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, p.p. de art. 209 part. III C.P.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., art. 157 C.P., art. 304, 463, 457 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe Areffa Tretienco Diomid zis Dima și Tretienco Alexandrina la câte 1/un/an închisoare corecțională și câte 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată [...].

Capitolul III

PROCESUL LOTULUI MIȘCĂRII NAȚIONALE DE REZISTENȚĂ

118. 27 octombrie 1948. Sentința nr. 1834 de condamnare a membrilor Mișcării Naționale de Rezistență

Republica Populară Română
Tribunalul Militar București
Dosar nr. 4066/1948
Sentința nr. 1834

Astăzi 27 (douăzeci și șapte) octombrie 1948 (una mie nouă sute patruzeci și opt);
Tribunalul Militar București, Secția II – Completul 2-lea Special, compus conform
art. 9, 10, 14 C.J.M., din domnii:

General maior magistrat Petrescu I. Alexandru, prim președinte
Colonel Colceag Gheorghe
Colonel Sârbu Eremia, membru
Locot. colonel Zănescu Ioan, judecători
Locot. colonel magistrat Stănescu Simion
Colonel Stanciu Constantin, procuror militar
Lt.-colonel magistrat Eftimie Călin, procuror militar
Prim grefier Tudor Petrescu Joițeanu, grefier de ședință

S-a întrunit în ședință publică cu respectarea formelor prevăzute de lege și având
toți prestat jurământul conform art. 22 C.J.M., în scop de a proceda la judecarea cauzei
penale privitoare pe următorii acuzați:

1. Popp Alexandru, român, de 50 ani, inginer, domiciliat în București, str. Popa Petre
nr. 41, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prev. și pen. de art. 186 C.P.;
crima de înaltă trădare prev. și pen. de art. 187 pct. 1, 2, 3 și al. ultim C.P.; crima de înaltă
trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; uzurparea ordinii constituționale
prev. și pen. de art. 207 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de
art. 209 P. II-a al. d C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist,
politice și paramilitare, prev. și pen. de art. 209 P. III – a C.P.; delictul de propagandă și
întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare
prev. și pen. de art. 209 P. IV-a C.P.; crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P.; și

crima de complot în scop de trădare, de uzurparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. 856 și 1108/1938.

2. Mărgineanu Nicolae, român, de 43 ani, conferențiar universitar, cu domiciliul în Cluj, str. Nicolae Iorga nr. 9, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prev. și pen. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare prev. și pen. de art. 187 pct. 1, 2, 3 și al. ultim C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; delictul de uneltire în contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II – a al. d C.P.; crima de organizare și participare la organizațiunii de tip fascist, politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P.; crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P.; crimă de complot în scop de trădare, de uzurparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 186 și 103 C.P., cu art.. 457 C.J.M. și cu D.L. 856 și 1108-1938.

3. Auschnitt Maxx, român, major, inginer, cu ultimul domiciliu în București, Parcul Jianu, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prev. și pen. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de uzurparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. 856 și 1108/1938.

4. Bujor Ioan, român, de 54 ani, inginer, domiciliat în București, str. Romană nr. 13, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d C.P.; crima de organizare și participare la organizațiunii de tip fascist, politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P.; delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiunilor de tip fascist, politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. IV-a; crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de uzurparea ordinii constituționale și trădare p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207, 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938.

5. Gheorghiu Dimitrie, român, de 49 ani, inginer chimist, domiciliat în București, Aleea Alexandru nr. 45, trimis în judecată pentru: crimă de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d C.P.; crima de organizare și participare la organizațiunii de tip fascist, politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de uzurparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. 856 și 1108/1938.

6. Balș Alexandru, român, de 50 ani, inginer, domiciliat în București, str. Biserica Amzei nr. 3, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d C.P.; crima de organizare și participare la organizațiunii de tip fascist politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. 227 comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.M.J. și D.L. 856 și 1108/1938.

7. Macellariu Horia, român, de 53 ani, amiral în rezervă, domiciliat în București, Bl. 6 Martie nr. 95, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856 și 1108/1938.

8. Bontilă Gheorghe, român, de 44 ani, profesor, domiciliat în București, str. Caraiman nr. 30, trimis în judecată pentru: delictul de uneltiri contra ordinii sociale, prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare prev. și pen. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. Nr. 856 și 1108/1938.

9. Manu Gheorghe, român, de 45 ani, conferențiar universitar, din București, str. Mircea Vodă nr. 16, trimis în judecată pentru: crimă de înaltă trădare prev. și pen. de art. 187 C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P.; crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire prev. și pen. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P. toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 557 C.J.M. și D.L. nr. 856 și 1108/1938.

10. Petrașcu Nicolae, român, de 41 ani, profesor, domiciliat în Sibiu, str. Morilor nr. 89, trimis în judecată pentru: complicitate la crimă de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 121 C.P. și 230 C.P., comb. cu art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P.; crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P.; toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. 856 și 1108-1938.

11. Teodorescu Eugen, român, de 35 ani, de profesiune fost avocat, cu domiciliul în Constanța, str. I.G. Duca nr. 24, trimis în judecată pentru: crimă de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 190 C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare prev. și pen. de art. 209 P. III-a C.P.; complicitate la crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare prev. și pen. de art. 221 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 209 P. III-a C.P. și delictul de trecere frauduloasă a frontierei prev. și pen. de art. 267 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. 856 și 1108/1938.

12. Chioreanu Nistor, român, de 41 ani, fost avocat, cu domiciliul în Sibiu, str. I.V. Stalin nr. 49, trimis în judecată pentru complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință prev. și pen. de art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale prev. și pen. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare de art. 209 P. III-a C.P. și crima de răzvrătire prev. și pen. de art. 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și D.L. Nr. 856 și 1108/1938.

Ședința publică fiind deschisă, președintele a ordonat gârzii de a introduce pe acuzați, prezentându-se la apelul nominal în fața instanței, sub pază și fără fiare, următorii acuzați: Popp Alexandru, Mărgineanu Nicolae, Bujoiu Ioan, Gheorghiu Dimitrie, Balș Alexandru, Macellariu Horia, Bontilă Gheorghe, Manu Gheorghe, Petrașcu Nicolae, Teodorescu Eugen și Chioreanu Nistor.

Acuzații prezenți sunt asistați de apărătorii numiți din oficiu și anume: acuzatul Popp Alexandru asistat de dl. avocat Constantin Paraschivescu – Bălăceanu; acuzatul Balș Alexandru asistat de dl. avocat Grigore Dobrovici; acuzatul Ion Bujoiu asistat de dl. avocat Mihail Nicolau; acuzatul Nicolae Mărgineanu asistat de dl. avocat Mircea Manolescu; acuzatul Gheorghe Manu asistat de dl. avocat Ionel Teodoreanu; acuzatul Gheorghe Bontilă asistat de dl. avocat Manole Roman; acuzatul Dimitrie Gheorghiu asistat de dl. avocat Ana Ciobanu; acuzatul Gheorghe Manu asistat de dl. avocat Ionel Teodoreanu; acuzatul Horia Macellariu asistat de dl. avocat George Demetrescu; Nicolae Petrașcu asistat de dl. avocat Constantin Chiriac; acuzatul Nistor Chioreanu asistat de dl. avocat Ion Lucaci; acuzatul Eugen Teodorescu asistat de dl. avocat Constantin Caropol, toți apărătorii numiți de președinte, la propunerea Colegiului Avocaților Ilfov.

La apel nominal a lipsit acuzatul Maxx Auschnitt, față de care procedura este completă prin publicațiunile făcute conform legii.

Dl. procuror militar solicită judecarea în contumacie a acuzatului Maxx Auschnitt conform art. 342 C.J.M., față de care s-a îndeplinit procedura prevăzută de lege pentru termenul de astăzi.

Apărarea din partea acuzaților prezenți de acord pentru judecarea în contumacie și judecarea procesului.

Tribunalul deliberând în secret și având în vedere că procedura față de acuzatul Maxx Auschnitt este îndeplinită prin publicațiunea în „Monitorul Oficial” și afișarea la domiciliu potrivit art. 340 C.J.M.

Cu unanimitate de voturi hotărăște judecarea în contumacie a acuzatului Maxx Auschnitt în conformitate cu disp. art. 342 C.J.M. și dispune continuarea dezbaterilor.

Data și citită în ședință publică astăzi 27 octombrie 1948.

După aceasta, președintele potrivit art. 265 C.J.M., a stabilit identitatea acuzaților prezenți care au răspuns că se numesc:

1. Popp Alexandru, în vârstă de 50 ani, născut la 28 iulie 1898 în București – Ilfov, fiul lui Nicolae și al Zoe, de profesiune inginer, domiciliat în București, str. Popa Petre nr. 41, căsătorit cu Evelina, cu 1 copil, avere nu are, condamnat înainte nu a fost.

2. Manu Gheorghe, în vârstă de 45 ani, născut la 13 februarie 1903, în comuna București – Ilfov, fiul lui Ioan și Elisabeta, de profesiune conferențiar universitar, domiciliat în București, str. Ecaterina Teodoroiu nr. 14, divorțat cu un copil, avere imobiliară nu are, dar are 1600 acțiuni Letea și altele, condamnat înainte a fost la muncă silnică pe viață în contumacie în procesul B.N.R.

3. Mărgineanu Nicolae, în vârstă de 43 ani, născut la 22 iunie 1905, în comuna Obreja, jud. Alba, fiul lui Simion și al Rozaliei, de profesiune profesor universitar, domiciliat în Cluj, str. Nicolae Iorga nr. 9, căsătorit cu Eufrosina, cu 2 copii, avere una casă de locuit în Cluj, condamnat nu a mai fost.

4. Bujoiu Ioan, în vârstă de 54 ani, născut la 3 septembrie 1894, în comuna București – Ilfov, fiul lui Elie și al Mariei, de profesiune inginer, domiciliat în București str. Romană

nr. 13, căsătorit cu Ana, are 2 copii, avere 50 ha. teren stabil, și o casă în București, condamnat înainte a mai fost la amendă și în recurs pentru tentativă de trecere frauduloasă de frontieră, de Curtea din Oradea.

5. Gheorghiu Dimitrie, în vârstă de 49 ani, născut la 15 iunie 1899, în com. Goleștii Badei, jud. Muscel, fiul lui Vasile și Ortansa, de profesiune inginer chimist, domiciliat în București, Aleea Alexandru nr. 45, căsătorit cu Maria, fără copii, are avere o casă de locuit în București, str. Jules Machelet nr. 20 și 14 ha teren arabil în com. Greci – Grădiștea – Ilfov, condamnat înainte nu a fost.

6. Balș Alexandru, în vârstă de 50 ani, născut la 14 octombrie 1898, în București – Ilfov, fiul lui Gheorghe și Maria, de profesiune inginer, domiciliat în București, str. Biserica Amzei nr. 3, căsătorit cu Adina, fără copii, avere o casă în București, str. Cantili nr. 12 și în indivizie cu fratele o casă în str. Buzești și str. Știrbei Vodă nr. 76 și o pădure în jud. Prahova, com. Plopeni, condamnat înainte nu a mai fost.

7. Bontilă Gheorghe, în vârstă de 44 ani, născut la 16 aprilie 1904, în comuna Ploiești jud. Prahova, fiul lui Constantin și al Elenei, de profesiune profesor universitar, domiciliat în București, str. Caraiman Nr. 30, căsătorit cu Constanța, are un copil, avere nu are, condamnat înainte nu a fost.

8. Macellariu Horia, în vârstă de 54 ani, născut la 10 mai 1894, în com. Craiova – Dolj, fiul lui Nistor și Elena, de profesiune marinar, amiral în rez., pensionar militar, domiciliat în București, b-dul 6 Martie nr. 95, divorțat, cu un copil, avere are 1/6 dintr-o casă la Călimănești, condamnat înainte a fost, în contumacie la muncă silnică pe viață de Tribunalul Militar București într-un proces politic.

9. Chioreanu Nistor, în vârstă de 41 ani, născut la 9 noiembrie 1907, în comuna Măgina, jud. Alba, fiul lui Iacob și Anisiei, de profesiune avocat, domiciliat în Sibiu, str. I.V. Stalin nr. 49, căsătorit cu Letiția, copii nu are, condamnat la 6 luni pentru infracțiune politică în 1938 și 12 ani în contumacie pentru infracțiunii politice în 1941, la Sibiu, de către Tribunalul Militar în legătură cu rebeliunea.

10. Petrașcu Nicolae, în vârstă de 41 ani, născut la 11 noiembrie 1907, în com. Sâmbăta de Suș, jud. Făgăraș, fiul lui Vasile și al Eugeniei, de profesiune profesor secundar, domiciliat în Sibiu, str. Morilor nr. 39, căsătorit cu Livia, copii 2, avere nu are, condamnat înainte a fost, dar pentru chestiuni politice.

11. Teodorescu Eugen, în vârstă de 35 ani, născut la 26 martie 1913, în com. Brăila, jud. Brăila, fiul lui Ion și al Maria, de profesiune avocat, domiciliat în Constanța, str. I. Gh. Duca nr. 24, necăsătorit, avere nu are, condamnat înainte a mai fost.

Martorii în cauză au fost propuși de acuzare și apărare și anume: din partea acuzării: Tomescu Ștefan, Ioan Z. Gheorghe, Dumitriu Vasile, Camil Ion, Bădărău Alexandru, Tobă Ioan, Marinescu St. Nicolae, Toma Matei, Condeescu Dumitru, Hoinic Dragoș, Neagu I. Lungu, Săulescu Laura, Brancovici Mihai, Zarifopol Paul, Drăgoescu Romulus, Andrei Decebal Corneliu, Pădureanu I. Ion, Manciu Cornel, Petrescu Marin, Moisco Frantz iar din partea apărării: a fost propus de acuzatul Macellariu Horia martorul lt.colonel Plesnilă Eugen.

Grefierul a făcut apelul martorilor, răspunzând prezenți următorii martori: Gheorghe I. Ioan, Pădureanu Ion Tiberiu, Camil Ioan, Moisco Francisc, Tobă Ion, Marinescu Nicolae, Toma Matei, Dumitru Condeescu, Laura Săulescu, Zarifopol Paul, Brancovici Mihail, Neagu Lungu, Dragoș Hoinic, Andrei Decebal Corneliu, propuși din partea acuzării, lipsind martorul lt.col. Plesnilă Eugen, propus de acuzatul Macellariu Horia.

Apărarea din partea acuzatului Macellariu Horia prin dl. avocat George Dumitrescu având cuvântul declară că renunță la audierea martorului absent, cerând judecarea procesului.

Dl. procuror militar având cuvântul declară că nu-și însușește martorul apărării absent, cerând de asemeni judecarea procesului.

Tribunalul deliberând în secret, cu unanimitate de voturi ia act de declarațiile părților de renunțare la martorul absent, dispunând continuarea dezbaterilor.

Dată și citită în ședință publică astăzi 27 octombrie 1948.

S-a dat apoi citire de către primul grefier al instanței actului de acuzare și pieselor din dosar, după care citire primul președinte a pus în vedere acuzaților faptele ce li se impută și dovezile infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată.

După aceasta, primul președinte a procedat la luarea interogatoriului acuzaților separat conform art. 270 C.J.M., după cam urmează:

S-a procedat la luarea interogatoriului acuzatului Popp Alexandru, separat conform art. 270 C.J.M, ceilalți acuzați fiind scoși din sala de ședință, iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat care semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte s-a anexat la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

La orele 14, primul președinte pentru repausul judecătorilor și al acuzaților suspendă dezbaterile până la orele 17 astăzi 27 octombrie 1948 când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința din ziua 27 octombrie 1948 orele 17 p.m.

Ședința publică fiind deschisă, președintele a ordonat să se introducă acuzații care s-au prezentat în fața instanței asistați de apărătorii lor ca și în ședința precedentă, Tribunalul fiind în aceeași compunere; iar după identificarea acuzaților s-a continuat cu luarea interogatoriului acuzaților separat conform art. 270 C.J.M.

S-a procedat la luarea interogatoriului acuzatului Manu Gheorghe, separat, ceilalți acuzați fiind scoși din sala de ședință.

Răspunsurile acuzatului la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat care, semnat de acuzat, contrasemnat de grefierul instanței și vizat de primul președinte, s-a anexat la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat la luarea interogatoriului acuzatului Ioan Bujoiu separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat la luarea interogatoriului acuzatului Mărgineanu Nicolae, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

La orele 22, primul președinte pentru repausul judecătorilor și al acuzaților suspendă ședința astăzi 27 octombrie 1948 până mâine 28 octombrie 1948 ora 8 dimineța, când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința de la 28 octombrie 1948 ora 8 a.m.

După deschiderea ședinței publice, Tribunalul fiind în aceeași compunere ca și în ședința precedentă, s-a procedat în continuare, în prezența apărării la luarea interogatoriului acuzăților, separat conform art. 270 C.J.M., după cum urmează:

S-a procedat la luarea interogatoriului acuzatului Gheorghe Bontilă separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat apoi la luarea interogatoriului acuzatului Balș Alexandru, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat, semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat apoi la luarea interogatoriului acuzatului Gheorghiu Dumitru, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal, semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat apoi la luarea interogatoriului acuzatului Macellariu Horia, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat, semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat apoi la luarea interogatoriului acuzatului Chioreanu Nistor, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat, semnat de acuzat și contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

La orele 14, primul președinte pentru repausul judecătorilor și al acuzăților suspendă dezbaterile până la orele 16.35 astăzi 28 octombrie 1948, când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința din ziua de 28 octombrie 1948, orele 16.35.

După deschiderea ședinței publice, Tribunalul fiind în aceeași compunere ca în ședința precedentă, completându-se însă cu primul grefier Zorapapel Tateos, dublând de primul grefier Tudor Petrescu Joițeanu pentru a putea face față la lucrările de ședință, s-au procedat în continuare la luarea interogatoriului acuzăților separat conform art. 270 C.J.M., după cum urmează:

S-a procedat apoi la audierea interogatoriului acuzatului Petrescu Nicolae, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat, semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

S-a procedat la luarea interogatoriului acuzatului Teodorescu Eugen, separat conform art. 270 C.J.M., iar răspunsurile la interogatoriu s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin proces-verbal separat, semnat de acuzat, contrasemnat de grefier și vizat de primul președinte, anexându-se la dosarul cauzei conform art. 269 C.J.M.

La orele 19, președintele pentru repausul judecătorilor și al acuzăților suspendă dezbaterile până mâine 29 octombrie 1949 orele 8 dimineața, când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința de la 29 octombrie 1948, orele 8 a.m.

După deschiderea ședinței publice, Tribunalul fiind în aceeași componere, primul președinte a dispus introducerea în sală de ședință a tuturor acuzațiilor care s-au prezentat în fața instanței asistați de apărătorii lor ca la începutul dezbaterilor și potrivit art. 270 C.J.M., s-a dat citire de către grefierul de ședință răspunsurilor de la interogatorii ale acuzaților consemnate la dosar conform art. 269 C.J.M., asupra cărora acuzații nu au avut nimic de adăugat, declarând că răspunsurile s-au consemnat întocmai cum au fost declarate și nu mai au nimic de adăugat.

După aceasta s-a procedat la audierea martorilor propuși în cauză, în prezența tuturor acuzaților și apărării, după cum urmează:

1. Gheorghe Z. Ion, de 48 ani; inginer, domiciliat în București, str. Belgrad, nr. 10;
 2. Ion Tiberiu Pădureanu, de 40 ani, avocat, domiciliat în București, str. Marcel Andreescu, nr. 40;
 3. Camil Ioan, de 41 ani, fost director comercial la Reșița, domiciliat în București, B-ul. Gh. Coșbuc, nr. 17;
 4. Ștefan Tomescu, de 43 ani, fost funcționar, domiciliat în București, Str. Hagi Ghiță, nr. 43;
 5. Dumitru Vasile, de 46 ani, funcționar domiciliat în București, str. Belgrad, nr. 12.
- Martorii de mai sus au depus mai întâi jurământul conform art. 179 C.J.M., după ce s-a îndeplinit în privința lor dispozițiunile art. 182 C.J.M., iar depozițiile lor s-au consemnat în rezumat de către grefierii respectivi, vizate de primul președinte și contrasemnate de grefierul instanței s-au anexat la dosarul cauzei.

Orele fiind înaintate, președintele, pentru repausul judecătorilor și al acuzaților, suspendă ședința la orele 14, până la orele 16.30 astăzi 29 octombrie 1948, când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința din ziua de 29 octombrie 1948, orele 16:30.

După deschiderea ședinței publice, Tribunalul fiind în aceeași componere, s-au introdus inculpații care s-au prezentat în fața instanței asistați de apărătorii lor ca și în ședința precedentă și după identificarea lor, s-a procedat la audierea martorilor în continuare după cum urmează:

1. Romulus Drăgoescu, de 28 ani, strungar, domiciliat în București, str. C.A. Rossetti, nr. 24;
2. Petrescu Marin, de 35 ani, instalator, domiciliat în Reșița;
3. Moisco Francisc, de 38 ani, lăcătuș, domiciliat în Reșița, str. Partizani, nr. 18;
4. Tobă Ioan, de 45 ani, maior pensionar, domiciliat în București, str. Iorga, nr. 7;
5. Nicolae Marinescu, de 25 ani, student, domiciliat în Timișoara, str. Madrid, nr. 23;
6. Toma Matei, de 49 ani, pensionar militar, domiciliat în București, str. Amiral Bălescu, nr. 29;
7. Condeescu Dumitru, de 46 ani, pensionar militar, domiciliat în București, str. Grigore Mora, nr. 21;
8. Laura Săulescu, de 23 ani, studentă, domiciliată în București, str. Clucerului, nr. 29;
9. Zarifopol Paul, de 43 ani, inginer, domiciliat în București, str. Spătarului, nr. 28;
10. Mihail Brancovici, de 48 ani, domiciliat în București, str. Mircea Vodă, nr. 16;
11. Dragoș Hoinic, de 27 ani, student, domiciliat în București, b-dul Domniței, nr. 50;

12. Lungu Neagu, de 35 ani, funcționar, domiciliat în București, Calea Floreasca, nr. 52;

13. Andrei Cornel Decebal, de 29 ani, student, domiciliat în București, b-dul Bucureștii Noi, nr. 102.

Martorii de mai sus au depus mai întâi jurământul conform art. 170 C.J.M., după ce s-a îndeplinit în privința lor dispozițiunile art. 182 C.J.M., iar depozițiile lor s-au consemnat în rezumat de grefierul instanței prin procese verbale separate, care semnate de către martorii respectivi, vizate de președinte și contrasemnate de grefieri s-au anexat la dosarul cauzei conform art. 279 C.J.M.

Toți martorii au fost audiați pe rând și separat în ședință publică, cărora li s-au pus întrebări în privința acuzării și apărării.

Martorii Bădărău Alexandru, Manciu Cornel, Petrescu Marin, Mardare Socrate și Plesnilă Eugen neprezentându-se, reprezentantul Ministerului Public declară că renunță la depozițiile martorilor acuzării și nu-și însușește martorul apărării, iar apărarea declară că renunță la martorul apărării și nu-și însușește martorii acuzării absenți arătați mai sus.

Tribunalul deliberând în secret, cu unanimitate de voturi ia act de declarațiile părților de renunțare la martorii absenți și dispune continuarea dezbaterilor.

Data și citită în ședință publică astăzi 29 octombrie 1948.

Orele fiind înaintate, președintele pentru repausul judecătorilor și al acuzaților, suspendă ședința la orele 19.30 până în ziua de 30 octombrie 1948, când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința din ziua de 30 octombrie 1948, orele 8 a.m.

După deschiderea ședinței publice, Tribunalul fiind în aceeași compunere, s-au introdus acuzații care au fost identificați și asistați de apărătorii lor ca și în ședința precedentă.

Nemaifiind martori și nemaicărându-se de vreuna din părți aducerea și audierea vreunui martor sau informator, prim președintele Tribunalului Militar a dat cuvântul reprezentanților Ministerului Public.

Dl. procuror mil. col. Stanciu Constantin având cuvântul, a fost ascultat în dezvoltarea mijloacelor sprijinitoare acuzațiunii, susținând vinovăția acuzaților și care a arătat să dezbaterile acestui proces au făcut cunoscută dușmănia claselor exploatoare și a cercurilor imperialiste străine împotriva poporului român, împotriva statului popular și că țara întreagă a luat cunoștință de crimele săvârșite de acești acuzați exponenți ai fostelor clase stăpânitoare exploatoare pe care le-au pus la cale împotriva poporului nostru muncitor, împotriva Patriei noastre, împotriva Republicii Populare Române și că dezbaterile au arătat că nu există nicio crimă pe care acuzații aflați în slujba serviciilor de spionaj ale țărilor imperialiste să nu fi conceput, pregătit și executat prin subminarea Regimului nostru de Democrație Populară, cu scopul de a restaura vechiul regim de exploatare și asuprire, regimul burghezo-moșieresc.

În continuare, dl. procuror militar arată că din recunoașterile acuzaților și din depozițiile martorilor s-a stabilit că această activitate criminală a acuzaților a început odată cu începutul lichidării vechiului regim și cu începutul construirii unui stat cu adevărat democratic, un stat popular. S-a constatat că activitatea criminală a acuzaților a început îndată după 23 august 1944 când prin lovitura dată de Armatele Sovietice trupelor hitleriste de pe frontul de la Iași, țara noastră a fost eliberată și când sub presiunea maselor populare a fost alungat regimul fascist al lui Antonescu.

Că așa cum se vede din mărturisirile acuzaților și din depozițiile martorilor, burghezia și moșierimea din țara noastră înconjurată de cercurile imperialiste anglo-americane și-au început acțiunea lor criminală, urzind la început o plasă de minciuni și calomnii împotriva maselor muncitoare, împotriva conducătorilor ei, pentru a micșora încrederea poporului muncitor în lupta pentru un trai mai bun, pentru un regim cu adevărat democratic.

Dl. procuror militar arată că pe măsură ce poporul nostru își lua soarta în propriile sale mâini, reprezentanții claselor exploatoare treceau de la o activitate ascunsă, subversivă, la complot, la terorism, la sabotaj și spionaj. În această activitate dușmănoasă și criminală se regăseau la un loc foștii moșieri care trăiseră de pe spinarea țărănimii noastre, marii industriași care exploatau sângeros pe oamenii muncii, criminalii de război fasciști, cu cugetul încărcat de nenumărate crime, rămășițele legionare profesioniști ai crimei, slugi plătite ale Gestapoului și apoi ale spionajului american, toate lepădăturile și scursurile unei societăți bazate pe jaf, pe crimă și înșelăciune.

Trecând la prezentarea acuzaților, dl. procuror militar arată că din actele dosarului și din chiar declarațiile acuzaților aceștia sunt:

– Popp Alexandru, inginer, fost director general la Reșița, a fost reprezentantul societății într-o serie de consilii de administrație în care Reșița era interesată, a fost în consiliul de administrație al Soc. Astra, fost președinte al Societății Navale Galați, fost în consiliul de administrație al Soc. Mărgineanca, fost în consiliul de administrație al U.G.I.R.U.-ului, fost sprijinitor al regimului Antonescu, fost legionar.

– Bujoiu Ioan, inginer, fost director general al Soc. Petroșani, fost proprietar al Soc. Lupeni, fabrică de produse metalurgice, fost în consiliul de administrație al Soc. Petroșani, Lupeni, Vlahița, Viscoza, fost de două ori ministru în guvernul Tătărescu în timpul dictaturii fostului rege Carol al II-lea.

– Balș Alexandru, inginer, fost la întreprinderea Astra Română – Câmpina, fost la Soc. Petroșani subdirector tehnic, director și apoi director general în locul lui Bujoiu.

– Gheorghiu Dimitrie, inginer, fost director general al Soc. Creditul Minier.

– Mărgineanu Nicolae, fost profesor la Cluj, epurat pentru atitudine antidemocratică, fost la Reșița, iar pentru activitate antiromânească a fost numit profesor la Colegiul Bard din New York.

Bontilă Gheorghe, fost profesor.

O altă grupă este grupa legionarilor asasini și spioni de profesie, acei care mai înainte au vândut țara Gestapoului german, iar acum încercau să vândă țara imperialiștilor anglo-americani. Acei care au ars soldați români cu petrol, cei care slugăriseră pe capitaliști și stau smirnă în fața lui Auschnitt și Bujoiu pentru a-și primi solda prețul serviciilor aduse exploatatorilor împotriva muncitorilor și țăranilor, acei care au venit în țară pe calea aerului transportați de avioane germane cu misiunea de a constitui bande teroriste, a organiza comploturi în spatele armatei române care lupta pentru eliberarea Ardealului. Aceștia sunt legionarii Petrașcu Nicolae, Chioreanu Nistor, Teodorescu Eugen și Manu Gheorghe.

Apoi Macellariu Horia fost amiral, om antonescian epurat din armată pentru atitudine antidemocratică, implicat în procesul „Sumanelor Negre” cu generalul Aldea și condamnat în contumacie la muncă silnică pe viață.

Șeful tuturor acestora era Max Auschnitt, fost stăpân la Reșița, fost acționar la Uzinele Hunedoara, interesat de capital în industria fierului Goldemberg, în industria româ-

nească, proprietar de exploatare de păduri în Banat și Moldova, interesat în Magazinele Unite Socomet, interesat de fabricile de zahăr și comerțul bancar din țară, coproprietar la Monaco, Wichkers și Westminster Bank. În America fiind coproprietarul Soc. de Credit și investițiuni și coproprietarul întreprinderii Trading Company for Orient.

Dl. procuror trecând apoi la faptele acuzațiilor arată că acest complot începe chiar din vremea când masele populare descătuseate porniseră cu avânt să cucerească noul regim democratic, să construiască o Românie liberă și independentă, iar nu de la acea masă de la marea finanță.

Acuzații au început chiar imediat după 23 august 1944 să răspândească o serie întreagă de calomnii, anecdote și bârfeli mincinoase transmise de la om la om, de la grupă la grupă, cu un scop bine determinat, acela de a produce dezorientarea în masele muncitoare, de a produce neîncredere în conducătorii acestora. În această privință arată că acuzatul Bujoiu a declarat: „În toamna anului 1944 am pornit o acțiune ce tindea la crearea unui curent de opinie publică ostil partidelor muncitorești și în special Partidului Comunist Român”, iar acuzatul Gheorghiu Dimitrie, confirmând declarația a spus: „În toamna anului 1944 pe timpul când eram director general la Soc. Creditul Minier am început o acțiune ostilă mișcării muncitorești, în special ostilă Partidului Comunist Român.” Scopul era de a asigura conducerea țării prin intermediul unuia din vechile partide sau o coaliție a acestora cu Partidul Social-Democrat așa cum era reprezentat de Titel Petrescu. Această activitate avea deci un caracter subversiv deoarece la baza ei se găseau așa-numitele grupe de rezistență care mai târziu, după cum se va arăta în acest rechizitoriu, aveau să se transforme în grupe de luptă, trecând la acțiune pe teren.

Dl. procuror militar arată apoi că încă înainte de 6 martie 1945 se găseau în țară grupe dușmane poporului muncitor și anume: partidele zise legale ale lui Maniu, Brătianu și Titel Petrescu, care duceau o luptă fătisă de subminare a acțiunii de organizare a muncitorimii și a luptei pe care muncitorimea o ducea în fruntea maselor populare, iar pe de altă parte aceste grupe așa-zise de rezistență și a căror activitate este aceea care face obiectul acestui proces.

Când la 6 martie 1945 masele populare aduc și impun la cârma țării guvernul democratic, forma de manifestare a acuzațiilor din acest proces se schimbă imediat, astfel că din grupele de transmitere de calomnii se transformă în grupe de acțiune subversivă, amintind că partidul condus de Maniu organizase grupele subversive care au fost descoperite și judecate în 1947 la procesul respectiv.

Astfel, dl. procuror militar arată că cei de la marea finanță despre care s-a vorbit așa de mult găsește în ființă aceste grupe. Această masă de la marea finanță era masa la care erau de față reprezentanții moșierimii și burgheziei românești, chemate de către agenții cercurilor imperialiste anglo-americane să-și unească eforturile pentru răsturnarea încă din fașă a regimului pe care poporul și-l dorea. La această masă au participat Melbourne, Popp Alexandru, Mărgineanu Nicolae și alții. Aici s-au trasat obiectivele și aici Max Auschnitt și Melbourne, după ce mai înainte luase contact cu Iuliu Maniu, C. Brătianu și Titel Petrescu, au trasat obiectivele burgheziei românești.

Din declarațiile acuzațiilor rezultă că cu această ocazie Melbourne a declarat că este al doisprezecelea ceas pentru burghezia românească și că ea să înțeleagă că trebuie să participe efectiv pentru a sprijini acțiunea grupurilor subversive care la momentul oportun să intervină cu forța pentru răsturnarea regimului democrat, insistând că burghezia

românească are datoria să finanțeze masiv partidele conduse de Iuliu Maniu, C. Brătianu și Titel Petrescu pentru a duce cu efect lupta împotriva regimului, iar pentru a produce dezorientare, burghezia românească are datoria să treacă la acte de sabotaj economic și financiar, iar în plus vârfurile burgheziei au datoria să contribuie cu informațiuni cât mai simple pentru că atât grupurile subversive cât și cercurile imperialiste ale unor state străine să fie bine informate asupra tot ceea ce se petrece în țară. Acestea au fost obiectivele trasate la masa de la marea finanță.

Trecând apoi la acțiunea grupelor, arată că toate au mers împreună iar pentru asigurarea unei complete conspirativități organizarea era piramidală de sus în jos și anume grupuri mici de câte 4-5 oameni comandați de un șef care nu cunoștea pe nimeni altcineva decât pe șeful lor superior, care la rândul său cunoștea un singur șef, astfel că în cazul unei descoperiri a unui grup ei s-ar fi desprins în piramidă fără a se putea descoperi restul.

Arată că în această privință acuzatul Macellariu a declarat că șeful avea legături în sus, iar grupurile nu aveau voie să se cunoască între ele și că a primit de la Bujoiu instrucțiuni, care a denumit forma de organizare „spic”. În același fel arată și acuzatul Gheorghe Manu în instrucțiunile generale că orice mișcare secretă ierarhică este de tip piramidal, fiecare element al ei fiind în legătură numai cu subordonații și cu șeful direct. Pe acest sistem organizatoric, pe baza indicațiilor date de agenții străini iau ființă două grupări mari Popp și Bujoiu. Aceste două grupe și-au asigurat o conspirativitate și instrucțiunile spuneau că în principiu trebuie evitată orice corespondență sau rapoarte scrise. Dacă totuși contactul se face lateral prin curier sau radio, corespondențele trebuie să fie făcute prin prescurtări, semne convenționale, în niciun caz nu se vor da nume clare. Se vor evita convorbirile telefonice pentru tot ceea ce privește mișcarea.

În plus, acuzatul Macellariu a declarat: „Având în vedere situația, subsemnatul am propus pentru a lua contactul în cazul dispariției noastre să stabilim niște persoane neutre de organizație pe care le-am numit „far” și unde să ne căutăm unii pe alții. Semnul de recunoaștere era o monedă de 5 lei, iar răspunsul un ac de siguranță. Pentru grupele inferioare semnele de recunoaștere erau „vin de pe Caraiman”; „Soarele răsare dimineata”, utilizate de gruparea Bontilă. În acest fel grupările cresc și se dezvoltă până la procesul conducătorilor național-țărăniști în frunte cu Iuliu Maniu, Mihalache și ceilalți.

După descoperirea și strivirea activității subversive a fostului complot Maniu condus tot de reprezentanții cercurilor imperialiste s-a produs la început panică și dezorganizare pentru ca apoi imediat să se treacă la o nouă și mai serioasă organizare. Șefii străini compromiși în procesul Maniu trebuie să părăsească țara, au avut grijile ca să lase înlocuitorilor lor conducerea comploturilor și a organizațiilor subversive și în adevăr plecând Melbournii i-a lăsat conducerea lui Leverich, avertizând în prealabil pe subordonații cărora le-a atras atențiunea asupra necesității intrării grupurilor teroriste, întăririi conspirativității, reasigurării că ajutorul extern va veni la timpul oportun.

În această privință, acuzatul Popp a declarat: „Împreună cu Mărgineanu ne-am prezentat la Melbourn de față fiind și Leverich. Melbourn mi-a comunicat că legătura de aci înainte între noi și Wahingthon va fi făcută prin Leverich. Trebuie însă ca noi să luăm măsuri ca să nu se mai întâmple ceea ce s-a descoperit în privința lui Hamilton. În procesul Maniu când acte strict confidențiale au fost descoperite de Siguranța Statului Român.”

Subordonații trec imediat la executarea celor ordonate, de data aceasta sub comanda lui Popp care ia locul lui Maniu. În această etapă se urmărește adunarea tuturor grupe-

lor chiar a celor răzlețe și coordonarea activității lor. De aici înainte activitatea grupelor devine și mai subversivă, legătura se face cu mai multă discreție. Planul de acțiune capătă însă forme concrete. Din acest punct de vedere, acuzatul Mărgineanu a declarat: „Până la parașutarea armamentului și trupelor, formațiunile noastre armate trebuiau să atace depozitele de armament, podurile și tunelele, să ocupe ministerele și instituțiile, să treacă la atentate împotriva actualului Guvern, să organizeze o poliție de siguranță”, iar acuzatul Popp confirmând cele declarate de Mărgineanu, a declarat: „Grupele teroriste trebuiau să dezorganizeze traficul feroviar, să atace principalele noduri de comunicație, să organizeze o poliție de siguranță, să ocupe aerodromurile și terenurile de aterizare pentru asigurarea parașutărilor și debarcării de cadre aeropurtate și să instaleze noul guvern.”

Același plan identic se găsește și la grupa Bejoiu și în această privință acuzatul Balș a declarat: „La momentul anunțat urma ca în diferite regiuni ale țării să se provoace dezorganizarea traficului feroviar, dezorganizarea funcționării aparatului de stat, prin atacarea instalațiilor feroviare, a instituțiilor publice și în general a centrelor vitale.

De asemenea, trebuiau atacate depozitele militare cuprinzând armament, munițiuni, carburanți, medicamente și alimente.”

Acuzatul Gheorghe Manu dăduse chiar obiective nominale, astfel că din acest punct de vedere el depășise pe ceilalți acuzați pentru că a pășit la organizarea în detaliu, nominală a atribuțiilor celor de sub ordinele lui. Desigur, complotul astfel organizat își fixase scopurile și este de la sine înțeles că un astfel de complot fără asigurarea unui armament suficient este ineficace. În această privință, Manu a declarat: „Șefii locali primise dispozițiuni să caute armamentul rămas în diferite locuri în urma războiului și fiecare membru în parte să îngrijească de armamentul său personal cu minimum de muniții.” Tot el declară despre armamentul din garsonierele unor aderenți.

Referitor la aceasta martorul Pădureanu din grupul Popp a declarat: „În ceea ce privește înarmarea, aceste formațiuni posedau arme albe provenite din luptele de la 23 august, din timpul rebeliunii legionare, de la generalul Rădescu și o parte cumpărate de la subofițerii deblocați care le vindeau Partidului Țărănesc pe prețuri derizorii. Un stoc de arme albe le procurase un inginer Iliu de la atelierele din Brașov care au fost distribuite pe oameni.”

Asemenea declarații a făcut și martorul Tobă care confirmă că grupurile dispuneau de suficiente arme de foc și arme albe și deci se văd grupele organizate și bine înarmate cu scopuri bine definite.

Dl. procuror militar arată că s-a văzut modul de organizare, conducere, conspirativitate, plan de acțiune și înarmare și că este de la sine înțeles că toate acestea comportau un masiv sprijin financiar. Sarcina aceasta a revenit tot conducătorilor Max Auschnitt, Ion Bujoiu și Alexandru Popp din fondurile întreprinderilor conduse de ei strânse prin speculațiuni la bursa neagră. Astfel, acuzatul Ion Bujoiu a declarat: „Pe la mijlocul lunii noiembrie 1946 dr. Bontilă m-a pus în contact cu principalul său colaborator maior Tobă Ion. Din dispoziția mea s-a dat maiorului Tobă 70 milioane lei în câteva rate, în scopul ca să organizeze și să echipeze câteva centre regionale ale organizației conduse de Bontilă.” Martorul Tobă a confirmat acestea.

Apoi acuzatul Balș a declarat: „Inginerul Bujoiu mi-a încredințat administrarea unui fond secret al Soc. Lupeni, rezultat din supraprețurile vânzărilor la negru. Acest fond

varia lunar atingând 2 miliarde lunar în preajma stabilizării. Inginerul Bujoiu îmi da dispozițiuni să fac diferite plăți la partidele politice sau la persoanele care activau în grupările subversive împotriva regimului.”

Martorul Păduceanu a declarat: „Nu pot preciza în general cam ce sumă am primit pentru toate aceste formațiuni înarmate, știu însă că cea mai mare sumă a fost egală cu valoarea a 10 medalii înainte de alegeri și apoi suma ajungând la 35 milioane lei.” Iar un alt martor Tomescu Ștefan a declarat: „Sume diverse am primit de la Popp totalizând aproximativ 1 miliard lei până la stabilizare și 300 000 lei după stabilizare, deosebit de aceasta mi-a mai dat în noiembrie 1947 10 monezi aur și 100 bancnote a 1 dolar.”

Astfel se vede că finanțarea grupelor s-a făcut din plan asigurată de Max Auschnitt și Bujoiu și pentru că am ajuns la capitolul financiar din planul inițial trasat de Melbourne, trebuie spus că în afară de finanțarea grupelor înarmate urma ca partidele istorice ca și grupele subversive să fie masiv finanțate de burghezia românească. Această finanțare s-a făcut așa cum arată la grupele subversive.

Trecând apoi la explicarea sumelor ce s-au plătit partidelor istorice, arată că din declarația acuzatului Balș rezultă că s-au plătit pentru campania electorală din 1946 Partidului Național-Țărănesc Maniu 50 milioane lei. Din alt fond s-a plătit Partidului Național Liberal aceeași sumă și dintr-un alt fond s-a plătit lui Titel Petrescu tot aceeași sumă. Ulterior, în primăvara anului 1947, s-a plătit 200 milioane pentru Maniu prin Radovan și Partidului Național Liberal prin V. Brătianu; iar din declarațiile acuzatului Popp reiese că s-a plătit numai lui Maniu și Brătianu 3 miliarde lei în prima jumătate a anului 1947, iar în 1946 se plătește prin Roxin la ordinul lui Auschnitt 1 miliard lei.

Toată această activitate subversivă și complotistă a acuzaților era inspirată, îndrumată și condusă de către cercurile imperialiste prin reprezentanții lor și aceasta s-a demonstrat cu prisosință în procesul Maniu în 1947 și declarațiile acuzatului Popp și Mărgineanu, care recunosc că au primit instrucțiuni din afară cum să organizeze și să subvenționeze aceste grupuri teroriste. Acuzații văzând că nu este posibil ca activitatea grupurilor să fie dusă cu puținele lor mijloace în armament, echipament și munițiuni, au primit asigurări formale de la cercurile imperialiste că la momentul oportun vor primi și armamentul respectiv.

S-a stabilit din actele dosarului și din dezbaterile orale că acuzații erau în legătură cu reprezentanții puterilor străine încă înainte de procesul lui Maniu, iar după acest proces nu numai că nu au întrerupt aceste legături ci, din contră, le-au întărit și au căzut de acord asupra realizării planului loviturii de stat cu sprijin din afară; procurării de armament, echipament și fonduri pentru organizațiile subversive, săvârșire de acte de sabotaj; activități de spionaj în folosul serviciului de spionaj american și englez.

În legătură cu interesele puterilor imperialiste, acuzatul Popp a declarat: „Interesele americanilor era menținerea inflației în anumite sectoare, inevitabil legate de prezența comerțului, menținerea unui teren liber pentru investiții, piața de desfacere, oferind în Țara Românească o rentabilitate mai mare pentru capitalul american decât la el acasă; iar în legătură cu interesele acuzaților din acest proces tot acuzatul Popp a declarat: „Pentru partidele istorice și conducătorii lor a existat siguranța că numai prin reîntoarcerea la vechiul regim posibilă numai prin sprijinul american, partidele vor mai putea exista, menținând astfel privilegiile anumitor pături sau categorii de oameni, din care categorie făceau parte cadrele conducerii ale acestor partide”; și mai departe, acuzatul Popp a spus: „Pentru mine și pentru ceilalți conducători ai acțiunii din categoria mea mobilul îl forma

convingerea că numai prin menținerea vechiului regim ne vom putea menține situația avută și felul nostru de viață, iar pentru unii dintre noi se oferea posibilitatea de a ajunge capitaliști cu avantajile respective.”

Cu privire la aceasta, acuzatul Bujoiu a declarat: „Convingerile noastre care au dus la desfășurarea întregii noastre activități subversive erau în concordanță cu concepțiile politice anglo-americane.”

Din cele arătate se vede concret interesele urmărite de puterile imperialiste și de cercurile capitaliste din țară. Aceste motive i-au determinat ca după procesul Maniu să-și pună toate speranțele și tot sprijinul în aceste legături care trebuiau întărite pentru atingerea scopurilor lor.

În sprijinul acestei teze, acuzatul Popp a declarat: „Paralel cu dirijarea americanilor, englezii au fost informați asupra acțiunii subversive, a dezvoltării și rezultatelor ei atât de mine cât și de Auschnitt prin Ștefănescu, englezii prin Ștefănescu au transmis și îndrumări în privința organizării acestei mișcări.”

Deci îndrumările și conducerea grupelor complotiste se făceau de cercurile imperialiste anglo-americane indirect prin Auschnitt care se bucura de toată încrederea acestor cercuri, direct de Popp și Bujoiu, mai ales că Popp fusese numit director general la Reșița de către Auschnitt. Această conducere se făcea direct prin reprezentanții oficiali ai acestor state și ea s-a manifestat de-a lungul întregii activități a grupelor subversive, începând cu masa de la marea finanță până în momentul arestării.

În legătură cu aceasta s-a stabilit că unii din acuzați avuseser aranjate întrevederi chiar în ultima zi cu reprezentanții americani, însă arestarea lor a făcut să nu mai aibă loc aceste întrevederi.

Asupra legăturilor reale și concrete, asupra dirijării acțiunii de către aceste cercuri, asupra promisiunilor sprijinului efectiv ce trebuie dat complotiștilor declarațiile următoare ale acuzaților sunt concludente și anume: acuzatul Balș Alexandru a declarat: „Inginerul Gheorghiu a luat legătura cu următoarele persoane din Misiunea Engleză Masterson, Young și col. Lowell. Știu că d-lor Young și Lowell le-a vorbit Gheorghiu despre existența grupurilor subversive; aceștia au arătat interes în legătură cu cele spuse de Gheorghiu și a recomandat multă discreție.” Apoi acuzatul Popp a declarat: „Englezii au fost informați prin col. Young și prin mine. În 1946 am cerut echipament și în special mijloace de comunicație, iar cu ocazia întrevederii Melbourne-Mărgineanu, Leverich, acesta i-a asigurat că la timpul oportun ei vor primi sprijinul necesar.”

În această privință, acuzatul Mărgineanu referindu-se la împrejurările stabilirii legăturilor cu Leverich urmașul lui Melbourne a declarat „După arestarea conducătorilor P.N.Ț. în legătură cu fuga de la Tămădău, într-o întvedere avută cu Popp și subsemnatul Melbourne la el acasă, în prezența lui Leverich, Melbourne mi-a comunicat că pe viitor legătura între noi și Washington legătura o va face Leverich. Totodată mi-a comunicat că pe viitor întâlnirile să fie secrete, deci nu lalegație sau club, restaurant, ori casele noastre, ci în locuințe mai puțin observate.”

Despre legăturile cu reprezentanții statelor imperialiste nici acuzatul Gheorghe Manu nu este străin; aceste legături erau foarte mult menajate de către complotiști, ei scoțând învățăminte din decoperirea complotului Maniu și deci sunt mai precauți.

În instrucțiunile date grupurilor sale subversive acuzatul Manu spune „Legăturile cu străinii și străinătatea trebuie luate și păstrate cu cea mai mare prudență. Dacă străinul

cu care s-a luat legătura este un membru al misiunilor diplomatice, trebuie luată o extremă măsură de conspirativitate. Cu atât mai mult dacă este american sau englez.” Și mai departe, instrucțiunile prevăd: întâlnirile nu vor avea loc în niciun caz într-un loc public, nici în birourile misiunii, ci acasă la străini sau într-o casă prietenă, într-un bloc, dacă se poate cu mai multe apartamente; de preferință seara.”

Acuzații, spune mai departe dl. procuror militar, erau permanent frământați de gândul ajutorării care trebuia să le vină din afară și în special din punct de vedere al armamentului. În acest sens, reprezentanții oficiali ai cercurilor imperialiste pentru a vedea nevoile acestea participă efectiv la ședințele conspirative ale acuzaților.

În această privință, acuzatul Bujoiu Ioan a declarat „La ședința la care a luat parte dl. Sheea am arătat d-lui Sheea că acțiunea grupelor nu poate în niciun caz reuși prin mijloacele noastre interne și că fără ajutor și sprijin din partea americanilor, aceste grupe nu pot trece la acțiuni cu sorți de izbândă. Dl. Sheea a luat notă promițându-ne că va comunica această cerere a noastră locului în drept.”

Tot referitor la aceasta, acuzatul Gheorghe Manu a declarat „Ajutorarea cu armament, munițiuni, echipament și tehnicieni se va face în momentul intrării în acțiune de către puterile occidentale și chiar pregătirea din timp a unei ajutorări a fost o problemă care m-a preocupat de la început. Am deschis-o cu toți anglo-saxonii cu care am avut contact mai prelungit, adică cu Shea, Stevens, Lowell. Dl. Watson îndată ce a aflat prin Hodoș că avem mișcare subversivă, mi-a cerut o întrevvedere specială pentru a mă întreba asupra organizării, forța numerică aproximativă și organizarea unităților acestora.”

La această întrevvedere, Manu a primit de la Watson următorul răspuns: „Important este să știm unde sunt. Înțelegeți ca să nu nimerim alături și să nu vină degeaba.” Și Manu a adăugat: „Din gestul cu care întovărășea cuvintele se înțelegea că este vorba de ajutoare prin parașutare.” Chestiune care a fost completată prin declarația acuzatului Popp care a spus: „Armamentul și echipamentul vor fi asigurate de americani prin parașutare la locuri dinainte stabilite.”

De asemenea și acuzatul Mărgineanu cu privire la aceasta a declarat: „În privința armamentului de la americani, în discuția cu Dl. Leverich, am fost asigurat că în caz de conflict, la momentul pe care-l vor socoti oportun, vor parașuta armament și trupe pentru lupta armată contra guvernului. Discuțiile cu Leverich au avut loc în ianuarie și februarie 1948, prima ținută acasă la Fergusson și a doua la locuința secretarei lui Leverich d-ra Kohler în str. Dionisie de față fiind Popp, Leverich și subsemnatul.” La fel sunt și declarațiile acuzatului Chioreanu în privința asigurării cu armament la timpul oportun.

În acest scop, complotiștii recunoșteau terenurile de aterizare și parașutare cum a declarat martorul Tobă care a recunoscut terenuri în jurul Sibiului și acuzatul Manu care a recunoscut terenuri în jurul gării Moinești la cota 180,3 km vest de gară.

Legăturile din exterior nu se reduc numai la aceasta ci fiecare grupă în parte caută și alte legături decât cele cu reprezentanții statelor imperialiste din țara noastră. Astfel, grupul acuzatului Bujoiu s-a adresat trădătorului Rădescu prin două mesagii care amândouă formau la un loc unul singur. Acuzatul Bujoiu a reprodus din memorie cuprinsul mesagiului astfel: „În partea finală a mesagiului, noi arătăm g-ralului Rădescu că, pentru a trece la realizarea scopului nostru, pentru a răsturna prin forță regimul actual, ne sunt necesare instrucțiunile sale. În acest scop rugăm pe g-ralul Rădescu să ia instrucțiunile necesare de la americani, cerând totodată de la aceștia date privitoare la epoca unei even-

tuale deslănțuiri a unui nou conflict. De asemenea, cerem g-ralului Rădescu să obțină de la americani ajutoarele necesare nouă în materiale de luptă, armament și munițiuni, aparate de transmisiune și fonduri.” Acest mesaj a fost trimis de acuzatul Gheorghiu după ce toți acuzații îl semnaseră, col. Lowell, atașat militar al Misiunii Americane în România. Pentru a asigura conspirativitatea mesajului propriu-zis s-a semnat cu numele Gelu și a doua parte a mesajului era explicarea cuvântului Gelu, adică aducerea la cunoștința g-ralul Rădescu cine sunt semnatarii acestui mesaj trimis lui și astfel s-a trimis a doua scrisoare, iar sub explicațiile cuvântului Gelu erau arătați semnatarii Bujoiu, Macellariu, Gheorghiu și ceilalți.

În continuare, dl. procuror militar arată că în anul 1948, către primăvară, complotul luase forma completă, iar ședințele de comitet se țineau cu regularitate, cam la această dată făcându-se și numărătoarea efectivelor. Totodată, hotărându-se trimiterea unui emisar al lor în străinătate cu dublul scop: pe deoparte, ca trimis al grupului Bujoiu din care făceau parte, Gheorghiu, Balș, Bontilă și Macellariu, spre a lua legătura cu exteriorul, a arăta activitatea lor și a urgenta primirea ajutoarelor respective și al doilea scop era unificarea tuturor trădătorilor aflați în străinătate în vederea aceleiași scop inclusiv pe Horia Sima.

Pentru primul scop au hotărât să trimită pe acuzatul Gheorghe Manu, iar pentru al doilea scop pe acuzatul Petrașcu care avea mandat să convingă pe trădătorul Horia Sima să se încadreze și el în această activitate condusă de cercurile imperialiste și coordonată în exterior de trădătorii din afara țării.

Pentru această plecare, acuzatul Manu Gheorghe a solicitat ajutor pe deoparte de la englezi și pe de altă parte de la americani și a primit asigurări de la Lowell în numele Misiunii Americane și de la Watson în numele Misiunii Engleze, că îi vor facilita corespondența între grupele subversive al lui Manu dinăuntru și între fugarii din afară și invers.

Plecare acuzatului Gheorghe Manu n-a avut loc întrucât a fost arestat.

Pregătirile complotului ajungând în faza finală de coordonare, acuzații pășesc și la întocmirea unor proiecte de legi ce urmau să fie aplicate imediat ce lovitura de stat s-ar fi produs, dar activitatea organizatorică a complotului nu se termină aici; în urma măsurilor luate de guvernul R.P.R., în urma rezultatelor obținute la lupta permanentă a poporului muncitor, în urma stabilizării, sursa fondurilor acuzaților a început să scadă și atunci grupele respective pentru a-și continua activitatea lor criminală aveau absolută nevoie de finanțare.

Finanțarea grupelor subversive necesitând fonduri mari, iar operațiunile la negru nemaiputând fi realizate s-au adresat după ajutor financiar reprezentanților americani și englezi din România în martie 1948 miniștrilor plenipotențari Schonfeld și Holman cu o scrisoare, iar cu a doua scrisoare către Melbourne și Berry prin care solicită un ajutor sub formă de împrumut, care așa cum a declarat acuzatul Mărgineanu era în orice condițiuni și pe care împrumut atât partidele cât și principalele instituții economice bancare și industriale urmau să-l garanteze în sensul că va fi plătit de statul român după răsturnarea actualului regim.

Ei trebuiau să primească o serie de semnături de la reprezentanții marii industrii și ai fostelor bănci, care să garanteze împrumutul ce se va plăti ulterior de către stat, adică bani împrumutați în contul poporului muncitor, pentru a fi lovit poporul muncitor în interesele lui, bani care să fie plătiți apoi străinătății tot pe spatele poporului muncitor.

Comitetul de coordonare împreună cu reprezentanții statelor străine au alcătuit lista unui așa-zis guvern care urma să fie trimisă spre aprobare lui Rădescu. Acest guvern al

trădării naționale avea să vândă independența și suveranitatea țării, era merit să se instaureze în momentul când lovitura de stat s-ar fi produs.

Modul cum a fost alcătuit acest guvern reiese din declarația lui Mărgineanu care declară: „Una din funcțiunile principale ale comitetului de unificare era stabilirea unei liste a viitorului guvern care să fie transmisă prin Leverich, grupului din afară condus de Rădescu, pentru a face ultimile observații” și mai departe acuzatul Mărgineanu arată „Într-o convorbire cu Leverich, cu Popp și subsemnatul din ianuarie sau februarie 1948, Leverich a fost pe deplin de acord cu noi că persoana g-ralului Rădescu este cea mai chemată pentru președinția acestui guvern.”

Lista acestui guvern al complotiștilor a fost alcătuită din ianuarie și are următoarea compunere: președinția Consiliului de Miniștri și ministru de Interne Rădescu; vicepreședinte și ministru al Economiei Naționale Alexandru Popp; ministrul Finanțelor și B.N.R. Romniceanu; ministrul Apărării Naționale g-ral Mardare; ministrul Marinei amiral Gheorghiu; ministrul Aviației c-dor Popp; ministrul Externelor Titel Petrescu; ministrul Muncii Adrian Dumitriu; ministrul Educației N. Mărgineanu; ministrul Justiției Bentoiu; ministrul Lucrărilor Publice col. Petrescu; ministrul Sănătății Dr. Iuliu Hațieganu; V. Munteanu.

Grupul acestui guvern criminal, după cum a reieșit din declarația lui Mărgineanu și a altor acuzați trasase și prima etapă a guvernării și că din depozițiile martorilor a reieșit că scopul acestui guvern era anularea întregii legislații după 6 martie 1945 încoace și aducerea României în sfera de influență U.S.A., prefăcând-o într-un instrument docil al imperialismului american. Legile principale care trebuiau anulate erau legea reformei agrare, legea de naționalizare a Băncii Naționale, legea sindicatelor, legea reformei justiției și a criminalilor de război.

Dar organele puterii populare din R.P.R. au pus capăt acestor crime plătuite împotriva R.P.R. și a poporului român și o parte din miniștrii guvernului propus se găsesc în boxa acuzaților în acest proces.

Mai departe, dl. procuror militar arată că în cursul dezbaterilor au fost descoperite în sarcina acuzaților și alte crime de aceeași gravitate evidențiate prin declarațiuni și documentele de la dosar. Susține că s-a descoperit că acuzații Bujoiu, Popp, Manu, Balș, Macellariu, Gheorghiu, Petrașcu și Chioreanu au organizat timp de mai mulți ani și strâns informațiuni ce constituiau secrete de stat, transmitându-le reprezentanților Statelor Unite, arătând că ei se fac vinovați de crima de înaltă trădare.

Arată că organizând această vastă rețea de informații în a cărei plasă erau cuprinse toate compartimentele de activitate: politică, economică, financiară, socială și militară, având agenți în toate aceste ramificații, făcând și personal acest serviciu de spionaj ei au remis agenților străini informațiuni din toate aceste domenii, iar grupa legionarilor condusă de Petrașcu care avea același scop și același program n-a luat legătură directă cu reprezentanții statelor imperialiste în interior, această grupă avea legături în exterior cu șefii serviciilor de spionaj american de la Salzburg și a făcut acest serviciu de spionaj, prin omul special, agentul plătit al acestuia, acuzatul Eugen Teodorescu, care în acest scop a trecut clandestin frontiera în mai multe rânduri, ducând informațiuni de spionaj atât cele obținute personal cât și de la rețeaua de agenți.

Organizațiile acestea subversive arătate în organizarea complotului pe lângă odiosul lor scop de răsturnarea prin forță a actualului regim aveau și criminala misiune de agenți

informatori ai acuzaților care la rândul lor le furnizau agenților străini. Misiunea lor de informatori era permanentă iar păienjenişul acesta de sustragere de documente și acte secrete era suprapus grupelor subversive, ele formând în același timp și izvorul de informații.

În instrucțiunile date de acuzatul Manu în această privință se arată: „Asigurarea unei informații cât mai bune va fi misiunea permanentă cea mai însemnată în cursul perioadei de pregătire. Aceste informații curente se pot trage din observațiile de toate zilele ale tuturor oamenilor mișcării”, citat care ar părea vag, dar precizează mai departe compartimentele din care trebuiesc culese informațiunile și spune: „Sectorul de activitate al producției petrolifere și miniere, al producției industriale, comparată în special cu producția din 1938 sau 1943, efectivele garnizoanelor românești și schimbările în aceste efective, instrucțiuni, manevre, școli speciale pentru ofițeri, subofițeri, organizarea și distribuirea marilor unități, armamentul nou, tancuri, mijloace de locomoție, producția uzinelor metalurgice și de armament”. Acest lucru a fost confirmat și de martora Laura Săulescu.

Strângerea informațiilor pentru serviciul de spionaj englez și american se efectua pe patru căi: Bujoiu, Manu, Popp, Petrașcu cu rețeau lor de agenți. Grupa Bujoiu avea ca informatori o grupă întregă compusă din: Balș, Gheorghiu, Bădărău, care din august 1944 au întocmit și înaintat rapoarte asupra industriei petrolifere și care au fost transmise serviciului de spionaj american și englez, după cum a reieșit din declarația lui Bădărău audiat ca martor care a spus: „De la 23 august 1944 până la 25 octombrie 1945 am tradus mai multe rapoarte scrise de Bujoiu și inginerul Balș către misiunile engleze și americane, servind și ca interpret. Cu această ocazie, am cunoscut pe d-nii Walter de la misiunea americană și col. Wheler, col. Young, căpit. Porter de la misiunea engleză. În întreaga perioadă până a fost înlocuit consiliul de administrație al Soc. Petroșani, notele sau rapoartele înaintate misiunilor engleze și americane erau prezentate uneori personal de inginerul Bujoiu, fiind luat ca asistent pentru a-l ajuta la traduceri”. Acest martor a declarat că în 1945 a fost de 8 sau 10 ori la Misiunea Americană și de 3 sau 4 ori la cea engleză.

Acuzatul Balș a recunoscut participarea la strângerea informațiilor declarând „În cursul anului 1945 am redactat note și date interesând producția de cărbuni a Societății Petroșani iar după ce aduceam textul la cunoștința ing. Bujoiu, îl traduceam și îl dădeam tradus în limba engleză.

Legăturile dintre aceștia erau așa de strânse încât își dădeau informațiuni reciproce. Astfel grupa Manu care era separată utilizase informațiuni și de la Balș și de la Gheorghiu și de la Bujoiu, iar legăturile acestui grup cu exteriorul din acest punct de vedere se făceau prin inginerul Balș. Acuzatul Gheorghiu primea prin intermediul atașatului militar american la București Lowel de la inginerul Caranfil transfug și trădător care la fel cerea de la el informațiuni secrete. Prin aceste scrisori, Caranfil îi cerea informațiuni referitoare la situația politică, la situația marinei comerciale și la situația bazei de la Sulina, primind ajutorul amiralului Macellariu care se pricepea în chestiuni de marină.

Grupa Popp ducea o activitate mai intensă din acest punct de vedere iar domeniile în care se întindea rețeaua informativă sunt mai vaste, atocuprinzătoare, această grupă se servește de o întregă rețea informativă având agenți pe următorii: Iordan Dumitrie, fost secretar general al Ministerului de Finanțe, Costel Tătăranu, fost guvernator al Băncii Naționale, Vasile Dumitru, director general al U.D.R., Gheorghe Andonie de Ministerul Minelor și Petrolului, col. Petrescu, director financiar U.D.R., amiral Gheorghiu Alexandru, foat subsecretar de stat al Marinei, c-dor Popp Nicolae, fost secretar de stat la

Aer și avocații Dimitrie Rădulescu și Radu Radoveanu. În această privință, acuzatul Popa a enumerat și informațiile ca și lucrările informative asupra unor secrete de stat pe care le-a predat lui Melbourne, col. Young, g-ral Schzyler, Berry, prin Dunham și Shea, lui Rubinson și altora.

A treia grupă a lui Manu își întindea ramificațiile mai adânc, acuzatul Manu aduna într-un buletin informativ pe care el l-a intitulat, după gustul anglo-americanilor, „Înapoia cortinei de fier”, care cuprindea o serie de informațiuni de spionaj. Această lucrare a fost scoasă în mai multe ediții și ținută la zi cu toate modificările și în care acuzatul Manu include date secrete despre toate compartimentele politice, economice, militare și sociale.

Utilizând această lucrare, acuzatul Manu a intrat în rețeaua informativă anglo-americană care arătau un mare interes pentru tot felul de informațiuni și nu s-au sfiit să-i ceară în special informațiuni cu caracter militar. Acuzatul Manu a continuat cu darea de informațiuni ținând la curent buletinul său de informații pe care l-a scos în trei ediții și trimițându-l apoi tuturor agenților informativi, tuturor agenturilor de spionaj și palatului.

În această privință, acuzatul Manu a declarat „Ei arătau că pentru ca conflictul odată izbucnit între Occident și U.R.S.S. să fie cât mai scurt, trebuia ca puterile anglo-saxone să fie cât mai perfect informate asupra potențialului economic al Rusiei și al aliaților ei. Din aceste motive, orice fel de informație fie politică, socială sau economică, fie militară, administrativă sau privind măsuri de siguranță vor fi oricând binevenite chiar dacă în aparență nu ar avea mare importanță” și acuzatul Manu în executarea acestor angajamente s-a folosit de persoane cu care era organizat un complot așa cum rezultă din declarațiile sale în care spune: „Pentru noi ediții ale lucrării «În dosul Cortinei de fier» am rugat atât pe inginer Gheorghiu cât și pe Al. Balș să-mi pună la punct documentarea despre petrol și cărbune. Și unul și altul mi-au dat cu multă bunăvoință datele cerute.”

Această rețea de informatori a acuzatului Manu era condusă de Georgel Dumitrescu și s-a folosit și de un alt agent din serviciul spionajului anglo-american Titi Constantinescu, în prezent aflat în zona de ocupație a Austriei, astfel complicele lui Manu din acest punct de vedere sunt cei cuprinși în organizațiile subversive.

A patra grupă este grupa legionarilor Petrașcu, Teodorescu, Chioreanu care a fost în slujba Gestapoului german iar acum s-a pus în solda serviciului de spionaj al imperialismului american, colaborând cu grupa Bujoiu prin intermediul acuzatului Manu Gheorghe.

Dacă grupele despre care s-a vorbit mai sus furnizau informațiuni reprezentanților statelor străine aflate în țară, grupă Petrașcu-Teodorescu lucrează direct cu străinătatea, prin alte mijloace și prin curier special: astfel, acuzatul Teodorescu Eugen agent plătit în slujba agenției de spionaj american din Salzburg, special instruit în această acțiune cunoscând modul de cifrare T.F.F. și cheia cifrului, avea legături cu indivizii Torner, Malner și Auner, austriaci în slujba serviciului de spionaj american. Teodorescu primind instrucțiunile, documente și bani, a venit în țară cu dublu scop de a se informa asupra mersului grupării legionare subversive și de a pune bazele unui serviciu de spionaj cu ajutorul grupării legionare. Activitatea sa și-a început-o cu aprobarea lui Horia Sima, trădătorul din străinătate și venit în țară în iunie 1947 a luat contact cu acuzatul Petrașcu care i-a dat încuviințarea pentru activitatea începută.

Acuzatul Teodorescu a comunicat și legionarului Vică Negulescu necesitatea înființării unui serviciu de spionaj al mișcării legionare din țară, al cărui material să-l ofere în parte americanilor.

Culegând materialul, Eugen Teodorescu s-a întors în Austria în 1947 a făcut raport către Malner și Auner cărora le-a comunicat că a reușit să stabilească legături de spionaj în țară. În acest timp a primit prin Borobaru aprobarea lui Horia Sima pentru înființarea serviciului de spionaj din România și apoi Teodorescu s-a pregătit să vină din nou în țară, primind înainte de plecare instrucțiunile necesare.

În această privință, acuzatul Teodorescu a declarat: „Malner vroia să plec imediat înapoi și să aranjez două trimiteri pe lună prin curier. I-am spus că timpul este scurt, rămânând să trimit o dată pe lună.” În afară de organizarea serviciului acesta, acuzatul trebuia să realizeze și o legătură cu T.F.F., în care scop a învățat cheia și cifrul folosit de T.F.F.

Pentru ca centrul acesta de informații să aducă foloase bogate, Petrașcu a însărcinat pe secundul lui om de încredere cu culegerea informațiilor și astfel Eugen Teodorescu le aduna iar cei doi curieri Dragoș Hoinic și Stoia le transporta. Pentru plata acestora, Teodorescu primește 1000 dolari pe lună cu condițiunea ca suma să crească în măsura în care informațiunile vor crește. Prima tranșă de 1000 dolari a încasat-o înainte de a veni a doua oară în țară.

Cu privire la aceasta, Teodorescu a declarat: „De la Mailat am primit suma de 1 000 dolari pe care la rândul său îi luase în primire de la Auner și pe măsură ce serviciul de spionaj creștea, suma trebuia să crească. Înainte de plecare stabilisem să-i comunic adresa lui Malner unde să-i trimit banii.”

Când a sosit pentru a doua oară în țară, Teodorescu a luat contact din nou cu Petrașcu, comunicându-i însărcinarea serviciului de spionaj american, aprobată de Horia Sima la care Petrașcu a consimțit nu numai la înființarea Serviciului de Informații dar și la crearea de grupuri teroriste și în această privință acuzatul Petrașcu a declarat: „În discuția cu Teodorescu avută în noiembrie 1947 aproximativ, în legătură cu strângerea de informații, Teodorescu în expunerea lui mi-a spus că a vorbit cu comandantul și că el i-a aprobat misiunea. Mai târziu am discutat cu Vică Negulescu și-am aprobat propunerea lui Teodorescu. Eu am plecat din București și când m-am întors Vică Negulescu mi-a comunicat că a hotărât ca Decebal Andrei Cornel să-l ajute pe Teodorescu; eu am aprobat aceasta.” Și mai departe, Petrașcu a declarat: „La cererea lui Horia Sima prin Teodorescu am acceptat de a organiza un serviciu de spionaj militar, economic și politic.”

Colaboratorul cel mai apropiat însărcinat de Petrașcu cu organizarea serviciului de spionaj era legionarul Andrei Cornel Decebal, care a trecut la crearea rețelei de informatori după indicațiunile lui Teodorescu Eugen și Petrașcu Nicolae, așa cum au recunoscut în instanță, arătând că Teodorescu venise în acest scop în țară și că a luat legătura cu mai mulți prieteni, reușind să strângă o sumă de informații pe care le-a dat lui Teodorescu, iar curierii folosiți pentru transportul materialului informatic cules erau Gheorghe Stoia și Dragoș Hoinic.

Aceștia veneau și plecau din țară trecând clandestin frontiera ungară prin diferite puncte ca Silindru-Bihor, Beba și Pilu-Arad, iar materialul informativ pe care-l duceau în străinătate era destinat lui Horia Sima și serviciului de spionaj american.

În această privință, acuzatul Petrașcu a declarat „Mi-a spus Dragoș Hoinic în martie 1948, că aceste informații se transmit prin Mailat unui ofițer american.”

În acest fel a fost organizată rețeaua de spionaj la care a concurat și acuzatul Chioreanu în măsura maximă la colectarea tuturor informațiilor din Ardeal, iar Eugen Teodorescu

a transmis prin Andrei Cornel Decebal cerneala simpatică de fabricație americană cu care trebuiau scrise rapoartele informative, lui Gavrilă Ion, ce se ocupa cu spionajul la Cluj și lui Cojocaru, care se ocupa cu spionajul la Timișoara și altor persoane atrase în această activitate.

Agenții acuzatului Teodorescu au activat și i-au furnizat numeroase informații, iar o parte din materialul informativ care n-a putut fi expedit la serviciul de spionaj american din Salsburg, a fost descoperit și se află la dosar și astfel în slujba intereselor agenților puterilor străine, cele patru grupe de trădători au furnizat cele mai variate și mai complete informațiuni, subminând prin acțiunea lor securitatea poporului muncitor.

În continuare, dl. procuror militar susține că în ura lor față de regimul democratic, complotiștii nu s-au oprit în fața celor mai odioase crime, ci ei au trecut la pregătirea actelor teroriste împotriva conducătorilor poporului muncitor, a oamenilor de stat și a frunțașilor politici din țară, în speranța de a crea dezordine și dezorientare în țară și de a folosi aceasta în scopurile lor criminale.

Posibilitatea de intrare în acțiunea grupurilor subversive, în afară de cele două ipoteze arătate mai sus: un conflict între U.S.A. și U.R.S.S. și retragerea trupelor sovietice după semnarea tratatului de pace cu Austria, acuzații întrezăreau și o a treia ipoteză, care era o situație favorabilă, situație favorabilă pe care complotiștii vroiau să o creeze prin atentate.

Aceste atentate erau plănuite prin acte teroriste individuale și în grup și ele au frământat pe acuzații din proces așa cum se arată în declarațiile lor și în special cum rezultă din declarația acuzatului Manu Gheorghe care deține întâietatea în acest compartiment.

Acuzatul Manu în această privință a declarat: „Pe deoparte este firesc ca un grup subversiv să-și pună problema a lovi regimul chiar în perioada de așteptare, înainte de prilejul favorabil al războiului. Din acest punct de vedere, trebuia să-mi pun problema atentatelor. Mi-am pus întâi problema unui atentat individual asupra unui frunțaș al guvernului. Trebuia aleasă victima și găsit omul cu sânge rece care să execute mișcări dinainte studiate.”

Pornind de la acest gând, acuzatul Manu a studiat toate ipotezele, a luat informația asupra preciziei armelor cu lunetă, asupra detaliilor unui atentat individual și a ajuns la concluzia că atentatul individual nu poate da mari rezultate și că este nevoie de a se face atentate colective.

Nici grupa Bujoiu nu îi este străin acest lucru și în această privință acuzatul Bontilă a declarat: „Față de această situație am hotărât ca organizația mea să înceapă executarea unor acte teroriste în anumite centre ale țării”. În acest scop, acuzatul Bontilă împreună cu complicitii săi au făcut planurile și au purtat corespondență după un anumit cod convențional.

Același gând l-a preocupat și pe Alexandru Popp care a declarat: „Pentru a insufla din nou încredere în grupări, în decembrie 1947 sau în ianuarie 1948, Paul a propus atentate în București. Pregătirea cerea 30 zile și fond de circa 2 milioane lei.”

Convinși că atentatele individuale nu ar da rezultatele scontate, s-au gândit la atentate colective, așa cum arată acuzatul Manu: „Atentatele individuale fiind în genere greu de editat, m-am gândit la unul prin care ar fi suprimați membrii principali ai guvernului, pentru decapitarea dintr-odată a acestora, de pildă în cursul unei solemnități unde ar fi cu toții grupați”. Acuzatul urmărește îndeaproape organizarea acestor fel de atentate și se oprește la două dintre ele: prima ipoteză, momentul când delegația guvernamentală care

încheiase pactul de amiciție și prietenie cu Uniunea Sovietică se întorcea de la Moscova și a doua ipoteză, aruncarea în aer a Palatului Marii Adunări Naționale, în timp ce toți aleșii națiunii se găseau prezenți.

Cu privire la aceasta, acuzatul Manu a declarat: „În februarie 1948 în momentul înapoierii delegației guvernamentale române de la Moscova m-a căutat Titi Constantinescu pentru a discuta problema unui atentat împotriva trenului ministerial.”

Acestea se petreceau în timp ce întregul poporul muncitor aștepta în țară cu bucurie pe conducătorii săi, pe cei mai buni fii ai poporului care realizaseră deschiderea drumului către un drum mai fericit țării noastre, când acuzații odioși criminali plănuiau acte teroriste împotriva lor, împotriva poporului muncitor.

În privința lui Titi Constantinescu, agent al serviciului de spionaj american, care împreună cu Manu și cu oamenii lui urmăreau executarea acestui plan, acuzatul Manu declară: „Instalat la Buzău și prevăzut cu o motocicletă el, /Titi Constantinescu/ s-ar fi putut afla la timp, cu un sfert de oră înainte de trecerea trenului, într-un punct ales dinainte pe șoseaua București-Buzău, în acel punct paralel cu calea ferată și la mai puțin de 500 metri de acesta. Acolo calea ferată ar fi fost minată cu trotil, cu câteva zile mai înainte, într-un moment în care nu era încă păzită, terasamentul așezat cu grijă la loc, și un fir electric pentru amorsarea capsei tras până la șosea /ușor îngropat bineînțeles/. În acest punct, motocicleta ar fi avut o pană și ar fi așteptat trecerea trenului care ar fi fost aruncat în aer electric.”

Referitor la cea de-a doua ipoteză a atentatelor în grup, moment ales când guvernul și toate personalitățile de stat erau adunate la un loc în sala Marii Adunări Naționale, atentatul urma să se facă după ce în prealabil s-ar fi săpat un tunel de la o anumită casă pământ sub palatul Marii Adunări Naționale. Acest plan n-a fost numai intelectual ci s-a trecut la calcule asupra timpului necesar execuției, asupra mijloacelor materiale de săpat și transport, asupra cantității de exploziv necesară și chiar asupra stabilirii persoanelor de încredere care trebuiau să execute aceasta. Din calculele ce reies din dosar era necesar circa 6 luni de zile pentru terminarea acestui tunel și referitor la aceasta acuzatul Manu a declarat: „În toamna anului 1947 am discutat chestiunea cu Dan Zamfirescu care a dat ideea aruncării în aer a sălii de ședință a Parlamentului în cursul unei ședințe solemne a Marii Adunări Naționale, la care ar fi fost prezenți în orice caz toți membrii guvernului și deputații, printre care toată conducerea Partidului Comunist și C.G.M., plus un număr de înalți demnitari politici. Proiectul se baza pe casa Costaforu din Aleea Mitropoliei nr. 7, unde locuia Radu Sturdza. Era vorba de săpat, de acolo din pivnița casei sau din curte, o galerie până sub sala de ședințe a Parlamentului, situată cam la 300 metri. Sala de ședințe urma să fie aruncată în aer în cursul unei ședințe solemne, printr-o cantitate suficientă de exploziv, așezată în capătul galeriei săpate.

Astfel, acești dușmani ai poporului muncitor urmăreau să decapiteze mișcarea populară democratică, să ucidă pe acei care au condus și conduc poporul muncitor, pe calea biruințelor, pe calea unei vieți mai bune, pentru ca ipoteza de intervenție a trupelor celor dinăuntru și celor din afară să se declanșeze transformând Țara Românească într-o baie de sânge.

Dar puterea populară a pus capăt la timp activității criminale a acuzaților, și complicilor lor și nu a permis executarea planurilor lor teroriste, fiind arestați.

Dl. procuror militar trecând apoi la acțiunea de sabotaj a acuzaților, reamintim directivele trase de Melbourne la masa de la marea finanță, arată că li s-au dat acolo complotiș-

tilor directive și sarcini de îndeplinit pe compartimente și arată că una dintre aceste mari sarcini a fost pusă de americani, precum și de stăpânul partidelor politice reacționare și al industriașilor, Max Auschnitt, aceea a sabotajului.

Acuzații din proces folosind calitatea lor de conducători ai celor mai mari întreprinderi U.D.R., încep să organizeze acte de sabotaj cu scopul de a aduce pagube industriei grele, de a submina încrederea în măsurile luate de guvern în vederea redresării postbelice a economiei naționale, în primul rând de a produce haos economic și financiar în țară și, ca o consecință a acestui haos, creșterea inflației și odată cu aceasta, producerea unor nemulțumiri în mase care să-și piardă încrederea în conducerea democratică.

Pe de altă parte, celălalt scop era ca în baza acestui sabotaj să se adune sume astronomice care asigură plata grupelor subversive și a fostelor partide istorice. Marea finanță din moment ce a trasat linia aceasta de către reprezentanții cercurilor imperialiste și-a luat din timp sarcina și a aplicat-o cu efect, inițiatorul fiind cercurile imperialiste, iar executorul Max Auschnitt, care avea ca subordonat pe acuzatul Popp Alexandru, așezat în fruntea celorlalți acuzați care au colaborat la acest monstruos sabotaj.

Acuzatul Popp referitor la aceasta a declarat: „Sabotajul industrial a fost inițiat de către reprezentanții americani de acord cu dl. Maniu și a fost executat la reședința în înțelegere cu Max Auschnitt care avea rol preponderent în comitetul de direcție al U.D.R.-lui. Sabotajul a fost executat de către mine.”

În urma acțiunii de sabotaj, producția a scăzut cu o iuțea catastrofală atât din punct de vedere calitativ cât și cantitativ. Din calculul făcut, a rezultat că producția Reșiței care se cifra în anul 1943 la peste 243 000 tone producție, în anul 1947 în urma acțiunii de sabotaj a scăzut la 85 000 tone. Compartimentele în care s-a produs sabotajul sunt la furnale, laminoare, ateliere, mine, uzine, cu un cuvânt peste tot.

Această catastrofală scădere este interesant de urmărit, pentru că așa cum a declarat acuzatul Popp, utilajul n-a avut de suferit de pe urma bombardamentului, iar personalul era același și totuși diferență.

În anul 1943, conducătorii Reșiței furnizau armament pentru Germania hitleristă și pentru clica lui Antonescu când ei își dădeau toată strădania ca producția să crească, atingând producția maximă pe care a atins-o vreodată Reșița; dar momentul în care această uzină trebuia să producă armament pentru a ajuta Armata Română care lupta alături de armata sovietică pentru eliberarea Ardealului și împotriva Germaniei hitleriste, producția a început să scadă vertiginos.

Scopul principal era însă lovirea întregii industrii românești și producerea de haos și dezordine pe baza nemulțumirilor provocate în mod sistematic, iar sabotajul era calculat minuțios cu spirit diabolic mergând de la formele ascunse până la formele cele mai violente ca incendii, distrugerii etc.

Pentru această activitate, acuzatul principal Popp avea nevoie de colaboratori apropiați, directorii compartimentelor respective.

Unul din cei mai apropiați complici ai lui Popp în executarea sabotajului a fost inginerul Radu Niculescu-Buzești, condamnat în noiembrie 1947 în procesul Maniu pentru înaltă trădare.

Referitor la activitatea acestuia, acuzatul Popp declară: „Pentru o producție normală se cerea o perfectă acordare a producției cu necesitățile celorlalte secțiuni. Orice defici-

ență în programare avea drept rezultat o blocare a secțiilor primitoare de materiale, care rămâneau supra aprovizionate cu anumite sortimente și subaprovizionate sau complet lipsite de alte sortimente. O acțiune hotărâtoare în programare deficiență având ca rezultat scăderea producției în compartimentele primitoare de materiale, a avut-o serviciul fabricației, condus de Radu Niculescu-Buzești.”

Problema planificării în astfel de uzine este vitală, ea coordonează în timp și în cantități buna funcționare a uzinei, adică din momentul când materia primă intră în fabrică până la produsul finit sau semifinit, aceasta trece printr-o serie de secții și ateliere. Orice deficiență sau greșeală în calcul duce la o perturbare funcțională, împiedicând îndeplinirea planului, program stabilit de stat.

Dacă însă în acest compartiment controlul se poate face mai ușor, sabotajul acuzaților s-a întins și asupra unor compartimente, unde sabotajul putea fi considerat ca ceva fortuit, ca ceva întâmplător și că aceste compartimente erau la transporturile interioare, unde materialul circulă transportat de vagoane și mașini. Orice întârziere a acestor transporturi stânjenește sau împiedică chiar buna desfășurare a lucrului.

În aceste compartimente, activitatea de subminare a lui Popp, Radu Niculescu-Buzești și a altor persoane s-a simțit prin: a. Întârzierea vagoanelor, b. Folosirea intenționat neglijentă a mijloacelor de transport, încât garnituri întregi stăteau zile și săptămâni fără a fi descărcate și apoi uzarea lor prematură încât locomotivele erau scoase din circulație după șase luni, din care cauză parcul existent a fost redus la 50%.

Un alt compartiment în care s-a acționat a fost la cuptoare. Sortarea fierului vechi pentru cuptoare se face în raport de calitatea oțelului. Întrucât Reșița utilizează fier vechi, printre care și muniție veche descărcată de pulbere, sabotorii, prin auxiliarele lor, introduceau în cuptoarele oțelăriei proiectile pline, ceea ce provocau dese explozii, pricinuind încetarea lucrului, serioase avarii cuptoarelor și o exagerată cheltuială necesară restaurării cuptoarelor.

De asemenea, un alt compartiment în care s-a produs acțiunea de sabotaj a fost hala de turnarea oțelului. Aranjarea halei de turnare pentru această operație are un rol important. Nepregătirea acestei hale poate provoca atât pierderi de șarje, și în același timp influențează și asupra calității oțelului dacă este ținut în cuptor până când hala este pregătită pentru turnare. La aceasta se mai adăuga și imperfecta modalitate de turnare care amesteca aliajul cu impurități, ducând la scăderea și mai mult a calității oțelului.

În această privință, acuzatul Popp a declarat: „Hala de turnare a avut mare influență asupra producției oțelăriei prin: pierdere de șarje, returnarea la timp a șarjelor care erau ținute în cuptoare câteva ore mai mult decât normal, astfel că pe de o parte se micșora producția cuptoarelor, iar pe de altă parte scădea calitatea, oțelul nemaicorespunzând calității proiectate.”

În fine, un alt compartiment în care s-a produs sabotajul a fost la centralele electrice, sabotaj care a influențat producția. Aici sabotajul s-a manifestat prin neglijențe, prin nelocuirea pieselor deteriorate sau prin acte de sabotaj direct, introducerea în corpi de fier la acumulatori, producând incendieri și în această privință acuzatul Popp a declarat: „Lipsa de întreținere a acționat și asupra centralelor electrice de la Reșița, având de asemenea ca rezultat uzura prematură a utilajului, frecvente accidente, provocând întreruperi generale sau parțiale ale lucrului în sine în uzine, deteriorări ale utilajului și un consum exagerat

de combustibil. Astfel, centrala Anina nu mai producea decât 2500 kw în loc de 7000 kw din cauza necurățirii condensatorului, neepurării apei de adaos, lipsei de supraîncălzire și defectuoasei funcționări a morilor ale căror piese supuse uzurii nu erau înlocuite la timp cu toate că se confecționau la Reșița.”

Iată dar cum se executa acest sabotaj industrial și dl. procuror arată că desele incendii, accidente de funcționare, care în acest răstimp s-au triplat față de anii precedenți, demonstrează criminala operă de sabotare în toate compartimentele, produsă de acuzații din proces, utilizând ca mână criminală oamenii puși la îndemâna lui Popp de complicele lui Tomescu Ștefan, așa cum de altfel a recunoscut acuzatul Popp Alexandru.

În această epocă, rebuturile au atins procente record de 80-90.

Acest sabotaj nu influența numai asupra Uzinelor Reșița și din declarațiile acuzaților și din depozițiile martorilor rezultă că această uzină forma centrul de greutate al industriei românești, pentru că Reșița furnizează materii fabricate și nefabricate industriei noastre de bază ca I.A.R., Malaxa, Cugir, Wolf, Concordia și altele. Prin micșorarea producției la Uzinele Reșița se lovea în producția tuturor acestor uzine, de unde rezultă că o serie de materiale se împrăștau pe piață și influența în rău comerțul respectiv și situația financiară respectivă, provocându-se ca urmare o serie de nemulțumiri în marea masă a muncitorilor.

Dl. procuror militar arată că un compartiment în care sabotajul a atins maximum a fost direcția comercială, operă înfăptuită cu ajutorul lui Gheorghe Z. Ioan, directorul comercial al uzinelor. Aici sabotajul se manifesta prin nelivrarea la timp a comenzilor executate, neaprovizionarea la timp cu materii prime sau cele necesare producției.

Comitetul de direcție al uzinelor analizând situația, a rezultat o pierdere de 13 miliarde, consecință a micșorării producției și totuși nu a impresionat comitetul și așa cum arată martorul Vasile Dumitru, considerentele erau satisfăcătoare, desigur pentru că aducea la îndeplinire ordinele stăpânilor de la Washington.

Cu toată micșorarea producției, beneficiile acționarilor de la Reșița și, în special, alimentarea fondurilor negre creșteau vertiginos, fonduri care rezultau din vânzarea cotei de 5% lăsată liberă în special din rebuturi și astfel se vede cum micșorarea producției producea pagube însemnate economiei țării, îmbogățind în același timp buzunarele industriașilor cu sume astronomice, din care apoi subvenționau masiv partidele istorice și organizațiile lor subversive.

Toate aceste sume în loc să fie întrebuințate în producție, erau întrebuințate în speculațiuni de bursă neagră, cumpărându-se medalii, devize, a căror creștere înseamnă profituri pentru sabotori.

Din declarația martorului Gheorghe Z. Ion rezultă că veniturile aproximative rezultate din vânzările la negru au fost la Reșița 40 miliarde, la Titan, Nădrag, Kalan 28 miliarde, la Astra 35 miliarde; în total 103 miliarde, bani care s-au plătit criminalilor ce lucrau contra poporului muncitor, de pe spatele căruia se storsese acești bani.

O altă formă de sabotaj se producea la Economat unde se aduceau alimente cu preț mai scump decât pe piață, prin aceasta vroind să compromită măsurile luate de guvern, mai mult decât atât ei refuzau să împartă aceste alimente, în așa fel că atunci când se împărțeau ele erau stricate, așa cum rezultă din declarația martorului Francisc Moisco.

Un alt sistem consta în a nu plăti salariile la timp funcționarilor sau în a le plăti prin avansuri anticipate, în așa fel încât la timpul când urma să primească salariul muncitorul primea plicul gol.

Toate aceste acțiuni de sabotaj s-au petrecut în anii 1945, 1946 și 1947 în timpul când muncitorii într-un efort eroic înfruntau lipsuri din cele mai grele și unii leșinau de foame în ateliere, mișcând producția înainte, în timpul când populația săracă din Moldova plângea după o bucată de pâine sau mămăligă din cauza secetei, în acest timp criminalii își aleseseră momentul ca să lovească din plin în mod sadic în voința de muncă și luptă a muncitorimii, spre a se putea lăuda cu faptele lor mârșave în fața stăpânilor lor de la Washington și Londra.

Toate acestea au fost posibile și prin faptul că direcția uzinelor a sabotat în mod sistematic epurațiile în personalul cu atitudine politică anti-democratică cunoscuți ca fasciști notorii și acuzatul Popp în calitate de director împreună cu complicii săi, a menținut pe toți acei dușmani întrucât îl ajutau în acțiunea de sabotaj, așa cum de altfel rezultă și din depoziția martorului Romulus Drăgoescu.

La toate acestea se mai adaugă munca cu ațățare a elementelor național-tărăniste, liberale și titeliste și, în plus, oamenii speciali dați de Ștefan Tomescu în slujba lui Alexandru Popp, toate acestea dând o imagine reală a stării de agitație provocată de acești acuzați.

În încheiere, dl. procuror militar arată că acestea sunt faptele, declarate și recunoscute și dovedite cu actele din dosarul cauzei, din care rezultă întregul plan pe care stăpânii lor din Washington l-au impus și acuzații nu s-au dat înapoi de la nicio crimă.

Organizând grupuri teroriste, recrutarea din cele mai abjecte elemente, lipsite de cel mai elementar simț patriotic, pe care le-au înarmat, constituindu-le în bande înarmate, în sistem piramidal sau spic și având în frunte pe acuzații din proces, au plănuit lovituri contra regimului de democrație populară cu ajutorul reprezentanților unor țări străine, pentru a aduce ocupațiune străină în țară și a înrobi poporul român acestora, în scopul de a trăi ei mai bine, de a readuce stăpânirea burghezo-moșierească pe care poporul în frunte cu clasa muncitoare a alungat-o prin lupte grele și îndelungate. Grupările acestea au avut aceleași forme de organizare, aceleași planuri și conducere și aceiași stăpâni reprezentanții unor țări străine.

Acuzații au organizat și au condus vaste rețele de informații în slujba serviciului de spionaj ale statelor imperialiste, subminând siguranța statului și punând în pericol însăși ființa acestuia.

Au plănuit cele mai odioase atentate împotriva conducătorilor iubiți ai poporului cu scopul de a produce dezorientare pe care apoi să o speculeze pentru a-și aduce la îndeplinire planurile lor criminale; au organizat și executat cele mai rafinate acțiuni de sabotaj, frânând opera de reconstrucție a țării, căutând să producă haos economic și financiar spre a crea nemulțumiri în masă.

Vigilența poporului muncitor însă, a organelor sale de securitate au descoperit însă la timp faptele lor criminale, împiedicând în parte aducerea lor la îndeplinire.

Poporul muncitor își dă seama astăzi că acest complot urzit de acuzați urmărea stăpânirea din nou a blestematei exploatare și asupriri burghezo-moșierești, răpirea libertății și independenței naționale, pierderea suveranității de stat și transformarea României într-un stat vasal imperialismului hrăpăreț și sângeros cu întreg cortegiul de nenorociri și umiliri îndurate an de-a rândul de popor pe vremea vechiului regim, ceea ce ar fi însemnat transformarea României într-o baie de sânge, noi și grele jertfe.

De aceea poporul muncitor vede în acești acuzați pe dușmanul neîmpăcat, pe dușmanul sângeros al muncii sale pașnice și creatoare, al vieții sale noi, pe dușmanul capabil de

orice crimă, gata să vândă patria și poporul pentru câțiva dolari sau lire sterline, gata să facă să curgă torente de sânge din popor, să arunce țara noastră într-un război, punându-și ultima și suprema nădejde într-un măcel mondial, așa cum dictează interesele ațățătorilor la război, patronii și instructorii acuzaților din proces.

Astfel în timp ce de la un capăt la altul al țării în uzine și în fabrici, pe ogoare și laboratoare, poporul muncitor era încordat în marea bătălie pentru clădirea unei vieți mai fericite pentru cei ce muncesc, a unei vieți libere de asuprire și exploatare, acești acuzați dușmani ai poporului urzeau pe sub ascuns un complot criminal, se pregăteau să vândă independența României și să treacă la odioasele sale asasinat.

De aceea, făcând să răsunе aici în fața Tribunalului vocea puternică și plină de mânie a poporului muncitor, dând expresie voinței lui necruțătoare de a sancționa cu cea mai mare asprime crimele acuzaților, în concluziuni dl. procuror militar cere în numele tuturor celor ce luptă pentru un viitor mai fericit al patriei noastre maximum de pedeapsă pentru toți acuzații din proces.

Dl. procuror lt.col. mag. Eftimie Călin analizând din punct de vedere de drept infracțiunile reținute în sarcina acuzaților de către dl. col. Stanciu, arată că faptele sunt dovedite și că ele se încadrează în textele de lege, așa cum au fost calificate după cum urmează:

Acuzatul Popp Alexandru, cetățean român, a intrat în legătură cu agenții unor puteri străine de la care a primit bani pentru a răsturna ordinea în stat și a aduce trupe străine în țară, fapte care întrunesc elementele crimei de înaltă trădare. Elementele celorlalte crime și anume sabotaj industrial, transmiterea către agenții străine a unor informații privind apărarea teritoriului și mobilizarea națională, surparea ordinii constituționale, uneltiri în contra ordinii sociale, organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, crimă de răzvrătire, crimă de complot sunt de asemeni întrunite în speță și dovedite faptele cu piesele de la dosar, declarațiile martorilor și recunoașterile acuzaților.

Dl. procuror militar susține că infracțiunile au fost săvârșite în plenitudinea și în conformitate cu elementele de drept și că acuzatul Popp se găsește într-un cumul de infracțiuni pentru a cere explicarea pedepsei maxime cea mai gravă, adică munca silnică pe viață.

Pentru acuzatul Manu Gheorghe arată că faptele de care s-a făcut capabil intră și ele sub incidența textelor de legi în care au fost încadrate în actul de acuzare, susținând că și acuzatul Gheorghe Manu a intrat în legătură cu agenții unor puteri străine, uneltind împotriva statului și a ordinii sociale, a instigat la înarmare și la acțiuni violente cu scopul de a provoca război civil în țară și a pus la cale acte teroriste individuale și colective prin grupul subversiv pe care l-a organizat. În înțelegere cu ceilalți acuzați în scop de trădare și de răsturnare a ordinii constituționale, el a mai comis și crima de complot și în concluziuni cere și pentru Gheorghe Manu pedeapsa maximă, muncă silnică pe viață.

Aceleași concluziuni le pune și pentru acuzatul Nicolae Mărgineanu arătând că faptele sunt dovedite și încadrate în textele de lege respective cerând și pentru acesta pedeapsa maximă, muncă silnică pe viață.

În ceea ce privește pe acuzatul Max Auschnitt, dl. procuror militar arată că faptele sale întrunesc elementele crimei de înaltă trădare, răzvrătire și complot și că ele au fost dovedite prin piesele de la dosar și prin mărturisirile celorlalți acuzați și în concluziuni cere pentru acuzatul Max Auschnitt pedeapsă maximă în contumacie, adică muncă silnică pe viață.

Pentru acuzatul Bujoiu Ion susține că acesta s-a făcut vinovat pentru crima de înaltă trădare, uneltiri contra ordinii sociale, participare la organizațiuni subversive, propagandă prin întreprindere de acțiuni în favoarea unor organizațiuni politice de tip fascist, răzvrătire și complot, că faptele sunt dovedite, elementele infracționale întrunite și cere în concluziuni pedeapsa maximă, muncă silnică pe viață.

Aceleași concluziuni pune dl. procuror militar și pentru acuzații Gheorghiu Dimitrie, Balș Alexandru și Horia Macellariu, susținând că faptele imputate sunt complet dovedite și elementele infracțiunilor întrunite, cerând pedeapsa maximă, adică muncă silnică pe viață.

Pentru acuzații Bontilă Gheorghe și Nistor Chioreanu, dl. procuror militar arată că faptele sunt dovedite, că acuzații și-au recunoscut vinovăția, că au fost sinceri în declarațiile lor și în concluziuni cere pedeapsa de 25 ani muncă silnică și 10 ani degradare civică.

Pentru acuzatul Nicolae Petrașcu arată că acesta s-a făcut vinovat de crima de înaltă trădare, participând ca autor moral la transmiterea de informațiuni privind secrete de stat, ca și pentru celelalte infracțiuni reținute în sarcina sa, elementele fiind întrunite, cere în concluziuni pedeapsa maximă, muncă silnică pe viață.

Aceleași concluziuni le pune dl. procuror militar și pentru acuzatul Eugen Teodorescu care în plus a săvârșit și faptul de trecere frauduloasă a frontierei în mod repetat, cerând în concluziuni pedeapsa maximă – muncă silnică pe viață.

Pentru toți acuzații care s-au făcut vinovați de înaltă trădare dl. procuror militar cere și pedeapsa confiscării averii.

În concluziuni, dl. procuror militar lt. mag. Eftimie Călin solicită aplicarea pedepseilor pentru toți acuzații conform textelor de lege, pentru care au fost trimiși în judecată, susținând că aceste sancțiuni pe care parchetul le cere sunt cerute în numele poporului muncitor, în numele Republicii Populare Române, împotriva cărora acuzații din proces au comis faptele pentru care au fost trimiși în judecată.

Orele fiind înaintate, președintele pentru repausul judecătorilor și al acuzaților suspendă ședința la orele 21 până a doua zi 31 octombrie 1948 orele 9 dimineața, când se vor relua dezbaterile în continuare.

Ședința din ziua de 31 octombrie 1948 ora 9 dimineața

Ședința publică fiind deschisă și Tribunalul în aceeași componere, s-au introdus acuzații care au fost identificați fiind asistați de apărătorii lor din oficiu ca și în ședința precedentă.

S-a dat cuvântul apărării după cum urmează:

Dl. avocat Paraschivescu Bălăceanu în apărarea acuzatului Popp Alexandru arată de la început că acuzatul și-a recunoscut toate faptele săvârșite de el în complicitate cu ceilalți acuzați și după ce arată sarcina dificilă a avocatului în asemenea proces, dl. avocat Paraschivescu Bălăceanu mulțumind instanței pentru modul cum a înțeles să înlesnească pregătirea apărării, arată că în acest proces politic sabotajul joacă un rol esențial, constituind una din caracteristicile procesului. În continuare, dl. avocat arată că procesul se referă la un grup izolat, restrâns de complotiști sabotori și arătând rolul acuzatului inginer Popp Alexandru în activitatea complotistă și teroristă a grupului, scoate în evidență faptul că din declarațiile, acuzațiile și depozițiile martorilor rezultă că acuzatul Popp a fost omul lui Auschnitt și că el a lucrat sub ordinele acestuia.

În conluziuni, dl. avocat Paraschivescu Bălăceanu cere Tribunalului să examineze actele și să gradeze pedeapsa care reiese din încadrarea juridică a faptelor acuzatului Popp după situația de subordonat al lui Max Auschnitt.

Dl. avocat Mihail Nicolau în apărarea acuzatului Ioan Bujoiu după ce mulțumește instanței pentru înlesnirea de a-și putea pregăti apărarea și de a fi avut posibilități depline de a consulta dosarele și de a lua contact cu clientul său, dl. avocat Mihail Nicolau precizează că așa cum rezultă din declarația acuzatului Bujoiu, faptele cuprinse în actul de acuzare nu sunt și nu pot fi contestate. Susține însă că nu este dovada certă că acuzatul Ion Bujoiu ar fi fost el șeful comitetului de coordonare a grupelor subversive și că declarațiile acuzaților și martorilor în această privință nu sunt perfect lămurite. De asemenea susține dl. avocat Mihail Nicolau nu s-a făcut dovada că acuzatul Bujoiu ar fi fost principalul finanțator al acțiunilor subversive, acest rol ar fi trebuit mai degrabă să fie atribuit acuzatului Max Auschnitt.

Analizând art. 190 C.P. dl. avocat susține că o parte din informațiunile transmise de Bujoiu unor agenți străini nu aveau caracter sever. În conluziuni, dl. avocat cere pentru Bujoiu Ion o sentință dreaptă.

Dl. avocat Mircea Manolescu în apărarea acuzatului Nicolae Mărgineanu arată că deși procesul formează un tot unic, iar solidaritatea acuzaților în vederea atingerii aceluiași obiective a fost stabilită prin probe, declarații, totuși conform art. 21 C.P. Tribunalul este în drept să aplice pedeapsa luând în considerare momentele și gravitatea faptelor ca și gradul de perversitate al infractorului. Mulțumind instanței pentru înțelegerea avută în pregătirea apărării, dl. avocat Mircea Manolescu arată că deși acuzatul Mărgineanu s-a făcut indiscutabil vinovat de înaltă trădare prin transmitere de informațiuni agenților unor puteri străine și de uneltire împotriva ordinii constituționale, totuși el nu poate fi considerat un element central în această acțiune. În conluziuni, toată instanța să țină cont că în cursul acțiunii subversive acuzatul a avut la un moment dat o mică umbră de ezitare și că la proces și-a recunoscut vina. Cere, în conluziuni, o sentință dreaptă.

Dl. avocat Ionel Teodoreanu în apărarea acuzatului Gheorghe Manu după ce mulțumește instanței pentru modul înțelegător în care le-a înlesnit pregătirea apărării, face o incursiune în drept analizând faptele acuzatului după care subliniază că în acest proces sunt o serie de recunoașteri constatate, care nu au în ele nicio retractare și nicio deviere, de la începutul cercetării și până la sfârșitul ei, încolonate cu dezbaterile orale unde acuzații au recunoscut toate faptele puse în sarcină, fiecare destăinuind partea sa de vinovăție. În continuarea acestor idei, dl. avocat Ionel Teodoreanu în apărarea acuzatului Gheorghe Manu insistă asupra faptului că acuzatul a mărturisit toată activitatea sa subversivă și cere în concluzie o sentință justă.

D-na avocat Ana Ciobanu în apărarea acuzatului Gheorghiu Dimitrie arată că declarația acestui acuzat se coroborează cu declarațiile celorlalți acuzați și ale martorilor și subliniază că de la început el a recunoscut faptele sale. În ce privește acuzațiunea de a fi făcut parte din comitetul de conducere a grupelor teroriste, d-na avocat Ciobanu arată că prin această chestiune trebuie făcută o gradație în aplicarea sancțiunii deoarece spre deosebire de acuzații Manu și Macellariu, acuzatul Gheorghiu nu este unul din inițiatorii acestor grupe, ci doar a colaborat cu comitetul lor de conducere. În concluzii, d-na apărătoare invocă clemența instanței rugând ca în proces să fie gradată în așa fel pedeapsa încât să dea posibilitatea acuzatului Gheorghiu Dimitrie de a deveni un om folositor societății printr-o sentință dreaptă și echitabilă.

Dl. avocat Grigore Dobrovici în apărarea acuzatului Balș Alexandru după ce arată că instanța a înlesnit apărării pregătirea pentru apărare, mulțumind pentru acest fapt, precizează rolul apărării într-un asemenea proces, apoi își dezvoltă pledoaria analizând declarațiile martorilor și interogatoriile acuzaților, arătând că prin aceasta caută să dea posibilitatea instanței de a adopta o hotărâre în care să se reflecte toate circumstanțele cauzei. După aceasta analizează punct cu punct cele patru capete de acuzare în care se încadrează faptele acuzatului Balș și arată că acuzatul și-a recunoscut vinovăția, conchizând că acuzatul Balș era subordonat acuzatului Bujoiu și acuzatului Popp Alexandru, cerând în concluziuni circumstanțe atenuante pentru Balș Alexandru.

Dl. avocat George Dumitrescu în apărarea acuzatului Horia Macellariu după ce aduce mulțumiri instanței pentru înțelegerea avută în pregătirea apărării, ține să sublinieze că în activitatea acuzatului Macellariu există o perioadă de câteva momente asupra căreia nu există probe suficiente din care să rezulte că el ar fi păstrat legăturile cu grupul complotist. Referindu-se la încadrarea juridică a faptelor imputate, dl. avocat Dumitrescu susține că nu în art. 190 C.P. se încadrează fapta acuzatului Macellariu de trădare ci în cea din art. 191 C.P. și aceasta pentru o mai bună stabilire a sancțiunii. Cere în concluziuni o sentință dreaptă.

Dl. avocat Manole Roman în apărarea acuzatului Bontilă Gheorghe mulțumind de asemenea instanței pentru înlesnirea în pregătirea apărării, insistă asupra faptului că acuzatul Bontilă și-a luat responsabilitatea faptelor de care se recunoaște vinovat și arată în continuare influența nefastă pe care a exercitat-o mediul asupra acuzatului Bontilă. Dat fiind rolul și activitatea pe care a desfășurat-o acuzatul Bontilă, dl. apărător solicită instanței să aprecieze aceasta la pronunțarea sentinței și să se țină seama de faptul că Bontilă nu era cel mai apropiat dintre colaboratorii lui Bujoiu, șeful grupei din care făcea parte și în concluziuni cere a se da o sentință dreaptă.

Dl. avocat Constantin Chiriac în apărarea acuzatului Petrașcu Nicolae după ce analizează textele de lege în care au fost încadrate faptele imputate acuzatului Petrașcu Nicolae fost secretar general al mișcării legionare, scoate în evidență faptul că acuzatul a mărturisit scopul venirii sale în țară, precum și legăturile pe care le-a stabilit ulterior prin curierul trimis de Horia Sima, Eugen Teodorescu împreună cu care a dezvoltat apoi acțiunea de spionaj în folosul puterilor străine. În continuare, dl. avocat Chiriac susține că avocatul Petrașcu a arătat Justiției în declarațiile sale felul în care erau organizate grupele de legionari, dând și detalii asupra activității ce au desfășurat-o.

În concluziuni, cere ca la aplicarea sentinței să se aibă în vedere că acuzatul ca autor principal a făcut mărturisiri detaliate și a se aplica o sentință dreaptă.

Dl. avocat Constantin Caropol în apărarea acuzatului Eugen Teodorescu, prezintă pe acest acuzat ca pe un izolat printre ceilalți acuzați, ca pe un element secundar, care a trecut pe rând din serviciul unora în serviciul altora, adică din serviciul Gestapoului în serviciul spionajului american. În continuare, dl. avocat Caropol susține că nu a fost suficient dovedită acuzațiunea adusă lui Teodorescu de a fi dat ajutor la organizarea formațiunilor paramilitare și că chiar încadrarea în crima de înaltă trădare ar fi susceptibilă de o schimbare, determinată atât de calitatea lui Teodorescu cât și de natura informațiilor pe care le-a trimis serviciului de spionaj american. În concluziuni, cere pentru Teodorescu o sentință dreaptă.

Dl. avocat Ion Gh. Lucaci aducând mulțumiri instanței pentru larghețea cu care a îngăduit pregătirea apărării în acest proces, arată că acuzatul Chioreanu este un tempera-

ment liniștit și a fost influențat de împrejurările create de război care l-au deșărădăcinat din câmpul muncii constructive, împrejurări care au condus și pe reprezentantul Parchetului să-i ceară pedeapsa de 25 ani muncă silnică. Cere în concluziuni o sentință echitabilă în raport de faptele comise și de gradul de sinceritate al acuzatului, cu circumstanțe atenuante.

Reprezentantul Parchetului având cuvântul în replică, își menține concluziunile puse atât în ce privește faptul material cât și încadrarea în drept pentru toți acuzații.

Apărarea în ultim cuvânt își menține concluziunile puse.

După ce apărarea a avut ultimul cuvânt, președintele a întrebat pe fiecare dintre acuzați dacă mai au ceva de adăugat în apărarea lor, la care acuzații au declarat după cum urmează:

Acuzatul Popp Alexandru declară: „Îmi mențin declarațiile făcute și nu mai am nimic de adăugat.”

Acuzatul Bujoiu Ion a declarat: „N-ar fi ceva nou însă aici s-a produs o serie de informațiuni care introduc elemente noi și care pot să schimbe caracterul. De exemplu, s-a afirmat că am subvenționat între altele mișcarea legionară, ceea ce n-a figurat în nicio declarație. Aș fi vrut să mai spun că nu am inițiat, nici organizat vreo organizație și că în contactul care l-am avut cu elementele străine în 1945 și ulterior în 1948, contactul a fost minim. Recunosc că din acest contact ar fi reieșit pentru noi o încurajare pentru continuarea acțiunii noastre și pentru conducerea ei mai departe.”

Acuzatul Gheorghe Manu a declarat: „Am recunoscut faptele și cunosc răspunderile. Aștept sentința Tribunalului.”

Acuzatul Mărgineanu Nicolae a declarat: „Aștept pe măsura faptelor declarate și cunoscute sentința Tribunalului.”

Acuzatul Gheorghiu Dimitrie a declarat: „De la prima sentință am răspuns cu sinceritate. Nu vreau să fug de răspundere, aștept pedeapsa de la onorata Instanță. Recunoscând acțiunea mea și greșelile mele, precum și regretul pe care-l am, aștept ca onorata instanță să încadreze pedeapsa mea așa cum se cuvine în prevederile legii, în așa fel încât să mai pot fi de folos societății.”

Acuzatul Balș Alexandru: „Nu am nimic de declarat.”

Acuzatul Horia Macellariu: „N-am nimic de adăugat peste ceea ce am declarat. Aștept hotărârea instanței.”

Acuzatul Bontilă Gheorghe: „Am suferit incitațiile de război ale cercurilor imperialiste. Recunosc că am fost în eroare. Aștept verdictul instanței și sunt sigur că acest verdict va fi drept.”

Acuzatul Petrașcu Nicolae: „În ce privește faptele mele le-am recunoscut și rămâne acum ca instanța să aprecieze asupra lor.”

Acuzatul Teodorescu Eugen: „În afară de declarațiile făcute de apărare nu mai am nimic de adăugat.”

Acuzatul Chioreanu Nistor a declarat: „Domnule Președinte, onorat Tribunal, mărturisesc adâncă mea vină față de legile țării și față de regimul Republicii Populare Române. Recunosc profunda mea greșală, mai ales că acum am aflat de dansul milioanei furate de la gura milioanei de muncitori, ale femeilor și copiilor lor. Despre acest lucru n-am știut până aci în boxă. Mărturisesc că de patru zile îmi dogoresc obraji de rușine și simt privirile acuzatoare ale sutelor de muncitori, care cu graiul lor mut mă acuză pentru faptele pe care le-am săvârșit.”

După acest ultim cuvânt al acuzațiilor, președintele a declarat dezbaterile închise.

Tribunalul având nevoie de timp pentru studierea tuturor actelor din dosarul cauzei, cu unanimitate de voturi amână pronunțarea pentru ziua de 2 noiembrie 1948, ora 10 dimineața.

Data și citită în ședința publică astăzi 31 octombrie 1948.

Ședința de la 2 noiembrie 1948 ora 10 dimineața

Pentru astăzi fiind fixată pronunțarea hotărârii în cauza din față ce face obiectul dos. nr. 4066/948, Tribunalul fiind în aceeași componere ca în ședințele precedente, s-a retras în camera de consiliu conform art. 290 C.J.M. spre a delibera asupra culpabilității și aplicațiunii pedepsei.

Opiniunea judecătorilor s-a luat conform art. 291-295 C.J.M., iar aplicațiunea pedepsei s-au avut în vedere dispozițiunile din Cartea IV-a Titlul I C.J.M., după care,

Tribunalul:

Deliberând în secret conform art. 291-295 C.J.M.;

Asupra acțiunii penale deschisă prin ordinul de trimitere în judecată nr. 2429 din 19 octombrie 1948 al Regiunii II-a Militare în contra lor:

1. Popp Alexandru, român, de 50 ani, inginer, din București, str. Popa Petre nr. 41, pentru crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare p.p. de art. 187 pt. 1,2,3 și al. ultim C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; crima de surparea ordinii constituționale p.p. de art. 207 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 part. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III-a C.P.; delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. IV-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P. toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856-938 și 1108/938;

2. Mărgineanu Nicolae, român, de 43 ani, conferențiar universitar, din Cluj str. Nicolae Iorga nr. 9, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare p.p. de art. 187 pt. 1, 2, 3 și alin. ultim C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și de participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.; crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207, 210 C.P. toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și D.L. nr. 1108/938;

3. Auschnitt Max, român, major, inginer, cu ultim domiciliu în București, Parcul Jianu, pentru: crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

4. Bujoiu Ioan, român, de 54 ani, inginer, din București, str. Romană nr. 13, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a C.P. al. d.; crima de organizare și participare la formațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P.; delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist, politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. IV-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

5. Gheorghiu Dimitrie, român, de 49 ani, inginer chimist, din București, Aleea Alexandru nr. 45, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207, 210 C.P. toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

6. Balș Alexandru, român, de 50 ani, inginer, din București, str. Biserica Amzei nr. 3, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 101, 103 C.P., și cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

7. Macellariu Horia, român, de 53 ani, amiral în rezervă, din București, B-dul 6 Martie nr. 25, trimis în judecată pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. III-a alin. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

8. Bontilă Gheorghe, român, de 44 ani, profesor, din București, str. Caraiman nr. 30, pentru: delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a alin. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

9. Manu Gheorghe, român, de 45 ani, conferențiar din București, str. Mircea Vodă nr. 16, pentru: crima de înaltă trădare p.p. de art. 187 C.P., crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 196, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

10. Petrașcu Nicolae, român, de 41 ani, profesor, domiciliat în Sibiu, str. Morilor nr. 89, trimis în judecată pentru: complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 121 C.P., comb. cu art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a alin. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

11. Teodorescu Eugen, român, de 35 ani, avocat, cu domiciliul în Constanța, str. I.G. Duca nr. 24, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a C.P.; complicitate la crima de organizare și participare la formațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 121 C.P., art. 230 C.P. comb. cu art. 209 pt. III-a C.P. și delictul de trecere frauduloasă a frontierei p.p. de art. 267 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

12. Chioreanu Nistor, român, de 41 ani, avocat, cu domiciliul în Sibiu, str. I.V. Stalin nr. 49, pentru: complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pt. II-a al.d. C.P., crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 pt. III-a și crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M. și D.L. nr. 856/938 și 1108/938.

Având în vedere concluziunile orale ale procurorilor militari, precum și susținerile acuzaților făcute personal și prin apărătorii lor în fața instanței în ședința publică.

Având în vedere că din instrucția orală urmată în cauză în ședința publică cât și din actele de la dosar care au fost puse în discuția părților în ședința publică conform art. 137 Pr. Pen. se constată următoarele:

În fapt:

După evenimentele istorice din 23 august 1944, în urma cărora a fost restaurat regimul dictatorial antonescian, acuzații Popp Alexandru, Max Auschnitt și ceilalți din acest proces au început împreună cu Iuliu Maniu și cu fostul Partid Național-Țărănesc, să lupte prin orice mijloace împotriva transformărilor democratice din țară.

După ce s-a arătat în procesul conducătorilor fostului P.N.T., Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Nicolae Penescu și ceilalți conducători ai partidului condamnați în noiembrie 1947, s-au pus încă din prima perioadă de dezvoltare a regimului de democrație populară, în fruntea complotului contra statului, cu scopul de a răsturna prin violență regimul democrat și guvernul legal de la cârma țării și de a reinstaura vechiul regim burghez-capitalist.

Paralel cu aceasta, încă din 1945 exista un al doilea centru complotist și mai bine conspirat, compus din acuzații: Popp Alexandru, Max Auschnitt, Ioan Bujoiu, N. Mărgineanu, Gheorghe Manu și ceilalți care și el se baza tot pe sprijinul cercurilor imperialiste ale statelor străine, centru complotist care a dus la activitate până în anul 1948;

Astfel, acuzații Max Auschnitt, Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Nicolae Mărgineanu, Gheorghe Manu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petrașcu, Eugen Teodorescu și Nistor Chioreanu s-au pus în fruntea unui complot organizat în contra statului, sprijinindu-se în acțiunea lor pe rămășițele reacțiunii din țară, care reacțiune a fost doborâtă, dar nu încă distrusă și apoi cu sprijinul

și după directivele din afară ale serviciilor de spionaj american pregăteau răsturnarea prin violență a guvernului legal de la cârma țării și a regimului de democrație populară, ei căutând a reinstaura vechiul regim burghezo-moșieresc, și prin aceasta atentând în mod criminal la independența și suveranitatea statului nostru a Republicii Populare Române.

Din actele dosarului și din dezbaterile orale s-a stabilit că acuzații Popp Alexandru și Max Auschnitt erau în legătură directă cu condamnatul Iuliu Maniu, că din banii lui Max Auschnitt și ai altor magnați ai mării industriei din țară au fost subvenționate organizațiile subversive ale național-țărăniștilor, ale liberalilor și ale așa-zişilor democrați independenți, că, în sfârșit, cu banii lui Max Auschnitt și ai altor magnați ai mării industriei din țară au existat și acționat organizațiile subversive, care primeau concomitent și sprijinul din afară al cercurilor imperialiste străine.

Acest mod de alimentare cu sume mari de bani ale organizațiilor subversive a fost posibil deoarece, așa cum s-a stabilit la cercetări și din dezbaterile reale, Max Auschnitt care până în anul 1946 a fost unul din conducătorii acestui complot, îndreptat în contra statului, concentra în mână sa finanțarea grupelor subversive reacționare din țară, în timp ce el era cel mai mare industriaș din țară.

Astfel după cum s-a stabilit, până la naționalizare Auschnitt era proprietarul întreprinderilor metalurgice Titan, Nădrag-Kalan, a întreprinderilor metalurgice dunărene /I.M.D./ și a unor întreprinderi asemănătoare la Brăila și Galați, era stăpânul unor întreprinderi și exploatari forestiere în Banat și Moldova, fiind apoi în același timp și unul din proprietarii principali ai celor mai mari întreprinderi metalurgice din țară U.D.R.

Acuzatul Max Auschnitt, rămas apoi în străinătate, dispune și acum de o mare avere, astfel: în Anglia el este coproprietarul cunoscutelor fabrici de armament Wyzkers și al uneia dintre cele mai mari întreprinderi bancare din Londra Westminsterbank; iar în America, Max Auschnitt este coproprietarul societății americane de credit în investiții și proprietarul întreprinderii metalurgice Trading Company for Orient din New York.

Legat de aceste mari proprietăți, acuzatul Max Auschnitt a fost cel dintâi care s-a pus în fruntea complotului pentru răsturnarea regimului democrat din țara noastră și pentru restaurarea vechilor sisteme de exploatare.

Capitalul anglo-american care în România dispunea de un însemnat număr de întreprinderi și acțiuni în industria petroliferă, metalurgică a hârtiei, cum și aproape în toate celelalte ramuri ale industriei, a găsit în Max Auschnitt reprezentantul cel mai credincios.

Cercurile imperialiste ale statelor străine anglo-americane au găsit în acuzații Popp Alexandru, Manu Gheorghe, Bujoiu Ioan, Nicolae Mărgineanu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petrașcu, Eugen Teodorescu și Nistor Chioreanu, instrumente docile pentru îndeplinirea planurilor lor agresive, agenți devotați, care după arestarea și condamnarea lui Iuliu Maniu, s-au pus în fruntea activității subversive, teroriste și diversioniste în scopul de a răsturna prin violență guvernul legal al țării și reinstaurarea vechiului regim burghezo-moșieresc.

După cum a reieșit din actele dosarului și din dezbaterile orale, în urmărirea acestor scopuri criminale, acuzații Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Max Auschnitt și Gheorghe Manu, au creat o organizație subversivă și conspirativă în vederea săvârșirii prin forță armată a loviturii de stat, având sprijinul din afară al cercurilor imperialiste anglo-americane, iar acuzatul Gheorghe Manu a întocmit în acest scop, după indicațiunile unor repre-

zentați americani, instrucțiuni speciale pentru săvârșirea în țară a unor acte subversive împotriva cuceririlor democratice ale poporului român și săvârșirea de acte de subminare al guvernului legal al țării.

Acuzații Bujoiu Ioan, Popp Alexandru, Nicolae Mărgineanu, Gheorghe Manu și Dimitrie Gheorghiu au stabilit legături secrete cu reprezentanții americani și englezi și s-au înțeles cu aceștia asupra pregătirii și asupra realizării planurilor unei lovituri de stat, cu sprijinul cercurilor imperialiste; asupra furnizării de armament, muniții și fonduri bănești către organizația subversivă, având ajutorul reprezentanților americani, înțelegându-se și asupra organizării de acțiuni de sabotaj și distrugerii spre a submina economia țării.

Acuzatul Bujoiu Ioan împreună cu acuzații Nicolae Mărgineanu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă au format în anul 1945 comitetul de conducere al grupelor subversive care au fost create de aceștia iar în anul 1947 arestarea și condamnarea lui Iuliu Maniu s-a înființat și comitetul de coordonare, în frunte cu acuzatul Popp Alexandru, care comitet a devenit apoi centrul principal al activității subversive și complotiste din țară.

Acești acuzați au alcătuit de asemenea în ascuns, așa-numitul „guvern” în frunte cu fugarul Nicolae Rădescu, care trebuia să fie adus la putere prin mijlocirea unei lovituri de stat înarmate, cu ajutorul cercurilor imperialiste străine anglo-americane.

În scopul finanțării organizațiilor subversive care acționau în țară, acuzații Max Auschnitt și Popp Alexandru au înființat un fond secret, special, cu ajutorul speculațiilor la Bursa Neagră și au susținut cu mari sume de bani organizațiile conspirative ale național-țărăniștilor, național-liberalilor și ale social-democraților independenți.

Acuzații Ioan Bujoiu, Popp Alexandru, Gheorghe Manu, Nicolae Mărgineanu, Alexandru Balș, Gheorghiu Dimitrie, Nicolae Petrașcu și Nistor Chioreanu, în decursul mai multor ani, au strâns personal și printr-o rețea de agenți creată în mod special, informațiuni constituind secrete de stat, pe care le-au trimis reprezentanților oficiali ai Angliei și Statelor Unite ale Americii; iar acuzatul Eugen Teodorescu, fiind un agent plătit al serviciului de spionaj american, a trecut în repetate rânduri în mod fraudulos frontiera și a transmis informațiuni secrete obținute serviciului de spionaj american din orașul Salzburg din zona americană de ocupație din Austria.

În acest scop, acuzații sus-numiți au menținut legături de spionaj cu străinii Henry P. Leverich, prin consilier al Legației americane din București, John R. Lowell, atașat militar american, Donald G. Duneam, Robert Sheea și G. Waghams Fergusson, secretari ai Legației americane și cu Charles Robinson, consilier al Legației Engleze, William Watson, atașat comercial al Legației Engleze și cu col. englez Bill Young.

Acuzații conducători ai complotului îndreptat împotriva statului au trecut la cele mai mășave mijloace de luptă, ei pregătind atentate mișești împotriva membrilor guvernului și ai altor oameni de stat de seamă din țară, iar acuzatul Gheorghe Manu a elaborat în acest scop un plan special pentru realizarea unor acte teroriste individuale și în grup.

Acuzatul Max Auschnitt a organizat săvârșirea de acte de sabotaj în industria grea, care acțiune a fost continuată de acuzatul Popp Alexandru, ambii provocând mari scăderi în producția de oțel, locomotive și vagoane, aducând prin acțiunea lor un prejudiciu considerabil în economia țării și în mod intenționat au întârziat plățile salariilor și au dezorganizat aprovizionarea muncitorilor și funcționarilor cu articole de primă necesitate, ei încercând să provoace în mod artificial nemulțumiri împotriva politicii guvernului Republicii Populare Române.

Având în vedere că din probele administrate în proces rezultă că acest complot a început chiar din vremea când masele populare descătușate porniseră cu avânt să cucerească noul regim democratic spre a construi o Românie liberă și independentă și nu de la masa de la marea finanță, cum au căutat unii din acuzați să arate.

Că în urmărirea scopului lor acela de răsturnare prin violență a regimului democratic din România, acuzații imediat după 23 august 1944 au început să răspândească o serie întregă de calomnii, anecdote și bârfeli mincinoase, transmise de la om la om, de la grupă la grupă, spre a produce dezorientări în masele muncitoare și de a produce neînțelegere între conducătorii acestor mase.

Cu privire la activitatea complotistă a grupelor Popp și Bujoiu în sensul că își are începutul în toamna anului 1944, acuzatul Bujoiu Ioan a declarat la primele cercetări fila 131 vol. I următoarele: „După 23 august 1944 și mai ales pe la finele toamnei aceluiași an am avut adeseori conversațiuni cu d-nii inginer Gheorghiu și Antonescu, constatând o îngrijorare comună față de ascendența politică pe care o luau în țară forțele muncitorești și mai ales Partidul Comunist Român și am stabilit atunci că este necesar să pornim o acțiune care să creeze un curent de opinie publică, ostil acestor forțe.”

Acuzatul Gheorghiu Dimitrie în declarația de la primele cercetări fila 228 vol. I confirmând declarația făcută de acuzatul Ioan Bujoiu, arată: „În toamna anului 1944 pe când eram director general la Soc. Creditul Minier, am început împreună cu dl. inginer Gh. Antonescu director tehnic la acea societate o acțiune care urmărea creșterea unui curent de opinie publică ostil mișcării muncitorești și în special împotriva Partidului Comunist Român. Tendința practică a acestei mișcări era aceea de a asigura conducerea țării prin intermediul uneia din vechile partide cu Partidul Social Democrat așa cum era reprezentat de dl. Titel Petrescu. Această situație urmând să conducă la menținerea stării de lucruri existente până atunci. Acțiune era condusă în colaborare cu dl. inginer Ion Bujoiu, Nițescu și Balș cu care țineam legătura prin dl. inginer Gh. Antonescu.

Având în vedere că recunoașterea acuzațiilor dovedește că activitatea organizatorică a grupelor Popp și Bujoiu avea de la începutul ei un caracter subversiv și că la baza ei se găseau așa-zisele grupări de rezistență care după intenția celor ce le-au creat, trebuiau să se transforme în unități de luptă în vederea pregătirii loviturii de stat.

În legătură cu această activitate organizatorică, acuzatul Popp Alexandru a declarat la primele cercetări fila 43 vol. I: „Pe plan subversiv s-au creat grupuri subversive, s-au întărit și organizat grupurile subversive ale P.N.T., creindu-se astfel o forță gata de a interveni la momentul socotit oportun de către americani”, enumerând grupele create și organizate.

Din aceste nume, un rol activ în formarea grupurilor subversive și stabilirea de legătură între ele în acțiunea lor criminală l-a avut acuzatul Gheorghe Manu.

La cercetările preliminare, acuzatul Gheorghe Manu a recunoscut că în martie 1945 a stabilit legătura cu comandamentul legionar, însă nu s-a limitat la atât, ci el a mijlocit stabilirea de legături și cu alte grupuri subversive, care au început să desfășoare activitatea ilicită în a doua jumătate a anului 1945.

Cu privire la această activitate, acuzatul Gheorghe Manu la primele cercetări fila 397, 398 vol. I a declarat, între altele, că au fost luate contacte în vederea coordonării și a organizării rezistenței sau menținute aceste contacte cu grupurile V. Brătianu-Dinu Vasiliu, Bijoiu; Amiral Macellariu; Bontilă; Horațiu Comanicu; Moruzzi/indirect prin grupul

Bujoiu/; Slătineanu; arătând în continuare că grupuri mai mici s-au afiliat sau s-au contopit în mișcarea lor și că acestea în ordine cronologică au fost grupul Puiu, grupul Florescu, grupul Titi Constantinescu și grupul Laura Săulescu.

Pentru a se păstra conspirativitatea, acuzatul Manu declară mai departe, legătura se menținea numai între conducătorii grupurilor subversive precizând: „legături s-au luat numai între conducătorii și eventual număr restrâns de colaboratori imediați”.

Aceste declarații ale acuzatului Manu Gheorghe sunt confirmate în întregime de către acuzatul Nicolae Mărgineanu care a precizat că acuzatul Popp a decis să unifice grupurile subversive, punând în fruntea lor un singur comitet care să conducă întreaga lor activitate complotistă și referindu-se la partea organizatorică a activității acuzatului Popp, Nicolae Mărgineanu a declarat că Popp inițiasse și pornise tratative avansate pentru constituirea unui comitet de coordonare a grupurilor teroriste care să identifice și să strângă sub conducerea sa după dispozițiunile anglo-americanilor, toate grupurile teroriste ce ar fi existat pe teritoriu, printre altele grupul lui Bujoiu.

Recunoscând participarea sa activă la acest complot, acuzatul Petrașcu Nicolae a declarat la primele cercetări fila 488 vol. I că a trecut la activizarea și completarea organizației legionare; iar în ce privește structura organizației subversive a legionarilor și rolul său conducător în organizație, acuzatul Petrașcu Nicolae a declarat la fila 494 vol. I: „Forma organizatorică a legiunii a rămas cea veche, începând cu comandantul care avea ca misiune conducerea și îndrumarea organizației și care se compunea din următorii fără să numească pe cineva; comandantul eram eu, ajutat și înlocuit în lipsa mea de Valeriu Negulescu. Nistor Chioreanu îmi era sfătuitor și se ocupa îndeosebi cu organizația din Ardeal.”

Aceste grupuri subversive ce formau complotul organizat contra statului erau organizate pe baza celei mai severe conspirativități, erau în formă piramidală, fapt ce a fost confirmat la cercetările preliminare de către acuzatul Horia Macellariu, anume că șeful avea legătura în sus, iar grupele nu aveau voie să se cunoască între ele, primindu-se instrucțiuni de la Bujoiu care a denumit forma de organizare „spic”.

În legătură cu acesta, documentul original ridicat de la Brancovici de către organele de anchetă cu ocazia arestării acestuia, document care avea mențiunea „strict secret” purtând titlul de „instrucțiuni generale pentru comitetul național”, este edificator.

Aceste instrucțiuni au fost scrise personal de către acuzatul Gheorghe Manu care, atât la cercetările preliminare cât și în fața instanței, a confirmat autenticitatea lor și a precizat că instrucțiunile întocmite de el erau destinate grupurilor subversive și organului lor de conducere.

În aceste instrucțiuni se spune că: „În orice mișcare secretă, ierarhia C.N. este de tipul piramidal, fiecare element al ei fiind în legătură numai cu subordonații săi și cu șeful indirect” și mai departe „Dacă șeful unității ierarhice superioare și șeful unității în subordine nu-și au sediul în aceeași localitate și ocupațiile lor nu le permit să se deplaseze prea des, legătura între ei va putea fi asigurată de un curier, care va face parte din serviciul de informații și legături. Pentru mai multă siguranță, cei doi șefi vor conveni de o parolă pe care curierul va trebui să o cunoască pentru a fi pus în contact”.

Aceste reguli de conspirativitate severă se extindeau și asupra corespondenței și asupra convorbirilor telefonice ale membrilor grupurilor subversive și, în legătură cu aceasta, în instrucțiunile generale alcătuite de acuzatul Gheorghe Manu se spune: „În principiu, trebuie evitată orice corespondență sau rapoarte scrise. Dacă totuși contactul se face late-

ral, prin curier sau prin radio, corespondența se va face prin prescurtări, semne convenționale, total sau parțial în cifru sau cu cerneală simpatică. În niciun caz nu se va da un nume clar”, și mai departe: „În principiu, se vor evita convorbirile telefonice pentru tot ce privește mișcarea. Dacă totuși ele sunt folosite pentru a câștiga timp, se va proceda ca și pentru corespondență sau documentarea scrisă. Niciun nume propriu în clar, nimic ce ar putea dezvălui existența mișcării sau organizării, nimic ce privește o acțiune ofensivă oarecare.”

În corespondența cu adepții lor, aflați în străinătate, acuzații Bujoiu Ioan, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă au folosit numele conspirativ „Gelu”, care era numele conspirativ al acuzatului inginer Dumitriu Gheorghiu.

În legătură cu aceasta, la primele cercetări acuzatul Horia Macellariu fila 323 vol. I a declarat următoarele: „Scrisoarea era comunicată cu indivitivul «Gelu», ulterior dl. inginer Gheorghiu ne-a comunicat că a prezentat acea scrisoare d-lui colonel Lowel. Abia mult mai târziu am aflat de la dl. inginer Traian Nițescu că «Gelu» este numele conspirativ al d-lui inginer D. Gheorghiu, folosit în relațiile sale cu englezii încă de pe vremea guvernării Antonescu.”

În legătură cu aceste semne convenționale, acuzatul Horia Macellariu a declarat la primele cercetări că au fost stabilite semne convenționale, după care un membru al organizației subversive putea să recunoască pe un altul la o întâlnire conspirativă și anume că, avându-se în vedere situația, el a propus că pentru a putea relua contactul în cazul dispersării lor, să stabilească niște persoane neutre de organizație pe care le-a denumit „Far” și unde să se caute unii pe alții, iar semnele de recunoaștere erau: o monedă de 5 lei și răspunsul un ac de siguranță.

Așa cum s-a stabilit din probele administrate în cauză, grupurile subversive erau subvenționate de către acuzatul Max Auschnitt, mare industriaș și de către acuzații Bujoiu Ioan și Popp Alexandru, din fondurile întreprinderilor conduse de ei.

Aceste fonduri, așa cum a reieșit din declarațiile martorilor și coroborate cu recunoașterile acuzaților, erau sustrate din casa întreprinderilor, prin speculațiuni la Bursa Neagră.

Întreprinderile controlate de acuzați vindeau mărfurile cu prețuri mai ridicate decât cele stabilite de stat și prin aceasta acuzații urmăreau agravarea inflației și înrăutățirea stării economice a populației muncitoare din țara noastră, iar sumele mari de bani obținute în urma acestor speculațiuni le foloseau pentru finanțarea organizațiilor subversive, în acțiunea lor pentru răsturnarea prin violență a regimului de democrație populară din R.P.R.

Cu privire la alimentarea acestor grupuri subversive, acuzatul Bujoiu Ioan, care finanța grupurile subversive cu mari sume de bani sustrate din vânzarea la negru a produselor Soc. Lupeni, a declarat la primele cercetări fila 133 verso vol. I că pe la mijlocul lunii noiembrie 1946, acuzatul Bontilă l-a pus în contact cu principalul său colaborator, fostul maior Tobă Ion. Din dispozițiunea sa, acuzatul inginer Balș a dat maiorului Tobă Ion suma de 70 milioane lei în câteva rate, în scopul ca să organizeze și să echipeze câteva centre regionale ale organizației condusă de acuzatul Bontilă.

Acuzatul Balș Alexandru, care era însărcinat de către acuzatul Bujoiu să administreze așa-zisul fond negru, a declarat la primele cercetări fila 197 vol. I că acuzatul inginer Bujoiu i-a încredințat administrarea unui fond secret al Soc. Lupeni, rezultat din supra-prețurile vânzărilor la negru. Acest fond varia de la o lună la alta și că în preajma stabiliză-

rii atingea cifra de 2 miliarde lunar și, în fine, că acuzatul Bujoiu Ion îi dădea dispozițiuni să facă diferite plăți unor persoane care activau în organizațiuni subversive împotriva regimului sau pentru ajutorarea deținuților politici.

De asemenea, tot din declarația acuzatului Balș Alexandru fila 197 verso vol. I mai rezultă că din acest fond s-au mai făcut diferite plăți partidelor politice și anume Național-Țărănesc, Liberal și cel condus de Titel Petrescu.

Astfel, așa cum a reieșit din actele dosarului și din dezbaterile orale, în solda lui Max Auschnitt și Popp Alexandru se aflau Maniu, Brătianu și partidele lor istorice, ca și Titel Petrescu și așa-numitul său Partid Social-Democrat independent.

Aceștia se lăudau că au sprijinit populația și că sunt independenți, dar în realitate ei erau stipendiați cu fonduri obținute prin mijlocirea unor speculații murdare la bursa neagră și depindeau în întregime de o mână de speculanți și afaceriști.

În legătură cu aceasta, acuzatul Balș Alexandru la cercetări fila 197 verso și 198 a declarat că s-a plătit pentru campania electorală din România din noiembrie 1946 Partidului Național Țărănesc-Maniu suma de 50 milioane, prin Mircea Ionescu și Partidului Național Liberal, lui Bebe Brătianu aceeași sumă, iar din alt fond o sumă lui Titel Petrescu, iar mai departe acuzatul Balș precizează că din dispozițiunea lui Mircea Ionescu, în primăvara 1947 și cu încunoștințarea acuzatului Bujoiu, a plătit după câte își amintește, 100-200 milioane P.N.T. Maniu, prin Relu Măldărescu și P.N.L., prin Bebe Brătianu pentru ajutoarea deținuților politici, arătând că plățile se făceau de el personal, fără nicio chitanță.

Aceste sume de bani au fost obținute de acuzații Popp, Bujoiu și ceilalți prin: vânzarea liberă a cotei de 5% din producția totală de laminate a U.D.R.; din vânzările materialelor raționate, la care se percepea totuși un suprapreț; prin speculațiunile ce se făceau cu fondurile destinate de stat pentru aprovizionarea muncitorilor și funcționarilor.

Acest fond secret a fost creat la Reșița după directivele acuzatul Max Auschnitt sub conducerea acuzatului Popp Alexandru, având colaboratori apropiați pe Gheorghe Z. Ioan, Dimitriu și Radoveanu; la Întreprinderile Astra-Vagoane, o operațiune identică a fost realizată de directorul general Manciu; la Titan-Nădrag-Kalan de către Max Auschnitt, ajutat de colaboratorii săi Laurianu, Agarici, Balu și Niculescu.

Sumele vărsate din acest fond lui Maniu, Brătianu și Titel Petrescu au fost mult mai mari și în legătură cu aceasta, acuzatul Popp Alexandru în declarația de la primele cercetări apreciază că au fost 3 miliarde lei dați în prima jumătate a anului 1947 numai lui Maniu și Brătianu, însă acestora, în afară de acuzatul Popp, le-a mai plătit și C. Rozin, tot din ordinul lui Max Auschnitt, numai în 3 luni, în anul 1946, suma de 1 miliard lei.

Toată activitatea subversivă și complotistă a acuzaților era inspirată, îndrumată și condusă de către reprezentanții cercurilor imperialiste ale unor state străine și de către serviciile lor de spionaj, în speță Statele Unite ale Americii și Anglia, cercuri imperialiste care urmăreau înrobirea poporului român.

S-a constatat și dovedit în procesul conducătorilor fostului P.N.Ț. din noiembrie 1947, că reprezentanții serviciului de spionaj american s-au înțeles cu împuternicitul condamnatului Iuliu Maniu, anume cu condamnatul Grigore Niculescu-Buzești, asupra creerii în țară, cu ajutorul din afară, a unei organizațiuni subversive, în vederea unei lovituri de stat și că a fost întocmit un plan sub controlul reprezentanților americani, de creere în țară și străinătate a organelor de conducere ale complotului.

Având în vedere că din actele dosarului și din dezbaterile orale s-a stabilit că, după demascarea lui Maniu și a complicilor săi, acuzații Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Gheorghe Manu, Horia Macellariu și colaboratorii lor cei mai apropiați, nu numai că nu au întrerupt legăturile, ci, dimpotrivă, acești acuzați au întărit legăturile lor cu reprezentanții americani și englezi, conspirând și mai mult aceste legături și au căzut de acord în ceea ce privește: realizarea planului loviturii de stat cu sprijin din afară; procurarea pentru organizația subversivă cu ajutorul reprezentanților americani, de armament, echipament și fonduri bănești; săvârșirea de acte de sabotaj în industria țării; ca și asupra activității de spionaj în folosul serviciilor de spionaj american și englez.

Despre acțiunea pe care o duceau așa-numitele partide istorice împotriva transformărilor democratice ce se înfăptuiau în țară, acuzatul Popp Alexandru a declarat că primele misiuni americane erau informate asupra acțiunii pe care o duceau așa-numitele partide istorice, arătând că atunci când primele misiuni americane au sosit în țară, au găsit situațiile arătate și în lupta lor de susținere a capitalismului au aflat că partidele istorice sunt instrumente docile și că în această perioadă americanii au influențat partidele amintite, ca să constituie un guvern fără elemente de stânga.

De asemenea, acuzatul Popp Alexandru a declarat că și reprezentanții englezi cunoșteau existența și activitatea organizațiilor subversive, promițându-le din partea lor ajutor în armament și echipament, acuzatul precizând că paralel cu dirijarea americanilor, englezii au fost informați asupra acțiunii subversive, a dezvoltării și rezultatelor ei, atât de el personal cât și continuu prin inginerul Ștefănescu, iar englezii prin Ștefănescu au transmis și îndrumări în privința organizării acestei mișcări.

În această privință, acuzatul Popp în continuare arată că englezii au fost informați de el prin colonelul Young, căruia în anul 1946 i-a cerut echipament și, în special, mijloace de comunicație.

La cercetările preliminare, acuzatul Popp a precizat că activitatea criminală a formațiunilor subversive din țară era îndrumată până în anul 1946 de către acuzatul Max Auschnitt și că el se cunoștea cu Auschnitt din anul 1930, bucurându-se de încrederea nemărginită a acestuia, ca urmare cărei încrederi acuzatul Popp a și fost numit director general al Soc. Reșița, după recomandarea lui Max Auschnitt.

Din conversațiile ce au avut loc între ei, adică între Popp și Max Auschnitt, acuzatul Popp a putut să ajungă la concluzia că Max Auschnitt reprezenta interesele americane și că exercita o influență hotărâtoare asupra partidelor lui Maniu, Brătianu și Titel Petrescu, nu numai prin faptul că acuzatul Auschnitt reprezenta punctul de vedere american, dar și prin faptul că subvenționa aceste partide.

În legătură cu aceasta, acuzatul Popp a declarat că americanii au inițiat și dirijat acțiunea grupelor subversive care avea ca scop răsturnarea regimului actual, urmărind realizarea ei prin Max Auschnitt și grupul din care făcea parte și prin grupările Maniu, Brătianu și Titel Petrescu.

Tot din declarațiile acuzatului Popp rezultă că reprezentanții americani erau interesați în sprijinirea organizațiilor subversive pentru ca să păstreze pozițiile de mai înainte ale capitalului american din țară și asupra acestei chestiuni, acuzatul Popp Alexandru la fila 45 vol. I dosar a declarat: „Pentru americani, mobilul era determinat de menținerea pieței economice românești și a influenței în anumite sectoare, inevitabil legată de prezența comerțului; menținerea unui teren liber pentru investiții, oferind în Țara Românească o

rentabilitate mai mare pentru capitalul american decât la el acasă, pe de o parte, din cauza lipsei de concurență, pe de altă parte, datorită diferenței de preț acordată de consumatori și pentru a câștiga și organiza o poziție favorabilă prin situația ei geografică în contra U.R.S.S., în lupta capitalismului contra socialismului”.

Asupra acestei chestiuni și acuzatul Bujoiu Ioan a declarat că au fost convinși în ce privește desfășurarea activității subversive, convingerile lor care au dus la această desfășurare erau în concordanță cu interesele și concepțiile politice anglo-americane.

Despre aceste legături ale acuzaților complotiști, care pregăteau o lovitură de stat în țară, cu reprezentanții Statelor Unite ale Americii și Angliei, știa și acuzatul Balș Alexandru, care la primele cercetări fila 209 vol. I a declarat următoarele: „Inginerul Gheorghiu a luat legătura cu următoarele persoane din Misiunea engleză și americană: Masterson, Young și col. Lowell. Știu că ultimilor doi/Young și Lowell/dl. Gheorghiu vorbindu-le de existența organizațiilor noastre subversive, aceștia au arătat interese în legătură cu cele spuse de dl. Gheorghiu, i-au recomandat însă multă discreție”.

Despre legătura reprezentanților americani și englezi cu grupările subversive din țară au făcut declarații asemănătoare și acuzații Mărgineanu Nicolae, Bontilă Gheorghe și Manu Gheorghe.

Complotiștii acționau conform instrucțiunilor reprezentanților americani și englezi și ei conspirau cu minuțiozitate legăturile lor cu reprezentanții anglo-americani.

Din actele cercetărilor preliminare, coroborate cu recunoașterea acuzațiilor ca și din depozițiile martorilor, s-a stabilit că demascarea rolului conducător în complotul contra statului al grupului Maniu, pe care l-au jucat reprezentanții americani și englezi, inclusiv fostul reprezentant politic al Statelor Unite ale Americii în România Burtonn Berry și primul lui secretar Melbourne, a servit de semnal pentru întărirea conspirației.

Referindu-se la împrejurările stabilirii legăturilor complotiștilor cu Leverich, care era urmașul lui Melbourne, și care a părăsit România la sfârșitul anului 1947, fiind compromis în procesul Maniu, acuzatul Nicolae Mărgineanu a declarat că după arestarea conducătorilor P.N.Ț. în legătură cu încercarea de fugă de la Tămădău, cu ocazia unei întrevederi avută cu Popp și cu Melbourne la el acasă, în prezența lui Leverich, Melbourne i-a comunicat ca în viitor legătura între București și Washington o va face Leverich, comunicându-i totodată ca în viitor întâlnirile să fie secrete, deci nu la legăție, club, restaurant ori casele lor ci în locuințe mai puțin observate.

În legătură cu această conspirativitate, declarații asemănătoare a făcut și acuzatul Gheorghe Manu, iar în instrucțiunile generale pentru grupurile subversive, instrucțiuni întocmite de către acuzatul Manu, un capitol special tratează despre legături cu străinii din străinătate.

În aceste instrucțiuni, la capitolul respectiv se indică necesitatea de a se conspira cu mai multă atenție legăturile cu reprezentanții americani și englezi și anume instrucțiunile prevăd: „Legăturile cu străinii și străinătatea trebuiesc luate și păstrate cu cea mai mare prudență. În principiu, cele ce prezintă o însemnătate deosebită, se vor căuta și păstra de către comandantul central sau chiar de șeful mișcării” și, în altă parte, autorul instrucțiunilor arată: „Dacă străinul cu care s-a luat legătura este un cetățean al țărilor occidentale, contactul va fi ținut cu extremă prudență... Prudența trebuie să fie cu atât mai mare dacă occidentalul este un membru al misiunilor diplomatice și extremă dacă este un american sau un englez... Întâlnirile nu vor avea loc niciodată într-un local public, nici în birourile

misiunilor, ci acasă la străini, sau într-o casă prietenă, dacă se poate într-un bloc cu multe apartamente, de preferință seara.”

Aceste instrucțiuni generale pentru grupurile subversive, după cum a recunoscut acuzatul Manu Gheorghe în declarația de la dosar, au fost întocmite de el, din îndemnul direct și după indicațiunile reprezentanților americani.

În legătură cu aceasta, acuzatul Gheorghe Manu a declarat că, curând după procesul lui Iuliu Maniu, la sfârșitul anului 1947, el a avut o întrevedere confidențială cu atașatul militar american col. John R. Lowell, cu care ocazie acesta și-a exprimat nemulțumirea că național-țărăniștii au fost extrem de imprudenți, întocmind și păstrând documente secrete, iar găsirea câtorva din aceste acte de către organele de stat a compromis atât pe Maniu și pe colaboratorii lui, care au discutat cu ei probleme extrem de confidențiale.

Acuzatul Gheorghe Manu în referire la aceasta, la primele cercetări fila 471 vol. I arată: „Col. Lowell, atașat militar american mi-a dat sfaturi în privința felului în care trebuia dusă acțiunea subversivă, cu prilejul conversației avute între noi asupra imprudențelor comise de național-țărăniști și de reprezentanții americani Hall și Hamilton, imprudențe dezvăluite în cursul procesului Maniu. Lowell mi-a recomandat atunci să nu am niciodată însemnări scrise asupra mea, să iau toate contactele cu cea mai mare prudență, să nu dau niciun număr de telefon, în special în conversații cu el, s-a interesat dacă avem acte false etc.”

Din studiul instrucțiunilor generale pe care le-a alcătuit acuzatul Gheorghe Manu începând din ianuarie 1948, după declarațiile sale, adică curând după convorbirea lui Lowell, rezultă că ele corespund indicațiunilor pe care acuzatul Manu Gheorghe le-a primit de la atașatul militar american.

Acuzatul Bujoiu Ioan, ca fost membru în două guverne reacționare în funcțiunea de ministru al Industriei și Comerțului, dispunea de cele mai largi legături cu străinătatea, iar fiica acestuia, Ioana Bujoiu participase ca stenografă la două consfătuiri conspirative ale reprezentanților serviciului de spionaj american Thomas R. Hall și James C. Hamilton, cu împuternicitul național-țărăniștilor condamnatul Grigore Niculescu-Buzești; în timpul acestor consfătuiri, s-a ajuns la un acord secret asupra sprijinului ce ar fi trebuit dat din afară de cercurile imperialiste ale unor state străine, complotului criminal din țară, acord care a fost expus în documentul scris la mașină de Ioana Bujoiu, sub titlul convențional „Minuta întâlnirii”.

Ulterior, spre a se evita arestarea Ioanei Bujoiu, care participase la aceste convorbiri extrem de secrete, a fost trimisă în străinătate de reprezentanții americani, pe bordul unui avion american.

În legătură cu întrunirile ce au urmat după aceasta, acuzatul Ioan Bujoiu a declarat că în toamna anului 1947, legătura cu reprezentanții americani s-a întărit și el a avut câteva întâlniri conspirative cu Roberth Scheea, secretarul legației americane și cu col. Lowell, atașatul militar american la București, și în declarația de la dosar fila 161 vol. I, a precizat „Dl. Roberth Scheea, consilier economic în Misiunea americană a fost adus de dl. Traian Nițescu în august 1947 la vila din Predeal a d-lui inginer Gheorghiu, iar ulterior prin noiembrie 1947, dl. Sheea a participat la două ședințe conspirative, ținute de comitetul nostru la locuința d-lui inginer Nițescu din str. Sfinții Voievozi în prezența subsemnatului, a d-lui inginer Traian Nițescu și inginer Gheorghiu... Dl. inginer Gheorghiu l-a informat pe dl. col. Lowell despre comitetul nostru și organizațiunile în subordine, precum și despre

scopul urmărit de ele, la care col. Lowell a consiliat să nu se recruteze prea mulți aderenți, pentru a se putea păstra o conspirativitate mai strictă”.

De asemeni, dl. col. Lowell și-a oferit serviciile cu privire la facilitarea corespondenței dintre comitet și oamenii politici români de peste hotare.

Acuzatul Ioan Bujoiu s-a adresat la sfârșitul anului 1947, reprezentanților Statelor Unite, cerându-le un ajutor imediat, și în acest sens a dus convorbiri cu reprezentantul Legației americane din București, Roberth Sheea.

În legătură cu aceasta, acuzatul Bujoiu a declarat la primele cercetări următoarele: „Cu acest prilej, am arătat d-lui Sheea că acțiunile organizațiilor noastre nu pot în niciun caz reuși prin propriile noastre mijloace interne și că fără ajutor și sprijin din partea americanilor, aceste organizațiuni nu pot trece la acțiuni cu sorți de izbândă. Dl. Robert Sheea a luat notă, promițându-ne că va comunica această cerere a noastră locului în drept”/dosar vol. I fila 162/.

Rugămintea cu privire la sprijinul din afară, așa cum s-a constatat de la primele cercetări și din dezbateri, a fost transmisă prin Robert Sheea, întrucât col. Lowell făcuse cunoscut complotiștilor că Robert Sheea este persoana împuternicită să țină contactul cu ei.

În legătură cu aceasta, acuzatul Dumitru Gheorghiu a declarat la primele cercetări fila 253 vol. I următoarele: „Tot dl. inginer Ion Bujoiu a cerut de față cu membrii comitetului, prin toamna anului 1947, d-lui general Mardare, să ceară relații d-lui colonel Lowell, asupra d-lui Robert Sheea, consilier economic al Legației U.S.A. cu privire la faptul dacă acesta din urmă este indicat spre a se discuta cu el despre mișcarea noastră subversivă și despre ajutorul străin în care avea nevoie în acțiunea de răsturnarea guvernului la momentul oportun. Dl. g-ral Mardare care cunoștea pe dl. col. Lowell i-a cerut relațiile necesare și ne-a comunicat în prima ședință de comitet că dl. col. Lowell a răspuns textual „Dl. Robert Sheea este persoana indicată”.

Paralel cu această acțiune, Bujoiu fiind în legătură ilegală și cu condamnatul Nicolae Rădescu, s-a adresat și acestuia prin scrisori pentru a obține și prin el un ajutor material și tehnic pentru complot de la reprezentanții Statelor Unite ale Americii.

Referitor la aceasta, acuzatul Ioan Bujoiu la primele cercetări dosar vol. I fila 140, expunând conținutul scrisorii adresată lui Rădescu a declarat: „... În partea finală a mesajului, noi arătăm d-lui general Rădescu că pentru a trece la realizarea scopului nostru de a se răsturna prin forță guvernul actual, ne sunt necesare instrucțiunile sale cu privire la indicarea momentului de trecere la acțiune și cu privire la modalitățile de executare ale acestei acțiuni. În acest sens, îl rugăm pe dl. g-ral Rădescu să ia instrucțiunile necesare de la americani /D-sa aflându-se în Statele Unite/, cerând totodată de la aceștia date cu privire la epoca unei eventuale dezlănțuiri a unui nou conflict. De asemenea, cerem d-lui g-ral Rădescu să obțină de la americani ajutoarele necesare nouă, în materiale de luptă /armament, muniții, aparate de transmisie/și fonduri, întrucât organizațiunile noastre, precum și comitetul sunt lipsite în mare măsură de acestea.”

Astfel i-au fost trimise în străinătate condamnatului Nicolae Rădescu două scrisori expediate la trei săptămâni interval, ambele scrisori trimise prin intermediul atașatului militar american la București, col. John. R. Lowell care, de altfel, transmitea grupului Bujoiu, documentele și scrisorile venite din străinătate pentru acest grup, punând la dispoziția complotiștilor mijloacele sale de primire și transmitere.

În legătură cu insuficienta sursă de finanțare, acuzatul Popp Alexandru, care a organizat activitatea subversivă teroristă și complotistă, larg stipendiată din sumele realizate prin operațiunile speculative la negru, recunoaște că această sursă de finanțare era insuficientă și, de asemenea, și el s-a adresat după ajutor reprezentanților Legațiilor americană și engleză în România, expunându-le rugămintea printr-o scrisoare transmisă în luna martie 1948 ministrului plenipotențiar american Schonfeld și ministrului plenipotențiar englez Hollman.

Această scrisoare adresată reprezentanților anglo-americani se referea la obținerea unui împrumut pe care urma să-l plătească statul român după răsturnarea regimului actual și, în această privință, acuzatul Mărgineanu Nicolae la primele cercetări fila 104 verso a declarat: „Obiectul acestei scrisori la obținerea unui împrumut în orice condițiuni pentru nevoile mișcării și pe care atât partidele cât și exponenții principalelor instituții economice, bancare și industriale, urmau să-l garanteze că va fi plătit de statul român după răsturnarea actualului regim.”

Pe lângă acestea, acuzatul Gheorghe Manu a dus și el în rândul său tratative, în mod activ, cu reprezentanții americani și englezi pentru ajutorarea mișcării, fapt de altfel recunoscut de acuzatul Gheorghe Manu la cercetările preliminare fila 405 vol. I unde precizează: „Ajutorarea grupelor subversive în momentul intrării lor în acțiune cu armament, muniții, echipament, tehnicieni etc., de către puterile occidentale și chiar pregătirea din timp a unei asemenea ajutorări, a fost o problemă care m-a preocupat de la început. Am descris-o cu toți anglo-saxonii cu care am avut contact mai prelungit, adică cu Stevens, Lowell și Watson” și, în continuare, acuzatul Manu arată: „Stevens, care nu avea calitatea oficială, era convins să acest ajutor va veni pe calea aerului de îndată ce va fi nevoie. Lowell s-a angajat indirect printr-o frază diplomatică. Watson, de îndată ce a aflat prin Hodon că avem un grup subversiv, mi-a cerut o întrevedere specială pentru a mă întreba despre organizarea lui, forța numerică aproximativă și localizarea unităților respective. Mi-a cerut chiar o notă scrisă și o schiță cartografică.”

Sprrijinul a fost promis și s-a ajuns la înțelegerea corespunzătoare în privința armamentului, echipamentului și mijloacelor de comunicație și cu privire la aceasta acuzatul Popp Alexandru a declarat la cercetări că armamentul și dotarea, așa cum se hotărâse cu Melbourne, vor fi asigurate de americani prin parașutare în locurile dinainte stabilite, iar acuzatul Gheorghe Manu fila 405 vol. I a declarat că din gestul cu care Watson întovărășea cuvintele cu acazia întâlnirii lor, se înțelegea că era vorba de ajutorare prin parașutare.

Acuzatul Mărgineanu Nicolae confirmă toate acestea și în declarația de la cercetările preliminare fila 103 vol. I precizează: „În privința armamentului de la americani, în discuțiunile cu Melbourne ca și în cele cu Leverich, am fost asigurați că în eventualitatea unui conflict, la momentul pe care-l vor socoti oportun, vor parașuta armament și trupe pentru lupta armată împotriva guvernului. Discuțiunile cu Leverich au avut loc în lunile ianuarie și februarie 1948, prima ținută acasă la Ferguson și a doua la locuința secretarei lui Leverich d-ra Nohler din str. Dionisie, de față fiind Leverich, Ferguson, Popp și subsemnatul.”

Martorul Ion Tiberiu Pădureanu, la primele cercetări a declarat cu privire la aceasta că Mărgineanu i-a răspuns că a vorbit cu membrii Misiunii americane în această privință, recte cu Leverich și că acesta l-a asigurat că în caz de conflict între U.S.A. și U.R.S.S., la momentul pe care-l vor socoti oportun, vor parașuta armament și trupe în ajutor.

Mai târziu, în primăvara anului 1948, acuzații complotiști au decis să trimită un emisar al lor în străinătate pentru ca, pe de o parte, să unească pe toți fugarii aflați în străinătate, inclusiv pe Horia Sima, sub conducerea unică a condamnatului Nicolae Rădescu, iar pe de altă parte, să asigure legătura și sprijinirea grupurilor subversive care acționau în țară.

Astfel, ca urmare a acestei hotărâri, grupurile Bujoiu și Petrașcu au împuternicit pe acuzatul Gheorghe Manu să ducă tratative în străinătate, în care scop col. american Lowell îl îndrumază pe acuzatul Manu la colegul său de la Viena col. Bixen, asigurându-l că acesta este o persoană de încredere și va asigura trecerea mai departe în străinătate; apoi col. Lowell în numele Misiunii americane și Watson, în numele Misiunii engleze i-au promis acuzatului Gheorghe Manu și asigurarea menținerii contactului permanent dintre el și grupurile subversive rămase în țară.

Cu privire la aceasta, acuzatul Gheorghe Manu a declarat la fila 407 cercetările preliminare vol. I următoarele: „Lowell m-a sfătuit să plec prin Viena, unde mă puteam adresa colegului său col. Bixen, care după confirmarea radiotelegrafică din partea lui Lowell, îmi va face toate ușurințele pentru călătorie mai departe. La Paris mă puteam de asemenea adresa unui prieten și coleg al său. Mi-a mai spus că îmi putea transfera orice sumă de dolari, dar pentru mine personal.” Și, în continuare, acuzatul Gheorghe Manu precizează: „Col. Lowell mi-a spus că îmi va putea transmite corespondența peste graniță, cu condiția ca corespondentul meu să-i dea scrisoarea în mână. La fel voi putea scrie și eu, însă adresând scrisoarea pe numele lui personal.” Și mai departe arată: „Cu Watson am aranjat de asemenea chestiunea corespondenței. Watson mi-a spus că va putea transmite unui corespondent orice i-aș trimite din străinătate pe numele lui la adresa Legației britanice din București ... Invers, el îmi va putea transmite orice după ce i-aș fi indicat adresa mea din străinătate de la corespondentul meu de aici.”

Plecarea din țară clandestină proiectată și hotărâtă a acuzatului Gheorghe Manu nu a avut însă loc întrucât, între timp, a fost arestat în legătură cu activitatea sa subversivă.

Având în vedere că așa cum s-a stabilit din cercetări și din dezbaterile orale, acuzații Popp Alexandru, Bujoiu Ioan și Manu Gheorghe au început încă din anul 1945 pregătirile pentru răsturnarea prin forță a Guvernului democrat, pentru insurecția armată, cu ajutorul din afară al statelor imperialiste, dar ei nebizuindu-se numai pe primirea de armament din străinătate, grupurile subversive teroriste, după indicațiunile conducătorilor lor au trecut și la căutarea de armament în țară, pentru a ajunge la scopul urmărit.

Astfel, în această privință acuzatul Gheorghe Manu a declarat la primele cercetări că șefii locali primiseră dispozițiuni să caute armamentul rămas în diferite locuri în urma războiului.

Tot din declarația acuzatului Manu rezultă că fiecare membru trebuia să se îngrijească de armamentul său personal cu un minim de muniție, iar existența armamentului la grupurile subversive este confirmată de către martorul Ion Tiberiu Pădureanu, care a declarat la primele cercetări și în instanță că privitor la înarmarea acestor formațiuni, posedau atât arme de foc cât și arme albe, care erau provenite din luptele de la 23 august 1944, altele din timpul rebeliunii legionare, unele de la generalul Rădescu și parte cumpărate de la diferiți ofițeri deblocați, la Clubul Partidului Național-Țărănesc și, în fine, că un stoc de arme albe au fost procurate de la inginerul Ion Iliu de la un armurier din Brașov, din care și martorul Pădureanu a distribuit o parte pe oameni.

De asemenea, existența armamentului mai este confirmată și de declarațiile martorilor Dinu Vasiliu, Ion Tobă și alții, care au arătat că grupurile subversive teroriste dispuneau de arme de foc și albe.

Pentru săvârșirea insurecției armate, conducătorii complotului au întocmit și un plan cu toate amănuntele, despre care acuzatul Mărgineanu Nicolae în declarația de la cercetările preliminare fila 103 și 103 verso vol. I a declarat: „Până la parașutarea armamentului și trupelor, precum și după, formațiunile noastre armate trebuiau: a. să atace depozitele de armament; b. să atace podurile și tunelurile; c. să ocupe ministerele și instituțiunile publice de interes vital /radio, telefoane, poșta/; d. să treacă la atentate împotriva persoanelor din guvern și a fruntașilor comuniști din afară de guvern și e. să organizeze o poliție de siguranță.”

Existența planului de acțiune a grupurilor înarmate este confirmat de către acuzatul Popp Alexandru în declarațiile de la primele cercetări, în care arată cu amănunte insurecția plănuită.

Astfel, în declarația de la dosar fila 29 vol. I precizează: „Grupurile teroriste trebuiau să: dezorganizeze traficul feroviar prin ocuparea principalelor noduri de comunicație; să paralizeze acțiunea de stat prin ocuparea punctelor vitale/poștă, telegrafic, radio, etc./, să ocupe aerodroamele și terenurile de aterizare, pentru asigurarea parașutărilor și debarcării de cadre aeropurtate; să organizeze o poliție de siguranță și să instaleze noul guvern. Momentul declanșării acțiunii trebuia comunicat de americani conducerii în timp util.”

În această privință, și acuzatul Balș Alexandru în declarația de la cercetări, menținută și în fața instanței, a declarat că la momentul anunțat, urma să provoace dezorganizarea traficului feroviar și dezarticularea funcționării aparatului de stat, prin atacarea instalațiilor feroviare, a instalațiilor publice și, în general, a tuturor centrelor vitale și că trebuiau atacate depozitele militare cuprinzând armament, munițiuni, carburanți, echipamente, medicamente și alimente.

În legătură cu aceasta, acuzatul Gheorghe Manu care a terminat pregătirea de trecere la acțiune a grupurilor subversive de sub conducerea sa, la cercetările preliminare a declarat că li s-au și indicat obiectivele de avut în vedere, adică calea ferată Buzău-Mizil, pentru grupul Dan Zamfirescu, Mizil-Ploiești pentru grupul Hodoș, Câmpina-Bușteni pentru grupul Mitică Ionescu; grupul Florescu și grupul Puiu Codlea-Seresie și eventual Sighișoara-Mediaș pentru grupul Georgel și că ei trebuiau să cunoască terenul și pe adversarii eventuali, ca să caute locuri de parașutaj și eventual aterizări.

Așa cum s-a arătat mai sus, s-a stabilit că în fruntea acestor grupuri subversive se afla un centru complotist, sub denumirea de comitet de conducere, care a fost creat pe la mijlocul anului 1945.

Cu privire la împrejurările creării acestui comitet de conducere, acuzatul Ioan Bujoiu, unul din principalii membri de conducere din acest complot, a declarat la cercetările preliminare fila 158 vol. I următoarele: „În aceeași vară 1945, tot la locuința mea din Dionisie nr. 68, a avut loc o ședință cu participarea următorilor: subsemnatul, V. Brătianu, Gh. Manu, Horia Macellariu, ing. D. Gheorghiu și ing. Gh. Antonescu. S-a discutat atunci despre fiecare din organizațiunile subversive conduse de cei prezenți/V. Brătianu, Gh. Manu și Horia Macellariu/și s-a decis coordonarea și colaborarea activităților acestor organizațiuni, prin subordonarea lor unui comitet, având ca membri în competența sa pe șefii organizațiilor respective, dimpreună cu subsemnatul și ing. Gheorghiu și Antonescu.

Deci în vara anului 1945 acest comitet a devenit un organ central superior de conducere comună a organizațiilor subversive subordonate, urmărind răsturnarea prin violență a guvernului Dr. Petru Groza."

Acuzatul Gheorghiu Dimitrie, care a participat în comitetul de conducere, a recunoscut aceasta și în declarația de la cercetări fila 229 a declarat că în luna iunie sau iulie 1945 a luat parte la o ședință în casa inginerului Bujoiu din str. Dionisie nr. 68, la care au participat: Bujoiu, Gh. Antonescu, V. Brătianu, Gheorghe Manu și amiral Horia Macellariu și că s-a discutat atunci despre organizațiile subversive conduse de ultimii trei, stabilindu-se totodată ca activitatea acestor organizațiuni subversive să fie coordonată sub conducerea unui comitet, compus din cei șase participanți la ședință menționați.

De asemenea, și acuzații Gheorghe Manu și Horia Macellariu au făcut declarații similare cu privire la coordonarea activității organizațiilor subversive sub conducerea unui comitet condus de acuzați.

La sfârșitul anului 1945 în comitetul de conducere a intrat și acuzatul Gheorghe Bontilă, în privința căruia acuzatul Ion Bujoiu în declarația de la fila 132 verso arată că pe la finele anului 1945, inginer Gheorghiu și Antonescu i-au prezentat la Soc. Creditul Minier pe Gheorghe Bontilă, care avea sub conducerea sa o organizație subversivă proprie urmărind aceleași scopuri; că de la acea epocă a devenit subordonată comitetului lor și organizația acestuia.

Acuzatul Gheorghe Bontilă recunoaște participarea sa la acest comitet și declară că a participat la ședințele ținute la locuința inginerului Bujoiu și că din discuțiile purtate cu prilejul acestor ședințe s-a desprins tot mai accentuată tendința de a intra în acest comitet, ca șef al propriei sale organizații.

Acuzatul Balș Alexandru, în declarația de la primele cercetări, caracterizează rolul în acest comitet de conducere al acuzatului Bujoiu în modul următor, la fila 207 vol. I: „În cadrul comitetului de conducere, inițiatorul și îndrumătorul activității noastre era I. Bujoiu. În această calitate, dânsul trasa directivele ce trebuiau a fi urmate de către grupurile subversive în ordine, în sensul că primea de la șefii acestor grupuri rapoarte asupra activității lor.”

Acuzatul Gheorghiu Dimitrie avea însărcinarea să întocmească un cod cifrat iar acuzații Macellariu Horia, Gheorghe Manu și Bontilă Gheorghe aveau misiuni speciale în conducerea grupurilor subversive, așa cum arată acuzatul Balș, care a declarat la primele cercetări: „Dl. Gheorghiu avea misiunea să alcătuiască codul cifrat. D-nii Horia Macellariu, dr. Bontilă și Gheorghe Manu aveau atribuțiuni speciale, ei fiind șefi de organizațiuni proprii și făceau parte, împreună cu grupul nostru de conducere, din comitetul central de coordonare și îndrumare a organizațiilor subversive din subordonele acestuia.”

După arestarea, judecarea și condamnarea lui Iuliu Maniu din 1947, comitetul de conducere s-a transformat în așa-numitul comitet de coordonare, având în frunte pe acuzatul Alexandru Popp.

În legătură cu rolul conducător al acuzatului Popp Alexandru, martorul Cornel Manciu a declarat la cercetări că după arestarea lui Maniu și a celorlalți fruntași P.N.Ț. au fost oarecum dezorientați, deoarece șeful căzuse; trebuia ca cineva să-și asume rolul de conducător și această sarcină era foarte grea deoarece trebuia ca în ilegalitate să se strângă la un loc cei rămași, sub o singură mână și sub o singură comandă. În această perioadă, Popp și Mărgineanu au ținut un contact strâns cu Leverich, urmașul lui Melbourne și de-

semnat de acesta să țină legătura între ei și Washington. Că în urma discuțiilor cu Leverich și Robinson, pe de o parte și cu Titel Petrescu și cu liberalii/Romniceanu, Fotino, Bentoiu, Alimănișteanu/ pe de altă parte, persoana care a fost aleasă să îndeplinească această sarcină a fost Popp Alexandru.

Prin crearea comitetului de coordonare, activitatea organizatorică a membrilor conducători ai complotului nu s-a terminat, ei fiind plini de ură față de Republica Populară Română, neavând sprijin în popor și rezumându-se pe sprijinul din afară, inspirați și încurajați de reprezentanții cercurilor imperialiste ale unor state străine, acuzații complotiști au alcătuit în subversivitate așa-numitul guvern al lor, în frunte cu fugarul Nicolae Rădescu, care urma să vină la putere după lovitura de stat pusă la cale de acuzați.

În legătură cu aceasta, acuzatul Nicolae Mărgineanu la cercetările preliminare dosar fila 107 vol. I arată: „Una din funcțiunile principale ale comitetului de unificare și coordonare a întregii acțiuni subversive era, cum am spus, stabilirea unei liste a viitorului guvern, care să fie trimisă prin Leverich grupului din afară, condus de Rădescu, pentru a face ultimele observații. Într-o convorbire cu Leverich a fost pe deplin acord cu noi că persoana generalului Rădescu este cea mai chemată pentru președinția acestui guvern, dat fiind faptul că el a fost ultimul prim ministru cu consimțământul celor trei partide P.N.Ț., P.N.L. și P.S.D. Titel Petrescu, consimțământ pe care cele trei partide îl mențineau, precum dat fiind acțiunea sa din străinătate în direcția subversivă și a luptei împotriva guvernului.”

Lista guvernului complotiștilor alcătuită în februarie 1948 avea următoarea compunere: președinte al Consiliului de Miniștri general Rădescu; vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Economiei Naționale Popp Alexandru; subsecretar de stat Interne general Săvoiu; subsecretar de stat ministrul Industriei inginer Manciu; ministrul Finanțelor și Banca Națională Romniceanu, Tătăreanu secondați de Jordan; ministrul Apărării Naționale general Mardare, Cornea sau Ionașcu; ministrul Marinei amiral Gheorghiu; ministrul Aviației comandor Popp; ministrul de Externe Titel Petrescu sau grupul din afară; ministrul Muncii Adrian Dumitriu; ministrul Educației Nicolae Mărgineanu; ministrul Justiției Aurelian Bentoiu; ministrul Lucrărilor Publice col. Petre Petrescu; ministrul Sănătății dr. Iuliu Hațieganu; ministrul Informațiilor Vasile Munteanu.

Scopul acestui guvern era restaurarea vechiului regim burghezo-moșieresc, anularea întregii legislații de după 6 martie 1945 și aducerea României în sfera de influență a Statelor Unite ale Americii, prefăcând-o într-un instrument docil al imperialismului american, scop mărturisit de acuzatul Mărgineanu și ceilalți la primele cercetări și în fața instanței.

Principalele legi care trebuiau anulate în primul rând erau: legea reformei agrare, legea naționalizării Băncii Naționale, legea sindicatelor, legea de reformă a justiției, legea crimelor de război și altele.

Din aceasta rezultă că acuzații complotiști atentau în mod criminal la cuceririle democratice ale poporului român, că ei voiau să răpească pământul de la țărani spre a-l preda foștilor moșieri, să desființeze toate libertățile democratice cucerite de clasa muncitoare; să reinstaureze proprietatea capitalistă asupra întreprinderilor naționalizate și să reinstaureze vechiul regim reacționar burghezo-moșieresc, regim de exploatare și asuprire și să transforme România într-un stat vasal puterilor imperialiste; însă arestarea acuzaților a pus capăt acestor crime plănuite împotriva Republicii Populare Române și a poporului muncitor.

Având în vedere că, așa cum s-a stabilit la cercetările preliminare și din dezbaterile orale, acuzații Ion Bujoiu, Popp Alexandru, Gheorghe Manu, Balș Alexandru, Horia Macellariu, Dimitrie Gheorghiu, Nicolae Petrașcu și Nistor Chioreanu au organizat și au strâns timp de câțiva ani informațiuni ce constituiau secrete de stat și pe care le-au transmis reprezentanților oficiali ai Statelor Unite ale Americii și Angliei.

Acești acuzați se ocupau cu strângerea acestor informațiuni de spionaj destinate statelor străine, atât personal cât și printr-o rețea de agenți special creată de ei, iar acuzatul Teodorescu Eugen în aceleași scopuri criminale și după însărcinările date de serviciul de spionaj american din orașul austriac Salsburg, a trecut în repetate rânduri granița în țară și având informațiuni de spionaj obținute de el personal și acelea obținute prin rețeaua de agenți s-a înapoiat în zona de ocupație americană din Austria.

Însă activitatea de spionaj a acuzaților, stabilită din declarațiile martorilor ca și prin actele capturate, nu se limitează numai la atât deoarece în instrucțiunile întocmite de acuzatul Gheorghe Manu pentru grupurile subversive, se prevede că toți membrii lor sunt obligați în mod special la strângerea zilnică a informațiilor de spionaj.

Astfel, în instrucțiunile întocmite de Gheorghe Manu, acest acuzat indică membrilor grupurilor subversive următoarele: „Asigurarea unei informații cât mai bune va fi misiunea permanentă cea mai însemnată în cursul perioadei de pregătire. Aceste informații curente se pot extrage din observațiile de toate zilele ale tuturor membrilor mișcării.”

Acuzatul Gheorghe Manu a stabilit la fel și caracterul informațiilor de spionaj, cu strângerea cărora trebuia să se ocupe membrii grupurilor subversive, din care trebuia să se strângă informațiile de spionaj și anume: producția petroliferă și minieră; producția industrială, în special comparată cu producția din 1938-1943; economia agricolă/venituri, cheltuieli, impozite, producția comparată; efectivele garnizoanelor românești și schimbările în aceste efective; schimbările în instrucția trupei cu eventualele arme noi; tabere de instrucție, manevre, școli speciale pentru ofițeri, subofițeri; organizarea și distribuția marilor unități ale armatei române, armament nou, tancuri, mijloace de locomoție și producția uzinelor metalurgice și de armament.

Strângerea informațiilor de spionaj pentru serviciile de spionaj american și englez se efectua prin patru căi: prin acuzații Bujoiu, Popp, Gheorghe Manu și Petrașcu și rețeaua lor de agenți.

Activitatea de spionaj a acuzaților Ioan Bujoiu și Balș Alexandru avea un stagiul de câțiva ani, deoarece încă din luna august 1944 Bujoiu și Balș au întocmit date și rapoarte asupra industriei carbonifere și le-au transmis englezilor și americanilor, după cum rezulta din depoziția martorului Alexandru Bădărău dată la primele cercetări fila 141 vol. II, care a declarat: „De la 23 august 1944 la 25 octombrie 1945 am tradus mai multe rapoarte scrise de d-nii inginer Bujoiu sau inginer Balș către Misiunea engleză și americană, servind uneori și ca interpret. Cu aceste ocazii, am cunoscut pe d-l Walter de la Misiunea americană și colonel Weheeler, colonel Young, căpitan Porter de la Misiunea engleză, iar mai târziu pe dl. colonel Lowell și căpitanul Hutsinpiller de la Misiunea americană.” Iar mai departe, acest martor arată: „În întreaga perioadă de la 23 august 1944 până la 25 octombrie 1945 când a fost înlocuit consiliul de administrație al Soc. Petroșani, notele sau rapoartele înaintate Misiunilor engleză sau americană erau prezentate uneori personal de inginerul Bujoiu Ion, fiind luat ca asistent pentru a ajuta la traducere.”

Acuzatul Balș Alexandru, recunoscând participarea sa la strângerea informațiilor de spionaj destinate englezilor și americanilor, a declarat că în cursul anului 1945 a redactat note și date interesând producția de război a Soc. Petroșani, iar după ce aducea textul la cunoștința inginerului Bujoiu, îl da la traducere în limba engleză.

Aceste informații secrete se transmiteau des reprezentanților statelor străine, în cât calitatea lor este greu de precizat, așa cum de altfel rezultă din depoziția martorului Bădărău de la fila 149 verso vol. II, în care declară: „Nu pot să precizez exact de câte ori am însoțit pe inginerul Bujoiu la Misiunea engleză și pe Mircea Ionescu la cea americană, dar aproximativ s-au trimis 8-10 note la Misiunea engleză și 3-4 la cea americană.”

Din toamna anului 1947, acuzatul Bujoiu și grupa lui subversivă a trecut la culegerea masivă de informații destinate serviciilor de spionaj american și englez, culegând pe lângă datele economice și informații politice, cum și alte informații cu caracter strict secret.

În legătură cu aceasta, acuzatul Gheorghiu Dimitrie a declarat că el a primit în repetate rânduri prin intermediul atașatului militar american la București, colonelul Lowell, scrisori de la fugarul Nicolae Caranfil, aflat în străinătate, care de asemenea cerea de la ei informații secrete.

Acuzatul Gheorghiu Dimitrie a declarat că în noiembrie 1947 a primit o scrisoare de la Caranfil, în care acesta îi cerea să-i trimită niște informații secrete, printre care informații despre portul Sulina și despre situația Marinei Comerciale de pe Dunăre.

De asemenea, prin declarația acuzatului Gheorghiu Dimitrie rezultă că la 1 februarie 1948 a primit vizita fiului colonelului Lowell, care l-a încunostiințat că tatăl său are o scrisoare trimisă de inginerul Caranfil și destinată acuzatului, la care a convenit împreună să treacă peste 2-3 zile acasă la col. Lowell pentru a primi scrisoarea chiar din mâna acestuia și, mai departe, tot la pagina 253 vol. I, acuzatul Gheorghiu Dimitrie arată că în ziua indicată s-a dus la ora 8 seara la locuința col. Lowell din Aleea Modrogan colț cu str. Anul 1848, fiind primit de d-na col. Lowell și condus în hall, unde a stat împreună câteva minute până când a intrat col. Lowell, care i-a înmănat un plic conținând scrisoarea inginerului Caranfil, tăieturi din ziare și un comentariu politic scris la mașină cu privire la eșecul conferinței de la Londra din noiembrie-decembrie 1947.

Acuzatul arată că i-a vorbit col. Lowell despre mișcarea subversivă împotriva Guvernului român și că i-a relatat că strâng date și informații cu privire la economie și în special la industria țării, oferindu-i să le furnizeze și lui, lucru pe care l-a acceptat pe loc; că apoi, la rândul său, col. Lowell i-a solicitat să-i procure și date biografice asupra personalităților politice și marcante din economia și industria țării și, încheie acuzatul, că s-au înțeles ca fiul col. Lowell să-l viziteze seara pentru a-i furniza informațiile cerute de col. Lowell și oferite de el.

O vie activitate de spionaj în favoarea Americii și Angliei au dus-o și acuzații Popp Alexandru și Mărgineanu Nicolae, ei comunicând legațiilor acestor state din București informații cu caracter politic, economic și militar constituind secrete de stat ale țării noastre.

În scopul culegerii informațiilor, acuzatul Popp Alexandru a atras un grup format din: Dumitru Iordan, fost secretar general la Ministerul de Finanțe; Constantin Pandele, fost secretar general al Ministerului de Finanțe; Costel Tătăreanu, fost guvernator al Băncii Naționale, Vasile Dumitriu, director financiar la U.D.R., prof. Gheorghe Andonie

de la Ministerul Minelor și Petrolului, col. Petre Petrescu, fost director general la Astra, amiral Alexandru Gheorghiu, fost subsecretar de stat la Marină, c-dor Popp Nicolae, fost secretar general al Ministerului Aerului și avocații Dumitru Rădulescu de la U.D.R. și Radu Radoveanu, director administrativ la U.D.R.

Această activitate de spionaj a acuzatului Popp Alexandru și a celorlalți complici ai săi a început din primele zile ale lunii martie 1945, atunci când acuzatul Popp a primit din partea conducătorului fostului Partid Național Țărănesc Iuliu Maniu misiunea criminală ca să redacteze rapoarte conținând informații asupra industriei românești.

După cum s-a dovedit la procesul conducătorilor fostului P.N.Ț., Iuliu Maniu transmitea reprezentanților serviciului de spionaj american și englez informațiile secrete obținute de la acuzatul Popp Alexandru și un studiu amplu de peste 100 pagini dactilografiate asupra politicii economice a guvernului a fost întocmit de acuzatul Popp Alexandru, ajutat de colaboratorii săi Manciu și Dumitriu, care a fost trimis lui Iuliu Maniu și apoi acesta l-a transmis legațiilor anglo-americane.

Informațiile acestea transmise cuprindeau toate aspectele vieții economice și politice a țării; ele însă aveau un scop precis, acela de cunoaștere a potențialului militar și industrial al României de către serviciile de spionaj ale statelor imperialiste.

În legătură cu aceasta, acuzatul Popp Alexandru la primele cercetări fila 32 vol. I precizează: „În urmărirea planului de acțiune hotărât, americanii s-au ținut continuu informați nu numai în ceea ce privește progresul și realizarea planului, dar și asupra diferitelor aspecte ale vieții românești și asupra situațiilor din țară. Prin Melbourne în special, americanii au cerut în permanență tot felul de informații și în special: de la mine și de la Mărgineanu, o descriere amănunțită a situației partidelor politice; un raport asupra situației petrolului la noi, cu posibilitățile actuale reduse de import, de utilaje; prin Mărgineanu a cerut un studiu asupra inflației, situația prețurilor și măsura în care aproximativ se pot acoperi nevoile, cu date asupra exportului României de cherestea și alte produse de lemn, cum și alte studii privind mișcarea sindicală /legăturile/ legislația muncitorească și starea de spirit ... Prin Westley am remis o notă asupra nevoilor de utilaj agricol, determinate în baza statisticii dinainte de expropriere, corectată cu aprecieri în legătură cu situația valabilă pentru expropriere și prin Fergusson am remis o notă cu nevoile generale de import etc. ...”

În legătură cu activitatea sa de spionaj în favoarea serviciului de spionaj englez, acuzatul Popp Alexandru a declarat la cercetările preliminare fila 33 vol. I următoarele: „Englezilor am transmis informații prin col. Young la cerere, producția realizată de Reșița în timpul războiului și capacitatea actuală de producție; prin Robinson, producția de laminate în 1945/1946 și prima jumătate a anului 1947, notă cerută, un studiu asupra dezvoltării industriei metalurice grele din țară, instrucțiuni asupra stabilizării, redactate de Ministerul de Finanțe /dată printr-un trimis al secretarului de legăție John sau Jonson/” și în continuare acuzatul arată că pentru redactarea diferitelor note, în afară de cunoștințele sale a cerut și obținut date de la prof. inginer Andonie asupra petrolului, inginer Manciu asupra convențiilor, C. Pandelescu în chestiuni financiare și Iordan, în chestiuni financiare și de import.

Din actele dosarului și dezbaterile orale s-a stabilit că acuzatul Popp Alexandru a transmis Misiunii americane prin generalul Schuyler, prin fostul reprezentant Berry, prin consilierii Misiunii Melbourne și Leverich, prin secretarii de legăție Sheea și Dunham, iar Misiunii engleze, prin secretarul ei Bill Young și consilierul Robinson, informațiunile

complete referitoare la convenția cu Cehoslovacia, fabricarea tractorului românesc I.A.R., producția de armament a Uzinelor Astra, nevoile de armament și echipament ale armatei române, posibilitățile de fabricație de muniție în România, producția de unelte agricole în țară, planurile de producție ale României și nevoile de import.

Acuzatul Gheorghe Manu avea și el organizată o rețea de spionaj, care era condusă de Georgel Dumitrescu și acuzatul Gheorghe Manu, prin agenții săi și cu ajutorul acuzaților Ion Bujoiu, Dimitrie Gheorghiu și Alexandru Balș, a alcătuit încă din 1946 o lucrare informativă largă privind situația din țară, care a fost transmisă misiunilor anglo-americane și fostului palat.

În afară de aceasta, acuzatul Gheorghe Manu a scris și o cărțuție clevetitoare care conține, alături de generalități tendențioase și născociri pline de răutate și calomnii la adresa regimului existent și unele informații de spionaj, numind această cărțuție cu un titlu împrumutat de la Goebels și Churchill „În dosul Cortinei de Fier”, al cărui exemplar original se află la dosar, acuzatul Manu confirmând autenticitatea acestui exemplar.

Acuzatul Gheorghe Manu a cerut documentarea necesară pentru cartea sa, care trebuia să fie difuzată nu numai în România ci și în America și Anglia, de la persoana cu care era legat în acțiunea sa criminală și anume în legătură cu această documentare acuzatul Manu a declarat că pentru noile ediții ale cărții „Behind the Iron Courtain”/ În dosul Cortinei de Fier/ a rugat atât pe inginerul Gheorghiu cât și pe Alexandru Balș să-i pună la zi documentarea despre petrol și despre cărbuni și că atât unul cât și altul i-au dat cu multă bunăvoință toate datele necesare.

Cartea aceasta cu un titlu atât de promițător /În dosul Cortinei de Fier/, a servit, așa după cum mărturisește acuzatul Manu, drept un fel de momeală pentru serviciile de spionaj anglo-american și a fost stabilită cu reprezentanții respectivi o legătură strânsă pe baza culegerii informațiilor necesare.

În legătură cu aceasta, acuzatul Manu a declarat că unii dintre ei/anglo-americanii/ și-au dat seama că nu se poate scrie o astfel de carte fără ajutorul unei serioase rețele de informații de care au vrut să profite și ei și au intrat în legătură permanentă cu el și, mai departe, acuzatul Manu arată că americanii și englezii nu ascundeau față de el interesul lor deosebit pentru obținerea de informații cu caracter militar.

Astfel, acuzatul Gheorghe Manu în declarația de la fila 404 vol. I precizează: „Toți americanii și englezii cu care am fost în contact au cerut direct sau indirect informații de tot felul. Ei au arătat că pentru ca conflictul odată izbucnit între Occident și Uniunea Sovietică să fie cât mai scurt, trebuia ca puterile anglo-saxone să fie cât mai exact informate asupra potențialului economic al Rusiei și al aliaților ei. Din aceste motive, orice fel de informație, fie ele politice, sociale sau economice, fie ele militare, administrative sau privind măsuri de siguranță vor fi oricând binevenite, chiar dacă în aparență n-ar avea importanță.” Și, în continuare, acuzatul Gheorghe Manu recunoaște că în afară de buletinul informativ „Behind the Iron Courtain”, revăzut și pus la zi în trei ediții succesive, a mai dat numeroase alte informațiuni cu caracter secret, de natură politică, economică, militară, administrativă și de siguranță.

Această culegere de informațiuni pentru americani și englezi a durat până în momentul arestării acuzaților.

Acuzatul Gheorghe Manu, relatând despre legătura sa cu Titi Constantinescu, care se afla în slujba serviciului de spionaj american în zona de ocupație americană din Austria,

arată la pagina 404 vol. I următoarele: „Afară de contactele mele, a existat o legătură informativă între Titi Constantinescu și serviciul american de informații din Salsburg” și mai departe: „Prin rețeaua lui, Titi Constantinescu reușise să dea informațiuni destul de bune despre cantonarea și deplasările unităților românești și despre starea de spirit din țară. În decembrie 1947, Titi mi-a arătat planurile tuturor aerodromurilor din România cu clădiri, instalații și piste, ridicate de oamenii săi.”

Paralel cu aceste acuzații, Nicolae Petrașcu, Eugen Teodorescu și Nistor Chioreanu au organizat și ei o rețea de spionaj, transmitând și ei prin curier special informațiuni secrete serviciului de spionaj american din orașul Salsburg zona de ocupație americană din Austria.

În acest fel, conducătorii aceștia legionari au trecut din solda Gestapoului în slujba serviciului de spionaj american, trădând din nou interesele poporului român și ale României, ei vânzându-se cercurilor imperialiste ale statelor străine.

În scopul amintit mai sus, în vara anului 1947 acuzatul Nicolae Petrașcu a stabilit un contact ilicit cu emisarul lui Horia Sima, vechiul agent al statelor imperialiste, anume cu acuzatul Eugen Teodorescu, care a fost trimis special în România cu misiuni de spionaj din partea serviciului american de informații.

Acuzatul Teodorescu Eugen a trimis acuzatului Nicolae Petrașcu însărcinarea serviciului american de spionaj, aprobată de Horia Sima, de a organiza grupuri teroriste și de a crea în țară un serviciu de spionaj, legat prin emisar special cu serviciile de spionaj americane din Frankfurt am Main și Salsburg.

La cercetările preliminare, ca și în instanță, acuzatul Nicolae Petrașcu recunoaște că a consimțit nu numai să desfășoare o activitate de spionaj în folosul Statelor Unite ale Americii, prin mijlocirea foștilor legionari, dar că a consimțit și să creeze grupuri teroriste.

În legătură cu aceasta, acuzatul Nicolae Petrașcu arată în declarația sa că în discuția cu Eugen Teodorescu pe care a avut-o aproximativ în luna noiembrie 1947 în legătură cu crearea unui serviciu de strângere de informații, acuzatul Eugen Teodorescu, în expunerea lui, i-a spus că a vorbit cu comandantul și că el i-a aprobat misiunea; că mai târziu, a discutat cu Vică Niculescu și a aprobat propunerea lui Eugen Teodorescu. Că în urmă, el a plecat din București iar când s-a întors, Vică Negulescu i-a comunicat că a hotărât ca Decebal Andrei să-l ajute pe Teodorescu și că el a aprobat aceasta, precizând apoi că la cererea lui Horia Sima, făcută prin Teodorescu, a acceptat de a organiza un serviciu de spionaj militar, economic și politic.

Astfel, acuzatul Petrașcu Nicolae a însărcinat cu organizarea activității de spionaj pe colaboratorul său cel mai apropiat, legionarul Decebal Andrei Corneliu, care a și trecut la crearea rețelei de informatori, după indicațiunile date de acuzații Nicolae Petrașcu și Eugen Teodorescu.

Din declarația lui Decebal Andrei Corneliu, audiat ca martor, rezultă că în ianuarie 1948, Vică Niculescu i-a dat însărcinarea să se ocupe cu strângerea de informații și anume în declarația de la cercetări fila 228 vol. II precizează: „În ianuarie 1948, Vică Negulescu mi-a dat însărcinarea de a mă ocupa cu strângerea de informații, colaborând astfel cu Eugen Teodorescu, ce venise în țară tocmai în acest scop. Primind această însărcinare, am căutat să iau legături cu cât mai mulți prieteni și cunoscuți dintre foștii legionari, reușind astfel să strâng o sumă de informații, cu caracter militar, economic, politic privind siguranța statului etc., conform instrucțiunilor primite de la Teodorescu și căruia i le-am dat... cu-

rierii folosiți pentru transmiterea materialului informativ cules erau: Gh. Stoia și Dragoș Hoinic. Aceștia veneau și plecau din țară trecând clandestin frontiera ungară prin diferite puncte, Șilindrul-Bihor, Beba /Bihor/ și Pilu-Arad. Materialul informativ pe care-l duceau în străinătate era destinat lui Horia Sima și serviciului de spionaj american din Austria”.

Acuzatul Petrașcu Nicolae era complet informat cui erau destinate informațiile culese din România de către emisarii lui Horia Sima și el a recunoscut la cercetări și în instanță acest fapt și în legătură cu aceasta în declarația de la dosar fila 553 vol. I a precizat: „Știm că informațiile culese sunt predate lui Vasile Mailat și care avea legături cu americanii. Acest lucru îl știam în februarie-martie 1948 de la Dragoș Hoinic.”

Tot în legătură cu aceasta, martorul Andrei Corneliu Decebal, în declarația de la fila 230 vol. II, a precizat următoarele: „De faptul că informațiile culese erau destinate serviciului de spionaj american aveau cunoștință acuzații N. Petrașcu, Vică Negulescu, Eugen Teodorescu, Dragoș Hoinic și subsemnatul.”

Așa cum s-a stabilit din cercetările urmate în cauză și dezbaterile orale, acuzatul Eugen Teodorescu era un vechi spion al organelor de spionaj american, iar din anul 1945 el era agent plătit al serviciului de spionaj militar american și când acest serviciu de spionaj a avut nevoie de persoane de încredere care să creeze rețeaua de informații în România, s-a oprit în alegerea lui Teodorescu Eugen.

În atingerea scopului urmărit, acuzatul Eugen Teodorescu lucra cu trei spioni austrieci, prin care avea legătură cu serviciul de spionaj american. Aceștia erau Horner, Malner și Auner; iar informațiunile pentru americani urmau să fie transmise prin colaboratorii cei mai apropiați ai lui Horia Sima, și anume prin Mailat și Borobaru, care după declarațiunile acuzatului Teodorescu, sperau ca prin prezentarea de informațiuni valoroase, să se evedențieze în fața serviciului de spionaj american.

Astfel, acuzatul Eugen Teodorescu a sosit în țară în acest scop pentru prima dată la începutul lunii iunie 1947, când a și luat contact imediat cu acuzatul Nicolae Petrașcu, comunicând în acelaș timp și legionarului Vică Negulescu necesitatea înființării unui serviciu de informații.

În legătură cu aceasta, acuzatul Eugen Teodorescu în declarația de la dosar fila 575 vol. I a declarat: „În discuțiile avute cu Vică Negulescu am căutat să-i arăt necesitatea înființării unui serviciu de informații al mișcării legionare din țară al cărei material am putea în străinătate să-l oferim în parte americanilor, în măsura în care ar servi politic mișcării”.

Reîntorcându-se apoi în Austria tot în anul 1947, pe la sfârșitul lunii iulie, acuzatul Eugen Teodorescu a făcut un raport agenților Melner și Auner, comunicându-le acestora că a reușit să stabilească legăturile de spionaj necesare pentru ca apoi, primind prin Borobaru aprobarea lui Horia Sima pentru înființarea unui serviciu de spionaj în România, acuzatul Teodorescu să vină din nou fraudulos în țară.

În privința scopului în care era trimis în țară, acuzatul Eugen Teodorescu a primit înainte de plecare de la Melner instrucțiunile corespunzătoare, așa cu arată în declarația de la dosar fila 575 vol. I, în care spune: „Melner vroia să plec imediat înapoi și să aranjez două trimiteri de material prin curier pe lună. I-am spus că timpul este scurt rămânând să trimit odată pe lună”. Și mai departe, în continuare la fila 576, acuzatul arată: „Pe lângă organizarea serviciului și strângerea materialului informativ trebuia să aranjez și o legătură T.F.F. Mi-au prezentat între timp un tânăr cu numele de Plohasca care m-a învățat cifrul și cheia care trebuiau să fie folosite prin T.F.F.”, iar mai departe acuzatul mai arată:

„Am aflat de la Mailat că Borobaru se întâlnește cu Auner și cu Malner și că materialul ce sosește să treacă pe la Mailat. Ei doreau ca acest serviciu de informații să-l lege de alte centre superioare americane trecând peste Salsburg.”

În legătură cu strângerea informațiilor din țară, acuzatul Teodorescu a primit aprobarea lui Horia Sima prin Traian Borobaru, fapt recunoscut de către acuzat la cercetările preliminare fila 588 și 590 vol. I, în care arată: „Aprobarea am primit-o de la Traian Borobaru în septembrie 1947 la Salsburg. Această aprobare nu puteam s-o primesc decât numai de la Traian Borobaru, întrucât el era omul de legătură și apropiatul lui Horia Sima. Precizez că consideram că Traian Borobaru avea dezlegare din partea lui Horia Sima prin poziția pe care o ocupa pe lângă Horia Sima.”

Serviciul acesta de spionaj în favoarea americanilor de către acuzatul Teodorescu Eugen era plătit de americani cu suma de 1 000 dolari pe lună. Prima tranșă de 1 000 dolari a fost încasată de acuzatul Teodorescu înainte de a doua venire în țară, iar primirea celorlalți bani pe celelalte luni următoare organizându-se a fi trimiși prin legionarul Mailat.

În declarația de la primele cercetări fila 583 vol. I, acuzatul Teodorescu arată: „De la Mailat am primit suma de 1 000 dolari pe care la rândul lui îi primise de la Auner. Această sumă era socotită pentru zece oameni lunar. Pe măsură ce serviciul de informații creștea, respectând acest sistem, suma trebuia să crească.”

Această rețea de spionaj a fost în parte realizată; acuzatul Eugen Teodorescu transmițând prin Andrei Cornel Decebal cerneala simpatică de fabricație americană, cu care trebuia să transcrie rapoartele informative Ion Gavrilă, care se ocupa cu spionajul la Cluj și Petre Cojocaru care avea aceeași misiune la Timișoara ca și celelalte persoane care au fost atrase în activitatea de spionaj.

În legătură cu primirea acestui material, acuzatul Teodorescu Eugen la fila 583 vol. I arată: „Prin Auner am primit personal și prin Dragoș Hoinic, cerneala simpatică, pentru transcrierea materialului și instrucțiuni cum să fie folosită.”

Instrucțiunile de folosire a acestei cerneli au fost transmise tuturor persoanelor interesate de către Andrei Cornel Decebal, arătându-le că trebuie s-o întrebuințeze printre rândurile unei scrisori obișnuite cu caracter familiar, iar pentru evitarea suspiciunilor, scrisorile adresate lui trebuiau să fie trimise la diferite persoane din Capitală cunoscute de el.

Astfel, agenții acuzatului Teodorescu au activat și i-au furnizat numeroase informațiuni după instrucțiunile primite; față de materialul informativ neexpediat la serviciul de spionaj american din orașul Salsburg fiind descoperit cu ocazia perchezițiilor, a fost depus la dosar după ce acuzații au confirmat autenticitatea lui.

În ura lor față de regimul democratic, față de popor și de guvernul său, acuzații conducători ai complotului urzit contra statului nu s-au oprit în fața celor mai mârșave crime.

Din actele dosarului și din dezbaterile orale, s-a stabilit că ei au trecut la pregătirea actelor teroriste împotriva conducătorilor iubiți ai poporului, ai oamenilor de stat și frunțașilor politici marcanți din țară, în speranța de a provoca dezordine în țară și de a se folosi de aceasta în scopurile lor criminale.

Au fost plănuite acte teroriste individuale și în grup, așa cum rezultă din declarațiile acuzaților, dosarul cauzei menținute și în fața instanței și în special din declarația acuzatului Manu Gheorghe și Popp Alexandru.

Astfel, acuzatul Popp Alexandru referindu-se la împrejurările trecerii organizației subversive la acțiuni de pregătire a actelor teroriste, în declarația de la primele cercetări arată că pentru a insufla din nou încrederea în grupări, în decembrie 1947 sau ianuarie 1948, Paul a propus un atentat în București și că pregătirea cerea 30 zile și fonduri de circa 2 milioane.

Rolul de conducător în activitatea teroristă l-a avut acuzatul Gheorghe Manu, așa cum s-a stabilit din cercetările preliminare și dezbaterile orale coroborat cu recunoașterea sa, a întocmit cu minuțiozitate planurile comiterii unui atentat împotriva oamenilor de stat și a fruntașilor politici ai țării. El a plănuit și un act terorist de grup, fixat pentru data întoarcerii în țară a delegației guvernamentale, plecată la începutul anului 1948 la Moscova, pentru încheierea tratatului de prietenie și asistență mutuală între marea noastră prietenă și eliberatoare Uniunea Sovietică și România.

În această privință, acuzatul Gheorghe Manu, în declarația de la cercetările preliminare fila 433 vol. I a precizat: „Grupurile subversive sunt constituite pentru acțiune și se destramă prin descurajarea oamenilor dacă rămân prea mult timp inactive. Pe de altă parte, este firesc ca un grup subversiv să-și pună problema de a lovi regimul chiar în perioada de așteptare, înainte de prilejul favorabil al războiului. Din acest dublu punct de vedere, trebuia să-mi pun problema atentatelor. De altfel, această problemă mi-a fost pusă și de mulți prieteni din grupul nostru ... Mi-am pus întâi problema unui atentat individual împotriva unui fruntaș al guvernului. Realizarea practică nu ar fi fost grea. Trebuia numai aleasă victima și găsit omul cu sânge rece care să execute /mișcări/ exact gesturi studiate dinainte, în urma unei observări atente a obiceiurilor victimei desemnate.”

Acuzații Gheorghe Manu, Popp Alexandru și Gheorghe Bontilă ca și ceilalți acuzați din acest proces considerau că ar fi mai potrivit scopurilor lor criminale să pregătească și să execute atentate în grup decât individuale și, în vederea acestui scop, acuzatul Gheorghe Manu a studiat și pregătit posibilitatea unui atentat de grup, împotriva membrilor guvernului, a membrilor Marii Adunări Naționale și a conducătorilor Confederației Generale a Muncii, în momentul când s-ar fi găsit la un loc adunați.

Din declarația acuzatului Gheorghe Manu rezultă că acești complotiști considerau actele teroriste ca o premiză necesară pentru realizarea planurilor întocmite de ei în vederea unei lovituri de stat în țară.

În legătură cu această chestiune, acuzatul Gheorghe Manu a declarat la primele cercetări fila 435 vol. I, declarație menținută și în fața instanței, următoarele: „Într-un singur caz un atentat putea da un rezultat practic imediat dacă realiza suprimarea simultană a întregului Stat Major al regimului în astfel de condiții încât o lovitură de stat să devină posibilă și regimul să fie înlăturat. Pentru aceasta, trebuia ca guvernul și conducerea Partidului Comunist, eventual și alți demnitari, în special din armată și poliție, să fie întruniți în același loc și suprimați dintr-o dată.”

Acuzatul Gheorghe Manu, referindu-se la acest gen de atentate, arată la fila 433 vol. I: „Atentatul individual fiind în general de evitat, m-am gândit la unul prin care ar fi suprimați simultan membrii principali ai guvernului, pentru decapitarea dintr-odată a acestora, de pildă în cursul unor solemnități, unde ar fi fost cu toții grupați.”

În legătură cu aceasta, acuzatul arată că s-a gândit mai întâi la o solemnitate în aer liber, cum ar fi la 1 sau 9 Mai, 7 Noiembrie etc., solemnități care aveau loc în Piața Victoriei,

în care scop s-a informat de la prieteni vânători până la ce distanță este eficace focul unei carabine cu lunetă și că față de răspunsul primit a renunțat la acest proiect; acuzatul arată în continuare că s-a gândit la momentul înapoierii delegației ministeriale române de la Moscova, ca o ocazie nimerită pentru executarea intențiilor sale teroriste și anume, în declarația de la fila 434 vol. I, precizează: „În februarie 1948, în momentul înapoierii delegației ministeriale române de la Moscova, m-a căutat Titi Constantinescu pentru a discuta problema unui atentat împotriva trenului ministerial. El nu m-a găsit imediat, așa că conversația noastră a avut loc tardiv chiar în ziua sosirii trenului.”

De altfel, nici acuzatul Bontilă Gheorghe n-a vrut să rămână mai departe de activitatea teroristă și la rândul său își pregătea și el grupul subversiv de sub conducerea sa în vederea executării de acte teroriste și anume, la cercetările preliminare, acuzatul a recunoscut că față de această situație a hotărât ca organizația sa să înceapă executarea unor acte izolate teroriste în anumite centre ale țării.

În această ordine de idei, acuzatul Gheorghe Manu arată în declarațiile sale de la cercetările preliminare și din fața instanței că s-a oprit la următoarea variantă de executare a unui atentat terorist posibil în care rolul executorului direct îi era rezervat agentului serviciului de spionaj american Titi Constantinescu și, în legătură cu atentatul asupra delegației guvernamentale ce se înapoia de la Moscova la fila 434, 435 vol. I, acuzatul Gheorghe Manu redând conversația dintre el și Titi Constantinescu cu privire la acest plan arată: „Instalat la Buzău și prevăzut cu o motocicletă el /Titi Constantinescu/, s-ar fi putut afla la timp cu un sfert de oră înainte de trecerea trenului, într-un punct ales dinainte pe șoseaua Buzău-Ploiești, în acel punct paralel cu calea ferată și la mai puțin de 500 metri de aceasta. Acolo, calea ferată ar fi fost minată cu trotil cu câteva zile mai înainte, într-un moment în care nu era încă păzită, terasamentul așezat cu grijă la loc și un fir electric pentru amorsarea capsei tras până la șosea /ușor îngropat binențeles/. În acel punct, motocicleta ar fi avut o pană și ar fi așteptat trecerea trenului, care ar fi fost aruncat în aer electric.”

De asemenea, acuzatul Gheorghe Manu, în declarația de la primele cercetări fila 434, 435 vol. I, declarație menținută și în fața instanței, reproduce în mod amănunțit și a doua variantă a actului terorist, care prevedea aruncarea în aer a clădirii Marii Adunări Naționale în timpul unei ședințe la care de obicei asistau toți membrii guvernului.

Acuzatul arată că a ales casa din care trebuia să se sape un tunel lung de 300 metri, care să ajungă până dedesubtul sălii Marii Adunări Naționale, calculându-se cantitatea de pământ ce urma să fie scoasă din acest tunel, timpul necesar săpării tunelului, mijloacele de transport a pământului și cantitatea de explozivi necesară, fiind stabilite și persoanele de încredere care trebuiau să execute această operațiune.

Astfel, din calculele făcute de acuzatul Gheorghe Manu reieșea că ar fi necesare circa 6 luni de zile pentru terminarea acestui tunel, executat în condițiuni care să asigure conspirativitatea necesară și, în legătură cu aceasta, în declarația de la fila 435 vol. I, acuzatul Gheorghe Manu precizează: „În toamna 1947 am discutat chestiunea cu Dan Zamfirescu, care a dat ideea aruncării în aer a sălii de ședință solemnă a Marii Adunări Naționale, la care ar fi prezenți, în orice caz, toți membrii guvernului și deputații, printre care toată conducerea Partidului Comunist și a C.G.M., plus un număr de înalți demnitari militari și politici”, și, mai departe, acuzatul Gheorghe Manu la fila 436 vol. I arată: „Proiectul se baza pe casa Costaforu din Aleea Mitropoliei nr. 7, unde locuia Radu Sturdza. Era vorba de săpat acolo, din pivnița casei sau din curte o galerie până sub sala de ședință

a Parlamentului, situată cam la 300 metri. Sala de ședințe urma să fie aruncată în aer în cursul unei ședințe solemne, printr-o cantitate suficientă de explozibil așezată la capătul galeriei săpate”.

Acuzatul arată apoi în continuare modul cum trebuia săpată galeria, calculând timpul și operația scoaterii pământului, ca și condițiunile subversivității și, în fine, oamenii hotărâți să execute lucrarea pentru a ajunge la scopul propus, acela de aruncare în aer a Parlamentului.

Arestarea acuzaților a pus însă capăt activității criminale a acuzatului Gheorghe Manu și a complicilor săi și nu a permis executarea planurilor lor teroriste mișești.

Acuzații Max Auschnitt și Popp Alexandru, folosind situația lor de conducători ai celei mai mari întreprinderi U.D.R., în executarea directivelor reprezentanților americani, au început să organizeze și acte de spionaj, cu scopul de a aduce pagube industriei grele a țării și de a submina încrederea în măsurile luate de guvern în vederea redresării postbelice a economiei țării noastre.

Acuzatul Popp Alexandru a declarat la primele cercetări, declarație menținută și în fața instanței, că sabotajul industrial a fost inițiat de către reprezentanții americani, de acord cu Iuliu Maniu și că a fost executat la Reșița în înțelegere cu Max Auschnitt, care avea rol preponderent în comitetul de direcție U.D.R. și de către el.

Așa cum s-a stabilit la primele cercetări și în fața instanței, în urma actelor de sabotaj executate la Reșița, producția a scăzut cu o iuțea catastrofală și că, între timp, acuzații Popp Alexandru și Max Auschnitt au împiedicat prin stocări de produse intrarea acestora în circuitul economic al țării sau au făcut să se producă mărfuri de calitate foarte inferioară; astfel, dacă în anul 1943 industria de oțel a Reșiței era de mai bine de 234 000 tone, în urma acțiunii de sabotaj a acuzaților Max Auschnitt și Popp Alexandru, producția a coborât la cel mai scăzut nivel care întrece doar cu puțin cifra de 85 000 tone și scăderea aceasta a producției a avut loc peste tot, la furnale, laminoare, la mine, ateliere etc.

Cel mai apropiat colaborator al acuzatului Popp Alexandru în executarea sabotajului de la Reșița era inginerul Radu Niculescu-Buzești, care a fost condamnat în noiembrie 1947 pentru trădare în procesul lui Maniu și în privința aceasta, acuzatul Popp Alexandru a declarat la primele cercetări că pentru o producție normală se cerea o perfectă racordare a producției cu necesitățile celorlalte secțiuni; că orice deficiență în programare avea drept rezultat o blocare a secțiunilor primitoare de material, care rămâneau supraaprovizionate cu anumite sortimente și subaprovizionate sau complet lipsite în alte sortimente și, în fine, că o acțiune hotărâtoare în programarea deficienței, având ca rezultat scăderea producției în compartimentele primitoare de materiale, a avut-o serviciul de fabricație condus de inginerul Radu Niculescu-Buzești.

Astfel, din declarațiile acuzatului Popp Alexandru și ale martorilor audiați în cauză, s-a stabilit că lovitura principală a fost adusă producției prin dezorganizarea transporturilor interioare, fapt ce aducea întârzieri în transportul materiilor prime și al semifabricatelor, supraaglomerând unele secțiuni și lipsind pe altele, fapt ce împiedica îndeplinirea programului stabilit de stat.

Activitatea de subminare a acuzatului Popp Alexandru și a lui Radu Niculescu-Buzești, cum și a altor persoane care au fost atrase de ei la săvârșirea acestor fapte, avea ca urmare:

întârzierea descărcării vagoanelor, ce ducea la încărcarea orarului de lucru a transporturilor interioare; folosirea intenționat neglijentă a mijloacelor de transport, având drept urmare uzura lor prematură, în așa fel încât locomotivele, care în condițiuni normale intrau la reparație generală după 2-3 ani de lucru, erau scoase din circulație după 6 luni; apoi întârzierea reparațiilor ducea la micșorarea numărului de locomotive și vagoane în funcțiune, reducându-l până la 50% din parcul existent.

În afară de aceasta și concomitent cu aceste fapte, au fost lovite în mod simțitor și centralele electrice, care furnizau energia electrică Întreprinderilor Reșița, fapt recunoscut de acuzatul Popp Alexandru arătând la primele cercetări, declarație menținută și în fața instanței, că lipsa de întreținere a acționat și asupra centralelor electrice de la Reșița, având de asemenea ca rezultat uzura prematură a utilajului, apoi frecvente accidente care provocau întreruperi generale sau parțiale ale lucrului uzinei, deteriorări ale utilajului și un consum exagerat de combustibil și acuzatul arată că la centrala Aninoasa se producea numai 2500 kw, în loc de 6 000 kw, din cauza necurățirii condensatorului, neepurării apei de adaos, din cauza lipsei de supraîncălzire și defectuoasei funcționări a morilor, ale căror piese supuse uzurii nu erau la timp înlocuite, cu toate că se confecționau la Reșița.

În legătură cu acțiunea de sabotaj la centralele electrice care deservește U.D.R.-ul, acuzatul Alexandru Popp a declarat că situația nu era diferită nici la centrala A.E.G. nici la centrala hidraulică sau la centrala Ilgner.

Cercetându-se documentele referitoare la starea centralelor electrice în funcțiune, s-a dovedit că în anii 1946/1947 numărul așa-numitelor accidente a fost de trei ori mai mare decât normal; că deselexplozii pe care acuzatul Popp Alexandru și complicii săi le explicau în mod mincinos cu motive obiective, aveau loc în cuptoarele oțelăriei, pricinuind nu numai o mărire exagerată a cheltuielilor necesare restaurării, dar și încetarea pe timp îndelungat a producției.

La primele cercetări cât și în fața instanței, acuzatul Popp Alexandru a recunoscut că s-au executat acte de sabotaj și în hala de turnare și în declarația de la primele cercetări fila 55 vol. I precizează: „Hala de turnare a avut mare influență asupra producției oțelăriei prin: pierderea de șarje într-o proporție necunoscută prin exagerarea ei, din cauza întretinerii defectuoase a căldărilor, neturnarea la timp a șarjelor, care erau ținute în cuptor câteva ore mai mult decât normal /șarje de 20 ore în loc de 8-10 ore normal/ astfel că, pe de o parte, se micșora producția cuptoarelor, pe de alta se scădea calitatea oțelului, oțelul nemaicorespunzând calității proiectate; nepregătirea în timp util a paturilor de turnare, ceea ce atrăgea întârzierea șarjelor și compromiterea calității oțelului prin impuritățile care se introduceau la turnare, neevacuarea la timp a producției și mai cu seamă a rămășițelor din hală, producându-se astfel blocarea halei și micșorarea capacității de a primi șarje.”

În acest mod, turnătoria avea un număr record de rebuturi, ajungând până la 80-90% din producție datorită faptelor de mai sus ajunsesse ca pentru a se produce doi cilindri buni de locomotivă să fie nevoie să se toarne 20 cilindri deșeuri, fapt confirmat de martorul Gheorghe Z. Ion atât la cercetări cât și în fața instanței.

În legătură cu aceasta, s-a stabilit că acuzatul Popp Alexandru folosindu-se de dependența în serviciu față de el a directorului comercial al uzinelor Gheorghe Z. Ion, sabota prin mijlocirea lui Gheorghe Z. Ion aprovizionarea cu materii prime, cu combustibil

și piese de schimb a secțiunilor producătoare, fapt recunoscut de către acuzatul Popp Alexandru la cercetări și în fața instanței, în sensul că direcțiunea avea sarcina de a asigura aprovizionarea în timp util cu materii prime, combustibil, piese de schimb și că orice întârziere și insuficiență avea ca rezultat întârzieri în producție și deci scăderea producției, și, în fine, că aprovizionările au fost foarte adesea întârziate și defectuoase.

Din cauză că direcția comercială a U.D.R. neglija obligațiile de serviciu și nu urmărea la timp livrarea comenzilor executate, în mod permanent se stocau mărfurile produse și, în acest sens, acuzatul Popp Alexandru recunoaște în declarațiile sale că întârzierea livrărilor a provocat stocarea de materiale prin neîndeplinirea la timp și corect a formalităților legale sau comerciale în legătură cu livrarea.

Pe lângă acestea, s-a stabilit în actele dosarului și în dezbaterile orale că acuzații membri ai complotului organizat contra statului ajunși în conducerea Reșiței aplicau după un plan stabilit măsuri îndreptate spre micșorarea bugetului salariaților, spre înrăutățirea aprovizionării lor cu produse alimentare și mărfuri de primă necesitate, cu scop de a provoca în mod artificial nemulțumirea salariaților față de politica Guvernului de la cârma țării.

În legătură cu aceasta, acuzatul Nicolae Mărgineanu a declarat la cercetările preliminare, declarație menținută și în fața instanței, că ajutoarele materiale se dădeau fracționar, plata orelor suplimentare se făcea după o lună de zile de la prestarea lor, funcționarii erau ținuți în acanturi, unora li se reținea salariul câteodată în întregime fie pentru economat, fie pentru casa de credit; încât funcționarul la primirea salariului găsea sume derizorii în plicul lui cu salariul lunar și că nemulțumiri asemănătoare au fost și la economat, unde s-au înaintat plângeri fie că mărfurile au fost prea scumpe, fie că unele dintre alimente erau deteriorate.

Astfel fiind, se dovedește că sabotajul executat de acuzații Max Auschnitt, Popp Alexandru și ceilalți la Întreprinderile Reșița aveau ca urmare: salariile muncitorilor și ale funcționarilor se dădeau fie cu întârziere fie prin acanturi, încât ei nu știau niciodată pe ce sumă pot conta pentru cheltuielile lor personale; reținerile pentru economat și pentru casa de credit aveau loc o singură dată și nu în rate, uneori afectau tot salariul, astfel că muncitorii și funcționarii nu primeau chiar în epoca inflației decât câțiva lei în plicul cu salariul cuvenit lunar; mărfurile cumpărate din fondurile acordate de stat, în mod intenționat erau ținute în depozit timp îndelungat și astfel ele nu ajungeau la consumator și se alterau; vânzarea de produse alimentare și mărfuri de primă necesitate muncitorilor și funcționarilor se făcea la preț de speculă, adică mult mai mare decât cele fixate de stat și că, în mod sistematic, se încălcau contractele colective, îndeosebi partea privitoare la ajutoare materiale în caz de boală și altele; fapte care rezultă din declarațiile acuzaților, depozițiile martorilor și coroborate cu actele comisiei de expertiză.

Pentru executarea planurilor sale și în scopul urmărit contra regimului democrat, acuzatul Popp Alexandru s-a folosit de elemente fascizate din aparatul administrativ al Uzinelor Reșița și contrar cerințelor legii intrate în vigoare după stabilirea în țară a regimului de democrație populară, el nu îndepărtează persoanele care au fost în trecut criminali de război sau membri ai organizațiilor fasciste.

Astfel, din depoziția martorului Romulus Grigorescu rezultă că atmosfera politică încărcată era întreținută și de oamenii care nu au fost epurați după 23 august 1944 la

Reșița, cum au fost inginer Cerveni, Calapod, dr. Arcan, Ardeleanu, Dumitriu, Vlăduță, Radu Niculescu-Buzești și alții care, deși cunoscuți ca fasciști notorii, au fost menținuți de acuzatul Popp și în continuare din depoziția acestui martor rezultă că dacă epurații și comprimații nu erau susținuți de nimeni, împreună cu cei arătați mai sus, nu se strecurau elemente sabotoare mai departe în conducerea societății U.D.R. și deci sabotajul industrial ar fi fost oprit.

Un rol conducător în organizarea sabotajului, așa cum a reieșit din actele dosarului și din dezbaterile orale, l-a avut acuzatul Max Auschnitt, alături de acuzatul Popp Alexandru, ambii fiind mulțumiți cu rezultatele obținute în opera de sabotare a producției în cele mai importante întreprinderi ale producției grele din țara noastră.

În legătură cu aceasta, din depoziția martorului Vasile Dumitriu de la cercetări rezultă că deși acuzații vedeau dezastrul complet în toate compartimentele, ei arătau că trebuie considerate ca satisfăcătoare și, referitor la aceasta, martorul Vasile Dumitriu la primele cercetări la fila 69 vol. II a precizat: „Raportul d-lui Popp cu nr. 22005 din 29.IV.1946 pentru anul 1945 a fost examinat amănunțit de dl. Popp cu dl. Auschnitt și deși se arăta dezastrul complet în toate compartimentele de producție și în rezultate, arătând o pierdere de ordinul a 13 miliarde cu mențiunea de mărire, totuși rezoluția pusă este că rezultatele finale pe 1945 arătate în raport trebuie considerate ca satisfăcătoare.”

În acest fel, scăderea producției a influențat și alte ramuri din industria țării și în special au avut de suferit fabricile prelucrătoare „Astra”, I.A.R., Malaxa, Cugir, Wolf, Concordia și „Vulcan” și, de asemenea, a avut de suferit și C.F.R.-ul, căruia în mod sistematic nu i se livrau la timp locomotivele, perechi de roți, materiale pentru poduri și altele.

În afară de aceasta, plotiștii au încercat să lovească și în producția tractorului I.A.R., care este o realizare serioasă a tehnicii românești, ei căutând să întârzie efectuarea lucrărilor de material necesar pentru construirea acestui tractor, ori că se livrau materii fabricate sau semifabricate de calitate inferioară, fapt care ducea la mari pierderi și la întârzierea producției în serie a tractoarelor.

Referitor la aceasta, martorul Vasile Dumitriu a confirmat că sabotarea producției a avut efecte hotărâtoare asupra întregii economii naționale, deoarece Reșița furniza jumătate din semifabricatele pentru industria metalurgică prelucrătoare din țară, fapt de altfel recunoscut de acuzatul Popp Alexandru, care a declarat că toată industria de prelucrare a fost influențată de producția ei, de livrări insuficiente de la Reșița și că menținerea sectorului metalurgic în inferioritate influența asupra celorlalte sectoare economice.

Referitor la aceasta, martorul Vasile Dumitriu a mai adăugat că reconstrucția țării și îmbunătățirea situației economice au fost în felul acesta întârziate, deși statul înlesnea acordarea creditelor – mijloacele financiare – necesare, în modul cel mai larg.

În legătură cu această chestiune, comisiunea de expertiză compusă din prof. Ion Vlădescu, director general adjunct al C.F.R., prof. Lazăr Stoicescu și șeful industriei siderurgice, ing. Silviu Popp, numită de către comisia de anchetă premilitară, mergând la fața locului și cercetând și documentele conducerii centrale a Întreprinderilor Reșița, după ce au făcut cunoștință cu starea producției au conchis că în anii 1945-1948 s-a produs la Reșița o scădere catastrofală a producției, ajungând până la 1/3 din realizările anilor imediat precedenți, datorită unui complex de acțiuni și inacțiuni voite, că toate aceste acțiuni

și inacțiuni sunt imputabile directorului general din 1945-1948, inginer Alexandru Popp care, în conformitate cu statutul și situația de fapt, avea în mână întreaga activitate a uzinelor, precum și lui Max Auschnitt, conducătorul comitetului de direcție al U.D.R.-ului.

Astfel, comisiunea de experți în unanimitate a ajuns la concluzia că neîndeplinirea comenzilor de stat în ramurile importante de producție la U.D.R. a avut loc în urma unei lipse intenționate de măsuri cu privire la gospodărirea acestei mari întreprinderi, în urma întreținerii nemulțumitoare a utilajului și în urma dezorganizării transportului interior, încât comisiunea de expertiză, după ce recunoaște că până la înlăturarea acuzatului Popp de la conducerea întreprinderii, situația la Reșița era foarte grea, să ajungă să citeze numeroase fapte, care confirmă în întregime declarațiile acuzaților și depozițiile martorilor despre activitatea de subminare care a fost executată de către acuzații complotiști în una din întreprinderile cele mai importante ale industriei grele din țara noastră.

Având în vedere că din cele expuse până aici rezultă că acuzații Max Auschnitt, Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Gheorghe Manu, Nicolae Mărgineanu s-au pus în fruntea unui complot contra statului, sprijinindu-se pe rămășițele reacțiunii din țară și având și sprijinul din afară al serviciilor de spionaj anglo-american, urmăreau răsturnarea prin violență a guvernului de la cârma țării și restaurarea vechiului regim burghezo-moșieresc, acțiune dusă concomitent și în continuare celei stabilite în sarcina foștilor conducători ai P.N.Ț.-ului, în frunte cu Iuliu Maniu; că în urmărirea acestui scop, acuzații Ioan Bujoiu, Popp Alexandru, Nicolae Mărgineanu, Gheorghe Manu și Dimitrie Gheorghiu s-au înțeles cu reprezentanții anglo-americani asupra pregătirii și realizării planului unei lovituri de stat; că în 1945, acuzații Nicolae Mărgineanu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă au format un comitet de conducere al grupurilor subversive care în 1947, după condamnarea lui Iuliu Maniu și a celorlalți conducători ai P.N.Ț. l-a transformat în comitet de coordonare, având în frunte pe acuzatul Popp Alexandru, comitet care a devenit centrul principal al activității subversive și complotiste din țară, acuzații alcătuind în ascuns și așa-numitul guvern în frunte cu fugarul Nicolae Rădescu, care urma să vie la putere prin mijlocirea unei lovituri de stat înarmate și cu ajutorul cercurilor imperialiste ale unor state străine.

Că pentru finanțarea organizațiilor subversive, acuzații Max Auschnitt și Popp Alexandru au înființat fondul secret din speculațiunile de la bursa neagră, cu care au susținut organizațiile subversive ale național-țărăniștilor, național-liberalilor și social democraților independenți.

Că, de asemenea, în activitatea acestor organizațiuni subversive, acuzații Ioan Bujoiu, Popp Alexandru, Gheorghe Manu, Balș Alexandru, Nicolae Mărgineanu, Dimitrie Gheorghiu, Nicolae Pătrașcu și Nistor Chioreanu au strâns personal și prin rețeaua de agenți creată în mod special, informațiuni ce constituiau secrete de stat, transmițându-le reprezentanților oficiali anglo-americani, iar acuzatul Teodorescu Eugen, agent plătit al serviciului de spionaj american, a trecut fraudulos frontiera, ducând informațiunile secrete serviciului de spionaj american din Salsburg, zona americană de ocupație din Austria; că acuzații aveau legături informative cu Leverich, Lowell, Dunham, Robert Sheea și Ferguson de la Legația Americană și cu Robinson, Wattson și Bill Young de la Legația Engleză; că în executarea dispozițiilor luate de conducătorii complotului se urmăreau atentate mișelești împotriva membrilor Guvernului și a altor oameni de seamă ai regimu-

lui democrat, în care scop acuzatul Manu elaborase și un plan special pentru realizarea unor acte teroriste individuale și în grup și, în fine, că în executarea planului propus, acuzatul Max Auschnitt și în continuare Popp Alexandru au organizat și dirijat executarea de acte de sabotaj în industria grea, încercând să provoace prin aceasta, în mod artificial, nemulțumiri împotriva guvernului R.P.R.

Concretizând faptele rezultate din actele dosarului și din dezbaterile orale, instanța constată că activitatea fiecăruia dintre acuzați a fost următoarea:

1. Popp Alexandru, inginer fost director general al U.D.R., a fost conducătorul grupărilor subversive, teroriste și insurecționale care au acționat în țară în interesul cercurilor imperialiste anglo-americane și împotriva guvernului legal al regimului de democrație populară;

Și-a luat rolul de conducător în îndeplinirea planurilor de realizare a unei lovituri de stat și în acest scop s-a pus în înțelegere secretă cu funcționarii Legațiilor anglo-americane din București: Melbourne, Leverich și Robinson, a consimțit să participe în guvernul complotiștilor, guvern care urma să pună mâna pe putere în țară cu ajutorul din afară al cercurilor imperialiste ale statelor străine și să înlăture guvernul legal al regimului de democrație populară.

A transmis reprezentanților Legațiilor anglo-americane Burton Berry, Melbourne, Leverich, Sheea, Dunham, Young și Robinson, în mod sistematic, informațiuni militare, politice, economice și alte informațiuni de spionaj referitoare la apărarea și economia țării, la armamentul și bugetul armatei.

A creat prin Ștefan Tomescu zis Paul, condamnat de Tribunalul Poporului pentru crime de război și prin Iosef Mustețiu, în prezent arestat, organizațiuni subversive paramilitare de tip fascist.

A finanțat cu mari sume de bani, sustrase din bunurile statului, organizațiunile subversive maniste, diniste și titeliste, precum și grupele sale subversive, în vederea luptei contra regimului democrat din țară;

În acest scop, a instigat la înarmare și acțiuni violente, urmărind provocarea de război civil în țară și anume grupele teroriste ale lor: Ștefan Tomescu zis Paul, Iosef Mustețiu, Tiberiu Pădureanu, Vasile Munteanu, Gheorghe Dragoș și grupele legionarilor ce plănuiau distrugerea căilor de comunicație, ocuparea instituțiilor publice, ocuparea depozitelor militare și asasinarea membrilor guvernului;

A organizat și dirijat acte de sabotaj în Uzinele și domeniile Reșița, încercând să provoace nemulțumiri artificiale în rândurile muncitorilor și funcționarilor prin întârzierea în mod intenționat a plății salariilor și prin vânzarea de mărfuri de proastă calitate în economate, atrăgând la această muncă de sabotaj pe Romulus Drăgoescu, Iosef Mustețiu și Vasile Militaru, în prezent arestat în legătură cu această chestiune și pe inginerul Radu Niculescu-Buzești, condamnat în 1947 în procesul lui Iuliu Maniu și alții.

2. Ioan Bujoiu, inginer și industriaș, a complotat împreună cu acuzații Gheorghe Manu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă, având scopul de răsturnare prin forță a regimului popular existent în țară și reinstaurarea vechiului sistem burghezo-moșieresc sprijinindu-se pe ajutorul din afară al statelor imperialiste.

În acest scop, a menținut un contact secret cu funcționarii Legațiilor americane din România Robert Sheea și Lowell, căpătând de la aceștia instrucțiuni asupra activității sub-

versive; a transmis personal și prin acuzații Dimitrie Gheorghiu și Gheorghe Manu, funcționarilor Legației americane Sheea și Lowell, informațiuni militare, politice, economice și alte informațiuni ce priveau apărarea și economia țării.

A condus organizațiile subversive teroriste și paramilitare, de tip fascist, conduse în mod direct de acuzații Gheorghe Manu, Dimitrie Bontilă și Horia Macellariu și a finanțat cu mari sume de bani organizațiile ilegale maniste și diniste, ajutând activitatea organizațiilor de subminare a guvernului democrat, în care scop făcea speculă cu producția industrială la bursa neagră și, în fine, a menținut legătura pe căi nelegale cu grupul din afară al fugarului Nicolae Rădescu, în vederea participării lui la executarea unei lovituri de stat în țară.

3. Gheorghe Manu, profesor la Universitatea din București, fost comandant legionar, a complotat împreună cu acuzații Ion Bujoiu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă în scopul răsturnării prin violență a regimului popular din țară cu sprijinul din afară al cercurilor imperialiste al unor state străine;

A făcut parte din comitetul de conducere al grupurilor teroriste și insurecționale, care erau menite să dea o lovitură de stat în țară și a fost cel mai apropiat colaborator al acuzatului Ion Bujoiu, împreună cu care conducea activitatea organizațiilor subversive și paramilitare de tip fascist.

A intrat în legătură cu reprezentanții anglo-americani: general Stevenson, col. Lowell și Wattson, căzând de acord cu aceștia asupra sprijinului ce urma să fie acordat din afară acestui complot pentru răsturnarea prin violență a guvernului legal de la cârma țării.

A transmis reprezentanților americani și englezi din România Stevenson, Lowell, Watson, Gibson, în mod sistematic, informațiuni militare, politice, economice și alte informațiuni care interesau apărarea și economia țării, armamentul și bugetul armatei, organizând în acest scop un serviciu special de spionaj.

A inițiat, organizat și condus o organizație subversivă și paramilitară de tip fascist cu scopul de a lupta contra ordinii de stat existentă în țară; a pregătit acte teroriste contra membrilor guvernului și a altor oameni de stat și fruntași politici ai țării și în scop de a continua în afara țării acțiunea de subminare a Republicii Populare Române a încercat să treacă ilegal frontiera.

4. Max Auschnitt, mare industriaș, fost administrator delegat al U.D.R.-ului, proprietar al Întreprinderilor metalurgice Titan-Nădrag-Kalan, al unor întreprinderi metalurgice din Brăila și Galați, stăpânul unor întreprinderi forestiere în Moldova și Banat și coproprietar al mai multor întreprinderi și bănci din Anglia și America, în prezent fugit în străinătate în Statele Unite ale Americii, a complotat împreună cu acuzații Popp Alexandru și Mărgineanu Nicolae în scopul creării de formațiuni subversive teroriste și insurecționare, instigând la acțiuni violente pentru răsturnarea puterii constituționale existente în stat pentru a provoca război civil și intervenție străină în țară.

A înlesnit înarmarea grupurilor subversive, insurecționale și teroriste pe care le-a și finanțat, distribuind în acest scop, în 1946, numai în trei luni, suma de 1 miliard lei, obținuți în urma speculei la bursa neagră cu produsele industriale și a organizat sabotajul producției industriale în scopul de a submina economia țării.

În urmărirea scopului de răsturnare prin violență a guvernului de la cârma țării și re-instaurarea vechiului regim burghezo-moșieresc, a stabilit un contact secret cu reprezen-

tantul diplomatic și cu funcționarii superiori ai Legației americane din România Burton Berry și Melbourne și s-a înțeles cu aceștia asupra ajutorului din afară ce urma să fie dat complotului și împotriva regimului popular existent în Republica Populară Română, pe care voia să-l înlăture.

5. Nicolae Mărgineanu, fost profesor universitar la Universitatea din Cluj și îndepărtat de la catedră pentru activitatea sa antipopulară, a participat alături de acuzatul Popp Alexandru în conducerea grupărilor subversive, teroriste și insurecționale care acționau în folosul cercurilor imperialiste ale statelor străine și împotriva guvernului legal democratic din R.P.R.

În urmărirea scopului propus, s-a pus în înțelegere secretă cu colaboratorii Legației americane din București, Melbourne, Leverich și Ferguson și a luat parte activă la realizarea planurilor de săvârșire a unei lovituri de stat, participând la alcătuirea listei guvernului complotiștilor care, cu ajutoare din afară date de cercurile imperialiste ale statelor străine, trebuia să pună mâna pe putere în țară și să înlăture guvernul regimului democratic.

A trimis reprezentanților Legațiilor anglo-americane din România Berry, Melbourne, Sheea, Dunham, Young și Robinson, în mod sistematic, informațiuni militare, politice și economice și alte informațiuni ce interesau apărarea și economia statului, armamentul și bugetul armatei.

A participat, alături de acuzatul Popp Alexandru, la conducerea organizațiilor subversive și paramilitare de tip fascist, instigând la înarmare și la acțiuni violente grupările respective, cu scopul de a provoca război civil în țară.

6. Gheorghiu Dimitrie, inginer și fost director general al Soc. Creditul Militar, a complotat împreună cu acuzații Ion Bujoiu, Balș Alexandru, Horia Macellariu, Gheorghe Manu și Gheorghe Bontilă, în scopul răsturnării prin violență a puterii politice existente în țară, sprijinindu-se pe ajutorul din afară al cercurilor imperialiste anglo-americane.

A făcut parte din comitetul de conducere al grupărilor teroriste și insurecționare pentru executarea loviturii de stat în țară și a fost cel mai apropiat colaborator al acuzatului Ion Bujoiu, împreună cu care conducea activitatea organizațiilor paramilitare de tip fascist create de ei și a intrat în legătură cu reprezentanții americani Sheea și Lowell să capete ajutor din străinătate pentru complotul organizat împotriva ordinii de stat existentă în țară.

A transmis colonelului american Lowell informațiuni ce interesau apărarea și economia statului și a intrat în legătură pe căi nelegale cu grupul din afară al fugarului Rădescu Nicolae, în vederea participării lui în realizarea loviturii de stat în țară.

7. Alexandru Balș, inginer și fost director general al Soc. Petroșani și membru în consiliul de administrație al Soc. Lonea, Lupeni, Cloșani și Sonafu, a complotat împreună cu acuzații Ion Bujoiu, Gheorghiu Dimitrie, Horia Macellariu, Gheorghe Bontilă și Gheorghe Manu în scopul răsturnării prin violență a regimului popular existent în țară, cu ajutorul din afară al cercurilor imperialiste anglo-americane.

A făcut parte din comitetul de conducere al grupurilor teroriste și insurecționare pentru executarea loviturii de stat în țară și a fost cel mai apropiat colaborator al acuzatului Ion Bujoiu, împreună cu care conducea activitatea organizațiilor paramilitare de tip fascist create de acuzați.

În urmărirea scopului propus, a intrat în legătură cu reprezentanții americani Sheea și Lowell să capete ajutor din străinătate pentru complotul organizat împotriva guvernului

lui de democrație populară existent în țară și a intrat în legătură pe căi nelegale cu grupul din afară al fugarului Nicolae Rădescu, în vederea participării lui la realizarea loviturii de stat din țară.

8. Horia Macellariu, amiral, deblocat din cauza activității sale antipopulare, a complotat împreună cu acuzații Ion Bujoiu, Balș Alexandru, Gheorghe Bontilă și Gheorghe Manu în scopul răsturnării prin forță, cu ajutor din afară, a cercurilor imperialiste ale unor state străine, a regimului popular existent în țară.

A făcut parte din comitetul de conducere al grupelor teroriste și insurecționare, pentru executarea loviturii de stat în țară și a fost cel mai apropiat colaborator al acuzatului Ion Bujoiu, împreună cu care conducea activitatea organizațiilor paramilitare de tip fascist create de acuzați și a intrat în legătură cu reprezentanții americani Sheea și Lowell ca să obțină ajutor din afară pentru complotul organizat în vederea răsturnării guvernului democrat de la cârma țării și, în fine, în scopul de a lupta contra ordinii existente în țară, a creat o organizație subversivă paramilitară de tip fascist.

9. Gheorghe Bontilă, profesor, a complotat împreună cu acuzații Ion Bujoiu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Manu în scopul răsturnării prin violență a puterii populare existente în țară, cu ajutorul din afară al cercurilor imperialiste ale unor state străine.

A făcut parte din comitetul de conducere al grupurilor teroriste și insurecționare care erau menite să servească loviturii de stat din țară și a fost printre cei mai apropiați colaboratori ai acuzatului Ion Bujoiu, împreună cu care conducea activitatea organizațiilor subversive și paramilitare de tip fascist create de acuzați, intrând în legătură cu reprezentanții americani Sheea și Lowell în scopul de a obține ajutor din afară pentru reușita complotului de răsturnarea guvernului popular de la cârma țării.

În scopul de a lupta împotriva ordinii de stat existente în țară, a creat o organizație subversivă, teroristă și paramilitară de tip fascist și a dat grupurilor subversive misiunea să organizeze și să execute acte teroriste contra oamenilor de stat și a fruntașilor politici democrați ai țării.

10. Nicolae Petrașcu, profesor și fost secretar general al mișcării legionare, a creat dintre foștii legionari o organizație de tip fascist, subversivă și paramilitară cu scopul de a lupta contra guvernului popular de la cârma țării și a instigat la înarmare și la acțiuni violente pentru provocare de război civil în țară.

A stabilit legătura cu trădătorul Horia Sima aflat în străinătate, care a fost în trecut în solda nemților iar în prezent colaborează cu serviciile de informații ale statelor imperialiste, în scopul de a se înțelege cu el în privința sprijinirii din afară a complotului împotriva regimului de democrație populară din țara noastră și a sprijinit transmiterea prin agenții serviciului de informațiuni al armatei americane, de informațiuni militare, politice, economice și altele privind apărarea și economia statului și bugetul țării, prin acuzatul Eugen Teodorescu din acest proces.

11. Eugen Teodorescu, avocat, agent plătit în slujba serviciului de informațiuni al armatei americane, a acordat un ajutor activ acuzatului Petrașcu Nicolae în organizarea formațiunilor subversive și paramilitare de tip fascist, formațiuni care urmau să ducă o luptă înarmată pentru răsturnarea prin violență a regimului de democrație populară din țară; a transmis acuzatului Petrașcu Nicolae instrucțiunile din străinătate ale lui Horia Sima, aflat în slujba serviciilor de informațiuni ale cercurilor imperialiste ale unor state străine

și a transmis în mod sistematic serviciului de informațiuni al armatei americane din orașul Salsburg în zona de ocupație americană a Austriei, informațiuni militare, politice, economice și altele, referitoare la apărarea și economia statului, la armamentul și bugetul țării, în care scop s-a ocupat personal cu munca de spionaj pe teritoriul Republicii Populare Române, acuzatul trecând de mai multe ori fraudulos frontiera și, în fine, a participat la organizația subversivă paramilitară de tip fascist, formată de Horia Sima, din legionarii fugiți din țară și din alte elemente dușmănoase aflate în străinătate.

12. Nistor Chioreanu, avocat, fiind cel mai apropiat colaborator și ajutor al acuzatului Nicolae Petrașcu, a inițiat și organizat din foști legionari, o organizație subversivă paramilitară de tip fascist, în vederea luptei împotriva guvernului legal de democrație populară și a instigat pe agenții săi la înarmare și la acțiuni violente în vederea dezlănțuirii războiului civil în țară.

A stabilit legături cu trădătorul Horia Sima aflat în străinătate în orașul Salsburg din zona de ocupație americană a Austriei, prin acuzatul Eugen Teodorescu, în scopul primirii de instrucțiuni și de ajutor tactic pentru complotul dinlăuntru al țării, în vederea răsturnării regimului de democrație populară din țara noastră și a ajutorat la transmiterea de informațiuni militare, politice, economice și a altor informațiuni de spionaj care au fost transmise agenților serviciului de spionaj informațiuni al armatei americane, prin acuzatul Teodorescu Eugen din acest proces.

Având în vedere că în fața instanței toți acuzații au recunoscut toate faptele imputate și prevăzute în actul de acuzare, ei făcând ample declarațiuni, răspuns la interogatoriu, declarații care oglindesc întreaga lor activitate subversivă organizată și dusă în scopul urmărit, acela de a răsturna prin violență guvernul democrat de la cârma țării și de a instaura vechiul regim burghezo-moșieresc.

Astfel, acuzații menținându-și declarațiunile de la primele cercetări au făcut în fața instanței următoarele declarații, care reproduse de grefierul instanței au fost semnate de acuzați și vizate de președinte, anexându-se la dosarul cauzei și anume:

Acuzatul Popp Alexandru recunoaște declarațiile de la dosar și arată că a cunoscut pe inginerul Ion Bujoiu, pe inginer Balș Alexandru și pe prof. Mărgineanu, cum și pe prof. Pătrașcu care a fost scurt timp membru în consiliul de administrație la Reșița unde el era director general. A cunoscut pe Max Auschnitt când a venit ca administrator delegat la Uzinele Reșița prin 1930-1931, în timp ce el era inginer șef de serviciu acolo; a colaborat cu Max Auschnitt de pe atunci, Max Auschnitt jucând un rol preponderent în industria țării și în special în cea metalurgică. Din punct de vedere al capitalului, el avea preponderență în conducerea principalelor întreprinderi din țară împreună cu fratele său și cu alte rude, era proprietarul Întreprinderilor Titan-Nădrag-Kalan având o importantă participare la Reșița, având personal un capital de 15%. El se bucura, de asemenea, de sprijinul capitalului englezesc, care avea o participațiune de 15% din capitalul de la Reșița; că Max Auschnitt avea cuvânt hotărâtor în industria metalurgică și avea întâietate la Uzinele Hunedoara Titan, Nădrag, Kalan și Reșița; avea controlul la Reșița și controlul absolut la uzinele Titan-Nădrag-Kalan. În afară de aceasta, el era interesat în industria de prelucrare a laminatelor și în alte întreprinderi mai mici ca: Goldemberg, Industria Fierului și altele, în exploatarea de păduri în Banat și Moldova, în magazine de desfacere a produselor feroase, de exemplu la magazinele unite, unde era interesat cu capitalul său, având impresia că el controlează tot capitalul industriei grele din țară. Era interesat cu capital la

Socomet, care desfăcea produsele feroase de la toate întreprinderile de laminate din țară și în comerțul de zahăr și cel bancar din țară. În străinătate, era coacționar la Întreprinderile Sepi. La Soc. Holding din Monaco era coproprietar împreună cu Malaxa și cu firma Winkers și avea interese și în Anglia. Arată că fratele lui Max Auschnitt a plecat în 1939 în America, unde a achiziționat o industrie și Max Auschnitt a plecat în 1946 în America unde a înființat două societăți. Max Auschnitt fugise din țară în 1944 și a fost adus de americani în 1944 septembrie, venind ca exponent al politicii americane și că l-a revăzut pe Max Auschnitt la biroul său d la Titan-Nădrag-Kalan la începutul lunii noiembrie 1944. Că din convorbirea avută cu el în legătură cu evenimentele politice din țara noastră, a înțeles că Max Auschnitt repeta punctul de vedere american pe care americanii l-au expus la radio și prin presă, susținând că soluția era ca la noi să se formeze un guvern din exponenții partidelor istorice reacționare, fără participarea elementelor de stânga. Chiar de la prima convorbire Max Auschnitt mi-a spus că luase deja contact cu Maniu și cu Dinu Brătianu și cu Titel Petrescu, șeful partidelor istorice reacționare și de asemenea cu ministrul american Burton Berry. Că din cauza rolului pe care l-a jucat Max Auschnitt, el era exponentul politicii americane, reprezentând, pe de o parte, interesul american pe lângă șefii partidelor reacționare de la noi din țară și pe de altă parte, el ajuta partidele reacționare, pe care le finanța prin firmele Reșița, Titan-Nădrag-Kalan și Astra. Astfel, pentru alegerile din noiembrie 1946 a dat P.N.Ț. de sub conducerea lui Maniu aproximativ 150 milioane lei, iar partidelor de sub conducerea lui Dinu Brătianu și Titel Petrescu le-a dat prin Reșița cam 100 milioane lei. A mai dat prin uzinele Titan-Nădrag-Kalan acestor partide cam aceeași sumă. Înainte de alegeri, Max Auschnitt a urmărit finanțarea propagandei partidelor, de asemenea și sprijinirea lor, prin sfaturile pe care le primea de la americani și englezi și că tot înainte de alegeri au fost organizate și grupurile subversive. Precizează că tot din programul acesta făcea parte și sabotajul producției, deci sprijin financiar, sabotajul producției și menținerea în posturi a persoanelor de încredere. Arată că în prima perioadă a menținut pe Cerveni, Calapod, Arcan, Ardeleanu, Dumitriu, Vlăduță, Radu Niculescu-Buzești și alții. În ce privește legăturile sale cu conducătorii partidelor reacționare, acuzatul Popp Alexandru arată că în primul rând către sfârșitul lunii februarie 1945 a luat contact cu Maniu. Că la această întâlnire, la care au mai participat inginerul Manciu și prof. Mărgineanu, Iuliu Maniu i-a cerut sprijin financiar, menținerea și introducerea în posturi a unor persoane de încredere din partidul lui și de asemenea sabotaj. Cu această ocazie, Maniu a prezentat un plan al său, care prevedea să se facă greutăți economice guvernului, să se mențină prin presă, prin vorbă, prin propagandă, o atmosferă de neliniște și critică contra tuturor actelor guvernului și susținerea și organizarea vechilor partide. Arată că Maniu a vorbit și de grupările subversive și fiind vorba de finanțare, a amintit chiar persoanele cu care să ia contact, între care se găsea Pădureanu, care era indicat șef al unei organizații, contând și pe sprijinul direct, în special al americanilor și pe cel al englezilor. Susține că era convins că vor avea sprijinul anglo-americanilor întrucât cunoscuse personal pe Burton Berry de la Misiunea Americană. Că mai târziu a avut contact cu Melbourne, prim consilier de legăție, apoi cu șeful biroului lor de presă Frank Sheea, cu ajutorul lui Dunham, cu atașatul comercial venit mai târziu, Ferguson, cu un atașat pentru agricultură și cu un ziarist Buta. A stabilit, de asemenea, contact cu Leverich, succesorul lui Melbourne, pe care l-a cunoscut odată cu Hutsson, venit în ultimul timp. Că de la englezi a cunoscut pe generalul Greer, care era ajutorul șefului Misiunii, colonel Bill

Young, pe care-l cunoștea înaintea războiului, fiindcă fusese în țara noastră reprezentant al unei firme americane, cu care Reșița avea un contract, pe secretarul Johnson și cu atașatul Robinson. De la americani a avut contact mai des în primul rând cu Melbourne și apoi cu Leverich, iar de la englezi cu Young și apoi cu Robinson. Max Auschnitt conta pe sprijinul politic la început iar apoi și pe sprijinul militar anglo-american. Cunoștința cu membrii acestor misiuni a făcut-o prin prof. Mărgineanu, însă aceștia erau deja cunoscuți de Max Auschnitt, care l-a trimis să-i cunoască, pentru a vedea punctul lor de vedere în ce privește ajutorarea care urma să fie dată acțiunii de răsturnare a regimului democrat. Întâlnirile sale cu membrii Misiunilor anglo-americane aveau ca scop informarea continuă a acestora despre cele ce se petrec în țara noastră, în diferite direcții ca: aviație, industrie, economie, în politică, cerute de ei chiar la masa aceea unde Melbourne a făcut o expunere de program. Max Auschnitt știa de legăturile sale cu anglo-americanii și pe scurt de tot ce se discuta; schițarea acțiunii amintite, o expuse Max Auschnitt imediat ce a luat contact cu el. În această privință, arată că era o potrivire între programul expus de Maniu și cel expus de Melbourne. Maniu i-a spus că americanii sunt de acord cu ce spune el și în acest scop luase contact chiar cu șefii de misiune Hollman și Burton Berry și că a vorbit cu anglo-americanii, care sunt de acord în toate aceste chestiuni. Max Auschnitt a colaborat direct cu reprezentanții străini și cu grupul industriașilor din țară ca să aducă la îndeplinire scopul urmărit, în afară de contactul ce-l avea el sau Mărgineanu sau Manciu cu englezii. Arată că a avut loc două sau trei mese la grupul marii finanțe din Calea Victoriei, la care au luat parte: Max Auschnitt, Manciu Ioan, fost director comercial la Reșița și acuzatul, iar de la americani Melbourne și Sheea, și alte două sau trei persoane, la a doua masă. La prima masă n-a luat parte Melbourne ci Sheea, care a venit cu Mac Donald. Pregătirea primei mese a fost făcută și organizată de Max Auschnitt, care a fixat și persoanele care să participe, masa a aranjat-o Ioan, președintele clubului marii finanțe, în urma cererii lui Auschnitt, care hotărâse cine să participe din partea lor. La această masă, Max Auschnitt a făcut o scurtă expunere asupra situației din țară, arătându-și îngrijorarea din cauza progresului ce-l făcea mișcarea democratică și a indicat măsurile ce ar trebui luate pentru împiedicarea ei. Frank Sheea a spus că punctul de vedere al americanilor a rămas cel cunoscut din declarația făcută anterior de americani, dar că el va raporta mai marilor lui.

La a doua masă a participat Melbourne, care a confirmat punctul de vedere american, arătând și sprijinul pe care americanii înțeleg să-l dea pentru această acțiune. Sprijinul era diplomatic și dacă se va ajunge la conflict, sau dacă situația nu se va putea soluționa altfel, printr-o acțiune sprijinită de americani cu armament și dotație și cu instructori pentru acțiunea trupelor teroriste; tot la această masă anunțându-se de către Melbourne acțiunea grupărilor subversive, iar Max Auschnitt s-a arătat bucuros de sprijinul pe care-l promit americanii. Acuzatul repetă că americanii au promis sprijin diplomatic, iar în cazul că situația nu se va putea redresa, americanii au promis sprijin prin dotarea grupărilor teroriste și întărirea lor cu instructori din America, sau din locurile unde sunt trupe americane. La prima masă, la acest club discutându-se chestiuni de ordin general, Max Auschnitt la sfârșitul mesei a făcut o expunere asupra situației din țară, atrăgând atențiunea asupra progresului pe care-l face mișcarea democratică și că partidele reacționare nu pot rezista acestei presiuni, fără a avea sprijinul necesar și a întrebat dacă americanii înțeleg să facă ceva pentru redresarea acestei situații, la care Sheea a răspuns că întrucât Auschnitt pune întrebări precise asupra atitudinii pe care americanii înțeleg să o ia în această chestiune, el

va lua contact cu mai marii lui și va răspunde. La a doua masă a venit Melbourne, care a arătat punctul de vedere american precizând că Statele Unite ale Americii sunt de părere că partidele reacționare din țară trebuie să fie neapărat sprijinite din punct de vedere financiar, adăugând că marii industriași, marii capitaliști cât și în general burghezia românească trebuie să-și dea contribuția. El a arătat că grupele teroriste trebuie să fie întărite și sprijinite prin înrăutățirea situației economice a țării, prin sabotarea producției, prin frânarea circulației mărfurilor, care să provoace ridicarea prețurilor și prin greutăți financiare care să ducă la inflație. A mai spus că americanii vor sprijini mișcarea aceasta cu informațiile lor și prin acțiunea lor diplomatică. Practic, acest plan expus de Melbourne era identic cu planul expus de Max Auschnitt. Melbourne a arătat că ei, împreună cu Burton Berry, luaseră contact cu Iuliu Maniu, cu Dinu Brătianu și cu Titel Petrescu și că aceștia au fost de perfect acord cu planul expus. În legătură cu necesitatea executării acestui plan, Melbourne a arătat că burghezia românească este în pericol și că ea trebuie să-și dea contribuția în această chestiune. Max Auschnitt a exprimat punctul de vedere al industriașilor față de acest plan, luându-și angajamentul să aplice planul expus de Melbourne. În privința finanțării, Max Auschnitt a spus că la început va finanța el prin Titan-Nădrag-Kalan, iar când se vor organiza vânzările la negru, atunci finanțarea va fi distribuită direct de Reșița și prin Astra. El a arătat că producția trebuie să fie îngreuiată, în special la articolele comerciale, în al doilea rând la articole care privesc comenzile de stat, de asemenea să se înfrâneze circulația mărfurilor. Acuzatul arată că lui i-a revenit sarcina de a îndeplini tot ceea ce privește Reșița, atât din punct de vedere financiar cât și din punct de vedere al sabotajului industrial. Pe plan comercial, i-a revenit sarcina să organizeze vânzarea la negru, iar în ce privește sabotajul, i-a revenit sarcinile menținerii contactului cu americanii prin serviciul de informații al lor și organizarea grupului de rezistență. Sub aspect informativ, a avut ca informator principal pe ing. Manciu, Andonie, Iordan, Pandele. De la Andonie a luat informații asupra producției de petrol, asupra necesității de utilaj pentru foraj și asupra posibilităților de export. De la Manciu a luat informații asupra condițiilor economice și a importului. Împreună cu Mărgineanu a dat un istoric asupra mișcării sindicale din țară și asupra situației sindicatelor din 1945. Informațiunile privitoare la producția de petrol au fost transmise lui Melbourne și tot lui Melbourne, la cererea sa, i-au fost transmise și informațiunile privitoare la syndicate. Englezilor le-a dat o situație a Reșiței din timpul războiului și tot lor le-a transmis prin Robinson o situație a producției de laminate până în 1946 și prima jumătate a anului 1947. A dat informații referitoare la stabilizare lui Johnson de la Legația engleză și lui Leverich de la Misiunea americană, informații pe care le obținuse de la Dumitrescu de la Reșița iar acesta, la rândul său, le obținuse de la Ministerul de Finanțare. A dat o situație asupra utilajului agricol și a mai transmis lui Melbourne și o situație asupra producției și capacității de producție a Reșiței. A mai dat apoi un plan asupra producției la Hunedoara, iar mai târziu s-a dat lui Melbourne o situație a prețurilor de pe piață în 1947, arătând influența inflației asupra prețurilor. Arată că parte din aceste informații le-a dat el direct iar o altă parte prin Mărgineanu. Lui Johnson i-a dat, printr-un trimis, datele asupra stabilizării. A obținut de la Andonie, la cerere, datele asupra situației petrolului, din care a scos necesitățile de utilaj și foraj de export, cifrele ce-i trebuiau și le-a dat lui Melbourne. De la Iordan a obținut date în legătură cu importul și cu situația financiară din 1947, de asemenea informații de la Manciu și Andonie prin Dumitriu și a mai dat iarăși situația uneltelor agricole.

Pe Horia Macellariu crede că l-a cunoscut la Rădulescu acasă, unde a luat primul contact, a fost apoi în mai multe rânduri la el acasă, că era de meserie deoarece a lucrat la serviciul de informații și din acest motiv și-a pus în gând să-l pună în legătură cu grupele teroriste, care el s-a oferit singur, dar că s-a întrerupt contactul pentru câțva timp întrucât a fost trimis în judecata Tribunalului Poporului, apoi a fost internat în spital, de unde a evadat. A luat contact cu el prin soția sa când era bolnav, care i-a spus să-i dea un sprijin financiar fiind în situație grea. Că în această perioadă de organizare a mai luat contact și cu alții din țară. Între anii 1945-1946 a dat un milion lei iar în 1947 un miliard lei și după stabilizare trei sute mii lei, creindu-se grupări în diferite centre, unde s-au făcut legături cu oamenii de încredere. Organizarea era în așa fel făcută încât grupele se cunoșteau foarte puțin între ele, iar șeful avea contact cu foarte puțini dintre ei. N-a precizat din ce număr să fie compuse grupele, grupări care existau în Capitală și în țară. În București erau grupul de la Telefoane, de la Gara de Nord, de la Jandarmi, un grup pe ministere, la Interne. În țară erau în Moldova, Banat și Transilvania mai multe, în Muntenia câteva, cu toții erau cam o mie și ceva de oameni. De câte ori venea la București, Tomescu lua legătura cu el prin Pădureanu, care făcea oficiul de curier, iar contactul între Pădureanu și Tomescu se ținea prin intermediul unei persoane prezentată sub numele de student Constantinescu. I-a dat lui Tomescu instrucțiuni să pregătească grupările și el a luat contact cu alte grupe din țară și cu o asociație de preoți din Ardeal. I-a spus lui Tomescu să caute un loc pentru instalarea unui post de radio-difuziune, post care făcea parte din dotația americană promisă prin Melbourne, dotație ce trebuia să consistă din echipament, hrană, armament, mijloace de comunicație. Tomescu i-a spus că dispunea de puțin armament, întrebându-l parte din banii primiți pentru procurarea armamentului, care era foarte limitat, la care el i-a comunicat să nu-și facă nicio grijă deoarece va primi armament în momentul declanșării acțiunii. Prin ianuarie sau februarie 1948, el a propus organizarea de acte teroriste în scopul menținerii disciplinei și coeziunii în grup și că i-a prezentat un plan privitor la un atentat împotriva câtorva persoane din guvern. I-a comunicat că știe de un grup de legionari că pregătește un atentat în fostul local al „Continentalului”, și că planul acesta prezentat necesita 30-32 milioane lei. După ce au fost organizate aceste grupuri teroriste, a informat pe Melbourne, pe reprezentanții americani, câte grupe s-au organizat în București și câte în provincie și ce efective au ele. I-a comunicat, de asemenea, în rezumat lui Melbourne, planul dat de Tomescu și i-a spus care sunt persoanele din aceste grupe cu care luase contact Tomescu. Arată apoi că Tomescu i-a transmis un plan al întregii organizații teroriste în două rânduri, primul în rezumat prin august-septembrie, pe care l-a comunicat lui Melbourne și apoi l-a rupt, iar al doilea l-a comunicat lui Leverich prin Mărgineanu. Englezii au fost informați prin inginerul Ștefănescu, care a făcut și diferite sugestii cu privire la organizarea acestor grupe. A discutat cu Tomescu chestiuni în legătură cu organizarea și cu planul de acțiune. După plan trebuia ca să fie ocupate autoritățile ca: radio, telefoane, poșta, gara etc. În provincie, trebuia făcut același lucru și organizate acte de distrugere pe căile ferate, în special nodurile de cale ferată pentru a dezorganiza transporturile. Aceste acte trebuiau să permită instalarea noului guvern. A mai transmis americanilor planurile referitoare la organizația „Paul”. A depus în două rânduri aproximativ 20 milioane dolari spre a se forma un depozit de siguranță la dispoziția sa și a lui Melbourne și concomitent ținea la curent și cercurile străine cu tot ce se petrecea și ele și-au luat angajamentul prin Melbourne și prin Leverich de a dota cu

armament, echipament, hrană și mijloace de comunicație, grupurile din țară. Acest ajutor trebuia să se facă prin parașutare în anumite locuri, comunicate la timp, locuri care probabil erau cunoscute de americani. Cu această ocazie, urma să se parașuteze instructori străini sau români, formați în străinătate pentru conducerea grupurilor, momentul trecerii la acțiune trebuind să fie anunțat de americani. În acel moment, dacă se găsea armament suficient la grupări, acestea urmau să treacă imediat la acțiune, iar în caz contrar să aștepte armamentul pus la dispoziție de ei pentru declanșarea acțiunii. A discutat înainte de procesul Tămădău cu Melbourne și cu Leverich, situația ivită în țară în urma arestării lui Iuliu Maniu și a dispariției P.N.Ț. și arată că încă înainte, organizațiile P.N.Ț. începușeră să se transforme în organizații subterane. Planul era ca întreaga acțiune să se transforme într-o acțiune subterană, iar diferitele grupe trebuiau coordonate printr-un comitet de coordonare, din care urma să facă parte anumite persoane. A dus discuții pentru crearea unui organ de conducere a acestor grupe cu Mărgineanu, cu col. Petre Petrescu și cu Costel Tătăreanu. Până s-a îmbolnăvit el nu s-a ajuns la niciun rezultat. Comitetul de coordonare urma să facă coordonarea grupurilor, să ia comanda lor și să alcătuiască lista noului guvern, grupele teroriste trebuiau să ocupe instituțiile publice, poșta, telefoanele, gările, radio, mijloacele de comunicație, nodurile de cale ferată și să dezorganizeze transporturile. În ce privește obligația luată de el în materie de sabotaj, sectorul principal de producție în care s-a acționat a fost oțelăria, pentru ca ea să influențeze concomitent mersul oțelăriei, a centralelor electrice, a transporturilor și programării. Cu privire la sabotajul programării, precizează că Reșița este o întreprindere care cuprinde ceea ce se numește producție verticală, adică pornește de la materia primă și ajunge până la produse finite. Procesul acesta de fabricație se întâmplă în cadrul unei serii întregi de ateliere. Sarcina biroului de programare este de a scrie pentru fiecare unitate de producție, pentru fiecare fabrică, fiecare atelier în mod amănunțit ce trebuie să fabrice în luna programată, pentru ca secțiunile care urmează să utilizeze aceste materiale să le folosească pentru soiurile și piesele ce le trebuiesc pentru laminare etc. Programarea trebuia făcută coordonat în detaliu, să nu se întâmple nici stocări de materiale la o secție, nici lipsă de materiale la o altă secție. Pentru a face sabotaj în acest domeniu, inginerul Radu Niculescu-Buzești, care era șeful acestui birou, a acționat prin insuficienta coordonare a programării, ceea ce a dus la stocaj. Ca exemplu, arată că erau două tipuri de locomotive în fabricație și s-a întâmplat că la turnătorie nu s-au făcut piese decât pentru un singur tip de locomotive, din care cauză al doilea tip nu a putut fi deloc executat în acea lună. Pentru utilaj petrolifer, de asemenea, lipseau piese formate sau forjate. La poduri, nu se programa laminarea tuturor profilelor necesare și atunci se laminau în fond poduri pentru o greutate de 90% și din cauza lipsei mărunte prin neprogramarea anumitor reparații la secțiile producătoare. Aceste sabotaje se aplicau la locomotive, utilaj petrolifer, poduri, unelte agricole. În ce privește transporturile, Uzinele Reșița sunt legate de o cale ferată cu o singură stație, care face schimbul de mărfuri între uzine și calea ferată. Din locul acesta, vagoanele căilor ferate sunt puse la dispoziția uzinelor care, pe căi interioare, le duc la locul de descărcare, adică Reșița posedă o rețea de transporturi foarte mare, de circa 10 km, cu locomotive, vagoane etc. Anumite transporturi sunt regulate, de exemplu oțelăria consumă o anumită cantitate de fier și o anumită cantitate de cărbuni, transporturile erau programate la anumite ore. Arată că acest lucru nu s-a făcut din 1944, când a avut de suferit din cauza deselor alarme aeriene și urma deci ca transporturile să se facă la cerere. Liniile fiind blocate tocmai la

trecerea trenului cu fier vechi, se întâmplau deseori întârzieri. În același timp, o neîngrijită întreținere a materialului rulant ducea la întreruperi de circulație, ceea ce a făcut ca jumătate din parcul de vagoane să fie disponibil, iar jumătate să se afle în reparație. Erau întârzieri în facerea reparațiilor, iar întreținerea neglijentă a locomotivelor provoca defectarea sau scăderea numărului celor în circulație, cu mult înainte de vreme, încât ele nu țineau decât 20-30% din timpul normal. Această situație a produs o rea programare, ceea ce a însemnat o sumă de greutate, de întârzieri în producție, de sabotajul uzinei. Aceasta a provocat stocări de materiale, lipsă de oameni pentru că transporturile nu soseau la ore regulate și nu se putea avea în acele momente oamenii necesari pentru descărcarea lor, așa că se provoca o nouă întârziere până la aducerea oamenilor necesari efectuării acestor transporturi. De asemenea, se blocau liniile. La centralele electrice lipsa de întreținere, lipsa de îngrijire a instalațiilor, unde nu a fost curățit condensatorul la timp, nu s-a făcut epurarea apei de adaus la timp, morile de cărbuni nu au fost întrebuințate și s-au defectat, așa încât centrala nu a produs decât 30-35% din debitul ei. Normal trebuia să producă aproximativ 6 000 kw dar prin sabotaj de abia la 2 200 kw. La fel la celelalte centrale electrice, care dacă nu duceau așa de mare lipsă de îngrijire ca la Anina, duceau lipsă de îngrijire atât de aparatul de distribuire a curentului electric cât și de transformator, cablul liniei de aparataj. Frecvența accidentelor a fost multiplă față de normal. În felul acesta, uzina era lăsată pe un timp mai scurt sau mai lung fără curent electric. Gândindu-se că situația este proastă la Reșița din cauza scăderii randamentului la Anina și la celelalte centrale din lipsă de curent electric, s-a hotărât ca până se va rezolva definitiv problema, să se împrumute un motor Diessel de circa 2 000 C.P. de la Astra-Brașov. Calitatea oțelului a fost compromisă printr-un adaus de fontă nepotrivit. Afară de aceasta, s-au făcut câteva manipulari ale flăcării la cuptoare în mod greșit, ceea ce a condus la arderea boltelor, adică scoaterea din serviciu a cuptoarelor. O altă serie de acte de sabotaj a fost făcută în hala unde se toarnă oțelul și unde căldările au fost prost îngrijite, provocând pierderi de șarje de oțel. Oțelul a găurit oala de turnare și a scăpat jos în hală. De asemenea, locul de turnare a oțelului avea nevoie de o pregătire așa încât formele să fie uscate, pentru că dacă forma este de curând făcută, oțelul își strică calitatea, prin impuritățile ce le absoarbe din descompunerea apei, ceea ce se întâmplă permanent. În august 1947 a fost făcută o curățenie generală la hala de turnare, care a durat câteva zile, și cu toate acestea de Crăciun, în același an, hala a fost pornită 14-16 zile pentru curățenie, când normal ea se oprește circa 2-3 zile pentru curățenie. S-au comandat cărămizi prea mici față de mărimea cuptoarelor, ceea ce a determinat o uzură prematură. Cu privire la personal, s-au făcut intervenții insistente pentru a menține în vechiul lor loc persoanele propuse pentru epurare, lucru reușit în multe cazuri. În cazul când nu s-a reușit aceasta, persoanele în cauză au fost date la alte întrebuințări sau plasate în alte societăți metalurgice ale statului. În acest scop, s-au făcut intervenții prin Drăgoescu, delegatul Sindicatului București, iar în 1945 însuși Max Auschnitt a intervenit în acest scop. În afară de aceasta, prin neglijență lucrurile au fost lăsate să se degradeze, în timp ce Reșița se găsea pe panta de descreștere a producției, atât din cauza alarmelor din 1944 cât și din cauza transporturilor din 1944-1945, trebuia acționat energic pentru redresarea situației. Pentru că n-a fost schimbat personalul acolo, situația s-a înrăutățit din ce în ce mai mult, prin deficiență de programarea producției, prin numărul mare de material definitiv rebutat sau degradat, s-au provocat stocări foarte importante în materiale. Din producția de laminate, 6 000 tone au fost programate detaliat,

iar 2 000 tone fie că nu au fost programate, fie că nu corespundeau scopului calității oțelului, fie că conducerea a căutat să lamineze cât mai puține, laminând într-o zi un singur profil în loc de 2-3 cât ar fi fost normal. Din această cauză, 6 000 tone au fost întrebuintate, iar 2 000 tone treceau la depozit, ajungându-se spre sfârșitul anului 1947 ca, cu toate că producția scăzuse la jumătate din cea normală, stocarea a crescut de la 7 000-8 000 cât era normal, la 14 000. Uzinele Reșița aprovizionează cam jumătate din materialul feros necesar celorlalte uzine metalurgice de prelucrare din țară. Efectele sabotajului au fost că din cauză că Reșița nu executa programul la timp și că producția ei scăzuse la jumătate, lipsa de materiale a provocat o criză la toate fabricile de prelucrare. Situația aceasta a fost amplificată prin stocările de material, care în loc să fie plasate pe piață, erau immobilizate la Reșița. Prin comercializarea la negru a unei părți din produsele Reșiței, s-au amplificat criza financiară, inflația și creșterea prețurilor, datorită poziției Reșiței care le furnizează material feros pentru întreaga producție din țară. Periodic erau ținute la curent și cercurile străine de executarea acestui plan prin Melbourne, căruia îi spunea care era producția din țară în legătură cu rezultatul acțiunii de sabotaj. Englezilor le-a dat o situație pe 1945 și alta în 1946 și una în prima jumătate a anului 1947, ei interesându-se mai rar la câteva luni, când cereau situații periodice. A vorbit cu Melbourne prin septembrie-octombrie înainte de procesul lui Maniu și discuțiile purtate au dus la un plan pentru coordonarea diferitelor grupe teroriste subversive, urmând să ia naștere un comitet care să ia contact cu grupele și a se crea o comandă unitară, comitet care era format din acuzatul Popp, Mărgineanu, col. Petre Petrescu și Costel Tătăranu. A luat contact cu liberalii prin Costel Tătăranu, personal a luat contact cu Mărgineanu și prof. Hațeganu și, în caz că se cădea la un acord, urma să ia contact și cu Titel Petrescu. Sarcinile comitetului erau de a da un comandament unic pentru grupele subversive ce existau în țară și, de asemenea, de a avea un contact cu partidele reacționare sau cu rămășițele lor și de a forma lista guvernului provizoriu. Acest organ urma să rămână în contact permanent cu americanii pentru coordonarea întregii acțiuni proiectate. A luat contact până în martie 1948, la îmbolnăvirea sa, cu col. Petre Petrescu și o convorbire cu Costel Tătăranu în legătură cu scrisoarea către Burton Berry. Col. Petre Petrescu urma să ia contact cu inginerul Ion Bujoiu pentru a face legătura cu grupul acestuia. S-a căzut de acord cu Leverich ca șeful guvernului provizoriu să fie fostul general Rădescu și s-au menționat câteva nume ale membrilor viitorului guvern provizoriu. Lista a fost definitivată în timpul bolii sale și i s-a spus că la o convorbire a fost propusă persoana sa ca șeful acestor grupări. A cerut lui Tomescu să trimită câteva persoane cu nume false pentru a fi introduse la Reșița, sau în alte sectoare, persoane care au fost trimise de Tomescu, așa cum a cerut și aceasta în scop de a avea organul lor de informare în uzine. Mărgineanu a cunoscut aproximativ sumele ce se dau, dar nu a activat pentru strângerea fondurilor și nici nu s-a plătit vreo sumă prin el. În afară de studiul făcut împreună cu el /Popp/ privitor la mișcarea sindicală și de o altă lucrare referitoare la alegeri, Mărgineanu a dat americanilor informațiuni privitoare la situația politică, așa cum o vedea el sau cum era arătată de persoanele cu care era în contact.

2. Acuzatul Manu Gheorghe recunoaște declarațiile de la primele cercetări și arată că a făcut parte din mișcarea legionară din octombrie 1937, fiind comandant interimar al ei din 1943. În mișcarea legionară după 23 august 1944 a făcut parte din conducerea ei timp de 3 luni în 1945. Cunoaște pe toți acuzații din proces afară de Popp, Mărgineanu și Teodorescu. Pe Ion Bujoiu l-a cunoscut din 1934/1935 din relațiile de familie, întrucât

fostul său cumnat a fost unul din colaboratorii apropiați ai lui Bujoiu la Soc. Petroșani. Bujoiu a fost întâi director general și mai târziu președintele consiliului de administrație la Petroșani și în conducerea mai multor societăți legate de Petroșani: Lupeni, Vlanița, Viscoza. A fost membru în guvernul Tătărescu și mai târziu în guvernele din timpul diktaturii regelui Carol. El juca un rol însemnat în viața economică. Comitetul de conducere al grupelor a luat naștere din grupurile subversive conduse de Vintilă Brătianu, de amiralul Macellariu și de el, adică de acuzatul Manu, și mai târziu cel condus de dr. Bontilă. După cum a înțeles, prin inginerul Nițescu, el avea mai multe grupuri subordonate lui direct. Toate acestea au ajuns să se întrunească sub conducerea lui Bujoiu. Înainte de apariția comitetului de conducere, arată că a vrut să fie orientat pentru a-și putea orienta activitatea subversivă și în acest scop a căutat contact atât cu anglo-americanii, cât și cu tineretul partidelor istorice sau cu cercurile lor conducătoare. De la anglo-americanii a fost ziaristul englez Gibson, venit în țară după 23 august 1944 și pe care îl cunoștea mai dinainte, îl văzuse în februarie 1945 având cu el o conversație lungă asupra politicii internaționale, poziția României în eșichierul internațional și înăuntrul politicii internaționale, precum și asupra poziției legionarilor. A făcut o expunere în care a arătat că România are o situație determinată de Sud-Estul Europei, că este în interesul statelor anglo-saxone ca această poziție să nu fie definitiv pierdută pentru ele, arătând că interesul lor este ca ele să nu fie absente din România, care este vecină cu Uniunea Sovietică. I-a dat un răspuns din care reieșea clar de atunci instigarea la informare și anume i-a spus: „Noi, englezii și americanii, ne-am înțeles ca și dvs. asupra chestiunii ruse. Am crezut că era mai slabă.” Arată că a avut, de asemenea, o conversație cu Mihail Fărcășanu, șeful Tineretului Liberal să se producă o colaborare între ei și elementele legionare și a mai avut o întrevedere cu Mihalache în martie 1945, discutând cu el același subiect discutat cu Fărcășanu. Mai târziu, a reluat contactul cu Nicolae Petrașcu care venise din Germania și luase comanda elementelor legionare din țară, având mai multe întrevederi cu el, căruia i-a spus de întâlnirile sale cu Gibson, Mihalache și Fărcășanu și a intrat atunci în conducerea legionară ca cel mai apropiat colaborator al lui Petrașcu. Că l-a dus pe Petrașcu la Mihalache, cu care a avut o întrevedere apoi Petrașcu l-a întâlnit și pe Vintilă Brătianu, care conducea o formațiune a Tineretului Liberal cu tendințe mai activiste. Ei i-au vorbit despre un eventual sprijin al elementelor legionare pentru lupta comună cu partidele istorice, stabilindu-se să se continue contactul. În calitatea sa de consilier politic al lui Petrașcu, a asistat la întrevederea cu Penescu, secretarul general al P.N.Ț., care a cerut o participare a legionarilor la manifestațiunile de stradă. Prin august sau septembrie 1945 a început lucrările sale cu Bujoiu, iar prin intermediarul dr. Brancovici luase mai demult contact cu amiralul Macellariu. Contactul cu Bujoiu l-a reluat prin Vintilă Brătianu. În faza închegării sale, comitetul avea scopul de a coordona acțiunea mișcărilor subversive, intrate în legătură cu el și de a dirija aceste acțiuni, păstrând de asemeni contactul cu reprezentanții anglo-americanii, partidele istorice și cu Palatul. Elementele permanente din comitet au fost: inginer Bujoiu, inginer Gheorghiu, inginer Balș, apoi Vintilă Brătianu, amiral Macellariu, dr. Bontilă și el /Manu/ și mai târziu generalul Mardare. Ședințele s-au ținut la început în locuința lui Bujoiu din str. Dionisie, apoi în cea din b-dul Lascăr Catargiu, precum și la Mircea Ionescu, la inginerul Gheorghiu și la inginerul Nițescu. La aceste ședințe nu puteau intra în odaia în care se țineau, datorită măsurilor de precauție, decât cei prevăzuți. Practic, inginerul Bujoiu era considerat conducătorul comitetului, comitet care trebuia să

acționeze în două faze deosebite. În prima fază trebuia să ia contact atât cu reprezentanții anglo-americani, cât și cu celelalte elemente din țară, de asemeni să pregătească grupuri subversive pentru acțiune. În a doua fază, după intrarea în acțiune, comitetul trebuia să acționeze dând directive, astfel încât acțiunea să fie coordonată. Deci, prin comitet trebuia să se ia legătura cu anglo-americanii pentru coordonarea acțiunii și ajutorarea indispensabilă unei acțiuni. Se baza pe sprijinul anglo-american, care urma să se producă în cadrul unei intrări directe în acțiune, prin parașutare de materiale, tehnicieni etc. În faza pregătitoare, ajutoarele erau concepute sub forma unor aparate de radio sau telecomunicații, iar în perioada trecerii la acțiune, ajutoarele trebuiau să consiste din armament, munițiuni, echipament, aparate de transmisiune, tehnicieni etc. În cazul unui război, urma ca în primul rând să se dezorganizeze traficul prin atacarea mijloacelor celor mai importante de comunicație prin echipe instruite special în acest scop. În cadrul grupului său prevăzuse atacarea liniei ferate Buzău-Ploiești, a căii ferate din Valea Prahovei și altele din Ardeal și, în general, al celor de mare trafic. Apoi, în continuare, acuzatul arată că în cazul lovirii de stat, trebuia ca în faza finală să se dezorganizeze aparatul de stat, prin atacarea ministerelor, a sediilor importante, a instituțiilor publice, iar în provincie a Prefecturilor, poștei, telegrafului, telefoanelor, posturilor de radio din punctele importante. Când a vorbit de o acțiune militară în comitet, a hotărât ca inginerul Gheorghiu să vorbească cu generalul Mardare pentru ca el să se ocupe de această chestiune, ceea ce Gheorghiu a și făcut. Bujoiu a spus că la începutul acțiunii sale, că acțiunea sa a fost cunoscută la Palat și că era bine văzută. Prin Balș a aflat în august sau septembrie 1946 că Bujoiu, care se ascundea atunci, pentru că fusese compromis în organizația „Sumanelor Negre”, a avut două întrevederi cu Ionel Stârcea. El avea o legătură constantă cu Palatul prin dr. Hodoș, a cărei soție era secretara particulară a Reginei și care putea vedea oricând pe Ioanițiu, secretarul particular și omul de încredere al Regelui. Dr. Hodoș era în relații permanente cu Negroponte, prieten intim al Regelui. Inginerul Gheorghiu i-a spus că l-a văzut pe g-ralul Nicolescu, șeful Casei Militare a Palatului, cu care a fost pus în legătură de dr. Bontilă. G-ralul Nicolescu a spus că va comunica Regelui și mai târziu a răspuns că Regele a ascultat cu zâmbet semnificativ știrea existenței acțiunii subversive. De la început, Palatul însărcinase pe g-ralul Aldea cu coordonarea și organizarea unei mișcări subversive care urma să dea la momentul oportun lovitura de forță regimului. Atât Vintilă Brătianu, Horia Macellariu cât și Alexandrescu, i-au spus că Aldea lucra în legătură directă cu Palatul. Încă din septembrie 1944 a cerut prin Camil Demetrescu o întvedere cu Ionel Styrcea, care atunci era mareșalul Palatului. Ionel Styrcea i-a trimis vorbă că nu-l poate vedea dar că îi dă sfatul să se ducă la Maniu și să urmeze directivele acestuia. Aceasta era în cadrul directivelor generale date de anglo-americani și Palat „Urmași pe Maniu”. Știe, de asemenea acuzatul, că Vintilă Brătianu a fost îndrumat de pilotul regelui, Udrișchi, să se adreseze lui Aldea pentru coordonarea acțiunii subversive. În august 1945, în urma circulării lui Petrașcu asupra felului de activitate al mișcării legionare, Rică Georgescu din partea Palatului a întrebat pe Nelu Rusu dacă legionarii mai intră în această acțiune. Petrașcu l-a rugat să comunice Palatului că legionarii români rămân pe poziție ceea ce a și făcut prin Hodoș, care i-a spus că Ioanițiu a fost mulțumit. Mai târziu, după constituirea definitivă a grupului său autonom, dr. Hodoș a vorbit cu Vanea Negroponte, pe care l-a ținut în curent cu activitatea aceasta, în special cu legătura dintre Bujoiu și Vintilă Brătianu. La o sedință a comitetului din 1946 când s-a discutat ca g-ralul Mardare să dirijeze acțiunea

militară, dr. Hodoș s-a oferit să întrebe dacă g-ralul Mardare este bine văzut la Palat. A venit apoi răspunsul că la Palat nu e nimic împotriva g-ralului Mardare. A avut legături cu conducerea partidelor istorice și cu tineretul lor, în cadrul mișcării subversive, având și o legătură permanentă cu conducerea Partidului Național Țărănesc prin dr. Hodoș, văr cu Ionel Popp, unul din oamenii lui Maniu și altă legătură prin Comanicu, pe care-l cunoștea din cadrul mișcării legionare și care-l putea vedea des pe Maniu. Cu Partidul Național Liberal a avut legături prin Laura Săulescu, secretara particulară a lui Dinu Brătianu, care spunea tot ceea ce acesta afla de la Misiunea Americană și a mai avut o legătură cu conducerea P.N.L. prin avocatul Lăzărescu, care era avocatul lui Gheorghe Brătianu. Afară de aceasta, a mai avut legături prin grupurile sale subversive cât și prin inginerul Puiu, astfel că spera ca în momentul unei lovituri de forță să poată dispune prin Comanicu și Puiu de o parte a Tineretului Național Țărănesc. Cu Tineretul Liberal a avut legături prin Vintilă Brătianu, Laura Săulescu și prin Gheorghe Dobrescu, care reprezentau elementele active ale lui. După dizolvarea P.N.Ț. și intrarea în inactivitate a P.N.L., acțiunea Laurei Săulescu și a celorlalți a continuat cu intrarea în grupul lor subversiv în februarie 1948. Comanicu i-a spus că era în legătură cu marea industrie care practica sabotajul industrial la Reșița. Conducerea societății practica acest sabotaj, care era făcut de acord cu americanii. I-a spus că grupul care practica sabotajul era în legătură cu secția muncitorească a P.N.Ț. și indirect cu el, precum și cu organizațiile social-democrate. Acest grup de sabotaj dispunea de fonduri și deci implicit și Comanicu. Cele mai bune legături le-a avut cu grupul condus de Vintilă Brătianu, iar după plecarea lui Vintilă Brătianu, maiorul Vasiliu l-a consultat în toate chestiunile politice și n-a ieșit niciodată din cuvântul său. Cu amiralul Macellariu s-a consultat de mai multe ori în legătură cu manifestațiile din toamna anului 1945. La manifestația de la 8 noiembrie a trimis și el câțiva prieteni în urma rugăminții lui Horia Macellariu. Prin Vintilă Brătianu, Horia Macellariu și Nicolae Alexandrescu a intrat în legătură cu M.N.R.-ul și în decembrie 1945 a avut o întrevedere cu g-ralul Aldea, căruia i-a fost prezentat de către Alexandrescu și căruia i-a spus că a constituit un grup autonom și că în cazul unor circumstanțe favorabile este gata să se pună la ordinele lui. Când g-ralul Aldea a trecut la organizarea efectivelor M.N.R.-ului, în vederea intrării în acțiune, a primit ca și celelalte grupări instrucțiunile scrise, care prevedeau o serie de dispozițiuni referitoare la intrarea în acțiune. Între altele, era pregătirea de locuri de parașutaj pentru ajutorarea pe calea aerului de către anglo-americani. În legătură cu aceste locuri, îi spusese Alexandrescu că avuseseră loc conversații cu anglo-americanii prin Manicatide și se dăduse dispozițiuni cu privire la semnalizările care trebuiau făcute locurilor de parașutaj la momentul oportun. În cadrul organizării generale a M.N.R. se făcuseră sugestii pentru organizarea geografică pe zone, lui fiindu-i desemnată zona Prahova-Buzău. Cât timp a colaborat cu Petrașcu la conducerea legionară, era de acord cu părerea sa, adică pentru o colaborare între elementele legionare și grupurile subversive. El era în curent cu legăturile sale, atât cu Macellariu cât și cu Bujoiu, fiind de complet acord în această chestiune. În afară de aceste chestiuni, în vederea acestor acțiuni arată că se bizuia în afară pe Statele Unite ale Americii și pe Anglia și precizează că personal a luat contact cu g-ralul Schuyller, care pe atunci era șeful Misiunii Militare americane și căruia i-a înmănat buletinul informativ scris de el /Manu/. Cu colonelul Lowell a intrat în contact în vara anului 1947 și a menținut acest contact în mod permanent până la încercarea sa de a pleca din țară. Cu William Watson, a luat contact prin dr. Hodoș. Cu francezii a avut contact informativ prin

Crăciunaș. În discuțiile cu g-ralul Schuyller, acesta l-a întrebat dacă în acțiunea sa are în vedere și interesele sale personale, ceea ce arată era o propunere indirectă de plată și a avut cu acesta o discuție generală, în care i s-a spus că situația actuală din România nu este în vederile guvernului american. Cu col. Lowell a avut contact în vara anului 1947 când i-a predat prin Alimănișteanu și prin Gheorghiu, buletinul informativ. Din prima conversație, col. Lowell a accentuat că îi pare bine că există în România un tineret care nu este de acord cu regimul actual din țară, spunând că această declarație a lui să fie considerată ca un mesaj din partea sa. Că după ce a citit buletinul informativ ce i l-a înmănat i-a spus că este foarte important ca să se restabilească cu acest prilej relații bune și să se continue pe acest teren al informațiilor de orice natură, insistând asupra informațiilor de natură politică, spunând că îl interesează să știe care sunt intențiile guvernului cu privire la măsurile luate în direcția transformării regimului din România. I-a spus că-l interesează și informațiile de natură economică și i-a pus unele întrebări și asupra unor informații de rețea de informații, pentru a putea redacta buletinul informativ, pentru a asigura bunul mers al buletinului informativ, care trebuia să fie informat asupra situației economice, politice și militare și pentru a putea transmite aceste informații anglo-americanilor. S-au mulțumit mai întâi cu informațiile date de către prietenii lor fiecare în sectoarele în care era informat. Cei mai importanți erau Georgel Dumitrescu, care avea relații în toate centrele economice, dr. Hodoș care avea relații la Palat și cu Watson, Laura Săulescu, Titi Constantinescu, inginer Bujoiu care avea relații în lumea industrială și economică, Alexandru Balș în domeniul cărbunelui; inginer Gheorghiu în domeniul petrolului, Vintilă Brătianu cu privire la P.N.L., Dinu Vasiliu informații militare. A mai fost în legătură cu el inginerul Păunescu de la Calea Ferată și Mircea Solacolu prin Georgel Dumitrescu. Comitetul de coordonare a transmis lui Lowell informații economice. A dat instrucțiuni verbale privitoare la pregătirea de gazde și locuri de ascundere pentru oamenii care nu puteau să rămână în București în timpul unei acțiuni, de asemenea să se pregătească locuri de parașutare, aerodroame și că trebuiau să repereze liniile ferate pentru a putea ști locul unde ele puteau fi atacate, precum și punctele care trebuiau să fie păzite.

Prin ianuarie 1948 arată că a început să redacteze instrucțiuni scrise care priveau atât organizarea și pregătirea acțiunii, cât și acțiunea propriu-zisă. În aceste instrucțiuni, acuzatul a prevăzut ce trebuia făcut în perioada de pregătire cât și instructajul. A însărcinat pe dr. Hodoș, care avea relații cu ofițerii, să ia armament din cel neînregistrat, însă dr. Hodoș n-a luat armamentul la timp și a fost înregistrat. A dat dispozițiuni ca fiecare membru să caute să găsească un minimum de armament, de preferință armă de foc, cu munițiile necesare. Prin Diaconescu, care era legionar, a aflat că pe muntele Păduchiosu exista un depozit de arme al legionarilor și că se pot folosi de el; în plus, grupul Titi Constantinescu obținuse arme de foc, care au fost depozitate în garsoniera lui Tulea din acest grup. În privința explozibilului, Dan Zamfirescu l-a asigurat că va procura troțul prin marinarii pe care-i cunoștea. Spera să poată obține exploziv printr-un prieten Bărdașu de la Fabrica de Explozivi Făgăraș. Inginerii din grupul Puiu dispuneau de exploziv pentru șantierele lor și din acesta puteau să mai sustragă și pentru ei. Laura Săulescu dispunea de un aparat de radio-emisiune, pe care urma să-l întrebuințeze spre a comunica cu diferitele grupe cât și cu anglo-americanii. Obținuse de asemenea prin tatăl Laurei, prin Dan Zamfirescu și prin cumnatul său hărți militare ale unor regiuni din țară. Cu legionarii din străinătate a ținut corespondența prin Bulbuc, care era în legătură cu Horia Sima. În vara anului

1946 Bulbuc i-a trimis un bilet prin italianul Zamatiu, cerându-i informațiuni politice cu privire la situația din țară. Tot în 1946, Bulbuc i-a trimis un bilet prin care-i cerea să aibă încredere în conducerea legionară și cerea ca Nicolae Petrașcu să vie în străinătate, pentru a discuta cu Horia Sima. În 1947 a trimis o scrisoare lui Bulbuc. După dizolvarea P.N.Ț. al lui Maniu au intrat în grupul său elementele subversive conduse de inginerul Puiu, apoi grupul Titi Constantinescu și cel al Laurei Săulescu. Cu privire la Titi Constantinescu, menționează că acesta a intrat în legătură cu un sas din Ardeal, fost în trupele S.S., care era în serviciul de informații american din Salsburg și care l-a recrutat pe Constantinescu cu scopul de a forma un serviciu de informații local.

Titi Constantinescu organizase din prietenii săi o rețea de informații și îi dăduse sașului o serie de informații pentru serviciul american de informații din Salsburg și i-a spus că a căutat legătura cu elementele subversive datorită sugestiei centrului de informațiuni american din Salsburg. După procesul lui Maniu, a avut o întrevedere cu Lowell care a insistat asupra necesității de a evita imprudențele făcute de conducătorii P.N.Ț. și de reprezentanții americani Hall și Hamilton. Acesta i-a sugerat să nu aibă niciodată nimic scris la el și să nu păstreze documente; în conversațiile telefonice să nu citeze niciun număr, iar întâlnirile cu el să fie făcute totdeauna în mod conspirativ, adică după o înțelegere telefonică în limbaj convenit și după ce a luat toate măsurile de precauțiune pentru a nu fi observat. Lowell l-a întrebat dacă are acte false ca să se poate strecura la eventualele razii. În momentul plecării sale, l-a întrebat dacă nu este dispus să-i dea lui actele sale false, ceea ce i-a promis dar nu i le-a dat. În ce privește instrucțiunile făcute de el, arată că acestea cuprindeau mai multe părți: prima parte cuprindea legăturile ierarhice, care erau organizate după sistemul „piramidă”; a doua parte a instrucțiunilor priveau organizarea terenului în care urma să activeze membrii organizației; iar în a treia parte se tratau informațiunile, documentarea, propaganda, dându-se dispozițiuni asupra felului cum trebuiesc ținute legăturile cu partidele istorice, cu celelalte grupuri subversive, cu străinii și, în special, cu membrii misiunilor și precizează că aici a ținut în special de felul cum trebuie organizat serviciul de presă și de radioascultare, ținând seama de observațiile lui Titi Constantinescu, deci indirect de ale serviciului american de informații din Salsburg. Restul instrucțiunilor care n-au fost redactate trebuiau să privească capitolul dotații și capitolul acțiuni. Aceste instrucțiuni le-a comunicat întâi verbal lui Titi Constantinescu și Laurei Săulescu, apoi le-a bătut la mașină în 4 exemplare, dând copiile lui Titi Constantinescu, lui Mitică Ionescu și una avocatului Lăzărescu spre păstrare, comunicându-le, de asemenea, și lui Dinu Vasiliu. Acuzatul arată că știe că el, Gheorghiu a avut legături cu col. Lowell care îl servea pentru a-i transmite corespondența cu inginerul Caranfil la Paris și de asemeni că a avut și legături de informații cu Lowell și că Gheorghiu le comunica în comitet câte ceva despre ce-i spunea Lowell și regulat despre ce a primit de la Caranfil din străinătate. Comitetul Bujoiu a căutat legături cu g-ralul Rădescu în momentul când a plecat din țară dr. Hodoș, colaboratorul său cel mai apropiat. Comitetul l-a însărcinat pe dr. Hodoș să formeze la Paris un comitet filială compus din el, Vintilă Brătianu și Moruzi, comitet care trebuia să se pună în legătură cu toți cei din străinătate și, în special, cu Rădescu și care a fost imputernicit de elementele subversive din țară ca să unifice pe toți cei din străinătate din punct de vedere organizatoric sub conducerea lui Rădescu. În acest scop, i s-a dat lui Hodoș la plecare un mesaj verbal care a fost mai târziu întărit cu un alt mesaj scris. Mesajul a fost semnat de inginer Bujoiu, inginer Gheorghiu, inginer Nițescu, amiral Macellariu, inginer Balș și l-ar

fi semnat și el, dar n-a fost găsit la timp. În continuare, acuzatul arată: pentru ajutorarea mișcării subversive a discutat cu Watson și cu Lowell ca reprezentanți oficiali anglo-americani, punându-i întrebarea lui Lowell în vara anului 1947 de ce ajutor li se poate da și că acesta i-a răspuns că ajutorul se va da la timp. Watson, când a aflat de la Hodoș că au un grup subversiv, i-a cerut o întrevvedere specială, întrebându-l de forța numerică a acestui grup, de localizarea și organizarea lui. La observația sa că numărul de oameni nu este o cifră precisă, el /Watson/ a răspuns că nu are importanță, important este să știe unde sunt ca să le poată da ajutor. I-a cerut să le dea aparate de radioemisiune, și că acesta i-a răspuns că nu era prudent pentru că aparatul poate fi interceptat și manipulat și de altcineva, ceea ce poate duce la o catastrofă, așa că preferă să parașuteze în ultimul moment aparatele și operatorii, făcând un gest care arată că ajutorarea se va face prin parașutare. În toamna anului 1947 în cadrul comitetului Bujoiu, inginerul Balș și Gheorghiu i-au vorbit de un contact luat cu un reprezentant american, care era o persoană abilitată pentru a discuta ajutorarea grupelor subversive. Pentru a putea pregăti ajutorul în condițiunile cele mai bune, ei au cerut tuturor celor afiliați comitetului lui Bujoiu, o situație numerică și distribuția geografică a grupărilor, ceea ce a făcut și el dând datele lui Gheorghiu. Mai târziu, Bujoiu i-a spus în cadrul unei ședințe restrânse de comitet că americanul discutasese chestiunea ajutorării. După procesul Maniu, Lowell i-a recomandat cea mai mare prudență. El a vrut să plece din țară pentru a putea obține, tratând cu reprezentanții calificați și lideri anglo-americani, care n-ar fi fost ținuți la anumite prudențe, ajutorarea elementelor subversive, inclusiv intervenția militară, atât în perioada de pregătire cât și în perioada trecerii la acțiune. În al doilea rând, dorea să coordoneze acțiunea tuturor celor fugiți în străinătate, inclusiv a legionarilor sub șefia lui Rădescu, pentru ca toți să acționeze unitar. În al treilea rând, arată că voia să organizeze acolo un centru permanent de informare și documentare, astfel ca la orice întrebare pusă de anglo-americani să se poată răspunde precis. În decembrie 1947 a răspuns lui Lowell că în urma măsurilor luate de autorități nu mai poate rămâne în țară și că, în consecință, este hotărât să plece; Lowell s-a declarat de acord, sfătuindu-l să plece prin Viena fiindcă-l poate recomanda la Viena colonelului Bicsen, care îi va radio-telegrafia venirea lui acolo și că îndată ce va primi confirmarea lui Lowell, va face toate diligențele să poată trece mai departe, Lowell precizându-i că și la Paris avea un bun prieten, căruia i se putea adresa în numele lui. În privința corespondenței pe care trebuia să o păstreze cu grupurile subversive, Lowell i-a spus că este dispus să-i transmită în străinătate orice i-ar da corespondentul lui de aici, cu condiția ca această corespondență să-i fie dată lui direct în mână; în sens invers, el trebuia să trimită scrisorile pe numele lui personal și le va transmite celui indicat prin text. A ales ca corespondent pe inginerul Paul Zarfopol, care știa englezește și era cunoscut la misiune prin atașatul Aerului Emmaus cu care era în legătură. În acest scop, l-a pus pe Zarfopol în contact cu col. Lowell și în același scop al asigurării trimiterii și primirii de corespondență, s-au înțeles cu Watson, care a acceptat să i-o asigure tot prin Zarfopol, pe care-l cunoștea. Scrisorile trimise de el trebuiau adresate lui Watson la Legația britanică din București prin Foreign Office sau prin H.H. Batlurst, Hove-Anglia. Watson i-a precizat că ori de câte ori se va afla în străinătate, va lua cineva contact cu el în numele lui. În vederea plecării, a luat contact cu comitetul Bujoiu și de asemenea cu Petrașcu. Cu acesta din urmă a discutat situația legionarilor din țară și scopul plecării sale în străinătate în legătură cu legionarii de acolo și se considera trimis al grupului Bujoiu și agreat al grupului Petrașcu.

În ceea ce privește atentatele, acuzatul declară că s-a gândit că o mișcare ostilă unui regim trebuie să lovească acel regim și fără altă circumstanță favorabilă și, în consecință, a examinat mai multe proiecte de atentate. S-a gândit la atentate în mare împotriva unor personalități grupate cu prilejul unei solemnități. A proiectat atentate prin tragerea cu carabina cu lunetă în aer liber și s-a interesat până la ce distanță poate trage un bun ochitor ca Mitică Ionescu sau Dan Brătianu, care făceau parte din grupul lor și ei i-au răspuns că distanța la care ei ar putea ucide n-ar fi decât până la 60 metri. A considerat că distanța este mică pentru că toate manifestațiunile au avut loc în Piața Victoriei, unde tribuna oficială este departe de public și deci atentatul încercat n-ar fi reușit și a renunțat. Alt atentat în proiect a fost acela discutat împreună cu Titi Constantinescu și care privea terenul ministerial al delegației guvernamentale române ce se întorcea de la Moscova în februarie 1948, după semnarea acordului dintre Uniunea Sovietică și România. Titi Constantinescu a venit la el și i-a expus proiectul lui de atentat, cu toate că în momentul acela era tardiv fiind cu o zi înainte sau chiar cu o zi înaintea sosirii trenului, deci insuficient. Un alt atentat era prevăzut asupra Parlamentului, unde la o ședință solemnă ar fi fost grupați nu numai membrii guvernului ci și toți deputații, deci toate figurile reprezentative ale regimului și, în plus, la astfel de ședințe solemne iau parte în general și înalții demnitari politici și militari. În consecință, un atentat asupra Parlamentului făcut în astfel de condiții, încât toată sala să se prăbușească, ar fi adus suprimarea întregului stat major al regimului. Acest atentat nu putea fi făcut decât printr-o explozie care să prăbușească sala de ședințe, deci printr-o cantitate suficientă de explozibil plasat direct sub sala de ședință, ceea ce nu se putea obține decât prin săparea unei galerii-tunel care ar fi plecat dintr-o casă conspirativă până la Parlament. A făcut calcule care se bazau pe o galerie de 300 metri, cu scoaterea pământului, simulând o construcție nouă pentru a nu atrage atenția; preparativele ar fi durat, după calculele sale, cel puțin trei luni, considerând însă pierderile de timp, preparativele ar fi durat 6 luni.

3. Acuzatul Mărgineanu Nicolae recunoaște toate declarațiile date la primele cercetări, arătând: a cunoscut pe Alexandru Popp din 1938 sau 1939, când a fost angajat să facă o expertiză psihotehnică la Reșița iar pe acuzatul Max Auschnitt l-a cunoscut prin noiembrie 1945, în biroul său de la Titan-Nădrag-Kalan, când i-a cerut concursul pentru a obține de la g-ralul Schyller, un avion pentru a pleca în America, unde urma să îndeplinească o misiune din partea guvernului de atunci. Că Auschnitt avea un rol foarte mare în viața industrială a României, că era proprietar la Titan-Nădrag-Kalan, la niște întreprinderi din Galați, acționar principal la Reșița și, de asemenea, era acționar la Wykers-Armstrong, din Anglia. Legătura dintre capitalul românesc și cel englezesc nu era făcută numai astfel, ci și prin faptul că Wykers era și el acționar la Reșița. Capitalul englez era reprezentat în România și în petrol, în special la Astra Română. Capitalul american era reprezentat în special în petrol la Soc. Româno-Americană și Distribuția, prin Standard-Oill. Auschnitt nu avea un rol numai în economia țării, ci un rol determinat și în politică, în sensul că simpatiile sale îndreptându-se în mod normal spre partidele istorice și spre Partidul Social Democrat de dreapta de sub conducerea lui Titel Petrescu, le stipendia mijloace materiale foarte serioase și astfel avea un cuvânt puternic în conducerea acestor partide. El de altminteri cunoștea foarte bine atât pe Maniu și pe conducătorii de seamă ai acestui partid, cât și pe Constantin Brătianu și alți șefi liberali ca și pe Titel Petrescu și alți colaboratori ai acestuia. Pe Maniu l-a cunoscut prin 1945 când i l-a prezentat pe Popp și Manciu. Atunci

a aflat că se cunoșteau deja mai de mult. Maniu le-a dat o serie de sarcini precise, cerându-le să-i facă rapoarte asupra situației de la Reșița, de a angaja la Reșița membri din partidul său și în primul rând ca Reșița să-i dea sprijin material. Aceste rapoarte trebuiau să-i folosească în acțiunea sa de documentare asupra situației țării pe lângă misiunile anglo-americane. Activitatea lor subversivă se îndrepta spre Anglia și America, de la care ei sperau să obțină sprijinul necesar prin relațiile pe care le avea cu Melbourne, prim consilier de legăție american apoi cu însărcinatul de afaceri Leverich, care după plecarea lui Melbourne i-a luat locul, cu Ferguson, atașat comercial cu interese în probleme economice cu tangență politică, cu Westley, consilier agricol, cu Franck, consilier cultural și atașat de presă și cu Burton Berry, ministrul plenipotențiar, pe care Popp nu-l cunoștea dar pe care el îl cunoștea. Arată că a discutat de nenumărate ori cu aceștia, punând la punct colaborarea între marile industrii și partidele amintite. De la Misiunea britanică a cunoscut pe Robinson și Bill Young. Legăturile cu americanii pe care le-a început cu Franck și Sheea cu ocazia unui turneu de conferințe al Societății „Amicii Americii”, s-a concretizat printr-o masă la clubul mării finanțe la care au luat parte Sheea, Impreiu Mateescu, Dan Bănescu, Popp, Manciu, Auschnitt și el /acuzatul Mărgineanu/. La această masă, discuțiile au fost conduse de Max Auschnitt, care insista asupra necesității luptei împotriva comunismului, luptă ce trebuia dusă în colaborare cu partidele mai sus amintite. La o a doua masă a participat și Melbourne, care a dat următoarele directive: 1. să se dea cel mai mare sprijin bănesc celor trei partide; 2. să se angajeze salariați din mijlocul celor trei partide; 3. să se mențină o stare de agitație și propagandă în uzine împotriva partidelor de stânga, în special împotriva Partidului Comunist; 4. să se combată pe orice cale Partidul Comunist. În discuții ulterioare s-a hotărât după câte știe de la Popp ca să se creeze fonduri prin supraprețuri masive, să se creeze starea de nemulțumire printre salariați prin avansuri date neregulat, în așa fel ca salariatul să nu aibă un buget hotărât, prin rețineri exorbitante etc. De asemenea, s-a hotărât să se treacă la sabotaj prin neprocurement de materiale la timp sau procurare de materiale nepotrivit, întâzieri în transporturi, delăsarea instalațiilor și în special a mașinilor unelte etc. Scopuri care toate au fost atinse dar nu cunoaște detaliile asupra lor, deoarece nu este tehnician. La plecarea lui Auschnitt în străinătate pentru ultima oară, acesta a avut o misiune de la grupul lor subversiv și anume: să saboteze tratativele economice; să denigreze guvernul român în străinătate; să facă legături cu diverse personalități politice, să ajute persoanele din străinătate; să facă legături cu diverse personalități politice, să ajute persoanele din străinătate care lucrau în sensul grupului lor. Legătura cu Auschnitt trebuia să se facă prin scrisori trimise prin Misiunile anglo-americane. A lucrat împreună cu Popp un raport asupra mișcării sindicale, pe care l-a predat lui Melbourne și a dat informațiuni verbale asupra unor serii de probleme de ordin politic, îndeplinind astfel și o rugămintă a lui Maniu. Popp a mai dat și el alte rapoarte asupra producției Reșiței, inclusiv producția de război trecut și Popp a depus prin el la Legația americană niște sume de bani în dolari și în franci elvețieni. Arată apoi că acuzatul inginer Popp conta în mișcarea sa subversivă pe întreaga direcție a Reșiței, pe inginer Manciu, inginer Ioan, avocat Radoveanu, col. Petre Petrescu, fost administrator delegat la Astra vagoane, pe c-dorul Popp, fost secretar general al Aviației, pe Pandele și Iordan, foști secretari generali la Finanțe, pe inginerul Ștefan de la Astra și pe inginerul Bujoiu. Acuzatul ține să declare că dacă există vreo diferență între declarația de astăzi și declarația de la dosar, aceasta din urmă este cea exactă, diferențele explicându-se prin vreo scăpare din memorie. Că după

arestarea lui Maniu a primit instrucțiuni de la Melbourne, asupra noii tactici pe care trebuie să o adopte, acțiunea lor trebuind să devină complet subversivă, adoptând reguli de cea mai strictă conspirativitate, să se reorganizeze acțiunea în sensul unei coordonări și unificări a resturilor din P.N.Ț., P.N.L. și P.S.D.I. de sub conducerea lui Titel Petrescu. Urma ca Schonfeld, noul ministru al Statelor Unite să le aducă noi instrucțiuni după venirea sa în România. Popp păstra legătura cu Titel Petrescu, fie prin Rădulescu iar mai înainte prin Mustețiu și Eftimie Gherman, cu liberalii prin Costel Tătăreanu și de asemenea Popp mai conducea și niște grupe comandate de Tiberiu Pădureanu, în care intrau studenți și muncitori maniști și, în special, legionari ai lui Horațiu Comaniciu. Aceste grupe ale lui Pădureanu erau înarmate, armamentul trebuia completat pentru diferitele grupuri prin armament parașutat de americani. Americanii trebuia să parașuteze de asemenea și trupe la momentul oportun. Sarcinile acestor formațiuni erau: să atace depozitele de armament pentru a-și completa armamentul lor, să atace poduri, tuneluri, căi ferate, poștă, telefon, telegraf etc., instituții publice, miniștri și alți oameni politici și să asigure o poliție de siguranță. Toate aceste formațiuni erau subvenționate de Popp din fondurile negre, după cum subvenționase pe Maniu prin inginerul Mihăescu și prin Ghilezan, și pe Titel Petrescu prin Mustețiu, Rădulescu și Gherman; bineînțeles că fondurile Reșitei ar fi trebuit să intre în casa Reșitei iar nu distribuite diferitelor partide sau diferitelor organizații subversive. După stabilizare însă posibilitățile de supraprețuri și deci de fonduri negre au dispărut și a trebuit să ceară fonduri americanilor. Aceste fonduri s-au cerut printr-o scrisoare, care trebuia să fie semnată de reprezentanții tuturor partidelor; Costel Tătăreanu din partea liberalilor și Titel Petrescu din partea P.S.D.I., iar din partea țărăniștilor Emil Hațieganu, care însă a refuzat să discute această problemă. În urma dispozițiilor lui Melbourne în septembrie 1947 și, în special, ale lui Leverich din ianuarie–februarie 1948, s-a pus problema unui comitet de coordonare a tuturor mișcărilor subversive și în care trebuiau să intre reprezentanții celor trei partide și o serie de personalități, precum amiralul Gheorghiu, c-dor Popp, inginer Ștefănescu și alții. Acest comitet trebuia să țină legătura cu misiunile anglo-americane și cu g-ralul Rădescu, cu Vișoianu, Buzești, Auschnitt. Sarcina acestui comitet era următoarea: să documenteze pe americani asupra datelor din țară, să se documenteze asupra situației internaționale; să se sfătuiască cu ei asupra acțiunilor principale asupra cărora urma să se determine; să țină în țară o stare de spirit de încredere în acțiunea lor prin legături personale. Comitetul lor avea sarcina să constituie și o listă a guvernului care trebuia să ia puterea după reușita acțiunii lor. Lista trebuia prezentată lui Leverich pentru a o trimite în străinătate g-ralului Rădescu, Leverich fiind de perfect acord asupra persoanei g-ralului Rădescu, ca cel mai indicat șef al guvernului. Deci prim ministru trebuia să fie g-ralul Rădescu; inginerul Popp vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Economiei Naționale; Manciu subsecretar de stat la Economia Națională; c-dorul Popp la Aviație; amiralul Gheorghiu la Marină; Romniceanu și Tătaranu la Finanțe și B.N., Bentoiu la Justiție, Titel Petrescu la Externe sau eventual cineva din grupul din afară; Adrian Dumitriu la Muncă, colonel Petre Petrescu la Lucrări Publice; prof. Iuliu Hațieganu la Sănătate și el /acuzatul Mărgineanu/ la Instrucția Publică, în urma refuzului lui D.D. Roșca; de asemenea, Hațieganu a refuzat adeziunea sa, iar la Război g-ralul Mardare. Arată că primele sarcini ale guvernului acesta urmau să fie: anularea întregii legislații de la 6 martie 1945, în special a legii sindicatelor, a legii reformei agrare, a legii de naționalizare a Băncii Naționale, a legii cadrului disponibil, a legii puri-

ficării aparatului de stat și a legii pentru pedepsirea criminalilor de război și că România trebuia să intre în sfera de influență a Statelor Unite ale Americii. A plănuit la un moment dat să plece din țară fiind și numit profesor la Colegiul Bard din New York, în urma recomandării fostului său profesor. Americanii urmau să-i dea ajutor după ce va ajunge la Viena sau în Turcia, iar Popp urma să-i împrumute banii de drum. În încheiere, acuzatul Mărgineanu nu precizează că Bujoiu a activat și el pe linia acțiunilor lor și știe de la Popp că scrisoarea prin care se cereau fonduri de la americani, urma să fie semnată nu numai de reprezentanții partidelor, ci și de principalii reprezentanți ai industriei și finanțelor din țara noastră.

4. Acuzatul Bujoiu Ioan, recunoaște declarațiile de la dosar și declară: că a cunoscut pe Max Auschnitt cu vreo 20 ani în urmă, fără ca această cunoștință să fi fost determinată de vreun fapt precis sau deosebit. Acesta ocupă o poziție de prim plan în viața economică a țării, atât prin valoarea cât și prin importanța întreprinderilor pe care le conducea. Pe inginerul Alexandru Popp l-a văzut odată întâmplător prin 1938 și de atunci nu l-a mai văzut. Acesta a ocupat diverse funcțiuni ingineresti în conducerea societății, iar la sfârșit a fost directorul general al acestei societăți. Pe Balș îl cunoștea de 20 ani fiindu-i prieten și colaborator foarte intim. Acesta a lucrat mai întâi în petrol la exploatarea de sonde și prin galerii la Soc. Steaua Română, la Câmpina și la Bucea. A intrat apoi la Soc. Petroșani unde a fost șeful Serviciului Tehnic, apoi director tehnic, subdirector general și apoi director general. A colaborat foarte intim cu el și când n-a mai fost director general a trecut el în locul său. Acuzatul arată că a rămas în consiliul de administrație apoi administrator delegat și vicepreședinte și după aceea președinte și administrator delegat. Pe Gheorghiu l-a cunoscut în 1939 când era președintele unei comisiuni în probleme internaționale de petrol și era director general la Soc. Creditul Minier. Ulterior s-a mai întâlnit din când în când, iar din 1945 s-au văzut mai des și se considera prieten cu el. Pe inginer Antonescu l-a cunoscut făcând parte din Asociația inginerilor și tehnicienilor din industria minieră unde el a fost ales președinte, iar Antonescu a fost unul din cei doi vicepreședinți și un timp secretar general al acestei societăți. După 23 august 1944 avea discuțiuni cu inginerii Gheorghiu și Antonescu asupra unor probleme generale și în genere era o unitate de concept politic și o suprapunere asupra punctelor de vedere politice între aceștia și el. A căutat să propăvăduiască în cercurile în care activa conceptul lor care era un punct de vedere liberalist. La început nu se afirmase încă o formulă precisă, dar că ulterior după ce s-a văzut că un anumit punct de vedere câștigă putere și preponderență politică, caracterul discuțiilor și activității lor s-a precizat într-o formulă de apărare a unui punct de vedere, care nu era cel al formulei materializate prin ascensiunea Partidului Comunist. A alcătuit deci un prim nucleu alcătuit din acuzatul și inginerii Gheorghiu și Antonescu ținând ședințe în diferite locuri și în majoritatea cazurilor la el acasă. Ulterior au intrat în acel grup inginerii Balș și Traian Nițescu, în decembrie 1945 și ianuarie 1946. Înaintea acestor persoane, încă din 1945 au mai luat parte Vintilă Brătianu, amiral Macellariu, Gheorghe Manu și pe la finele anului 1945 Gheorghe Bontilă. Vintilă Brătianu era conducător al Tineretului Liberal, Gheorghe Manu era vechi legionar și a avut o funcție importantă în conducerea mișcării legionare, amiralul Macellariu avea un grup de foști colegi de camarazi de arme, care îl secondau sau era în jurul lui, iar Bontilă i-a spus odată la Soc. Creditul Minier în prezența lui Gheorghiu și Antonescu, care l-au prezentat, că avea un grup de prieteni cu care făcea o propagandă cu anecdote și diverse lucruri care circulau, prietenii

și colaboratorii săi fiind organizați în forma „spic”, adică aceste persoane cunoșteau la rândul lor alte 3-4 persoane, care la rândul lor cunoșteau tot vreo 3-4 persoane și acestea se ramificau mai departe. Ca măsură de conspirație în timpul unei ședințe au hotărât că dacă vor fi surprinși să se spună că s-a jucat bridge și aceasta o singură dată. Nu a dat bani direct vreunui membru al organizației, dar a aprobat operații prealabile și a dat consimțământul ulterior pentru o sumă de 70 milioane lei plătită în 3 rate: 10+30+30 milioane la diferite epoci, fie prin Bontilă, fie direct lui Tobă, fost maior în armată. De asemenea, din grupul lor au fost date ajutoare la partidele politice, credit 50 milioane, apoi tot 50 milioane și a treia sumă apropiată. Aceasta se petrecea prin 1946 și după aceea în anul 1947 au fost acordate alte sume de ordinul a 100 milioane lei. Cei din grup care aveau organizații, fatal că se ocupau să facă prozeliți, recrutând în general nemulțumiții. La finele anului 1947 și la începutul lui 1948, grupul s-a arătat fostului general Rădescu care se afla în străinătate. În ce privește adresarea grupului în mod special către puteri străine, pentru a face o alianță, aceasta nu a existat, dar a existat contact și în acest sens a avut două conversații în toamna lui 1947 și i se pare și în 1948 cu Robert Sheea, cu care a discutat acuzatul /Bujoiu/. Acesta făcea parte din Misiunea economică americană din țară și tot de la americani a cunoscut pe colonelul Lowell iar de la englezi a cunoscut în 1945 pe colonelul Forster. Că Robert Sheea era colaborator la Soc. Româno-Americană cu inginerul Traian Nițescu, care l-a pus în curent că au anumite legături și cunoștințe cu organizațiile, așa că Robert Sheea era în cunoștința acestor lucruri. L-a cunoscut pe Robert Sheea în casa lui Nițescu, fiind de față Nițescu și Gheorghiu. Prima convorbire a avut un caracter mai general iar a doua oară s-a discutat existența grupului care cunoștea o serie de organizații și s-a arătat că aceste organizații nu vor putea lucra cu propriile lor posibilități și vor trebui să primească ajutoare din partea Statelor Unite. Sheea a spus că va comunica mai departe această cerere și nu-și aduce aminte să fi cerut cu acel prilej anumite informațiuni și nici Nițescu sau Gheorghiu nu i-a comunicat ceva. L-a cunoscut pe Sheea la sfârșitul verii 1947, la vila lui Gheorghiu, fiind adus de Nițescu, cu care ocazie s-au discutat lucruri generale. Declanșarea acțiunilor acestor organizații nu se putea face decât într-un moment propice și se considera ca moment propice cazul în care s-ar fi născut un conflict între puterile occidentale și Uniunea Sovietică, sau în cazul în care teritoriul românesc ar fi fost părăsit de trupele Uniunii Sovietice, ca o consecință a încheierii Tratatului de pace cu Austria, care prevedea în termen de 90 zile de la încheierea tratatului. Acțiunea acestor organizațiuni era evident o acțiune violentă prin răsturnare și alte diferite mișcări care le-ar fi făcut. Într-o convorbire din decembrie 1947- începutul lui 1948 avută cu Macellariu, acesta făcea afirmațiunea că organizațiunile ar trebui să atace în primul rând Capitala și atunci el a replicat că ar fi preferabil ca acțiunea să înceapă pe teritoriul în afara Capitalei, acolo fiind condițiuni obiective mai ușoare decât în Capitală pentru asemenea acțiuni. Prin analogie cu mișcări similare din timpul războiului din unele țări, evident că aceste organizațiuni trebuiau să pună mâna sau să dezorganizeze anumite puncte esențiale cum ar fi gări, puncte de comunicație, de întretăiere sau depozite diferite de munițiuni, aliamente sau alte depozite în general. A fost informat de Gheorghiu că a intrat în legătură cu col. Lowell, atașat militar de uscat al Statelor Unite la București. Această legătură a stabilit-o prin primirea unei scrisori de la Caranfil din Paris, adresată lui Gheorghiu pe calea Lowell, prin faptul că Lowell locuia la București în casa lui Caranfil. Ulterior, Gheorghiu a menținut legăturile cu Lowell, având convorbiri și l-a informat de existența grupului lor

și de persoanele care aveau legături cu organizațiile. Colonelul Lowell l-a sfătuit să fie prudent ca să evite riscul descoperirii și a menținut mai departe legăturile cu Gheorghiu, prin fiul col. Lowell, pe care-l vedea Gheorghiu. Colonelul Lowell i-a cerut lui Gheorghiu informațiuni și-și amintește că Gheorghiu i-a spus că a adunat diferite dări de seamă asupra unor întreprinderi, cerute de Lowell. Într-o zi, Nițescu i-a comunicat că americanul Uzbek i-a spus că va părăsi țara deoarece se va petrece un important fapt politic internațional și anume că Statele Unite vor cere Uniunii Sovietice să părăsească teritoriile din afara frontierelor ei în termen foarte scurt, de circa trei săptămâni și că Uniunea Sovietică neacceptând acest ultim ultimatum, desigur că se va ajunge la război. Aceste informațiuni au fost reținute că războiul va fi declarat în curs de trei săptămâni și ca urmare a acestui lucru, Nițescu a făcut o numărătoare a efectivelor organizațiilor. Deoarece se putea întâmpla ca Uzbek să aibă o impresie personală, a rugat pe prietenul său Mircea Ionescu să invite pe Lowell într-o seară la o țuică, ca să aibă convorbire cu el, deoarece considera că Lowell este o persoană mai bine informată decât Uzbek. De față la comunicarea informației de către Nițescu cu privire la cele spuse de Uzbek erau Gheorghiu, Nițescu, Balș și cu acuzatul Bujoiu. Nițescu a pornit să facă acea numărătoare, căci comitetul nu cunoștea nici compoziția și nici efectivele organizațiilor. Arată că grupul lor a trimis un mesaj fostului general Rădescu pe care nu l-a semnat din măsuri de precauție. Trebuind să redea din memorie cuprinsul mesajului pe care nu l-a citit, însă a citit și semnat o scrisoare ulterioară, precizează: prima scrisoare mesajul cuprindea următorul text: se arată că grupul și diferitele organizațiuni care preexistau comitetului, continuă să existe; apoi că acest grup și cu persoanele care conduc organizațiile îl recunoaște pe fostul general Rădescu ca șef spiritual, rugându-l să reunească în jurul său pe românii din străinătate. Mai departe îl informa că puterea acestor organizațiuni este redusă și că nu vor putea să aibă nicio eficiență dacă nu primesc ajutor și era rugat să procure ajutoare, să dea instrucțiunile asupra momentelor oportune de trecere la acțiune. Acea scrisoare a fost luată de Gheorghiu, după ce a fost redactată de amiralul Macellariu, împreună cu Gheorghiu și a fost remisă direct col. Lowell, care se însărcinase să facă oficiul de a o transmite fostului general Rădescu. Înainte de aceasta s-a trimis g-ralului Rădescu și un mesaj oral prin dr. Hodoș, care a memorizat un text similar celui din scrisoare, însă el n-a fost de față /acuzatul Bujoiu/. Pe fostul general Rădescu l-a cunoscut când era președintele Consiliului de Miniștri și ministru de Interne, în legătură cu producția de cărbuni; apoi l-a vizitat la el acasă, în str. Clopotari dar nu-și amintește dacă era sau nu împreună cu Gheorghiu, deși aceasta nu este exclus. Știe că fostul general Rădescu a fost informat de existența grupului lor și a organizațiilor și totodată el a comunicat că și acesta are mulți adepți printre foștii ofițeri scoși din armată și că poate să facă o mișcare în București și să devină ușor stăpân la București. I s-a comunicat apoi că g-ralul Rădescu ar fi spus că discursul ținut la Aro, discurs cunoscut, ar fi avut în prealabil aprobarea cercurilor anglo-americane. Gheorghiu a făcut o vizită în cursul anului 1947 lui Iuliu Maniu, pe care-l cunoștea de mai multă vreme și cu care ocazie l-a informat pe Maniu despre existența grupului și a organizațiilor, iar Maniu a spus că, cu cât sunt mai multe organizații, cu atât este mai bine și a vorbit într-un ton încurajator pentru Gheorghiu. În anul 1946 primăvara, Gheorghe Manu a făcut o lucrare intitulată în englește „Behind the Iron Curtain” și l-a întrebat dacă ar putea găsi o dactilografă care să i-o scrie și că i-a indicat o dactilografă. Apoi l-a întrebat de unde ar putea obține informații în domeniul carbonifer și petrolifer și i-a spus să se adreseze lui

Balș, lui Gheorghiu și lui Nițescu. Societatea Lupeni avea o reprezentanță care se ocupa de comercializare și care remitea o parte întreprinderii care avea nevoie de aceste fonduri pentru cumpărături la negru. Din acest fond au fost subvenționate înainte de alegerile din noiembrie 1946, P.N.Ț. și P.N.L. cu câte 50 milioane lei și cu sume mai mici Partidul lui Titel Petrescu. Întreprinderea ar fi putut da aceste sume din contabilitate, dar a preferat să dea din aceste fonduri. De asemenea, în 1947 aceste partide au mai primit sume de bani de ordinul a 100 milioane lei. Comisia de Control și ministerul cerând informații Soc. Petroșani a producției de cărbuni din Valea Jiului, s-au făcut rapoarte pentru toate misiunile și pentru Ministerul de Interne care au fost aduse și trimise lor. Personal a fost o singură dată cu inginerul Bădărău la col. Forster de la Misiunea britanică, iar copiile acestor rapoarte se găsesc în arhiva Soc. Petroșani. Grupul lor a venit în contact în diverse rânduri cu persoane care au plecat. Astfel, Vintilă Brătianu a plecat în străinătate, după cum și dr. Hodoș care, după cum a arătat, a avut condeiat un mesaj de transmis. De asemenea, a plecat în străinătate și prof. dr. Morizi, aceste trei persoane fiind în străinătate erau acolo purtători de cuvânt ai grupului de aici. Nițescu i-a comunicat că Macellariu trăind în clandestinitate, o ducea greu și că este de datoria lor să-l ajute și atunci s-a adunat o sumă între ei de 30-40 mii lei în toamna anului 1947 care a fost dată amiralului Macellariu. Acuzatul Bujoiu încheie arătând că grupul trebuia să intre în acțiune contra regimului actual prin răsturnarea actualului guvern, urmând să intervină în două cazuri: în caz de conflict între puteri și în, al doilea caz, când trupele Uniunii Sovietice ar fi retrase de pe teritoriul țării și în acest fel s-ar fi putut permite unităților și organizațiilor să pornească la acțiune.

5. Acuzatul Gheorghiu Dimitrie recunoaște declarațiile de la cercetări și declară că în anul 1939 a fost numit expert al Ministerului Economiei Naționale în tratativele economice pe care le ducea cu străinătatea Ion Bujoiu și atunci, cu acea ocazie, l-a cunoscut. Relații cu el nu a avut decât după 23 august 1944. Nu poate preciza activitatea inginerului Bujoiu pe tărâm industrial, știe însă că era director general și apoi președintele consiliului de administrație al Soc. Petroșani și ulterior a aflat că era participant în întreprinderile proprii pe care le avea la Lupeni, fabrică de produse textile. Din punct de vedere politic nu-i cunoștea activitatea, știe numai că a fost ministru în guvernele dinainte de 1939. După 23 august 1944 a discutat cu inginerul Antonescu și văzând puterea crescândă a Partidului Comunist, a găsit cu cale atunci că este bine să formeze un curent de opinie publică, care să se opună acestei mișcări comuniste și în discuțiile avute cu inginerul Antonescu i-a spus că sunt și alți prieteni care gândesc la fel, arătându-i atunci că a discutat și cu Bujoiu. A discutat și el cu Bujoiu odată când a văzut că avea aceleași păreri; a avut o întrevedere scurtă în vara 1945 când a fost invitat acasă la Bujoiu unde a întâlnit pe Manu, pe Macellariu și pe Vintilă Brătianu. La această întâlnire și-au verificat părerile și fiindcă venise guvernul Groza la putere, au hotărât ca scopul lor care la început era pasiv, să devină activ și astfel s-a format atunci un comitet; din acest comitet făceau parte atunci el /acuzatul Gheorghiu/, inginerul Bujoiu, Manu, Antonescu, Macellariu și Vintilă Brătianu, iar mai târziu s-au adăugat Bontilă, Balș și Nițescu. Dintre membrii acestui comitet, 7-8 membri aveau grupări subversive, printre care Macellariu, Manu, Vintilă Brătianu și Bontilă. Pe Bontilă l-a adus inginerul Antonescu în toamna anului 1945. În majoritatea cazurilor, întâlnirile aveau loc acasă la Bujoiu. S-au ținut și în alte părți, la el acasă de câteva ori, apoi la Nițescu și la Balș.

Comitetul acesta al lor avea scopul de a coordona mișcarea, în primul rând culegere de informațiuni între ei și apoi coordonarea activității pe care urma să o dezlănțuie la momentul oportun, iar scopul era răsturnarea guvernului. Nu aveau mijloace proprii la îndemână și din această cauză înțelegeau să realizeze această acțiune numai în ipoteza când vor avea ajutor din afară, orientându-se spre puterile anglo-americane. Aceste ajutoare și legături căutau să le obțină prin delegații anglo-americani din țară. Dintre acești delegați a cunoscut pe Sheea și Lowell, pe care i-a mai cunoscut și Bujoiu, iar Nițescu cunoștea pe Uzbek. Cu cei doi a avut și el legături, Sheea fiind invitat la două ședințe ale lor în toamna 1947, acasă la Nițescu, când i s-a adus la cunoștință existența mișcării lor, despre existența comitetului și despre scopul urmărit, cu care ocazie i-a comunicat că nu pot activa decât dacă au ajutor material din afară, la care Sheea le-a răspuns că îl depășește această chestiune, dar că va transmite superiorilor lui. Pe g-ralul Rădescu l-a văzut de două ori, în primăvara anului 1946, când i-a adus la cunoștință existența mișcării lor, apoi i-a transmis după plecarea sa o scrisoare prin inginerul Caranfil, arătând că de fapt erau două scrisori trimise o singură dată, una cuprindea semnăturile și alta textul. De la inginerul Caranfil a primit în februarie o singură scrisoare prin col. Lowell și pe aceeași cale i-a trimis și el o scrisoare. Altă corespondență cu Caranfil a avut-o prin George Moriati. Lui Hodoș i-a dat misiunea în străinătate să ia contact cu Caranfil și prin acesta să ia contact cu străinătatea Vintilă Brătianu și Moruzi și să formeze reprezentanța comitetului în străinătate. I-a transmis lui Caranfil un cod cifrat pentru corespondența lor interioară, iar la finele 1946 i-a spus și despre existența mișcării lor. Caranfil i-a răspuns în mai sau iunie 1947 printr-o scrisoare în care sfătuia pe Bujoiu să plece din țară, că a luat contact la Paris cu Vintilă Brătianu și Rădescu și că a discutat despre organizația lor din țară. A doua scrisoare a primit-o prin noiembrie 1947 prin care-i cerea date privind situația partidelor politice din țară P.N.Ț și P.S.D.I., situația Bisericii Ortodoxe și Catolice, adâncimea de la Sulina și situația flotei comerciale, date care au fost aduse de Macellariu și le-a transmis prin Moriati pe la mijlocul lui decembrie.

Cu col. Lowell a avut o singură întrevedere în jurul lui 1 februarie 1948, cu care ocazie i-a comunicat existența mișcării lor și a comitetului și a indicat din comitet numai două persoane, pe Bujoiu și Traian Nițescu și cu el, Gheorghiu. Lowell s-a mirat că n-au fost descoperiți și arestați, la care el i-a spus că lucrează într-un cerc restrâns, de aceea n-au fost arestați. I-a spus totuși să păstreze toată discreția. A cerut lui Lowell autorizația de a transmite mesajul către Caranfil și i-a oferit datele industriale și economice cerute. Informațiile – unele priveau nevoile de refacere ale țării, și a stabilit să le trimită prin fiul său care venea la el acasă. Cu ocazia discuțiilor avute i-a spus lui Lowell că acțiunea comitetului lor are la bază un anumit program de refacere economică și industrială și că are anumite date pe care să i le dea, care se refereau la date industriale, potențialul și producția metalurgică, carboniferă, petroliferă. Legătura o făcea prin fiul său, care venea săptămânal. L-a cunoscut pe Lowell în februarie și urma să mai ia contact pentru a se orienta întrucât se spunea că într-o lună va izbucni un război între U.S.A. și U.R.S.S., însă a fost arestat și nu a mai putut lua contact.

Referitor la Bujoiu, arată că acesta nu le-a spus că este șeful comitetului dar că ei îi recunoșteau superioritatea datorită situației sale. Nu cunoaște legăturile lui Bujoiu cu Manu sau cu Dinu Brătianu, nu i-a comunicat planul acțiunii organizației Manu sau a lui Bontilă, el având rolul de legătură cu reprezentanții străini. Bujoiu știa că există acel cod

cifrat, ca și toți membrii comitetului, dar se poate să nu fi știut modul de funcționare; știa că există corespondență cu Caranfil și cunoștea conținutul.

6. Acuzatul Balș Alexandru recunoaște declarațiile date anterior și arată că a cunoscut pe Bujoiu în 1928, când a fost angajat la Petroșani. Pe Bontilă l-a cunoscut în ianuarie 1946 la inginerul Bujoiu acasă, cu ocazia unei ședințe a comitetului de coordonare a organizației. La fel a cunoscut pe Horia Macellariu în aceleași condițiuni, la o ședință precedentă de la sfârșitul lui decembrie 1945 sau ianuarie 1946. În această organizație a fost atras de Bujoiu, ducându-se în vizită la el pe la începutul lui decembrie 1945 și după câțva timp i-a făcut o expunere destul de lungă asupra situației în care a ajuns țara, cu sistemele de guvernare care s-au succedat și i-a spus că un grup de prieteni s-a hotărât să reacționeze împotriva acestor metode politicianiste și i-a dat un memoriu redactat de Bujoiu, în care își expunea punctul de vedere. Comitetul exista înainte de intrarea lui în organizație, înainte de decembrie 1945. La primul comitet la care a luat și el parte au mai fost Bujoiu, Macellariu, g-ralul Eftimiu și Antonescu, iar la ședința următoare au mai fost de față Bontilă, Manu, Gheorghiu și Nițescu și el credea că aceștia făceau parte dinainte din comitet. Ulterior, în februarie 1947, nici Bontilă și nici Antonescu n-au mai luat parte la ședință iar mai târziu a luat parte g-ralul Mardare, dar acesta a luat parte numai la ședințele de redactarea programului, nu la cele de coordonare. Cele mai multe ședințe s-au ținut la Bujoiu acasă, câteva la Gheorghiu, patru la Nițescu, una la el /Balș/, iar la Antonescu trebuia să aibă loc o ședință, dar n-a venit aproape nimeni, membrii câteodată mai lipseau. În privința adunărilor, primea un telefon și fixa data, de obicei nu știa că e vorba de ședință ci erau rugați să treacă pe acolo pe la ei spre a discuta anumite chestiuni și acolo afla că este vorba de ședință. Câteodată se hotăra dinainte un subiect pentru care ar fi fost întruniți, de exemplu chestiuni ingineresti, fiindcă majoritatea erau ingineri. În momentul trecerii la acțiune nu aveau o misiune specială. Macellariu, Bontilă și Manu aveau organizații proprii, Gheorghiu avea legătură cu reprezentanții misiunilor străine engleze și americane. A avut și el la un moment dat însărcinarea să creeze un serviciu de curier cu străinătatea dar n-a reușit. Cu această ocazie, a dat bani maiorului Tobă, care era însărcinat cu organizarea serviciului. Când n-au mai avut loc ședințe de coordonare făcea legătura cu Manu; majoritatea activității era redactarea programului. În cazul trecerii la acțiune nu avea însărcinări speciale, numai în ultimul timp februarie-martie 1948 s-a discutat ce trebuie să facă în acest caz și s-a hotărât să rămână în București și Macellariu a propus să aleagă un loc în care să poată trimite și primi mesaje de la unul la celălalt. Nu s-a luat nicio hotărâre. Oficial, nu era nimeni conducător al comitetului, însă Bujoiu avea mai multă trecere printre ei, era mai bătrân, fusese șeful său și președintele celorlalți ingineri la asociație. Nu știa cine a avut inițiativa propunerilor, de obicei convoca persoana la care era adunarea, de pildă ultimele ședințe au avut loc la Macellariu, le transmitea Nițescu sau se spunea într-o ședință precedentă de pildă vinerea viitoare. Bujoiu era cel mai important care avea mai multă autoritate asupra întregului comitet. Puterea străină pe care se bizuia mai mult erau americanii și știe că Gheorghiu și Nițescu aveau legături, Gheorghiu i-a spus în noiembrie 1946 care are legătură cu Bill Young și fusese însărcinat să întocmească un cod, pe care urma să-l trimită în străinătate lui Caranfil; mai târziu, în mai 1947, Bujoiu i-a comunicat că l-a văzut pe Burton Berry iar în toamnă Nițescu i-a spus că a făcut legătură cu un american Sheea, care a spus că își va informa superiorii și va da un răspuns, dar care, după câte știe, nu s-a primit. În iarna 1947-1948, Gheorghiu mi-a

comunicat că a făcut legătură cu col. Lowell, care a acceptat să transmită mesajul către Caranfil și invers. Sprijinul ce cerea să primească din partea americanilor era în armament și muniții, care trebuia să li se trimită prin parașutare. Aceasta s-a discutat în noiembrie 1946 și s-au dat dispozițiuni lui Manu și celorlalte organizațiuni spre a studia în regiunile unde aveau oamenii locurile unde s-ar putea parașuta materialele. Bani a dat numai maiorului Tobă, în cadrul organizației lor în noiembrie 1946 10 milioane, decembrie 30 milioane și în martie încă 30 milioane, care proveneau de la Lupeni din produsul vânzărilor, căci numai o parte din preț putea să fie contabilizat, care corespundea cu prețul oficial, restul nu se putea contabiliza și servea pentru a se plăti supraprețurile pentru materiile prime de care avea nevoie societatea, iar o parte din sumă a fost utilizate pentru această operație. Afară de plata făcută lui Bontilă, a primit ordin din partea Soc. Lupeni să facă o plată de două ori câte 50 milioane Partidului Liberal, Național Țărănesc în octombrie 1946 și pe urmă în aprilie-mai 1947 câte 100 milioane acelorași partide. Președinte era Mircea Ionescu, iar înainte fusese Bujoiu, iar lui Tobă i-a dat banii din ordinul lui Bujoiu. Organizația lui Bontilă, grupul Tobă și organizația lui Manu dispuneau de armament și crede că mai dispunea de armament și organizația lui Macellariu. Codurile secrete pentru uzul cu străinătatea le-a elaborat Gbeorghiu, pentru a corespunda cu Caranfil, care trebuia să țină legătura cu ceilalți români din străinătate pentru a-i pune la curent cu activitatea lor de aici și a le transmite lor situația de acolo. Țelul principal al conspirației era redactat de Bujoiu la sfârșitul anului 1946 și avea scop de a aduce o reacțiune în contra metodelor de guvernare care se practicau la noi și de a pregăti un nou program de guvernare, iar pentru atingerea acestui țel luat în considerare și răsturnarea guvernului actual. Nu cunoaște un plan pentru aducerea la îndeplinire a acestei operațiuni, dar în februarie-martie 1948 la ultimele 2-3 ședințe de la Macellariu la cererea sa care considera că un război este iminent, a cerut să se discute această chestiune și i s-a spus că nu pot face acte de sabotaj, acte de diversiune cu mijloacele de care dispun, Macellariu spunând că esențialul este să fie stăpâni la București, la care ceilalți majoritatea din ingineri au spus că este imposibil, că este inutil să încerce, dar că aceasta se poate încerca în provincie și mai cu seamă la sate. În privința sabotajului, înțelegea distrugerea unui punct feroviar, ocuparea unei instituții ca telefoanele, radio etc. Macellariu ținea să fie stăpâni în Capitală iar inginerii spuneau că este imposibil, operația nu se poate face dintr-o lovitură imediată, căci chiar dacă ocupa telefoanele, peste o jumătate de oră puteau fi dați afară, așa că spuneau că este mai bine să stăpânească la țară, la țară controlul guvernului fiind mai slab și ei puteau să fie mai tari. Asupra fondului arată că în mai 1941 a început să se stabilească prețul pentru diferitele produse fabricate, prețuri ce erau stabilite de minister. La sfârșitul lui 1944 -începutul lui 1945 au început să crească prețurile foarte repede; stabilirea prețurilor cerea o muncă de 5-6 luni până când organele ministerului puteau să stabilească un preț pe baza datelor contabilizate, cunoscute dinainte. În momentul când apăreau în „Monitorul Oficial” noile prețuri, realitatea le depășea cu mult și astfel ca să poată continua fabricația se vindea cu un preț mai mare decât prețul oficial și se cerea ministerului calculația prețului. Aceste fonduri în preajma stabilizării se ridicau la 2 miliarde lunar, de care dispuneau și le dirijau după nevoile Soc. Lupeni, care nu se contabilizau, fonduri din care a fost plătit Tobă și de utilizarea căror fonduri nu dădeau cont nimănui. Pe inginerul Popp Alexandru l-a văzut ultima dată în noiembrie-decembrie 1944 și a avut legături de afaceri cu el la Petroșani, nu a avut legături cu acesta în ceea ce privește legăturile din dosar.

7. Acuzatul Gheorghe Bontilă recunoaște toate declarațiile de la dosar și declară: cunoaște pe acuzatul Bujoiu din toamna anului 1945, prezentat de inginerul Antonescu la cererea lui Bujoiu la Soc. Creditul Minier și știe că Bujoiu a fost de două ori ministru în guvernul fostului rege Carol și că era președintele Soc. Petroșani și Lupeni, având legături cu multe industrii din viața economică. De câte ori a discutat cu Bujoiu, acesta arăta atitudine ostilă față de desfășurarea evenimentelor și față de dezvoltarea partidelor democratice și, în special, față de Partidul Comunist Român și tocmai de aceea alcătuisese încă înainte de ianuarie 1947 o organizație subversivă ostilă regimului, din care organizație a făcut și el parte. Scopul acestei organizațiuni era să coordoneze și să organizeze activitatea tuturor mișcărilor subversive care s-au găsit la noi în țară. Chiar în toamna 1945 s-a constituit acest comitet din care făcea parte Bujoiu, Gheorghiu și cu el /Bontilă/, intrând apoi și Macellariu. Din 1946 au intrat și alte persoane: Nițescu, Balș, Manu și g-ralul Eftimiu, constituindu-se astfel un comitet de coordonare cu celelalte mișcări subversive din țară. Despre existența și scopul comitetului acestuia al lor arată că a fost informat și fostul rege Mihai, prin intermediul g-ralului Constantin Nicolescu și aceasta s-a întâmplat pe la începutul lui octombrie 1945, la sugestia inginerului Antonescu. Într-adevăr, l-a vizitat într-o dimineață pe g-ralul Nicolescu la locuința sa, venind mai întâi el și apoi inginerul Gheorghiu și Antonescu. I-au adus la cunoștință g-ralului Nicolescu existența și scopul comitetului lor subversiv, rugându-l să comunice aceasta fostului rege și să-i ceară părerea asupra activității lor subversive. G-ralul Nicolescu le-a promis aceasta și după 10-12 zile s-au dus din nou la locuința lui, când le-a spus că a comunicat fostului rege existența comitetului și scopul urmărit; g-ralul Nicolescu le-a mai spus că regele a zâmbit semnificativ când a aflat aceasta. În organizația lor contau pe toate elementele dușmănoase față de regim, iar peste hotare se orientau prin anglo-americani, contând să fie înzestrați cu armament de către aceștia. Bujoiu avea legături cu cercurile americane și engleze iar Gheorghiu ținea legături cu englezii Masterson și Bill Young, pe care-i cunoaște mai de mult. Bujoiu a avut contact de asemenea cu g-ralul Schuyller și la una din ședințele comitetului le-a povestit că a luat masa cu acesta și că, cu acest prilej, i-a vorbit g-ralului Schuyller despre organizația lor subversivă, întrebându-l dacă americanii le pot furniza la momentul oportun armament și munițiuni. Gheorghiu avea legături cu colonelul american Lowell iar scopul acestor legături era de a obține sprijinul americanilor în armament și munițiuni pentru trecerea la acțiune a organizațiilor subversive la momentul oportun. Americanii erau interesați în acțiunile acuzaților deoarece ei doreau să câștige pozițiile economice pe care le-au avut mai înainte în țara noastră. Acuzatul personal n-a cunoscut niciun american însă un prieten al său, membru și el în organizația subversivă de sub conducerea sa, anume Cosereanu era cumnat cu locot. american Warrnscoehh și l-a informat pe acesta despre organizația subversivă. Că de altfel comitetul nici nu se îndoia că americanii îi vor ajuta cu armament, muniții, medicamente și alimente.

Cu privire la activitatea informativă a lui Gheorghe Manu știe că în primăvara lui 1946 acesta le-a spus la una din ședințele de comitet ținută la locuința lui Bujoiu, că a redactat o lucrare economică în legătură cu preluările în contul armistițiului și că a predat această lucrare americanilor. Manu spunea că lucrarea a fost trimisă în rezumat la Washington și că cei de acolo au găsit-o atât de interesantă încât au cerut-o să li se trimită textul integral. Ulterior, prin septembrie 1946, când Manu era în ilegalitate, le-a fixat o întâlnire prin telefon în aceeași seară, la ora 6, în fața sanatoriului Sainte Vicente du Paul.

Cu prilejul acelei întâlniri, Manu i-a spus că toate datele pe care le-a arătat la Conferința de pace din Paris senatorul american Thorpe, erau scoase din lucrarea sa economică pe care o predase în primăvară Misiunii americane. În ceea ce privește pe Bujoiu, acesta le-a povestit cu prilejul unei ședințe de comitet că a redactat un memoriu asupra producției carbonifere din Valea Jiului, pe care l-a predat în copie Misiunilor anglo-americane. La o ședință de comitet de la Soc. Româno-Americană, Traian Nițescu le-a spus că se intenționează trimiterea unui mesaj g-ralului Rădescu și că va trebui să-l redacteze împreună. Prin acel mesaj trebuia să ceară g-ralului Rădescu să afle de la americani data izbucnirii eventualului conflict armat între anglo-americani și Uniunea Sovietică și să obțină de la americani ajutoare în armament și munițiuni. Nu s-au mai întâlnit dar pe urmă a aflat că acel mesaj a fost trimis, fiind semnat de Bujoiu, Nițescu și Gheorghiu. De asemenea, la propunerea sa se hotărâse transmiterea unui mesaj fostului rege Mihai, pe care trebuia să-l redacteze prin februarie 1948, dar întrucât nu s-au putut întâlni, s-a hotărât să redacteze singur acest memoriu prin care să ceară fostului rege Mihai să afle de la americani data izbucnirii viitorului conflict și să ceară de la aceștia muniții și armament pentru operațiile organizațiilor lor subversive. Scopul mesajului era ca fostul rege să afle de mișcarea lor subversivă și să ceară ajutor americanilor. Mesajul urma să-l trimită în aprilie 1948 atât prin maiorul Ionescu cât și prin inginerul Chirculescu. Maiorul Ionescu urma să plece la Viena la un sanatoriu în mod legal cu pașaport, iar inginerul Chirculescu urma să treacă frontiera fraudulos, dar n-a apucat să trimită mesajul deoarece a fost arestat. În continuare, acuzatul Bontilă arată că în timpul unei ședințe de comitet din decembrie 1947, Gheorghiu i-a cerut să culegă informațiuni asupra aeroporturilor din țară pentru ca la o eventuală dezlănțuire a conflictului să cunoască situația acestor aeroporturi, și el a însărcinat cu culegerea acestor informațiuni pe sublt. Chiș, azi funcționar în aviația civilă și pe Marinescu Nicolae și Răduț Sofronie, ambii proveniți din aviație, care erau membri în organizația subversivă de sub conducerea sa dar nu i-a furnizat datele cerute. Arată că a condus o organizație subversivă proprie, iar organizarea formațiunilor acestea a fost efectuată de maiorul Tobă. În acest scop, a fost finanțat de inginerul Bujoiu cu 70 milioane lei dați lui Tobă; primele 10 milioane lei date lui Tobă pentru a pleca în țară și de a se informa asupra terenului unde ar putea alcătui centre. Pentru aranjarea lor, Tobă a pretins 70 milioane lunar, sumă care a părut prea mare lui Bujoiu și atunci Tobă a cerut 30 milioane lei să plece în zona americană din Austria pentru a aduce de acolo 2 miliarde lei în devize străine, despre care pretindea că le are îngropate acolo și atunci Bujoiu i-a dat 30 milioane în acest scop. În primăvara 1946, Tobă s-a dus să facă o cercetare de informație pe teren și Bujoiu i-a pus la dispoziție o mașină cu care Tobă a plecat prin țară, iar la înapoiere i s-a dat lui Tobă suma de 300-400 mii lei pentru deplasare. Amiralul Macellariu a fost acela care a propus ca organizațiile lor să fie paramilitare și atunci i l-a recomandat pe maiorul Tobă, care urmasa în Germania o școală specială pentru acțiunile de partizani. Această prezentare a avut loc în laboratorul său și cu acest prilej Macellariu i-a dat lui Tobă indicațiuni și instrucțiuni asupra modului cum trebuie organizată rețeaua organizației în țară și în acest sens Macellariu i-a spus lui Tobă să-și concentreze elementele sale la București, pentru a le avea oricând la dispoziție. I-a mai spus de asemenea să meargă în țară să organizeze centre regionale, urmând ca acestea să caute și să strângă armament din timpul războiului și să fie oricând gata. Organizația trebuia să acționeze la ordinul său în momentul declanșării unui conflict; să dezorganizeze traficul feroviar, să sisteze producția

industrială prin atacarea diverselor stabilimente industriale și să ocupe instituții publice. Unul din membrii organizației sale, Nicolae Marinescu, șeful regionalei Timișoara le-a propus să atace o cooperativă din Timișoara și el i-a spus că poate face aceasta pentru a-și procura fondurile necesare regionalei Timișoara. Apoi Ionescu Diamandi, șeful regionalei Turda-Munții Apuseni, i-a spus în februarie 1948, că oamenii din subordinea lui manifestă nervozitate și că intenționează să treacă la acțiune în acea regiune, la care el a răspuns că nu e oportun și să nu înceapă nimic până nu-i va comunica. Atunci i-a scris o carte poștală în limbaj convențional că e gata pentru 25 martie și el i-a scris să nu înceapă nimic și să aștepte până îi va comunica el. Cu șefii regionalelor a stabilit parola „Vin de pe Caraiman” deoarece el locuia pe str. Caraiman. De asemenea, Nicolae Mărgineanu, șeful regionalei Timișoara stabilise o altă parolă „Soarele răsare dimineata”. În legătură cu mesajul ce trebuia să-l trimită fostului rege Mihai avea un cod cifrat. Prin decembrie 1947 într-o ședință de comitet restrâns în prezența lor Nițescu, Gheorghiu, Antonescu și Balș i s-a cerut de către Nițescu să facă o numărătoare a efectivelor organizației sale, deoarece momentul acțiunii se apropie, întrucât conflictul între anglo-americani și Uniunea Sovietică ar fi pe punctul să se declanșeze și trebuie să cunoască posibilitățile lor de acțiune.

8. Acuzatul Horia Macellariu recunoaște declarațiile pe care le-a dat și declară: l-a cunoscut pe Bujoiu și înainte dar în aceste împrejurări legătura i-a făcut-o avocatul Polizu în 1945 vara și a discutat cu Bujoiu situația din țară, constatând că avea aceleași păreri și ca urmare s-au înțeles să se organizeze. Cunoaște dintre acuzați pe Bujoiu, Gheorghiu, Balș, Bontilă și Manu. A mai cunoscut pe Antonescu și pe Popp mai înainte. Pe Manu l-a cunoscut prin Brancovici care i l-a prezentat sub numele de Grigore Marinescu pentru că era condamnat și se ascundea. Apoi Brancovici l-a invitat la masă tot împreună cu Manu când de data aceasta și-a spus numele. Pe Bontilă l-a cunoscut la Bujoiu la o ședință de comitet, pe Gheorghiu la fel în 1945. Pe Tomescu l-a cunoscut sub numele de Tomșa și l-a prezentat lui Rădulescu care l-a dus la Popp acasă. Recunoaște că a organizat și condus un grup subversiv, care era sub comanda c-dorului Eftimie care a adus apoi și pe c-dorul Toma Matei cu care a discutat scopul organizației. A făcut parte din comitetul de conducere al grupurilor subversive. La început n-a fost comitet, hotărând să se sudeze și a propus președinte pe Bujoiu, care a refuzat; mai târziu, făcându-se comitetul l-a considerat șef pe Bujoiu. Scopul era sudarea organizațiilor și lupta prin mijloace pașnice și chiar prin forță, contau înăuntru pe cei care erau împotriva guvernului, bărbați sau femei, civil sau militar, iar în afară se bizuia pe anglo-americani. Momentul declanșării acțiunii trebuia să fie în cazul unui război sau în cazul plecării trupelor străine din țară. N-a avut contact cu comitetul vreun an și jumătate până în octombrie 1947. Prin februarie 1948 a adresat un mesaj scris g-ralului Rădescu, din inițiativa sa, l-a scris el fiind dictat de Gheorghiu, mesaj iscălit „Gelu”; apoi a urmat partea cu semnăturile în care explica și înțelesul cuvântului Gelu, prin grupul economic al laboratoarelor unite. În fața sa a semnat în afară de el, Gheorghiu și Traian Nițescu care au plecat cu mesajul la Bujoiu. Comitetul avea legătură cu americanii prin Gheorghiu, care avea legătură cu col. Lowell și, prin Lowell, Gheorghiu ținea corespondență și legătură cu străinătatea. Acestea se făceau prin băiatul col. Lowell care venea acasă la Gheorghiu. În martie 1948 la o ședință au hotărât să facă numărătorea aderenților deoarece Traian Nițescu a spus că i s-a comunicat că se va da un ultimatum U.R.S.S. să părăsească țările din Europa și atunci au discutat să declanșeze acțiunea, când Bujoiu a spus că atacul împotriva guvernului trebuie declanșat în provincie, ceilalți au

fost de părerea lui, numai el /Macellariu/ a fost de părere că atacul nu poate fi dat decât din Capitală. Ședințele comitetului se țineau în casa lui Bujoiu și uneori și la el. Pentru păstrarea conspirativității și secretului a spus oamenilor din grupul său ca să polarizeze fiecare câte 3-4 oameni și aceștia nu trebuie să aibă legătură decât în sus, în formă de spic, denumire ce a fost dată de Bujoiu, acestea erau mijloace ca să nu fie prinși. În 1948 căutau să-și camufleze legăturile și ca să se poată găsi dădeau adresa la o persoană neutră făcând în semn de recunoaștere, o monedă de 5 lei cu capul regelui și răspunsul un ac de siguranță. În februarie 1948 a dat dispozițiuni ca oamenii săi să fie mai vigilenți în recrutarea de aderenți, deoarece Gheorghiu a spus că a primit acest sfat de la col. Lowell. În 1945, Vintilă Brătianu i-a spus că a dat peste o organizație care merge până sus și că vrea să ia contact numai cu un militar și l-a pus în legătură cu col. Plesnilă, comunicând aceasta și lui Bujoiu; iar Plesnilă i-a vorbit despre g-ralul Aldea, care lucra cu Palatul. A fost apoi la g-ralul Aldea și către Paști 1946, Plesnilă i-a spus că g-ralul Aldea s-a dus la rege și i-a prezentat planul rezistenței în munți; regele l-a întrebat pe cine are în Capitală, la care Aldea a răspuns pe Horia Macellariu și regele a arătat că are încredere în el. Spunându-i lui Plesnilă că este ofițer de marină și nu de uscat, acesta i-a răspuns că îi dă doi colonei de uscat și pe Fărcășanu, Comaniciu și Manu, apoi i-a dat instrucțiuni scrise de felul cum trebuie să lucreze. A prezentat pe c-dorul Eugen Trandafirescu de la aplicarea armistițiului, lui Gheorghe Manu pentru că acesta spunea că face o lucrare și că are nevoie de anumite date. Prin noiembrie 1947, Caranfil a cerut printr-o scrisoare ceva date de la Gheorghiu și i-a dat lui Gheorghiu situația P.N.L. și situația Marinei. C-dorul av. Marin Anton solicitându-i să-l întâlnească, Gheorghiu i-a spus să ceară de la acesta o listă cu personalitățile foste și actuale în aviație, cum și informații asupra celor ce se mai lucrează la S.E.T. și I.A.R. La 8 noiembrie 1945, Bujoiu a cerut să facă o manifestație în onoarea regelui, s-a condus după atitudinea Palatului și de la Bujoiu a înțeles că acesta are legătură cu Palatul prin Negel. A întrebat prin Toma Matei pe Iuliu Maniu dacă să se predea autorităților și acesta i-a răspuns tot prin Toma Matei că dacă are locuință higienică să nu se predea. Comitetul l-a rugat să vorbească cu maiorul Tobă ca să vadă care sunt posibilitățile, el i-a spus cum se fac recrutările, dar când a luat contact cu maiorul Tobă nu i-a spus numele său. Nu i-a dat instrucțiuni că nu făcea parte din organizația sa, ci din aceea a lui Bontilă.

9. Acuzatul Chioreanu Nistor recunoaște declarațiile date anterior și declară că este legionar din 1933. În 1941, la 11 iunie, după rebeliune, a plecat în Germania și s-a întors în țară în noiembrie 1944, venit cu scopul de a organiza acțiuni de teroare și sabotaj în dosul frontului. L-a cunoscut pe Petrașcu la Sibiu în 1936, el fiind șef legionar la Sibiu și el lucra în cuibul lui, apoi era împreună cu Petrașcu tot timpul în Germania. A revenit în țară cu o zi înaintea sa cu aceleași instrucțiuni. Când a venit în țară a avut ca scop organizarea de acțiuni de sabotaj și terorism în dosul frontului și pentru aceasta urma să le trimită din Germania echipe instruite de acolo pentru această activitate. Misiunea sa era ca să descopere aceste echipe pe măsură ce veneau din Germania și să le lege cu conducerea centrală pentru a coordona activitatea lor. Astfel au venit echipe din diferite părți, unii venind pe jos direct de pe linia de front, alții veneau pe calea aerului prin parașutare. În momentul când ajungeau în țară luau legătura dacă eventual cunoșteau pe cineva acolo dintre legionari, sau dacă nu căutau să găsească pe cineva din cei care au venit mai înainte. În felul acesta ei stabileau legătura cu aceste echipe care inițiați din Germania veneau cu misiuni speciale, adică: „Te duci în cutare localitate și acolo începi activitatea.” Ei făceau operați-

unea aceasta de legarea acestor echipe spre a nu se întâmpla acțiuni de care ei să nu aibă cunoștință și care să dăuneze oarecum ansamblului de organizare. Au sosit în țară echipe în Munții Apuseni, în jurul Târgu Mureș, în Banat, Sibiu și Brașov, despre care avea el cunoștință. Aceste echipe le-a legat între ele și a dat dipozițiuni să nu intre nimeni în nicio acțiune până nu primea dezlegare de la el. În activitatea aceasta se orienta inițial spre Germania, până ce războiul s-a terminat. În anul 1947, toamna s-a întors din Germania Eugen Teodorescu, vechi legionar care a fost cu ei în lagărul din Germania, venit cu misiunea de a organiza aci în țară un serviciu de informații și spionaj. Eugen Teodorescu i-a spus că vine din partea lui Borobaru, care știa că este omul cel mai apropiat al lui Horia Sima; nu i-a spus direct dacă aceste informații care trebuiau transmise în străinătate merg direct la Horia Sima sau la americani, însă din ansamblul discuțiilor a dedus și a avut convingerea că ele se duc la americani de la care aștepta și ajutor. Întâi, conta pe izbucnirea unui război și socoteau că în acest război trebuie să intre și legionarii, care după război să poată valorifica politic participarea lor. De la americani așteptau ajutor material, să primească în momentul când izbucnește războiul, americanii să le trimită arme și munițiuni pe calea aerului. În vederea înarmării legionarilor a însărcinat pe inginerul Șerban Secu de a organiza echipe de legionari în Ardeal și aceasta pentru că personal era mai mult căutat de Poliție. În Banat, a fost însărcinat cu această misiune Ștefan Florescu, iar în Muntenia și Oltenia a fost însărcinat Jurubiță de către Vică Negulescu. Echipele erau formate pe grupe mici de 3-4 maximum legate de un cerc pentru a se putea păstra subversivitatea și secretul. Dipozițiunile pe care le-a dat legionarilor erau că fiecare trebuie să-și găsească o armă de luptă și acei care nu pot să găsească, vor primi atunci când vor sosi pe calea aerului de la americani. Când le-a predat Eugen Teodorescu instrucțiunile de a organiza serviciul de spionaj, a fost de față Petrașcu Nicolae, Vică Negulescu și el/acuzatul Chioreanu/. Teodorescu Eugen mai fusese odată în țară prin iunie sau iulie, el nu l-a văzut atunci, i-a spus însă ulterior Petrașcu, anume că Teodorescu Eugen vrea să înființeze un serviciu de informații, dar că acesta a prezentat lucrurile foarte nebulos, astfel că nu s-a putut aranja nimic și că el s-a întors înapoi. Când a venit a doua oară Eugen Teodorescu, la care întâlnire a participat împreună cu Petrașcu și cu Vică Negulescu, a spus că vine de la Borobaru și că este dispoziția ca să înființeze acest serviciu de informații pe care informații le vor transmite lui Borobaru și prin el ajung la Horia Sima. Că aceste informații trebuiau să fie culese din domeniul militar, economic, politic, din toate domeniile. Petrașcu fiind de acord cu înființarea acestui serviciu de spionaj și astfel s-au declarat toți de acord, iar Petrașcu a însărcinat cu această organizare pe Vică Negulescu spre a găsi omul indicat. Acesta l-a numit pe Andrei Cornel Decebal de a organiza serviciul de spionaj. Chiar în acea ședință a avut credința sigură că informațiile merg la americani și că nu rămân la Horia Sima. Un astfel de buletin de informații s-a citit și lui și avea conținutul cum este organizată armata pe teritoriu, cine deține comanda și de ce armament dispune. În domeniul politic ce persoane marcante au influență în guvern și în partid, care este tendința vieții noastre politice. În domeniul economic care este drumul pe care merge în economie, cum se dirijează economia, ce se produce. După arestarea lui Petrașcu s-a întâlnit la București cu Puiu Florescu și apoi cu Mircea Nicolau, cărora le-a dat dipozițiuni să recruteze elementele legionare care rămăseseră nearestate. S-a mai întâlnit și cu Secu Șerban, dându-i aceleași instrucțiuni. Acesta i-a spus că unele elemente legionare de la Cluj și din alte părți din Ardeal sunt hotărâte să treacă la asasinat și la acte teroriste. Le-a

dat dispozițiuni să regrupeze pe toți legionarii și nimeni să nu pornească la nicio acțiune până ce nu primește dezlegarea de la el – comanda acestor grupuri o luase el.

10. Acuzatul Petrașcu Nicolae recunoaște declarațiile date anterior și declară că activează în mișcarea legionară din 1929, îndeplinind în această mișcare funcțiunile de șef de județ, șef al Ardealului de Sud în timpul lui Corneliu Codreanu și secretar general al mișcării legionare în timpul lui Horia Sima. Înainte de arestare n-a mai avut când să îndeplinească vreo funcție. A emigrat din țară de două ori, odată în 1939 în timpul prigoanei exercitată de Armand Călinescu și Carol II și apoi în 1931. A stat în Germania din 1941, când a sosit acolo a fost cazat pentru o lună la Bergenbruck între Berlin și Frankfurt an der Oder. În țară a venit la 25 noiembrie 1941, cu un avion german în scop de a organiza o acțiune de rezistență în spatele trupelor. Cu fostele partide reacționare n-a avut decât legături personale și anume cu Mihalache și Penescu cu care s-a și întâlnit, iar de la liberali s-a întâlnit cu Vintilă Brătianu, o întâlnire întâmplătoare, înlesnită de Gheorghe Manu. După venirea sa aici și după terminarea războiului a inițiat un fel de contact cu toate organizațiile politice din țară, fiindcă se găseau pe punct de adversitate cu toate organizațiile politice și a vrut să creeze o atmosferă de destindere, adică să împrăstie tensiunea care exista. Cunoaște pe Chioreanu care în 1940 în timpul guvernării lor cu Antonescu, a îndeplinit funcția de șef al Ardealului de Sud, funcție pe care a avut-o el înainte, iar în 1943 acesta n-a îndeplinit nicio funcție, se ocupa de reorganizarea dar nu era o funcție oficială. Cunoaște pe Valeriu Negulescu, și în această perioadă era un fel de ajutor al său și locțiitor pentru că lipsea din București, era un sfătuitor al său. A cunoscut pe Andrei Decebal Corneliu. În vara 1947 a trecut la reorganizarea legionarilor, însă a fost un fel de strângere între oameni, pe care el n-a considerat-o ilegală fiindcă n-a vrut să aducă o acțiune împotriva cuiva, ci a vrut să țină contactul cu acești oameni, pentru a nu fi influențați de diverși agenți provocatori. În cadrul acestei regrupări a numit un fel de supraveghetori pentru localități, pentru regiuni și pentru corpuri speciale, astfel la studenți a numit pe Brohonschi și la tineret pe Constantin Opreșan. La muncitori nu a avut fiindcă nu avea organizație muncitorească, muncitorii erau mai mult în Capitală și la ei era numit Mircea Nicolau, care avea această răspundere și se ocupa de ei. În provincie au fost numiți Gabriel Bălănescu în Moldova, Ion Jurubiță în Muntenia și Chioreanu în Ardeal. Pe Teodorescu Eugen îl cunoaște bine din 1938, știe că s-a înapoiat din Germania prin iunie 1947, după această înapoiere a plecat și iar s-a înapoiat. A luat contact cu el după prima înapoiere și spunea că vine din partea comandantului mișcării, cu care spunea că luase contact, însă nu-și amintește dacă a spus că a luat contact direct. La prima ședință a luat parte iar la a doua au fost și Valeriu Negulescu și Chioreanu. Când a venit întâia oară în țară a spus că a venit să se informeze despre situația mișcării iar a doua oară că a venit să formeze un serviciu de informații și i-a cerut autorizația pentru înființarea serviciului în noiembrie 1947. Teodorescu s-a înapoiat de la Salsburg prin noiembrie 1947, nu știe data exactă și spunea că cererea de înființare a serviciului de informații venea din partea lui Borobaru, care era secretarul particular al lui Horia Sima. Nu i-a vorbit nimic de Mailat de acesta i-a vorbit Dragoș Hoinic, care la sfârșitul iernii februarie-martie a venit să-i vadă și i-a spus că are legătură cu Mailat și că acesta are legătură cu americanii. Negulescu i-a dat aprobarea pentru Andrei, i-a adus la cunoștință aceasta și s-a făcut cu aprobarea sa. Mai arată că atunci când Teodorescu a venit aici i-a spus că-i trebuie informații pentru mișcare și întrebându-l motivul acesteia, i-a spus că legionarii se găsesc acolo într-o situație foarte

grea, că odată cu eliberarea sa legionarii săi din Germania au fost arestați. Nu știe sigur dacă aceste informații mergeau prin Mailat și la serviciul american. De la Dragoș Hoinic a aflat că el are legături cu americanii, că este curierul și duce aceste informații lui Mailat. Eugen Teodorescu a căpătat în cele din urmă aprobarea lui Negulescu, a știut și a dat și el aprobarea și Teodorescu s-a ocupat de Serviciul Personal, n-a primit bani de la nimeni și acuzatul adaugă în ce privește sedința precizează că a fost întâlnire, că numirea lui Andrei i-a fost adusă la cunoștință de Negulescu și s-a făcut cu știrea și aprobarea sa ulterioară.

11. Acuzatul Teodorescu Eugen declară: a făcut parte din mișcarea legionară, în viața studentească, a fost șeful grupei studențești legionare din jud. Constanța și regiunea Dobrogea, a fost șef de județ și șef de regională. A plecat prima dată din țară în 1939 și plecând prin Cehoslovacia s-a dus în Germania. A doua oară a plecat în martie 1941, după rebeliune și s-a dus la Rostock, oraș pe malul Mării Baltice și acolo a lucrat într-o fabrică. După 1 septembrie 1944 a plecat la Viena și după capitularea Germaniei a fost arestat de serviciul de informații american, pentru a fi anchetat, lucru ce americanii îl făceau cu toți străinii care avuseseră un trecut politic, spre a se informa care este motivul pentru care nu se repatriază, ci rămân pe loc. Această anchetă a ținut o lună-două, fiind chemat în repetate rânduri, el a explicat motivele pentru care nu se întoarce și la un moment dat a fost întrebat dacă nu dorește să colaboreze cu ei și el a acceptat.

Prima persoană cu care a luat contact a fost șeful serviciului de spionaj Laiontz; cu un alt american nu a luat contact. I-a cerut să vină în țară să se intereseze care este situația mișcării legionare și dacă eventual s-ar putea face ca elementele din mișcarea legionară să intre în serviciul de informații. S-a înapoiat în țară în iunie 1947 împreună cu Dragoș Hoinic, intrând în țară prin Salonta. A luat contact cu Valeriu Negulescu și apoi cu Petrașcu. În 1947 a venit trimis de Horia Sima; cu Nicolae Petrașcu n-a discutat nimic iar pe Negulescu a căutat să-l convingă de necesitatea creării unui serviciu de informații al mișcării legionare. Pe la jumătatea lunii iulie a plecat înapoi la Salzburg, căci acolo locuia și trebuia să raporteze ceea ce făcuse în țară, lui Horia Sima prin Vasile Mailat, care lucra cu serviciul de informații american. El avusese legături cu Malner, austriac de origine și care avea legături cu serviciul de informații american. Informațiile care le aducea din țară erau date lui Mailat cam prin decembrie 1947. Când s-a întors prima dată din România în Austria, Horia Sima a trimis pe Borobaru să discute cu el spre a vedea care este situația din România și Austria și să recomande pe cineva care să se ocupe cu crearea unui serviciu de informații. I-a comunicat lui Borobaru discutând cu el dacă să primească sau nu, întrucât mișcarea legionară din străinătate vrea să facă legături cu autoritățile americane în orice sens și deși legătura ce se opera cu Salzburgul era periferică; a primit, rămânând ca materialul să fie trimis lui Mailat, care să-l trieze. După aceasta s-a înapoiat în România, vorbind cu Negulescu, Petrașcu și Chioreanu, cărora le-a spus că acest serviciu de informații pentru care a primit misiunea din partea lui Sima prin Borobaru, este o dispozițiune a mișcării legionare. Fiind în ilegalitate, a cerut să i se recomande un om care să poată lucra și care să aibă legătură cu el și Negulescu, l-a pus în legătură cu Decebal Andrei; principalul a fost de acord și Petrașcu. Informațiile le păstra Decebal la oamenii cu care lucra și apoi le dădea curierului care era Dragoș Hoinic. Acesta a venit odată cu el, odată singur, iar a treia oară a fost arestat. Hoinic a venit prima dată în prima jumătate a lunii februarie, când a primit material de la Decebal. Principalul, se pusese problema să se facă periodic aceste trimiteri de material, dar nu era nimic fixat pentru că serviciul nu era organizat. Nu

știe dacă Petrașcu a luat cunoștință de aceste informațiuni; el i-a spus că în jocul politic pe care mișcarea legionară vrea să-l aibă în străinătate, acest material ar putea fi verificat din punct de vedere politic în străinătate. Se știe că acest material se centrează la conducerea mișcării legionare din străinătate, probabil însă că știa realitatea de la Dragoș Hoinic. În afară de Dragoș Hoinic arată că a mai cunoscut doi tineri al căror nume nu le cunoaște. În ce privește informațiunile ce trimitea, obiectivul era să descopere starea de spirit din popor și existența grupelor de rezistență, îi interesa orice fel de informație, economică, militară etc., pentru că prin acest material trebuia să-și dea seama care sunt grupurile de rezistență. Informațiile trebuiau să le transmită prin T.F.F. dar n-au putut. Cu Aunner au avut o legătură odată când s-a întors din România. A primit suma de 1 000 dolari de la Mailat, care i-a spus că i-a primit de la Aunner. Aunner i-a făcut legătura cu Prohasca, care trebuia să-l învețe un cod cu care să realizeze o legătură prin T.F.F., acesta l-a învățat codul, iar aparatul trebuia să-l primească de la fosta echipă legionară.

Având în vedere că din răspunsurile de la interogatoriu se evidențiază recunoașterea totală a acuzațiilor privind toate faptele imputate că ei nu au adus niciun argument care să necesite a fi combătut; recunoașteri care duc la concluzia univocă de scopul urmărit de acuzați, mijloacele întrebuițate și rolul fiecăruia în activitatea subversivă, încât instanța constată că aceste recunoașteri coroborate cu faptele și împrejurările descrise mai sus și cu depozițiile martorilor audiați la primele cercetări și în fața instanței, fac convingerea deplină că ele sunt expresiunea adevărului;

Având în vedere că faptele acuzațiilor constatate de instanță în sarcina fiecărui acuzat se dovedesc cu actele dosarului, cu depozițiile martorilor de la primele cercetări și din fața instanței, cu documentele găsite la unii dintre acuzați, coroborate cu recunoașterea acuzaților de la cercetările preliminare și din fața instanței;

Având în vedere că din depozițiile martorilor audiați în instanță și anume: Gheorghe Z. Ioan, Pădureanu Ion Tiberiu, Camil Ioan, Tomescu Ștefan, Dumitriu Vasile, Drăgoescu Romulus, Petrescu Marin, Moisco Francisc, Tobă Ioan, Marinescu Nicolae, Toma Matei, Condeescu Dumitru, Laura Săulescu, Paul Zarifopol, Brancovici Mihail, Neagu Lungu, Dragoș Hoinic și Andrei Decebal Corneliu, rezultă întreaga activitate subversivă dusă de acuzați, scopul urmărit prin organizarea complotului, legăturile ce le aveau acuzații în țară și în străinătate, finanțarea grupurilor subversive, sprijinul promis de cercurile imperialiste anglo-americane prin reprezentanții lor, înființarea fondului negru și sabotajul industriei grele ca și furnizarea de informațiuni ce constituiau secrete de stat pentru serviciile de spionaj anglo-americane, martorii arătând în mod detaliat rolul fiecărui acuzat în cadrul acestor grupe subversive și activitatea fiecăruia în legătură cu faptele imputate și stabilite în sarcina fiecăruia;

Astfel fiind, activitatea acuzaților atât pe plan intern cât și pe plan extern, în organizațiile subversive, în legătură cu agenții străini și în aceea de furnizare de documente constituind secrete de stat agenților unor puteri străine; planurile organizațiilor subversive de ocuparea de instituțiuni, depozite militare etc., distrugerea nodurilor de comunicații și asasinarea membrilor guvernului ca și sabotajul industrial, activitatea dusă de acuzați în urmărirea scopului lor de răsturnarea prin violență a guvernului democrat, este dovedită cu actele dosarului și dezbaterile orale și anume: cu declarațiunile martorilor de la primele cercetări: Tomescu Ștefan filele 3-20; Camil A. Ioan filele 22-36; Gheorghe Z. Ioan filele 38-55; Dumitriu Vasile filele 57-83; Drăgoescu Romulus filele 85-97; Pădureanu Ion

Tiberiu filele 99-106; Tobă Ioan fost maior, filele 108-120; Marinescu Nicolae filele 122-126; Mardare Socrate filele 128-138; Bădărău Alexandru filele 140-150; Toma Matei filele 152-158; Condeescu Dumitru filele 161-163; Laura Săulescu filele 165-179; Brancovici Mihail filele 181-194; Zarifopol Paul filele 196-210; Dragoș Hoinic filele 213-222; Andrei Cornel Decebal filele 226-235; Lungu I. Neagu filele 237-256; Manciu Corneliu filele 258-317; Petrescu Marin filele 319-323 și Moisco Franț filele 324-326; toate aflate în dosarul vol. II, toate acestea coroborate cu recunoașterile inculpaților;

Având în vedere că faptele pentru care au fost trimiși în judecată și care au fost stabilite în sarcina acuzaților se dovedesc în special din declarațiile martorilor audiați în fața instanței și anume: Gheorghe Z. Ion filele 111-113 verso; Pădureanu Ion Tiberiu filele 114-115 verso; Camil Ioan filele 116-116 verso; Tomescu Ștefan filele 117-119; Dumitriu Vasile filele 120-122; Drăgoescu Romulus filele 123-126; Petrescu Marin fila 127; Moisco Francisc fila 128; Tobă Ioan fila 129; Marinescu Nicolae fila 130; Toma Matei fila 131; Dumitru Condeescu fila 132; Laura Săulescu fila 133-134; Paul Zarifopol fila 135; Brancovici Mihail fila 136; Neagu Lungu fila 137; Dragoș Hoinic fila 138 și Andrei Decebal Corneliu fila 139, aflate în dosarul vol. VI, toate acestea coroborate cu răspunsurile acuzaților din fața instanței;

Având în vedere că declarațiile acuzaților de la primele cercetări coincid în totul cu faptele descrise și cu depozițiile martorilor, declarațiile de recunoaștere care se găsesc la dosar și anume: Popp Alexandru filele 10-69; Mărgineanu Nicolae filele 77-114; Ioan Bujoiu filele 123-177; Alexandru Balș filele 186-210; Dimitrie Gheorghiu filele 222-258; Gheorghe Bontilă filele 272-307; Horia Macellariu filele 317-362; Gheorghe Manu filele 374-472; Petrașcu Nicolae filele 483-520; Chioreanu Nistor filele 528-553; Teodorescu Alexandru filele 559-591; toate în dosarul volumul I, cum și recunoașterile din fața instanței aflate la filele și anume: Popp Alexandru filele 85-88; Manu Gheorghe filele 89-92; Nicolae Mărgineanu filele 93-94; Ioan Bujoiu filele 95-97; Gheorghiu Dimitrie filele 98-99; Alexandru Balș filele 100-101; Gheorghe Bontilă filele 102-104; Horia Macellariu filele 105; Nistor Chioreanu filele 106-107; Petrașcu Nicolae filele 108 și Teodorescu Eugen filele 109-110;

Astfel fiind din actele dosarului și din dezbaterile orale, din depozițiile martorilor, documentele dosarului și recunoașterile acuzaților rezultă suficiente dovezi că acuzații susnumiți au comis faptele pentru care au fost trimiși în judecată, că ei nu au adus nicio justificare de natură de a fi luată în considerare, ei nu au căutat să combată probatoriile administrate în cauză, mergând totalmente pe recunoașterea faptelor, recunoașteri care coroborate cu faptele și împrejurările descrise mai sus, iar convingerea că ele sunt expresiunea adevărului și în consecință Tribunalul constată dovedite faptele și reține în sarcina acuzaților următoarelor infracțiuni:

1. În sarcina acuzatului Popp Alexandru: crima de înaltă trădare și trădare prin necredință, crima de surparea ordinii constituționale, delict de uneltire contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, delict de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare, crima de răzvrătire și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

2. În sarcina acuzatului Mărgineanu: crima de înaltă trădare prin necredință, delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip

fascist politice și paramilitare, crima de răzvrătire și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

3. În sarcina acuzatului Max Auschnitt: crima de înaltă trădare prin necredință, crima de răzvrătire, crima de complot în scop de trădare de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

4. În sarcina acuzatului Bujoiu Ioan: crima de înaltă trădare prin necredință, delict de uneltire contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, delict de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare, crima de răzvrătire și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

5. În sarcina acuzatului Gheorghiu Dimitrie: crima de înaltă trădare prin necredință, delict de uneltire contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare și crimă de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

6. În sarcina acuzatului Balș Alexandru: crima de înaltă trădare prin necredință, delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare și crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale, de trădare și de răzvrătire;

7. În sarcina acuzatului Horia Macellariu: crima de înaltă trădare prin necredință, delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

8. În sarcina acuzatului Bontilă Gheorghe: delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, crima de răzvrătire și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

9. În sarcina acuzatului Manu Gheorghe: crima de înaltă trădare și trădare prin necredință, delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, crima de răzvrătire și crima de complot în scop de trădare, surparea ordinii constituționale și de răzvrătire;

10. În sarcina acuzatului Petrașcu Nicolae: complicitatea la crima de înaltă trădare prin necredință, delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare și crima de răzvrătire;

11. În sarcina acuzatului Teodorescu Eugen: crima de înaltă trădare prin necredință, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, complicitatea la crima de organizare și participare la formațiuni de tip fascist politice și paramilitare și delict de trecerea frauduloasă a frontierei;

12. În sarcina acuzatului Nistor Chioreanu: complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință; delict de uneltiri contra ordinii sociale, crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare și crima de răzvrătire.

În drept:

Având în vedere că prin comiterea faptelor de mai sus și reținute de instanță ca dovedite în sarcina lor, acuzații s-au făcut pasibili de dispozițiunile textelor de lege corespunzătoare infracțiunilor de mai sus, texte care au fost enunțate în ședință publică de președinte și anume:

1. Acuzatul Popp Alexandru art. 186 C.P., 187 pct. 1, 2, 3 și al. ultim C.P., art. 190 C.P., 207 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., 209 part. III-a C.P., 209 part. IV-a C.P., 210 C.P., 227 C.P. comb. cu 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P. cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/939 și 1108/1938;

2. Acuzatul Nicolae Mărgineanu, art. 186 C.P., 187 pct. 1, 2, 3 C.P. și alin. ultim, art. 190 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., art. 209 part. III-a C.P., 210 C.P., 227 C.P., 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

3. Acuzatul Max Auschnitt, art. 186 C.P., art. 190 C.P., 210 C.P., 227 c.p., comb. cu art. 186, 207, 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M., cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

4. Acuzatul Ioan Bujoiu, art. 190 C.P., art. 209 part. II-a al. d. C.P., art. 209 part. III-a C.P., art. 209 part. IV-a C.P., art. 210 C.P., art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

5. Acuzatul Gheorghiu Dimitrie, art. 190 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., 209 part. III-a C.P., 227 C.P. comb. cu art. 186, 207, 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

6. Acuzatul Balș Alexandru, art. 190 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., 209 part. III-a și 227 C.P. comb. cu art. 186, 207, 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

7. Acuzatul Horia Macellariu, de art. 190 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., 209 part. III-a C.P., 227 C.P. comb. cu 186, 207, 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

8. Acuzatul Bontilă Gheorghe, de art. 209 part. II-a al. d. C.P., art. 209 part. III-a C.P., 210 C.P., 227 C.P. comb. cu 186, 207, 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

9. Acuzatul Manu Gheorghe, de art. 187 C.P., 190 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., 209 part. III-a C.P., 210 C.P., 227 C.P. comb. cu 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/1938 și 1108/938;

10. Acuzatul Petrașcu Nicolae, de art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P., art. 209 part. II-a al. d. C.P., art. 209 part. III-a C.P. și 210 C.P. toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

11. Acuzatul Teodorescu Eugen, de art. 190 C.P., 209 part. III-a C.P., 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 209 part. III-a C.P. și art. 267 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

12. Acuzatul Chioreanu Nistor, de art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P., 209 part. II-a al. d. C.P., 209 part. III-a C.P., 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. Nr. 856/938 și D.L. nr. 1108/938.

Având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 227 C.P. când două sau mai multe persoane de comun acord au luat hotărârea de a săvârși vreuna din crimele prevăzute la art. 186, C.P.- trădare, război contra statului și aducere de ocupație străină; la art. 207 C.P. surparea ordinii constituționale; la art. 210 C.P.- răzvrătire; comit crima de complot.

Având în vedere că infracțiunea de complot este considerată ca o crimă în contra siguranței interioare a statului în legătură cu crima contra siguranței exterioare și că această infracțiune se caracterizează prin aceea că se pedepsește și simpla hotărâre, luată de

comun acord de două sau mai multe persoane, fără existența unui început de executare, chiar și fără acte preparatorii și de execuție.

Având în vedere că în speță s-a stabilit că acuzații Max Auschnitt, Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Gheorghe Manu, Nicolae Mărgineanu au organizat și s-au pus în fruntea unui complot îndreptat împotriva statului român, ei sprijinindu-se pe rămășițele reacțiunii din țară și având sprijin și încurajare din afară al reprezentanților serviciilor de spionaj anglo-americane, urmărind răsturnarea prin violență a guvernului de la cârma țării, acțiune pe care au dus-o concomitent și în continuarea celei stabilite în sarcina conducătorilor fostului P.N.Ț. în frunte cu Iuliu Maniu.

Că în urmărirea acestui scop acuzații Ioan Bujoiu, Popp Alexandru, Nicolae Mărgineanu, Gheorghe Manu și Dimitrie Gheorghiu s-au înțeles cu reprezentanții anglo-americani asupra pregătirii și asupra realizării planului unei lovituri de stat, prin care să fie răsturnat regimul democrat din țară și înlocuirea lui cu un regim burghezo-moșieresc.

Că pentru conducerea și coordonarea organizațiilor create în scopul executării planului complotului, încă din 1945 acuzații Nicolae Mărgineanu, Gheorghiu Dimitrie, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă au format un comitet de conducere al grupărilor subversive, care în 1947 după arestarea și condamnarea lui Iuliu Maniu și a celorlalți conducători ai P.N.Ț. l-au transformat în comitet de coordonare, având în frunte pe acuzatul Popp Alexandru, comitet care a devenit apoi centrul principal al activității subversive și complotiste din țară; acuzații trecând și la alcătuirea în ascuns a așa-zisului guvern în frunte cu Nicolae Rădescu, opus guvernului legal al țării, care urma să vie la putere prin mijlocirea unei lovituri de stat înarmate și cu ajutorul cercurilor imperialiste anglo-americane.

Având în vedere că elementele constitutive ale crimei de complot p.p. de art. 227 C.P. sunt următoarele: 1. o hotărâre luată; 2. de comun acord de două sau mai multe persoane; 3. în scopul de a comite vreuna din infracțiunile arătate în acest text la cele trei aliniate și 4. cu intențiune, adică urmărind în mod voluntar și conștient scopul criminal al săvârșirii infracțiunii.

Considerând că în speță elementele crimei de complot sunt întrunite întrucât: 1. hotărârea a fost luată încă din 1945 și chiar după actul de la 23 august 1944 așa cum recunosc acuzații s-au înțeles să treacă la o acțiune ostilă partidelor muncitorești și în special ostilă Partidului Comunist Român, cu tendința de a se asigura conducerea țării prin intermediul unuia din vechile partide istorice P.N.Ț. sau P.N.L. sau unei coaliții a acestor partide cu Partidul Social Democrat Independent; că în acest scop a luat contact cu reprezentanții anglo-americani; 2. hotărârea a fost luată de comun acord de mai multe persoane și anume de acuzații: Max Auschnitt, Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Gheorghe Manu, Nicolae Mărgineanu, apoi Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă și s-a constatat că între toți acești acuzați a existat un perfect acord; 3. scopul a fost de a comite infracțiunile prevăzute la cele trei aliniate de sub art. 227 C.P. adică: trădare, cu război/civil/ contra statului și ocupațiune străină; surparea ordinii constituționale și răzvrătire, așa cum s-a arătat la expunerea în fapt și apoi legătura cu reprezentanții unor puteri străine, crearea de organizațiuni și grupuri teroriste, formarea unui guvern în frunte cu Nicolae Rădescu, care urma să vină la putere printr-o lovitură de stat înarmată dată de organizațiunile subversive și teroriste conduse de acuzați cu ajutorul unor puteri străine și 4. cu intențiune culpabilă care rezultă din voința cu care au lucrat, întrevederile avute

cu membrii serviciului de informații american și membrii oficiali ai misiunilor militare și diplomatice din România, formarea de organizațiuni teroriste, de tip fascist politice și paramilitare, instrucțiunile date în vederea trecerii la acțiune pentru realizarea scopului propus, acela de răsturnarea prin violență a regimului democrat din România etc., acuzații erau conștienți de scopul propus, au activat pentru acest scop, care tindea la răsturnarea prin forță a regimului democrat din țară, că ei pregăteau finalitatea criminală propusă, care prin înțelegerea cu agenții unor puteri străine se provoca război contra statului, se tindea la distrugerea unității statului și prin aceasta înlesneau sau aduceau ocupațiune străine, deci pierderea independenței statului român; instigarea locuitorilor de a se ridica contra puterilor constituționale ale statului prin înarmarea lor unii contra altora în scop de a provoca război civil în țară, adică acuzații în toată activitatea lor și în urmărirea planului propus și-au fixat obiectivele cu ajutorul elementelor reacționare din țară și având sprijinul din afară al cercurilor imperialiste străine, adică ei au urmărit în mod voluntar și conștient scopul criminal al săvârșirii înfracțiunii.

Că deci toate elementele componente necesare crimei de complot sunt îndeplinite în speță atât pentru acuzații conducători principali ai complotului Max Auschnitt și Popp Alexandru, cât și pentru ceilalți acuzați membri ai complotului participanți și conducători: Nicolae Mărgineanu, Ioan Bujoiu, Gheorghe Manu, Dimitrie Gheorghiu, Balș Alexandru, Horia Macellariu și Gheorghe Bontilă.

Având în vedere că elementele constitutive ale infracțiunii din art. 186 C.P. sunt următoarele: 1. un cetățean român; 2. care cu intențiune frauduloasă, adică urmărind în mod voluntar și conștient scopul fraudulos de a provoca război contra statului român în speță contra R.P.R., sau de a înlesni ori de a aduce ocupațiune străină; 3. uneltește sau se pune în înțelegere cu unul sau mai multe guverne străine sau cu agenții lor.

Considerând că în speță elementele componente ale acestei infracțiuni sunt întrunite întrucât: acuzații de mai sus, sunt cetățeni români; intențiunea frauduloasă rezultă din voința cu care a lucrat, dedusă din convorbirile avute cu reprezentanții anglo-americani, din cererea lor către agenții anglo-americani de a fi ajutați cu armament, munițiuni, instructori și trupe aeropurtate prin parașutare pentru a răsturna regimul democrat din țară, acuzații recunoscând că trupele străine vor fi ajutate să pătrundă pe teritoriul țării, deci ei urmau în mod voit și conștient scopul final delictuos al săvârșirii acestei infracțiuni, care tindea la provocarea de război contra R.P.R. și de a înlesni ocupația străină în care scop s-au pus în înțelegere cu agenții guvernelor străine prevăzute la expunerea în fapt.

Având în vedere că sunt întrunite și elementele infracțiunii prevăzute de art. 207 C.P., întrucât: hotărârea de a comite acte de violență rezultă din acțiunea dusă de acuzați, din intervențiunea lor la reprezentanții anglo-americani, cărora le-a solicitat ajutor în materiale, muniție, armament și trupe aeropurtate pentru a întreprinde acțiunea de violență în vederea răsturnării guvernului democrat, după cum rezultă din declarațiile acuzaților, din crearea de organizațiuni subversive teroriste ai căror membri primiseră instrucțiuni de modul cum trebuie să treacă la acțiune, fixându-se și obiectivele de atins, scopul era de a schimba forma constituțională a statului și de a instiga pe locuitorii țării să se ridice în contra puterilor constituționale, care rezultă din aceea că hotărârea de a întrebuița violența avea scopul răsturnării regimului democrat din România și întronarea din nou în țara noastră a regimului burghezo-capitalist și, în fine, intențiunea frauduloasă din voința acuzaților de a întrebuița violența, așa cum acuzații au recunoscut atât la primele cerce-

tări cât și în fața instanței că ei voiau să lupte pe toate căile inclusiv trecerea la acțiune în teren pentru a răsturna prin forță guvernul de la cârma țării, în care scop au luat înțelegeri cu reprezentanții anglo-americani să-i sprijine, creind în țară organizațiuni și grupuri teroriste ai căror membri erau instigați la acțiuni de violență, adică acuzații au urmărit în mod voluntar și conștient scopul delictuos al săvârșirii infracțiunii, fără însă ca ei să fi ajuns să pună în executare această hotărâre.

Având în vedere că următor hotărârii luate în consfătuirile avute cu reprezentanții anglo-americani cu care s-au înțeles asupra pregătirii și realizării planului unei lovituri de stat înarmate, acuzații au dus activitate de instigarea locuitorilor spre a se înarma unii contra altora în scopul de a provoca război civil și care să ducă la răsturnarea guvernului democrat, așa cum rezultă din declarațiile acuzaților și în special din declarațiile acuzaților: Gheorghe Manu, Nicolae Mărgineanu, Gheorghe Bontilă și martorul Ion Tiberiu Pădureanu.

Considerând că în speță sunt întrunite deci elementele infracțiunii de răzvrătire din art. 210 C.P., deoarece rezultă instigarea locuitorilor de a se înarma unii contra altora, care să treacă la atacarea punctelor fixate de conducătorii grupurilor subversive, din care să rezulte provocarea de război civil în țară conform înțelegerii acuzaților cu reprezentanții anglo-americani pentru începerea acțiunii de violență cu grupele subversive și teroriste din țară bazându-se și pe sprijinul anglo-american, așa cum se arată din declarațiile acuzaților, iar intențiunea frauduloasă rezultă din toată activitatea acuzaților, din măsurile luate cu voință și din modul clandestin de a lucra, adică ei au urmărit în mod voluntar și conștient scopul delictuos al săvârșirii acestei infracțiuni.

Având în vedere că privitor la acuzații Popp Alexandru, Mărgineanu Nicolae și Max Auschnitt, s-a stabilit că aceștia s-au pus în înțelegere cu agenții unor puteri și anume au luat legătura directă cu reprezentanții misiunilor diplomatice anglo-americane în România în vederea ajutorării grupelor subversive de către puterile anglo-americane cu armament și trupe aeropurtate care să acționeze alături de organizațiunile subversive create în acest scop la realizarea planului propus, ei înlesnind prin aceasta pătrunderea trupelor străine pe teritoriul național, care însă nu și-a atins scopul, fapte care întrunesc elementele crimei de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P., deoarece acuzații sunt cetățeni români, și cu intenție frauduloasă adică urmărind în mod voluntar și conștient scopul delictuos de a provoca război contra R.P.R., sau de a înlesni ori de a aduce ocupațiune străină, au uneltit și s-au și pus în înțelegere cu agenții unor guverne străine.

Având în vedere că din analiza faptelor reținute în sarcina acuzaților Popp Alexandru, Mărgineanu Nicolae și Manu Gheorghe rezultă că aceștia s-au pus în înțelegere cu reprezentanții străini și a relațiunilor în scopul de a se îndeplini acte care să tindă la declarațiuni de război de către statul român și de a accepta promisiuni, bani, daruri și alte foloase în scop de a îndeplini acte contrarii intereselor naționale în caz de război și că acuzații au determinat și pe alte persoane în vederea comiterii acestor acte, așa cum au convenit cu agenții țărilor străine ca scopurile să fie atinse prin propagandă de presă.

Că deci rezultă din aceasta că sunt întrunite elementele art. 187 pct 1, 2, 3 și al. ultim C.P. întrucât acuzații erau cetățeni români, au întreținut relațiuni cu supușii puterilor străine, în scopul de a îndeplini acte care să tindă la angajarea statului român să declare război au acceptat promisiuni de bani, daruri și alte foloase pentru a îndeplini și a determina și alte persoane să îndeplinească acte contrare interesului național în caz de război, convenind ca aceste scopuri să fie atinse și prin propagandă de presă, întrucât s-a stabilit că în contra regimului democrat din România datorită materialului furnizat de acuzați

s-a dus o întreagă campanie de calomnie în presa anglo-americană; iar intențiunea frauduloasă rezultă din voința cu care a lucrat acuzații, din modul clandestin de a lucra și din buna știință că prin acțiunea lor contribuie în mod voit la angajarea statului român la acte contrarii intereselor naționale, adică acuzații au urmărit în mod voluntar și conștient scopul delictuos al săvârșirii infracțiunii.

Având în vedere că așa cum s-a arătat la expunerea în fapt acuzații Popp Alexandru, Ioan Bujoiu, Nicolae Mărgineanu, Max Auschnitt, Dimitrie Gheorghiu, Balș Alexandru, Horia Macellariu, Manu Gheorghe și Eugen Teodorescu au transmis reprezentanților anglo-americani din România în mod sistematic informațiuni militare, politice, economice și alte informațiuni care interesau apărarea și economia țării, armamentul și bugetul armatei, informațiuni care constituiau secrete de stat.

Că deci prin săvârșirea acestor fapte acuzații sus-numiți au comis crima de trădare prin necredință și că sunt întrunite elementele art. 190 C.P. întrucât: acuzații erau cetățeni români și cu intențiune care rezultă din activitatea desfășurată de acuzați. Din cunoașterea scopului urmărit, au transmis și au divulgat agenților guvernelor străine anglo-americane, care nu aveau calitatea de a lua cunoștință, informațiuni și notițe, constituind secrete de stat, informațiuni care în interesul apărării naționale nu trebuiau divulgate și care erau cunoscute de acuzați unele datorită situației pe care o avusesse și profesiune lor, iar alte adunate de către rețeaua de agenți creată în acest scop, din toate acestea reeșind că acuzații au urmărit în mod voluntar și conștient scopul delictuos al săvârșirii infracțiunii, întrucât ei aveau reprezentată finalitatea acțiunii lor.

Că aceste informațiuni constituind secrete de stat au fost transmise de acuzați parte în mod direct reprezentanților legațiilor anglo-americane, altele indirect așa cum s-a arătat la expunerea în fapt în dreptul fiecărui acuzat, iar în ce privește pe acuzatul Teodorescu Eugen, el a transmis informațiunile ce se refereau la apărarea națională și economia statului, serviciului de informațiuni american din orașul Salzburg.

Având în vedere că în ce privește acuzații Petrașcu Nicolae și Nistor Chioreanu, s-a stabilit că aceștia au stabilit legătura cu Horia Sima aflat în străinătate la Salzburg unde colaborează cu serviciul de informațiuni al statelor imperialiste anglo-americane, în scopul de a ajuta la transmiterea de informațiuni militare, politice, economice și altele privind apărarea și economia țării pe acuzatul Eugen Teodorescu, prin care a stabilit și legătura cu Horia Sima și serviciile de informații ale armatei americane din zona de ocupație din Austria orașul Salzburg.

Că așa fiind, acuzații Nicolae Petrașcu și Nistor Chioreanu au ajutat comiterea crimei de trădare prin necredință reținută în sarcina acuzatului Teodorescu Eugen și că sunt întrunite elementele cerute de art. 121 C.P. comb. cu art. 230 C.P. și cu art. 190 C.P., întrucât: în speță, un fapt principal calificat crima există acela de trădare prin necredință stabilită și reținută în sarcina acuzatului Teodorescu Eugen la care au participat și acuzații Petrașcu și Chioreanu, înlesnindu-i comiterea infracțiunii pe poziția ce o aveau în mișcarea legionară, organizație ilegală, în care scop s-au înțeles înainte și în cursul executării acestei infracțiuni; intențiunea frauduloasă rezultă din buna știință a acuzaților că informațiunile transmise constituiau documente secrete de stat și că în interesul apărării naționale ele nu trebuiesc divulgate unor persoane care nu aveau calitatea să ia cunoștință de ele, că acuzații și-au dat seama că prin concursul lor ajută pe Eugen Teodorescu în comiterea unei crime, ei având deci reprezentarea ilicită a participării lor la această infracțiune, la care au participat cu voință.

Având în vedere că din expunerea de fapt rezultă că s-a stabilit că acuzații Alexandru Popp, Nicolae Mărgineanu, Ioan Bujoiu, Dimitrie Gheorghiu, Gheorghe Manu, Horia Macellariu, Balș Alexandru, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petrașcu și Nistor Chioreanu au intrat în legătură cu reprezentanții anglo-americani, primii 8 stabilind legături directe cu reprezentanții oficiali ai legațiilor anglo-americane din țară al căror nume s-a arătat la expunerea în fapt, iar ultimii doi având legături indirecte prin acuzatul Eugen Teodorescu cu agenții serviciului de informații american de la Salzburg; în scopul de a primi instrucțiuni și ajutoare din afară constând în armament și munițiuni, instructori și trupe aerportate pentru reușita complotului pregătit în vederea răsturnării ordinii democratice a statului nostru deoarece, așa cum s-a stabilit, acuzații urmăreau înlăturarea guvernului și a regimului democrat din R.P.R. și instaurarea cu ajutorul unor guverne străine a vechiului regim burghezo-moșieresc.

Că prin săvârșirea acestor fapte acuzații sus-numiți au săvârșit delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 part. II-a al. d. C.P., ale cărui elemente sunt pe deplin întrunite deoarece acuzații conștienți că prin această legătură cu reprezentanții unor guverne străine și prin acceptarea celor promise în vederea pregătirii răsturnării ordinii democratice, comit o infracțiune în contra regimului democrat și contra guvernului legal de la cârma țării, infracțiune pedepsită de lege, au trecut la stabilirea legăturilor, ei urmărind în mod voit scopul lor conform planului propus de a răsturna ordinea democratică din R.P.R.

Având în vedere că în continuarea activității lor și în urmărirea scopului lor acela de a răsturna ordinea democratică din statul român, acuzații Popp Alexandru, Nicolae Mărgineanu, Ion Bujoiu, Gheorghe Manu, Gheorghiu Dimitrie, Alexandru Balș, Horia Macellariu, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petrașcu, Teodorescu Eugen și Nistor Chioreanu, au inițiat, au organizat, activând și participând la aceste organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare, cu scopul ca prin caracterul acestor informațiuni teroriste să execute lovitura de stat și prin care să răstoarne guvernul democrat de la cârma țării.

Că în speță acuzații au comis infracțiunea p.p. de art. 209 part. III-a C.P. și că sunt întrunite elementele cerute de acest text deoarece s-a stabilit că acuzații în scopul de a lupta contra ordinii democratice existente în stat, au inițiat, organizat, participat și condus organizațiile create în acest scop, care aveau caracter fascist, politic și paramilitar, acuzații pregătind acte teroriste contra membrilor guvernului și a altor oameni de stat și fruntași politici ai țării; că acuzații au trecut la organizarea acestor formațiuni paramilitare și teroriste, conștienți că prin acțiunea lor ei duc o activitate de subminare a regimului de democrație populară din R.P.R., având bună știință că asemenea infracțiuni sunt pedepsite de lege, adică ei aveau reprezentată finalitatea acțiunii lor, așa cum de altfel acuzații au recunoscut în toate declarațiunile date la cercetări și în fața instanței.

Având în vedere că în favoarea acestor organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare acuzații Popp Alexandru și Bujoiu Ioan au dus propagandă pentru existența și consolidarea acestor organizațiuni, ei întreprinzând acțiuni în favoarea acestor organizațiuni, a membrilor lor și a scopurilor urmărite de ele, finanțând cu bani proveniți bunurile statului prin speculă la bursa neagră, organizațiunile subversive ale fostelor partide istorice și grupele subversive create de acuzați în scopul de a duce lupta contra ordinii democratice din R.P.R.; acțiuni care constituiesc uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 part. IV-a C.P.

Având în vedere că elementele acestei infracțiuni sunt întrunite deoarece acuzații au întreprins cu bună știință și cunoscând scopul urmărit de aceste organizațiuni, acțiuni în favoarea lor sprijinindu-le cu mari sume de bani, în scopul ca aceste formațiuni să poată duce lupta contra regimului democrat R.P.R., acțiuni din care rezultă intențiunea frauduloasă, adică acuzații conștienți de activitatea lor ilicită au stăruit în comiterea lor în mod voluntar și conștient.

Având în vedere că în ce privește pe acuzatul Popp Alexandru, acesta în scop de a schimba forma constituțională a R.P.R. și de a instiga pe locuitori să se înarmeze în contra puterilor constituționale ale Republicii, a instigat la înarmare și la acțiuni violente, urmărind provocarea de război civil în țară, grupele teroriste conduse de către Ștefan Tomescu zis Paul, Iosef Mustețiu, Ion Tiberiu Pădureanu, Vasile Muntea, Gheorghe Dragoș și grupele legionarilor care plănuiau distrugerea căilor de comunicație, ocuparea instituțiilor publice, a depozitelor militare și asasinarea membrilor guvernului, fapte rezultate din cercetări și dezbaterile orale și recunoscute de acuzat în fața instanței și care constituie crima de surparea ordinii constituționale p.p. de art. 207 C.P.

Având în vedere că sunt întrunite elementele cerute de art. 207 C.P. deoarece hotărârea de a comite acte de violență rezultă din îndemnul de înarmare și de a trece la acțiuni violente grupele subversive teroriste menționate mai sus; scopul era de a schimba forma constituțională a R.P.R. care rezultă din hotărârea de a întrebuița violența în scopul de a răsturna cu forța regimul burghezo-capitalist; cu intențiune frauduloasă care rezultă din voința acuzatului de a se întrebuița violența, din buna știință a acuzatului că prin acțiunea sa subminează la temelie R.P.R., adică acuzatul urmărea în mod voluntar și conștient scopul fraudulos al săvârșirii infracțiunii, care însă nu și-a ajuns scopul.

Având în vedere că așa cum s-a stabilit din actele dosarului din dezbaterile orale, acuzații Max Auschnitt, Popp Alexandru, Nicolae Mărgineanu, Ion Bujoiu, Gheorghe Manu, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petrașcu și Nistor Chioreanu în scopul de a provoca război civil în țară cu intențiune a instigat pe locuitori de a se înarma unii contra altora, acțiune care rezultă din activitatea subversivă dusă în cadrul grupelor teroriste, instigând la înarmare și la acțiuni violente; din înțelegerea cu reprezentanții anglo-americani pentru a primi ajutor din afară cu care să înarmeze grupele subversive teroriste, la care se adaugă sabotajul industrial și provocările de nemulțumiri printre muncitorii de la Reșița și din alte întreprinderi contra regimului democrat din țară, pentru a crea o atmosferă de neîncredere în regimul de democrație populară, prielnic unui război civil în țară, pentru ca printr-o lovitură de stat înarmată să pună mâna pe puterea politică.

Având în vedere că faptele acestea constituiesc crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și că elementele constitutive ale acestei infracțiuni sunt întrunite în speță deoarece: 1. Instigarea locuitorilor de a se înarma unii contra altora, rezultă din îndemnul dat membrilor grupurilor subversive, prin comitetele de conducere și coordonare, grupări create în scopul ca prin mijloace violente să răstoarne guvernul democrat de la cârma țării, în care scop au luat legătura cu reprezentanții anglo-americani spre a primi ajutor material în armament, muniții și trupe aeropurtate; 2. Scopul de a provoca război civil în țară rezultă din caracterul intervenției pe lângă reprezentanții unor puteri străine și din îndemnul către grupările teroriste de a trece la acțiune internă prin ocuparea punctelor de comunicații, a depozitelor militare, a instituțiilor publice și de a provoca distrugerea

nodurilor de comunicații, cât și din aceea că acuzații afirmau că ei luptă contra avântului mișcării muncitorești și, în special, în contra Partidului Muncitoresc Român, grupele fiind finanțate cu banii poporului prin specula la bursa neagră, apoi sabotajul industrial și nemulțumirile pe care căutau să le provoace în rândurile muncitorilor de la Reșița erau mijloace întrebunțate pentru crearea unor condițiuni favorabile războiului civil; 3. Intențiunea frauduloasă rezultă din toată activitatea acuzaților, recunoscută și dovedită, din măsurile luate cu voință și din modul clandestin de a lucra, adică acuzații urmăreau în mod voit crearea de condițiuni favorabile pentru un război civil în țară prin care, cu sprijinul din afară dat de puterile imperialiste, să doboare regimul democrat și guvernul legal de la cârma țării și să reinstaureze vechiul regim burghezo-capitalist.

Având în vedere că în ceea ce privește acuzatul Teodorescu Eugen, acesta pe lângă faptele de mai sus, a trecut în repetate rânduri frontiera ducând informațiuni ce constituiau secrete de stat la serviciul de informații al Armatei Americane din Salzburg – Austria și aducând dispozițiuni și instrucțiuni de la Mișcarea legionară pentru exponenții ei din țară, trecere peste frontieră care s-a făcut prin puncte care nu erau destinate trecerii călătorilor și fără formele legale, fapte care constituiesc delictul de trecerea frauduloasă a frontierei p.p. de art. 267 C.P.

Considerând că sunt întrunite elementele constitutive și ale acestei infracțiuni, deoarece: Faptul material al ieșirii clandestine din țară prin locuri nepermise, așa cum a recunoscut de altfel și acuzatul; trecerea s-a făcut prin alte locuri decât acelea destinate trecerii călătorilor, ieșirea din țară și intrarea în țară s-a făcut în ascuns și fără forme legale; iar intențiunea culpabilă rezultă din voința acuzatului de a intra și a ieși din țară pe cale clandestină în scopul arătat mai sus și recunoscut de acuzat, adică acuzatul a urmărit în mod voluntar și conștient scopul delictuos al săvârșirii infracțiunii.

Astfel fiind, atât în fapt cât și în drept, toate infracțiunile reținute în sarcina acuzaților sunt complet dovedite și urmează a se aplica sancțiunile legale.

Având în vedere că în ce privește susținerea acuzaților și acuzatorilor lor, referitoare la încadrarea în drept a faptelor imputate și reținute în sarcina lor ca dovedite, Tribunalul apreciază că aceste susțineri nu sunt întemeiate față de probele administrate și analiza acestor probe în raport de faptele reținute ca dovedite în sarcina acuzaților și, în consecință, respinge aceste susțineri ca neconcludente și neîntemeiate, menținând încadrarea inițială.

În consecință, culpabilitatea acuzaților fiind stabilită, Tribunalul urmează a face în acuză aplicațiunea textelor de lege arătate în dreptul fiecăruia și care texte au fost enunțate de președinte în ședință publică.

Cu privire la circumstanțele atenuante, Tribunalul apreciază că ele există numai în favoarea acuzaților Balș Alexandru, pentru infracțiunea prevăzută în art. 190 C.P. și 186 C.P.; Gheorghiu Dimitrie pentru infracțiunea din art. 190 C.P. și Nistor Chioreanu pentru infracțiunea prev. de art. 121 C.P. comb. cu art. 230 C.P. și cu art. 190 C.P. și că nu există circumstanțe atenuante în favoarea celorlalți acuzați; circumstanțele atenuante trase din împrejurările de fapt și din aceea că au fost sinceri în declarațiile lor.

Având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 304 C.J.M., în caz de condamnare instanța de fond urmează a se pronunța și asupra cheltuielilor făcute cu cercetarea și judecarea procesului, care cad în sarcina celor condamnați și a se hotărî și asupra corpurilor delictive.

Având în vedere că pentru acuzații în sarcina cărora s-a reținut crima de trădare sau de complot în scop de trădare, potrivit disp. art. 193 C.P. instanța urmează a pronunța și pedeapsa confiscării averii.

Că în conformitate cu art. 101 C.P. dacă acuzatul a comis mai multe infracțiuni calificate, crime sau delikte, înainte de a fi fost condamnat definitiv pentru vreuna din ele, se aplică dintre pedepsele stabilite de instanță, pentru fiecare dintre aceste infracțiuni, pedeapsa cea mai gravă.

Având în vedere că acuzații judecați în prezență au fost arestați și conform art. 463 C.J.M. urmează ca instanța să hotărască imputarea detențiunii preventive.

Având în vedere că parte din acuzați sunt militari în rezervă și deci potrivit art. 456 C.J.M. urmează a li se aplica și pedeapsa degradării militare, întrucât faptele reținute în sarcina lor majoritatea sunt calificate crime.

Având în vedere că din dezbaterile orale ca și din actele dosarului rezultând indicii că în această afacere ar avea amestec și următoarele persoane: Constantin Titel Petrescu, Valeriu Negulescu și Ion Tiberiu Pădureanu, Tribunalul apreciază că este cazul ca dosarul cauzei să fie trimis la Parchetul Militar pentru a sesiza Direcția Generală a Securității Poporului pentru a face cercetări în cauză.

Pentru toate aceste motive, de fapt și de drept, Tribunalul cu unanimitate de voturi și în unire cu concluziunile reprezentanților Ministerului Public, declară culpabili pe:

1. Popp Alexandru pentru: crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare p.p. de art. 187 pct. 1, 2, 3 și al. ultim C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P. crima de surparea ordinii constituționale p.p. de art. 207 C.P.; delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 part. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III-a C.P.; delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. IV-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și D.L. nr. 856/938 și 1108/938.

2. Mărgineanu Nicolae pentru: crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare p.p. de art. 187 pct. 1, 2, 3 și al. ultim C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 part. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.; crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 22 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

3. Max Auschnitt, pentru: crima de înaltă trădare p.p. de art. 186 C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P.; crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207, 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

4. Bujoiu Ioan, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 part. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-A C.P.; delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. IV-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale

și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P.; cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

5. Gheorghiu Dimitrie, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P.II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire, p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

6. Balș Alexandru, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P. II-a al.d. C.P.; crima de organizare și de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

7. Macellariu Horia, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și de participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P., și cu art. 457 C.J.M. și D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

8. Bontilă Gheorghe, pentru: delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P. II-a C.P. al. d.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

9. Manu Gheorghe, pentru faptele de: crima de înaltă trădare p.p. de art. 187 C.P.; crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de trădare, de surparea ordinii constituționale și de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 186, 207 și 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

10. Petrașcu Nicolae, pentru: complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 121, 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., toate comb. cu art. 101, 103 C.P., cu art. 457 C.J.M. și cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

11. Teodorescu Eugen, pentru: crima de înaltă trădare prin necredință p.p. de art. 190 C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P.; complicitate la crima de organizare și participare la formațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 121 C.P. 230 C.P. comb. cu art. 209 P. III-a C.P. și delictul de trecere frauduloasă a frontierei p.p. de art. 267 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M., cu D.L. nr. 856/938 și 1108/938;

12. Chioreanu Nistor, pentru: complicitate la crima de înaltă trădare prin necredința p.p. de art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P.; delictul de uneltiri contra ordinii sociale p.p. de art. 209 P. II-a al. d. C.P.; crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 P. III-a C.P. și crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P., toate comb. cu art. 101 și 103 C.P. și cu art. 457 C.J.M. și D.L. nr. 856/938 și 1108/938.

De asemenea, cu unanimitate de voturi declară că sunt circumstanțe atenuante în favoarea acuzaților Balș Alexandru pentru infracțiunea prevăzută de art. 190 C.P. și 186 C.P.; Gheorghiu Dimitrie pentru infracțiunea din art. 190 C.P. și Nistor Chioreanu pentru infracțiunea din art. 121 C.P. comb. cu 230 C.P. și cu art. 190 C.P. și că nu există circumstanțe atenuante în favoarea celorlalți acuzați.

În consecință,

Tribunalul:
În numele legii,
h o t ă r ă ș t e:

1. Făcând aplicațiunea art. 186 C.P. comb. cu art. 342 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă în contumacie pe Max Auschnitt la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P. comb. cu art. 342 C.J.M., cu unanimitate de voturi îl condamnă la muncă silnică pe viață, în contumacie pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P. comb. cu art. 342 C.J.M., cu unanimitate de voturi îl condamnă în contumacie la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P. și cu art. 342 C.J.M., cu unanimitate de voturi îl condamnă în contumacie la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P. și cu art. 342 C.J.M., cu unanimitate de voturi îl condamnă în contumacie la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P. și cu art. 342 C.J.M., cu unanimitate de voturi îl condamnă în contumacie la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 și 45 C.P., condamnatul Max Auschnitt va executa pedeapsa cea mai gravă, adică muncă silnică pe viață și degradare civică pe viață.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 200 000 /două sute mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

2. Făcând aplicațiunea art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Popp Alexandru la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 187 pct. 1, 2, 3 și aliniatul ultim C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la muncă silnică pe viață pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la muncă silnică pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. IV-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani închisoare corecțională, 40 000 /patruzeci mii/ lei amendă și 3 /trei/ ani interdicție corecțională, pentru delictul de propagandă și întreprindere de acțiuni în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare.

Conform art. 101 C.P. și art. 45 C.P., art. 104 C.P., condamnatul Popp Alexandru va executa pedeapsa cea mai gravă, adică munca silnică pe viață, degradare civică pe viață și 60 000 /șasezeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 100 000 /una sută mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

3. Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Bujoiu Ioan la muncă silnică pe viață pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și /cinci/ ani interdicție corecțională pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25/douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. IV-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani închisoare corecțională, 40 000 /patruzeci mii/ lei amendă și 3 /trei/ ani interdicție corecțională pentru delictul de întreprindere de acțiuni și propagandă în favoarea organizațiilor de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 C.P. și art. 45 C.P., condamnatul Bujoiu Ion va executa pedeapsa cea mai gravă, adică munca silnică pe viață, degradarea civică pe viață și 60000 /șasezeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 200.000 /două sute mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

4. Făcând aplicațiunea art. 187 C.P. cu unanimitate de voturi condamnă pe Manu Gheorghe la muncă silnică pe viață, pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P. cu unanimitate de voturi îl condamnă la muncă silnică pe viață, pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională, pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică, pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi, îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi, îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 și 45 C.P., condamnatul Manu Gheorghe va executa pedeapsa cea mai gravă, adică munca silnică pe viață, degradarea civică pe viață și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 50 000 /cincizeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P., îl condamnă și la confiscarea averii.

5. Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Horia Macellariu la muncă silnică pe viață pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională, pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 și 45 C.P., condamnatul Macellariu Horia va executa pedeapsa cea mai gravă, adică munca silnică pe viață, degradarea civică pe viață și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 10 000 /zece mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

6. Făcând aplicațiunea art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Petrașcu Nicolae la muncă silnică pe viață, pentru complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 29 P. II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională, pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Conform art. 101 și 45 C.P., condamnatul Nicolae Petrașcu va executa pedeapsa cea mai gravă, adică munca silnică pe viață, degradarea civică pe viață și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 10 000 /zece mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă la confiscarea averii.

7. Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Teodorescu Eugen la munca silnică pe viață, pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., îl condamnă la 25/douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 121 C.P., 230 C.P. comb. cu art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi, îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10/zece/ ani degradare civică, pentru complicitate la crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 267 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10/zece/ ani închisoare corecțională pentru delictul de trecere frauduloasă a frontierei și la 40 000 /patruzeci mii/ lei amendă.

Conform art. 101 C.P. și art. 45 C.P., condamnatul Teodorescu Eugen va executa pedeapsa cea mai gravă adică munca silnică pe viață, degradarea civică pe viață și 40 000 /patruzeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

8. Făcând aplicațiunea art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Mărgineanu Nicolae la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare.

Făcând aplicațiunea art. 187 pct. 1, 2, 3 și al. ultim C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare, cu aplicațiunea art. 157 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare prin necredință, cu aplicațiunea art. 157 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 ȘI 45 C.P., condamnatul Mărgineanu Nicolae va executa pedeapsa cea mai gravă, adică 25 /douăzeci și cinci/ ani muncă silnică, degradarea civică pe timp de 25 /douăzeci și cinci/ ani și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

9. Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Balș Alexandru la 15 /cincisprezece/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică, pentru crima de înaltă trădare, prin necredință cu aplicațiunea art. 157 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. II-a al. d. C.P. cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 15 /cincisprezece/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea, 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5/cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 C.P. și art. 45 C.P. condamnatul Balș Alexandru va executa pedeapsa cea mai gravă, adică 15 /cincisprezece/ ani muncă silnică, degradarea civică pe timp de 15 /cincisprezece/ ani și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 50 000 /cincizeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

10. Făcând aplicațiunea art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Gheorghiu Dimitrie la 20 /douăzeci/ ani muncă silnică și /zece/ ani degradare civică pentru crima de înaltă trădare prin necredință cu aplicațiunea art. 157 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă corecțională și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 20 /douăzeci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică, pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 196 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică, pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 și 45 C.P. condamnatul Gheorghiu Dimitrie va executa pedeapsa cea mai gravă, adică 20 /douăzeci/ ani muncă silnică, degradare civică pe timp de 20 /douăzeci/ ani și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 50 000 /cincizeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă și la confiscarea averii.

11. Făcând aplicațiunea art. 209 P. II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Bontilă Gheorghe la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P. III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 15 /cincisprezece/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 186 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă la 10 /zece/ ani temniță grea și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de trădare.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 207 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de surparea ordinii constituționale.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de complot în scop de răzvrătire.

Conform art. 101 C.P. și art. 45 C.P., condamnatul Bontilă Gheorghe va executa pedeapsa cea mai gravă, adică 15 /cincisprezece/ ani muncă silnică, degradare civică pe timp de 15 /cincisprezece/ ani și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

12. Făcând aplicațiunea art. 121 C.P. comb. cu art. 230 C.P., art. 190 C.P., cu unanimitate de voturi condamnă pe Chioreanu Nistor la 20 /douăzeci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru complicitate la crima de înaltă trădare prin necredință, cu aplicațiunea art. 157 C.P.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.II-a al. d. C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională, 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă și 5 /cinci/ ani interdicție corecțională, pentru delictul de uneltiri contra ordinii sociale.

Făcând aplicațiunea art. 209 P.III-a C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 20 /douăzeci/ ani muncă silnică și 10 /zece/ ani degradare civică pentru crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare.

Făcând aplicațiunea art. 210 C.P., cu unanimitate de voturi îl condamnă la 10 /zece/ ani detențiune riguroasă și 5 /cinci/ ani degradare civică pentru crima de răzvrătire.

Conform art. 101 și 45 C.P., condamnatul Chioreanu Nistor va executa pedeapsa cea mai gravă, adică 20 /douăzeci/ ani muncă silnică, degradare civică pe timp de 20 /douăzeci/ ani și 20 000 /douăzeci mii/ lei amendă.

Potrivit art. 304 C.J.M. va plăti 20 000 /douăzeci mii/ lei cheltuieli de judecată.

În baza art. 193 C.P. îl condamnă la confiscarea averii.

Conform art. 463 C.J.M. se compută detențiunea preventivă în întregime, în cuantumul pedepsei aplicate pentru toți condamnații.

În baza art. 456 C.J.M. condamnă la degradare militară pe: Bujoiu Ioan locot. în rez.; Popp Alexandru sublocot. rez.; Macellariu Horia, amiral în rez.; Gheorghiu Dimitrie sublocot. rez.; Petrașcu Nicolae sergent T.R. rez.; Teodorescu Eugen sergent T.R. rezervă; Manu Gheorghe caporal T.R. rez.; Chioreanu Nistor plutonier T.R. rez.; Mărgineanu Nicolae frunt. T.R. rez și Bontilă Gheorghe soldat T.R. rez.

Tribunalul constatând din dezbaterile orale și din actele dosarului că rezultă indicii că ar avea amestec în această afacere și următoarele persoane: Constantin Titel Petrescu, Valeriu Negulescu și Ion Tiberiu Pădureanu; cu unanimitate de voturi dispune trimiterea dosarului la Parchetul Militar pentru a sesiza Direcțiunea Generală a Securității Poporului spre a face cercetări în cauză.

Tribunalul reintrând apoi în ședință publică, președintele conform art. 299 C.J.M. a dat citire în public dispozitivului de mai sus.

Data și citită în ședință publică astăzi 2 noiembrie 1948 /anul una mie nouă sute patruzeci și opt, luna noiembrie ziua doua/, la București orele 10.30. Cu drept de recurs conf. art. 349-351 C.J.M.

Se invită Procurorul Militar de a trasa sarcină grefierului instanței să citească în prezența sa această sentință condamnaților care să fie încunoștiințați că au dreptul la recurs la Curtea Militară de Casare și Justiție conform art. 310 C.J.M.

Dăm putere și ordonăm tuturor agenților puterii publice de a executa această sentință, tuturor procurorilor pentru a ei aducere la îndeplinire, condamnaților și ofițerilor forței publice de a da ajutor legalmente cerut.

Spre credință prezenta sentință s-a semnat de noi.

Prim Președintele Tribunalului Militar București
General maior magistrat
Dr. Alex. Petrescu

Membri:
Colonel Colceag Gheorghe
Colonel Sârbu Eremia
Lt. colonel Zănescu Ioan
Lt.col. mag. Stănescu Simion

Prim Grefier,
T. Petrescu-Joițeanu

Prim Grefier,
T. Zorapapel

Proces-verbal

Astăzi 2 noiembrie 1948 /anul una mie nouă sute patruzeci și opt, luna noiembrie ziua două/, între orele 11-11.30, sentința de față s-a citit de noi, primul grefier al Tribunalului Militar București Secția I-a condamnaților susnumiți în prezența Procurorului Militar și a Gardei sub arme, condamnații au fost încunoștiințați că au dreptul de recurs la Curtea Militară de Casare și Justiție conform art. 310, 349-351 C.J.M.

Procuror militar
Lt. col. mag.
Eftimie Călin

Prim grefier,
T. Petrescu-Joițeanu

Capitolul IV

CAZUL AMIRALULUI BĂRBUNEANU PETRE

119. Scos abuziv din armată în luna septembrie 1940, viceamiralul Petre Bărbuneanu i-a solicitat, printr-un Memoriu, generalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român și președintele Consiliului de Miniștri, o audiență.

Domnule General,

Am onoarea a vă înainta alăturatul memoriu, care cuprinde succint activitatea subsemnatului pe timpul cât am deținut comanda Marinei, rugându-vă cu tot respectul și cu toată încrederea în dreptatea domniei voastre să binevoiți a lua în considerare că cele expuse sunt pornite din sinceritatea unui patriot militar și marinar bătrân, care în toată cariera lui nu a avut alt scop decât să muncească cinstit, să-și facă datoria cu abnegație, să fie un bun camarad, să nu fie influențat cu nimic din afară, să fie în strânsă legătură numai cu camarazii, cărora să le fie de exemplu prin purtarea sa demnă, fără slugărnicie și fără lingușiri. Comanda Marinei mi-a fost încredințată tocmai datorită acestor însușiri în mod spontan la 1 noiembrie 1937, după Legea deblocării, ca cel mai vechi ofițer în marină.

Cu mijloacele ce mi-au fost puse la dispoziție, am luptat și contribuit să aduc Marina la gradul de pregătire pentru a-și îndeplini misiunea apărării granițelor de apă, astfel că la declararea conflictului ea a fost gata și și-a făcut datoria.

Pentru alte lămuriri necuprinse în acest memoriu, care ar necesita o reabilitare a situației grave ce mi s-a creat prin Decretul-lege nr. 3094 din 9 septembrie a.c., respectuos rog pe domnul general Ion Antonescu, conducătorul Statului Român și Președintele Consiliului de Miniștri să-mi aprobe o audiență.¹³⁴

Viceamiral (r)

Petre Bărbuneanu

120. Memoriul viceamiralului Petre Bărbuneanu

Memoriu

Prin Decretul-Lege nr. 3094, publicat în „Monitorul Oficial” din 10 septembrie 1940, subsemnatul sunt învinuit de incapacitate, demoralizând prin fapta mea prestigiul oștirii

¹³⁴ Arhivele Naționale Istorice Centrale, fond P.C.M., Cabinetul Militar al Conducătorului Statului, Dosar nr. 93/1940, f. 155-156.

și elementarele comandamente ale răspunderii de ostaș, că prin lingușiri și metode incompatibile cu demnitatea de ostaș am ocupat Înaltul Comandament, încurajând apoi neseriozitatea și lipsa demnității ofițerești și că prin incapacitatea mea s-a ajuns la decăderea oștirii și la acte grave prin pierderea granițelor.

Aceste grave abateri n-ar putea să cadă în sarcina mea, care am deținut comanda Marinei de la 1 noiembrie 1937 și am condus-o cu cinste, energie și demnitate, imprimându-i disciplină, prestigiu, devotament și sacrificiu pentru țară.

La luarea comenzii în primire, prima mea atențiune am îndreptat-o în scopul de a pune materialul naval în deplină eficiență, care ajunsese la limita sa de rezistență și în majoritate nu putea să fie capabil de luptă. În acest scop, am cerut Ministerului să aloce fondurile necesare pentru repararea navelor și instalarea bateriilor de coastă cu întrebuintarea tunurilor grele de 152 mm, care trebuiau să fie modernizate. În ultimii ani ai comenzii mele, toate șantierele din țară au lucrat din plin și lucrează încă, astfel că și cele două contratorpiloare tip „R” vor intra în curând în serviciu.

În primăvara acestui an, Flotila de Dunăre, compusă din 6 monitoare și 4 vedete fluviale, complet modernizată și prevăzută cu armament nou cu bătaie lungă, a fost gata pentru orice operații și își îndeplinește în prezent cu autoritate și prestigiu afirmarea puterii sale pe apele fluviului.

Am întocmit apoi un program naval, care să corespundă nevoilor de apărare ale Țării pe apă și care să fie suportat cu ușurință de finanțele Statului pe o perioadă de mai mulți ani, pe care l-am supus Comitetului Marinei Regale, apoi Ministerului Aerului și Marinei și Marelui Stat Major, fiind aprobat de aceste autorități. O parte din acest program naval a și fost trecut de Minister în construcție la Șantierele Navale din Galați.

În acest timp, am dirijat instrucția în Marină, care s-a urmat de toate unitățile în perfecte condițiuni. Astăzi, Marina Regală este gata să-și îndeplinească orice misiune în cadrul compunerii ei.

Am primit și am menținut o disciplină în Marină care îi face onoare, cerând fiecăruia subaltern îndeplinirea datoriei și satisfăcând fiecăruia drepturile sale legale.

La luarea comenzii Marinei Regale, am dat Ordinul de Zi nr. 31 din 4 noiembrie 1937 (Anexa nr. 1), pe care l-am urmărit cu ardoare la îndeplinirea misiunii ce mi-a fost încredințată.

Nu știu care ar fi faptele prin care aș fi contribuit la demoralizarea și scăderea prestigiului Marinei când această armă, prin ordinele și autoritatea ce i-am imprimat, s-a comportat foarte bine la evacuarea Basarabiei, dând dovadă de multă inițiativă și s-a impus prin forța ei pe Dunăre și mare. Astfel, sub a sa protecție s-a putut evacua materialul din porturile dunărene iar prin barajele de mine efectuate și în furtună și astăzi și prin patrulările forțelor maritime ordonate și executate pe mare, dușmanul nu a adus nicio violare canalurilor de acces în Delta Dunării și pe coastele mării, iar flancurile armatelor au fost și sunt bine păzite.

În afară de Ordinul nr. 217 din 28 iunie 1940 (Anexa nr. 2), relativ la evacuările din porturile basarabene de pe Dunăre, am stat neclintit la postul meu de comandă și am dirijat operațiunile de evacuare, care au decurs sub protecția Flotei de Dunăre în ordine, cu mici incidente reprimite cu energie.

În această operație de evacuare, pe care am raportat-o Ministerului prin Darea de seamă din 8 iulie 1940, Marina nu a avut pierderi în material și oameni, decât un singur mort împușcat în operațiunile de la Reni.

În tot timpul acestei perioade de tensiune, am făcut diferite deplasări pe apă sau cu avionul și am dat dispozițiuni pe loc trupelor de marină din Deltă, de pe litoral și unităților de pe apă, îmbărbătându-le la rezistență în caz de atac din partea sovieticilor, care deveneau amenințătoare.

Chiar în noaptea de 3/4 iulie 1940, raportându-se de Divizia de Dunăre că situația în regiune este grea, a doua zi dimineața am plecat cu un avion la Galați, unde am aranjat cheștiunea evacuării a 12 000 basarabeni adunați pe șlepuri în mijlocul Dunării, care puteau să producă greutăți și neplăceri în tratativele cu sovietele.

Totodată, am dispozat pe loc ca Serviciul Hidraulic să instaleze imediat pontoane de acostare în porturile noastre de pe brațul Chilia și gradul de pregătire pentru a-și îndeplini misiunea de apărare a granițelor de apă, astfel că la declararea conflictului ea a fost gata și și-a făcut datoria.

Pentru alte lămuriri necuprinse în acest memoriu, care ar necesita o reabilitare a situației grave ce mi s-a creat prin Decretul-Lege nr. 3094 din 9 septembrie a.c., respectuos rog pe domnul general Ion Antonescu, conducătorul Statului Român și președintele Consiliului de Miniștri, să-mi aprobe o audiență.

Pentru a ne manifesta drepturile de navigație pe Dunărea maritimă și pe brațul Chilia, am dat ordin Navigației Fluviale Române să înceapă a doua zi cursele de pasageri cu un vapor, care să deservească localitățile Isaccea, Chilia Veche și Periprava. Toate aceste măsuri luate pe loc le-am raportat imediat Ministerului.

În fine, pentru afirmarea forței noastre de luptă pe brațul Chilia, pe care pătrunseră deja monitoare sovietice și pentru a menține dreptul nostru de stăpânire pe vechiul braț al Stari-Stambulului, am dat ordin ca o vedetă să patruleze săptămânal între Galați și Periprava și o șalupă armată între Sulina pe mare și brațul Stari – Stambul până la Periprava.

În ziua de 15 iulie a.c., cu Ordinul nr. 832 (Anexa nr. 3), am intensificat recunoașterile pe brațul Chilia, destinând în acest scop și un monitor.

În felul acesta am putut avea informații precise despre forțele navale sovietice și pentru ca să fiu cât mai bine informat cu situația lor și să mă conving personal de aplicarea măsurilor de pază pe frontiera fluvială, am obținut aprobarea Marelui Stat Major și a Domnului Ministru să mă deplasez cu monitorul, căruia îi venea rândul în patrulare. Cu Raportul nr. 84 din 30 iulie (Anexa nr. 4), am arătat Marelui Stat Major și Ministerului Aerului și Marinei situația adevărată constatată de mine, care a produs o ușurare față de intenția agresivă a sovietelor raportată prin buletinele informative zilnice.

Ar fi prea lung acest memoriu să înșir toate măsurile ce am luat și ordinele ce am dat unităților ca să respingă orice atac îndreptat contra teritoriului nostru, însă pot să afirm cu deplină cunoștință a pregătirii de luptă că **Marina a fost și este gata să-și facă datoria pentru țară în orice împrejurare și moralul ofițerilor și trupeii este la înălțimea situației.**

Educația ostășească și marinărească ce am primit-o timp de șase ani în Academia Navală și Marina Austriacă m-a călăuzit în toată cariera mea să fiu un demn militar, să nu-mi fac decât datoria, să nu mă abat de la calea legală, să nu încalc drepturile nimănui, să fiu un bun camarad și un drept comandant. Aceste însușiri ostășești căpătate într-o școală germană, undă disciplina, datoria și demnitatea erau punctele de reazem ale tânărului ofițer pentru cariera sa, n-au putut să-mi insufle abjecta lingușire, de care am avut oroare în toată viața mea și n-am putut să mă apropii niciodată de acei oameni care se înconjurau de lingușitori și am ținut departe de mine pe cei care se lingușeau.

Din contră, abținerea mea și rezerva mea față de oameni, pe care le am din fire, a făcut să fiu considerat de unii ca un om rece și retras. De aici rezultă și viața modestă ce am dus-o întotdeauna, ferit de vicii și de pasiuni.

Gradele în cariera mea le-am obținut numai prin munca mea și prin îndeplinirea datoriei. Dacă unii din șefii mei au găsit acțiunea mea prea voluntară, notându-mă în consecință, alții după ei m-au găsit apt și demn ca să-mi încredințeze comanda Marinei, pe care nu am pătat-o cu nimic și mă simt mândru că prin conducerea și îndrumarea ce i-am dat, Marina și-a îndeplinit misiunea cu deplin avânt, afirmându-și cu tărie forța ei pe Dunăre, unde dușmanul are ațintită privirea de cucerire.

Am părăsit Marina cu un corp ofițeresc disciplinat, bine instruit, bine îndrumat și pregătit ca să-și sacrifice oricând viața pentru patrie.¹³⁵

Anexa nr. 1

Ordin de zi nr. 31

Astăzi, 4 noiembrie 1937

Luând comanda Marinei Regale pe ziua de 2 noiembrie, gândul meu se îndreaptă către voi, ofițeri, maiștri, subofițeri și marinari, pentru a vă spune că și acum ca și întotdeauna, de când am îmbrăcat haina de sublocotenent de marină, inima mea a bătut pentru voi și în mijlocul vostru am găsit dragostea care m-a îndemnat la muncă fără preget pentru a fi de folos Marinei, căreia m-am dedicat încă din primii ani ai adolescenței mele.

Dacă munca mea a folosit instituției, sunt hotărât ca și de acum înainte, cu toată energia, oricare ar fi piedicile ce mi-ar sta în cale, să duc la bun sfârșit munca aceasta pentru a săvârși opera ce mi-a fost încredințată de Majestatea Sa Regele și de Domnul Ministru al Aerului și Marinei.

Ca să se îndeplinească cu folos această sarcină, am neapărată nevoie de concursul vostru și acest concurs sunt convins că-l voi găsi neprecupețit în curățenia și dragostea voastră, care nu trebuie să fie altfel decât cu înțelegere, cu voie bună și fără șovăire.

Dacă răbdarea este una din virtuțile care ajută pe om să înfăptuiască lucruri mari, apoi această răbdare fără persistență în muncă cinstită și dezinteresată nu consolidează rezultatele obținute.

Dacă muncesc pentru instituție și deci pentru voi și sunt hotărât să muncesc până la capăt, fiecare șef în același condiții este obligat să ceară de la subalternii săi aceeași îndatorire.

Fiecare din voi să vadă în camaradul său un tovarăș de luptă și un prieten pe care cu nimic nu trebuie să-l jignească. Doresc ca fiecare să-și amintească că a jurat să respecte legile și îndatoririle militare și că printre acestea se găsește și îndatorirea de a nu încălca drepturile camarazilor.

Bazat pe aceste imperative regulamentare, care au drept scop de a menține o strânsă unire și camaraderie între rândurile voastre, printre care nu trebuie să pătrundă indisci-

¹³⁵ *Ibidem*, f. 157-162.

plina și învrăjbirea, cer de la toți șefii ca să nu ia în seamă nicio cerere pe cale lăaturalnică, ci numai pe acelea care au o cale legală, adică a gradelor inferioare la raport și a maiștrilor și ofițerilor în scris.

Orice cerere de asemenea natură va fi satisfăcută, dacă este legală și nu încalcă drepturile altui camarad.

Orice șef, care a primit o cerere sau intervenție alta decât legală și ierarhică nu o va soluționa și va lua măsuri represive contra celui pentru care se face intervenție, făcând imediat și mențiunea despre aceasta în memoriul ofițerului sau maistrului.

În ultimul timp, Marina fiind dotată cu materiale noi și va fi încă în viitor, toți șefii au datoria de a îndruma pe subaltern și a le da directive ca să cunoască și să mânuiască bine acest material, să-l întrețină în perfecte condiții spre a fi folositor la timpul său pentru care a fost procurat cu mari sacrificii impuse locuitorilor țării.

Sunt convins că toate aceste îndatoriri precum cele prescrise de legile și regulamentele lor, vor forma crezul tuturor marinarilor, a căror pricepere, muncă și purtare vor contribui neîncetat la menținerea totdeauna sus a prestigiului Marinei Regale.¹³⁶

Comandant și Director General al Marinei Regale
Contraamiral

(s/s) Bărbuneanu Petre

p. Conformitate
Șeful Biroului Adjutanturii
Aspirant

(s/s) Radu Tudor

Anexa nr. 2

Strict Secret

Nr. 217 din 28 iunie 1940

Comandamentul Diviziei de Mare
Comandamentul Diviziei de Dunăre

Anexe: Copie după Ordinul nr. 6114 strict secret al M.A.M. și nr. 5688/C al M.St.M.

Avem onoare a vă trimite în copie ordinele de la anexe pentru strictă executare în ceea ce vă revine.

Vor rămâne garnizoane locale la Chilia Nouă și Vâlcov până la noi ordine.

Marina Regală va concura la aceste evacuări cu navele rechiziționate.

Comandamentul Diviziei de Dunăre va asigura poliția și va asigura evacuările conform ordinelor anexe în copie, în care scop monitoarele se vor deplasa după cum urmează:

- „Lahovary” – la Vâlcov
- „Kogălniceanu” – la Chilia

¹³⁶ *Ibidem*, f. 163-164.

- „Catargiu”- la Ismail.
- „Ardeal” - la Reni.
- Batalionul 15 Infanterie Marină la Periprava, cu o companie la Vâlcov.
- Batalionul 20 Infanterie de la Jibrieni la Chilia Veche, cu o companie la Chilia

Nouă.

- Compania 1 Observare va ocupa sectorul Chilia - Isaccea, cu P.C. la Tulcea.
- Secția 1 Șalupe Patrulare de la Vâlcov la Tulcea, la dispoziția Detașamentului Maritim nr. 1 Sulina.
- Batalionul Infanterie Marină Reni, la Depozitele Fluviale Galați.

Mișcarea acestor unități se va face în ritmul indicat în ordinul alăturat al M.St.M., astfel ca la 1 iulie, ora 12.00, toate unitățile menționate să se găsească în noul dispozitiv.

Veți înainta mâine, 29.06. prin curierii ce aduc acest ordin, copii de pe ordinele date unităților.¹³⁷

Comandantul Marinei Regale

Viceamiral (s/s)

Petre Bărbuneanu

Anexa nr. 3

Nr. 832 din 15 iulie 1940

Comandantul Marinei Regale
căt-re
Comandamentul Diviziei de Dunăre

Avem onoarea a vă face cunoscut, că am dispus ca vedeta nr. 3 să fie pusă la dispoziția Flotei de Monitoare.

Pe viitor, patrulările pe brațul Chilia se vor face de către dumneavoastră, după programul următor:

1. Câte o patrulare săptămânală, pe brațul Stari - Stambul până la mare, cu câte o vedetă.

2. În scopul de a se identifica cât mai precis navele sovietice intrate pe Dunăre și a cunoaște caracteristicile, grupările și deplasările lor, de care să se folosească comandanții în cazuri speciale, un monitor va face o dată pe săptămână o patrulare până la Periprava. Primul va pleca imediat.

La trecerea monitorului prin fața navelor sovietice, se vor aplica măsurile regulamentare de salut cu oamenii la front și echipajele vor fi în ținuta de serviciu.

Prin măsuri corecte de disciplină, uniformitate și ținută, navele noastre se vor impune observatorilor sovietici.

În timpul marșului și staționării în porturile noastre Isaccea, Chilia Veche și Periprava, se vor aplica măsurile de siguranță necesare, pentru a răspunde la orice tentativă de atac.

¹³⁷ *Ibidem*, f. 165.

Monitorul în recunoaștere va lua informații și de la Detașamentele de pază, înaintând imediat la C.M.R. raport asupra celor constatate.

Am intervenit la O.N.T. pentru a ne pune la dispoziție un operator care, când va sosi la Galați, va fi utilizat pentru fotografierea discretă a navelor sovietice, îmbarcându-se pe monitorul al cărui rând va fi de plecare în patrulare.¹³⁸

Comandantul Marinei Regale

Viceamiral

s/s Petre Bărbuneanu

Șef de Stat Major

Contraamiral

s/s Koslinski

Anexa nr. 4

Nr. 84 din 30 iulie 1940

Comandamentul Marinei Regale
către
Ministerul Aerului și Marinei
Cabinet
și
Marele Stat Major

În urma ocupării Basarabiei de trupele sovietice când Marina și-a făcut datoria în deplină ordine, disciplină și autoritate, am avut în vedere în primul rând ca drepturile noastre pe Dunărea Maritimă, pe brațul Chilia și Stari-Stambul până la Mare, care formează granița de despărțire spre Rusia Sovietică, să nu fie cu nimic atinse și încălcate. În acest scop, navele noastre au circulat pe Dunăre neîncetat și o vedetă se găsea detașată la Tulcea, iar după apariția navelor sovietice pe brațul Chilia am avut în vedere ca forța noastră fluvială să-și afirme prezența ei în aceste ape și să se impună prin forță atunci când drepturile noastre riverane ar fi încălcate.

Pentru realizarea celor arătate mai sus, am dat Ordinul nr. 832 din 15 iulie, anexat în copie, în care precizăm modul de patrulare pe brațul Chilia până la mare și în același timp am ordonat și Diviziei de Mare să trimită o șalupă săptămânal în patrulare de la Sulina pe gura Stari-Stambul până la Periprava.

Pentru a fi mai bine informat cu situația forțelor sovietice de pe Dunăre și a-mi da seama personal de acțiunea acestor forțe și de aplicarea măsurilor de pază pe frontieră spre Rusia, am cerut aprobarea dumneavoastră să mă deplasez cu monitorul, căruia îi venea rândul în patrulare.

Astfel, în ziua de 26 iulie, la ora 04.00 m-am îmbarcat pe monitorul „Kogălniceanu” la Galați, când mi-au cerut aprobarea să se îmbarce colonelul Crețulescu de la Marele Stat Major și maiorul Almăjanu de la Armata a IV-a.

Călătoria a decurs în mod normal și voi semnala mai la vale toate observațiile făcute atât pe malul sovietic cât și pe malul românesc.

¹³⁸ *Ibidem*, f. 166.

La gura Prutului, ambele poduri sfărâmate și căzute în apă împiedică complet navigația pe Prut, atât de necesară pentru economia țării, deoarece transporturile pe acest râu descongեսtionau C.F.R. și costul ar fi fost mult mai redus pe apă.

Dacă transporturile își urmau cursul lor normal imediat după ocuparea Basarabiei, ar fi putut să se evite dificultățile viitoare, care desigur că vor apare prin ocuparea sovietelor, trebuind a se stabili măsuri de navigație și control, la care sovietele vor pune greutate.

Pe malurile de la Girgiulești la Reni nu s-a observat nicio mișcare de trupe și nu se văd baterii instalate. La marginea de Vest a orașului, câțiva cai și căruțe la umbra salcâmlor și prin grădina de deasupra debarcaderului, unde nu este niciun ponton de acostare, mai mulți civili cu barcaze, probabil. La malul Dunării o santinelă. Mai la vale, în dreptul silozului, la care nu se mai lucrează, se găseau acostate o navă tip canonieră cu 2 tunuri suprapuse și un monitor de aproximativ 250 tone cu 2 tunuri binate și scurte de circa 100 mm calibru și cu 2 turele cu câte un tun de 37 mm.

Tot aici se mai găseau un remorcher și un mic șlep. În turnul silozului se afla un observator cu lunetă. La ora 05.00, când am trecut, marinarii vaselor făceau exerciții de gimnastică pe mal.

În gară, firma românească a fost înlocuită cu una rusească, pe când cazarma Batalionului de Marină își păstrează denumirea de Cazarma „Petru Rareș” în românește.

De la Reni și până la Ismail, tot malul până la dealurile care limitează lunca Dunării este complet inundat, câteva case aflate pe mal sunt părăsite din cauza inundațiilor și nu se observă nicio mișcare. La Ceatal, în fața Isacei, pe un dâmb mai ridicat o patrulă compusă din doi soldați și un marinar reprezenta singura pază până la intrarea pe brațul Chilia. Apele fiind mari, am putut observa până la biserica Teraponte și până la marginea dealurilor și pe toată această întindere de apă nicio mișcare de bărci, nicio aglomerare de ambarcațiuni, care ar putea indica vreo operațiune de trecere pe la Isaccea.

Aceeași neactivitate se continuă de la Ceatal și până la gârla Repedeș din cauza inundațiilor. La gârla Repedeș însă, mai mulți pescari reparau gardurile din baltă pentru oprirea peștelui de a trece în Dunăre. Tot aici este și un post de grăniceri sovietici.

În partea de Vest a Ismailului se află instalate o baterie grea și una ușoară, ambele camuflate, iar în turlele bisericii de la mănăstire se află observatoare cu lunete. În port se aflau patru vedete mici, patru vedete mari, două din ele cu nr. 17 și 20, un șlep, două pletine, probabil cu muniții și un șlep-cazarmă sau atelier.

În port nicio activitate. Pe brațul Cășlița, care este sovietic am observat 3 monitoare și o vedetă, care făceau tragere redusă în lacul Catalpug.

Pe Dunăre, până la începutul ostroavelor, se observă activitate la grădinărit, strângerea recoltei și pescuit.

La trecerea monitorului prin fața vaselor sovietice de la Ismail, cât și la întâlnirea unei șalupe cu ofițeri la km 60, marinarii s-au așezat la front și ofițerii sovietici au salutat, de data aceasta cu mai multă rezezițiune, față de întâia apariție a monitorului „Lahovary” prin fața sovieticilor, când răspunsul la salutul monitorului s-a făcut cu încetineală.

Până la Chilia Nouă, toate ostroavele sunt complet inundate, toate grădinile stricate și nu este nicio activitate.

În port la Chilia se află multe dube pescărești și nu se observă nicio mișcare în port. În turnul silozului, la care nu se mai lucrează, se află un post de observație. În oraș nu se observă trupe și nu sunt instalate baterii.

La Est de oraș, pe o câmpie întinsă și pe o suprafață de circa 1 km² se află o tabără, în care sunt instalate peste 200 corturi, tunuri, tancuri, camioane și foarte mulți cai.

Toate aceste trupe mecanizate, motorizate și de cavalerie poate să treacă de tăria unei brigăzi și sunt aranjate în linii regulate, însă fără niciun dispozitiv de luptă sau de apărare prin surprindere. Faptul că animalele se găseau expuse soarelui, fără niciun adăpost, ar părea că aceste trupe s-ar afla în tabără numai provizoriu și că ar trebui să plece, mai cu seamă că o operație de trecere peste Dunăre cu cavalerie, tancuri și camioane nu are rost în această regiune, când sovieticii nu au mijloace de transport (remorchere, șleपुरi, bacuri sau pontoane) și în port nu se află alt material decât 100 lotci.

La vale de Chilia și până la începutul ostroavelor, pe malul neinundat se observă activitate pe câmp, în grădini și la pescuit, iar două patrulare de grăniceri își făceau datoria de patrulare.

De remarcat este faptul că altădată, când monitoarele noastre treceau pe Dunăre, locuitorii de pe mal și chiar copiii își manifestau bucuria prin salutul ridicării mâinii și strigând sănătate; de data aceasta însă rezervă absolută, chiar la provocările noastre.

La Vâlcov se găseau 9 șalupe mari, tip vedetă, armate cu mitraliere și în hotelul făcut de C.F.R. se găsesc instalați marinari.

Am continuat recunoașterea cu monitorul până la mare pe brațul Stari-Stambul și am observat întinsă activitate de pescuit în apele sovietice și un post de grăniceri la fostul pichet românesc, în apropiere de gura canalului.

În ce privește malul românesc de la Reni și până la mare, acesta este complet inundat la marginea dealurilor, care limitează lunca Dunării și împădurit adânc cu sălcii, afară de punctul Isaccea, Tulcea, Chilia Veche și o mică porțiune la Periprava, în care puncte se poate debarca. Pe toată această întindere de apă nu se observă însă nicio activitate de pescuit, față de cea ce se petrece în apele sovietice ale fluviului.

La Periprava, am inspectat Postul de observare și Plutonul de Infanterie de Marină. Șeful postului își cunoaște bine îndatoririle și este un marinar decis și hotărât. Comandantul Plutonului de Infanterie de Marină, un locotenent de rezervă împrumutase de la pescarii din sat 20 lotci, din care 10 le avea în rezervă pentru caz de retragere și cu 10 făcea patrulări. I-am dat ordin să elibereze imediat lotcile și să păstreze numai strictul necesar pentru patrulări. Tot în sat se mai află și un post de grăniceri și unul de jandarmi, cu misiuni de a patrula pe frontieră. Am dat ordin șefului de post de jandarmi să patruleze în interior iar nu pe frontieră, această misiune fiind îndeplinită de grăniceri, cu toate că șeful de post mi-a raportat că așa are ordin de la comandantul său. Este cazul să se intervină la Corpul Jandarmilor pentru a se modifica instrucțiunile date posturilor de jandarmi de la frontieră.

Constatând că pe tot parcursul drumului nu am văzut nicio barcă de pescari pe Dunăre și nicio barcă de patrulare, am întrebat pe ofițerul de grăniceri de ce nu se patrulează pe Dunăre și de ce nu se pescuiește și acesta mi-a răspuns că ordinul superior este ca bărcile să patruleze în interior spre a nu fi văzute de sovietici iar pescuitul este permis numai în bălți și pe Dunăre; nu este permis pentru că pescarii ar trece dincolo la sovietici.

Având în vedere că pe malul sovietic se petrec lucrurile tocmai contrar și pentru a ne afirma mai bine drepturile noastre în apele noastre și ca pescuitul să se facă și de pescarii noștri cum se face și de sovietici, am dat ordin ofițerului să patruleze cu bărcile pe Dunăre

și să se lase pescarii la pescuit și pe canalul navigabil, bine înțeles sub un control mai sever cu concursul agentului de pescărie. Este necesar însă ca această măsură să se generalizeze prin Corpul Grănicerilor.

De asemenea, am dat ordin peste tot ca posturile de observare de marină și de grăniceri să fie vizibile și cât mai înalte, de unde să poată desprinde mai bine mișcările pe Dunăre.

La Cherhanaua din Periprava am constatat că plata peștelui depus de pescari se face după ce peștele a fost vândut pe piața Galațiului sau la București, unde se stabilește prețul de vânzare. Ar fi de dorit ca P.A.R.I.D.-ul să aranjeze de așa natură plata, ca să nu se producă nemulțumiri tocmai la graniță, unde noi trebuie să arătăm, prin măsurile noastre drepte, mulțumiri printre pescari și să le infiltrăm multă atracție pentru meseria lor.

În timpul staționării la Periprava a intrat pe brațul Chilia venind din mare un remorcher cu zbuturi nearmat de tipul vasului „Demetriade”.

La Chilia Veche, am inspectat Batalionul 15 Infanterie de Marină, dându-i instrucțiuni asupra dispozitivului și modului de acțiune. Am dispus în același timp ca cele două companii ale acestui batalion aflate în dispozitiv pe brațul Sf. Gheorghe la Mahmudia să fie readuse pe poziție la Chilia și Periprava, scăderea apelor permițând instalarea lor. Transportul lor se va face neobservat, cu N.F.R., în grupuri de 30-40 oameni.

La ora 18.00 am plecat din Chilia Veche și pe întuneric pe la ora 22.00 am trecut prin fața Ismailului, fără niciun incident.

Vasele sovietice erau bine luminate. Noaptea am rămas la Tulcea și a doua zi, 27 iulie am inspectat Compania I Observare și Batalionul 17 Infanterie Marină, care se află în dispozitiv la est de Tulcea, pe o întindere de 10 km.

Am găsit necesar ca să fie întărită Compania I Observare cu trei plutoane din Compania de la Calafat, deoarece întinderea este prea mare de la Isaccea până la Gura Stari-Stambul.

De asemenea, am găsit necesar să se aple la Tulcea un remorcher și un șlep pentru aprovizionarea unităților din Deltă. Unul din șlepurile aviației de la Tulcea ar putea îndeplini această însărcinare.

La ora 11.00 am plecat din Tulcea spre Galați și la trecerea prin fața Renilor am observat că aici nu se mai afla decât un monitor, celelalte unități deplasându-se probabil la Ismail.

Pentru o recunoaștere mai îndepărtată în interior, am luat măsuri ca un hidroavion să facă un zbor de la Sulina la Galați de-a lungul canalului navigabil și aceste recunoașteri se vor continua la 2 sau 3 zile.

Din toate cele văzute și semnalate mai sus, voi arăta pe scurt greutățile ce ar întâmpina sovietele ca să întreprindă operațiuni în Deltă, în Nordul Dobrogei sau spre Galați.

1. O operațiune de mică importanță ar putea să se facă la Periprava cu trupe de infanterie debarcate cu bărci și susținute de șalupe cu foc de mitraliere.

Aceste mic detașament nu ar putea însă să se aventureze spre Sulina sub focul tunului monitorului de pe brațul Sulina, care eventual ar putea să cadă în spatele trupelor debarcate, adică bara de la Stari-Stambul ar putea fi dragată până la 2,5 metri adâncime de una din drăgile Dunării Maritime.

2. La Chilia, forțele care se găsesc acum în tabără ar putea fi capturate de tot materialul lor cu o companie și un monitor luate prin surprindere. Aceste forțe, așa cum sunt

compuse din cavalerie și unități monitorizate, nu pot întreprinde nicio acțiune de trecere la Chilia Veche și cu atât mai greu spre Tulcea, deoarece sovietele nu dispun în toată regiunea Dunării de material de transport, remorchere, șleपुरi, pontoane, bacuri etc., iar cu cele câteva sute de lotci, pe care le-ar putea să le adune într-un timp oarecare, nu s-ar putea transporta asemenea material. Dacă însă s-ar observa cu timpul îngrămădire de vase de transport și material de pod, atunci desigur că vigilența noastră ne va determina să concentrăm poate forța noastră fluvială chiar la Tulcea, pentru a acționa repede și cu succes contra monitoarelor sovietice care ar fi însărcinate să susțină transporturile lor.

3. La Ismail nu s-au observat trupe și niciun fel de material de trecere, afară de monitoarele semnalate și vasele auxiliare afectate acestor nave pentru propriile lor nevoi.

Cele 5 monitoare sovietice au însă o putere combativă mult inferioară monitoarelor noastre și nu le cred în stare să întreprindă vreo acțiune cu rezultate dezastruoase pentru ele. Cele două baterii descoperite și camuflate ar putea fi ușor aduse la tăcere de tirul monitoarelor noastre de la distanță în afara bățăilor. De la Ismail la Tulcea, o operațiune de debarcare nu ar fi posibilă decât cu material numeros de transport susținut de monitoarele sovietice, care operațiune s-ar găsi în grea situație prin intervenția flotei noastre de Dunăre, chiar sub acțiunea aviației adverse.

4. O trecere la Isaccea trebuie pregătită devreme. După cum am arătat mai sus, sovietele nu au pe Dunăre și nici prin vecinătățile Ceatalului niciun fel de material pentru construcția podului care, în împrejurările hidrografice de acum, ar trebui să fie întins de la Mănăstirea Teraponte până la Isaccea, pe o lungime de câțiva kilometri. O asemenea operație vizibilă și de lungă durată nu se poate realiza sub vigilența activă a trupelor noastre de pe înălțimile de la Isaccea și sub controlul forțelor noastre de Dunăre.

În acest scop am hotărât chiar ca forța noastră fluvială în masă, compusă din 4 monitoare și 3 vedete, să facă un marș până la Chilia, pentru a ne impune și a ne afirma puterea noastră fluvială de care sovietele vor trebui să țină seama în acțiunile lor dincoace de linia de despărțire a apelor fluviale.

De la Reni nu s-ar putea întreprinde o operațiune asupra Galațiului decât cu transporturi de trupe pe Dunăre. O asemenea operațiune, fără mijloace de transport și fără a fi camuflată, portul Reni nu prezintă niciun loc de camuflare, nu este posibilă.

Ar rămâne numai o operațiune de surprindere cu monitoarele, pe care să se imbarce cel mult 300 oameni infanteriști însă fără material de însoțire, pentru că n-ar fi loc de imbarcare, însă sub protecția aviației. Însă o trupă imbarcată la bordul monitoarelor ar jena mult tragerile de artilerie și o asemenea încercare ar fi ridicolă în asemenea condiții și sub focul navelor noastre.

Concluzii

Din toate expunerile de mai sus rezultate din constatările făcute în timpul recunoașterii din zilele de 26 și 27 iulie cu monitorul „Kogălniceanu” s-ar extrage următoarele concluzii:

1. De la Galați și până la mare, ambele maluri ale Dunării pe mari întinderi sunt inundate și din această cauză instalarea observatoarelor nu este posibilă decât la intervale foarte mari și numai acolo unde permite terenul.

2. În aceste condiții, operațiuni de trecere n-ar fi posibile decât la Periprava, Chilia Veche, Tulcea, Isaccea sau Galați.

3. Pentru operațiuni de trecere în aceste puncte, sovietele nu dispun de niciun material de transport sau de pod și, în consecință, asemenea operațiuni nu se pot face.

4. Sovietele dispun pe Dunăre de 5 monitoare mult inferioare în armament ca monitoarele noastre, de 8 vedete mici și mari, de 9 șalupe de poliție și câteva vase auxiliare ale flotilei de monitoare. Cu această forță fluvială inferioară de a noastră, sovietele nu pot să se angajeze să susțină un transport de trupe pe Dunăre.

5. O supraveghere vigilentă pe Dunăre și la gurile Dunării se impune pentru a ține evidența vaselor și oricărui material intrat pe Dunăre, din care apoi se poate deduce intenția sovietelor.

6. Trebuie să menținem vie în mintea sovieticilor manifestarea noastră de forță pe fluviu până la mare, prin patrularea monitoarelor și vedetelor în mod izolat și în masă și prin afirmarea drepturilor noastre de transport și pescuit sub protecția forței noastre fluviale.¹³⁹

Comandantul Marinei Regale

Viceamiral

(s/s) Petre Bărbuneanu

121. Notă Rezumativă

Memoriul

Domnului viceamiral Petre Bărbuneanu

1. Prin Decretul-Lege nr. 3094 din 10.09. 1940 este îndepărtat din armată pentru motivele arătate în decret.

2. A deținut comanda Marinei Regale Române de la 1.11.1937.

3. La luarea comenzii Marinei, materialul naval era la limita de rezistență.

A luat măsuri realizând următoarele:

a. Obținerea de fonduri pentru repararea navelor și instalarea bateriilor de coastă, întrebuintându-se tunurile grele de 152 mm.

b. Intensificarea lucrului în toate șantierele din țară, astfel că cele două contratorpiloare tip R vor intra în curând în serviciu iar Flotila de Dunăre, compusă din 6 monitoare și 4 vedete fluviale, complet modernizate și prevăzute cu armament nou cu bătaie lungă a fost, din primăvara acestui an, gata pentru orice operații.

c. Întocmirea unui program naval aprobat de M.A.M. și M.St.M. O parte din acest program naval este în curs de executare la Șantierele Navale din Galați.

4. În timpul acțiunii din Basarabia, Marina Regală Română a îndeplinit următoarele misiuni:

– protecția retragerii materialului din porturile dunărene;

– interzicerea accesului dușmanului în Delta Dunării și pe coasta Mării Negre, prin efectuări de baraje de mine și patrulări.

¹³⁹ *Ibidem*, f. 167-177.

Comandantul Marinei a făcut diferite deplasări pe apă sau cu avionul, dând dispozițiuni pe loc trupelor de marină.

Marina Regală Română în operațiunile din Sudul Basarabiei nu au avut pierderi materiale iar oamenii numai unul ucis la Reni.

5. Raportează că educația ostășească și marinărească primită l-a călăuzit în toată cariera pentru ca să fie un demn militar care și-a făcut numai datoria, fără a se abate de la calea legală.

Roagă ca domnul general Ion Antonescu, Conducătorul Statului să-i aprobe audiența.

Pe această Notă rezumativă, generalul Ion Antonescu a pus următoarea rezoluție:

*„Nu aprob. Nu era indicat prin trecutul său să ajungă unde a ajuns. A fost împus la conducere și înaintat de sferele odioase ale Doamnei Lupescu. Marina nu l-a recunoscut ca demn de situația pe care a avut-o. Cererea de audiență este o îndrăzneală.”*¹⁴⁰

Și astfel, viceamiralul Petre Bărbuneanu a trebuit să mai aștepte încă cinci ani până la reabilitarea și recunoașterea activității sale, prin avansarea la gradul de amiral.¹⁴¹

¹⁴⁰ *Ibidem*, f. 154-155.

¹⁴¹ „Nelinști metafizice”, Anul II, ianuarie-februarie 2007, p. 149-156 și martie 2007, p. 121-128.

Capitolul V

CAZUL COMANDORULUI COPACIU CONSTANTIN

122. Sentința nr. 1283 din 30 noiembrie 1949

Dosar nr. 1954/949
Republica Populară Română
Tribunalul Militar București
Secția a II-a

Sentința nr. 1283

Astăzi 30 noiembrie 1949,
Tribunalul Militar București, Secția a II-a compus conform art. 19-22 C.J.M. din
tov.:

Președinte: lt.-col. magistrat Pomârleanu Dumitru
Lt.-col. Băduț Ștefan
Lt. col. Crăciun Constantin
Maior magistrat Ilana Doru
Maior Angheliu Grigore
Procuror militar lt. col. magistrat Mihăilescu Pascal
Grefier de ședință Anastasiu Gheorghe

s-a întrunit în ședința publică, cu respectarea dispozițiilor prevăzute în art. 19-22 C.J.M. și având toți prestat jurământul conform legii, în scopul de a judeca pe:

Locotenent-comandor de marină Copaciu Constantin de ani 39, fiul lui Nicolaie și Elena, născut în Ploiești, județul Prahova, de profesie ofițer activ, căsătorit, fără copii, domiciliat în București, strada Vlad Județul 15;

Gheorghiu Cleante Ion, de ani 39, fiul lui Cleante și Ana, născut Galați Covurlui, de profesie funcționar superior, domiciliat în București, strada 13 Decembrie nr. 42, necăsătorit, ambii inculpați declarând că nu au mai fost condamnați; trimiși în judecată, primul pentru crimă de înaltă trădare c.f. art. 190 C.P., iar secundul pentru crimă de înaltă trădare c.f. art. 191 C.P.

Ambii inculpați s-au prezentat în instanță în stare de arest, asistați din oficiu de avocatul Manolescu Mihai din București.

Președintele, conformându-se disp. art. 265 C.J.M., a stabilit identitatea numiților inculpați, așa cum s-a trecut mai sus.

S-a făcut apoi apelul martorilor cauzei, de către grefier, după cum urmează:

Martorii apărării: Ecaterina Madgearu, propusă de inculpatul Gheorghiu și martorul Jipescu Octavian, propus de inculpatul Copaciu, care au lipsit, ceilalți martori fiind audiați la termenul anterior. Apărarea pentru ambii inculpați declară că renunță la martorii absenți și cere judecarea cauzei. Tov. procuror nu se opune, cere să se ia act de aceasta.

Tribunalul

Văzând lipsa martorilor și declarațiilor părților

Dispune

Ia act de declarația apărării și continuă dezbaterile.

Data și citită în ședința publică de azi 30 noiembrie 1949.

S-a citit de grefier actul de acuzare și piesele dosarului, președintele încunostiințând pe inculpați despre faptele ce li se impută, procedându-se la luarea interogatoriilor acestora cu respectarea dispoziției nr. 269 C.J.M., arătându-li-se dovezile și cerându-le să spună tot ce este util apărării lor, interogatorii care s-au anexat dosarului.

S-a dat cuvântul tov. procuror militar, care a susținut vinovăția ambilor inculpați pentru faptele imputate lor și suficient dovedite în speță, cerând condamnarea ambilor.

Apărarea prin avocat Manolescu Mihai, din oficiu, a susținut că inculpatul Copaciu a dat harta în 1946 lui Gheorghiu, Biroului de Informații american și englez ca aliați, asemenea și a doua hartă, afară de schiță care numai singură nu ar întruni elementul crimei de înaltă trădare, iar banii ce i-a primit de la Gheorghiu Cleante erau împrumutați, cerând achitarea pentru inculpatul Gheorghiu, susține că acesta a primit hărțile de la Copaciu spre a le publica în Elveția, lipsind intenția de a trăda interesul statului nostru și cere achitarea.

După ce apărarea a avut ultimul cuvânt, președintele a întrebat pe inculpați dacă mai au ceva de adăugat în apărarea lor și, după răspunsul lor negativ, a declarat dezbaterile închise, iar Tribunalul, având nevoie de a studia actele dosarului și delibera în cauză, a amânat pronunțarea la 1 decembrie 1949.

Ședința de la 1 decembrie 1949

Tribunalul fiind retras în Camera de Consiliu conform art. 290 C.M.J., a deliberat asupra culpabilității și aplicațiunii pedepselor, opiniunea judecătorilor fiind luată conf. art. 291-295 C.J.M. la aplicațiunea pedepselor s-a avut în vedere dispozițiunile din cartea IV, titlul I C.J.M. și în urma acestei dezbateri, a pronunțat următoarea sentință:

Tribunalul

Deliberând în conformitate cu art. 291-295 C.J.M.

Asupra acțiunii penale nr. 1299 din 11 octombrie 1949 deschisă contra locotenent-comandor Copaciu Constantin și Gheorghiu Cleante Ion, funcționar superior, pentru faptele arătate mai sus.

Având în vedere concluziunile orale ale procurorului militar, precum și susținerile inculpaților făcute personal și prin apărător în fața instanței în ședință publică.

Că, din instrucția orală urmată în cauză în ședința publică și din actele dosarului, ce au fost puse în discuția părților în ședința publică conf. art. 131 procedură penală, se constată următoarele:

În fapt,

Între ambii inculpați există legături de strânsă prietenie, încă din anul 1930, când erau la Școala Militară Navală, astfel că după 6 martie 1946, din discuțiile ce au avut loc între ei, referitor la regimul nou democrat, s-au putut verifica de așa manieră că s-au și hotărât imediat să lucreze pe linie informativă, contra regimului nostru de democrație populară și în favoarea serviciilor de informații anglo-americane.

Pentru ca acțiunea lor să fie cât mai conspirativă, au decis amândoi să nu facă recrutări de oameni și să se folosească de cunoștințele și prietenii lor, obținând astfel informații tehnice de la ofițerii de marină și alții, pe care îi provoca la discuții cu caracter militar tehnic, fără ca aceștia să cunoască scopul urmărit de ei.

Inculpatul Copaciu, ca ofițer activ și competent în materie de marină, obține informații asupra stării și calității unor vase și ambarcațiuni, făcând apoi schițe și desene referitoare la barajul de mine Sud-Sulina-Sf. Gheorghe, cu precizarea capetelor de baraje și trasează pe hartă toate acestea pe harta „Delta of the Danube”, iar pe harta „Caliacra to Odessa” trasează barajul de mine Sulina Nord-Constanța-Cap Midia, cu arătarea pasajelor și a drumurilor de trecere, pe care le predă toate lui Gheorghiu Cleante Ion, care la rândul-i le predă mai departe comandorului R. Marston din Serviciul de Informații englez și lui Robinson.

Tot Copaciu a cules informații asupra navelor „Delfinul”, „Mărăștii”, canonierelor „Ghiculescu” și „Stihi”, a torpiloarelor „Sborul” și „Smeul” și vedetelor de tip „Power”, precum și asupra stației de demagnetizare a cecelor, asupra unor exerciții militare sovietice cu vase amfibii la Tighina, asupra unor remorchere de la Brăila, asupra unor vase sovietice de pe Dunăre, despre dragajul din Marea Neagră de către vasele sovietice și a altor date referitoare la Marina noastră, pe care numitul de asemenea le dă, contra bani și alimente, lui Gheorghiu Cleante Ion, care la rândul-i le înmânează lui Charles Robinson, din Serviciul Secret de Informații al anglo-americanilor.

Inculpatul Gheorghiu Cleante Ion a primit informațiile culese, completate și schițele efectuate de Copaciu, de la acesta în ascuns, și, în plus, el personal a luat informațiile de la Max Aușnit, a cărui activitate trădătoare este bine cunoscută și al cărui secretar a fost, asupra producției uzinelor Reșița, Titan Nadlag-Călan și Astra Vagoane, predându-le apoi toate acestea Serviciului de Informații anglo-american, prin oamenii acestora R. Marston, Charles Robinson și Burton Berry, contra bani și alimente, din care a dat și lui Copaciu, drept plată pentru informațiile ce i le dăduse.

Faptele numiților sunt perfect dovedite în cauză cu recunoașterile lor și precizările ce le fac la cercetările preliminare, în parte cu recunoașterile de la interogator și care se coroborează perfect cu schițele incriminate aflate la dosar și constatările din procesul verbal dresat de organele Securității la 9 iulie 1949.

Că, de altfel inculpații în apărarea lor, deși au propus și audiat martorii Grecescu Emil, Botoșoneanu Bernard, Alexandrescu Mihai și Botez Călin, totuși depozițiile acestora se constată că nu sunt concludente, deoarece nu sunt martori de fapt și se mulțumesc a da certificate de bună purtare inculpaților.

De altfel, chiar martorul apărării Alexandrescu, în depoziția sa precizează că punctele de baraje și intrarea prin canale sunt secrete și relații se dau numai oficial, ceea ce întărește și mai mult convingerea noastră că Copaciu știa perfect aceasta, mai ales în calitatea lui de comandor de marină.

În ceea ce privește alegațiunea lui Copaciu, că a dat schițele încriminate lui Gheorghiu, ca amintire, avându-le de la Școala de Război, este nesinceră, deoarece el ca militar activ și așa cum s-a arătat mai sus, el știa bine că asemenea lucruri sunt absolut secrete și nu se puteau da particularilor, indiferent de raportul de prietenie dintre ei, așa cum pretinde.

Că așa fiind și întrucât inculpații nu au putut produce în apărarea lor vreo dovadă, iar faptele sunt complet dovedite împotriva lor, Tribunalul consideră că prin comiterea acestor fapte, inculpatul Copaciu, ofițer activ, deci funcționar public, s-a făcut vinovat de crimă de înaltă trădare p.p. art. 190 C.P. iar inculpatul Gheorghiu Cleante, cetățean român, s-a făcut vinovat de crimă de înaltă trădare p.p. art. 191 C.P. ale căror elemente constitutive sunt în total întrunite în speță, deoarece:

În drept, inculpatul Copaciu, ofițer activ, deci funcționar public, locotenent-comandor de marină, a cules informațiuni cu caracter militar, arătate mai sus, a completat pe hartă diferite date și însemnări asemenea arătate mai sus, cum și a efectuat schițe topografice, toate cu caracter militar, secrete ce interesau apărarea teritoriului, siguranța statului, cuprinzând starea, calitatea și cantitatea materialului nostru militar, vasele de război, aeronavele etc.

A dat toate aceste date și schițe coindiculpatului Gheorghiu Cleante Ion, divulgând astfel secretele militare unui particular, care apoi la rândul lui, a transmis toate acestea, Serviciului de Informații anglo-american.

Acestea nu trebuiau divulgate nimănui, fiind secrete militare și pe care numitul știa că nu trebuie divulgate străinilor de armată, datorită calității lui de ofițer activ, calitate în care de altfel a și putut intra în posesiunea hărții militare și datelor militare, prin însărcinări ce le-a avut în diferite locuri, recte zone militare interzise, dar care au fost și bune pentru informarea lui.

Inculpatul Copaciu, conștient și voit să dea informațiuni, hărți și schițe lui Gheorghiu cu bună știință că și Gheorghiu le predă mai departe unor persoane din Serviciul de Informații anglo-american, bună știință rezultată din faptul destul de elementar că el, ca ofițer activ, cunoaște ordinele de a fi ținute secrete aceste informații și mai ales finalitatea faptei lui, că acestea merg mai departe în posesia unor state străine, totuși n-a ținut cont de aceasta și a săvârșit fapta reținută contra lui, cu vădită intenție criminală.

Inculpatul Gheorghiu Cleante Ion, născut la Galați-Covurlui, din părinți români, deci cetățean român, și-a procurat contra unor sume de bani și alimente, de la Copaciu, căruia i-a dat acestea, documente, în speță schițe topografice și hărți diferite cu însemne topografice și informații, toate militare, așa cum s-a arătat mai sus și care este știut că sunt absolut secrete.

Numitul, intrat astfel în posesiunea acestor documente și informațiuni în mod ilicit, deoarece el, ca nemilitar, nu avea calitatea de a și le procura sau de a le deține, cum nici de a cunoaște conținutul lor, le-a trimis apoi prin intermediul agenților anglo-americani, R. Martson, Charles Robinson și Barton Berry, contra unor sume de bani și alimente, din care a dat o parte și coindiculpatului Copaciu, cum s-a arătat mai sus.

Intențiunea delictuoasă rezultă din aceea că numitul în mod conștient și voit a făcut aceasta, deoarece ca fost ofițer, știa perfect de bine că asemenea documente și informațiuni militare sunt secrete și, în plus de aceasta, faptul că el a căutat să intre în posesia lor, tot în

mod secret, conduce și mai mult la convingerea noastră că și-a dat seama că săvârșește un act ilicit, predându-le unor agenți străini din slujba statelor capitaliste anglo-americane.

Dar a făcut acestea în mod conștient și interesat de a obține și foloase materiale injuste, în speță bani și alimente.

Văzând și dispoziția art. 193 C.P., cum și disp. 456 C.J.M.

Că, numiții au în cauză și detențiune preventivă, conf. art. 463 C.J.M. aceasta urmează a li se scădea din pedeapsa principală dată.

Pentru aceste motive, Tribunalul în unire cu concluziunile procurorului militar, cu unanimitate de voturi, declară pe locotenent-comandor de marină Copaciu Constantin culpabil pentru crimă de înaltă trădare p.p. art. 190 C.P. și pe Gheorghiu Cleante Ion culpabil pentru crimă de înaltă trădare p.p. art. 191 C.P. În consecință:

Tribunalul

În numele legii

Hotărăște:

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 190 C.P. 193, C.P. 456, 304, 463 C.J.M., condamnă pe locotenent-comandor de marină Copaciu Constantin din București, strada Vlad Județul 15, pentru crimă de înaltă trădare, la muncă silnică pe viață, degradare militară și confiscarea averii.

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 191 C.P. 193 C.P. 304, 463 C.J.M., condamnă pe Gheorghiu Cleante Ion, pentru crimă de înaltă trădare, la muncă silnică pe viață și confiscarea averii.

Mai obligă pe fiecare să plătească câte 3000 lei cheltuieli de judecată.

Li se comută la ambii detențiunea preventivă.

Tribunalul reintrând în ședința publică, președintele conform art. 209 C.J.M. a dat citire dispozițiilor de mai sus.

Cu drept de recurs în două zile la Curtea Militară de Casare și Justiție.

Data și citită în ședință publică astăzi 1 decembrie 1949.

Dăm putere și ordonăm tuturor agenților puterii publice de a executa această sentință, tuturor procurorilor pentru aducere la îndeplinire, comandanților și ofițerilor forței publice, de a da ajutorul legalmente cerut.

Prezenta sentință s-a semnat de noi.

Președinte

Lt. col. mag. D. Pomârleanu

Membri:

Lt. col. Băduț Ștefan

Lt. col. Crăciun Constantin

Maior mag. Ilana Doru

Maior Angheliu Grigore

Grefier

ss. indescifrabil

Proces-verbal

Astăzi 1 decembrie 1949.

Sentiința de față s-a citit de noi, grefierul Tribunalului, în prezența procurorului militar, care a încunoștiințat pe condamnați, că au drept de recurs, la Curtea Militară de Casare conf. art. 349-351 C.J.M. în termen de 2 zile.¹⁴²

Această citire s-a făcut în prezența gărzii sub arme.¹⁴³

Procuror militar

Lt. col. mag. Mihăilescu Pascal

Grefier

ss. indescifrabil

¹⁴² Inculpații au înaintat recurs cu nr. 25326 din 14 februarie 1950. Conform Decretului 5/3.01.1963, pedepsele de M.S.U. aplicate lui Copaciu Constantin și Gheorghiu C. Ion au fost comutate în câte 25 de ani muncă silnică. Prin Decretul nr. 411/24.03.1964, au fost grațiați de pedepse acuzații Copaciu Constantin și Gheorghiu Cleante Ion.

¹⁴³ A.M.R., Fond Tribunalul Militar București, dosar nr. 1112-1349, f. 1-6.

Capitolul VI

CAZUL VICEAMIRALULUI FUNDĂȚEANU PREDĂ

123. Sentința nr. 1270 din 19 noiembrie 1953 în procesul francmasonilor

R.P.R.

Tribunalul Militar Teritorial București

Dosar nr. 2449/193

Sentința nr. 1270

Astăzi 19 noiembrie 1953

Tribunalul Militar Teritorial București compus conform legii din:

Maior de justiție: Mohor Rudolf – președinte

Maior Dobrin Vasile – asesori populari

Maior Imbru Octavian – asesori populari

Locotenent-colonel de Justiție Alexandru Gheorghe – procuror militar

Grefier Bălan Ștefan – grefier șef

S-a întrunit în ședință publică cu respectarea dispozițiilor prevăzute de lege și având cu toții jurământul depus conform legii în scopul de a judeca pe:

1. Belu Constantin, născut la 21 mai 1888 în comuna Urlați, reg. Ploiești, fiul lui Constantin și Zina, cetățean român, de profesiune inginer, fost administrator delegat al fostei Societăți „Mica”, căsătorit, are un copil major, de origine socială mic burghez, fost membru al Partidului Social-Democrat, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Biserica Albă nr. 5, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 209 partea II-a lit. e;

2. Ciupercescu Mircea, născut la 25 decembrie 1899 în Calafat, fiul lui Pompei și Victoria, cetățean român, de profesiune inginer, fost director comercial la C.F.R., căsătorit, are un copil minor, de origine socială mic burghez, simpatizant al P.N.Ț., nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Ștefan Furtună nr. 2, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 partea II-a lit. e;

3. Artăreanu Mihai, născut la 18 august 1905 în București, fiul lui Dimitrie și Eugenia, cetățean român, de profesiune avocat, fost director general al Societății petrolifere „Creditul Minier”, căsătorit, are un copil major, de origine socială mic burghez, fost membru al Partidului Liberal, a mai fost judecat și condamnat la 2 ani închisoare corecțională pentru gestiune frauduloasă, cu ultimul domiciliu în București, strada Mântuleasa nr. 12, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

4. Brătășanu Paul, născut la 28 mai 1898 în Craiova, fiul lui Alexandru și Emilia, cetățean român, de profesiune inginer, fost moșier – expropriat, căsătorit, are doi copii minori, de origine socială burgheză, simpatizant al P.N.Ț, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, b-dul I.V. Stalin nr. 59, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea 11-a lit. e c.p.;

5. Grigoriu George, născut la 30 noiembrie 1902 în Iași, fiul lui Constantin și Adela, cetățean român, de profesiune funcționar, fost consilier la Înalta Curte de Conturi, căsătorit, fără copii, de origine socială mic burghez, nu a făcut niciun fel de politică, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada T. Aman nr. 42, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea II-a lit. e c.p.;

6. Cherchez Alfred, născut la 29 decembrie 1897 în București, fiul lui Ștefan și Maria, cetățean român, de profesiune industriaș, de origine socială burgheză, fost simpatizant al Ligii Vlad Țepeș, căsătorit, fără copii, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Mihăileanu nr. 28, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

7. Ștefănescu Constantin, născut la 25 februarie 1902 în comuna Cotu Cioarei-Buzău, fiul lui Ion și Ioana, cetățean român, de profesiune inginer, căsătorit, are un copil major și unul minor, de origine socială mic burghez, nu a mai fost judecat și condamnat, nu a făcut niciun fel de politică, cu ultimul domiciliu în București, strada Vespasian nr. 44, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

8. Vulpe Tiberiu, născut la 18 iulie 1906 în comuna Jadan-Timiș, fiul lui Nicolae și Veturia, cetățean român, de profesiune inginer, căsătorit, fără copii, de origine socială mic burghez, nu a făcut niciun fel de politică, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Maria Rosetti nr. 31, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

9. Atanasiu Cristea, născut la 25 decembrie 1892 în București, fiul lui Pandeles și Atena, cetățean român, de profesiune fost locotenent-colonel deblocat, divorțat, are un copil major, de origine socială muncitorească, simpatizant P.M.R., nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Sf. Constantin nr. 26, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

10. Popovici George Alexandru Virgil, născut la 21 noiembrie 1897 la Kiel-Germania, fiul lui Gheorghe și Maria, cetățean român, de profesiune inginer, căsătorit, are doi copii majori, de origine socială burgheză, nu a făcut niciun fel de politică până în anul 1920, de atunci membru P.N.L., nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Jaqies Eliass nr. 2, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

11. Vladimir Leonida, născut la 23 februarie 1895 în București, fiul lui Motriz și Charlotte, cetățean român, de profesiune medic, căsătorit, are un copil major, de origine socială mic burgheză, nu a făcut niciun fel de politică, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, b-dul Republicii nr. 64, în prezent arestat, învinuit pentru delictul de instigare publică, p.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

12. Popescu Nicolae, născut la 3 iunie 1891 în comuna Ploștina-Mehedinți, fiul lui Ioan și Constantina, cetățean român, de profesiune arhitect, căsătorit, are un copil major, de origine socială țaran mijlocăș, a mai fost judecat și condamnat la amendă penală în anul 1948, nu a făcut politică, cu ultimul domiciliu în București, b-dul 1 Mai nr. 9, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

13. Fundățeanu Preda, născut la 14 iulie 1890 în Râmnicu Vâlcea, fiul lui Constantin și Elena, cetățean român, de profesiune fost amiral și adjutant regal, de origine socială mic burgheză, nu a făcut politică, căsătorit, are doi copii majori, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada V. Lascăr nr. 6, în prezent arestat, învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e c.p. și delictul de instigare publică, p.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

14. Bocheli Nubar, născut la 14 iulie 1905 în Istanbul, fiul lui Serope și Sofia, cetățean român, de profesiune funcționar, de origine socială mic burgheză, necăsătorit, nu a făcut politică, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Batiștei nr. 1, în prezent arestat, învinuit pentru complicitate la crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 121 c.p. combinat cu art. 190 și 191 c.p.;

15. Cosac Șerban, născut la 13 mai 1915 în Brăila, fiul lui Dumitru și Elisabeta, cetățean român, de profesiune inginer, de origine socială mic burgheză, fost legionar, necăsătorit, a mai fost trimis în judecată pentru activitate legionară și achitat, cu ultimul domiciliu în București, strada Dristor nr. 63, în prezent arestat, învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea II-a lit. f c.p.;

16. Votgberg Henry, născut la 26 martie 1890 în Brăila, fiul lui Carol și Maria, cetățean român, de profesiune fost consilier superior C.F.R., de origine socială mic burgheză, nu a făcut politică, căsătorit, fără copii, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, b-dul N. Bălcescu nr. 35, în prezent arestat, învinuit pentru delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 c.p. comb. cu art. 209 partea a II-a c.p. și delictul de instigare publică, p.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

17. Devechi Alexandru, născut la 11 decembrie 1895 în comuna Burdujeni-Botoșani, fiul lui Leopold și Sidonia, cetățean român, de profesiune pensionar C.F.R. și scriitor, de origine socială burgheză, fost membru al P.N.Ț., căsătorit, fără copii, nu a mai fost judecat și condamnat, cu ultimul domiciliu în București, strada Mihai Cornea nr. 83, în prezent arestat, învinuit pentru delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 c.p. comb. cu art. 1 c.p. comb. cu art. 209 partea a II-a c.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

Acuzații s-au prezentat în instanță asistați de apărătorii lor, după cum urmează:

Avocat Holban M. pentru acuzații Belu Constantin, Grigoriu George, Atanasiu Cristea, Bocheli Nubar și Devechi Alexandru;

Avocat Berceanu S. Bernard, pentru acuzații Ciupercescu M. Cherchez, Popovici V. și Popescu N.;

Avocat Pavelescu Ileana pentru acuzații Brătășanu Paul, Vulpe T. și Cosac Șerban;

Avocat Dimulescu Constantin, pentru acuzații Artăreanu M., Ștefănescu C. Vladimir L, Fundățeanu P. și Votberg H.

Președintele conformându-se dispozițiilor art. 265 C.J.M. a stabilit identitatea acuzaților care au dat datele personale arătate mai sus.

Martorii în cauză nu au fost propuși de niciuna din părți.

După aceasta s-a dat citire rechizitoriului și pieselor din dosar, iar președintele a încuștințat pe acuzați despre faptele ce li se pun în sarcină și a procedat la luarea interogatoriilor lor cu respectarea dispozițiilor 269 C.J.M., arătându-le dovezile și cerându-le să spună tot ce este util apărării, interogatorii ce s-au anexat apoi la dosarul cauzei.

Conf. dispoziției art. 270 C.J.M., interogatoriile acuzaților au fost luate separat, după care au fost introduși în sala de ședință toți acuzații, s-a dat citire tuturor răspunsurilor la interogatorii, astfel ca fiecare acuzat să aibă cunoștință de cele ce au declarat ceilalți coacuzăți, după care s-au semnat de cei în drept.

S-a dat apoi cuvântul procurorului militar, care în rechizitoriul său oral a susținut vinovăția acuzaților, arătând pentru fiecare în parte faptele săvârșite și încadrarea acestor fapte în textele de lege respective.

Procurorul militar, analizând faptele comise de acuzații Ștefănescu Constantin, Vulpe Tiberiu, Atanasiu Cristea și Popescu Nicolae, cere schimbarea calificării din crimă de înaltă trădare în complicitate la crimă de înaltă trădare, adică să se schimbe calificarea din rechizitoriul scris și prevăzută în disp. art. 190 și 191 c.p. în disp. art. 121 c.p. comb. cu art. 190 și 191 c.p.

Pentru toți ceilalți acuzați, procurorul militar menține în rechizitoriul oral încadrarea din rechizitoriul scris, constată că faptele acuzaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de cele din texte de lege și cere severa lor condamnare.

Apărarea, prin avocații Holban, Berceanu S. Bernard, Pavelescu și Dimulescu C. a cerut instanței ca atunci când va delibera asupra pedepselor ce urmează să le suporte acuzații, să aibă în vedere circumstanțele lor personale și faptul că ei nu au reușit să se integreze în noua mentalitate, ci au păstrat încă vechea mentalitate burgheză în care au crescut și ale căror produse sunt.

După ce apărarea a avut ultimul cuvânt, președintele a întrebat pe fiecare acuzat dacă mai are ceva de adăugat în apărarea sa, iar după răspunsul negativ al acestora, a declarat dezbaterile închise.

Tribunalul s-a retras apoi în Camera de Consiliu spre a delibera asupra culpabilității și aplicațiunii pedepsei. Opiniunea judecătorilor s-a luat conform dispozițiilor art. 291-295 C.J.M. după care:

Tribunalul

Deliberând în secret, asupra acțiunii penale deschisă pentru rechizitoriul Procuraturii Militare Teritoriale București cu nr. 1688 din 4 noiembrie 1953 în contra lui:

1. Belu Constantin, cu ultimul domiciliu în București, strada Biserica Albă nr. 5, pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e c.p.;

2. Ciuperceanu Mircea, cu ultimul domiciliu în București, strada Ștefan Furtună nr. 2, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e c.p.;

3. Artăreanu Mihai, cu ultimul domiciliu în București, strada Mântuleasa nr. 12, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

4. Brătășanu Paul, cu ultimul domiciliu în București, b-dul I.V. Stalin nr. 59, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e c.p.;

5. Grigoriu George, cu ultimul domiciliu în București, strada T. Aman nr. 42, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p. și delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e c.p.;

6. Cherchez Alfred, cu ultimul domiciliu în București, strada Mihăileanu nr. 28, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

7. Ștefănescu Constantin, cu ultimul domiciliu în București, strada Vespasian nr. 44, în prezent arestat, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

8. Vulpe Tiberiu, cu ultimul domiciliu în București, strada Maria Rosetti nr. 31, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

9. Atanasiu Cristea, cu ultimul domiciliu în București, strada Sf. Constantin nr. 26, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

10. Popovici George Alexandru Virgil, cu ultimul domiciliu în București, strada Jaqies Eliass nr. 2, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

11. Vladimir Leonida, cu ultimul domiciliu în București, b-dul Republicii nr. 64, învinuit pentru delictul de instigare publică, p.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

12. Popescu Nicolae, cu ultimul domiciliu în București, b-dul I Mai nr. 9, învinuit pentru crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 190 și 191 c.p.;

13. Fundățeanu Preda, cu ultimul domiciliu în București, strada V. Lascăr nr. 6, învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea II-a lit. e c.p. și delictul de instigare publică, p.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

14. Bocheli Nubar, cu ultimul domiciliu în București, strada Batiștei nr. 1, învinuit pentru complicitate la crimă de înaltă trădare, p.p. de art. 121 c.p. combinat cu art. 190 și 191 c.p.;

15. Cosac Șerban, cu ultimul domiciliu în București, strada Dristor, nr. 63, învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea II-a lit. f c.p.;

16. Votgberg Henry, cu ultimul domiciliu în București, b-dul N. Bălcescu nr. 35, învinuit pentru delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 c.p. comb. cu art. 1 c.p. comb. cu art. 209 partea a II-a c.p. și delictul de instigare publică, p.p. de art. 327 al. 3 c.p.;

17. Dovechi Alexandru, cu ultimul domiciliu în București, strada Mihai Cornea nr. 83, învinuit pentru delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 c.p. comb. cu art. 1 c.p. comb. cu art. 209 partea a II-a c.p.

Având în vedere concluziunile orale ale procurorului militar și susținerile acuzațiilor făcute personal și prin apărătorii lor, în fața instanței în ședință publică.

Având în vedere că din instrucția orală urmată în cauză în ședință publică, cât și din actele de la dosar care au fost puse în discuția părților în ședință publică, conform art. 131 procedură penală se constată următoarele:

În fapt

Activitatea fiecărui acuzat se materializează astfel:

1. Belu Constantin a cunoscut în anul 1947, prin intermediul lui Popovici Gheorghe, pe colonelul Anderson de la Legația S.U.A. și a trimis acestuia informații privind:

– situația și posibilitatea de transformare a unor uzine producătoare de armament din țară, dându-i și o schiță a acestor uzine însoțită de un expozeu ce a fost tradus în limba engleză de Popovici Gh.;

– despre situația unor uzine metalurgice informații însoțite de o notă explicativă tradusă în limba engleză tot de Popovici Gh.;

– situația unor societăți miniere producătoare de aur împreună cu două dări de seamă cu privire la activitatea acestor societăți;

– schița unei regiuni miniere limitată pe o hartă a Statului Major General cu arătarea locurilor unde se găsesc zăcămintele argint, granit și mică.

– despre producția altor societăți miniere și a Sovrompetrolului, cu note explicative, traduse în limba engleză tot de Popovici Gh.;

– despre industria lemnului și despre exportul acestuia;

– despre modul de aprovizionare cu materii prime a unor uzine metalurgice.

Toate aceste informații le-a dat colonelului Anderson, deoarece acesta îi ceruse asemenea date de care avea nevoie ca să informeze guvernul S.U.A., pentru că acest guvern vroia să investească capital în industria țării noastre, după ce situația politică de la noi se va schimba.

Acuzatul a obținut aceste informații, pe de o parte, în calitatea ce o avea de director al unor uzine metalurgice, altele le-a obținut de la coacuzatul Artăreanu.

Acuzatul a mai dat informațiuni și lui Barneș, membru al Misiunii Militare S.U.A., informații privind:

– pregătirile ce se făceau în vederea naționalizării industriilor și despre starea de spirit a moșierimii și burgheziei cu privire la înfăptuirile guvernului din țara noastră.

Acuzatul a avut de asemenea strânsă legătură cu agentul Intelligence Service-ului, Noradunghian, căruia i-a furnizat informațiuni cu privire la:

– trupele sovietice aflate în orașele din țară;

– despre unele măsuri de pază luate în zonele de frontieră;

– despre construirea unor aeroporturi, indicând orașele și felul avioanelor;

– despre uzinele producătoare de armament;

– despre producția unor uzine metalurgice;

– despre dotarea cu utilaj a unor șantiere navale.

De asemenea, cu ocazia sosirii în țară a unei ziariste americane, acuzatul a mai furnizat acestei ziariste informații privind:

– situația forestieră din Ardeal;

– situația unor căi ferate forestiere din regiunea de munte;

– situația industriei române, bogăția în materii prime a subsolului țării noastre și posibilitățile de exploatare;

– situația P.C.R. și măsurile luate în vederea consolidării lui.

Aceste informațiuni acuzatul le-a furnizat ziaristei americane tot prin Noradunghian.

Acuzatul cunoștea faptul că toate informațiile ce le dădea lui Noradunghian, acesta le trimitea guvernului englez.

Acuzatul a mai obținut informații de la Vulpe Tiberiu, informații privind industria țării noastre, precum și lista industriilor ce au fost naționalizate, precum și a utilajului cu care erau dotate în momentul naționalizării.

Acuzatul a mai luat parte la o serie de ședințe împreună cu Kintescu George, Ciupercescu Mircea, Grigoriu George și Brătășanu Paul, ședințe ce au avut loc în biroul lui Ciupercescu, la Dir. Gen. C.F.R. și în care Kintescu George a cerut celorlalți sprijin material pentru organizația contrarevoluționară „Sumanele Negre”.

Acuzatul Belu Constantin, în urma hotărârii luate în acele ședințe a strâns și a dat lui Kintescu pentru organizația contrarevoluționară „Sumanele Negre” suma de 60 milioane lei.

Faptele de mai sus se dovedesc cu declarațiile date de acuzat la cercetări, coroborate cu recunoașterile lui în fața instanței și cu declarațiile celorlalți coacuzăți, așa că instanța reține ca dovedite în sarcina sa aceste fapte.

2. Ciupercescu Mircea, face o călătorie în interes de serviciu în Turcia în anul 1943, în calitate ce o avea ca director comercial al C.F.R.-ului, și la Istanbul ia legătura cu agentul britanic Ted Masterson, care i-a cerut să-i procure o serie de informații din domeniul transporturilor din țara noastră. Acuzatul acceptă această propunere, mai ales că Masterson îi promisese că după schimbarea regimului din țara noastră, îl va face pe acuzat subsecretar de stat la Comunicații.

În vederea realizării scopului de a culege și trimite informațiile de care avea nevoie, Masterson îi dă acuzatului un chestionar și instrucțiuni cum să-l completeze și îi comunica ca mijloc de comunicare, ziarele românești ce veneau în Turcia, în care să puncteze anumite litere, conform unui anumit cod, ce l-au stabilit împreună. Pentru această operațiune îi dă acuzatului două penițe și două sticlute cu cerneală simpatică, învățându-l și cum să le utilizeze.

Acuzatul reîntorcându-se la București, comunică cele stabilite cu Masterson lui Sterie Enăchescu, care a fost de acord cu cele stabilite și care i-a promis și sprijinul lui.

În anul 1943, acuzatul trimite pe calea pe care o stabilise lui Masterson informațiuni privind lungimea rețelei CF din țara noastră; numărul locomotivelor și vagoanelor aflate în circulație; situația traficului față de anul 1938.

Sterie Enăchescu, după ce a aflat de la acuzat cele stabilite cu Masterson, comunică aceste lucruri lui Ilie Lazăr, fruntaș al P.N.Ț., iar acesta le aduce la cunoștință lui Iuliu Maniu, care prin Ilie Lazăr, invită pe acuzat acasă la el, unde după unele discuții ce au purtat în legătură cu cele petrecute la Istanbul, Maniu îi cere să mai vie odată pe la el, având să-i dea un mesagiu pentru a fi comunicat lui Masterson.

Acuzatul s-a prezentat din nou la Maniu, a luat mesagiul – care cuprindea cererea lui Maniu către anglo-americani să intensifice măsurile pentru crearea celui de-al doilea front, cel de-al doilea front să fie creat în Balcani, de unde armatele anglo-americane să elibereze România, înainte ca armatele U.R.S.S. să ajungă la granițele noastre. În același mesagiu, Maniu mai cere relații asupra tratatelor ce le ducea Barbu Știrbey la Cairo.

Acuzatul face apoi o a doua călătorie în Turcia și îi comunică verbal lui Masterson informații privind numărul total al vagoanelor și locomotivelor; traficul în km tone a transporturilor civile și militare; numărul locomotivelor construite la Reșița și Malaxa.

La plecarea din Turcia, acuzatul a primit din partea lui Masterson un mesagiu răspuns pentru Maniu, care cuprindea indicația pentru acesta să polarizeze în jurul său elementele burghezo-moșierești necompromise cu nemții și să ducă cu U.R.S.S. aceleași tratative care se duceau la Cairo, îi mai comunica că tratativele de la Cairo decurgeau mulțumitor.

De asemenea, Masterson îi dă acuzatului un aparat de radio-emisie, precum și cifrul și instrucțiunile cum să fie folosit acest aparat pentru comunicarea mesagiilor.

După 23 august 1944, acuzatul reia legăturile cu Masterson, care venise în țară, făcând parte din misiunea britanică și între anii 1945-1946 îi dă informații privind numărul de kilometri de rețea de cale ferată, în circulație; numărul restricțiilor pe calea ferată; efectele bombardamentelor anglo-americane asupra rețelei de cale ferată; situația lunară a lucrărilor de refacere a liniilor, tunelelor și podurilor C.F.R.; situația capturilor, numărul total de vagoane predate la frontiera U.R.S.S., precum și situația trofeelor-captură în tranzit pe C.F.R. spre stațiile de frontieră U.R.S.S.

Acuzatul are, de asemenea, strânse legături cu agentul Intelligence Service-ului Noradunghian, căruia îi dă informațiuni privind stațiile de transbordare între liniile normale și cele lungi, din interiorul țării, dintre U.R.S.S. și R.P.R.; despre numărul vagoanelor și locomotivelor; despre rentabilitatea unui vagon închiriat de la U.R.S.S.; despre lărgirea liniilor normale și despre schema de organizare a C.F.R.-ului.

Tot acuzatul comunică lui Noradunghian, pentru ziarista americană ce venise în țară, informațiuni privind situația C.F.; conductele de petrol; lungimea șoselelor și căile navigabile.

Asemenea informațiuni, acuzatul a mai dat lui Rancan, pentru ca acesta să le transmită lui Malaxa, la New York lui Grasiani și Belu, precum și atașatului comercial turc.

Acuzatul a ținut ascuns la domiciliul lui, timp de 2 luni, pe legionarul fugar și urmărit de autorități Cosac Șerban, deși știa că este urmărit.

În anii 1950 și 1951 a furnizat lui Grigoriu informațiuni privind: fabricarea capetelor de grenade la Uzina Metrom; existența unor trupe sovietice într-un oraș din provincie; care sunt produsele de la Malaxa și modul lor de fabricare; proiectul de construire a unei conducte de gaz.

Acuzatul a luat parte la ședințele ce se țineau în biroul lui de la dir. gen. C.F. în care Kintescu a cerut să se dea sprijin organizației contrarevoluționare „Sumanele Negre” și a fost de acord ca să fie sprijinită această organizație cu bani.

Faptele de mai sus se dovedesc cu declarațiile date de acuzat la cercetări, coroborate cu recunoașterile sale în fața instanței și cu declarațiile celorlalți coacuzăți, așa că instanța reține ca dovedite în sarcina sa faptele pentru care a fost trimis în judecată.

3. Artarfanu Mihai a dat informațiuni privind industria petrolieră din R.P.R. lui Kazasian, North, Bonier și lui Lorenzo Romani.

De asemenea, a dat dr. Antoniu, în anul 1951, informațiuni privind: situația industriei la 3 ani de la naționalizare; situația soc. petrolifere naționalizate sau preluate de Sovrompetrol și ce drepturi au primit acționarii; o situație a perspectivelor de viitor a industriei petrolifere, în punerea bazei unei industrii chimice și farmaceutice având ca materie primă pentru prelucrarea țițeiului; studiile făcute de soc. petrolifere asupra obținerii unor produse rentabile din țiței, arătând unele produse obținute de rafinăria Brazi.

Acuzatul a mai dat informațiuni privind industria petroliferă și lui Noradunghian, deși cunoștea că acesta este un agent al Intelligence Service-ului, lui Boniver Clemente de la legația Italiei și lui Belu Constantin.

Faptele de mai sus se dovedesc cu declarațiile date de acuzat la cercetări, coroborate cu recunoașterile sale făcute în fața instanței și declarațiile coacuzăților, așa că instanța reține ca dovedite faptele pentru care a fost trimis în judecată.

4. Brătășanu Paul a furnizat informații col. Stacy, col. Masterson și generalului Gyer din partea Misiunii engleze, col. Anderson și altor doi ofițeri din partea Misiunii S.U.A. și lui Raymond și Prost, din partea Legației Franței, informații privind:

- caracterul și modul de aplicare a reformei agrare;
- posibilitățile de exploatare a pădurilor și felul în care se face exploatarea;
- prelevările ce se făceau în contul armistițiului cu U.R.S.S., în domeniul producției industriale;
- măsurile luate de guvern în vederea consolidării și măsurile luate împotriva burgheziei;
- situația economică a României după război;
- construirea unor fabrici de tractoare în România;
- existența trupelor sovietice în țară și contribuția lor la creșterea sarcinilor economice ale armistițiului;
- studiul de proiectare a unui funicular într-o regiune din Ardeal;
- mărirea capacității de producție a unor furnale de la unele uzine;
- proiecte și investiții în vederea mării capacității de producție a industriei românești;
- situația mașinilor capturate din Germania și recondiționarea lor în fabricile românești;
- despre existența trupelor sovietice în unele părți ale țării.

Acuzatul a luat, de asemenea, parte la ședințele ce s-au ținut în biroul coacuzatului Ciupercescu, unde Kintescu a cerut sprijinul acestora pentru organizația contrarevoluționară „Sumanele Negre” și au fost de acord să se acorde acest sprijin.

Faptele de mai sus se dovedesc cu declarațiile date de acuzat la cercetări, coroborate cu recunoașterile sale în instanță și declarațiile celorlalți coacuzati, așa că instanța reține ca dovedite în sarcina sa faptele pentru care a fost trimis în judecată.

5. Grigoriu George a dat informații lui Lowell de la Misiunea S.U.A. și Henry Prost de la Legația Franței, privind producția unor fabrici de textile; producția unei industrii de mașini și unelte; producția de minereuri de plumb și locul unde se află noi zăcăminte ce urmează a fi exploatate; transporturile; reforma agrară; industria forestieră, precum și alte informațiuni cu caracter economic și politic.

Acuzatul a luat parte la ședințele ce s-au ținut la coacuzatul Ciupercescu pentru sprijinirea organizației contrarevoluționare „Sumanele Negre” și a fost de acord cu hotărârea ce s-a luat pentru ca această organizație să fie ajutată.

De asemenea, a recunoscut faptul că Ciupercescu îl ascundea în casa lui pe coacuzatul Cosac Șerban, legionar fugăr, urmărit de autorități.

6. Cerchez Alfred a transmis lui Henry Prost, de la Legația Franței, informațiuni privind: situația industriei din România; producția de bumbac și mătase; schema de organizare a Ministerului Transporturilor; demontarea și montarea pe un alt traseu a unei conducte de petrol; existența unor bande înarmate în Munții Muscelului și ai Banatului.

Acuzatul a luat parte la ședințele ce au avut loc în biroul lui Ciupercescu, unde s-a hotărât ajutarea cu bani a organizației contrarevoluționare „Sumanele Negre”, fiind de acord ca să se acorde acest sprijin.

7. Ștefănescu Constantin a furnizat coacuzatului Ciupercescu informațiuni cu caracter economic și politic, deși cunoștea că acesta le folosește pentru a le transmite în străinătate.

Aceste informațiuni se refereau la organizarea Ministerului Transporturilor și a institutului de proiectări a acestuia; demontarea unei conducte de petrol de pe un traseu și montarea ei pe un alt traseu; construirea unei hale de reparat vagoane în Banat; întrebuințarea vagoanelor platformă pentru transporturi militare; evacuarea unei părți din populație dintr-o regiune a țării și mutarea ei într-o altă regiune; lucrări curente la C.F.R. și Canalul Dunăre – Marea Neagră; dublarea unor linii de cale ferată; deplasările făcute de trupele sovietice pe calea ferată.

8. Vulpe Tiberiu a dat informațiuni lui Popescu Nicolae și Belu Constantin, privind construirea de noi linii de cale ferată; racordul de linii între Curtea de Argeș – Râmnicu Vâlcea, orașul Stalin – Întorsura Buzăului; dublarea liniilor de cale ferată dintre Bacău – Bicsani, București – Pitești; mărirea capacității stațiilor noduri de cale ferată Piatra Olt, Pitești, Sibiu; existența trupelor sovietice la Timișoara; dislocarea chiaburilor din zona de frontieră a Banatului; incidente la zona de frontieră cu Iugoslavia; industria naționalizată și dotarea ei cu mașini și unelte în momentul naționalizării.

9. Atanasiu Cristea, din însărcinarea lui Belu Constantin, a transmis col. Anderson de la Misiunea S.U.A. un plic în care se găsea schița fabricii Ucea, împreună cu o serie de informațiuni de ordin economic și politic, deși cunoștea conținutul plicului.

A ajutat pe coacuzatii Belu Constantin și Artăreanu Mihai să strângă informațiuni pe care aceștia le furnizau Misiunilor S.U.A., Angliei și Franței.

10. Popovici George Alexandru Virgil a transmis col. Anderson, col. Powell, col. Franswort și altora din cadrul Misiunii militare S.U.A. informațiuni care priveau posturile de radio existente în țara noastră, precum și puterea lor de emisiune; industria cinematografică din țara noastră; unele manevre ale trupelor sovietice din țara noastră; respectarea sau nerespectarea unor prevederi din convenția de armistițiu.

A ajutat pe coacuzatul Belu Constantin să transmită informațiile ce le dădea, traducându-i în limba engleză notele, explicațiile sau memoriile ce însoțeau acele informații.

A transmis fiului său în S.U.A. o scrisoare în care-i dădea date despre naționalizare și îi cerea să-i aducă acele date la cunoștința guvernului S.U.A.

11. Vladimir Leonida a purtat împreună cu coacuzatii Belu Constantin, Artăreanu Mihai, Atanasiu Cristea și alții, discuții dușmănoase regimului din țara noastră, ca urmare ascultării știrilor ce le auzea la posturile de radio imperialiste.

Pentru mascarea întâlnirilor ce le avea cu ceilalți, au hotărât ca în cazul când vor fi surprinși de autorități, să declare că s-au strâns în vederea unei consfătuiri, al cărei obiectiv era acela de a determina pe prietenii lor să lupte activ pentru pace.

12. Popescu Nicolae a procurat pentru coacuzatul Belu Constantin de la coacuzatul Vulpe Tiberiu, o hartă a C.F.R., pe care acesta din urmă a transmis-o col. Anderson de la Misiunea S.U.A.

A prezentat apoi pe Vulpe Tiberiu lui Belu Constantin, pentru ca acesta să poată să obțină direct toate informațiile de care avea nevoie, informații ce puteau fi date de Vulpe Tiberiu.

13. Fundățeanu Preda a luat parte la ședințele ce s-au ținut în biroul lui Ciupercescu la Dir. Gen. C.F.R., unde s-a discutat ajutorarea organizației contrarevoluționare „Sumanele Negre” – a fost de acord cu ajutorarea acestei organizații cu bani.

A luat parte la discuțiile cu caracter dușmănos ce se duceau în casa lui Ciupercescu, luând parte activă la acele discuții și aducând injurii la adresa regimului din țara noastră și a conducătorilor țării.

14. Bocheli Nubar a ținut legătura regulată între agentul Intelligence Service-ului, Noradunghian și Legația engleză, transmitând informațiile ce le dădea Noradunghian.

A transmis o serie de informații cu caracter politic și economic lui Y.O.W., șeful de cabinet al lui Lowell.

A primit din partea lui Noradunghian pentru serviciile făcute diferite sume de bani, în dolari și monede de aur.

15. Cosac Șerban, element legionar, primește propunerea ing. Puiu Ioan (judecat și condamnat pentru activitate contrarevoluționară), de a constitui o organizație contrarevoluționară, în anul 1946.

A luat parte la diverse ședințe în care s-a hotărât constituirea acestor organizații contrarevoluționare și a primit misiunea de a se deplasa în Munții Ciucaș pentru a studia posibilitatea de a se ascunde acolo organizația.

A executat această misiune, iar după arestarea ing. Puiu, a dispărut de la domiciliu, ascunzându-se în diverse locuri, pentru a nu fi prins de autorități.

A cunoscut în casa lui Ciupercescu unde a stat ascuns cca două luni, pe Votegberg Henry și Devechi Alexandru, cărora le-a spus că este fugar și urmărit pentru activitatea sa contrarevoluționară.

16. Votgterbeg Henry a cunoscut cu ocazia vizitelor ce le făcea lui Ciupercescu Mircea pe Costa Șerban, care i-a spus că este fugar și urmărit de autorități pentru activitate contrarevoluționară dar nu a denunțat aceasta autorităților îndreptățite.

A luat parte activă la discuțiile cu caracter dușmănos la adresa regimului și conducătorilor țării noastre, ce aveau loc la Ciupercescu Mircea acasă.

17. Devechi Alexandru a cunoscut în casa lui Ciupercescu Mircea pe legionarul Cosac Șerban, a aflat de la acesta că este fugar și urmărit de autorități și nu a denunțat aceasta autorităților în drept.

A luat parte activă la discuțiile ce se duceau la Ciupercescu acasă, discuții cu caracter dușmănos regimului din țara noastră, și a adus injurii la adresa conducătorilor țării noastre.

Faptele acuzațiilor se dovedesc cu declarațiile date de ei la cercetări, coroborate cu recunoașterile făcute de ei în fața instanței și cu declarațiile celorlalți coacuzăți, așa că instanța reține în sarcina lor ca dovedite aceste fapte.

În drept

Având în vedere că prin rechizitoriul Procuraturii Militare Teritoriale București cu nr. 1688 din 4 noiembrie 1953, s-a deschis acțiune penală, pentru crimă de înaltă trădare acuzațiilor:

Belu Constantin, Ciupercescu Mircea, Cărtăreanu Mihai, Brătășanu Paul, Grigoriu Gheorghe, Cerchez Alfred, Ștefănescu Constantin, Vulpe Tiberiu, Atanasiu Cristea, Popovici George și Popescu Nicolae.

Având în vedere dispozițiunile art. 190 c.p. care arată că acela care procură, transmite sau divulgă pe orice cale, în original sau în copie, în total sau în parte, fiecăruia chiar incomplet sau inexact, unui guvern străin, agenților săi sau oricărei altei persoane, fără calitatea de a lua cunoștință de ele, informațiuni sau notițe secrete interesând apărarea teritoriului, siguranța statului, mobilizarea și concentrarea armatei și mobilizarea economică a teritoriului național, sau orice alte referințe asupra obiectelor sau lucrărilor, care, în interesul apărării naționale, nu trebuiesc divulgate, comite crima de înaltă trădare prin necredință și se pedepsește cu muncă silnică pe viață.

Având în vedere că art. 191 c.p. în dispozițiunile sale arată că:

Cetățeanul român care procură sau transmite pe orice cale, în original sau în copie, în total sau în parte, documentele, planurile sau scriptele menționate în art. 190 inamicului sau agenților lui, ori unei puteri străine sau agenților acestora, sau care, având cunoștință de ele, le comunică acestora sau le publică ori reproduce, chiar parțial sau incomplet, comite crimă de înaltă trădare și se pedepsește cu muncă silnică pe viață.

Având în vedere activitatea dusă de acuzații: Belu Constantin, Ciupercescu Mircea, Cărtăreanu Mihai, Brătășanu Paul, Grigoriu Gheorghe, Cerchez Alfred și Popovici George așa cum a fost pe larg arătată la expunerea în fapt, întrunesc elementele constitutive ale crimei de înaltă trădare, deoarece transmiterea către agenții guvernelor S.U.A., Angliei, Franței și Italiei a unor informațiuni cu caracter politic, economic și militar privind țara noastră constituie elementul material al acestei crime.

Faptul că acuzații au dus această activitate, cu voință și cu bună știință, deși cunoșteau că asemenea fapte sunt oprite și pedepsite de lege, au prevăzut rezultatele socialmente periculoase ale faptelor lor, constituie elementul intențional al crimei de înaltă trădare.

Având în vedere că aceste fapte sunt dovedite, urmează ca instanța să rețină și să sancționeze aceste fapte, potrivit dispozițiilor prevăzute de textele mai sus arătate.

Având în vedere că Ștefănescu Constantin, Vulpe Tiberiu, Atanasiu Cristea și Popescu Nicolae au fost trimiși în judecată tot pentru crima de înaltă trădare p.p. de art. 190 și 191 c.p. însă din expunerea de fapt, întemeiată pe probele administrate în cauză, rezultă că activitatea lor a fost o activitate de a ajuta pe ceilalți coacuzăți în îndeplinirea actelor de trădare, instanța socoate că cererea de schimbare a calificării formulată de procurorul militar este întemeiată, cu atât mai mult cu cât art. 121 c.p. prevede că: complice este acela care, cu intențiune, înlesnește, ușurează sau ajută comiterea unei crime sau delict.

Având în vedere că acești acuzați au ajutat pe ceilalți Belu Constantin, Ciupercescu Mircea și Cărtăreanu Mihai să culegă și să transmită informațiuni privind activitatea statului nostru agenților unor puteri străine, așa cum s-a arătat pe larg în expunerea de fapt, faptele lor constituiesc elementul material al complicității la crimă de înaltă trădare.

Acuzații, având cunoștința de faptul că informațiunile ce le dădeau celorlalți coacuzăți ajungeau în posesia unor agenți ai unor puteri străine, totuși cu voință și cu știință au cules și transmis aceste informațiuni, deși cunoșteau că asemenea fapte sunt oprite și pedepsite de lege, și și-au dat seama de pericolul social al faptelor lor, constituie și elementul intențional al complicității la crima de înaltă trădare, așa că instanța reține în sarcina lor faptele de mai sus și urmează să le sancționeze potrivit dispozițiilor art. 121 c.p. comb. cu art. 190 și 191 c.p.

Având în vedere că acuzatului Bocheli Numar i s-a deschis acțiune penală pentru complicitate la crima de înaltă trădare, p.p. de art. 121 c.p. comb. cu art. 190 și 191 c.p.

Având în vedere că acuzatul a ajutat pe Noradunghian să-și ducă activitatea sa de trădare a țării noastre, el fiind un agent al Intelligence Service-ului, culegând informațiuni pe care i le transmitea, și făcând oficiul de curier între acesta și Legația engleză, așa cum s-a arătat pe larg, în expunerea de fapt.

Având în vedere că această activitate a acuzatului constituie elementul material al complicității la crima de înaltă trădare.

Având în vedere că acuzatul cunoștea activitatea trădătoare a lui Noradunghian, știind că este în slujba guvernului englez, totuși a cules informații pe care i le-a transmis și a

facu oficiul de curier între Noradunghian și Legația engleză, lucru pentru care a fost de altfel retribuit, rezultă că și elementul intențional al complicității la crima de înaltă trădare este întrunit, așa că instanța reține în sarcina sa aceste fapte, care urmează a fi sancționate conform prevederilor textelor de lege arătate.

Acuzaților Belu Constantin, Brătășanu Paul, Grigoriu George, Cipercescu Mircea și Fundățeanu Preda li s-a mai deschis acțiune penală și pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e c.p.

Având în vedere că art. 209 partea a II-a lit. e. c.p. prevede că – constituie delictul de uneltire contra ordinii sociale și se pedepsește cu închisoare corecțională de la 3 la 7 ani, amendă și interdicție corecțională faptul de a ajuta în orice mod o asociațiune din străinătate sau din țară, care ar avea de scop să lupte contra ordinii economice sau sociale din România prin mijloacele arătate la lit. a și c.

Având în vedere că acuzații au hotărât să ajute cu bani, dând și suma de 60 milioane lei organizației contrarevoluționare „Sumanele Negre”, care organizație avea drept scop răsturnarea prin violență a actualei ordini sociale din R.P.R., că acesta constituie elementul material al delictului de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e.

Având în vedere că acuzații au săvârșit aceste fapte cu voință și cu bună știință deși cunoșteau că asemenea fapte erau oprite și pedepsite de lege că au prevăzut rezultatele socialmente periculoase ale faptelor lor, rezultă că și elementul intențional al acestui delict este întrunit, așa că instanța reține în sarcina lor faptele de mai sus și urmează ca ele să fie sancționate, conform prevederilor art. 209 partea a II-a lit. e c.p.

Având în vedere că inculpatului Cosac Șerban i s-a deschis acțiune penală pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 partea a II-a lit. e. c.p.

Având în vedere că inculpatul în anul 1946 a primit propunerea ing. Puiu Ioan de a organiza o organizație contrarevoluționară, cu scopul de a răsturna prin mijloace violente ordinea socială din R.P.R. că a primit misiunea de a se deplasa în Munții Ciucaș, pentru a studia posibilitățile de cazare a acestei organizații, misiune ce a îndeplinit-o, fapta sa întrunește elementul material al delictului de uneltire contra ordinii sociale.

Având în vedere că această activitate, inculpatul a dus-o cu voință și cu bună știință, deși cunoștea că asemenea fapte sunt oprite și pedepsite de lege, că a prevăzut rezultatele socialmente periculoase ale faptelor sale, rezultă că și elementul intențional al acestui delict este întrunit.

Având în vedere dispozițiunile art. 209 partea a II-a lit. f. c.p. care prevăd că – comite delictul de uneltire contra ordinii sociale și se pedepsește cu închisoare corecțională, amendă și interdicție corecțională, fapta de a se afilia sau deveni membru vreuneia din asociațiile prevăzute la lit. b. și c., rezultă că faptele inculpatului Cosac Șerban întrunesc elementele constitutive ale acestui delict, așa că instanța reține în sarcina sa aceste fapte, care urmează a fi sancționate conform prevederilor acestui text de lege.

Inculpaților Vogtberg Henry și Devechi Alexandru li s-a deschis acțiune penală pentru delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 c.p. comb. cu art. 1 c.p. comb. cu art. 209 partea a II-a c.p.

Având în vedere că art. 228 c.p. prevede că acela care având cunoștință despre un complot sau despre pregătirea crimei prevăzută de art. 207, omite să denunțe aceasta când era timpul de a se împiedica consumarea faptului, comite delictul de misiunea denunțării complotului și se pedepsește cu închisoare corecțională de la 1 la 2 ani.

Având în vedere art. 1 c.p. care prevede că legea penală are drept scop pedepsirea faptelor socialmente periculoase, și că sunt socotite ca socialmente periculoase și acțiunile sau omisiunile care aduc atingere structurii economice, sociale sau politice ori siguranței R.P.R.

Că prin același art. legea prevede că pot fi pedepsite faptele socialmente periculoase, chiar atunci când ele nu sunt expres cunoscute și pedepsite de lege, limitele responsabilității determinându-se în acest caz potrivit dispozițiilor prescise de lege pentru infracțiuni asemănătoare.

Având în vedere că fapta inculpaților de a fi cunoscut că Cosac Șerban este un legionar fugar urmărit de autorități pentru activitatea sa contrarevoluționară, care se ascundea în casa lui Ciupercescu Mircea și nu au denunțat aceasta autorităților în drept, fapta lor întrunește elementul material al omisiunii denunțării.

Inculpații comițând această faptă, cu voință și cu bună știință, deși cunoșteau că asemenea fapte erau oprite și pedepsite de lege că au prevăzut rezultatele socialmente periculoase ale faptei lor, rezultă că și elementul intențional al acestui delict este întrunit, așa că instanța reține în sarcina lor acest fapt, pentru care urmează să aplice sancțiunea prevăzută de lege.

Inculpaților Vladimir Leonida, Fundățeanu Preda, Vogtberg Henry și Devechi Alexandru li s-a deschis acțiune penală pentru delictul de agitație publică, p.p. de art. 327 alin. 3 C.P.

Având în vedere cp art. 327 al. 3 C.P. prevede că orice prin orice mijloace va întreprinde sau va încerca să întreprindă o acțiune împotriva formei de guvernământ democratice, precum și oricine prin orice mijloace va agita sau va încerca să facă agitațiuni din care ar putea să rezulte un pericol pentru siguranța statului se va pedepsi cu închisoare corecțională de la 5 la 10 ani.

Având în vedere faptele inculpaților, care au fost arătate pe larg în expunerea de fapt, prin discuțiile lor dușmănoase la adresa regimului și a conducătorilor R.P.R., ar fi putut avea drept rezultat un pericol pentru siguranța statului, faptele lor constituie elementul material al delictului de agitație publică.

Săvârșind aceste fapte cu voință și cu bună știință, deși cunoșteau că asemenea fapte sunt oprite și pedepsite de lege, că au prevăzut rezultatele socialmente periculoase ale faptelor lor, rezultă că și elementul intențional al acestui delict este întrunit, așa că instanța reține în sarcina lor aceste fapte, care urmează a fi sancționate potrivit prevederilor legii.

Tribunalul constată că în favoarea acuzaților Grigoriu George, Cerchez Alfred, Ștefănescu Constantin, Atanasiu Cristea, Popovici George, Vladimir Leonida, Popescu Nicolae, Vogtberg Henry, Devechi Alexandru și Bocheli Nubar sunt circumstanțe atenuante, care rezultă din faptul că sunt infractori primari, din starea lor fizică și din sinceritatea cu care s-au prezentat în instanță.

Tribunalul constată că în favoarea acuzaților Belu Constantin, Ciupercescu Mircea, Artăreanu Mihai, Brătășanu Paul, Fundățeanu Preda și Cosac Șerban nu sunt circumstanțe atenuante.

Conform prevederilor art. 304 și 463 C.J.M., acuzații vor suporta cheltuielile de judecată, iar din pedeapsa ce urmează a o executa li se va scădea timpul petrecut în detențiune preventivă.

Pentru aceste motive, Tribunalul, în unire cu concluziunile procurorului militar, cu unanimitate de voturi declară culpabili pentru crima de înaltă trădare p.p. de art. 190 și 191 c.p. pe Belu Constantin, Ciupercescu Mircea, Artăreanu Mihai, Brătășanu Paul, Grigoriu George, Cerchez Alfred și Popovici Gheorghe.

Pentru complicitate la crima de înaltă trădare p.p. de art. 121 c.p. comb. cu art. 190 și 191 c.p. pe Ștefănescu Constantin, Vulpe Tiberiu, Atanasiu Cristea, Popescu Nicolae și Bocheli Nubar.

Pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a litera e c.p. pe Belu Constantin, Ciupercescu Mircea, Brătășanu Paul, Grigoriu George și Fundățeanu Preda.

Pentru delictul de agitație publică p.p. de art. 327 al. 3 c.p. pe Vladimir Leonida, Fundățeanu Preda, Vogtberg Henry și Devechi Alexandru.

Pentru delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 c.p. comb. cu art. 1 c.p. comb. cu art. 209 partea a II-a c.p. pe Vogtberg Henry și Devechi Alexandru.

Pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 partea a II-a lit. f, c.p. pe Cosac Șerban.

Cu unanimitate de voturi, constată că sunt circumstanțe atenuante în favoarea lui Grigoriu George, Cerchez Alfred, Ștefănescu Constantin, Atanasiu Cristea, Popovici George, Vladimir Leonida, Popescu Nicolae, Vogtberg Henry, Devechi Alexandru și Bocheli Nubar și că nu sunt circumstanțe atenuante în favoarea lui Belu Constantin, Ciupercescu Mircea, Artăreanu Mihai, Brătășanu Paul, Fundățeanu Preda și Cosac Șerban.

În consecință

Tribunalul
în numele poporului
hotărăște

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 190 c.p. art. 191 c.p. 209 partea a II-a lit. c c.p. 304 și 463 CJM; condamnă pe:

1. Belu Constantin, la muncă silnică pe viață, transformată conf. art. 31 c.p. în temniță grea pe viață, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru crima de înaltă trădare.

Îl mai condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională și 500 /cinci sute/ lei amendă pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Face aplicațiunea art. 101 c.p. și conform prevederilor acestui art. va executa temniță grea pe viață, 10 /zece/ ani degradare civică, confiscarea averii personale și 500 /cinci/ sute lei amendă.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 15 mai 1951.

2. Ciupercescu Mircea, la muncă silnică pe viață 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale pentru crima de înaltă trădare.

Îl mai condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională și 500/cinci sute/ lei amendă pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Face aplicațiunea art. 101 c.p., va executa temniță grea pe viață, 10 /zece/ ani degradare civică, confiscarea averii personale și 500 /cinci/ sute lei amendă.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli și îi compută prevenția de la 15 decembrie 1951.

3. Brătășanu Mircea, la muncă silnică pe viață, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale pentru crima de înaltă trădare.

Îl mai condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională și 500 /cinci sute/ lei amendă pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Face aplicațiunea art. 101 c.p., va executa temniță grea pe viață, 10 /zece/ ani degradare civică, confiscarea averii personale și 500 /cinci/ sute lei amendă.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli și îi compută prevenția de la 7 mai 1952.

4. Grigoriu George, la 20 /două zeci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru crima de înaltă trădare, cu aplicațiunea art. 157 c.p.

Îl mai condamnă la 7 /șapte/ ani închisoare corecțională și 500 /cinci sute/ lei amendă pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Face aplicațiunea art. 101 c.p., va executa temniță grea pe viață, 20 /două zeci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică, confiscarea averii personale și 500 /cinci/ sute lei amendă.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli și îi compută prevenția de la 15 decembrie 1951.

5. Artareanu Mihai, la muncă silnică pe viață, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale pentru crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli și îi compută prevenția de la 19 decembrie 1951.

6. Cerchez Alfred, la 20 /două zeci/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru crima de înaltă trădare, cu aplicațiunea art. 157 c.p.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli și îi compută prevenția de la 21 ianuarie 1952.

7. Popovici George, la 15 /cinsprezece/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 22 ianuarie 1952.

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 121 c.p. comb. cu art. 190 și 191 c.p., art. 157 c.p. 304 și 463 CJM, condamnă pe:

8. Ștefănescu Constantin, la 15 /cinsprezece/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 11 decembrie 1951.

9. Vulpe Tiberiu, la 15 /cinsprezece/ ani muncă silnică, 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 17 aprilie 1952.

10. Popescu Niculae, la 10 /zece/ ani muncă silnică, 6 /șase/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 28 decembrie 1951.

11. Bocheli Nubar, la 10 /zece/ ani muncă silnică, 6 /șase/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 19 decembrie 1951.

12. Atanasiu Cristea, la 15 /cinsprezece/ ani muncă silnică, transformată în temniță grea conf. art. 31 c.p., 10 /zece/ ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Îl obligă să plătească 500 /cinci sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 21 decembrie 1951.

Făcând aplicațiunea art. 327 al 3 c.p. art. 157 c.p. 304 și 463 C.J.M. condamnă pe:

13. Vladimir Leonida, la 2 /doi ani închisoare corecțională pentru delictul de agitație publică.

Îl obligă să plătească 200 /două sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 19 decembrie 1951.

Făcând aplicațiunea art. 327 al 3 c.p. art. 157 c.p., art. 228 c.p. comb. cu art. 1 c.p. comb. cu art 209 partea a II-a, art 304 și 463 C.J.M. condamnă pe:

14. Votberg Henry, la 2 /doi ani închisoare corecțională pentru delictul de omisiunea denunțării și la 2 /doi ani închisoare corecțională pentru delictul de agitație publică.

Face aplicațiunea art. 101 c.p. va executa 2 /doi ani închisoare corecțională.

Îl obligă să plătească 100 /una sută/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 4 iulie 1952.

15. Devechi Alexandru, 2 /doi ani închisoare corecțională pentru delictul de agitație publică și la 2 /doi ani închisoare corecțională pentru delictul de omisiunea denunțării.

Face aplicațiunea art. 101 c.p. va executa 2 /doi ani închisoare corecțională.

Îl obligă să plătească 100 /una sută/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 4 iunie 1952.

Făcând aplicațiunea art. 209 partea a II-a lit. f. c.p., 304 și 463 C.J.M., condamnă pe Cosac Șerban la 7/ ani închisoare corecțională, 5 cinci ani interdicție corecțională și 5/ cinci sute lei amendă, pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Îl obligă să plătească 300 /trei sute/ lei cheltuieli de judecată și îi compută prevenția de la 26 decembrie 1951.

Făcând aplicațiunea art. 209 partea a II-a lit. e. c.p., art. 327 al. 3 c.p., 304 și 463 C.J.M., condamnă pe:

17. Fundățeanu Preda, la 5/ ani închisoare corecțională, 3 trei ani interdicție corecțională și 300/ trei sute lei amendă, pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Îl mai condamnă la 5/ ani închisoare corecțională pentru delictul de agitație publică.

Face aplicațiunea art. 101 c.p. va executa 5 /cinci/ ani închisoare corecțională, 3 /trei/ ani interdicție corecțională și 300 /trei sute/ lei amendă.

Îl obligă să plătească 200 /două sute/ lei cheltuieli și îi compută prevenția de la 10 august 1952.

Tribunalul reintrând apoi în ședință publică, președintele a dat citire dispozitivului de mai sus.

Cu drept de recurs.

Data și citită în ședință publică, azi 19 noiembrie 1953.

Președinte
Maior de justiție
(ss) indescifrabil

Asesori populari
(ss) indescifrabil

Grefier
(ss) indescifrabil

Proces-verbal

Azi

Sentința de față s-a citit condamnaților de noi grefierul Tribunalului în prezența procurorului militar, care i-a încunoștințat pe condamnați că au drept de recurs la Trib. pentru Unitățile M.A.I. în termen de 4 zile.

Această citire s-a făcut în prezența gărzii sub arme.

Procuror militar

Grefier
(ss) indescifrabil

Capitolul VII

CAZUL VICEAMIRALULUI KOSLINSKI GHEORGHE

124. 4 iulie 1945. Memoriul viceamiralului Gheorghe Koslinski prin care acesta reconfirmă că nu s-a identificat cu fostul regim

Memoriu

Subsemnatul viceamiral Gheorghe Koslinski.

Am fost numit subsecretar de stat la Marină pe la mijlocul lunii octombrie 1940, ca tehnician, fiind ofițer activ de marină la acea epocă cu gradul de contraamiral.

Nu am făcut niciodată politică, de niciun fel, ci m-am ocupat tot timpul carierei numai de specialitatea mea.

Situația în care m-am găsit în acel regim dictatorial nu era deloc în acord cu convingerile mele. Ca fost adjutant al Regelui Ferdinand nu mă împăcam cu atitudinea adoptată de regim față de Coroană, atitudine îndeobște cunoscută, iar apropierea ce se căuta a se face de țările cu regim similar din centrul Europei, nu era de natură a mă convinge că va putea fi de folos României în viitor. Nemulțumirile mele față de metodele regimului, care comprima inițiativa și-și impunea numai vederile proprii, le-am împărtășit chiar după primele săptămâni unora din prietenii și membri ai familiei mele, arătându-le și hotărârea mea de a părăsi postul ce-l ocupam. De aceea, neputând ca ofițer activ să fac un act brusc prin prezentarea unei demisii, ceea ce ar fi fost considerat atunci ca un refuz de serviciu comandat, am profitat de prima ocazie ce mi s-a ivit în luna decembrie 1940 – o suferință de boală mai veche cu caracter cronic și ciclic – pentru a cere să fiu desărcinat.

Am fost concediat în mod brusc de conducătorul statului către finele lunii ianuarie 1941, astfel că timpul în care am funcționat la Subsecretariatul de Stat al Marinei a fost de circa 3 luni, înainte de începerea războiului.

Am preferat chiar să-mi sacrific cariera: ajunseseam la gradul și situația care îmi permiteau să pun în fine în serviciul armeei pe care o iubeam atât de mult, experiența și cunoștințele mele.

În aceste condițiuni și consecvent cu ideea ce-mi făcusem că locul meu nu era în acel regim, am cerut imediat, pe baza cunoscutei mele afecțiuni în cercurile Marinei, mai întâi un concediu medical, după care am fost trecut în disponibilitate, iar în urmă am demisionat. Aceasta mi-a permis să nu particip în niciun fel la războiul nefast al României.

După hotărârea ce am fost silit s-o iau din cauza împrejurărilor arătate mai sus, am stat deoparte.

Când actualii șefi militari, care mă cunosc și desigur nu m-au identificat cu fostul regim, m-au înaintat la gradul de viceamiral în rezervă în iunie 1945, am interpretat că prin aceasta mi s-a acordat mângâierea morală pentru sacrificiul carierei mele.¹⁴⁴

s/s Viceamiral adj. rezervă Gh. Koslinski

4 iulie 1945

125. 4 iulie 1945. Proces-verbal privind interogatoriul învinuitului Koslinski Gheorghe

România

Ministerul Justiției

Tribunalul Special

pentru judecarea celor vinovați de dezastrul țării

Acuzatorul public Cab. I

Dosarul nr. ...

1945

Proces-verbal

din ziua de 4 iulie 1945

Interogator

Numele învinuit: – Koslinski Gheorghe
 Etatea: – 56
 Religiunea: – ortodox
 Locul nașterii: – Galați
 Locuința: – București, strada Teodor Aman nr. 27, telefon 63530
 Cetățenia: – română
 Ocupațiunea: – pensionar militar
 Starea civilă: – căsătorit
 Numele părinților: – def. Emanoil, Alexandrina
 Situațiunea militară: – pensionar militar
 Avere ce posedă: – 13 pogoane teren arabil, județul Ilfov
 Condamnat în trecut: – nu

După ce i s-a pus în vedere infracțiunile de care este învinuit, declară:

Am fost subsecretar de stat al Marinei în Cabinetul Antonescu din octombrie 1940 până la sfârșitul lui ianuarie 1941, în total vreo 3 luni de zile.

Intrarea mea în acest Minister s-a petrecut în următoarele împrejurări: eram șef de Stat Major al Marinei când am fost anunțat de la Prezența Consiliului de Miniștri, că urmează să fiu numit în postul de subsecretar de stat. Am cerut un răgaz de gândire, dar

¹⁴⁴ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 74.

înainte de a da răspunsul dacă accept sau nu, numirea mea a apărut în „Monitorul Oficial” și am primit ordin să mă prezint să depun jurământul.

Imediat după intrarea mea la Subsecretariatul Marinei mi-am confirmat părerea pe care o aveam în privința regimului în care intrasem și nemulțumirea mea se datora a trei cauze:

1. Modul nerespectuos cum regimul Antonescu se puna față de Coroană era de natură să mă jignească profund pe mine care fusesem 5 ani de zile adjutantul Regelui Ferdinand.

2. Mi-am dat seama că se adâncește o politică externă alături de Axă, care mă făcea să întrevăd timpuri foarte grele pentru România.

3. Atmosfera de violență care domnea regimul Antonescu, mai ales în această primă perioadă. Toate aceste motive m-au determinat să fac tot posibilul pentru a ieși din acest guvern.

Pe de o parte, pentru că îmi era greu să suport climatul în care eram nevoit să activez și, în al doilea rând, voiam să mă degajez de răspunderea pe care o încumba prezența mea într-un asemenea guvern.

Fiind militar activ, am evitat riscul de a-mi prezenta demisiunea și atunci am invocat o boală de care sufăr, arătându-i generalului Ion Antonescu că sunt nevoit a mă retrage din guvern.

Acest lucru l-am făcut în decembrie 1940, dar nu i s-a dat urmare decât în ianuarie 1941, când, după rebeliune, am fost înlocuit pur și simplu. Mai mult, pentru a mă degaja definitiv de politica în care guvernul român de atunci se angajase, imediat la ieșirea mea din Minister mi-am luat un concediu medical, următor căruia am fost pus în disponibilitate, astfel că demisionând din armată nu am luat parte la operațiunile războiului.

Personal, am considerat intrarea trupelor germane în țară, sub denumirea de Misiune Militară, ca o încălcare a suveranității statului nostru, iar consecința acestui fapt socoteam că va fi o și mai mare înglobare a politicii noastre față de Germania.

În timpul cât am funcționat ca subsecretar de stat al Marinei nu am avut niciun fel de legătură cu Misiunea Militară Germană, întrucât aceasta lucra cu Comandamentul Marinei și Marele Stat Major, iar repercusiunea la Departamentul pe care-l conduceam era aproape inexistentă, astfel că nu-mi aduc aminte decât de prezența în țară a unor baterii de coastă germane.

Am luat foarte rar parte la Consiliile de Miniștri.

Luam parte la consiliile de coordonare militară în care se discutau foarte puțin chestiunile de Marină, aceasta având un plan de dotare mai dinainte stabilit.

Din dezbaterile la care am asistat la acest Consiliu se putea avea impresiunea că se pregătește un război împotriva Rusiei Sovietice, cu toate că logica mea refuza să admită o asemenea enormitate, pe care o consideram chiar de atunci ca o catastrofă atât pentru nemți, cât și pentru România.¹⁴⁵

Acuzator public
s/s indescifrabil

Viceamiral adj. regal
s/s indescifrabil

¹⁴⁵ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 128-129.

126. 10 mai 1946. Referat privind rezultatul descinderii în locuința viceamiralului Koslinski Gheorghe

Corpul Detectivilor

10 mai 1946

Referat

În conformitate cu dispozițiunile primite de a efectua o descindere în locuința amiralului Koslinski Gheorghe, cu domiciliul arătat în strada Teodor Aman nr. 27 și a-l ridica, fiind cerut la Tribunalul Poporului, raportez următoarele:

Transportându-ne în str. Teodor Aman nr. 27 împreună cu comisarul Bocse Nicolae și Mărculescu Emil, am stabilit că amiralul Koslinski Gheorghe s-a mutat de la această adresă în b-dul Lascăr Catargiu nr. 41, încă din toamna anului 1945.

Mergând la susnumita adresă, am stabilit că în adevăr susnumitul locuiește în strada Lascăr Catargiu nr. 41, împreună cu soția, doi copii ai săi și soacra dânsului, anume Panaitescu Elena.

Amiralul Koslinski Gheorghe a plecat la moșia sa din comuna Aliceni-Sudiți, jud. Buzău în seara zilei de 17 mai 1946 și se va reîntoarce peste două zile, aceasta după declarația doamnei Panaitescu Elena, soacra susnumitului.

S-a efectuat percheziția domiciliară la locuința susnumitului, al cărui rezultat a fost negativ.

Am ridicat însă un memoriu scris la mașină și semnat de Koslinski, prin care arată situația sa politică pe timpul dictaturii, o notă cu același conținut, o notă cu diferite decrete legi pe timpul lui Antonescu și patru cărți de vizită cu numele de lt.col. Rioșeanu, general Ion Antonescu, general și doamna Antonescu și Nicolae Mareș, acestea au fost ridicate cu scop informativ.

Se depune alături proces-verbal de efectuarea percheziției și autorizația în baza căruia s-a făcut descinderea.¹⁴⁶

Comisar
s/s indescifrabil

127. 18 mai 1946. Proces-verbal privind arestarea viceamiralului Gheorghe Koslinski și transportarea acestuia la Spitalul Închisorii Văcărești

Proces-verbal

Astăzi 18 mai 1946, orele 18.00

Noi, Bălăceanu Ștefan, comisar în Direcțiunea Generală a Poliției Corpul Detectivilor.

Constatăm prin prezentul proces-verbal că astăzi, data și ora de mai sus, în urma unor investigațiuni am aflat că amiralul Koslinski Gheorghe se află internat în Sanatoriul Francez din Șoseaua Jianu, camera nr. 5, chiar în ziua de astăzi, pe la orele 7 dimineața, în momentul când noi îl căutam la o veche adresă a sa în str. Teodor Aman nr. 27.

¹⁴⁶ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 70.

Transportându-ne la Sanatoriul Francez, în adevăr am găsit pe amiralul Koslinski Gheorghe internat în camera 5, spunând că suferă de ulcer stomacal, având în noaptea trecută o criză în urma căreia a vomitat sânge.

Conform instrucțiunilor primite de noi, am declarat arestat pe susnumitul, punând post fix pentru paza sa la camera nr. 5, pentru a nu dispărea ca ulterior să-i facem formele respective pentru transportarea la Spitalul Închisorii Văcărești cu avizul medicului respectiv.

Drept pentru care am încheiat prezentul proces-verbal spre cele legale.¹⁴⁷

s/s Comisar Bălăceanu Ștefan
s/s indescifrabil

Asistenți

128. 20 mai 1946. Ordonanța Tribunalului Poporului privind instituirea inscripției ipotecare asupra întregii averi imobile și înființarea sechestrului asigurator asupra oricărei averi mobile, aparținând ca proprietate bănuțului Koslinski Gheorghe

Tribunalul Poporului Cabinetul I

Ordonanță

Noi, Dumitru Săracu, acuzator public,

Având în vedere dispozițiunile Legii 312/1945, privitoare la urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării și a crimelor de război.

Văzând dispozițiunile aceleiași legi cu privire la măsurile de asigurare ce urmează a se lua asupra averii personale a bănuțurilor, cum și aceea aparținând membrilor familiei acestora.

Văzând dispozițiunile art. 120 și 121 din Procedura Penală,

Ordonăm:

A se lua inscripție ipotecară asupra întregii averi imobilă și a se înființa sechestrul asigurator asupra oricărei averi mobilă, aparținând ca proprietate, bănuțului Koslinski Gheorghe, contraamiral, fost subsecretar de stat la Marină, din București, str. Teodor Aman nr. 27, aflat în cercetarea acestui Cabinet.

Se va scrie în acest sens domnului Prim Președinte al Tribunalului.

Data în Cabinetul nostru, astăzi 20 mai 1946.¹⁴⁸

Acuzator public
Dumitru Săracu

129. 20 iulie 1946. Proces-verbal privind interogatoriul acuzatului Koslinski Gheorghe

Parchetul General de pe lângă Curtea de Apel București
Cabinetul IV Instrucție pentru Instruirea celor vinovați de dezastrul țării

¹⁴⁷ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 70.

¹⁴⁸ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 134.

Proces-verbal
din ziua de 20 iulie 1946
Interogator

Numele acuzatului – Koslinski Gheorghe
 Etatea – 57 ani
 Religiunea – ortodoxă
 Locul nașterii – Galați
 Cetățenia – română
 Ocupația – pensionar
 Starea civilă – căsătorit
 Avere de posedă – 13 pogoare loc arabil jud. Ilfov.
 Situația militară – ofițer în rezervă
 Condamnat în trecut – nu
 După ce i s-a pus în vedere infracțiunea de care este acuzat, declară:

Mențin în totul cele declarate la interogatoriul ce mi s-a luat la Tribunalul Poporului în ziua de 4 iulie 1945. În timpul când am funcționat ca subsecretar de stat la Departamentul Marinei, am avut drept colaboratori următoarele persoane: comandor inginer Dimitriu Traian, avocatul Oliva Traian, actualmente funcționar la Incop, general magistrat Stănescu care era șeful Contenciosului, sublt. Călin Botez din Marină. Nu am putut lua parte la Consiliul de Miniștri la 18 septembrie 1940, întrucât la acea dată nu eram încă subsecretar de stat. Este adevărat însă că am luat parte la consiliile de colaborare militară convocate de către generalul Antonescu, la care lua parte și șeful Marelui Stat Major, ministrul de Război, subsecretarul de stat al Aviației și ministrul subsecretar de stat al Înzestrării Armatei, în care se discutau chestiuni de organizare a armatei. Nu se dresau cu această ocaziune procese verbale, ci fiecare lua notă de ceea ce îl interesa.

Nu am avut niciun amestec la elaborarea Legii nr. 867 din 4 decembrie 1940, referitoare la trecerea în patrimoniul statului a vaselor și plutitoarelor aparținând evreilor sau societăților evreiești. Această lege a fost elaborată de Ministerul Justiției și trimisă numai la Subsecretariatul Marinei spre a fi contrasemnată de mine. Nu am nicio cunoștință despre vreo colaborare la Legea nr. 873 din 5 decembrie 1940, referitoare la statutul militar al evreilor și de altfel această lege nu are nimic comun cu Subsecretariatul Marinei. Nu-mi amintesc dacă Legea din 5 decembrie 1940 referitor la rechiziția vaselor a fost elaborată de Ministerul Justiției sau la Subsecretariatul Marinei. Nu-mi amintesc nimic despre Legea 62 din 7 februarie 1940, când de fapt nici nu eram subsecretar de stat.

Citindu-i-se, stăruie și semnează.

Procuror general
s/s indescifrabil
Grefier

Viceamiral (r) Gh. Koslinski
s/s indescifrabil

Parchetul general de pe lângă Curtea de Apel București
Cabinetul IV Instrucție pentru Instruirea celor vinovați de dezastrul țării

Director
s/s indescifrabil

Șeful Serviciului
s/s indescifrabil

130. 29 august 1946. Ordonanța de clasare nr. 8 a învinuirii aduse bănuیتului Koslinski Gheorghe

Parchetul General de pe lângă Curtea de Apel București
Cabinetul VI Instrucție pentru Instruirea celor vinovați de dezastrul Țării

Ordonanța de clasare nr. 8
1946 august 29

Noi, I. Popescu Copăceni, procuror la Parchetul General al Curții de Apel, delegat la Cabinetul VI Instrucție pentru cercetarea celor vinovați de dezastrul țării și crime de războiu.

Văzând că prin Ordonanța din 10 aprilie 1946 a Tribunalului Poporului Cabinetul I, s-a dispus facerea de cercetări contra bănuیتului Koslinski Gheorghe, fost subsecretar de stat la Ministerul Marinei, pe perioada 15 octombrie 1940-27 ianuarie 1941, pentru motivul că în acest timp ar fi săvârșit fapte ce intră în prevederile art. 1, alin. a și b și art. 2, alin. m și o din Legea nr. 312/1941.

Având în vedere actele dosarului și răspunsurile date de bănuیت la interogatoriu ce i s-a luat;

Expunem următoarele:

Bănuیتul contraamiral Koslinski Gheorghe la data de 15 octombrie 1940 funcționa ca șef de Stat Major al Marinei și la această dată, după cât se pare din ordinul generalului Ion Antonescu, este trecut subsecretar de stat la Ministerul Marinei, zicem după cât se pare, cunoscută fiind greutatea cu care fostul președinte al Consiliului, generalul Ion Antonescu și-a putut forma în acea vreme un Cabinet cu care să lucreze și în această situație (de bună seamă că din ordin) bănuیتul a fost adus subsecretar de stat în același Minister în care deținea un post de conducere tehnic, tot atât de important ca și cel ce i se oferea.

În această situație, a fost și normal ca în ianuarie 1941, după rebeliunea legionară, când generalul Ion Antonescu și-a reînnoit Cabinetul cu oameni devotați, bănuیتul să fie desărcinat din demnitatea de subsecretar de stat.

Evenimentele ce au urmat după aceasta au arătat cu suficiență rolul șters ce-l jucase bănuیتul în guvern, căci nici în cariera sa militară nu a mai fost apoi chemat la niciun rol de răspundere în tot timpul guvernării Antonescu.

Având în vedere că o primă învinuire ce i se aduce învinuitului este aceea de a fi participat la Consiliul de Miniștri din 18 septembrie 1940 or, din examinarea stenogramei acelui Consiliu, se constată că bănuیتul nu a luat parte la acest Consiliu și de altfel nici nu putea lua parte, deoarece a fost numit subsecretar de stat după aceea, abia la 15 octombrie 1940.

Având în vedere că cea de-a doua învinuire este aceea de a fi elaborat legi cu caracter rasial și anume Legea nr. 867 din 4 decembrie 1940, referitoare la trecerea în patrimoniul statului a vaselor și plutitoarelor aparținând evreilor sau societăților evreiești, Legea nr. 873 din 5 decembrie 1940 referitoare la statutul militar al evreilor și Legea din 5 decembrie 1940, referitoare la rechizițiile vaselor însă, din examinarea acestor legi se poate vedea foarte ușor că ele nu-și au paternitatea în Ministerul Marinei, ci în Ministerul Justiției, unde de fapt se elaborau toate legile în acea perioadă de timp, ori bănuیتul nu a făcut altceva decât să le contrasemneze, deci nu poate fi vorba din partea sa de o activitate de elaborare a acestor legi.

Pentru aceste motive, dispunem:

Clasarea învinuirii aduse bănuitului Koslinski Gheorghe, contraamiral, major, român, domiciliat în București, str. Teodor Aman nr. 27, pentru infracțiuni prevăzute și pedepsite de Legea 312/1945.

Desființarea tuturor măsurilor de asigurare luate în baza legii asupra averii bănuitului.

Data citită în Cabinetul nostru astăzi 29 august 1946.¹⁴⁹

Procuror General
I. Popescu Copăceni
s/s indescifrabil

Grefier
Elie Basiliu

131. 16 septembrie 1946. Ordonanța de urmărire privind cercetarea învinuitului viceamiral Koslinski Gheorghe

Dosar nr. 2275/1946

Parchetul General al Curții de Apel București
Cabinetul IV Instrucție
Ordonanță de urmărire
16 septembrie 1946

Noi, N. Stavrescu, procuror al Parchetului General al Curții de Apel București, având în vedere delegația – ordin dată de dl. procuror general din 16 septembrie 1946.

Văzând și dispoziția art. 8 din Legea nr. 312/1945, precum și dispozițiunile art. 3 din Legea nr. 455/1945 a Ministerului de Justiție.

Având în vedere cercetările urmate în cauză cu privire la învinuitul amiral Koslinski Gheorghe, ce formează dosarul nr. 2275/1946 al Parchetului General al Curții de Apel București.

Văzând și disp. art. ... din procedura penală.

Expunem următoarele:

Prin ordonanța din 10 aprilie 1946 dată de dl. acuzator public Ioan Raiciu, s-a dispus cercetarea învinuitului amiral Koslinski Gheorghe, fost subsecretar de stat al Marinei în Cabinetul Ion Antonescu, pentru faptul că în această calitate a putut săvârși infracțiuni din cele prevăzute și sancționate de Legea 312/1945.

Din cercetările urmate în cauză se stabilește că învinuitul amiral Koslinski Gheorghe a funcționat ca subsecretar de stat la Marină din octombrie 1940 până la sfârșitul lunii ianuarie 1941.

A luat parte la consiliile de coordonare militară și după cum recunoaște la interogatoriul luat la 4 iulie 1945, din dezbaterile la care a asistat se putea avea impresiunea că se pregătește un război împotriva Rusiei Sovietice, iar pe de altă parte a edictat legi cu caracter rasial și anume Legea 867 din 4 decembrie 1940, referitoare la trecerea în patrimoniul

¹⁴⁹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 87.

statului a vaselor și plutitoarelor aparținând evreilor sau societăților evreiești și Legea nr. 873 din 5 decembrie 1940, referitoare la statutul militar al evreilor.

Având în vedere că din cele expuse mai sus se constată că amiralul Koslinski Gheorghe având o răspundere politică efectivă a luat parte la pregătirea intrării armatelor germane pe teritoriul țării prin participarea sa la diferite consilii și că a edictat legi din care se deduce militarea pentru hitlerism, fapte prevăzute și pedepsite de art. 1, alin. b și al. n, precum și de art. 3, alin. 1 din Legea 312 din 24 aprilie 1945.

Văzând și dispozițiunile legii cu privire la asigurarea ce urmează a se lua asupra averii personale a bănuțului și aceea aparținând familiei acestuia.

Decidem:

Este caz de urmărire contra contraamiralului Koslinski Gheorghe de 56 ani, cu domiciliul în București, str. Teodor Aman nr. 27, pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 1, alin. b și alin. n, precum și art. 3, alin. 1 din Legea 312 din 24 aprilie 1945 pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării și pentru crime de război.

Se va lua inscripție ipotecară asupra averii soților amiral Koslinski Gheorghe, din București, str. Teodor Aman nr. 27 și a 13 pogoane teren arabil în județul Ilfov.

Afacerea de competența Curții de Apel București, Secția Criminală.

Dată la Parchetul General, azi 16 septembrie 1946.¹⁵⁰

Procuror general
s/s indescifrabil

132. 26 august 1948. Proces-verbal privind interogatoriul învinuțului viceamiral Koslinski Gheorghe

Republica Populară Română
Parchetul Curții din București
Cabinetul Cercetări Criminalii de Război

Proces-verbal

din ziua de 26 august 1948

Interogator

Numele învinuțului: amiral Koslinski Gheorghe

Etatea: 59 ani

Religiunea: ortodoxă

Locul nașterii: Galați, jud. Covurlui

Locuința: București, str. B-dul Ana Ipătescu nr. 41

Cetățenia: română

Ocupațiunea: amiral – pensionar

Starea civilă: căsătorit, cu 1 copil

Avere ce posedă: 13 pogoane teren arabil în comuna Gutimani, jud. Ilfov și valori: „România Petrolieră” 36 acțiuni (fără venituri), „Ripiceni” 300 acțiuni emis. II/1924 plus 300 acțiuni emis. IV/1943 optate (fără venit). Locuințe ieftine: 50 acțiuni emis. 1942, 100

¹⁵⁰ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 88.

acțiuni emis II/1945, 150 emis. I/194, 180 acțiuni emis. II/1946 și 960 acțiuni emis. I/1947, toate aceste provenite din fracționarea celor 50 acțiuni emis. 1942 prin optare (fără venit). Letea: 50 acțiuni inițiale plus 100 acțiuni emisiune XVIII/1946 optate fără venit. Scrisuri funciare urbane București, valoarea nominală de 3750 lei vechi.

Situația militară: amiral pensionar

Condamnat în trecut: nu

După ce i s-a pus în vedere infracțiunile de care este învinuit, declară:

Mențin declarația dată de mine la Tribunalul Poporului în ziua de 4 iunie 1945, în fața domnului acuzator public Raiciu, precum și declarația din 29 iulie 1946 dată în fața domnului procuror Popescu-Copăceni de la Curtea de Apel București și menționez și de data aceasta că nu am luat parte la ședința Consiliului de Miniștri, în care s-ar fi discutat intrarea României în război alături de Germania.

Precizez că Subsecretariatul de Stat al Marinei condus de subsemnatul avea rolul tehnic și nu se ocupa de partea operativă de război, acestea fiind în atribuția Marelui Stat Major.

Cetindu-i-se, stăruie și semnează propriu.¹⁵¹

Procuror general
s/s indescifrabil

Învinuit
s/s indescifrabil

Grefier
s/s indescifrabil

133. 6 septembrie 1948. Proces-verbal privind interogatoriul suplimentar al învinuitului viceamiral Koslinski Gheorghe

Republica Populară Română
Parchetul Curții din București
Cabinetul Cercetări Criminalii de Război

Proces-verbal
din ziua de 6 septembrie 1948
Interogator supliment

Numele învinuitului: amiral Koslinski Gheorghe

Etatea:

Religiunea:

Locul nașterii:

Locuința:

Cetățenia:

Ocupațiunea:

Starea civilă:

Avere ce posedă:

Situația militară:

Condamnat în trecut:

¹⁵¹ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 97.

După ce i s-a pus în vedere infracțiunile de care este învinuit, declară:

În calitate de subsecretar de stat la Departamentul Marinei, instituție cu caracter tehnic, nu pot fi socotit că aș fi avut vreo răspundere politică în timpul cât am avut acea funcțiune, întrucât în regimul de dictatură al lui Antonescu, conducătorul statului conducea politică, fără să fiu întreat și eu vreodată.

Întrucât am fost subsecretar de stat numai până la 24 ianuarie 1941, eu nu pot fi învinuit că am permis intrarea armatelor germane pe teritoriul țării, dimpotrivă nici nu am luat parte la ședința vreunui consiliu de miniștri sau consiliu militar, când să se fi discutat în prezența mea intrarea armatelor germane în țară. Pe mine nu m-a întreat nimeni niciodată dacă aprob sau nu așa ceva. De abia azi știu că intrarea armatelor germane în țară după plecarea mea de la Subsecretariatul de Stat al Marinei, iar misiunea de instrucție a armatelor germane în țara noastră a fost hotărâtă anterior guvernului Antonescu. Eu nu am avut nicio legătură cu misiunile germane.

În apărarea mea propun martori pe următorii:

Avocat Traian Oliva, str. General Anghelescu nr. 30, amiral N. Păiș, Văcărești, inginer Gelles, Bulevardul Magheru nr. 27, amiral Steriopol, Parcul Jianu, str. W nr. 7, armatorul Daniel, consul onorific al Olandei din Brăila, armatorul Hiot și consilierul Radovan Sava de la Curtea Superioară.

Citindu-i-se, stăruie și semnează propriu.¹⁵²

Prim Procuror al Curții
s/s indescifrabil

Învinuit
s/s indescifrabil

Grefier
s/s indescifrabil

134. 9 septembrie 1948. Proces-verbal privind audierea martorului contraamiral Steriopol Nicolae

Republica Populară Română
Parchetul Curții din București
Cabinetul Cercetări Criminalii de Război

Proces-verbal

De audierea martorului – amiral Steriopol Nicolae
Audiat în ziua de: – 9 septembrie 1948
Martor propus de: – amiral Koslinski Gheorghe
Numele și pronumele martorului: – Steriopol Nicolae
Eteatea: – 49 ani
Locul nașterii: – Tulcea
Domiciliul: București, Parcul Jianu str. W nr. 7
Ocupația: – amiral pensionar
Legătura cu învinuitul: – nu are

¹⁵² Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 112.

După ce jură conform art. 147 din procedura penală, declară cele ce urmează:

Știu că amiralul Koslinski Gheorghe a nutrit toată viața sa sentimente ostile germanilor. Când eram subdirector la Navigația Fluvială Română, îmi aduc aminte că dl. amiral Koslinski Gheorghe în calitatea sa de subsecretar de stat al Marinei ar fi contrasemnat un decret lege elaborat de Ministerul Justiției și semnat de ministrul Justiției pentru rechiziționarea vaselor evreiești. El personal a avut totdeauna antipatie față de regimul dictatorial de atunci și față și de legile drastice. Nu am cunoștință dacă d-sa a luat parte la consilii de miniștri în care să se fi discutat asupra evreilor.

Cetindu-i-se, stăruie și semnează propriu.¹⁵³

Procuror general
s/s indescifrabil

Martor
s/s indescifrabil

Grefier
s/s indescifrabil

135. 10 septembrie 1948. Proces-verbal de audiere a martorului Sava Radevan

Republica Populară Română
Parchetul Curții din București
Cabinetul Cercetări Criminalii de Război

Proces-verbal

de audierea martorului – Sava Radevan
audiat în ziua de – 10 septembrie 1948
Martor propus de: – amiral Koslinski Gheorghe
Numele martorului: – Sava Radevan
Etatea: – 62 ani
Locul nașterii: – Craiova
Domiciliul: – București, str. Romană nr. 42
Ocupația: – consilier la Curtea Superioară
Legătura cu învinuitul: – nepot prin alianță

După ce jură conform art. 147 din procedura penală, declară cele ce urmează:

Când amiralul Koslinski Gheorghe a fost chemat ca subsecretar de stat la Marină l-am întrebat dacă a primit și mi-a răspuns că el de fapt s-a opus arătând fostului mareșal Antonescu că era mai bine să rămână la serviciul pe care-l avea la Marină – el fiind ofițer activ nu s-ar pricepe la funcțiuni politice. La acest lucru i s-a răspuns că este un „ordin”. A trebuit deci să-l execute.

La vreo două luni după aceasta, a cerut să fie trimis în fața comisiei medicale pentru o boală pe care o avea – efectiv un ulcer stomacal, boală care nu ar fi împiedicat să rămână în armată dacă nu intervenea această situație politică, care nu-i convenea.

Efectiv, după vreo 3 luni de zile, el a ieșit și din minister și din armată. În timpul cât a stat subsecretar de stat, a încercat să îndepărteze din dispozițiile care le transmitea tot ceea

¹⁵³ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 113.

ce putea să aibă un caracter politic, neomenesc și mai ales rasial. Că în urma unui ordin venit de la guvern pe care el ca subsecretar de stat n-a făcut decât să-l contrasemneze cum era obligat a făcut totuși tot ce a putut ca să atenueze ordinul care privea sechestrarea vaselor mai multor armatori, între care erau și câțiva evrei. Mi-a spus chiar numele câtorva evrei, rețin vreo trei pe care i-am cunoscut, și anume: Pinkas, Chiotu și Daniel, cărora le-a făcut servicii chiar oarecum peste ordinul primit liberându-le din acele vase.

Mi-a mai spus Koslinski că este foarte plictisit de însărcinarea ce i s-a dat și că, cu toată dragostea ce ar avea să mai rămână în armată, va trebui să o părăsească pentru că numai așa poate scăpa și de funcția politică de subsecretar de stat.

Că el, ca și mine, socotea că intrarea noastră alături de Germania ar fi o nebulie și de aceea demisia lui din armată a fost înainte ca guvernul să ordone intrarea în război în contra U.R.S.S., guvern din care nu a făcut parte.

Cum locuiam împreună în strada Grigore Alexandrescu nr. 82, casă care ne-a fost distrusă de bombardamentul ultim american, și-a pierdut totul, vorbind cu el, cum am arătat mai sus, de câteva ori mi-a spus că-i este teamă de al gărzilor verzi, care nu-l puteau suferi din cauza actelor sale și în câteva nopți am avut chiar pază la casa noastră.

Cât timp a fost subsecretar de stat, amiralul Koslinski mi-a spus că nu a primit niciun ordin de la germani și nu ar fi admis ca germanii să-i dea vreun ordin direct.

Cetindu-i-se, stăruie și semnează propriu.¹⁵⁴

Procuror general
s/s indescifrabil

Martor
s/s indescifrabil
Grefier
s/s indescifrabil

136. 19 ianuarie 1949. Decizia penală nr. 123 de condamnare a amiralilor Nicolae Păiș și Gheorghe Koslinski

Dosar nr. 2.332/1948

Curtea București Secția IV-a Penală

Deciziune penală nr. 123

Ședința publică din 19 ianuarie 1949

Curtea compusă din domnii: I. V. Constantinescu, consilier; Constantin Găman, consilier; Constantin Petre, asesor; Dumitru Dinu, asesor; Gavrilă Hotăranu, asesor; Costache Bâlcu, prim-procuror; Gheorghe Munteanu, grefier.

[...] Având în vedere că prin rechizitoriul Parchetului Curții București Cabinetul pentru cercetarea criminalilor de război, nr. 68 din 22 decembrie 1948, acuzații au fost trimiși în judecata acestei Curți, pentru faptul de a fi săvârșit crime contra păcii după cum urmează:

[...] Gheorghe Potopeanu, Gheorghe Docan, Toma Ghițulescu, Gheorghe Koslinski și Ion Sandu, prin aceea că intrând ca miniștri în guvernul antonescian s-au pus în slujba hitlerismului și fascismului și prin faptele lor personale au contribuit fie la fascizarea țării,

¹⁵⁴ Arhiva C.N.S.A.S., Fond Penal, Dosar nr. 163, vol. 8, f. 117.

fie la aservirea vieții economice a acesteia – fapte prevăzute și pedepsite de art. 2 lit. a și art. 4 din Decretul nr. 207/1948; [...]

Întrucât toți acuzații de față au fost miniștri în guvernul Antonescu, ei urmează a răspunde de faptele lor personale, făcute în această calitate, în măsura în care au contribuit la instaurarea politicii rasiale în interiorul țării, sau de agresiune și jaf în exterior și în special în contra Uniunii Sovietice.

Că așadar, pentru a putea stabili vinovăția fiecărui acuzat în parte, este necesar a se examina activitatea fiecăruia în timpul cât a fost ministru în acest guvern.

Gheorghe Koslinski

Având în vedere că acuzatul a fost ministru subsecretar de stat la Marină de la data de 17 octombrie 1940 la 27 ianuarie 1941.

Că în această calitate, acuzatul a contrasemnat legi cu caracter net rasial, cum au fost Legea nr. 867/1940 pentru trecerea în patrimoniul statului a vaselor plutitoare aparținând evreilor și Legea nr. 873/1940 referitoare la statutul militar al evreilor.

Că prin aceste fapte acuzatul, contribuind la realizarea scopurilor politice urmărite de guvernul Ion Antonescu, s-a pus în slujba hitlerismului și fascismului și, prin urmare, se face vinovat de faptele prevăzute de art. 2 lit. a și art. 4 din Decretul nr. 207/1948. [...]

Pentru aceste motive,

Redactate de domnul consilier Ion V. Constantinescu,

Ascultând și concluziunile domnului prim-procuror,

În numele legii,

Decide:

Condamnă pentru faptele prevăzute de art. 2 litera a și c și pedepsite de art. 4 din Decretul nr. 207/1948 cu aplicația art. 157 C.P. pe acuzații:

[...]

14. Koslinski Gheorghe, român, de ani 60, amiral pensionar, născut în Galați, jud. Covurlui și domiciliat în București, Bd. Ana Ipătescu nr. 41, în prezent deținut preventiv în Penitenciarul Văcărești, la 2 (doi) ani închisoare corecțională. [...]

Condamnă pe toți acuzații de mai sus la degradare civică pe timp de 10 ani.

În conformitate cu dispozițiunile art. 64 C.P., comută în pedeapsa aplicată numiților acuzați timpul petrecut în prevenție. În baza art. 4 al. 2 din Legea 207/1948 ordonă confiscarea averii acuzaților de mai sus în folosul statului. Obligă pe numiții acuzați să plătească fiecare câte 2 000 (două mii) lei cheltuieli de procedură.¹⁵⁵

¹⁵⁵ În zilele de 11, 12, 15 și 17 ianuarie 1949 a avut loc procesul a 17 foști miniștri în guvernul Antonescu (al treilea lot). Instanța de judecată a pronunțat 15 condamnări și două achitări (Pompiliu Nicolau și Sandu Ion). Pe lângă cei cinci generali menționați au mai fost condamnați: 1. Pană Aurelian, profesor universitar – 10 ani închisoare corecțională; 2. Petrovici Ion, profesor universitar – 10 ani temniță grea; 4. Neagu Alexandru, în contumacie – 8 ani temniță grea; 5. Nemoianu Petre, publicist – 5 ani închisoare corecțională; 8. Crețeanu Gheorghe în contumacie – 10 ani temniță grea; 9. Constantinescu Constant-Alexandru – 4 ani închisoare corecțională; 10. Negel Dumitru, în contumacie – 10 ani temniță grea; 12. Docan Gheorghe, fost magistrat – 5 ani temniță grea; 13. Ghițulescu Toma, inginer – 5 ani închisoare corecțională; 15. Constantinescu Constant-Atta – 5 ani închisoare corecțională. ASRI, fond „P”, dosar nr. 105.281, vol. 2, f. 154-166.

Capitolul VIII

CAZUL COMANDORULUI MOCANU GHEORGHE

137. 26 august 1947. Declarația căpitan-comandorului Gheorghe Mocanu dată organelor de anchetă privind activitatea sa legată de Cercul Profesional Militar al Partidului Național Țărănesc

Declarație

Subsemnatul cpt.-comandor Mocanu Gheorghe, domiciliat în București, Șos. Panduri nr. 62, declar următoarele:

Sunt născut la Constanța în anul 1905, luna noiembrie, ziua 9. Părinții mei: Gheorghe Mocanu, funcționar public, decedat în anul 1933; Angela, actualmente Ghica, domiciliată în com. Ferdinand, jud. Constanța. Am o soră, Elvira lt.-col. Novasart, profesoară de liceu. Căsătorit prima oară cu Elisabeta (Theohari) Oprescu, divorțat. Doi copii, fete: Ioana, 19 ani, studentă și Maria, 17 ani, elevă. Căsătorit a doua oară cu Madeleine Nichifor, copil o fată de 2,5 ani.

Școala primară la Constanța, la Liceul „Mircea cel Bătrân” (liceu real). În Școala Navală în anii 1922-1924. Primii trei ani de ofițer ambarcat pe bricul „Mircea” (vechi), când am făcut Școala Specială. Din 1924 până în 1927 am fost fie ambarcat la Constanța sau în voiaje de instrucție, fie în orașul Constanța la unitate (școală). Voiaje de instrucție în Marea Neagră, Egee, Mediterana și Adriatică (1925). Căsătorit prima oară în 1927, apoi iarăși ambarcat pe N.M.S. „Mărășești”, ca ofițer la bord un an. În anul 1928 la Baza Navală și Divizia de Mare Constanța. În anul 1929-1930 la Institutul Militar de Educație Fizică București. În 1930 ofițer de cadre la Școala Navală, după ce în 1928 fusesem avansat locotenent. În Școala Navală am fost ofițer de clasă și profesor.

În 1930 ambarcat pe N.M.S. „Constanța” ca vas de instrucție, având funcția de instructor pentru elevi Școala Navală – voiaj în Marea Egee și Mediterana cu acest prilej. În toamna 1930 și iarna 1930-1931 cu N.M.S. „Constanța” la Fiume pentru recepția submarinului „Delfinul”. Reîntors în țară, continui ambarcarea pe N.M.S. „Constanța” până în toamna 1932, când sunt ambarcat pe N.M.S. „Ferdinand” ca ofițer cu navigația, apoi comandant secund, iar în 1934 ca ofițer cu operațiile la Escadrila de Distrugătoare, ambarcat pe aceeași navă. Între timp, în 1933, luna martie, divorțasem.

În anul 1934, septembrie, debarc de pe distrugătorul „Regele Ferdinand” și sunt mutat în Marele Stat Major, Secția a II-a, Biroul Cifru și Marină. Rămas în această funcțiune

până în 1936 toamna, când încep stagiile pentru Școala Superioară de Război, unde reușisem. Aceste stagii au fost executate la Apărarea Fixă Maritimă, submarinul „Delfinul”, distrugătorul „Regina Maria”, Regimentul „Mihai Viteazul”, Școala de Trageri Artilerie Sadislav și întreg anul 1937-1938 ca ofițer cu operațiile (avansat căpitan în 1937) pe N.M.S. „Regina Maria” la Escadrila de Distrugătoare. În ianuarie 1938 am participat ca ofițer cu navigația la furtuna din Marea Neagră pe N.M.S. „Regina Maria”, cu voievodul Mihai plecat la Atena cu această navă. În mai 1938, nava intră în reparații la Malta, unde am rămas până în septembrie 1938.

În noiembrie 1938 încep cursurile Școlii Superioare de Război, pe care le absolv în 1940. În tot acest timp am stat în București, locuind întâi în oraș și apoi la Școala de Război. Am fost brevetat ofițer de Stat Major în luna aprilie 1941 și repartizat la Marele Stat Major, Statul Major al Marinei și la Comandamentul Marinei Regale. În același timp, am fost numit profesor la Școala Superioară de Război. La Comandamentul Marinei am îndeplinit funcția de subșef al Diviziei Operațiuni la începutul operațiunilor din 1941, apoi șef al Biroului 2 până în aprilie 1942. În aprilie 1942 am luat comanda N.M.S. „Constanța”, pe care am deținut-o până în aprilie 1943. Între timp, fusesem avansat locotenent-comandor. Din aprilie 1943 și până în ianuarie 1944 am funcționat la Subsecretariatul de Stat al Marinei, Biroul Studii. În octombrie 1943 m-am recăsătorit.

În ianuarie 1944 am fost numit ofițer profesor în cadrele Școlii Superioare de Război. La suspendarea cursurilor din mai 1944 am fost numit șef de stat major al Litoralului Maritim, unde am funcționat până în decembrie 1944, dată la care am revenit profesor în cadrele Școlii Superioare de Război. Am predat în mod continuu „Istoria maritimă”, „Tactica Generală Navală” și „Strategia Maritimă”. În continuare am predat „Tactica Forțelor Maritime, Forțelor Fluviale și Vaselor de Suprafață”. În aprilie 1945 am cerut și obținut să fiu trimis pe Frontul de Vest, unde am funcționat la Armata I, ca ajutor al Biroului Operații.

M-am întors cu armata în vara lui 1945 și am revenit la Școala Superioară de Război, ca profesor în cadre. Am funcționat apoi ca profesor în cadre și ca șef al Secției de Marină al Școlii Superioare de Război până la trecerea în cadrul disponibil în august 1946. După această dată am rămas neconținut în orașul București.

Ca publicist, am scris la revistele de specialitate marină și armată articole militare tehnice, tactice și strategice încă de la gradul de locotenent. În 1939-1940 am scris 3-4 articole la „Timpul” (caracter naval) și apoi regulat la „Facla”, până la suspendarea acestuia de către legionari. Am colaborat ulterior la „Revista Familiei” (1941-1944) și la Dicționarul Politic al „Curentului” (15-20 cuvinte cu caracter naval sau marinăresc geografic) și la ziarul „Evenimentul”, cu același caracter militar: „Strategia Mării Negre” și „Strategia Mediteranei”, pe care le-am pus în vânzare sau le-am împărțit. Am scris numeroase articole de ordin naval și marinăresc cu caracter strategic și tactic în „România Militară”.

După trecerea în cadrul disponibil, am colaborat la ziarul „Dreptatea”, scriind cronica externă, regulat zilnic, director fiind Nicolae Carandino, pe care-l cunoșteam de la „Dicționarul Politic”. Pentru salariu eram trecut la Biroul Presei P.N.Ț., spre a nu îngreua bugetul redacției. Acest Birou al Presei nu a putut niciodată funcționa ca atare, din pricini administrative, tehnice și de direcție.

Relațiile familiale, în cadrul familiei subsemnatului, în rândul colegilor și al camarazilor din Marină – foarte puțin în cadrul Școlii de Război și aproape deloc cu ofițeri sau fami-

liile lor, din restul armatei: lt.-col. Georgescu (unchiul soției), domiciliat în București; col. (r) Ștefănescu Ion (unchiul subsemnatului), str. Vinčențiu Babeș, București; contraamiral Roman Augustin, domiciliat în București, str. General Manu; cdor. Voinescu Victor, domiciliat în București, Șos. Panduri nr. 62; cpt.-cdor. Bănică Ion, domiciliat în Filantropiei, București; cpt.-cdor. Tudor Popescu, domiciliat în Cotroceni; cpt.-cdor. Bercea Alexandru, domiciliat în Cotroceni; lt.-col. Max Niculescu, domiciliat în Șos. Panduri nr. 62; lt.-cdor. Petriman, domiciliat în Șos. Panduri nr. 62; cpt. (r) Puricescu Nicolae (fără familia sa); lt.-cdor. Cioroiu Mircea (fără familia sa).

Din P.N.Ț. – relații de familie numai cu dl. Corneliu Coposu și Nicolae Carandino. Cunoștințe din P.N.Ț. mai frecventate: dl. Iuliu Maniu; dl. Leucuția; dl. Hațieganu Emil; dl. Penescu Nicolae (cu dificultăți); dl. Lepădatu; dl. Ghiță Pop; dl. Mihalache (mai puțin). Pe dnii general Negrei și col. Stoika Ștefan i-am cunoscut trecător numai în anticamera dlui Maniu. Nu am fost înscris în P.N.Ț. și nu am făcut parte din Cercul Profesional Militar al P.N.Ț. În februarie 1947 am participat la conducerea și împărțirea darurilor americane în Moldova, jud. Iași, în cadrul Crucii Roșii. Nu m-am înscris după aceea ca membru al Crucii Roșii.¹⁵⁶

/ss/ Căpitan-comandor Mocanu Gheorghe¹⁵⁷

138. 27 mai 1948. Sentința Tribunalului Militar București în procesul conducătorilor Cercului Profesional Militar al Partidului Național Țărănesc.

Dosar nr. 1861/1948

Republica Populară Română

Tribunalul Militar București Secția a II-a

Sentința nr. 777 a Prezidiului Republicii Populare Române

Ședința din ziua de 19 mai 1948.

Astăzi 19 mai 1948, Tribunalul Militar București, Secția a II-a, compus conf. art. 9 și 10 C.J.M. din dnii: general maior magistrat dr. Alexandru Petrescu, prim președinte; lt.-col. magistrat Moldoveanu Atanasie, membru; lt.-col. Boeru Ioan, membru; lt.-col. Constantinescu Dumitru, membru; maior Trăistaru Vasile, membru; lt.-col. Eftimie Călin, procuror militar; prim grefier Zorapapel Tateos, grefier de ședință. –

S-au întrunit în ședință publică cu respectarea dispozițiilor prevăzute de art. 19-22 C.J.M. și având depus jurământul în forma depusă de lege, în scopul de a judeca procesul privitor pe acuzații: 1. general pensionar Negrei Gabriel din București, str. Brezoianu nr. 7; 2. general pensionar Zorzor Vasile din București, str. Călușei nr. 33; 3. general pensionar Stoika Grigore din București, str. Adrian nr. 4; 4. general pensionar Gheorghieș Alexandru din București, str. Mântuleasa nr. 5; 5. maior C.D. Fetecău Gh. Ion din Bucureștii Noi, str. Oastei nr. 77; 6. cpt.-cdor. C.D. Mocanu Gheorghe din București, Șos. Panduri nr. 62; 7. plt. maj. pensionar Albu P. Gheorghe din București, str. Radu de la

¹⁵⁶ ASRI, Fond „P”, dosar nr. 10.718, vol. 1, f. 70-72.

¹⁵⁷ „Procesul generalilor. Cercul profesional militar al Partidului Național Țărănesc (1946-1948).” Documente, selecția documentelor, Studiu introductiv și Notă asupra ediției de dr. Corneliu Beldiman, Editura Vremea, București, 2000, p. 133-134.

Afumați nr. 17, toți șapte pentru crimele p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 210 și 211 C.P. comb. cu art. 101 și 103 C.P.; 8. lt.-cdor. C.D. Cioroiu Mircea din București, Aleea Matei Corbescu nr. 8, pentru faptele de: sustracțiune p. și p. de art. 505 al. II C.J.M., omisiunea denunțării complotului p. și p. de art. 228 C.P. și răspândirea de înscrisuri necenzurate p. și p. de art. 1 și 3 din Legea 124/1940; 9. lt. invalid Vasiliu Paul Romeo din com. Șendriceni, jud. Dorohoi, pentru fapta de omisiunea denunțării complotului p. și p. de art. 228 C.P. [...]; 13. general C.D. Gheorghiu Ermil, pentru răspândire de înscrisuri necenzurate p. și p. de art. 1 și 3 din Legea 124/1940, comb. cu art. 25 C.P. și cu D.L. 856/1938.

La apelul nominal făcut, acuzații s-au prezentat în instanță, asistați de apărători, după cum urmează: general Negrei Gabriel și general Gheorghiu Ermil de apărătorul lor din oficiu, dl. avocat Slavnicu Ștefan, numit de Colegiul Avocaților; general Negrei Gabriel, general Zorzor Vasile și lt.-cdor. Cioroiu Mircea de apărătorul lor din oficiu, dl. lt.-col. Pomârleanu Dumitru, numit de dl. prim președinte; general Zorzor Vasile, lt. Vasiliu Paul Romeo și Spirescu Florica de dl. maior (r) Popescu Iorgu, numit de dl. prim președinte; Ghițulescu Dumitru de dl. avocat Aur Zaharescu, numit din oficiu de Colegiul Avocaților; general Stoika Grigore de dl. avocat Dumitrescu-Bolintin, numit din oficiu de Colegiul Avocaților; general Gheorghieș Alexandru și maior Fetecău Ion de dl. col. (r) Dumitru Constantin, numit din oficiu de dl. prim președinte; cpt.-cdor. Mocanu Gheorghe și plt. maj. Albu Gheorghe de dl. avocat Atanasie Constantinescu, numit din oficiu de dl. prim președinte; lt. Vasiliu Paul Romeo, asistat de tatăl său, dl. avocat Vasiliu Alexandru, iar Spirescu Florica și Țincu Constantin de apărătorul lor ales, dl. avocat Dinca.

Dl. prim președinte, conformându-se dispozițiilor art. 286 C.J.M. a stabilit identitatea inculpaților, care au spus că se numesc: 1. Negrei Gabriel de 76 ani, născut în comuna Mogoșești, jud. Iași, general de brigadă veteran, fiul lui Ion și al Mariei, domiciliat în București, str. Brezoianu nr. 7, et. 5, necondamnat până în prezent; 2. Gheorghieș Alexandru de 62 ani, născut în comuna Iași, jud. Iași, fiul lui Nicolae (†) și al Elenei, general în rezervă, domiciliat în București, str. Mântuleasa nr. 5, necondamnat până în prezent; 3. Stoika Grigore de 61 ani, născut în comuna Focșani, jud. Putna, fiul lui Nicolae (†) și al Mariei (†), general în rezervă, domiciliat în București, str. Adrian nr. 4, necondamnat până în prezent; 4. Zorzor Vasile de 58 ani, născut în comuna Oltenița, jud. Ilfov, fiul lui Ștefan și al Mariei, general în rezervă, domiciliat în București, str. Călușei nr. 33, necondamnat până în prezent [...]; 6. Fetecău Ion de 42 ani, născut în comuna Pleșcoi, jud. Buzău, fiul lui Gheorghe (†) și al Adrianei, maior în rezervă, domiciliat în Bucureștii Noi, str. Oastei nr. 77, necondamnat până în prezent; 6. Gheorghiu Ermil de 52 ani, născut în comuna Botoșani, jud. Botoșani, fiul lui Fotie (†) și al Ecaterinei (†), general în rezervă, domiciliat în București, B-dul Dacia nr. 14, necondamnat până în prezent; 7. Cioroiu Mircea de 34 ani, născut în Calafat, jud. Dolj, fiul lui Ștefan și al Teodorei, lt.-cdor. C.D., domiciliat în București, Aleea Matei Corbescu nr. 8, necondamnat până în prezent; 8. Mocanu Gheorghe de 44 ani, născut în Constanța, fiul lui Gheorghe și al Angelei, cpt.-cdor. C.D., domiciliat în București, str. Romană nr. 81, necondamnat până în prezent; 9. Albu Gheorghe de 37 ani, născut în comuna Preajba, jud. Vlașca, fiul lui Petre și al Nedelei, plt. maj. (r), domiciliat în București, str. Radu de la Afumați nr. 14, necondamnat până în prezent [...]; 13. Vasiliu Paul Romeo de 27 ani, născut și domiciliat în comuna Șendriceni, jud. Dorohoi, fiul lui Alexandru și al Lizetei, lt. invalid, necondamnat până în prezent.

Grefierul a făcut apel martorilor propuși în cauză, după cum urmează. Acuzarea n-a propus martori. Apărarea a propus următorii martori: col. (r) Dumitrescu Constantin, slt. (r) Walter Paul, cpt. Zaharia Marin, Mihăilescu M. Constantin, plt. (r) Stana Haralambie, col. (r) Pancu Gheorghe, propuși de Albu Gheorghe; Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Corneliu Coposu, col. Stoika Ștefan, comisar șef Sfetcovici, col. Pancu Gheorghe, general Barbu Vasile, col. Galin, col. Dumitrescu C., maior Popa, Aurel Dobrescu și Bunescu, propuși de Zorzor Vasile; col. (r) Spiridoneanu Ernest, plt. (r) Gancearuc Gheorghe, Corneliu Coposu, propuși de Mocanu Gheorghe [...]; Gancearuc Gheorghe, col. (r) Spirodoneanu Ernest, Ion Gr. Cical, Teodor Matahon, dr. Vlad Hațeganu, propuși de Vasiliu Paul Romeo; prof. dr. N.Gh. Lupu, Constantin Adam, Victor Gherasim, general Traian Grigorescu, preot Lazăr Niculescu, Emanoil Mușat, general Ștefan Burileanu, col. Stoika Ștefan, col. Al. Stătescu, preot Zamfir Popescu, general (r) Precup Victor, general Victor Dombrowski, Sicu Friedman, cpt. Zaharia Marin, Teodor Vasilache și Al. Telei, propuși de Stoika Grigore; Corneliu Coposu, prof. univ. Gheorghe Constantinescu, cpt. Zaharia Marin, Ionescu Teodor, Zilber Strul, Amedeu Bădescu, general Radu Davidescu, prof. Ion Hudiță și general Tanți Dumitrescu, propuși de Negrei Gabriel [...]; Iuliu Maniu, Ion Mihalache, general de armată P. Dumitrescu, propuși de Al. Gheorghies. La apelul nominal făcut au răspuns următorii martori: Pancu Gheorghe, Coposu Corneliu, Gancearuc Gheorghe, Matahon Teodor, Grințescu Aurel, Radu Eugen, Ulani Nicolae, Victor de Moyo, Raul Danielopol, Ștefănescu Dumitru, Popovici Dumitru, Dragoș Cotlarciuc, Traian Grigorescu, Lazăr Niculescu, Emanoil Mușat, general Burileanu Ștefan, Friedman Sicu, Zamfir Popescu și Petrescu Teodor.

Dl. prim președinte a întrebat părțile ce au de propus asupra martorilor lipsă. Dl. avocat Dumitrescu-Bolintin cere pentru general Stoika Grigore judecarea procesului, declarând că renunță la martorii săi lipsă. Dl. avocat Constantinescu Atanasie declară că renunță pentru plt. maj. Albu Gheorghe și cpt.-cdor. Mocanu Gheorghe la martorii din provincie, rugând ca în cursul dezbaterilor să fie chemați din nou martorii din Capitală. Dl. apărător Pomârleanu Dumitru pentru generalii Negrei Gabriel, Zorzor Vasile și lt.-cdor. Gioroiu Mircea declară că nu renunță la martorii lipsă [...] Dl. procuror militar arată că în acest dosar toți inculpații sunt arestați, că se opune la amânarea procesului, că în ceea ce-l privește nu are martori și nu-și însușește niciun martor al apărării.

Tribunalul deliberând în secret și având în vedere propunerile părților. Având în vedere că în acest dosar toți inculpații sunt arestați. Că în interesul unei rapide soluționări urmează a se păși la judecată, iar martorii să fie din nou chemați în cursul dezbaterilor. Pentru aceste motive, cu unanimitate de voturi, unește incidentul cu fondul, dispunând, totodată, ca martorii prezenți să se prezinte în ziua de 20 mai 1948, orele 16, iar martorii lipsă să fie din nou citați. După aceasta s-a dat citire de către grefier actului de acuzare și pieselor din dosar, după care dl. prim președinte a suspendat dezbaterile procesului până mâine, 20 mai 1948, orele 8 dimineața conf. art. 310 C.J.M. Dată și citită în ședință publică astăzi, 19 mai 1948.

Ședința din ziua de 20 mai 1948.

În ziua de 20 mai 1948 orele 8 dimineața, ședința publică fiind deschisă au fost introduși inculpații, care s-au prezentat asistați de aceiași apărători ca în ședința precedentă. După ce dl. prim președinte a stabilit din nou identitatea inculpaților, le-a pus în vedere

faptele ce li se pun în sarcină și a procedat la luarea interogatoriilor lor, cu respectarea dispozițiilor prevăzute de lege. Potrivit dispozițiilor art. 292 C.J.M. s-a dispus interogarea apărată a inculpaților. S-a luat apoi interogatoriul fiecărui inculpat în parte, s-au citit răspunsurile date la interogator, semnându-se toate interogatoriile conform legii, după care au fost introduși toți inculpații, citindu-se din nou prezența tuturor, fiecare dintre inculpați având dreptul a întreba chestiunile ce-i interesau pe ceilalți coinculpați, după care s-au atașat la dosar. Terminându-se interogarea inculpaților, dl. prim președinte a suspendat dezbaterile procesului până după-masă, orele 16, pentru repausul judecătorilor și inculpaților conf. art. 310 C.J.M.

Astăzi, 20 mai 1948 orele 16, ședința publică fiind deschisă au fost introduși inculpații, care s-au prezentat asistați de aceiași apărători ca în ședințele precedente. După ce s-a stabilit din nou identitatea inculpaților, s-a procedat la ascultarea martorilor apărării propuși în cauză, care au fost introduși și audiați pe rând, după ce mai întâi au depus jurământul prev. de art. 191 C.J.M., îndeplinindu-se și dispozițiunile prevăzute de art. 194 C.J.M. Au fost audiați următorii martori: 1. Pancu Gheorghe de 51 ani, colonel pensionar și publicist din București, str. Viilor nr. 31; 2. Coposu Corneliu de 36 ani, ziarist din București, Șos. Jianu nr. 73; 3. Gancearuc Gheorghe de 35 ani, adjutant sanitar din București, Splaiul Independenței nr. 21; 4. Matahon Teodor de 34 ani, inginer agronom din București, str. Lisabona nr. 10 [...]; 13. Traian Grigorescu de 60 ani, general pensionar din București, str. Puișor nr. 59; 15. Emanoil Mușat de 41 ani, funcționar comercial din București, str. Blanduziei nr. 6; 16. Burileanu Ștefan de 74 ani, general pensionar din București, str. General Berthelot nr. 95; 17. Friedman Sicu de 47 ani, remizier Bursă din București, str. Bravilor nr. 5; 18. Zamfir Popescu de 62 ani, preot din București, Calea Victoriei nr. 198; 19. Petrescu Teodor de 31 ani, industriaș din București, str. Baba Novac nr. 3.

Înv. Zorzor Vasile a cerut să fie audiat ca informator dl. Aur Zaharescu, martor propus în instanță și Tribunalul aprobând, a fost audiat avocatul Aur Zaharescu de 48 ani din București, str. Romană nr. 112.

La orele 19.30, dl. prim președinte, conform art. 310 C.J.M. a suspendat dezbaterile procesului până mâine 21 mai 1948, orele 8 dimineața pentru repausul judecătorilor și inculpaților. Dată și citită în ședință publică astăzi, 20 mai 1948.

Ședința din ziua de 21 mai 1948.

În ziua de 21 mai 1948 orele 8 dimineața, ședința publică fiind deschisă au fost introduși inculpații, care s-au prezentat asistați de aceiași apărători ca în ședința precedentă și dl. prim președinte a stabilit din nou identitatea inculpaților. Nemaifiind martorii de audiat, dl. prim președinte a dat cuvântul dlui procuror militar pentru a susține rechizitoriul. D-sa a arătat în ce constau faptele imputate inculpaților, analizându-le pentru fiecare inculpat în parte, după care, trecând la analiza în drept, arată că faptele imputate există, că elementele constitutive ale infracțiunilor sunt întrunite și în concluziuni a cerut sancționarea lor potrivit textelor imputate prin ordinul de trimitere direct în judecată, cerând ca instanța să dozeze pedepsele în raport cu vinovăția fiecăruia.

Dl. prim președinte a dat apoi cuvântul apărării. Dl. avocat Slavnicu Ștefan apără din oficiu pe general Negrei Gabriel și pe general Gheorghiu Ermil. D-sa a arătat că, în ceea ce privește pe generalul Gheorghiu Ermil, acesta nu are nicio vină și, deci, urmează să fie achitat. În ce privește pe generalul Negrei, arată că de asemenea, nu sunt probe de

vinovăție contra sa și cere și pentru acesta achitarea, în subsidiar o pedeapsă care să nu întrecă prevenția, ținându-se seama și de faptul că înv. este bolnav și bătrân. Dl. lt.-col. (r) Pomârleanu Dumitru apără din oficiu pe generalul Negrei Gabriel, generalul Zorzor Vasile și lt.-cdor. Cioroiu Mircea. D-sa susține că în contra înv. Negrei și Zorzor nu sunt probe de vinovăție, în consecință cere achitarea lor de orice penalitate. În subsidiar cere o schimbare de calificare în art. 228 C.P. și o pedeapsă care să nu întrecă detențiunea preventivă. Pentru înv. Cioroiu Mircea arată că nu există în sarcina sa delikte de sustracțiune și nedenunțarea complotului, pentru care a cerut achitarea. În ceea ce privește delictul p. și p. art. 1 și 3 din Legea 124/1940, în principal a cerut achitarea, iar în subsidiar a cerut o pedeapsă care să nu întrecă prevenția. Dl. maior (r) Popescu Iorgu apără din oficiu pe înv. general Zorzor Vasile, lt. Vasiliu Paul Romeo și Florica Spirescu. D-sa a arătat trecutul generalului Zorzor, munca și firea sa cinstită și dreaptă. În ce privește încadrarea, se arată că nu sunt întrunite elementele niciunei infracțiuni și, în consecință, cere achitarea. D-sa a arătat apoi că înv. Vasiliu Paul Romeo și Spirescu Florica nu au nicio vină în acest proces și a cerut, de asemenea, achitarea lor [...] Dl. avocat Dumitrescu-Bolintin apără din oficiu pe generalul Stoika Grigore; arată că înv. n-a săvârșit nimic din faptele imputate și, în consecință, cere achitarea lui de orice penalitate. Dl. col. (r) Dumitru Constantin apără din oficiu pe general Gheorghieș Al. și maior Fetecău Ion și cere achitarea ambilor inculpați din lipsă de probe de culpabilitate. Dl. avocat Constantinescu Atanasie apără din oficiu pe cpt.-cdor Mocanu Gheorghe și plt. maj. Albu Gheorghe. Pentru ambii, D-sa a arătat că nu există nicio probă de culpabilitate și cere achitarea lor. Dl. avocat Vasiliu Alexandru apără pe înv. Vasiliu Paul Romeo; arată că fiul său nu a făcut nimic, nu a avut nicio cunoștință de complot. Din C.P.M. s-a retras, fiind bolnav, iar în comuna Șendriceni a dovedit că n-a făcut nimic altceva decât să-și vadă de sănătate, dând tot concursul reprezentanților guvernului, astfel încât, bazat pe aceste considerente, cere achitarea [...].

Dl. procuror militar, având cuvântul în replică, arată că menține acuzațiunile și se opune la schimbările de calificare cerute. Apărarea a rămas la primele concluziuni.

Tribunalul s-a retras în Camera de Consiliu pentru a delibera asupra incidentului unit cu fondul cu privire la martorii lipsă. Având în vedere că martorii lipsă ai apărării au fost citați din nou în cursul dezbaterilor. Având în vedere că acești martori nu au răspuns nici la această chemare, iar din corespondența venită cu ocazia noilor citări rezultă că la unii nu s-au indicat adresele exacte, alții sunt plecați din București pentru diverse interese, iar alții plecați definitiv. Având în vedere că alți martori propuși au fost deja judecați și condamnați în alte procese și transportarea lor ar necesita un timp mai îndelungat. Că, de asemenea, apărarea n-a indicat ce anume ar voi să dovedească cu fiecare martor, iar pe de altă parte, după cum s-a arătat la primele concluzii ale apărării, la majoritatea lor s-a renunțat de la început. Având în vedere că majoritatea martorilor nu sunt martori de fapt, ci de circumstanță și că, în concluziile ultime puse, apărarea nici în subsidiar n-a formulat vreo nouă cerere relativă la necesitatea aducerii vreunui martor. Că, deci, aducerea altor martori în afară de cei audiați nu mai apare necesară, astfel încât Tribunalul, cu unanimitate de voturi respinge incidentul unit cu fondul relativ la necesitatea aducerii unor martori ai apărării și dispune continuarea dezbaterilor.

Dl. prim președinte a întrebat pe inculpați dacă mai au ceva nou de adăugat ca ultim cuvânt și inculpații fiecare în parte au cerut verificarea actelor și achitarea lor, deoarece nu au nicio vină în acest proces. Dl. prim președinte a declarat dezbaterile închise și

Tribunalul, având nevoie de timp pentru verificarea actelor și studiul dosarului a amânat pronunțarea pentru ziua de 25 mai 1948. Dată și citită în ședință publică astăzi, 21 mai 1948.

În ziua de 25 mai, neputându-se studia în întregime dosarul, Tribunalul a amânat pronunțarea pentru ziua de 27 mai 1948. Dată și citită în ședință publică astăzi, 25 mai 1948.

În ziua de 27 mai 1948, Tribunalul întrunindu-se conform art. 313 C.J.M. s-a retras în Camera de Consiliu pentru a delibera asupra culpabilității și aplicațiunii pedepsei. Opiniunea judecătorilor s-a luat conform art. 316-317 C.J.M., iar la aplicațiunea pedepsei s-au avut în vedere dispozițiunile din Cartea IV, Titlul I C.J.M.

Tribunalul, deliberând în conformitate cu art. 316 C.J.M. asupra acțiunii penale de trimitere direct în judecată nr. 1048 din 27 aprilie 1948 a dlui general comandant al Regiunii a II-a Militară în contra: 1. general (r) **Negrei Gabriel**; 2. general (r) **Zorzor Vasile**; 3. general (r) **Stoika Grigore**; 4. general (r) **Gheorghies Alexandru**; 5. maior **C.D. Fetecău Gh. Ion**; 6. cpt.-cdor **C.D. Mocanu Gheorghe**; 7. plt. maj. pensionar **Albu P. Gheorghe**; 8. lt.-cdor **C.D. Cioroiu Mircea**; 9. lt. invalid **Vasiliu Paul Romeo** [...]; 13. general **C.D. Gheorghiu Ermil**, toți din București.

Având în vedere concluziunile orale ale Procurorului Militar, precum și susținerile inculpaților făcute personal și prin apărătorii lor în fața instanței în ședință publică. Având în vedere că, din instrucția orală, urmată în cauză în ședință publică, cât și din actele de la dosar, care au fost puse la dispoziția părților în ședință publică, conform art. 137 Pr. Pen. se constată următoarele: acțiunea criminală întreprinsă de Iuliu Maniu, Ion Mihalache și ceilalți fruntași ai fostului Partid Național Țărănesc nu a fost pregătită, organizată și dusă numai în sânul comitetului de conducere al partidului și al colaboratorilor săi din străinătate, ci a fost difuzată și la anumite elemente de încredere înmănușate într-o organizație militară a partidului, denumită „Cerc Profesional Militar”, deoarece și aceste elemente erau instrumente principale într-un plan complex pentru formarea unei organizații subterane, prin care sperau să poată realiza lovitura de stat și înlăturarea guvernului democratic de la cârma țării. Această acțiune criminală, rezultat al înțelegerii încheiate între împuterniciții lui Iuliu Maniu și reprezentanții serviciului de spionaj al Statelor Unite ale Americii în cursul lunii septembrie 1946, trebuia să fie dusă cu multă băgare de seamă, scopul real al organizației să fie cunoscut de cât mai puțini oameni de încredere, pentru ca indiscrețiunile comise să nu atingă vitalitatea ei, descoperind-o înainte de vreme.

În consecință, la 17 noiembrie 1946, din îndemnul lui Iuliu Maniu și sub supravegherea directă a lui Ion Mihalache se înființează organizația militară a Partidului Național Țărănesc căreia, pentru a-i ascunde scopurile subversive, îi dau denumirea de „Cerc Profesional Militar”. Procesul-verbal al primei consfătuiri de constituire și raportul președintelui adunării, general Gabriel Negrei, adresat lui Maniu, depuse la dosarul procesului Maniu, dovedesc că ceea ce s-a creat nu a fost „Cerc Profesional Militar”, ci o organizație militară politică cu ramificații în întreaga țară, în sarcina căreia cădea menținerea legăturii cu militarii, atât cu aceia trecuți în rezervă, cât și cu cei din serviciul activ al armatei și ducerea unei acțiuni de dezagregare printre ei. De la venirea în fruntea lui a generalului Negrei, C.P.M. ia aspect politic de forță; activitatea lui era dirijată spre acțiuni subversive, prin care se urmărea răsturnarea regimului actual, directivele venind de la Iuliu Maniu

și Ion Mihalache. Începând din anul 1947 se iau măsuri în vederea înființării de comitete profesionale militare în toată țara, dându-li-se o organizare militară, generalul Negrei căutând personal să numească pe șefii de organizații militare de la județe din ofițerii pe care îi constata dânsul ca cei mai energici și devotați, care să polarizeze în jurul lor oameni de încredere și de acțiune, cu ajutorul cărora organizația militară din întreaga țară putea fi ușor condusă și folosită pentru executarea răsturnării guvernului prin forță, în urma directivelor date de Maniu și Mihalache. În același scop, s-au luat măsuri pentru câștigarea de noi aderenți în număr cât mai mare din rândurile militarilor activi, deblocați și de rezervă. S-au dat dispozițiuni pentru intensificarea propagandei în unitățile militare, căutând să se discrediteze regimul actual și să se speculeze nemulțumirile din armată pentru a ațâța spiritele împotriva regimului, făcându-se promisiuni de rectificări și rechemări în activitate. Generalul Negrei invită la întrunirile săptămânale cât mai mulți ofițeri de la Cercul pensionarilor militari, chiar din cei ce nu erau membri, invitându-i să se înscrie ca membri aderenți sau chiar numai simpatizanți. La aceste întruniri erau invitați să vie și subofițerii activi. Membrii așa-numitului Cerc Profesional Militar erau îndemnați de generalul Negrei și figuri proeminente din partid să treacă la o activitate mai vie în teren și conspirativă de la om la om. Urma să se creeze și în unitățile militare, ca și în fabrici, nuclee P.N.Ț., puse sub conducerea unui șef, care trebuiau să aibă legătura cu Centrul, pentru a acționa la ordine. Ion Mihalache, cu ocazia conferinței colonelului Stoika Ștefan despre organizarea armatei de mâine a îndemnat pe toți membrii organizației militare să-și aibă, după modelul elvețian, pregătit echipamentul și armamentul necesar, pentru a răspunde la chemare. Fiecare om urma să aibă ranița și arma în cui.

În vederea constituirii organismului militar de forță, Ion Mihalache a avut discuții la domiciliu său cu diferiți ofițeri calificați, printre care generalul Gheorghies, care a înaintat un „Plan de organizare” centralizat pe țară a tuturor organizațiilor militare. Tot ca urmare a îndemnurilor lui Ion Mihalache, generalul Grigore Stoika a alcătuit „Planul de organizare a Armatei”, care a fost predat de colonelul Stoika Ștefan lui Serdici pentru Maniu. În ședințele publice, colonelul Dumitrescu C., care făcea cronica politicii interne și externe, căuta să arate înăsprirea relațiilor dintre U.R.S.S., pe de o parte și anglo-americani, pe de altă parte, prezentând întărirea poziției englezilor și americanilor și slăbirea U.R.S.S. În ședințele Cercului Profesional Militar se făceau declarații care provocau o atmosferă antisemită. Se urmărea obținerea de informații interesând starea de spirit, activitatea organelor E.C.P., precum și procurarea de documente cu caracter secret interesând armata. Se urmărea eventualitatea unei crize politice pe plan internațional sau declanșarea unui conflict armat între Marile Puteri, când urma să se treacă la acțiune pentru răsturnarea guvernului. O metodă pentru câștigarea membrilor militari era ca la cei deblocați să li se promită reintegrarea, iar la cei activi o avansare mai rapidă. Se spunea membrilor militari că regimul B.P.D. duce țara de râpă și trebuie răsturnat. Aceste lucruri se spuneau atât la ședințele C.P.M., cât și în manifestele care se răspândeau. Aceste manifeste erau aduse la ședințele Cercului Profesional Militar și împărțite apoi membrilor acestei organizații pentru a fi distribuite la unități. Se țineau ședințe restrânse la care au luat parte numai generalul Negrei, generalul Zorzor, generalul Stoika și colonelul Stoika. Rapoartele acestei activități erau duse la Ion Mihalache. Colonelul Stoika pune în vedere oamenilor de la unități să se aducă documente originale sau copii de la unitățile respective, cerând ca

aceste documente să i se dea lui în plic închis, nu în fața publicului. Colonelul Stoika, în ședințe spunea că Partidul Național Țărănesc, pentru răsturnarea guvernului se sprijină pe anglo-americani. Arăta că la unități trebuie să se organizeze grupuri de ofițeri și subofițeri, care să strângă în jurul lor cât mai multă trupă. Dădeau instrucțiuni la aceste grupe ca, în cazul unei răscoale contra guvernului, când vor primi ordin, să treacă la acțiune înăuntrul și în afara unităților. Înăuntrul unităților urmau să fie arestați ofițerii și subofițerii ce erau de partea guvernului, iar în afara unităților urmau să fie ocupate instituțiunile publice.

Cpt.cdor. Mocanu Gheorghe este arătat de lt.-cdor. Cioroiu Mircea și maiorul Fetecău Ion că a făcut parte din C.P.M., rezultând, după cum spunea primul, că era conducătorul resortului Marină din Secția Militară P.N.Ț. și că-l rugase să-i procure un buletin radio redactat de Ministerul Informațiilor, să-i prezinte camarazi personali care ar fi dorit să activeze în P.N.Ț., chestionându-l de două ori dacă știe ceva despre starea de spirit din Ministerul Aerului, precum și ce atitudine au ofițerii acestei instituții față de P.N.Ț., Mocanu spunându-i că P.N.Ț. este organizat pentru acțiunea de răsturnare a guvernului, acțiune ce este inspirată de Maniu și Mihalache; l-a prezentat pe Cioroiu acestora și aceștia l-au invitat să activeze în P.N.Ț., în legătură cu Secția Militară pentru problemele de aviație. Lt. Vasiliu Paul Romeo, care era membru al acestei organizații militare cu caracter conspirativ, temându-se de urmări, întrucât și-a dat seama de complotul ce se urzea, s-a retras din această organizație și a refuzat propunerile ce i s-au făcut de a mai activa, chiar după ce a fost desființat Cercul Profesional Militar, omițând însă de a denunța complotul.

Generalul Gheorghiu Ermil a lucrat împreună cu lt.cdor. Cioroiu studiul relativ la nevoia înființării Ministerului Aerului și Marinei, în care sunt tratate în mod general problemele aviației militare și civile. După cum reiese din declarațiile lt.-cdor av. Mircea Cioroiu, acest studiu are elemente care ar putea fi interpretate ca o critică nefavorabilă a politicii actualului regim din România în materie de organizare administrativă și funcționare a factorului aerian național; de asemenea, poate conține și elemente de îndemn pentru ameliorarea sau anularea angajamentelor luate de către stat sub imperiul Tratatului de Pace – declarația lui Mircea Cioroiu. Acest studiu, deși n-a fost trecut pe la Cenzură, a fost predat lui Maniu și Titel Petrescu, fiind lucrat în mai multe exemplare.

Paralel cu urzirea acestui complot și în scopul aducerii lui la îndeplinire, frunzații național-țărăniști au recrutat funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Străine și Ministerul Agriculturii, care au dat diferite informații și acte secrete pentru a fi înaintate agenților spionajului anglo-american [...].

Referatul introductiv, după expunerea de mai sus, analizând faptele fiecărui inculpat, stabilește următoarele:

1. general pensionar **Negrei Gabriel** a fost inițiatorul și conducătorul organizației militare subversive denumite Cercul Profesional Militar. A luat măsuri în vederea înființării Cercurilor Profesionale Militare în toată țara, dându-le organizare militară, numind personal pe șefii de organizații militare din județe, pe ofițerii pe care îi credea el ca fiind mai energici și devotați în conducerea acțiunii pentru răsturnarea guvernului prin forță. A prezidat ședința în care Ion Mihalache a îndemnat pe toți membrii organizației militare să aibă, după modelul elvețian, pregătit echipamentul și armamentul necesar pentru a putea răspunde la chemare. A prezidat ședințe restrânse de birou, când se luau hotărâri secrete;

2. general pensionar **Zorzor Șt. Vasile** a fost vicepreședinte al Cercului Profesional Militar și președinte al Secției juridice a numitului Cerc. A luat parte la toate ședințele în

care se pregăteau actele de violență, prin care urma să fie îndepărtat guvernul legal al țării. În calitate de vicepreședinte al Cercului Profesional Militar a luat parte la consfăturile restrânse cu caracter secret, în care se urzea lovitura de stat;

3. general pensionar **Stoika Grigore** a fost vicepreședintele Cercului Profesional Militar. A luat parte la toate ședințele în care se pregăteau actele de violență prin care urma să fie îndepărtat guvernul legal al țării. În calitate de vicepreședinte al Cercului Profesional Militar a luat parte la consfăturile restrânse cu caracter secret în care se urzea lovitura de stat;

4. general pensionar **Gheorghieș Alexandru** a făcut și predat lui Ion Mihalache Planul de organizare a Cercurilor Profesionale Militare pe țară. A luat parte la ședințele în care se pregăteau actele de violență prin care urma să fie îndepărtat guvernul legal al țării. A fost de față când Ion Mihalache a îndemnat pe membrii organizației militare să aibă pregătit echipamentul și armamentul necesar pentru a putea răspunde la chemare;

5. maior pensionar **Fetcău Gh. Ion** a fost conducătorul Biroului Presei din Cercul Profesional Militar. A fost de față când în Cercul Profesional Militar se făcea o atmosferă ostilă U.R.S.S. A cunoscut tendința acestei organizații militare de a înlătura guvernul legal al țării. A făcut parte din comitetul de conducere al Cercului Profesional Militar, așa încât are toată responsabilitatea alături de ceilalți conducători ai sus-numitei organizații pentru lovitura de stat ce se pregătea;

6. căpitan-comandor din Cadrul Disponibil **Mocanu Gheorghe** a fost conducătorul Secției Marină din Cercul Profesional Militar. Căuta să capete informații asupra atitudinii ofițerilor din Ministerul Aerului și alte instituții de stat. Căuta să recruteze aderenți pentru Cercul Profesional Militar. A cunoscut toate amănuntele planului urzit pentru organizarea loviturii de stat;

7. locotenent-comandor din Cadrul Disponibil **Cioroiu Mircea** a sustras acte aparținând statului major și altor unități militare. A cunoscut complotul ce se urzea și nu l-a denunțat celor în drept. A întocmit un studiu privind necesitatea înființării Ministerului Aerului și Marinei, care conținea elemente de indemn pentru ameliorarea sau anularea angajamentelor luate de către stat sunt imperiul Tratatului de Pace, studiu care, deși nu a fost trecut pe la Cenzură, a fost înmănat dușmanilor actualului regim democratic, Iuliu Maniu și Titel Petrescu;

8. plutonier major pensionar **Albu P. Gheorghe** a făcut parte din comitetul de conducere al Cercului Profesional Militar. În această calitate, a luat parte la toate ședințele în care se hotărau mijloacele violente necesare pentru aducerea la îndeplinire a loviturii de stat. A fost de față când colonelul Stoika Ștefan dădea instrucțiuni celor prezenți ca, în cazul unei răscoale contra guvernului, să aresteze ofițerii și subofițerii din unități care erau de partea guvernului, iar în afara unităților să ocupe instituțiile publice;

9. locotenent invalid **Vasiliu Paul Romeo** fiind membru al Cercului Profesional Militar și cunoscând complotul ce se urzea, nu l-a denunțat celor în drept [...];

13. general din Cadrul Disponibil **Gheorghiu Ermil** a întocmit, în colaborare cu lt.-cdor. Cioroiu Mircea, studiul interesând necesitatea înființării Ministerului Aerului și Marinei, care conține elemente de indemn pentru ameliorarea sau anularea angajamentelor luate de către stat sub imperiul Tratatului de Pace, studiu ce, deși n-a fost trecut pe la Cenzură, a fost înaintat lui Maniu și Titel Petrescu [...].

Fiind interogați în ședință publică, inculpații declară după cum urmează.

1. General **Negrei Gabriel** arată că în 1931, ieșind la pensie, a intrat în partidul lui Lupu, care s-a unit apoi cu Partidul Țărănist, el fiind șeful organizației de Vaslui, iar din 1945 a rămas simplu membru de partid. Arată apoi că Centrul partidului, prin Ion Mihalache, șeful organizației Capitalei a P.N.Ț. a luat inițiativa formării C.P.M. și după octombrie 1946 a avut loc o adunare generală pentru a se alege un comitet definitiv, iar el, înscris în acest cerc chiar în ziua alegerilor, a prezidat ședința ca cel mai vârstnic, a candidat și a fost ales contra voinței col. Stoika, care voia să se aleagă el. Arată că a continuat activitatea de abia începută, lucrând la 17 procese-verbale, până la arestare. Arată că înțelesese că organizația C.P.M. trebuie să fie pe țară și a cerut prin ziarul „Dreptatea” ca să se organizeze aceste cercuri. A fost însă oprit de Ion Mihalache, care i-a cerut să se ocupe numai de cel din Capitală, întrucât generalul Gheorghieș urma să se ocupe de organizarea C.P.M. pe țară. Susține că n-a avut nicio legătură cu C.P.M. din țară. Arată că nu dădea în cadrul C.P.M. decât directivele generale, iar cu ocazia alegerilor a sfătuit pe tineri să studieze legile țării, pentru că votau pentru prima oară. În ce privește partea administrativă a C.P.M., arată că aceasta revenea col. Stoika. Recunoaște că procesele-verbale de la nr. 34 la 49 au fost făcute de dânsul. În procesul verbal nr. 47 arată că a făcut o dare de seamă generală, ședință la care invitase și pe Ion Mihalache, care a vorbit, fiind președinte de onoare. Susține că Mihalache a început să vorbească politică, ceea ce nu i-a plăcut, socotindu-l pe acesta demagog. Nu recunoaște că ar fi numit șefii de cercuri, de asemenea nu recunoaște că ar fi ținut ședințe secrete. Arată că le-a intitulat astfel în mod greșit. Susține, de asemenea, că în C.P.M. nu se făcea politică, că el era, de altfel, contra politicii, urmărind să facă din C.P.M. un fel de sindicat. În ce privește C.P.M., arată că acesta avea trei secții: 1. Secția de organizare și tehnică, condusă de generalul Stoika și sub controlul col. Stoika, vărul său; 2. Secția de documentare, condusă de col. Stoika și col. Dumitrescu; 3. Secția juridică, condusă de generalul Zorzor. Între secții arată că nu era nimic secret, că lui Iuliu Maniu îi trimitea procesele-verbale să le citească, însă acesta nu i-a răspuns niciodată nimic și atât Iuliu Maniu, cât și Ion Mihalache nu s-au amestecat niciodată, n-aveau încredere în el și erau supărați pentru că se alesese în locul col. Stoika, pe care îl preferau. Mai arată că col. Stoika a venit la dânsul și i-a spus că va face o conferință despre armata de mâine, pe care i-a programat-o și acesta a ținut-o fără să se remarce cu ceva în ea, după care i-a cerut să o trimită lui Maniu. Arată că a fost refuzat, deoarece nu era o lucrare nici măcar interesantă și i-a cerut col. Stoika că, dacă vrea să-i fie prezentată lui Maniu această conferință, să facă o lucrare serioasă. Arată că col. Stoika nu i-a mai dat această conferință și abia la anchetă a aflat că a dat-o, dar fără știrea lui. Mai arată asupra acestei chestiuni că a aflat de la Stătescu că acea lucrare ar fi fost făcută de generalul Stoika și col. Stoika. În ceea ce privește conferința col. Stoika, arată că nu avea nimic secret în ea și putea fi chiar publicată. Cea pe care a dat-o lui Maniu n-o văzuse însă. Înv. general Negrei arată că n-a fost niciodată la ședințele ce a ținut col. Stoika la „Metrom”. Cu generalul Stoika nu avea secrete, deoarece lucra cu col. Stoika peste capul lui. De generalul Zorzor arată că era vicepreședinte și șeful Secției juridice, că a luat parte la ședințele plenare și l-a pus în Comisiunea de studiere a chestiei deblocărilor, dându-i însărcinarea să le scurteze iluziile, deoarece deblocările erau în cadrul Tratatului de Pace. Mai arată însă că nu se prea înțelegea cu Zorzor pentru că acesta îl contrazicea mereu. Susține că nu a cunoscut pe Gioroiu. De Mocanu știe că era numit la Sectorul de Galben de Stoika, fapt ce-l știe din auzite. În orice caz, arată că Secția Marinei nu luase ființă, iar cu Mocanu nu a discuta decât de câte-

va ori. De lt. Vasiliu arată că era un fel de membru auxiliar, care a demisionat apoi, fiind tuberculos, iar de maiorul Fetecău arată că era înscris provizoriu în Comitet de la început și a fost înlocuit prin alegere cu cpt. Zaharia.

2. General **Gheorghieș Alexandru** arată că este membru în P.N.Ț. din 1945, fără a avea vreo atribuțiune, iar după crearea C.P.M. a fost trecut acolo, dar fără nicio calitate. Arată că, fiind informat că pe țară nu există cercuri profesionale și pentru că, de asemenea, era informat că P.N.Ț. nu se pregătea să conducă treburile oștirii, a spus aceasta lui Iuliu Maniu, care l-a trimis la Mihalache și acesta l-a întrebat dacă are vreun plan, plan pe care el l-a făcut și l-a înmănat lui Horezu, în urmă pentru Mihalache. Arată, de asemenea, că la o plenară, generalul Negrei, vorbind de cercurile județene, Ion Mihalache i-a interzis să se ocupe de aceste cercuri și i-a cerut să vadă numai de cercul din Capitală. Înv. mai arată că la darea de seamă a generalului Negrei și după conferința col. Stoika având subiectul „Armata de mâine”, Mihalache a încheiat expunerile și-a referit la organizarea armatei de mâine, propunând-o similară cu cea din Elveția. Nu recunoaște nimic în legătură cu vreo organizare a armatei și arată că nu are nimic de răspuns în legătură cu această chestiune. În ce privește C.P.M., arată că nu făcea parte din acest centru, n-a luat parte la nicio ședință de comitet și a luat parte la prima ședință a alegerilor și la una de dare de seamă. Înv. mai arată că a vizat prompta pregătire a oștirii pentru ca, în caz de venire a P.N.Ț. la putere, să fie pregătiți și să nu piardă timp până se puneau la curent. De asemenea, arată că latura executivă în viitor a acestui plan de conducere centrală de partid a C.P.M.-urilor județene, inclusiv Capitala și a pregătirii P.N.Ț. în vederea conducerii treburilor oștirii o viza personal. Susține că în C.P.M. n-a existat un resort al Marinei, n-a cunoscut pe comandorul Mocanu decât la închisoare și din cele discutate acolo a aflat că acesta nu făcea parte organică din C.P.M. București.

3. General **Stoika Grigore** arată că în 1937, părăsind oștirea s-a înscris în P.N.Ț., fiind ales vicepreședinte al C.P.M. și șef al Comisiei organizare. Arată că a mai fost și referent al Centrului de Studii al partidului, având însărcinarea pentru chestiunile tehnice în legătură cu armata și cu invențiile. În ce privește planul de organizare al armatei, arată că era o ciornă, scrisă cu creionul pe hârtie maculatură, concepută în 1940, pe vremea nemților și când intenția lor era să ne dezarmeze. Susține că, deoarece la partid era acuzat de inactivitate și se ceruse excluderea lui, a spus aceasta col. Stoika Ștefan și pentru că acesta ținuse conferința „Armata de mâine”, i-a dat acea ciornă ca să se servească de ea în lucrarea ce voia s-o facă mai mare și s-o publice, iar acesta i-a înapoiat-o după o săptămână, timp în care i-a dat-o și lui Serdici. Susține însă că dacă Serdici a dat-o mai departe Misiunii Americane nu știe și nici Serdici nu i-a spus-o. La C.P.M. arată că erau ședințe plene care se ducea. Susține că n-au fost ședințe secrete și, dacă în declarațiile anterioare a menționat aceasta, este pentru că i s-a cerut astfel de către anchetatori. Pe Cioroiu și Mocanu arată că i-a cunoscut abia la închisoare. Susține că nu are cunoștință că s-ar fi dat ordin ofițerilor membri să sustragă acte referitoare la armată, nici n-a auzit că s-ar fi discutat așa ceva. În preajma alegerilor susține că Ion Mihalache le-a cerut să termine munca de birou și să iasă pe teren, lucru ce îl cereau și emisarii săi. Relativ la cele spuse de Ion Mihalache, după ce col. Stoika a conferențiat despre armata de mâine, susține că acesta a spus referitor la această armată ca să fie organizată cam ca cea elvețiană, dar susține că nu a auzit nimic de baricade. Mai susține că nu a primit niciun manifest, că în teren nu se ducea, făcea parte din vechea conducere și noua conducere nu-l simpatiza. Arată că nu a auzit

nimic de echipe, nuclee, cuiburi etc. Despre organizarea pe țară arată că generalul Negrei a fost de părere să fie numiți cei care erau cunoscuți, dar, cum acesta nu era un procedeu democratic, s-au opus și s-a renunțat la acest plan. Despre generalul Zorzor știe că era nepotul generalului Negrei, că el impulsiona activitatea în materie juridică și tot el a sprijinit alegerea lui Negrei, fapt ce a dus de la început la producerea unei fisuri. Deoarece era pe față contra generalului Negrei, acesta și generalul Zorzor se fereau de dânsul. Din această cauză arată că generalul Negrei nu a spus niciodată în fața lui ceva din care să deducă că a dat vreo misiune cuiva. Susține că nu a văzut la cerc ofițeri activi și nici nu cunoștea activitatea de pe teren. Arată că pe plt. maj. Albu l-a cunoscut la C.P.M., dar nu-și aduce aminte să-l fi văzut la alegere. Știe, de asemenea, că a fost vorba de excluderea acestuia pentru că nu venea la ședințe și că generalul Negrei numise chiar o comisie care să-l judece. Susține că nu există resortul Marinei în C.P.M. Inculpatul arată că în 1947 a plecat din partid, trecând la Dr. Lupu, la care, de fapt, se înscrisese de la început. Inculpatul mai arată că nu susține declarațiile ce a dat în trecut și cere să se ia act de declarațiile ce le-a făcut astăzi. Nu arată însă motivul pentru care nu le mai menține. Tot în ședință inculpatul prezintă o dovadă de la Partidul Țărănesc Democrat Dr. N. Gh. Lupu, din care rezultă că generalul Stoika s-a înscris în anul 1936 în P.N.Ț. prin Dr. Nicolae Lupu, pe atunci vicepreședinte al partidului și președintele Organizației Capitalei. Adevărul mai arată că învinuitul a fost socotit întotdeauna ca simpatizant al Partidului Țărănesc Democrat al Dr. N. Lupu până în luna mai 1947, când a cerut înscrierea în partidul condus astăzi de prof. Dr. N. Gh. Lupu, înscriere care i-a fost admisă ulterior. Tot în ședință, inculpatul prezintă și cartea de membru al Partidului Țărănesc Democrat nr. 3140 din 5 septembrie 1947.

4. **General Zorzor Vasile** arată că era înscris în P.N.Ț. cam din aprilie 1945, fără să aibă vreo calitate oficială sau însărcinare. La oficiul de studii al partidului a fost cooptat ca membru al Secției Juridice, al Secției Administrative și al Secției de Studii Militare. În cadrul secțiilor juridică și administrativă arată că a cooperat la Legea administrativă, încă pe când nu era înscris în partid și în colaborare cu col. Bucur și generalul Barbu au revăzut Legea Jandarmeriei. În ce privește C.P.M., arată că era prevăzut în statutul partidului încă din 1934-1935 sub numele de cercuri profesionale, funcționând întâi ca secție militară de studii sub președinția col. Stoika, el luând cunoștință de acest cerc abia în iarna anului 1946, când s-a dus pe acolo, dar ședințele erau foarte searbe și a propus să se facă regulamentul de funcționare ca cerc militar, conform statutului. În primăvara anului 1946 arată că a făcut regulamentul, iar C.P.M. a luat ființă în aprilie 1946. În toamnă s-a făcut prin ziarul „Dreptatea” o convocare a membrilor pentru a alege comitetul, în octombrie s-a ales comitetul cu generalul Negrei ca președinte și alți 10 membri, organizare județeană arată că aproape nu a fost. Susține că s-a cerut prin ziarul „Dreptatea” să se procedeze la alegerea de comitete locale, dar n-au sosit rezultate decât pentru 3-4 comitete și, în 1947, Ion Mihalache a spus că C.P.M. nu are voie să publice comunicate, ordin transmis de maiorul Fetecău. Susține că niciodată nu s-a vizat în C.P.M. cooptarea de ofițeri activi, căci partidul era contra ca armata să facă politică. Numai o dată, la o ședință a Secției militare de studii, col. Stoika, în convorbirile cu cei din sală i-a lăsat impresia că l-ar interesa lucruri în legătură cu chestiunile militare, fapt ce l-a determinat să-l combată, spunându-i că, dacă-l interesează așa ceva, să se adreseze pe la „Monitoarele Oastei”, căci pe noi, arată înv., nu ne interesau lucrările M.St.M. De asemenea, arată că a fost surprins la anchetă când i s-a arătat un referat că a fost o secție de informare, care însă n-a existat nici pe vre-

mea când col. Stoika era președinte. Susține că nu are cunoștință de echipe de șoc, care nu au existat în cadrul C.P.M. și dacă au fost făcute de col. Stoika, declară că nu are nicio cunoștință. De asemenea, arată că nu au fost ședințe secrete și nici nu știe în ce scop ar fi putut fi ținute, căci astfel de ședințe nu au existat. Mai arată că ofițeri activi nu au fost în C.P.M., iar ședințe de comitet au fost două, prima de constituire, iar a doua când s-a făcut regulamentul. În cadrul comitetului arată că s-a făcut biroul, compus din președinte și vicepreședinți, iar întrunirile în cadrul acestui birou n-au avut niciodată un caracter secret. Inculpatul mai arată că, odată prin februarie sau martie 1947, col. Dumitrescu, făcând cronică radio, a avut impresia că s-a împins cam departe cu părerile personale în defavoarea U.R.S.S. Mai arată că nu a avut cunoștință de un plan de organizare al armatei, auzind prima oară de așa ceva la anchetă. Despre plt. maj. Albu arată că făcea parte din comitet, la alegere însă nu a fost prezent. Mai arată că a auzit că Albu era bănuț că ar fi agent al Siguranței și cineva șoptindu-i aceasta generalului Negrei, acesta ar fi propus excluderea sa. Pe Gioroiu și Mocanu arată că nu i-a văzut niciodată la ședințele C.P.M. Inculpatul mai arată că ceea ce l-a determinat să se înscrie în C.P.M. al P.N.Ț. a fost dorința sa de a câștiga reintegrarea sa în armată, de unde fusese scos fără niciun motiv. La ședință, inculpatul a depus două memorii, prin care arată faptele ce i se pun în sarcină, felul cum le înlătură, precum și arătarea trecutului său (vol. III, Anexa).

5. Cpt.-cdor **Mocanu Gheorghe** arată că a activat în P.N.Ț. din toamna anului 1946, fără a fi membru înscris, ci ca funcționar salariat al Biroului Presei, luând contact în colaborarea de la ziarul „Dreptatea” cu directorul ziarului, că vizita pe Iuliu Maniu, care-i expunea punctele de vedere asupra politicii externe, aceasta pentru că se ocupa de politica externă. Pe Ion Mihalache arată că l-a văzut de două ori. Susține că n-a activat niciodată în C.P.M., nici nu i s-a propus de cineva aceasta. Arată că n-a discutat cu Ion Mihalache ceva relativ la așa ceva. De asemenea, nu a discutat cu cineva de o Secție a Marinei. Susține că nu a auzit ceva despre echipe de șoc cât a fost pe lângă acest partid, nici n-a cerut lui Gioroiu vreodată să-i dea buletine de rradioascultare. De asemenea, nu i s-a cerut de cineva să sustragă arme și nimeni nu i-a comunicat că ar fi primit un astfel de ordin. Declară că n-a asistat la conferința lui Ion Mihalache, unde era vorba de organizarea armatei și la nicio altă conferință sau ședință a C.P.M. Relativ la căutarea de aderenți, arată că nu i s-a cerut, nici nu a recrutat sau a adus pe cineva la C.P.M. Susține că numai pe Gioroiu l-a prezentat odată lui Maniu și Mihalache, conform dorinței acestuia. În ceea ce privește informațiile ce lipseau, arată că erau atacurile prin presă contra P.N.Ț. și aceasta era necesar să se știe pentru a se putea răspunde de cei vizați.

6. Maior **Fetcău Ion** arată că a fost membru în P.N.Ț., înscris în toamna anului 1946, înainte de alegeri, iar în cadrul partidului era membru fără nicio calitate. În C.P.M. a fost șeful Biroului Presei în 1947. Ședințele arată că se țineau săptămânal, luând parte la 14-15 ședințe. Arată că nu știe să fi fost instrucțiuni relative la procurarea de acte de la ofițeri activi. N-a auzit pe col. Stoika Ștefan să ceară așa ceva, nici n-a auzit de vreo organizare pe echipe de șoc. La alegeri arată că a fost cu alți ofițeri la Maniu acasă ca să-l însoțească la localul de vot. La Biroul Presei arată că a fost recomandat de generalul Zorzor și a avut însărcinarea să facă legătura cu presa partidului și să dea publicații rezumatul ședințelor ținute de C.P.M. În ce privește cronică politică externă, arată că o făcea câteodată col. Dumitrescu și acesta a făcut odată niște afirmațiuni în contra reprezentanților U.R.S.S. la discuțiile Tratatului de Pace, care se puteau interpreta ca nefavorabile prieteniei noastre

cu U.R.S.S. și dânsul protestând, generalul Negrei a cerut col. Dumitrescu ca pe viitor să-i prezinte D-sale mai întâi conferințele la cenzură. Pe Cioroiu arată că l-a cunoscut la închisoare. De asemenea, arată că Mocanu n-a fost membru în C.P.M. și nu l-a văzut acolo niciodată și nu știe de el decât că lucra la presa partidului. Învinuitul, de asemenea, nu știe să fi fost la sediul C.P.M. ofițeri activi.

7. Plt. maj. **Albu Gheorghe** arată că s-a înscris la P.N.Ț. în mai 1946 și în octombrie 1946, când au fost alegerile C.P.M., a fost ales fără a fi fost prezent. Inculpatul mai arată că a participat la două ședințe unde s-a vorbit de îmbunătățirea situației ofițerilor și subofițerilor de rezervă în cazul venirii la putere a P.N.Ț. Crede că alegerea sa s-a făcut numai pentru a figura acolo, fără însă a da directive. Susține că n-a auzit de echipe de șoc, iar cele declarate anterior arată că le-a spus pentru că i s-a cerut, fiind bolnav cu 40 grade temperatură. Ședințele la care a luat parte arată că erau publice, iar la ședințele biroului nu a luat parte. Mai arată că la ședințele la care a luat parte a fost vorba de propaganda electorală. Arată că de la ei nu s-a împărțit niciodată manifeste și nici n-a văzut ofițeri sau subofițeri să vină să ia astfel de manifeste și dacă se împărțeau între ei manifeste, acestea erau cenzurate. Inculpatul mai arată că unele din subiectele atinse în ședințele din acea vreme era reintegrarea celor din C.D. și Legea de înaintare a ofițerilor și subofițerilor în caz de venire a P.N.Ț. la putere. De asemenea, susține că a fost exclus din partid la propunerea generalului Negrei pentru inactivitate, fapt ce i-a fost comunicat la 1 decembrie 1946. La dosar, înv. mai depune un memoriu în care, de asemenea, își susține nevinovăția.

8. General **Gheorghiu Ermil** arată că nu a fost înscris în P.N.Ț. și nu a avut nicio legătură cu el. Arată că o singură dată a văzut pe Maniu și Mihalache, că a făcut un studiu rezumativ intitulat: „Necesitatea reînființării Subsecretariatului de Stat al Aerului”, în care își exprimă convingerile de nevoia de a exista un organ titular, care să concretizeze și să conducă mijloacele aeriene române, ce ne-au fost lăsate prin Tratatul de Pace. Studiul cuprindea opinii personale ce nu conțineau nimic injurios și a fost făcut în șase exemplare, din care unul a fost dat lui Iuliu Maniu, fără a fi fost trecut în prealabil pe la Cenzură, fapt pe care declară că nu l-a știut necesar, iar restul exemplarelor au rămas la Cioroiu, colaboratorul său și la care s-au găsit. Învinuitul arată apoi că lt.-cdor Cioroiu, în preajma datei de 23 august 1944 a fost ofițer delegat al Statului Major al Aerului pe lângă Armata a II-a pentru a ține la curent Stătul Major al Aerului cu mersul sau desfășurarea operațiunilor, misiuni de care s-a achitat elogios. Arată apoi că actele operative nu aveau legătură cu Statul Major al Aerului, ci cu M.St.M., Statul Major al Aerului interesându-se numai de actele ce erau în legătură cu aeronautica. Generalul Gheorghiu arată apoi că, într-adevăr, pe front a trimis pe lt.-cdor Bălăianu pe lângă Armata a IV-a ca să-l informeze secret despre mersul operațiunilor, iar actele operative se dirijau direct către Marele Cartier General și nu aveau nicio legătură cu Statul Major al Aerului. Înv., revenind la lucrarea sa, arată că ideea ce a avut-o cu lt.-cdor Cioroiu a fost că ei vizau un organ tehnic care să se ocupe de organizarea aeronauticii, deci Subsecretariatul Aeronauticii îl vedeau ca un organ tehnic, iar deasupra să fie un Minister al Aerului și Marinei, organ care să se ocupe de chestiunile în legătură directă cu guvernul. De asemenea, înv., într-o declarație din Anexă explică că prin fraza: „Când am încredințat acest studiu lt.-cdor Cioroiu am făcut-o arătându-i că nu vreau să păstrez la mine niciun act ce ar putea fi considerat subversiv” (declarație dată la 13 august 1947) a vrut să înțeleagă că a încredințat acest studiu lui Cioroiu pentru ca acesta să-i dea un caracter de publicitate, pentru a nu fi găsit la el la vreo eventuală percheziție și să i se dea altă interpretare.

9. Lt.-cdor **Cioroiu Mircea** arată că la 17 august 1944 a fost trimis de comandamentul Aeronauticii cu misiunea de a raporta direct și confidențial situația M.U. care activau pe frontul Armatei a III-a cu postul de comandă la Galați, iar o misiune identică a primit comandorul Bălăianu, bun prieten al său, pentru frontul Armatei a IV-a la Iași. La înapoiere, Bălăianu i-a spus că posedă cu titlu particular documente care arătau în mod indubitabil necesitatea actului de la 23 august care se realizase și că vrea să redacteze pe această bază un studiu pentru revista aeronauticii. După doi ani, Bălăianu a decedat în urma unui accident de avion și el, lichidându-i biroul, a păstrat mapa cu hârtii personale ale lui Bălăianu, gândindu-se să se hotărască ulterior ce să facă cu ele, aceste hârtii neavând nicio legătură directă sau indirectă cu Serviciul de Stat Major din Ministerul Aerului. În iunie 1946 arată că s-a îmbolnăvit și a plecat cu forme legale la Carmen Sylva și a revenit în octombrie 1946 pentru că aflase că, între timp, fusese trecut în C.D. După aceasta a rugat pe un camarad, Predoiu, să-i aducă acasă mapele personale, pe care le-a depus în bibliotecă fără ca să le mai cerceteze și care s-au găsit la percheziție. Inculpatul depune la dosar un tabel cu acele acte găsite la dânsul și arată că aceste acte nu le-a sustras, ci le avea de la un camarad ce le deținea cu titlu particular. Aceste acte pot forma un act de acuzare contra fostului regim de până la 23 august 1944, ele însă nu i-au fost încredințate în virtutea serviciului, pentru că nu aveau nicio legătură cu lucrările și preocupările Statului Major al Aerului. De asemenea, arată că nu s-a folosit de ele, ignorându-le prezența. În v. Cioroiu arată apoi că n-a avut nicio legătură cu C.P.M., nici directă, nici indirectă, nici măcar întâmplătoare. Revine asupra celor arătate în declarația sa contra comandorului Mocanu și susține că niciodată n-a știut nimic de existența vreunui complot până la arestarea sa și niciodată comandorul Mocanu nu i-a vorbit de așa ceva. Relativ la Resortul Marinei arată că i-a vorbit lui Ion Mihalache, cerându-i colaborarea la C.P.M. pentru aviație și spunându-i că pentru problemele de marină se ocupă amiralul Georgescu și comandorul Mocanu. Arată însă că Mihalache, confruntat asupra acestei chestiuni, a recunoscut că poate s-a înșelat, crezând astfel atunci. În v. mai arată că, odată, Carandino, în prezența lui Mocanu și a altor funcționari ai Biroului Presei, a cerut să-i procure un buletin de radioascultare, rugăminte la care nimeni n-a dat curs și a treia zi Carandino le-a comunicat că a obținut singur acel buletin. În v. susține că Mocanu nu-l putea întreba date cu privire la camarazi, deoarece știa că accesul său în minister nu era permis. Mai arată că Mihalache i-a făcut o invitație să se înscrie în C.P.M., dar susține că i-a răspuns că se va informa și pe urmă va vedea ce are de făcut. În ceea ce privește studiul făcut împreună cu generalul Gheorghiu, arată că acesta reprezenta o pledoarie pentru aducerea aviației la necesitățile naționale în cadrul Tratatului de Pace. Susține că acest studiu s-a făcut, prin grija generalului Gheorghiu, prin dactilograful Popescu, în șase exemplare, din care unul a fost rupt imediat, fiind ilizibil, două le-a luat generalul Gheorghiu, iar restul le-a luat dânsul, din care unul l-a dat lui Titel Petrescu, fără a cere consimțământul generalului Gheorghiu. Susține că nu l-au prezentat guvernului, fiind convins că el nu va fi luat în considerare și că l-au făcut cu gândul ca el să fie publicat, când s-ar pune în discuție acest lucru. Lui Titel Petrescu susține că i-a dat pentru a-l studia, urmând a i-l restitui. Inculpatul depune la dosar o notă cuprinzând ordinele, rapoartele și telegramele găsite la percheziție, rezumând conținutul lor.

10. Lt. **Vasiliu Paul Romeo** susține că n-a știut nimic despre complot, iar în P.N.Ț. s-a înscris în februarie 1947, când ședințele se răriseră și unde a cunoscut pe generalul

Negrei. Arată că s-a retras în mai, fiind bolnav și până la arestare n-a știut că se urzise un complot. După dizolvarea partidului în 1947 august-septembrie arată că a fost solicitat de Ionescu Lucian să-i dea o listă de ofițeri, deoarece se urmărește crearea unui nou partid, numit Partidul Înfrățirii Românești. Susține că n-a dat nimic și faptul că se tindea la înființarea unui nou partid nu i-a dat iarăși nimic de bănuț, deoarece nu se gândea că se urmărește ceva ilegal [...].

Tot în ședință au fost audiați martorii, care au declarat după cum urmează:

1. Col. pensionar **Pancu Gheorghe** arată că a fost secretar în Comisia juridică, care a făcut un regulament de funcționare al C.P.M. al P.N.Ț., apoi un proiect de modificări la Legea poziției ofițerilor, Legea înaintărilor în armată referitor la subofițeri și în urmă s-a întrerupt activitatea. Martorul mai arată că ședințele erau publice și se publicau în ziarul „Dreptatea”. Cunoaște pe plt. maj. Albu, știe că a făcut parte din comitet, reprezentând pe plutonieri; nu-i cunoaște însărcinările, însă nu știe să fi participat la ceva subversiv.

2. **Coposu Corneliu** arată că a cunoscut pe generalul Zorzor cam prin 1944, cu ocazia unei vizite pe care acesta a făcut lui Iuliu Maniu. Nu știe cine l-a introdus, reține însă că a avut o lungă convorbire cu Maniu, iar lui i-a spus că se înscrie în partid, deoarece urmărește reintegrarea în armată. Despre generalul Zorzor arată că are o foarte bună părere, cu un frumos prestigiu în oștire, susținător al calităților oștirii și foarte bun jurist. Pe comandorul Mocanu arată că îl cunoaște din familie, că era funcționar la Biroul Presei, iar pe statele de salariu pe luna iulie 1947 era trecut cu 6 milioane. Susține că C.P.M. era statutar (art. 58), nu știe de un resort al Marinei și arată că Mocanu n-a fost în C.P.M. Martorul mai arată că-și amintește că a fost o interdicție pentru generalul Negrei să se ocupe de alte cercuri decât cel al Capitalei. Reține că a primit de la acesta două plicuri fără să știe ce conțineau și mai știe că s-au dat comunicate pe țară ca rezultatele referitoare la constituirea C.P.M.-urilor pe țară să vină la dl. Mihalache. Pe lt. Vasiliu arată că nu-l cunoaște.

3. Adj. sanitar **Gancearuc Gheorghe** arată că a cunoscut pe comandorul Mocanu la Închisoarea Văcărești. Nu l-a văzut la C.P.M. și nu a făcut parte din acel cerc. Nu știe dacă a existat o Secție a Marinei în C.P.M. Nu știe de ce a demisionat lt. Vasiliu și nu i-a spus nimic de vreun complot.

4. **Matahon Teodor** arată că este secretar de organizație de bază al P.M.R. în com. Șendriceni, jud. Dorohoi. Știe că lt. Vasiliu a activat în A.R.L.U.S. până a fost arestat în ianuarie 1948, având tot timpul din partea lui o sinceră colaborare, atât la A.R.L.U.S., cât și la Căminul de Cultură [...].

13. Avocatul **Aur Zaharescu** cunoaște pe generalul Zorzor din 1924, pe când era comisar regal la Constanța. Îl știe ca pe un ofițer priceput, cinstit și stimat. Martorul arată că de câte ori a apelat la inculpat, acesta l-a servit, ajutându-l chiar într-un proces comunist, intervenind la Președinție, astfel încât îl cunoaște cu sentimente democratice, iar la P.N.Ț. s-a înscris pentru a fi reintegrat în armată.

14. Generalul (r) **Traian Grigorescu** cunoaște pe generalul Stoika, cu care a fost coleg de școală și camarad de oștire. Îl știe ca pe un element de ordine, disciplinat, cu frică de legi, de o cinste ireproșabilă și foarte credincios, astfel încât nu-l crede capabil de fapte ce i se pun în sarcină.

15. Preotul **Lazăr Niculescu** arată că a fost președintele Circumscripției 25 a fostei Organizații P.N.Ț. Dr. Lupu și arată că, la fel ca dânsul, generalul Stoika nu activa.

Cunoaște pe generalul Stoika ca pe un om foarte credincios, ajutând personal săracii din cartier, iar în ce privește politica, știe că nu avea nicio activitate.

16. **Emanoil Mușat** a fost secretarul Dr. Lupu și știe că, din mai 1947, generalul Stoika a fost înscris în acea organizație a Dr. Lupu și nu-l crede capabil de faptele ce i se pun în sarcină.

17. Generalul **Burileanu Ștefan** cunoaște de multă vreme pe generalul Stoika, care i-a fost elev în Școala de Artilerie. Îl știe ca om liniștit și ponderat în toate actele sale, astfel încât nu l-a crezut capabil niciodată de vreo insurecție.

18. **Friedman Sicu** cunoaște pe generalul Stoika ca un om cu fire democratică și arată că în timpul regimului Antonescu l-a ajutat să-și ușureze regimul, ajutând totodată și pe ceilalți coreligionari.

19. Preotul **Zamfir Popescu** arată că îl cunoaște pe generalul Stoika și știe că construcția firii sale este incapabilă de a merge în masele de oameni, de a le mișca și a le îndemna la ură unele contra altora. Știe că înv. este om cinstit, religios și nu are temperamentul ce instigă la ură contra claselor sociale.

20. **Petrescu Teodor** arată că de mic copil a fost ajutat de generalul Negrei, care l-a întreținut și în liceu. Știe că generalul Negrei era un democrat convins, care stătea de vorbă cu oricine; îl vizita zilnic pe generalul Negrei, cerând sfaturi în chestiuni matematice. Martorul își amintește că, într-o zi, fiind la generalul Negrei, au venit în vizită generalul Zorzor și cpt. Zaharia și cineva îi spunea generalului Negrei că bine a făcut că a oprit pe un ofițer să mai vorbească contra rușilor. Martorul mai știe că în bloc erau evrei comuniști care se manifestau pe față, fără ca generalul Negrei a împușcat în cadrul unor alegeri un legionar și a botezat apoi opt copii; de asemenea, știe că acesta a botezat și o evreică. Totodată, martorul arată că, din discuțiile ce le avea cu generalul Negrei și-a dat seama că acesta nu este antisemit și este înțelegător față de aceștia.

Învinuiților din acest dosar li s-a deschis acțiune penală după cum urmează: I. general Negrei Gabriel, general Zorzor Vasile, general Stoika Grigore, general Gheorghieș Alexandru, maior Fetecău Gh. Ion, cpt.-cdor Mocanu Gheorghe și plt. maj. (r) Albu Gheorghe pentru crimele de complot întru răzvrătire și insurecție armată p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 210 și 211 C.P.; II. lt.-cdor Gioroiu Mircea pentru delictul de sustracțiune p. și p. de art. 505 C.J.M., omisiunea denunțării complotului p. și p. de art. 228 C.P. și răspândire de publicațiuni necenzurate p. și p. de art. 1 și 3 Legea 124/1940; III. lt. invalid Vasiliu Paul Romeo pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p. și p. de art. 228 C.P. [...]; V. general Gheorghiu Ermil pentru delictul de răspândire de înscrisuri necenzurate p. și p. de art. 1 și 3 din Legea 124/1940.

Trecând la analiza în drept a faptelor imputate inculpaților din prima categorie și anume: general Negrei Gabriel, general Zorzor Vasile, general Stoika Grigore, general Gheorghieș Alexandru, maior Fetecău Gh. Ion, cpt.-cdor Mocanu Gheorghe și plt. maj. (r) Albu Gheorghe, am văzut că la instrucția orală urmată în ședințele desfășurate în fața acestui Tribunal au negat faptele ce li se pun în sarcină, susținând că niciunul nu are cunoștință de faptele imputate, că nu au făcut nimic care să justifice calificările puse în sarcina lor. Cele ce inculpații afirmă în ședință nu pot fi luate în considerare, deoarece sunt combătute de actele adunate contra lor, de propriile lor mărturisiri, cât și de arătarile ce au făcut unii contra altora, din care rezultă acțiunea lor conjugată cu a celor ce îi patronau și pentru care lucrau cu scopul vădit al răzvrătirii ce voiau să provoace ca să

răstoarne regimul democrat de la cârma țării. Astfel, în Minuta din 18 septembrie 1946 se spune textual: „Noi putem construi o organizație tehnică, cu un scop politic ce ar putea fi mărturisit (și care poate fi transformată într-o organizație militară subterană) pentru culegerea informațiilor. Ar trebui pentru aceasta să avem trei comitete: a. un comitet secret; b. un comitet public și c. un comitet militar legat de primul.” Iar în Memorandum-ul din 30 septembrie 1946 se spune textual: „Formarea unui comitet militar foarte restrâns pentru scopul de a furniza toate informațiile cerute. Acest comitet va lucra absolut independent, fără a avea vreo legătură cu celelalte două, fără cunoașterea scopului final. În momentul final, comitetul militar va fi pus în legătură cu comitetul secret, în scopul de a-i da tot sprijinul în aplicarea conducerii acțiunii de rezistență.”

Spicuind apoi din dosarul nr. 5262/1947, vol. IV și VIII, pe care inculpații au stăruit atât să le fie aduse și puse la dispoziție se constată, de asemenea, probe indubitabile ale vinovăției lor, astfel:

- generalul **Gheorghieș Alexandru** recunoaște că a făcut parte din P.N.Ț., grup C.P.M., de sub conducerea generalului Negrei, care a fost înainte sub conducerea col. Stoika și că C.P.M. a luat ființă din ordinul P.N.Ț., iar generalul Negrei era acela care ținea legătura cu Mihalache, iar directivele necesare erau cunoscute de generalul Negrei. Generalul Gheorghieș mai arată că a refuzat invitația generalului Zorzor de a activa intens în C.P.M., pe considerentul că acolo se fac prostii, înțelegând prin aceasta că conducătorii organizației depășesc cadrul profesional. Tot generalul Gheorghieș arată că, din discuțiile ce le-a avut cu Mihalache i-a rămas impresia că se urmărea o cale revoluționară a P.N.Ț., iar din cele ce se discutau în cercurile profesionale de membrii de acolo, a căpătat impresia că se urmărea aceasta și că era vorba de o acțiune subversivă. Mai departe și-a dat seama că organizația militară C.P.M. lucrează subversiv și ilegal după ce a ascultat conferința col. Stoika, „Armata de mâine” și a lui I. Mihalache, care a vorbit de țelurile imediate ale P.N.Ț., făcând apel la acțiune și la trecerea pe teren, exemplificând cu instrucția elvețienilor, care își au permanent arma și ranița asupra lor. În ce privește credința că se tindea la o acțiune subversivă și ilegală sub conducerea lui I. Mihalache, arată că i-a devenit convingere atunci când i s-a comunicat de I. Mihalache că arhiva C.P.M. trebuie ascunsă, fiind rugat să transmită aceasta generalului Negrei, dispozițiune pe care recunoaște, de asemenea, că a comunicat-o;

- generalul **Zorzor Vasile** afirmă cu certitudine că, de unde până la constituirea C.P.M., Secția militară avea un caracter mai mult profesional, în special de la apariția generalului Negrei ca președinte începe să se accentueze într-un ritm de accelerare, trecându-se de la caracteristica cercului de studii la organizația accentuat politică, după chiar afirmațiile generalului Negrei, care a anunțat încă din prima audiență a biroului comitetului că a primit instrucțiuni în acest sens de la Maniu. Afirmația sa a fost categorică, în sensul că politica trebuie să fie în principal preocuparea cercului. Mai departe, generalul Zorzor arată că generalul Stoika Grigore, într-o împrejurare se arăta nemulțumit de activitatea organizației profesionale militare și în general a partidului, punând accentul că trebuie să încetăm sedentarismul și să pășim la fapte și realizări concrete și nu la vorbe goale și lucrări birocratice. Tot generalul Zorzor arată că atmosfera și convingerea generală în C.P.M., începând de la finele anului 1946 era că se duce o acțiune de răsturnare a regimului actual și și-a dat seama după ce a luat cunoștință și s-a convins de faptele și acte-

le inițiatorilor acestor acțiuni, că era o activitate dirijată spre acțiuni subversive. Acest scop se materializa prin toate măsurile ordonate și toată activitatea desfășurată de organele C.P.M., insuflată după cât vede prin exponenții care primeau directive de la Iuliu Maniu și Ion Mihalache. Așa se explică că, începând din anul 1947, iau ființă organizațiile C.P.M. pe țară și se stăruie să se înființeze acolo unde nu existau. Tuturor li se dă o organizare militară. Arată că acțiuni violente nu se recomandau, se cerea însă să se lucreze cât mai intens pentru ca mesele să fie formate pentru orice eventualitate și, astfel, pentru că nu se puteau face întruniri, fiind interzise, propaganda se ducea de la om la om. De asemenea, a auzit și el pe I. Mihalache spunând să aibă fiecare arma și ranița gata;

- generalul **Stoika Grigore** arată că la început, când s-a înființat C.P.M. al P.N.Ț., scopul lui era numai tehnic profesional; ulterior s-a deviat activitatea lui pe teren din ce în ce mai politic, transformând C.P.M. într-un organism dinamic de forță, a cărui activitate era dirijată spre acțiuni subversive, prin care se urmărea răsturnarea regimului actual, fapt ce a început la sfârșitul anului 1946, iar scopul era insuflat de Maniu și Mihalache și era materializat prin măsurile ce se ordonau și toată activitatea ce se desfășura de organele C.P.M. Generalul Stoika recunoaște că, urmare a îndemnurilor date de I. Mihalache, precum și ale fruntașilor P.N.Ț. ce au conferențiat la C.P.M. și datorită ambianței în care ne găseam din primăvara anului 1947, a alcătuit așa-zisul plan de organizare a armatei, predat de col. Stoika lui Serdici pentru Maniu, care plan recunoaște că are un caracter subversiv, însă a fost întocmit în vederile P.N.Ț. după sugestiile lui Mihalache, planul urmărind eludarea Tratatului de Pace și camuflarea efectivelor, a instrucției și dotării, plan care era cerut pentru a fi aplicat imediat, chiar în timpul prezenței trupelor ruse în țară. Tot generalul Stoika mai arată că a luat parte la conferințele C.P.M. și a văzut că toate tindeau la o acțiune subversivă, că era vorba de luptă pe teren și pe sectoare, că în acest scop s-au luat măsuri, punându-se în vedere tuturor să meargă la circa respectivă să înceapă acțiunea de forță pentru răsturnarea regimului. Că, de asemenea, generalul Negrei alegea persoane hotărâte și energice, care erau apoi prezentate lui I. Mihalache;

- maiorul **Fetcău Ion** și plt. maj. **Albu Gheorghe** și-au dat, de asemenea, seama că organizația militară a P.N.Ț. reprezintă o forță pentru partid, iar cpt.-cdor Mocanu Gheorghe, deși se ferește să arăte că a activat în P.N.Ț. sau în C.P.M. este arătat de ceilalți inculpați și în special de lt.-cdor Cioroiu Mircea ca fiind o fire foarte tăcută și secretoasă, căreia însă nu-i scăpa nimic și era în anturajul celor mai marcante personalități ale P.N.Ț., el interesându-se direct de mersul tuturor organizațiilor, culegând informații, încercând să aduce noi membri în P.N.Ț., fiindu-i deschisă orice ușă, la orice șef al P.N.Ț., în frunte cu Maniu și Mihalache, ceva mai mult, prezentând acestora pe oricine îi inspira încredere. Aceste posibilități nu le are un simplu redactor, cum se intitulează, fie el și de cronică externă, ci numai un inițiat și un om de încredere, deci un membru activ.

Toate aceste date, cum vedem, sunt luate din dosarele ce au făcut obiectul procesului Iuliu Maniu și alții, iar declarațiile sunt scrise și semnate de învinuții susmenționați sau date de aceiași învinuți în calitate de martori și dacă astăzi pot contesta declarațiile făcute la primele cercetări, invocând diverse presiuni morale, în fața instrucției unde le-au dat sub prestare de jurământ nu mai pot invoca niciun fel de presiune, ele reprezentând pur și simplu adevăr.

Având în vedere că pentru acești inculpați s-a deschis acțiune penală pentru crimele p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 210-211 C.P. Având în vedere că instanța reține în sar-

cina inculpaților: general Negrei Gabriel, general Zorzor Vasile, general Stoika Grigore, general Gheorghieș Alexandru, maior Fetecău Gh. Ion, cpt.-cdor Mocanu Gheorghe și plt. maj. Albu Gheorghe că au făcut parte din C.P.M. al P.N.Ț., în care calitate au luat parte la conferințele în care se instiga la înarmarea locuitorilor în scopul de a se provoca războiul civil în țară pentru răsturnarea regimului democrat aflat la cârma țării. Că, în această activitate a lor, fiecare astfel cum sunt arătați în referat, prin misiunile de conducere sau vizând posturi de conducere, ca generalul Gheorghieș, și-au dat seama de scopurile organizației ce deserveau, ca și de rezultatele la care conducerea P.N.Ț. tindea. Având în vedere că legea penală în redacțiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P. dispune: art. 227 C.P., când două sau mai multe persoane, de comun acord au luat hotărârea de a săvârși vreuna din crimele prevăzute de art. 184, 185, 186, 188, 204, 207, 210 și 211 comit complot; iar art. 210 C.P.: „acela care, în scopul de a provoca războiul civil în țară înarmează pe locuitori sau îi instigă de a se înarma unii contra altora, ori de a săvârși tâlhării și omoruri, oriunde pe teritoriul țării, comit crima de răzvrătire”. Având în vedere că complotul pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 207 și 210 se pedepsește cu detențiune riguroasă de la 3 la 5 ani și degradare civică de la 2 la 3 ani, dacă nu a fost urmat de un act preparator, iar în caz contrar cu detențiune riguroasă de la 8 la 10 ani și degradare civică de la 3 la 5 ani.

Având în vedere că din cele arătate mai sus rezultă că inculpații de mai sus, de comun acord au luat hotărârea de a pregăti în cadrul P.N.Ț., în Cercul Profesional Militar răzvrătirea contra regimului democrat de la cârma țării. Că acest fapt a fost analizat și demonstrat mai sus, arătându-se vinovăția fiecăruia și faptul că cu toții au activat urmărind același scop. Că niciunul dintre inculpați n-a fost străin de scopurile organizației, ale cărei țeluri le-au priceput imediat din conferințele ce se țineau și care îi pregăteau pentru scopul final. Că astfel fiind, cu toții apar culpabili și urmează a fi sancționați pentru crima p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., neputându-se lua în considerare nici scuzele de ultimă oră invocate, nici mărturiile aceluia ce n-au avut nimic comun cu faptele, Tribunalul acordând circumstanțe atenuante numai învinuiților maior Fetecău Ion și plt. maj. Albu Gheorghe, a căror activitate a fost mai redusă.

2. În ceea ce privește crima de complot cu insurecție armată p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 211 C.P., pusă în sarcina aceluiași acuzați, Tribunalul constată că pentru existența acestei infracțiuni nu sunt întrunite elementele constitutive, deoarece nu se dovedește că acuzații au luat hotărârea de a organiza trupe armate, n-au făcut să se organizeze trupe armate, nici n-au procurat arme sau munițiuni în scopul de a provoca insurecțiune contra puterii Statului și astfel, acest fapt neputând fi stabilit în sarcina lor, acuzații menționați mai sus urmează să fie achitați pentru acest fapt. Tuturor acestor acuzați de mai sus urmează a li se socoti din pedeapsă detențiunea preventivă conf. art. 488 C.J.M. și conform crt. 326 C.J.M. urmează să suporte cheltuielile de judecată.

3. Având în vedere că inv. lt.-cdor **Cioroiu Mircea** i se impută faptul că a sustras acte aparținând Statului Major și altor unități militare. Având în vedere că inculpatul a explicat cum s-a aflat în posesia acestor acte. Că, de asemenea, la dosar se află actele pretinse sustrate și la interogator s-a văzut ce cuprindeau acele acte. Având în vedere că legea prin art. 505 C.J.M. pedepsește fapta unui militar care delapidază, deturneză sau sustrage bani,

efecte, titluri etc. care i-au fost încredințate în virtutea însărcinării sale în administrația militară sau care întrebunțează sau trafică cu acte ce i-au fost încredințate în virtutea unei însărcinări de serviciu. Văzând că învinuitul, prin deținerea actelor menționate nu se încadrează în niciuna din enumerările art. 505 C.J.M., acest fapt fiind mai mult o neglijență a sa în a nu preda acele acte găsite în arhiva unui camarad decedat, care la rândul lui nu le sustrage, acte de care urmează să fie achitat.

4. Înv. lt.-cdor **Cioroiu Mircea** i se mai pune în sarcină faptul că ar fi cunoscut complotul ce se urzea și nu l-a denunțat celor în drept. Din dezbaterile orale urmate în cauză am văzut că înv. lt.-cdor Cioroiu Mircea n-a făcut parte din C.P.M. și n-a frecventat reuniunile acestuia, iar singurul cu care a avut relații de prietenie a fost comandorul Mocanu. Având în vedere astfel că nu se susține în sarcina sa că a avut cunoștință de existența complotului ce se urzea de membrii C.P.M. Că, deci, fapta p. și p. de art. 228 C.P. nu se poate susține în sarcina sa, ca atare el urmează să fie achitat pentru acest fapt. Lt.-cdor Cioroiu Mircea și generalul Gheorghiu Ermil au întocmit în colaborare un studiu în mai multe exemplare privind necesitatea înființării Ministerului Aerului și Marinei, care conținea elemente de îndemn pentru ameliorarea sau anularea angajamentelor luate de către Stat sub imperiul Tratatului de Pace, studiu care, deși nu a fost trecut pe Cenzură, a fost înmânat un exemplar lui Iuliu Maniu, dat de generalul Gheorghiu și un exemplar de Cioroiu lui Titel Petrescu. Ambii inculpați au recunoscut faptul imputat, justificându-se: generalul Gheorghiu prin faptul că n-a știut că trebuie să-l dea Cenzurii, iar Cioroiu prin faptul că voia să le publice; recunoaște ambii însă că, înainte de acel studiu să fi căpătat aprobarea cenzurii, a fost dat câte un exemplar celor doi șefi de partide, dușmani ai regimului democrat de astăzi. În afară de recunoașterea inculpaților, faptul se dovedește prin găsirea celorlalte exemplare la Cioroiu cu ocazia percheziției. Scuza ce numiții inculpați invocă nu îi poate absolvi de fapta lor. Având în vedere că, potrivit art. 1 din Legea 124/1940: „nu va putea fi răspândită înainte de a primi aprobarea cenzurii nicio publicațiune scrisă de mână, la mașină sau culesă la tipografie. Este, deopotrivă, oprită răspândirea unor atare publicațiuni de la om la om, afișare, expediere prin poștă sau în orice alt mod de transmisiune. Se exceptează publicațiunile și înștiințările oficiale ale autorităților publice”. Având în vedere că din redacțiunea textului sus-indicat, infracțiunea imputată inculpaților apare evidentă, deoarece au redactat împreună un studiu care, prin conținutul său, includea elemente de îndemn pentru ameliorarea sau anularea angajamentelor luate de Stat sub imperiul Tratatului de Pace, studiu care, fiind bătut la mașină în șase exemplare, a fost înmânat două exemplare lui Iuliu Maniu și Titel Petrescu, care reprezentau la acea dată partidele reacționare contra regimului democrat, iar restul le-a păstrat înv. Cioroiu. Având în vedere că inculpații nu au trecut acest studiu al lor prin cenzură și scuza ce o invocă nu le poate veni în favoare, deoarece generalul Gheorghiu, care a afirmat că n-a știut, nu se poate pune la adăpostul neștiinței, deoarece *nemo censetur ignorare legem* și, ceva mai mult, după cum rezultă dintr-o declarație a sa, pe care a contestat-o în ședință: „... că a dat copiile lui Cioroiu pentru a nu se găsi cu ocazia vreunei percheziții ceva subversiv la el”, astfel încât și-a dat seama că aflarea asupra sa a acelui studiu reprezintă ceva periculos. Cât privește pe înv. Cioroiu, redactor vechi la multe reviste, nici nu mai încape discuția că avea cunoștință că orice scriere sau manus-

cris trebuie să treacă pe la cenzură. Astfel că infracțiunea prevăzută de art. 1 din Legea 124/1940 există în sarcina ambilor inculpați și ei urmează să fie sancționați potrivit art. 3 din aceeași lege. Inculpații urmează să suporte cheltuielile ocazionate cu judecarea și soluționarea procesului conform art. 326 C.J.M. și din pedeapsă să li se socotească detențiunea preventivă conform art. 488 C.J.M.

5. Lt. invalid **Vasilie Paul Romeo** i se impută faptul că, fiind membru al C.P.M. și cunoscând complotul ce se urzea, nu l-a denunțat celor în drept. Din dezbaterile procesului s-a văzut că înv. a făcut parte, într-adevăr, din C.P.M., din care însă s-a retras din cauză de boală, plecând în comuna sa natală, unde a dat tot concursul organelor democratice în munca de redresare a țării. Tot din dezbateri și actele dosarului am putut vedea și s-a stabilit, de altfel, cu precizie că cei ce au luat parte la ședințe, audiind numai conferințele și-au putut da seama de cele ce se puneau la cale acolo. Având în vedere că art. 228 C.P. sancționează pe acela care, având cunoștință despre un complot sau despre pregătirea uneia din crimele prevăzute de art. 204 și 207, omite să denunțe acestea când era încă timp de a se împiedica consumarea faptelor. Având în vedere, deci, că înv., după cum am arătat mai sus, a avut cunoștință de complotul pus la cale de membrii C.P.M. din P.N.Ț., însă a preferat să se retragă, fără însă a aduce la cunoștință celor în drept cele știute. Că, astfel, fapta sa întrunește în totul elementele constitutive ale delictului p. și p. de art. 228 C.P., ca atare urmează să fie condamnat cu acordarea de circumstanțe atenuante, potrivit art. 157 C.P., deoarece este bolnav de tuberculoză, boală contractată în timpul războiului și pentru că, după retragerea sa din C.P.M. s-a încadrat în munca pentru redresarea țării, alături de elementele democratice din comuna sa natală. Învinuitul urmează a i se socoti detențiunea prevenită din pedeapsă conform art. 488 C.J.M. și conform art. 326 C.J.M. să suporte cheltuielile de judecată [...].

Toate corpurile delictive urmează a fi confiscate conform art. 326 al. 2 C.J.M.

Pentru aceste motive Tribunalul, în unire cu concluziunile dl. procuror militar, cu unanimitate de voturi declară culpabili pe: general Negrei Gabriel, general Zorzor Vasile, general Stoika Grigore, general Gheorghieș Alexandru, maior Fetecău Gh. Ion, cpt.-cdor Mocanu Gheorghe și plt. maj. (r) Albu Gheorghe pentru crima p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 210 și neculpabili pentru crima p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 211 C.P. De asemenea, declară cu unanimitate de voturi că sunt circumstanțe atenuante în favoarea învinuiților maior Fetecău Ion și plt. maj. Albu Gheorghe.

Cu unanimitate de voturi declară neculpabili pe Florica Spirescu pentru crima p. și p. de art. 190 al. 1 C.P. și delictul p. și p. de art. 215 al. 1 C.P., pe lt.-cdor Cioroiu Mircea pentru delictul p. și p. de art. 505 C.J.M. și art. 228 C.P.

Cu unanimitate de voturi declară culpabili pe lt.-cdor Cioroiu Mircea și general Gheorghiu Ermil pentru delictul p. și p. de art. 1 și 3 din Legea 124/1940, pe Țincu Constantin și Ghițulescu Dumitru pentru delictul p. și p. de art. 215 al. 1 C.P. și pe lt. invalid Vasiliu Paul Romeo pentru delictul p. și p. art. 228 C.P. și cu unanimitate de voturi declară că sunt circumstanțe atenuante în favoarea lt. invalid Vasiliu Paul Romeo.

În consecință Tribunalul, în numele legii hotărăște:

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P., 326, 488 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe generalul Negrei Gabriel la 7 (șapte) ani detențiune riguroasă și 3 (trei) ani degradare civică; pe generalul Zorzor Vasile, generalul Stoika Grigore

și generalul Gheorghieș Alexandru la câte 5 (cinci) ani detențiune riguroasă, câte 3 (trei) ani degradare civică și câte 1 000 (una mie) lei cheltuieli de judecată fiecare și pe cpt.-cdor Mocanu Gheorghe la 7 (șapte) ani detențiune riguroasă, 3 (trei) ani degradare civică și 1 000 (una mie) lei cheltuieli de judecată.

Făcând aplicațiunea art. 227 C.P. comb. cu art. 210 C.P. comb. cu art. 157 C.P. art. 326, 488 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe maiorul Fetecău Ion și plt. maj. Albu Gheorghe la câte 3 (trei) ani detențiune simplă și câte 1 000 (una mie) lei cheltuieli de judecată fiecare.

Făcând aplicațiunea art. 4 Pr. Pen., cu unanimitate de voturi achită de orice penalitate pe general Negrei Gabriel, general Zorzor Vasile, general Stoika Grigore, general Gheorghieș Alexandru, maior Fetecău Gh. Ion, cpt.-cdor Mocanu Gheorghe și plt. maj. (r) Albu Gheorghe pentru crima p. și p. de art. 227 C.P. comb. cu art. 211 C.P.

Se socotește în total detențiunea preventivă, după cum urmează: general Negrei Gabriel de la data de 25 iulie 1947; general Zorzor Vasile de la data de 11 septembrie 1947; general Stoika Grigore de la data de 9 septembrie 1947; general Gheorghieș Alexandru de la data de 5 august 1947; maior Fetecău Gh. Ion de la data de 25 iulie 1947; cpt.-cdor Mocanu Gheorghe de la data de 25 august 1947 și plt. maj. (r) Albu Gheorghe de la data de 25 iulie 1947.

Făcând aplicațiunea art. 4 Pr. Pen., cu unanimitate de voturi achită de orice penalitate pe lt.-cdor Cioroiu Mircea pentru delictul p. și p. de art. 228 C.P. și 505 C.J.M.

Făcând aplicațiunea art. 1 și 3 din Legea 124/1940, art. 326, 488 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe lt.-cdor Cioroiu Mircea la 10 (zece) luni închisoare corecțională, 2 000 (două mii) lei amendă și 1 000 (una mie) lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la data de 21 iulie 1947.

Făcând aplicațiunea art. 228 C.P. comb. cu art. 157 C.P. art. 326, 488 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe lt. invalid Vasiliu Paul Romeo la 4 (patru) luni închisoare corecțională și 1 000 (una mie) lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 20 ianuarie 1948 [...].

Făcând aplicațiunea art. 1 și 3 din Legea 124/1940, art. 326, 488 C.J.M., cu unanimitate de voturi condamnă pe generalul Gheorghiu Ermil la 9 (nouă) luni închisoare corecțională, 2 000 (două mii) lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la data de 6 august 1948.

Tribunalul reintrând apoi în ședință publică, dl. prim președinte, conform art. 321 C.J.M. a dat citire dispozitivului de mai sus. Cu drept de recurs la Curtea Militară de Casare și Justiție conform art. 332 C.J.M. dată și citită în ședință publică astăzi, 27 mai 1948.

Dăm putere și ordonăm tuturor agenților puterii publice de a executa această sentință tuturor procurorilor pentru a ei aducere la îndeplinire, comandanților și ofițerilor forței publice a da ajutorul legalmente cerut. Spre credință prezenta sentință s-a semnat de noi.

Prim Președinte

General maior magistrat

/ss/ Dr. Al. Petrescu

Proces-verbal

Astăzi 27 mai 1948.

Sentița de față s-a citit de noi, primul grefier al Tribunalului Militar București Secția a II-a condamnaților, în prezența Procurorului Militar, care i-a încunoștințat că legea le dă dreptul de recurs la Curtea Militară de Casare și Justiție conform art. 332 C.J.M.

Citirea sentiței s-a făcut în fața trupei sub arme.¹⁵⁸

Procuror Militar

/ss/ Lt. col. magistrat Eftimie Călin

¹⁵⁸ ASRI, Fond „P”, dosar nr. 10.718, vol. 2, f. 150-165.

Capitolul IX

CAZUL VICEAMIRALULUI PĂIȘ NICOLAE

139. 18 mai 1946. Referat al Corpului Detectivilor din care rezultă că contraamiralul Nicolae Păiș, bolnav și netransportabil, nu a fost ridicat de la domiciliu

Corpul Detectivilor
18 mai 1946

Referat

În conformitate cu delegația primită de a proceda la efectuarea unei perchezițiuni domiciliare, în baza autorizației nr. 11703/1946 a Parchetului Militar al Comandamentului Militar al Capitalei, la locuința contraamiralului Păiș Nicolae din București, Bulevardul Palatului Cotroceni nr. 45, am onoare a depune alăturatul proces-verbal, din care se constată că rezultatul a fost negativ.

Contraamiralul Păiș Nicolae, găsit la domiciliu, nu a putut fi ridicat și transportat la Parchetul Militar al Comandamentului Militar al Capitalei pentru continuarea cercetărilor, fiind găsit bolnav în pat – început de paralizie – și intransportabil.

Conform dispozițiilor verbale permise, a fost lăsat la domiciliu sub supraveghere, urmând a dispune.¹³⁹

Comisar,
(ss) indescifrabil

140. 19 ianuarie 1949. Extras din Decizia penală nr. 123 a Curții București, Secția 4 Penală referitoare la condamnarea generalilor Iosif Iacobici, Gheorghe Potopeanu, Radu Rosetti și amiralilor Gheorghe Koslinski și Nicolae Păiș, participanți la guvernarea marelui Ion Antonescu

Dosar nr. 2.332/1948
Curtea București Secția IV-a Penală

Deciziune penală nr. 123

Ședința publică din 19 ianuarie 1949

Curtea compusă din domnii: I. V. Constantinescu, consilier; Constantin Găman, consilier; Constantin Petre, asesor; Dumitru Dinu, asesor; Gavrilă Hotăranu, asesor; Costache Bâlcu, prim-procuror; Gheorghe Munteanu, grefier.

¹³⁹ ASRI, fond „P”, dosar nr. 40010, vol. 88, f. 68.

[...] Având în vedere că prin rechizitoriul Parchetului Curții București Cabinetul pentru cercetarea criminalilor de război, nr. 68 din 22 decembrie 1948, acuzații au fost trimiși în judecata acestei Curți, pentru faptul de a fi săvârșit crime contra păcii după cum urmează:

Aurelian Pană, Ioan Petrovici, Iosif Iacobici, Alexandru Neagu, Petre Nemoianu, Nicolae Păiș și Radu Rosetti, prin aceea că, intrând în guvernul antonescian, s-au pus în slujba hitlerismului și fascismului și prin faptele lor proprii au contribuit fie la fascizarea țării, fie la aservirea vieții economice a acesteia; iar în calitate de miniștri, având răspunderea politică efectivă, au contribuit la declararea și continuarea războiului contra Uniunii Sovietice – fapte prevăzute și pedepsite de art. 2 lit. a și c și art. 4 din Decretul nr. 207/1948.

[...] Întrucât toți acuzații de față au fost miniștri în guvernul Antonescu, ei urmează a răspunde de faptele lor personale, făcute în această calitate, în măsura în care au contribuit la instaurarea politicii rasiale în interiorul țării, sau de agresiune și jaf în exterior și în special în contra Uniunii Sovietice.

Că așadar, pentru a putea stabili vinovăția fiecărui acuzat în parte, este necesar a se examina activitatea fiecăruia în timpul cât a fost ministru în acest guvern.

Nicolae Păiș

Având în vedere că acuzatul a fost ministru subsecretar de stat la Marină de la data de 1 aprilie 1941 la 20 martie 1943.

Că, în această calitate, acuzatul a luat parte la mai multe ședințe ale Consiliului de Miniștri în care, consecvent principiilor de care era animat, a susținut colaborarea cu Germania hitleristă.

Că, pentru a învedera măsura în care era integrat în această politică, cităm următoarea declarație făcută de acuzat în ședința Consiliului de Miniștri din 28 august 1942: „Eu am vorbit și cu comandorul Alba și cu comandorul Astman. Amândoi și-au manifestat dragostea lor și mi-au făgăduit tot concursul ca să putem aduce și cereale și minereuri din U.R.S.S. Pentru această operație, concursul germanilor este complet asigurat.”

Că acuzatul, pe aceeași linie de colaborare a susținut și continuarea războiului contra Uniunii Sovietice, cerând marinarilor în ziua de 15 august 1941 prin „Cuvântul rostit către marinari”, cuvântare care a fost reprodusă și în ziarul din 17 august 1941, să lupte contra bolșevismului pentru apărarea creștinătății.

Având în vedere că prin aceste fapte acuzatul, având răspundere politică, s-a pus în slujba hitlerismului și a contribuit la realizarea scopurilor politice susținând totodată prin grai și prin scris continuarea războiului contra Uniunii Sovietice – fapte ce se încadrează în art. 2, lit. a și b și, ca atare, urmează a fi pedepsit în conformitate cu art. 4 din Decretul 207/1948.

Pentru aceste motive,

Redactate de domnul consilier Ion V. Constantinescu,

Ascultând și concluziunile domnului prim-procuror,

În numele legii,

Decide:

Condamnă pentru faptele prevăzute de art. 2 litera a și c și pedepsite de art. 4 din Decretul nr. 207/1948 cu aplicația art. 157 C.P. pe acuzații:

6. Păiș Nicolae, român, de ani 63, amiral, pensionar, născut în București și domiciliat în București, Bd. Profesor Dr. Marinescu nr. 45, în prezent deținut preventiv în Penitenciarul Văcărești, să sufere 3 (trei) ani închisoare corecțională.

Condamnă pe toți acuzații de mai sus la degradare civică pe timp de 10 ani.

În conformitate cu dispozițiunile art. 64 C.P., comută în pedeapsa aplicată numiților acuzați timpul petrecut în prevenție. În baza art. 4 al. 2 din Legea 207/1948 ordonă confiscarea averii acuzaților de mai sus în folosul statului. Obligă pe numiții acuzați să plătească fiecare câte 2 000 (două mii) lei cheltuieli de procedură.¹⁶⁰

¹⁶⁰ În zilele de 11, 12, 15 și 17 ianuarie 1949 a avut loc procesul a 17 foști miniștri în guvernul Antonescu (al treilea lot). Instanța de judecată a pronunțat 15 condamnări și două achitări (Pompiliu Nicolau și Sandu Ion). Pe lângă cei cinci generali menționați au mai fost condamnați: 1. Pană Aurelian, profesor universitar – 10 ani închisoare corecțională; 2. Petrovici Ion, profesor universitar – 10 ani temniță grea; 4. Neagu Alexandru, în contumacie – 8 ani temniță grea; 5. Nemoianu Petre, publicist – 5 ani închisoare corecțională; 8. Crețeanu Gheorghe în contumacie – 10 ani temniță grea; 9. Constantinescu Constant-Alexandru – 4 ani închisoare corecțională; 10. Negel Dumitru, în contumacie – 10 ani temniță grea; 12. Docan Gheorghe, fost magistrat – 5 ani temniță grea; 13. Ghițulescu Toma, inginer – 5 ani închisoare corecțională; 15. Constantinescu Constant-Atta – 5 ani închisoare corecțională. ASRI, fond „P”, dosar nr. 105.281, vol. 2, f. 154-166.

Capitolul X

CAZUL COMANDORULUI PÂRÂIANU NICOLAE

141. Sentința nr. 200 din 26 februarie 1959

Tribunalul Militar București
Dosar nr. 198/1959

Sentința nr. 200

Astăzi 26 februarie 1959

Tribunalul Militar București, compus conform legii din...

Cpt. de justiție Andrei Dumitru – președinte

Căpitan Salanta Gheorghe – ases. popular

Căpitan Negru Ioan – ases. popular

Maior de justiție Ticea Teodor – proc. militar

a.c. Stoian Vasile – secretar

S-a întrunit în ședință publică, cu respectarea dispozițiilor legale, în scopul de a pronunța hotărârea în cauza privitoare pe:

– civ. Tache Gheorghe, născut la 25 martie 1916, în com. Cogealac, raionul Istria, regiunea Constanța, fiul lui Gheorghe și Valeria, de profesie medic, căsătorit, având un copil minor, avere personală nu are, stagiul militar satisfăcut, ctg. 1938, condamnat declară că nu a mai fost, studii Facultatea de Medicină, originea socială funcționar de stat, cu ultimul domiciliu în București, Calea Moșilor nr. 88, raionul T. Vladimirescu, aparține de C.M. al raion T. Vladimirescu, în prezent arestat la M.A.I. U.M. 0123/E București;

– civ. Sârbulescu Gheorghe, născut la 13 octombrie 1902, în Baia de Aramă, regiunea Craiova, fiul lui Nicolae și Maria, de profesie medic, căsătorit având doi copii minori, avere personală, posedă un apartament, stagiul militar satisfăcut ctg. 1924, condamnat declară că nu a mai fost, studii Facultatea de Medicină, originea socială muncitorească, cu ultimul domiciliu în București, B-dul 6 Martie nr. 95, Raionul Lenin, aparține de C.M. al raion Lenin, în prezent arestat la M.A.I. - U.M. 0123/E București;

– civ. Medianu Ion, născut la 16 aprilie 1905, în comuna Jurjeni, raionul Fetești, regiunea Constanța, fiul lui Stan și Maria, de profesie contabil, avere personală posedă

½ dintr-un loc de casă de 600 m.p., căsătorit, neavând copii, stagiul militar satisfăcut ctg. 1927, condamnat declară că nu a mai fost, studii licențiat al Academiei Comerciale, originea socială muncitorească, cu ultimul domiciliu în București, Intrarea Vasile Păun nr. 6, raionul Lenin, aparține de C.M. al raion Lenin, în prezent arestat la M.A.I.-U.M. 0123/E București;

– civ. Bazavan Gheorghe, născut la 30 aprilie 1903, în Turnu Severin, regiunea Craiova, fiul lui Gheorghe și Lepădata, de profesie medic, căsătorit, având un copil, avere personală nu are, stagiul militar satisfăcut ctg. 1927, condamnat a fost în anul 1949 de Trib. Mil. București la un an închisoare corecțională, pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale, studii are Facultatea de Medicină, originea socială funcționar de stat, cu ultimul domiciliu în București, str. Mătăsari nr. 36, raionul 23 August, aparține de Comis. Mil. al Raion 23 August, în prezent arestat la M.A.I. – U.M. 0123/E București;

– civ. Pârâianu Nicolae, născut la 08 ianuarie 1904, în Târgu Jiu, regiunea Craiova, fiul natural al Mariei, profesor universitar, căsătorit, având trei copii, avere personală nu are, stagiul militar satisfăcut ctg. 1926, condamnat declară că nu a mai fost, studii doctoratul în inginerie navală și mecanică, originea socială muncitorească, cu ultimul domiciliu în București, str. Vlădescu nr. 9, raionul I.V. Stalin, aparține de C.M. al raionului I.V. Stalin, în prezent arestat la U.M. 0123/E București;

– civ. Pop Eugen, născut la 05 noiembrie 1910, în comuna Petrea, raionul Satu Mare, regiunea Baia Mare, fiul lui Anton și Varvara, de profesie secretar la A.C.A., fost comerciant, căsătorit, având un copil, ca avere personală posedă ½ dintr-un apartament, stagiul militar satisfăcut ctg. 1931, condamnat declară că nu a mai fost, studii licențiat în drept, originea socială țărani săraci, cu ultimul domiciliu în București, str. Ilfov nr. 1, raionul V.I. Lenin, aparține de Comisariatul Militar al raionului Lenin, în prezent arestat la M.A.I. U.M. 0123/E București;

– toți învinuiții pentru crima de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 C.P.;

– civ. Antonescu Nicolae, născut la 22 martie 1913, în Brăila, regiunea Galați, fiul lui Bonifaciu și Alexandrina, de profesie comerciant iaurtgiu, căsătorit, nevând copii, avere personală posedă o casă împreună cu soția, stagiul militar satisfăcut, ctg. 1935, condamnat declară că nu a mai fost, are 4 cl. liceu, originea socială muncitorească, cu ultimul domiciliu în București, str. Spiru Haret nr. 1, raionul Gheorghe Gheorghiu Dej, aparține de Comis. Mil. al raion Gheorghe Gheorghiu Dej, în prezent arestat la M.A.I. - U.M. 0123/E București;

– învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P. – ale cărui dezbateri în fond au avut loc în ședința publică de la 24 februarie 1959, când concluziunile părților și ultimul cuvânt al inculpaților au fost trecute la încheierea dată din prezenta sentință, părțile punând următoarele concluzii:

Procurorul militar a cerut condamnarea primilor șase inculpați pentru crima de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 C.P. cu confiscarea totală a averii personale dar pentru ultimul inculpat a cerut condamnarea lui pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 lit. b alin. I C.P. cu confiscarea averii personale.

Apărarea pentru inculpatul Bazavan Gheorghe a cerut achitarea de orice penalitate, pentru crima de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 C.P. și în subsidiar să se vadă dacă faptele sale s-ar încadra în delictul p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P., cu arătarea că nici aceste infracțiuni nu s-ar putea reține.

Apărarea pentru inculpatul Sârbulescu Gheorghe a cerut achitare de orice penalitate pentru faptul imputat, cerând să se vadă dacă faptele sale nu s-ar încadra în delictul de omisiunea denunțării p.p. de art. 228 C.P.

Apărarea pentru inculpatul Medianu Ion, a cerut achitarea de orice penalitate pentru crima p.p. de art. 209 pct. 1 C.P., susținând că faptele sale nu se încadrează nici în delictul p.p. de art. 209 pct. 2 lit. 1 C.P.

Apărarea pentru inculpatul Pârâianu Nicolae, cerând în principal achitarea de orice penalitate, iar în subsidiar dacă se constată că a comis vreo faptă, să fie pedepsit cu o pedeapsă corespunzătoare.

Apărarea pentru inculpatul Pop Eugen a cerut achitarea de orice penalitate pentru faptul imputat, în principal iar cu totul în subsidiar schimbarea calificării în delictul p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P., iar

Apărarea pentru inculpatul Antonescu Nicolae a cerut achitarea de orice penalitate pentru fapta imputată, fiind complet nevinovat.

Inculpații în ultimul cuvânt, au declarat după cum urmează:

- Tache Gheorghe a cerut să i se acorde circumstanțe atenuante și o minimă pedeapsă;
- Sârbulescu Gheorghe, să rămână la aprecierea instanței asupra aplicațiunii pedepsei, cerând ca aceasta să fie justă și dreaptă;
- Medianu Ion, a cerut ca la gradarea pedepsei să se aibă în vedere că este suferind, că a muncit cinstit și conștiincios, pentru care a fost evidențiat;
- Bazavan Gheorghe a cerut să i se dea posibilitatea să muncească și să se țină seama că este suferind și să i se acorde circumstanțe atenuante;
- Pârâianu Nicolae a cerut o soluție justă;
- Pop Eugen a cerut să se aibă în vedere că nu a mai fost pedepsit și să i se aplice o pedeapsă justă, iar
- Antonescu Nicolae, a susținut că este o victimă a unchiului său.

Tribunalul

Deliberând în conformitate cu art. 294 C.J.M.;

Asupra concluziunilor de învinuire din 20 ianuarie 1959, ale M.A.I. Direcția de Anchete Penale, date împotriva civ. Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe, Medianu Ion, Bazavan Gheorghe, Pârâianu Nicolae și Pop Eugen, învinuiți pentru crima de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 C.P. și civ. Antonescu Nicolae, învinuit pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b al. 1 C.P.

Având în vedere concluziunile orale ale procurorului militar, precum și susținerile inculpaților făcute personal și prin apărătorii lor, în fața instanței, în ședința publică;

Având în vedere că din instrucția orală urmată în cauză, precum și din actele de la dosar, care au fost puse în discuția părților, în ședință publică, se constată următoarele:

În fapt:

Elementele din cauza de față, unii dintre ei foști legionari, și anume: Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe și Medianu Ion, alții ca Bazavan Gheorghe și Pârâianu Nicolae, foști simpatizanți legionari, și-au reluat activitatea subversivă pe linie legionară, care s-a materializat în organizarea ajutorului legionar, desfășurarea unei intense activități de agitație

contrarevoluționară și stabilirea unor legături cu alți legionari, în scopul desfășurării unei activități contrarevoluționare cu caracter legionar.

O altă parte dintre inculpați și anume Pop Eugen și Antonescu Nicolae, deși nu au fost legionari, totuși au întreprins acțiuni în favoarea comandantului legionar Ibrăileanu Aurel, pe care l-au sprijinit din punct de vedere material, în scopul de a-i menține moralul legionar pentru ca acesta să-și poată continua activitatea subversivă pe linie legionară.

Activitatea infrațională a fiecărui inculpat în parte se materializează după cum urmează:

1. Tache Gheorghe, în anul 1940 a făcut parte din organizația legionară fiind recrutat în această organizație de către șeful unității legionare a studenților mediciști din Sibiu, Cristea Octavian. În această perioadă conducerea centrului legionar studențesc din Sibiu i-a încredințat inculpatului administrarea căminului și cantinei studențești legionare.

Tot în această perioadă, a participat și la acțiuni propagandistice legionare, organizație de unitatea legionară din care făcea parte.

După 23 august 1944, inculpatul Tache Gheorghe și-a reluat activitatea legionară prin întâlniri organizate cu o serie de elemente legionare, ca Iamandi Ștefan și Ionescu Lungu Al. Emanoil, cu care a purtat discuții dușmănoase regimului democrat popular din R.P.R. organizând totodată și ajutorul legionar.

De menționat este că întâlnirile cu cei sus menționați au avut loc în cursul anilor 1948 – 1950. Cu aceștia s-a întâlnit și ulterior.

În cursul anului 1956 inculpatul luând legătură cu legionarul Iacobescu Ștefan i-a acordat acestuia ajutor legionar împreună cu Iamandi Ștefan, constând în aceea că i-a intermediat găsirea unei surse de venituri materiale. De asemenea lui Iacobescu Ștefan i-a dat și tratament medical gratuit.

Prin intermediul lui Iamandi Ștefan inculpatul a luat legătura cu legionarul Grecu Gheorghe, căruia i-a acordat ajutor legionar constând în tratamente medicale gratuite.

Cu legionarul Ibrăileanu Aurel, inculpatul Tache Gheorghe a intrat în legătură în anul 1956, întâlnindu-se cu acesta la domiciliul său, unde au avut discuții cu conținut legionar.

Astfel, în discuțiile avute cu Ibrăileanu Aurel, inculpatul l-a informat pe acesta despre faptul că Marin Aurel a luat legătura la Paris cu centrul legionar din străinătate, de unde a primit instrucțiuni cu privire la organizarea activității legionare în țară. Au mai purtat discuții și în legătură cu comandantul legionar Demetrescu Radu Gyr, ulterior Ibrăileanu Aurel aducându-i lui Tache Gheorghe să citească una din scrierile legionarului Demetrescu Radu Gyr.

Lui Ibrăileanu Aurel inculpatul i-a dat ajutor legionar constând în bani și tratament medical gratuit.

Faptele așa cum au fost reținute mai sus, se dovedesc cu recunoașterile integrale ale inculpatului de la anchetă (f. 12-108 vol. I), cu recunoașterile sale parțiale din fața tribunalului (f. 41- 42 vol. III), coroborate cu declarațiile martorilor Ibrăileanu Aurel (f. 108-112 vol. I, 51-52 vol. III), Grecu Gheorghe (f. 118-119 vol I, 54 vol. III), Iacobescu Ștefan (f. 120-122 vol. I, 55. vol. III), de la anchetă și din fața instanței, precum și cu declarațiile de la cercetări ale martorului Iamandi Ștefan (f. 123-124 vol. I).

Cu privire la susținerea inculpatului, că n-ar fi fost înscris în organizația legionară, pe care a făcut-o în fața instanței, tribunalul o consideră nesinceră și astfel o respinge în-

trucât inculpatul a arătat cu ocazia cercetărilor cu lux de amănunte, activitatea sa în cadrul organizației legionare din anul 1940 pe de o parte, iar pe altă parte la anchetă martorul Grecu Gheorghe a arătat despre Tache Gheorghe că l-a cunoscut în perioada guvernării legionare ca legionar, declarație pe care și-a menținut-o în fața tribunalului.

De menționat este că acest martor în fața tribunalului a încercat să arate că în anul 1940 nu a cunoscut pe Tache Gh. ci o persoană cu numele de Tache care probabil era fratele său care era legionar.

Mai menționează că prima dată l-a cunoscut pe Tache Gh. în anul 1954.

Aceste susțineri ale martorului Grecu Gheorghe, nu pot fi luate în considerație de tribunal deoarece, inițial martorul și-a menținut în fața instanței declarațiile date la anchetă, din care rezultă cu prisosință că acesta în anul 1940 l-a cunoscut pe Tache Gheorghe și nu pe fratele său, iar în anul 1954 când l-a revăzut s-au recunoscut.

Astfel fiind tribunalul constată din probele administrate în cauză că inculpatul a fost încadrat în organizația legionară în anul 1940.

În ce privește susținerea inculpatului Tache Gheorghe, că tratamentul aplicat lui Iacobescu Ștefan nu ar fi fost gratuit întrucât aparatul de electro-cardiografie de la Spitalul CFR Witing, iar soția acestuia i-ar fi montat un pulovăr pentru acest tratament, fapt de altfel confirmat și de martorul Iacobescu Ștefan, tribunalul constată că ceea ce a făcut Iacobescu Ștefan pentru Tache Gheorghe nu poate constitui echivalentul tratamentului medical făcut lui Iacobescu Ștefan care a durat cam o lună și ceva de zile, așa cum arată inculpatul.

Referitor la susținerea inculpatului din fața tribunalului, că pentru tratamentul medical aplicat soției lui Grecu Gheorghe a primit suma de 25 lei de la cumnata lui Grecu, tribunalul constată că această susținere este infirmată de cele arătate de Grecu Gheorghe, care declară că Tache Gh. procedând la consultarea sa, a soției sale și a copilului său, nu a primit niciun ban de la el drept onorar.

Prin concluziile de învinuire s-au mai reținut în sarcina inculpatului faptul că în anul 1953, fiind în posesia unei fițiici cu conținut calomnios împotriva regimului democrat-popular din R.P.R., a difuzat-o legionarului Ionescu Lungu A. Emanoil și altora.

Având în vedere că deși inculpatul la anchetă a recunoscut această faptă, în fața tribunalului a retractat declarația de la anchetă.

Că față de această situație, în cauză existând numai declarația de la anchetă a inculpatului, care nu se mai coroborează cu alte probe ale dosarului, instanța nu-i reține în sarcină fapta de mai sus.

2. Sârbulescu Gheorghe s-a încadrat în organizația legionară încă din anul 1936, după activitate în partidul legionar „Totul pentru țară”.

În perioada 1940-1941, în timpul guvernării legionare a avut funcția de subdirector medical al Direcției Medicale a Asigurării Sociale, desfășurându-și acțiunea legionară în cadrul cuibului denumit „Traian Brăileanu”.

În decursul anilor 1951-1954 fiind deținut, a cunoscut cu această ocazie o serie de elemente legionare ca Ibrăileanu Aurel, Atanasiu Constantin, Clonaru Victor, Barbu Alexandru și alții.

În cursul anului 1956 a avut legături cu legionarul Anastasescu Ștefan, legionarul Vasile Veniamin și Firmilian Marina, Anastasescu Ștefan prezentându-l pe Sârbulescu Gheorghe lui Nicolae Vasile Veniamin ca un bun legionar și ca un om de nădejde al organizației legionare.

Tot în anul 1956, inculpatul Sârbulescu Gheorghe a fost vizitat la domiciliu de către legionarul Dinescu Ștefan din Constanța, despre care știa că a fost legionar și că a fost condamnat pentru activitate legionară.

Cu ocazia acestor întâlniri, Dinescu Ștefan i-a spus lui Sârbulescu Gheorghe că legionarii din Constanța sunt organizați și desfășoară activitate legionară, cerându-i să-l pună în legătură cu comandantul legionar pe țară, pentru a primi instrucțiuni.

Inculpatul luând cunoștință de cele spuse de Dinescu Ștefan, i-a spus să-și vadă de treabă, recomandându-i ca pe viitor să fie mai prudent, la care Dinescu i-a răspuns că o să mai vorbească ei când Sârbulescu Gheorghe va veni la Constanța.

În cursul anilor 1956-1958, inculpatul a reluat legăturile cu legionarii Atanasiu Constantin, Ibrăileanu Aurel, Clonaru Victor, Nacu Ion și alții, acordându-le ajutor legionar constând în tratamente medicale gratuite, lui Ibrăileanu Aurel dându-i și bani.

În luna august 1956 a cunoscut pe comandantul legionar Demetrescu Radu Gyr, care ieșise din închisoare și pe care l-a vizitat la domiciliu, făcându-i o consultație gratuită.

Interogat la anchetă (f. 138-178), inculpatul recunoaște faptele ce i se impută.

La interogatoriul luat în fața tribunalului (f. 43-44 vol. III) recunoaște faptele puse în sarcina sa, cu mențiunea că Dinescu Ștefan l-ar fi întrebat dacă știe că s-a eliberat din închisoare legionarul Ilie Niculescu, care fusese reținut la Penitenciarul Aiud și că el, împreună cu alți băieți de la Constanța, ar vrea să-l vadă pe Ilie Niculescu. Mai arată că i-a răspuns de ce nu își vede de treabă că nu s-a săturat de pușcărie și să fie prudent că are s-o pătească din nou. Menționează că Nacu Ion i-a plătit vizitele medicale și operația pe care i le-a făcut.

Atât la anchetă cât și în fața tribunalului, martorii Ibrăileanu Aurel (f. 193-194 vol. I, 51-52 vol. III) și Demetrescu Radu Gyr (f. 315-316, vol. I, 53 vol. III) confirmă activitatea infrațională desfășurată de Sârbulescu Gheorghe, în legătură cu acești martori.

Și martorii Atanasiu Constantin (f. 185-186, 192 vol. I), Nacu Ion (f. 189-191 vol. I), Dinescu Ștefan (f. 179-184 vol. I) și Nicolae Vasile Veniamin (f. 200-201 vol. I) confirmă faptele imputate inculpatului.

În ceea ce privește rectificarea pe care o face inculpatul în fața tribunalului cu privire la discuțiile pe care le-a avut cu Dinescu Ștefan, atunci când s-au întâlnit, tribunalul apreciază ca sincere în totalitatea lor declarațiile făcute de inculpat la anchetă cu privire la această împrejurare, întrucât acestea se coroborează pe deplin cu declarațiile de la anchetă ale martorului Dinescu Ștefan. Cele arătate de inculpat în fața tribunalului apar ca singulare, necoroborându-se cu alte probe, pentru ca astfel să poată face convingerea instanței să sunt expresiunea adevărului și în consecință nu pot fi luate în considerație.

Cu privire la susținerea inculpatului că Nacu Ion i-ar fi plătit operația și vizitele medicale făcute, tribunalul constată că Nacu Ion în declarația făcută la anchetă infirmă cele arătate de inculpatul Sârbulescu Gheorghe.

Față de cele expuse mai sus, instanța reține ca dovedite în sarcina inculpatului Sârbulescu Gheorghe faptele ce i se impută.

3. Medianu Ion s-a încadrat în organizația legionară în anul 1937, activând în clubul „Ilfov”.

În anul 1940 a deținut funcția de șef al cuibului „Crez de generație”, recrutând și alte elemente în cadrul organizației legionare.

Prin intermediul legionarului Vrânceanu Constantin, în luna noiembrie 1940 a devenit proprietarul unui magazin de galanterie de pe strada Lipscani care aparținea unui evreu, anume Poloschi Iacob. De menționat este că acest magazin a fost denumit „Cuibul nostru” iar inaugurarea lui s-a făcut în spirit legionar, cu această ocazie participând o serie de elemente din conducerea organizației legionare (f. 3-4 vol. II).

Fiind internat în anul 1945 în lagărul de la Caracal pentru activitatea sa legionară, a cunoscut acolo mai mulți legionari, printre care și pe comandantul legionar Ibrăileanu Aurel, cu care s-a revăzut și după eliberarea lor din lagăr.

Astfel, începând din anul 1946, Medianu Ion a fost vizitat la domiciliu de Ibrăileanu Aurel, cu care ocazie inculpatul l-a ajutat din punct de vedere material pentru a-i menține moralul său legionar.

Inițial, inculpatul Medianu Ion i-a dat lui Ibrăileanu Aurel spre vânzare o serie de obiecte de galanterie, ce-i rămăsese de la fostul său magazin, din vânzarea cărora Ibrăileanu Aurel avea un comision de 10%.

Din anul 1948, Medianu Ion devenind asociat la un magazin lacto-alimentar cu nepotul său Antonescu Nicolae, nu s-a mai ocupat cu vânzarea acelor obiecte de galanterie.

Față de această situație, în perioada 1948-1950, ajutorul dat legionarului Ibrăileanu Aurel de către inculpat s-a materializat în diverse sume de bani.

În cursul anilor 1950-1956 inculpatul Medianu Ion nu a mai avut legături cu legionarul Ibrăileanu Aurel, întrucât acesta fusese arestat.

În perioada sus menționată, inculpatul s-a încadrat la Sanepid București.

După eliberarea din închisoare a lui Ibrăileanu Aurel, acesta s-a întâlnit din nou cu inculpatul Medianu, cu care a discutat despre locurile de detenție pe unde Ibrăileanu a trecut, discuțiile acestea având un conținut ostil regimului democrat-popular din R.P.R.

În cadrul legăturilor sale din această perioadă, pe care inculpatul le-a avut cu Ibrăileanu Aurel, l-a ajutat pe acesta cu bani.

De asemenea, a luat legătura cu nepotul său Antonescu Nicolae, în toamna anului 1956, arătându-i situația legionarului Ibrăileanu Aurel, căruia în urma acestui fapt i s-a dat ajutor constând în sume cu bani de Antonescu Nicolae.

În perioada 1950-1956 când a lucrat la Sanepid, inculpatul Medianu Ion a întreținut legături cu legionarul Bălan Victor, funcționar la aceeași instituție, împreună cu care s-a manifestat dușmănos regimului R.P.R., preconizând schimbarea acestuia.

Interogat la anchetă (f. 216-254 vol I), inculpatul recunoaște în întregime faptele ce i se impută.

La interogatoriul luat în fața tribunalului (f. 45 vol. III) declară în sensul celor arătate la anchetă, cu mențiunea că în perioada cât a lucrat la Sanepid niciodată nu s-a manifestat ostil la adresa regimului democrat din R.P.R.

Faptele inculpatului, așa cum au fost reținute mai sus, sunt confirmate și de inculpatul Antonescu Nicolae, atât la anchetă cât și în fața instanței, precum și de martorii Ibrăileanu Aurel (f. 255-258 vol I, f. 51-52 vol III), Hedving Wilhelm (f. 259-261 vol. I, f. 57 vol. III), Stănescu Ecaterina (f. 269-273 vol. I, f. 58 vol. III), Petrescu Valeriu (f. 274-278 vol. I, f. 59 vol. III) și Zamfirescu Lia (f. 279-283 vol I. f. 60 vol. III), de la cercetări și din fața tribunalului.

Cu privire la susținerea inculpatului că în perioada cât a lucrat la Sanepid niciodată nu s-a manifestat ostil față de regimul din R.P.R., tribunalul respinge această susținere ca nesinceră, întrucât din declarațiile date la anchetă de inculpat, coroborate cu declarațiile martorilor Stănescu Ecaterina, Petrescu Valeriu și Zamfirescu Lia, rezultă cu prisosință activitatea infracțională desfășurată de inculpat la Sanepid.

Astfel fiind, instanța reține ca dovedite în sarcina inculpatului Medianu Ion faptele ce i se impută.

4. Bazavan Gheorghe în anul 1940 a desfășurat activitate legionară, în special pe linia ajutorului legionar.

După 23 august 1944, continuând activitatea sa pe linia ajutorului legionar, în anul 1949 a fost condamnat pentru aceasta la un an închisoare corecțională.

În perioada deținerii sale în închisoare, inculpatul a cunoscut mai multe elemente legionare, cu care a întreținut legături și după eliberarea din închisoare.

În cursul anilor 1956-1958 a întreținut legături cu legionarii: Ibrăileanu Aurel, pe care l-a ajutat cu diverse sume de bani, cu Zisu Constantin, căruia i-a dat obiecte de îmbrăcăminte și cu comandantul legionar Demetrescu Radu Gyr, căruia i-a făcut mai multe vizite la domiciliu, acordându-i tratament medical gratuit atât lui cât și familiei sale, ajutându-l pe acesta și cu sume de bani.

Scopul activității infracționale desfășurată de inculpat a fost de a menține moralul elementelor legionare, pe care le-a ajutat pentru a-și putea desfășura activitatea lor contrarevoluționară.

Atât la anchetă (f. 299-314 vol. I), cât și în fața tribunalului (f. 46 vol. III), inculpatul recunoaște faptele imputate, recunoașterile sale coroborându-se cu declarațiile martorilor Ibrăileanu Aurel (f. 317-322 vol. I, f. 51-53 vol. III) și Demetrescu Radu Gyr (f. 315-316 vol. I, f. 53 vol. III), de la cercetări și din fața instanței.

Astfel fiind, instanța reține ca dovedite în sarcina inculpatului faptele ce i se impută.

5. Pârâianu Nicolae, înainte de 23 august 1944, făcând parte din Marina Militară și fiind în orașul Galați, a avut legături apropiate cu legionarii Vasilache Solon și Ibrăileanu Aurel, conducători ai organizației legionare din acel oraș.

În perioada guvernării legionare din 1940-1941, lucrând la Șantierele Navale Galați și fiind simpatizant al organizației legionare, a fost numit de conducerea legionară a șantiierelor în forul superior legionar al acestor șantiere ce judeca cazurile de desfacerea contractelor de muncă a persoanelor considerate indezirabile pentru organizația legionară.

De menționat este că după rebeliunea legionară din anul 1941 a fost scos din cadrele Marinei Militare pentru faptul că a deținut la domiciliul său unele materiale cu conținut legionar.

Ulterior fiind reprimit în Marina Militară, prin intervenții a activat până în anul 1945, când a ieșit în rezervă.

După 23 august 1944 a continuat să întrețină legături cu Vasile Solon, iar începând din anul 1956 reluându-și legăturile atât cu Ibrăileanu Aurel cât și cu Vasilache Solon, întrucât aceștia abia se eliberaseră din închisoare, a luat cunoștință despre faptul că ambii au fost arestați și condamnați pentru activitatea lor legionară din trecut, precum și despre locurile de deținere pe unde au fost.

Primul cu care a luat legătura a fost Vasilache Solon, după care s-a întâlnit și cu Ibrăileanu Aurel, pe care l-a ajutat din punct de vedere material cu diverse sume de bani.

În primăvara anului 1957, inculpatul a organizat o întâlnire la domiciliul său între legionarii Vasilache Solon și Ibrăileanu Aurel, primul solicitând aceasta, cu care ocazie s-au purtat discuții cu caracter legionar.

Ca o dovadă că legăturile inculpatului Pârâianu Nicolae cu legionarul Vasilache Solon sunt vechi, este faptul că înainte de 1940, Solon Vasilache i-a dat lui Pârâianu Nicolae cartea intitulată „Puncte cardinale în haos” de Nichifor Crainic, care are un conținut contra-revoluționar, fiind găsită la domiciliul inculpatului cu ocazia percheziției efectuate.

Situându-se pe aceeași poziție dușmănoasă regimului din R.P.R., inculpatul, în activitatea lui didactică de la Institutul Tehnic din Galați, a avut manifestări ostile orânduirii democrat-populare din țara noastră.

Interogat la anchetă (f. 336-379), inculpatul recunoaște faptele imputate.

În fața tribunalului (f. 47-48, vol. III), inculpatul declară în sensul celor arătate la cercetări, cu mențiunea că nu a fost legionar și nici simpatizant legionar și nici nu a purtat discuții împotriva guvernului R.P.R.

Martorii audiați în cauză și anume Ibrăileanu Aurel (f. 380-381, vol. I, 51-52, vol. III), Vasilache Solon (f. 392-393, vol. I, 61, vol. III), atât la anchetă cât și în fața instanței, confirmă faptele ce s-au reținut în sarcina inculpatului cu privire la legăturile dintre acesta și martori.

La anchetă, martorii Costică Alexandru (f. 389-390, vol. I) și Guțu Alexandru (f. 391, vol. I) dau declarații despre activitatea infracțională desfășurată de inculpat la Institutul Tehnic din Galați.

În ce privește susținerile făcute de inculpat în fața tribunalului că nu ar fi fost legionar și nici simpatizant legionar, tribunalul le apreciază nesincere întrucât din declarațiile de anchetă date de inculpat rezultă cu prisosință că acesta a fost simpatizant legionar, retractarea făcută în fața instanței neputând fi luată în considerație de tribunal, atât timp cât nu justifică în mod temeinic această retractare.

Referitor la cele arătate de inculpat la interogatoriul din instanță, că nu ar fi purtat discuții împotriva guvernului R.P.R., tribunalul constată că din declarațiile date la anchetă de inculpat (f. 373-374, vol. I), care se coroborează cu declarațiile martorilor Costică Alexandru și Guțu Alexandru, rezultă că inculpatul a avut manifestări ostile regimului din R.P.R.

Față de probele administrate în cauză, care au fost analizate mai sus, tribunalul reține în sarcina inculpatului faptele ce i se impută.

6. Pop Eugen, în perioada 1940-1941, în timpul guvernării legionare, a avut funcția de comisar de românizare la Întreprinderea „Auxiliara” din București.

În anul 1945 a fost internat în lagărul de la Caracal pentru că a avut funcția sus menționată, unde a fost deținut timp de 7 luni.

În timpul deținerii sale, a cunoscut în lagăr o serie de elemente legionare, care după ce s-au eliberat l-au vizitat la magazinul său din strada Șelari nr. 3-5.

Printre cei care i-au făcut vizite a fost și comandantul legionar Ibrăileanu Aurel, căruia în perioada anilor 1946-1949 cât și în perioada 1956-1957 i-a dat diverse sume de bani, sub formă de ajutor legionar în scopul de a-i menține moralul legionar a lui Ibrăileanu Aurel, pentru ca acesta să-și poată desfășura activitatea sa contrarevoluționară.

La percheziția domiciliară efectuată la locuința inculpatului s-a găsit o mașină de scris marca „Continental” seria R198.296 pe care Pop Eugen a deținut-o în mod ilegal, la care

inculpatul a scris unele fișici cu conținut contrarevoluționar mascat sub aspect religios, care de asemenea s-au găsit la percheziția domiciliului.

Efectuându-se în cauză o expertiză grafică (f. 12-17, vol. II) s-a stabilit că fișicile contrarevoluționare sunt scrise la mașina marca „Continental” seria R198.296.

Interogat la anchetă (f. 405-433, vol. I) cât și în fața tribunalului (f. 49, vol. II), inculpatul recunoaște faptele imputate, cu mențiunea că acele fișici găsite la domiciliul său nu au caracter contrarevoluționar.

Caracterul contrarevoluționar al acestor fișici, care se găsesc la f. 19-22, vol. II, rezultă însă în mod neîndoielnic din conținutul acestora.

Martorii Ibrăileanu Aurel (f. 255-258, vol. I, 51-52, vol. III), Bercovici Cecilia (f. 434-435, vol. I, 63, vol. III) și Herdan Gabriel (f. 436-438, vol. I, 62, vol. III), atât la anchetă cât și în fața tribunalului confirmă faptele imputate inculpatului.

Având în vedere recunoașterile inculpatului, care se coroborează cu declarațiile martorilor audiați în cauză, precum și cu fișicile cu caracter contrarevoluționar scrise de inculpat și deținute de acesta la domiciliul său, instanța reține ca dovedite în sarcina lui Pop Eugen faptele ce i se impută.

7. Antonescu Nicolae, înainte de 1950 a fost asociat cu unchiul său, legionarul Medianu Ioan la un magazin de produse lacto-alimentare în Piața Amzei. De menționat este că inculpatul a recunoscut faptul că unchiul său a fost legionar, prin intermediul acestuia cunoscând în 1946 pe legionarul Ibrăileanu Aurel.

De asemenea, a cunoscut că Medianu Ion are legături cu Ibrăileanu Aurel, despre care știa că fusese primar în Galați în perioada guvernării legionare.

După eliberarea din închisoare a legionarului Ibrăileanu Aurel din anul 1956, inculpatul l-a ajutat pe acesta în trei rânduri cu sume de bani, câte 25 lei de fiecare dată. Cu privire la acest ajutor, inculpatul Antonescu Nicolae a fost vizitat de Medianu Ion, care i-a expus situația legionarului Ibrăileanu Aurel, solicitându-i să-l sprijine materialicește, fapt cu care inculpatul a fost de acord, dându-i sumele de mai sus.

Atât la anchetă (f. 454, 479, vol. I) cât și în fața tribunalului (f. 50, vol. III) recunoaște fapta ce i se impută.

Recunoașterile sale se coroborează cu declarațiile coinculpatului Medianu Ion de la anchetă (f. 480-481, vol. I) și din fața instanței (f. 45, vol. III), precum și cu declarațiile martorilor Ibrăileanu Aurel (f. 255-258, vol. I, 51-52, vol. III) și Hedvig Wilhelm (f. 482-483, vol. I, 57, vol. III), de la cercetări și din fața tribunalului.

Că inculpatul Antonescu Nicolae și-a dat seama că legăturile dintre Medianu Ion și Ibrăileanu Aurel sunt subversive pe linie legionară, rezultă din împrejurarea că la un moment dat Antonescu Nicolae și-a manifestat teama de a nu suferi și el consecințe de pe urma legăturilor subversive ce le întreținea cu Ibrăileanu Aurel.

Cele de mai sus rezultă din declarațiile inculpatului Antonescu Nicolae, ale coinculpatului Medianu Ion și ale martorilor Ibrăileanu Aurel și Hedvig Wilhelm.

Astfel fiind, instanța decide ca dovedită în sarcina inculpatului Antonescu Nicolae fapta ce i se impută.

În ce privește declarația martorului Lungu Ștefan, făcută în fața tribunalului (f. 69, vol. III), în apărarea inculpatului Tache Gheorghe, precum și declarațiile depuse de apărare la dosar (f. 97-103, vol. III) și actul de la f. 104, vol. III, tot pentru inculpatul Tache Gheorghe, acestea nu-l pot disculpa pe Tache Gheorghe de faptele ce i se impută.

De asemenea, nici actele depuse în copii la dosar pentru inculpatul Medianu Ion de către apărare (f. 103-117, vol. III) nu-l pot apăra de răspundere penală pe Medianu Ion, pentru faptele reținute în sarcina sa.

În drept

Inculpații Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe, Medianu Ion, Bazavan Gheorghe și Pârâianu Nicolae au fost trimiși în judecată pentru crima de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 C.P.

Considerând că din cele reținute la expunerea faptică rezultă culpabilitatea inculpaților și că elementele constitutive ale infracțiunii sus menționate sunt înrudite, existând latura obiectivă a infracțiunii, constând în aceea că inculpații Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe și Medianu Ion, foști legionari, Bazavan Gheorghe și Pârâianu Nicolae foști simpatizanți legionari, și-au reluat activitatea subversivă pe linie legionară în cursul anilor 1948-1958, așa cum s-a arătat pentru fiecare inculpat în parte, în stare de fapt, întâlnindu-se în mod organizat, acordând totodată ajutor legionar unor elemente legionare, Tache Gheorghe și Pârâianu Nicolae purtând discuții cu caracter legionar, în plus Pârâianu Nicolae având și alte manifestări ostile la adresa regimului democrat - popular din R.P.R., în acest sens manifestându-se și Medianu Ion, activitatea lor având astfel un caracter organizat, este îndeplinită latura obiectivă a crimei de uneltire contra ordinii sociale.

Există și latura subiectivă a infracțiunii, prin aceea că inculpații voit și conștient au comis faptele, știind că asemenea fapte sunt interzise și sancționate de lege, dorind producerea urmărilor socialmente periculoase ale faptelor comise, totuși săvârșindu-le le-au acceptat și consecințele legale.

Inculpatul Pop Eugen a fost trimis în judecată pentru crima de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 1 C.P.

Având în vedere că din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul nu a fost în trecut legionar și nici simpatizant legionar, că funcția de comisar de românizare pe timpul guvernării legionare a ocupat-o dat fiind faptul că fusese refugiat din Ardealul de Nord;

Că astfel fiind, activitatea de ajutorare a legionarului Ibrăileanu Aurel, în perioada anilor 1946-1949 și 1956-1957, nu poate fi considerată ca o reluare a activității legionare, întrucât așa cum s-a arătat, acesta în trecut nu a fost legionar și nici simpatizant legionar;

Că însă, prin această activitate inculpatul a întreprins o acțiune în favoarea unui membru al organizației legionare, Ibrăileanu Aurel, ajutându-l pe acesta cu bani.

Față de cele expuse mai sus, Tribunalul cu respectarea disp. art. 292 C.J.M. schimbă calificarea din crimă de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 1 C.P. în delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P.

Elementele constitutive ale acestei infracțiuni sunt întrunite în ce privește pe inculpat, existând latura obiectivă a infracțiunii, constând în aceea că inculpatul Pop Eugen în perioada 1946-1949 și 1956-1957 a ajutat cu diverse sume de bani pe comandantul legionar Ibrăileanu Aurel, pentru a-i menține moralul legionar al acestuia, în vederea desfășurării activității subversive pe linie legionară.

Există și latura subiectivă a infracțiunii, prin aceea că inculpatul cu știință și voință a comis faptul, conștient fiind că asemenea fapte sunt oprite și pedepsite de lege, dorind producerea urmărilor socialmente periculoase ale faptei comise, totuși săvârșind-o i-a acceptat și urmările.

Inculpatul Antonescu Nicolae a fost trimis în judecată pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P.

Având în vedere că din cele reținute la starea de fapt rezultă culpabilitatea inculpatului și că elementele constitutive ale infracțiunii susmenționate sunt înrudite, existând latura obiectivă a infracțiunii constând în aceea că inculpatul în cursul 1956 a ajutat în trei rânduri cu suma de 25 lei de fiecare dată, pe comandantul legionar Ibrăileanu Aurel, despre care știa că întreține legături subversive pe linie legionară cu Medianu Ion.

Există și latura subiectivă a infracțiunii, prin aceea că inculpatul voit și conștient a săvârșit fapta, știind că asemenea fapte sunt interzise și sancționate de lege, dorind producerea urmărilor socialmente periculoase ale faptei săvârșite, totuși prin comiterea ei i-a acceptat și consecințele legale.

Văzând și disp. art. 25 pct. 6 C.P., 30 urm. C. familiei care urmează a se aplica în speță.

Cheltuielile de judecată vor fi suportate de inculpați conform art. 304 C.J.M.

De asemenea, urmează a li se socoti în întregime detențiunea preventivă conform art. 463 C.J.M.

În ce privește cererea de schimbare de calificare solicitată de apărare pentru inculpatul Sârbulescu Gheorghe din crima de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 1 C.P. în delictul de omisiune a denunțării, p.p. de art. 228 C.P.;

Având în vedere că activitatea infracțională desfășurată de inculpatul Sârbulescu Gheorghe nu s-a rezumat numai la faptul de a fi luat cunoștință despre existența unei organizații contrarevoluționare, ci s-a întâlnit în mod organizat cu elemente legionare acordând totodată ajutor legionar acestora, activitatea sa infracțională constituind o reluare a activității legionare din trecut, încadrându-se în disp. art. 209 pct. 1 C.P.

Astfel fiind, instanța respinge ca neîntemeiată schimbarea de calificare solicitată de apărare.

Cu privire la schimbarea de calificare solicitată de apărare pentru inculpatul Pârâianu Nicolae, din crima de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 1 C.P. în delictul p.p. de art. 209 pct. 2 lit. a C.P. și 209 pct. 2 lit. b C.P.

Având în vedere că Pârâianu Nicolae, fost simpatizant legionar și-a reluat activitatea pe linie legionară, prin întâlniri organizate cu legionarii Ibrăileanu Aurel și Vasilache Solon, cu care ocazie s-au purtat discuții cu caracter legionar, că a organizat o întâlnire la domiciliul său între Ibrăileanu Aurel și Vasilache Solon, ajutând totodată cu bani pe Ibrăileanu Aurel;

Că inculpatul a avut și manifestări ostile regimului democrat-popular din R.P.R.;

Că toată această activitate se încadrează în disp. art. 209 pct. 1 C.P., neputând fi vorba în speță de calificarea pusă în discuție de apărare pe care Tribunalul o respinge ca neîntemeiată.

Pentru aceste motive, tribunalul în unire parțială cu concluziunile procurorului militar, cu unanimitate de voturi declară culpabili pe: Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe, Medianu Ion, Bazavan Gheorghe și Pârâianu Nicolae, pentru crima de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 1 C.P., și pe Pop Eugen pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P., prin schimbare de calificare din crima de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 1 C.P., iar pe Antonescu Nicolae pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale p.p. de art. 209 pct. 2 lit. b C.P.

Având în vedere că există circumstanțe atenuante în favoarea inculpaților.
În consecință,

Tribunalul
În numele poporului
Hotărăște

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 209 pct. 1 C.P., art. 304 și 463 C.J.M., condamnă pe civ. Tache Gheorghe la 20 (douăzeci) ani muncă silnică și 8 (opt) ani degradare civică, pentru crima de uneltire contra ordinii sociale.

Conform art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 și urm. Cod. familiei, dispune confiscarea totală a averii personale a condamnatului.

Îl obligă să plătească statului 500 (cinci sute) lei cheltuieli de judecată. Îi compută detenția preventivă de la 4 septembrie 1958.

Făcând aplicațiunea art. 209 pct. 1 C.P., art. 304 și 463 C.J.M. îi condamnă pe civ. Sârbulescu Gheorghe și civ. Medianu Ion la câte 18 (optsprezece) ani muncă silnică și câte 7 (șapte) ani degradare civică, pentru crima de uneltire contra ordinii sociale.

În baza art. 25 pct. 6 C.P. și art. 30 și urm. C. familiei, se dispune confiscarea totală a averii personale a condamnaților.

Îi obligă să plătească statului 500 (cinci sute) lei cheltuieli de judecată.

Compută detenția preventivă pentru Sârbulescu Gheorghe de la 26 iulie 1958, iar pentru Medianu Ion de la 17 noiembrie 1958.

Făcând aplicațiunea art. 209 pct. 1 C.P., art. 304 și 463 C.J.M. îi condamnă pe civ. Bazavan Gheorghe și civ. Pârâianu Nicolae la câte 16 (șaisprezece) ani muncă silnică și câte 6 (șase) ani degradare civică, pentru crima de uneltire contra ordinii sociale.

Conform art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 și urm. Cod. familiei, dispune confiscarea totală a averii personale a condamnaților.

Îi obligă să plătească statului 500 (cinci sute) lei cheltuieli de judecată.

Compută detenția preventivă pentru ambii de la 24 septembrie 1958.

Făcând aplicațiunea art. 292 C.J.M., art. 209 pct. 2 lit. b C.P., art. 304 și 463 C.J.M. îl condamnă pe civ. Pop Eugen la 8 (opt) ani închisoare corecțională și 4 (patru) ani interdicție corecțională, cu suspendarea exercițiului drepturilor prev. de art. 58 pct. 2-5 C.P., pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale, prin schimbarea de calificare din crima de uneltire contra ordinii sociale, p.p. de art. 209 pct. 1 C.P.

Conform art. 25 pct. 6 C.P. 30 și urm. C. familiei, se dispune confiscarea totală a averii personale a condamnatului.

Îl obligă să plătească statului 500 (cinci sute) lei cheltuieli de judecată.

Îi compută detenția preventivă de la 24 septembrie 1958.

Făcând aplicațiunea art. art. 209 pct. 2 lit. b C.P., art. 304 și 463 C.J.M. îl condamnă pe civ. Antonescu Nicolae la 6 (șase) ani închisoare corecțională și 3 (trei) ani interdicție corecțională, cu suspendarea exercițiului drepturilor prev. de art. 58 pct. 2-5 C.P., pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale.

Conform art. 25 pct. 6 C.P. 30 și urm. Cod. familiei, dispune confiscarea totală a averii personale a condamnatului.

Îl obligă să plătească statului 500 (cinci sute) lei cheltuieli de judecată.

Se compută detenția preventivă de la 24 septembrie 1958.

Cu drept de recurs.

Data și citită în ședință publică astăzi 26 februarie 1959.

Președinte
Cpt. de justiție
s/s Andrei Dumitru

Cpt. s/s
Ases. Populari
Cpt. s/s

Secretar s/s

România
Curtea Supremă de Justiție
Secția Penală

142. 9 iulie 1996. Minuta Deciziei nr. 1736

Dosar nr. 1123/1996

Ședința publică de la 9 iulie 1996

În numele legii

Decide:

Admite recursul în anulare declarat de procurorul general împotriva Sentinței nr. 200 din 26 februarie 1959 a Tribunalului Militar București și Deciziei nr. 1267 din 18 mai 1959 a Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare – Colegiul de recurs, privind pe inculpații Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe, Bazavan Gheorghe, Pârâianu Nicolae și Antonescu Nicolae.

Casează sus menționatele hotărâri.

În baza art. 11 pct. 2 lit. „e” și art. 10 lit „d” Cod procedură penală achită pe inculpații Tache Gheorghe, Sârbulescu Gheorghe, Bazavan Gheorghe, Pârâianu Nicolae pentru infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale prevăzute de art. 209 pct. 1 Cod Penal anterior, iar pe inculpatul Antonescu Nicolae pentru infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale prevăzută de art. 209 pct. 2 lit. „b” din același cod.

Înlătură pedeapsa complementară a confiscării averii aplicată tuturor inculpaților.

Onorariul în sumă de 250 000 (câte 50 000 lei pentru fiecare inculpat) convenit apărătorului din oficiu se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Pronunțată în ședință publică astăzi 9 iulie 1996.

Baza: Adresa Tribunalului Militar București nr. 655 din 17.07.1996, înregistrată la nr. T.228/2 din 07.05.1996.

Capitolul XI

FIȘE BIOGRAFICE

CĂPITANUL ING. ANCA N. ȘTEFAN

S-a născut la 28 nov. 1915 în comuna Albești, jud. Argeș.

A absolvit Liceul „Mihai Viteazul” București (1929), Școala Navală, Secția Mecanică (1939), Politehnica (1936).

A activat ca ofițer la Serviciul Tehnic la Detașamentul Maritim nr. 1 Sulina (19 iul. 1939-15 mart. 1941), șeful Atelierului Mecanic la Regimentul de Geniu al Marinei (16 mart.-12 sept. 1941), șef mecanic și cu adjutantura la bordul crucișătorului auxiliar „Dacia” (1 dec. 1941-16 iul. 1942), ofițer la Serviciul Tehnic al Diviziei de Mare (27 iul.-25 apr. 1943), șef al Serviciului Motoare Electricitate pe distrugătorul „Mărăști” (25 apr.-15 oct. 1943), ajutor al șefului Serviciului

Tehnic în Comandamentul Forțelor Fluviale (17 apr. 1944-10 apr. 1945). Între 10 apr.-13 sept. 1945 ofițerul a fost în rezervă. La 13 sept. 1945 a fost reactivat și repartizat la Direcția Construcțiilor Navale din Ministerul Aerului și Marinei (13 sept. 1945-2 nov. 1946).

La 2 nov. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil iar la 18 sept. 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a activat ca tehnician la firma „Ing. Nicolae Cristea” (1947-1948), Comisia de Stat a Standardizării (1949-1950) și referent tehnic la Ministerul Energiei Electrice (1950-?).

CĂPITANUL APOSTOLESCU GRIGORE-EMIL

S-a născut la 5 iul. 1916 la Iași.

A absolvit Liceul teoretic Iași (1927), Școala Navală (1937), Școala de Aplicație (1940), Școala ofițeri torpilori (1941), Școala de comandanți de vedete torpiloare (1942).

A activat ca ajutor al ofițerului cu timonieria pe monitorul „Brătianu” (iul.-nov. 1937), ofițer instructor la Depozitele Maritime de Echipaje și Materiale Constanța (nov. 1937-mai 1938), ajutor al ofițerului cu artileria tunurile de 47 mm și mitraliera 6,5 mm pe monitorul „Kogălniceanu” (mai-oct. 1938), ofițer secund pe canoniera „Știhi” (iun.-nov. 1940), ajutor la Biroul 2 și 3 și ofițer cu cifrul la Detașamentul

Maritim nr. 2 Constanța (nov. 1940-iun. 1941), ajutor al ofițerului cu artileria și ofițer cu artileria A.A. pe distrugătorul „Regina Maria” (mai-nov. 1941), comandant vedetă torpiloare în construcție la Grupul Submarine și Vedete Torpiloare, trimis pentru specializare la Școala din Germania (nov. 1941-iun. 1942), comandant vedetă torpiloare la Centrul de Instrucție Submarine și Vedete Torpiloare Constanța (iun. 1942-nov. 1944), comandantul vedetei torpiloare nr. 5 „Vântul” și ofițer cu navigația și transmisiunile în cadrul Escadrilei de Vedete Torpiloare (1 nov. 1942-8 mai 1943, 16 iul. 1943-24 aug. 1944), ofițer secund pe canoniera „Dumitrescu” (8 mai-19 iun. 1943), ofițer cu navigația pe distrugătorul „Mărășești” (23 iun.-11 iul. 1943), detașat cu vedeta torpiloare nr. 4 la Sulina, sub ordinele Comandamentului sovietic (27 aug.-nov. 1944), subdirectorul Oficiului Hidrografic București (nov. 1944-ian. 1945), detașat la Direcția Construcțiilor Navale, Serviciul Capturi (24 aug.-12 dec. 1944), comandant de companie trupă S.S.M. (8 apr.-4 iun. 1945), ajutor, respectiv șeful Biroului Istoric și jurnale de operații la Statul Major al Marinei (ian. 1945-19 apr. 1946), șeful Biroului Mobilizării la D.M.E.M. Constanța (25 mai 1946-aug. 1947).

La 30 aug. 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a activat la Întreprinderea de Construcții Hidrotehnice.

CĂPITAN-COMANDORUL BĂNICĂ IOAN

S-a născut la 6 apr. 1909 la Mizil, jud. Prahova.

A absolvit Liceul Militar „Mănăstirea Dealului” (1922), Școala Navală (1924), Școala Specială (1926) și Școala Superioară de Război (1936).

A activat ca ofițer de clasă la Școala de Mecanici și Electricieni (1 aug. 1924-1925), secund pe vedeta fluvială de siguranță nr. 1 (25 apr.-oct. 1925), ofițer la bordul monitorului „Catargiu” (mai 1926-mai 1927), ajutor al ofițerului cu artileria la bordul canonierei „Ghiculescu” la Divizia de Mare (mai-oct. 1927), ofițer la bordul distrugătorului „Mărășești” (oct. 1927-1 mai 1928), profesor de navigație, geometrie și fizică la Școala Navală (oct. 1928-20 oct. 1930), ofițer la bordul distrugătorului „Mărășești” din Divizia de Mare (1 nov. 1930-1 mai 1931), ofițer la bordul distrugătorului „Mărășești” (23 dec. 1931-12 oct. 1932), adjutant al comandantului Marinei (12 oct. 1932-20 oct. 1933), ofițer stagiar Statul Major (nov. 1937-nov. 1938), instructor la Școala Superioară de Război (nov. 1938-mai 1940), șeful Secției a II-a Informații în Statul Major al Marinei (12 feb.-7 mai 1941), comandantul monitorului „Ardeal” (mai-nov. 1940, mai-nov. 1941), șef Secție în St.M.M. (nov. 1940-mai 1941, iun. 1942-aug. 1946), șeful Biroului Operații la comandamentul Diviziei de Dunăre (nov. 1941-ian. 1942), profesor de tactică navală la Secția Marinei la Școala Superioară de Război (ian.-iun. 1942), șeful Biroului II din Serviciul Secretariatului General (12 iun.-15 apr. 1943), șeful Biroului Marinei Comerciale din Serviciul Secretariatului General (15 apr. 1943-1944), șeful Serviciului Secretariatului General (1944-16 mart. 1945), șeful Secției I în cadrul Statului Major al Marinei (16 mart. 1945-9 aug. 1946).

La 9 aug. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil iar la 9 aug. 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a activat ca funcționar la Compania de Transporturi și Comerț (1946-feb. 1950), referent tehnic de specialitate la Institutul de Proiectări Construcții Navale (dec. 1950-1 nov. 1951), topometru la I.P.C.S. (1 oct. 1951-1 ian. 1952), hidrometru la Direcția Generală a Canalului Dunăre – Marea Neagră (1 mai-8 iul. 1952), topometru la ridicarea în plan a municipiului București (1 aug.-1 oct. 1952) și inginer proiectant topometru la Institutul de Proiectări al Industriei Alimentare (15 dec. 1952-1957).

AMIRALUL BĂRBUNEANU PETRE

S-a născut la 16 dec. 1881 în satul Zvorsca, plasa Oltul de Jos-Bălți, județul Romanai.

A absolvit Școala primară, trei clase gimnaziale la Caracal, la Gimnaziul clasic „Ioniță Asan” (1895), Școala Fiilor de Militari Craiova (1897) și Școala Navală din Fiume (1902). A efectuat un stagiu de practică în Flota austro-ungară pe navașcoală „Saida”, precum și pe alte nave din Marea Mediterană (septembrie 1903).

A activat la Apărările sub Apă, pe nave port-mine și torpiloare din cadrul Diviziei de Dunăre Galați (1 iul. 1902-1904). În 1904 a fost numit comandantul șalupei torpiloare „Vedea”, cu care a executat patrulări între Galați și Isaccea, cu urcări dese și pe râul Prut, până la circa 3 km de portul Comisiei Mixte a Prutului.

În 1907 a fost ambarcat pe bricul „Mircea”, în calitate de profesor la Școala Navală. În anul 1908 a fost comandantul vedetei „Lt. Călinescu”, care a făcut parte din escorta yachtului regal „Ștefan cel Mare”, cu care regele Carol I a întreprins, împreună cu familia regală, călătoria de la Giurgiu, Galați la Sulina și retur.

În perioada 1909-1911 a fost comandantul primelor Stațiuni de Telegrafie fără Sârmă instalate la Cernavodă, Călărași și Giurgiu.

La 1 apr. 1911 a fost mutat la Institutul Geografic al Armatei pentru lucrări de astronomie și geodezie.

La începutul lunii dec. 1911 a fost trimis de către Ministerul de Război, pentru 30 de zile, în Franța, împreună cu Gheorghe Koslinski, pentru a asista la probele unui submarin tip „Laubeuf”, construit pentru Peru, în vederea achiziționării unui submersibil pentru Marina Militară.

În ian. 1914, a făcut parte dintr-o altă comisie care s-a deplasat în Germania, Franța și Italia, cu misiunea să viziteze șantierele navale militare ale acestora, în vederea alegerii celui mai bun tip de submarin pentru Marina Română.

La 1 apr. 1912 a revenit la Divizia de Dunăre, unde a lucrat în continuare în cadrul Apărărilor sub Apă, în calitate de comandant al Grupului Portmine și Torpiloare.

Între 20 iun.-31 aug. 1913 a fost mobilizat, executând barajele de mine de la Oltenița.

În primăvara anului 1913 a fost solicitat pentru a pescui mine marine semnalate în apele teritoriale românești, care periclitau activitatea navelor noastre comerciale. Astfel,

prin Ordinul C.M.M. nr. 352 telegrafic, la 6 mart. 1913 a fost trimis cu vaporul „Dacia” la Cavarna, unde a dezamorsat o mină, iar la 17 mart. același an, a dezamorsat o altă mină pescuită în dreptul Capului Ecrene.

Între 1 oct. 1913-1 iul. 1914 a deținut funcția de secund al navei-școală „Mircea”, în cadrul Diviziei de Mare, de unde a revenit la Divizia de Dunăre, în calitate de comandant al torpilorului „Năluca” și al Grupului de Torpiloare.

În ultima decadă a lunii iul. 1916 a fost chemat de șeful Apărărilor sub Apă pentru a fi anunțat de misiunea la care urma să participe în prima zi de mobilizare, respectiv torpilarea unor nave austro-ungare aflate în fața portului Rusciuc de către șalupele românești „Rândunica”, „Bujorescu” și „Cătina”. Pe timpul acestei incursiuni, desfășurate în seara zilei de 14 aug. 1916, a comandat șalupa „Bujorescu”, armată cu două tuburi lanstorpilor, scufundând tot materialul plutitor din portul Giurgiu, respectiv 68 de remorchere, șle-puri și tancuri.

Pe timpul campaniei de război a activat în cadrul Apărărilor sub Apă, în calitate de comandant al Grupului de Vase port-mine.

Conform Î.D.R. nr. 1240/1918, la 1 iun. 1918 a preluat comanda monitorului „Mihail Kogălniceanu”. În luna octombrie 1919 a primit misiunea să conducă un grup de două monitoare, având pavilionul de comandă pe canoniera „Oltul”, până la Turnu Severin iar la înapoiere să execute o ședință de tragere indirectă cu cele două monitoare, în regiunea Hârșovei. A trecut cu canoniera „Oltul” prin canalul de navigație de la Porțile de Fier, timp de o oră, pe un traseu de 1800 metri, fiind prima navă de luptă românească care a tranzitat canalul cu mașina proprie.

La 20 aug. 1919 a fost numit șef de stat major la Divizia de Dunăre.

Prin decret al ministrului de Război, începând cu 1 iun. 1920 i s-a încredințat funcția de comisar al guvernului pe lângă Tribunalul de Prize Maritime. În vara anului 1920 a condus Apărările Regionale, unitate nou înființată după Primul Război Mondial, iar la 8 nov. 1920 a preluat comanda Escadrei de Dunăre.

În cursul anului 1922 a fost numit comandantul Depozitelor Marinei și apoi directorul Arsenalului Marinei. Tot în cursul acestui an a fost numit membru al Comitetului Consultativ al Marinei, iar prin decizie ministerială i s-a atribuit calitatea de ofițer inspector de specialitate pentru mine, torpile și instrucția acestor specialiști.

La 10 iul. 1924 a fost numit comandantul Școlii Navale, introducând organizări noi după modelul instituțiilor similare din Livorno și Brest.

La 1 oct. 1926 a preluat comanda Bazei Navale Maritime, în 1927 încredințându-i-se și comanda Corpului Depozitelor Maritime. Conform noii ordine de bătaie a Diviziei de Mare, la 1 oct. 1928 a revenit la comanda Școlii Navale Constanța.

În nov. 1931 i s-a încredințat comanda Diviziei de Dunăre.

Prin noua ordine de bătaie, la 1 nov. 1933 a preluat comanda Diviziei de Mare.

Începând cu 1 nov. 1934 a fost numit directorul Direcției Marinei în Ministerul Aerului și Marinei, iar la 2 nov. 1937 a preluat comanda Marinei.

A fost unul din fondatorii Șantierului Naval Militar Galați.

Nefiind pe placul regimului instaurat în țară după 6 sept. 1940, s-a numărat printre cei 11 generali români „care au săvârșit acte grave” scoși din cadrele active, conform Decretului-lege nr. 3094/1940.

Prin Ordinul S.S.M. nr. 246A/1942, dat pe Marină prin O.Z. nr. 47/1942, la 15 apr. 1942 a fost înscris în controalele ofițerilor de rezervă.

O dată cu instaurarea guvernului condus de dr. Petru Groza, prin Ordinul nr. 15805 din 20 mart. 1945, respectiv O.Z. nr. 915/1945, începând cu data de 27 mart. 1945 a fost încadrat în funcția de ministru subsecretar de stat al Marinei.

Prin O.G. nr. 137/1945, dat pe O.Z. nr. 615/1945, la 12 dec. 1945 a fost șters din controale și vărsat Centrului Teritorial București.

A decedat la 20 sept. 1979 în București, fiind înmormântat cu onoruri militare la Cimitirul militar „Ghencea” din Capitală.

CĂPITAN-COMANDORUL BLEZU I. CONSTANTIN

S-a născut la 13 oct. 1908 la Craiova.

A absolvit Liceul teoretic „Mircea cel Bătrân” Constanța (1935), Școala de Submaștri de Marină (1930), Școala Navală (1938), Școala Specială, Secția Mecanici (1940).

A activat ca maistru stagiar pe distrugătorul „Mărăști” (nov. 1930-sept. 1935), șeful compartimentului Căldări pe distrugătorul „Mărăști” (iul.-oct. 1938), ofițer de clasă și profesor la Școala Submaștri de Marină (oct. 1938-oct. 1939), ajutor director studii și comandant de pluton la Școala de Specialități a Marinei (oct. 1940-mai 1941), ajutor director studii și șeful Atelierului Mecanic la Școala de Specialități a Marinei (mai-iul. 1941), servicii de învățământ și administrație la Școala de Specialități a Marinei (iul.-oct. 1941), ofițer cu adjutantura și comandant de pluton elevi la Școala de Specialități a Marinei (oct. 1941-mai 1942), înlocuitorul comandantului la Școala de Specialități a Marinei (mai-oct. 1942), profesor și ajutor director de studii la Școala de Specialități a Marinei (oct. 1942-iun. 1943), Serviciul Căldări pe distrugătorul „Regina Maria” (iun.-sept. 1943), înlocuitor al șefului mecanic pe distrugătorul „Regina Maria” (sept.-oct. 1943), profesor Mașini la Școala de Specialități (oct. 1943-apr. 1944), șef mecanic pe distrugătorul „Mărășești” (apr.-sept. 1944), instructor echipaje și ofițer cu popota la Detașamentul Maritim Periș (sept.-dec. 1944), ofițer în Biroul Regulamente din S.S.M. (dec. 1944-ian. 1945), șeful Biroului Tehnic în St.M.M. (ian. 1945-sept. 1946), șeful Biroului Materiale la Serviciul Materiale Aero-Marină (sept. 1946-febr. 1947), șeful Biroului Materiale la Direcția Înzestrare a Marinei (febr.-oct. 1947), șeful Biroului Planificare la Spatele C.M.M. (oct. 1947-feb. 1951), șeful Secției a X-a în statul major al C.M.M. (feb.-iul. 1951), șeful Secției Planificare, Înzestrare, Mobilizare în C.M.M. (iul. 1951-apr. 1954), șeful Secției Ofițeri tehnici la Facultatea de Marină (apr.-iun. 1954), șeful Biroului Marină în Secția Control și Îndrumare Tehnică din Direcția Tehnică Comenzi și Fabricații (iun.-dec. 1954), locuitor al șefului Secției Marină din Direcția Tehnică Comenzi și Fabricații din C.M.M. (dec. 1954-1 dec. 1955).

La 1 dec. 1955 a fost trecut în rezervă conform H.C.M. referitor la reducerea efectivelor Forțelor Armate și Ordinului M.F.A. nr. MC 02600 din 22 nov. 1955.

LOCOTENENT-COMANDORUL BORȘ T. DUMITRU

S-a născut la 7 oct. 1898, în comuna Talpa, jud. Neamț.

A absolvit Liceul „Petru Rareș” Piatra Neamț (1908), Școala de Artilerie, Geniu și Marină (1910), Școala de Aplicație (1918).

A activat detașat la Divizia de Mare, însărcinat cu artileria mică și ajutor la cart pe crucișătorul „Elisabeta” (1 iul. 1910-1 apr. 1911), ca însărcinat cu Serviciul timonieriei, respectiv șef al Serviciului artilerie pe monitorul „I.C. Brătianu” (1 apr. 1911-1 ian. 1917), comandantul vedetei „Mihail Romano” (1 ian. 1917-1 iun. 1918), comandantul militar al portului Reni la Comandamentul Marinei Militare (1918-1920), Arsenalul Marinei (1920-?).

LOCOTENENT-COMANDORUL BRÂNZEĂ I. IOAN

S-a născut la 2 iul. 1912 în comuna Mircea Vodă, jud. Constanța.

A absolvit Liceul teoretic „Papiu Ilarian” Târgu Mureș (1934), Școala Navală (1937), Școala de Aplicație (1940) și Cursul de perfecționare căpitani (1948).

A activat ca ajutor la serviciul artilerie 120 mm pe monitorul „Bucovina” (1 iul.-1 nov. 1937), ajutor Birou Mobilizare la Depozitele Maritime de Echipaje (1-24 nov. 1924), ambarcat pe „Alba Iulia” (24 nov. 1937-1 ian. 1938), instructor recrutu la Depozitele Maritime de Echipaje (1 ian.-19 mai 1938), ajutor serviciul artilerie 120 mm pe monitorul „Catargiu” (19 mai-24 oct. 1938), secund, respectiv comandant Secție Dragaj la Gruparea Arme sub Apă nr. 4 Turnu Severin (15 apr. 1940-12 iun. 1941), secund, respectiv șeful Secției Mine din Gruparea Arme sub Apă nr. 3 (12 iun. 1941-15 apr. 1943), comandantul Bateriei de 120 mm la Regimentul Artilerie de Coastă Sulina (15 apr.-15 oct. 1943), ofițer cu torpilele și A.S.A. pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (15 oct. 1943-5 sept. 1944), ajutor ofițer cu administrația la Detașamentul Maritim Periș (15 sept.-8 nov. 1944), ajutor, respectiv șeful Biroului Regulamente și Școli la S.S.M. (8 nov. 1944-15 ian. 1947), șeful Secției A.S.A. din Serviciul A.M.T. al Direcției Înzestrării Marinei din M.A.N. (15 ian. 1947-5 mai 1949), ofițer cu instrucția la Baza Maritimă (5 mai-15 sept. 1949), comandantul Comnadamentului Militar Constanța (15 sept.-17 nov. 1949), șeful Biroului Pregătire de luptă la Comandamentul Forțelor Maritime (17 nov. 1949-?), șeful Biroului Exploatare Reparații la Secția Mine-Torpile din C.M.M. (25 iul. 1957-?).

CĂPITANUL BUCUR N. VIRGIL

S-a născut la 4 sept. 1918 la Iași.

A absolvit Liceul Militar Iași (1937), Școala Navală (1939), Școala de Aplicație (1943), Școala Navală Brest-Franța (1939) și Școala de Submarine Gotenhafen-Germania (1941), Facultatea de Drept București (1947).

A activat ca ofițer cu adjutantura și ajutor la Serviciul Arme sub Apă la bordul distrugătorului „Mărăști” (1 mai-12 aug. 1940), ofițer cu adjutantura și ajutor al ofițerului cu operațiile și instrucția pe nava-școală „Constanța” din cadrul comandamentului Forțelor Navale Maritime (12 aug.-31 oct. 1940, 26 aug.-19 oct. 1941, 1 dec. 1941-12 mart. 1942), comandant de pluton elevi, ofițer de clasă, profesor de geometrie și ofițer cu A.P. la Școala de Specialități a Marinei (6 dec. 1940-12 mai 1941), ofițer centralist pe distrugătorul „Regina Maria” (12 mai-26 aug. 1941), în statul major al F.N.M. (30 iul.-31 oct. 1941), în echipajul de rezervă al submarinului „Delfinul” (12 mart.-19 mai

1942), Escadrila 1 Submarine (19 mai-31 oct. 1942), pe submarinul „Rechinul” (29 apr.-2 dec. 1943, 10-22 aug. 1944), comandantul submarinului ex-italian C.B. nr. 6 din Escadrila 2 Submarine (2 dec. 1943-10 aug. 1944), șef al Biroului Legi, Regulamente și Carnete C.F.R. la Serviciul Personal din S.S.M. (27 oct. 1944-2 mai 1945), Biroul Școli, ajutor, respectiv șeful Secției a III-a a S.S.M. (2 mai 1945-1 oct. 1946), șeful Biroului Maiștri din Secția Marină a Direcției Personal din Ministerul de Război (1 oct. 1946-1 nov. 1947), șef al Subbiroului Jurnal Istoric din Biroul 3 al C.M.M. (1 iul.-15 oct. 1948), ajutor la Biroul Școli în Secția Instrucție a C.M.M. (27 apr.-25 iul. 1951), șeful Biroului Pregătire de Luptă la Spatele C.M.M. (25 iul.-10 sept. 1951).

La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă. La 29 iun. 1948 a fost rechemat în cadrele active iar la 10 sept. 1951 a fost trecut în rezervă.

A colaborat la „Revista Marinei” și „Revista sergenților carnici”.

LOCOTENENT-COMANDORUL BUJENIȚĂ M. MIHAIL

S-a născut la 12 oct. 1914, la Bârlad.

A absolvit Liceul din Durostor-Silistra (1932), Institutul de Fizică-Matematică din București, pe care l-a abandonat în anul 1935 în favoarea Școlii Navale (1938), Școala de Aplicație (1940), Academia Militară (1948).

A activat la Depozitele Fluviale de Echipaje și Materiale (1 iul. 1938-1 apr. 1941), a fost profesor la Școala Navală, mutată temporar la Zimnicea și Turnu-Măgurele (1 apr. 1941-24 ian. 1942), a lucrat în Depozitele Maritime (24 ian.-1 oct. 1942), la S.S.M. (1 oct. 1942-1 oct. 1943), Comandamentul Forțelor Maritime (1 oct. 1943-1 aug. 1945), ambarcat la bordul distrugătorului Regina Maria, apoi profesor cadre și ajutorul directorului de studii la Școala Navală, unde a predat cursuri de Navigație și Manevre și de Istoria războaielor navale (1 aug. 1945-7 apr. 1947), comandantul torpilorului Zborul (7 apr.-1 sept. 1947), detașat la Școala Superioară de Război (1 sept. 1947-27 iun. 1949), Apărarea Litoralului Maritim (27 iun.-16 iul. 1949), C.M.M. București (16 iul. 1949-21 iun. 1951), șef Birou Studii și Regulamente (21 iun. 1951-?), profesor la Școala Navală.

După ce a fost trecut în rezervă, o perioadă a lucrat ca muncitor în cadrul Cooperativei „Cartonajul” București, apoi ca proiectant la Institutul de Proiectări Navale București.

În 1957, după mutarea Institutului la Galați, a lucrat câteva luni ca muncitor, apoi ca traducător, respectiv proiectant la I.P.C.M. București.

În 1969, după echivalarea studiilor militare, a fost promovat inginer principal în cadrul Departamentului Transporturilor Navale. S-a ocupat de organizarea și actualizarea Registrului Naval Român.

CĂPITANUL BOTEZ E. CĂLIN-ADAM

S-a născut la 25 iun. 1909 la București.

A absolvit la 15 oct. 1931 Facultatea de Chimie industrială, după efectuarea stagiului militar a fost avansat sublocotenent în rezervă. La 1 mart. 1934 a fost chemat temporar în rândul cadrelor active.

Cunoscător al limbilor germană, engleză, italiană, franceză și portugheză, a fost apreciat ca atare și încadrat la M.A.M., ca aghiotant al viceamiralului ing. Eugeniu Roșca. După o specializare în Germania, în 1941 a fost numit comandantul vedetei torpiloare Viforul.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a comandat trei vedete. Ulterior, a fost transferat la C.M.R., ca aghiotant al contraamiralului Nicolae Păiș, respectiv la Ministerul de Externe, de unde a fost trimis atașat militar al României la Lisabona (1944-1947).

În urma dispoziției Anei Pauker prin care cerea „să curețe tot ministerul de elementele vechi”, a fost rechemat în țară. În 1951 a fost arestat și trimis la Canal, la Poarta Albă. Pentru a preîntâmpina un accident colectiv, a sărit să frâneze o garnitură de tren scăpată de sub control. În urma acestei intervenții s-a ales cu un picior mutilat.

În 1956 a fost eliberat, lucrând o perioadă la Ministerul Comunicațiilor. S-a implicat activ în desfășurarea diferitelor regate cu vele, pe care le-a organizat pe Lacul Herăstrău sau la Mamaia.

A colaborat la revista „Marea Noastră” și a lăsat în manuscris romanul „Răscruci la Ocean”. În 1939 a publicat, împreună cu locotenentul Constantin Copaciu, „Abecedarul Marinarului. Manual de inițiere marinărească”, în care grafica este semnată de locotenentul Ion Zaharia și de soția sa, Cecilia Frederica (Lita) Storck, fiica artiștilor plastici Frederick și Cecilia Cuțescu Storck.

Bolnav de inimă, s-a stins din viață în 1962, fiind înmormântat în cripta părinților și bunicilor săi din cimitirul „Bellu”, București.

ING. CARANFIL G. NICOLAE

S-a născut la 8 oct. 1893 la Galați.

A absolvit Liceul „Vasile Alecsandri” Galați (1911), Școala Națională de Poduri și Șosele București, École de Génie Civil a Universității din Grand (Belgia), cursuri postuniversitare la Cambridge (Anglia).

La 1 oct. 1914 a fost încorporat ca soldat la Regimentul 2 Artilerie Galați din cadrul Diviziei „Grigore Manu”. Ulterior a fost avansat brigadier (24 ian. 1916), sergent (10 mai 1916), plutonier (1 iul. 1916), sublocotenent în rezervă (1 oct. 1916 - Î.D. nr. 3150/1916), locotenent în rezervă (1 sept. 1917 - Î.D. nr. 345/1917) și căpitan în rezervă (10 mai 1936 - Î.D. nr. 1044/1936).

În perioada 1 iul. 1918 – 28 febr. 1919 a fost chemat temporar în activitate de serviciu în cadrele Regimentului 2 Artilerie, ca ajutor al comandantului unității, colonelul Gabriel Negrei (Î.D. nr. 1622 din 30 iun. 1918 și Î.D. nr. 567 din 7 febr. 1919). Pentru scurt timp (sfârșitul anului 1918–sept.

1919) a făcut parte din Misiunea Militară română din Franța, condusă de generalul Vasile Rudeanu. A făcut parte din Secțiunea I Tehnică civilă a Misiunii, respectiva secțiune ocupându-se de comenzi de materii prime, materiale tehnice și mașini de tot felul, tracțiune, automobile, diverse, precum și de stabilirea de contracte, caiete de sarcini, recepții, ambalaj, expediție la porturile de ambarcare. La sfârșitul anului 1918 și începutul anului 1919 N. Caranfil, împreună cu ceilalți ingineri din comisie, s-a dovedit a fi „din toate punctele de vedere colaboratori ireproșabili”.

A rămas la Paris până la sfârșitul anului 1920, ca membru al Comisiei Militare conduse de generalul Traian Pascal, care s-a ocupat de lichidarea financiară a aprovizionărilor făcute de Misiunea Militară Rudeanu și de aprovizionarea materială a armatei între anii 1919 și 1924.

Întors în țară, a fost atras de inițiativa inginerului Dimitrie Leonida privind electricizarea țării, care a înființat în acest scop Societatea „Electrică”, la care Nicolae Caranfil a fost director între anii 1922-1929, când a pus bazele industriei de mașini electrice la Cluj și Timișoara.

Prin Decizia Ministerială nr. 947, la 7 nov. 1924 a fost pus la dispoziția Inspectoratului General al Aeronauticii. Prin Decizia Ministerială nr. 1458/1932, la 1 oct. 1932 a fost trecut în evidența Comandamentului Forțelor Aeriene, iar prin Decizia Ministerială nr. 1023/1935, la Regimentul 1 Apărare contra Aeronavelor.

A fost numit director general al Societății Generale de Gaz și Electricitate București (1930) și Uzinele Comunale București (U.C.B.) și a reușit ca acestea să realizeze dorințele populației și municipalității.

În decurs de un deceniu, a extins rețeaua de iluminat electric stradal pe o lungime de 285 km, facilitând și racordarea locuințelor la rețeaua de distribuție electrică. Pentru a stimula populația să utilizeze energia electrică în locuințe, a înființat organizația „Totelectric” și societatea comercială „Electrogaz”, care vindea aparate electrice de uz casnic. În aceeași idee, a introdus tarife diferențiate pentru iluminat și pentru utilizarea aparatului electrocasnic care erau mai ieftine. Marile fabrici aveau centrale proprii pentru producerea energiei electrice, nerentabile și neraționale. Nicolae Caranfil a negociat furnizarea energiei electrice către industrie prin rețeaua S.G.G.E., reușind să îl convingă chiar pe N. Malaxa. Pentru aprovizionarea cu electricitate a uzinelor Malaxa, a construit stația electrică Titan. Prin cele două centrale care alimentau Capitala cu electricitate – Filaret și Grozăvești – orașul se situa în acest sens la nivel mondial.

Odată cu preluarea conducerii S.G.G.E., N. Caranfil a început să acționeze pentru alimentarea Capitalei cu gaze naturale, care să fie folosite la consumul menajer și industrial, acțiune continuată după 1940, când aprovizionarea cu gaze se făcea din zăcămintele existente în Transilvania.

O atenție deosebită în cadrul preocupărilor lui N. Caranfil a fost aprovizionarea cu apă a populației și pentru a asigura un consum de 250 litri/zi locuitor, față de 160 l/zi în 1930. Sursa principală de apă era râul Dâmbovița, a cărui apă era captată și filtrată la Arcuda, localitate situată la 15 km de București. Această sursă era completată cu ape subterane de la Ulmi, Slobozia, Clinceni și Bragadiru. A identificat și pus în funcțiune ca sursă de aprovizionare a Capitalei Argeșul, ale cărui ape de suprafață erau transformate în ape potabile într-o uzină instalată în comuna Roșu. Pentru ca în cazul avariilor să nu se întrerupă aprovizionarea cu apă, s-a prevăzut o rețea de puțuri adânci de 160-230 metri, amplasate pe teritoriul orașului.

Printre realizările sale se pot cita regularizarea râului Dâmbovița și modernizarea salubrității orașului, realizată prin U.C.B., care a introdus cutiile metalice cu capac pentru strângerea resturilor menajere și transportul cu autocamioane de construcție specială. Sistematizarea bălților din jurul Capitalei, proiectată de N. Caranfil, a fost ratificată de Consiliul General al municipiului București în ședința din 21 oct. 1932. Astfel au fost sistematizate lacurile Băneasa, Herăstrău, Floreasca-Tei, Fundeni, Pantelimon și Cernica, pe o suprafață de 1330 ha, având o capacitate de 29 milioane m.c. de apă.

La 2 mai 1935, a fost instalat ca subsecretar al Aerului, în localul Subsecretariatului de Stat al Aerului, de către antecesorul său, inginerul Radu Irimescu. La eveniment au participat comandanții de escadre, unități și școli din București, precum și comandantul Școlilor și Centrului de Instrucție al Aeronauticii.

La 1 ian. 1937 și-a dat demisia, la 10 ian. conducerea Ministerului Aerului și Marinei fiind preluată de ing. Radu Irimescu.

Prin Înaltul Decret Regal, la 15 aug. 1937, cu prilejul Zilei Marinei Române, i s-a conferit însemnul „Medalia Maritimă” clasa I Navigant.

A publicat numeroase articole în Buletinele AGIR, precum Energia electrică menajeră (1938), Amenajarea hidraulică a regiunii București, De la munți la Dunăre (1940), O politică a orașelor (1940) ș.a.

A fost membru al Societății Inginerilor Civili din Franța, al Consiliului Uniunii Internaționale a Procuratorilor de Energie Electrică și a fost ales membru corespondent al Academiei Române în 1940.

A încetat din viață la 22 apr. 1978, la New York.

CĂPITANUL CIOROIANU M. RADU-MIHAI

S-a născut la 17 mart. 1919 la București.

A absolvit Liceul teoretic București (1929), Școala Navală Constanța (1940), Școala de Aplicație (1943).

A activat ca ofițer de cart, cu artileria, cu detaliu și adjutantura la bordul torpilorului „Năluca” aflat în reparații în Ș.N. Galați (2 mai-9 iun. 1940, 13 iul.-dec. 1940), ofițer la bordul canonierei „Lepri” (9 iun.-13 iul. 1940), adjutant la Comenduirea Pieții Constanța

(dec. 1940-mart. 1941), ofițer la bordul distrugătorului „Regele Ferdinand” (mart.-iun. 1941), ofițer cu centrala de artilerie (iun. 1941-mart. 1942), respectiv ofițer cu transmisiunile (mart.-nov. 1943) la bordul distrugătorului „Mărăști”, comandantul Companiei trupă la Comandamentul Marinei București (martie-septembrie 1942), adjutant la Cabinetul S.S.M. (nov. 1943-dec. 1946), ajutor șef Birou 3 Școli la Inspectoratul Marinei București (dec. 1946-mai 1947).

La 31 mai 1947 a fost trecut în cadrul disponibil iar la 18 aug. 1947 în rezervă.

Ulterior a activat ca tehnician la Direcția Cadastru a Ministerului Agriculturii (oct. 1948-aug. 1954), inginer proiectant la Institutul de Studii și Prospecțiuni București (dec. 1954-28 dec. 1956) și subinginer topometru la Institutul de Cercetare-Proiectare-Documentare pentru Industria Lianților și Azbocimentului.

LOCOTENENTUL CIURCU GH. NICOLAE

S-a născut la 4 mart. 1914 la Brașov.

A absolvit Liceul „Dr. Ioan Meșota” Brașov (1932), Școala Navală (1938), Școala de Aplicație (1939).

A activat ambarcat pe monitorul „Catargiu” (1938), Depozitele Fluviale (1938), monitorul „Brătianu”, Depozitele Fluviale, comandantul dragorului „B” la Sectorul Maritim nr. 2 Constanța, distrugătorul „Regina Maria”, comandantul Flotei de Dragaj Fluvial, ofițer cu artileria la Secția Artilerie Plutitoare nr. 1 Sulina (1941), Detașamentul Maritim nr. 2 (1941), adjutant la Regimentul Artilerie Marină, comandantul Flotei de Siguranță Odessa, ofițer cu navigația pe distrugătorul „Mărăști”, secund pe torpilorul „Năluca”, ofițer secund pe submarinele „Rechinul” și „Marsuinul”, Serviciul A.M.G.T. din S.S.M., comandantul Grupului de Dragaj Turnu Severin, ofițer secund la Flotila Apărării sub Apă din Comandamentul Forțelor Fluviale (1947), comandantul Secției Vedete Fluviale (1948).

La 25 oct. 1941 a fost rănit la Oceacov Bug, intrarea în Canalul Berezan, în urma săririi în aer a dragorului „B”, lovit de o mină în timpul misiunii.

A executat 3 ani și 15 zile pe frontul de Est și 2 ani și 7 luni pe frontul de Vest, până la 5 aug. 1947.

A fost îndepărtat din cadrele active ale armatei prin aplicarea art. 48 din L.I.A. Decret nr. 1010 din 11.10.1949.

COMANDORUL CONDEESCU E. DUMITRU

S-a născut la 24 mart. 1902 la București.

A absolvit Școala Navală (1922), Școala de Aplicație (1924), Școala de Gaze (1927), Cursul Specializare Artilerie (1924).

A activat la Divizia de Dunăre (1 iul.-1 aug. 1922), ajutor al ofițerului cu artileria și manevrele (1 aug.-28 oct. 1922), respectiv însărcinat cu Serviciul de Dragaj (2 iun. 1924-

27 april. 1925) pe canoniera „Cpt. Dumitrescu”, însărcinat cu instrucția recruților la Țiglina la Divizia de Dunăre (28 oct. 1922-17 iun. 1923), însărcinat cu manevrele pe torpilorul „Vârtejul” (17 iun.-1 oct. 1923), șeful tunurilor de 47 mm (27 apr.-11 oct. 1925), însărcinat ca ajutor al directorului de tir și cu instrucția tunurilor de 120 mm (1 apr. 1926-7 apr. 1927) pe monitorul „Catargiu”, detașat Comenduirea Pieții Galați (11 oct. 1925-1 apr. 1926), la Serviciul Mobilizării și comandantul companiei a III-a de recruți la Depozitele Bazei Navale Fluviale (7 apr. 1927-1 mai 1928), secund și ajutor la Apărarea Fixă Fluvială (1 mai 1928-1 nov. 1929), ofițer cu detaaliul, respectiv ofițer cu manevrele pe distrugătorul „Mărășești” (1 nov. 1929-4 mai 1930), canoniera „Lepri” (4-26 mai 1930), comandantul navei „Stoicescu” la Apărarea Fixă Maritimă (1 nov. 1930-1 mai 1931), ajutorul comandantului Corpul Echipajelor Maritime (1 mai 1931-1 mai 1932, 22 feb.-1 mai 1932), ofițer secund pe canoniera „Dumitrescu” (1 nov. 1931-22 feb. 1932), șeful Biroului Personalului și șef al Serviciului Gaze la Comandamentul Diviziei de Mare (1 mai 1932-28 apr. 1933), ajutor la C.M.M. (29 apr. 1933-27 apr. 1934), comandamentul Diviziei de Mare (27 apr. 1934-1 oct. 1937), director de tir, respectiv ofițer secund pe distrugătorul „Regina Maria” (1 oct. 1937-26 apr. 1939), comandantul monitorului „I.C. Brătianu” (26 apr.-1 oct. 1939), șeful Serviciului Artilerie, Mine și Gaze din C.M.R. (1 oct. 1939-1 nov. 1942), comandantul torpilorului „Năluca” (1 nov. 1942-?), loțiitorul comandantului distrugătorului „Mărășești” (? -20 apr. 1943), comandantul monitorului „Ardeal”, comandantul Grupului Fluvial de Luptă și comandantul Sectorului Vâlcov (20 apr.-1 nov. 1943), șeful Serviciului Personal din S.S.M. (1 nov. 1943-17 dec. 1944), ajutor la Secția a VI-a Transporturi din Statul Major al Marinei (17 dec. 1944-7 mai 1948).

CĂPITAN-COMANDORUL COPACIU N. CONSTANTIN

S-a născut la 27 feb. 1910 la Ploiești.

A absolvit școala primară la Constanța, Liceul „Mircea cel Bătrân” Constanța (1929), Școala Normală Superioară din Paris (1929-1930, de unde s-a retras, din cauza sănătății precare a tatălui său), Școala Navală Constanța (1932), Școala de Aplicație (1934).

A activat la Baza Navală Maritimă, Școala de Cadre, ofițer la Biroul Mobilizării (1 sept.-7 dec. 1934), comandant de pluton la Batalionul de Recruți (7 dec. 1934-19 mai 1935), ofițer cu bărcile și ambarcațiunile, respectiv șeful Serviciului T.F.S. pe N.M.S. Constanța (19 mai 1934-5 iul. 1936), șeful Secției Radiometeorologie la Serviciul Hidrografic (5 iul.

1936-14 iun. 1937), ofițer hidrograf, respectiv șef al lucrărilor de sondaje cu ambarcațiunile la bordul N.M.S. Ghiculescu (14 iun.-20 sept. 1937), Serviciul Hidrografic Maritim (20 sept.-1 nov. 1937), Biroul de Studii Hidrografice de pe lângă Subdirecția Hidrografică a Oficiului Hidrografic și Aerofotogrametric din cadrul Ministerului Aerului și Marinei (1

nov. 1937–1 iul. 1938), ofițer cu Navigația și ofițer cu lucrările hidrografice pe N.M.S. „Locotenent cdor. Sٹیہ (1 iul. 1938–1 apr. 1939), ofițer cu Navigația și ofițer șef al echipei de lucrări cu șalupa pe N.M.S. CPT. Dumitrescu (1 apr. 1939–1 apr. 1940), șef al Secției Hidrografice și subdirector al Oficiului Hidrografic și Aerofotogrametric din M.A.M. (1 apr. 1940–1 apr. 1943), șef al Secției Navigație și Hidrografie și ajutor al șefului Oficiului Hidrografic din S.S.M. (până la 1 aug. 1944), detașat ca expert hidrograf al Ministerului de Externe, membru supleant în delegația României pe lângă Comisia Europeană a Dunării de la Viena (1 aug.–27 aug. 1944), prizonier de război (27 aug. 1944–21 nov. 1945), ajutor al șefului Oficiului Hidrografic (21 nov. 1945–9 aug. 1946), șeful Oficiului Hidrografic din S.S.M. (9 aug. 1946–1 ian. 1947), șeful Oficiului Hidrografic din C.M.R. (1 ian.–28 iul. 1947), ajutor la Biroul Marină din Direcția Instrucției în Armată din M.A.N. (1 nov. 1947–2 apr. 1948), comandantul Grupării Depozite Marină (3 apr.–30 sept. 1948), șeful Serviciului Hidrografic (1 aug.–30 sept. 1948), detașat pe lângă Comisia Mixtă Sovieto-Română pentru fixarea graniței în sectorul de la vărsarea Prutului până la Marea Neagră (1 oct. 1948–7 mart. 1949).

În perioada 1937-1938 a executat lucrări în zona Cap Ecrene–Balciș–Cavarna–Cap Caliacra cu canoniera „Lt. cdor. Lepri”.

În perioada 1938-1939 a participat la campania hidrografică pentru sondarea raionului Cap Caliacra–Vama Veche, cu canoniera Cpt. Dumitrescu. A executat lucrări de hidrografie în ape minate și sub bombardamentul aerian inamic. Între 21 iun.–7 sept. 1941 a realizat lucrări de topohidrografie în regiunea Mangalia–Tuzla pentru determinarea bateriilor de coastă din regiune și lucrări de hidrografie pe mare, între Constanța și Cetatea Albă, pentru identificarea coordonatelor balizelor și a semnalelor ajutoare pentru navigație.

Între 19 apr.–17 mai 1942 a participat la reorganizarea rețelei de faruri de pe coasta Basarabiei și Transnistriei cu diferite ambarcațiuni în zone minate.

În perioada 10 aug.–9 sept. 1942, îmbarcat cu toată Secția Hidrografică pe N.M.S. Smârdan, care a sărit în aer pe mine magnetice, a participat la balizarea și sondarea gurii Brațului Patapov, împreună cu Secțiile Hidrografice Maritime și Fluviale.

A executat între 10-23 sept. 1943 compensarea busolelor navelor de la limanul Nistrului și lucrări la Budaki Cordon, iar între 22 nov.–4 dec. 1943 s-a ocupat de cele aflate în portul Odessa. Cu această ocazie a executat 5 luni și 10 zile de stagiul pe front.

Refuzând să semneze, în calitate de reprezentant al României în Comisia Mixtă Româno-Sovietică pentru delimitarea frontierelor pe Prut, Dunăre și Marea Neagră, harta întocmită abuziv de sovietici, la 7 mart. 1949 a fost arestat și condamnat de Tribunalul Militar București la muncă silnică pe viață și degradare militară pentru „crimă de înaltă trădare”.

Până în 1964 și-a petrecut viața în beciurile Serviciului de Informații al Armatei și ale Ministerului de Interne, precum și în închisorile de la Jilava, Malmaison, Pitești, Baia Sprie, Dej, Gherla, Aiud, Râmnicul Sărat și Sighet.

În baza art. 7 din Decretul nr. 5/1963 i s-a redus pedeapsa la 25 de ani de muncă silnică. A ieșit din închisoare la 30 iul. 1964, în baza Decretului nr. 411/1964, la vârsta de 54 de ani.

A fost angajat la Institutul Geografic al Academiei Române.

În luna mai 1965 s-a pensionat.

În perioada 1965-1968 a activat la Centrul de Documentare al Academiei, la Muzeul „Frederick Storck” și la Consiliul Național Român pentru Știință.

La solicitarea prințului de Monaco, în 1968 a emigrat, stabilindu-se, împreună cu soția, la Monte Carlo, unde a fost angajat la Biroul Hidrografic Internațional, ulterior devenind membru al Societății Europene de Geografie, precum și al Societății pentru Cercetări Marine din Londra.

A făcut parte din Comisia Oceanografică Interguvernamentală UNESCO și a participat la cercetările oceanografice întreprinse în cadrul proiectului „Future of Ocean Research”, creat de „Scientific Committee of Ocean Research”.

În 1965 și-a redobândit calitatea de membru în C.I.D. din Viena și a fost primit în Uniunea Geofizică din Washington și în Asociația Internațională a Geodeziei din Copenhaga.

În 1933 a participat la aniversarea Ligii Navale Poloneze, devenind membru al acesteia. A fost expert oceanografic și senior științific al Asociației Oceanice Europene din Monaco, membru activ al „Challenger Society for Marine Science” din Londra, „American Geophysical Society”, „European Geophysical Society”, „European Space Agency”, „Comission Internationale du Danube” și „American Geophysical Union” din Washington.

Împreună cu căpitanul Mircea Ionescu a întocmit prima planșă a hărții „Baia Balcic”, pe care a tipărit-o în 50 de exemplare la Serviciul Geografic al Armatei, aceasta fiind a doua hartă de concepție românească, după celebra hartă „Cătuneanu”.

Participând la expediții întreprinse în Marea Nordului, Marea Mediterană, oceanele Indian, Pacific, Atlantic și Înghețat, fiind ambarcat pe nava oceanografică germană Meteor (1968), respectiv Thalassa (1969), a întocmit, în colectiv, o hartă a Mării Mediterane, editată de „Technische Hochschule” din München.

A participat la numeroase manifestări științifice și congrese internaționale de geofizică de la Viena și Paris, întocmind 17 lucrări de specialitate, printre care „Caracteristicile coastei Venezuelei”, „China în oceanografia mondială”, „Geologia Oceanului Arctic”, „Studii asupra poluării marine”, „Oceanografia Golfului Oman”, „Energia valurilor”, „Noi tipuri de hărți marine” ș.a.

COMANDORUL COSTIN N. CONSTANTIN

S-a născut la 22 aug. 1906 la Focșani, județul Vrancea.

A absolvit șapte clase la Liceul civil din Focșani (1926), Școala Navală (1928), Școala de Specialități (1930), Școala Superioară de Război (1943).

A activat la Corpul Echipajelor Maritime (1 iul. 1928–1 oct. 1929, 1 oct. 1930–1 apr. 1931), Apărarea Fixă Maritimă (1 apr. 1931–1 apr. 1932), Școala Pregătitoare de Ofițeri (1 apr. 1932–1 oct. 1935), Baza Navală Maritimă (1 apr. 1935–1 oct. 1936), Școala de Ofițeri de Marină (1 oct. 1936–1 oct. 1938), Școala Pregătitoare de Ofițeri de Aviație și Marină (1 oct. 1938–1 oct. 1939), Direcția Școli din M.A.M. (1 oct.

1938–1 apr. 1942), Forța Navală Maritimă (1 apr. 1942–1 oct. 1943), comandantul canonierei N.M.S. Ghiculescu din cadrul Depozitelor Maritime (1 oct. 1943–1 nov. 1944), șef de stat-major O.B. la Comandamentul Forțelor Fluviale Turnu Severin (1 nov. 1944–1 ian. 1948).

În perioada 9-20 nov. 1947 a fost dat dezertor de către noul regim comunist, cu care a refuzat să pactizeze.

Prin Î.D. nr. 2169/1942 a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a întrucât „în calitate de comandant al canonierei „Ghiculescu Ioan” în operațiunile de evacuare a Crimeei, în misiunea de escortă împreună cu N.M.S. „Mărășești”, a vaselor „Alba Iulia” și „Danubius”, pe care se aflau imbarcați mai multe mii de ostași români și germani, în zilele de 17-19 apr. 1944 de la Sevastopol la Constanța combate cu neînfricat elan atacurile neîntrerupte inamice de aviație de bombardament în portul Sevastopol și în mare.

Atacă un submarin pentru a cărui scufundare s-a cerut omologarea.

După ce la 18 apr. 1944 vasul S.M.R. „Alba Iulia”, lovit de o bombă de mare calibru a avioanelor venite în picaj, a fost evacuat în mare, salvează din apă 676 de naufragiați, care împreună cu alți 148 de ostași și ofițeri imbarcați la Sevastopol, sub focul artileriei, ridică cu echipajul navei, efectivul de la bord la 800 de oameni, cifră excepțional de mare pentru o navă de 350 de tone, dovadă a curajului său marinăresc deosebit. După salvarea acestora, a escortat apoi vasul „Danubius”, fără pierderi la Constanța, respingând un atac de aviație torpiloare și un atac de aviație de bombardament.

În operațiunea de escortă a vaselor „Helga” și „Durostor” de la 25-28 apr. 1944, fiind comandant de convoi, după ce a imbarcat sub focul artileriei inamice mai multe mii de soldați, în special trupe române, a respins cu curaj trei atacuri de aviație și un atac al vedetelor torpiloare, dintre care una a fost scufundată de artileria convoiului, misiunea fiind îndeplinită.

Până la 1 mai 1944 a participat la 28 de operațiuni cu 7 014 Mm parcurse și 883 ore de marș.

A fost mobilizat în campanie între 29 iun.–15 nov. 1940 și 22 iun. 1941–23 aug. 1944.

Prin Sentința-minută nr. 2 195 din 16 dec. 1948, Tribunalul Militar București, Secția I, completul II l-a trimis în judecată (dosarul nr. 1 154/1960) pentru „crima de organizare și participare la organizațiuni de tip fascist politice și paramilitare p.p. de art. 209 part. III C.P.; crima de răzvrătire p.p. de art. 210 C.P. și crima de complot în scop de răzvrătire p.p. de art. 227 C.P. comb. cu 240 C.P.”, condamându-l la „1 an și 6 luni închisoare corecțională și 10 000 lei cheltuieli de judecată, cu socotirea prevenției de la 21 apr. 1948, pentru delictul de omisiunea denunțării complotului p.p. de art. 228 C.P. prin schimbare de calificare din crimă de complot în scop de răzvrătire”.

A îndurat și supraviețuit interogatoriilor de la Ministerul de Interne și regimului închisorilor de la Jilava și Aiud. După un an de la ieșirea din închisoare (21 oct. 1949), a fost deportat în Bărăgan, împreună cu soția și fetița de trei ani, undeva de-a lungul liniei ferate Călărași–București. Au fost eliberați după cinci ani de chinuri și viață austeră.

Întrucât casa din Turnu Severin le-a fost abuziv confiscată, s-a stabilit cu familia la Brăila, stingându-se aici din viață, fără ca măcar faptele de arme să-i fie recunoscute.

CĂPITANUL CUCU N. AUREL

S-a născut la 22 mai 1921 la București.

A absolvit Liceul teoretic „Sf. Haralambrie” Turnu Măgurele, Liceul Militar Chișinău (1940), Școala Navală (1942), Școala de Aplicație (1946) și Facultatea de Drept (1948).

A activat ca ofițer secund pe vedeta torpiloare „Vârtejul” (10 mai 1942-11 apr. 1944), ambarcat ca ofițer cu cifrul, A.A., infanteria și detaaliul pe monitorul „Bucovina” (11 apr.-6 sept. 1944), ofițer instructor la Depozitele Fluviale (6 sept.-20 nov. 1944), ofițer cu cifrul la Statul Major al Marinei (20 nov. 1944-19 feb. 1945, 1 mart.-9 aug. 1946), ofițer cu cifrul la M.St.M. (feb.-aug. 1945).

La 9 aug. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil iar la 8 aug. 1947 în rezervă.

Ulterior a activat în calitate de calculator salarii la Uzina „Grigore Preoteasa”, respectiv șef al Serviciului Investiții la Electromagnetica București (15 mart. 1947-iun. 1952), contabil al C.C.F.S. de pe lângă Consiliul de Miniștri (iun. 1952-iun. 1953), A.R.M.V. 2 Pipera din cadrul M.F.A. (iun.-sept. 1953), șeful Serviciului Planificare la Uzina de Reparat Avioane Bacău (sept. 1953-iul. 1955), șeful Serviciului Planificare la Atelierul de Reparat Materiale de Transmisiuni București (iul. 1955-?).

LOCOTENENT-COMANDORUL DIMANCEA T. CONSTANTIN

S-a născut la 22 feb. 1904 la București.

A absolvit Școala de Mecanici și Electricieni Marină (1927), Școala Navală Secția Mecanică (1932), Școala de Aplicație (1933).

A activat ca maestru mecanic (nov. 1924-oct. 1930), ambarcat pe nava-bază „Constanța” (15 iul.-15 sept. 1932), distrugătorul „Mărășești” (15 sept.-1 oct. 1932), însărcinat cu Serviciul Căldărilor pe distrugătorul „Regina Maria” (15 mai 1933-1 apr. 1934), șef mecanic pe torpilorul „Năluca” (1 apr. 1934-1 mai 1936), șef al Serviciului Căldări pe distrugătorul „Regina Maria” (1 mai 1936-28 iun. 1937), șeful Biroului 2 și 3 Tehnic din cadrul Serviciului Tehnic al C.M.R. (1 iul.-1 oct. 1937), Secția a 2-a Combustibili din Direcția Comenzi și Materiale la M.A.M. (1 oct. 1937-1 apr. 1938, 20 mai-1 iun. 1940), șef al Serviciului Căldări și înlocuitorul șefului mecanic pe distrugătorul „Mărășești” (8 nov. 1939-20 mai 1940, 1 iun. 1940-1 iul. 1943), mecanic șef al Forțelor Maritime în război și președinte al Comisiei de Supraveghere a reparațiilor navelor din Constanța (1 iul. 1943-20 iun. 1944), șeful Biroului Tehnic pe N.M.S. „Dacia” (1 iul. 1943-20 iun. 1944), inspector de studii al Secției Mecanici la Școala Navală (20 iun. 1944-25 mai 1945), profesor la Școala Submaistri Marină (25 mai-17 dec. 1945), reprezentant al A.S.I.M. pentru legătură cu autoritățile militare și întreprinderile tehnice din București la Direcția Generală A.S.I.M. (17 dec. 1945-8 aug. 1946).

La 8 aug. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil.

Ulterior a activat ca tapițer la Fabrica Bragadiru, proiectant lucrări I la IPRONAV (1 dec. 1950-?).

LOCOTENENTUL DOCIULESCU A. VICTOR-IOAN

S-a născut la 21 nov. 1921 la Oltenița, jud. Ilfov.

A absolvit Liceul teoretic „Mihai Viteazul” București (1940), Școala Navală (1942) și Școala de Aplicație (1946).

A activat în calitate de comandant de pluton la Detașamentul Maritim Odessa (mai 1942-apr. 1943), ajutor al ofițerului cu artileria pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (apr. 1943-mai 1944), ajutor al ofițerului cu artileria pe monitorul „I.C. Brătianu” la Vâlcov (mai-aug. 1944), ajutor la Serviciul Transmisiuni în Comandamentul Maritim și Fluvial Constanța (aug. 1944-feb. 1945), ajutorul comandantului Institutului Tehnic Naval Militar București (feb.-iul. 1945), comandant pluton trupă în Ministerul Marinei București (mart.-iul. 1946), ofițer cu artileria pe distrugătorul „Mărăști” (iul. 1946-mai 1947), pilot și comandant al două nave dragoare la Serviciul de Pilotaj Maritim Sulina (mai-sept. 1947).

La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a activat ca referent tehnic la Electromagnetica București (aug. 1948-iun. 1952), atașamentist la Trustul Regional de Construcții Locale București (iun. 1952-dec. 1954), tehnician la diferite întreprinderi de stat din București (dec. 1954-nov. 1956) și tehnician constructor la Întreprinderea Construcții Montaj Pitești, Șantierul 4 Găvana (8 ian. 1971-?).

CONTRAAMIRALUL DRIMBA GH. GHEORGHE GUSTAV

S-a născut la 27 apr. 1905 în localitatea Cohaliu, comuna Rupea, Târnava Mare.

A absolvit Liceul teoretic (1923), Politehnica București (1926), Școala Navală, Secția Pregătitoare (1928), Școala Specială a Marinei (1930) și Institutul Militar de Educație Fizică (1933).

A activat ca ajutor al ofițerului cu Navigația pe N.M.S. Dumitrescu (1928-1929), Corpul Echipajelor Maritime (iul. 1928-apr. 1932), instructor tunari și ofițer de bord pe distrugătorul Mărășești (1930-1931), ofițer cu Navigația pe N.M.S. Dumitrescu (1931-1932), ofițer cu Navigația pe nava-bază Constanța (1934-1935), șeful Atelierelor din port la Depozitele Maritime de Echipaje și Materiale din cadrul Bazei Navale Maritime (1936-1937), ofițer în cadre la Școala Ofițeri de Marină (1 nov. 1937-aug. 1938), Direcția Serviciul Școlilor din M.A.M. (1 oct. 1938-1 oct. 1939), Școala Navală (1 oct. 1939-1 oct. 1942). În calitate de ofițer cu Navigația, a făcut parte din primul echipaj care a adus, în 1939, nava-școală

Mircea în țară. Devenit ofițer secund, după plecarea comandorului August Roman, între 1941-1944 a comandat velierul-școală al Marinei Române (în 1941 a dus nava la adăpost, pe Canalul Măcin), devenit comandantul N.M.S. Dumitrescu (1 oct. 1942–23 aug. 1944), a fost luat prizonier în lagărul de la Elabuga (5 sept. 1944–2 dec. 1946), redevenit comandantul N.M.S. Mircea (apr.–1 sept. 1947).

A fost mobilizat în campanie între 28 iun.–15 nov. 1940 și 22 iun. 1941-1944.

La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă.

Învinuit pe nedrept de participare la mișcarea de rezistență, în perioada 14 apr. 1948–21 ian. 1949 a fost arestat și închis la Jilava pentru delictul de nedeunțare a unor persoane care urmau să fugă din țară.

A lucrat la Serviciul Contabilitate al Întreprinderii Comerciale de Stat nr. 9, filiala 7 a Trustului Alimentației Publice (1 aug. 1950–1 ian. 1951), apoi ca proiectant naval la IPRONAV (1 ian. 1951) și tehnician la Șantierul Naval Oltenița.

CĂPITANUL DUMITRESCU I. IOAN

S-a născut la 10 feb. 1902 la Roșiorii de Vede, jud. Teleorman.

A absolvit Școala Navală (1922), Școala de Aplicație (1924), Institutul Național de Educație Fizică (1925) și Școala Superioară de Război (1934).

A activat ambarcat ca însărcinat cu serviciul de navigație și timonerie pe canoniera „Dumitrescu” (1 aug.-20 nov. 1922), ambarcat ajutor al ofițerului cu artileria pe monitorul „Lahovary” (20 nov.-15 dec. 1922), Detașamentul Forțelor Navale Fluviale Țiglina (15 dec. 1922-15 iul. 1923), ajutor al ofițerului cu artileria pe monitorul „Ardeal” (15 iul.-31 oct. 1924), comandant de pluton la Batalionul de recruți din Baza Navală Fluvială (31 oct.-15 nov. 1924), comandant de companie și educație fizică la Institutul Maritim (1 apr. 1925-1 apr. 1926), Școala Navală (1 apr. 1926-1 mai 1928), ofițer cu navigația pe canoniera „Dumitrescu” (1 mai-4 nov. 1928), șeful Biroului 2 Informații la Comandamentul Diviziei de Mare (1 nov. 1928-1 apr. 1929), adjutant la Inspectoratul General al Marinei (1 apr.-11 nov. 1929, 20 ian.-1 apr. 1930), ofițer de cart distrugătorul „Mărăști” și ajutor la Grupul De Distrugătoare (11 nov. 1929-20 ian. 1930), șeful Serviciului Manevre și însărcinat administrativ pe distrugătorul „Mărășești” (1 mai-15 oct. 1931), stagiu la Regimentul 1 Vânători de Gardă Nr. 2 „Regina Elisabeta” (1 nov. 1931-15 oct. 1932), ajutor la Biroul 1 din cadrul Inspectoratului General al Marinei din M.A.N. (1 nov. 1934-1 mai 1935), secundul monitorului „Ardeal” (1 mai-15 oct. 1935), stagiu la Secția a V-a din Marele Stat Major (15 oct. 1935-1 oct. 1936), Baza Navală Fluvială (1 oct.-21 dec. 1936), șeful Biroului 3 Instrucție-Operații și al Serviciului Transmisiuni în statul major al Comandamentului Litoralului Maritim (21 dec. 1936-15 mai 1937), șeful Biroului 2 și 3 în statul major al Comandamentului Forțelor Maritime (15 mai 1937-18 apr. 1938), comandantul canonierei „Ghiculescu” (18 apr. 1938-?).

CĂPITAN-COMANDORUL ING. DUMITRIU TRAIAN

S-a născut la 27 mai 1900 la Galați.

A absolvit Școala Navală (1922), Școala de Aplicație (1925) și Școala de Ingineri Artilerie Navală Paris (1928).

A activat ca ofițer instructor la Școala Copiilor de Marină din cadrul Institutului Maritim (1 iul.-24 oct. 1922), director de studii și profesor de limba română și istorie la Școala de Pilotaj și T.F.S. (24 oct. 1922-15 nov. 1923), ambarcat pe canoiera „Grivița” (21 mai-oct. 1923), monitorul „Brătianu” (15 nov.-15 dec. 1923), detașat la Serviciul Artilerie din comandamentul Diviziei de Dunăre (15 dec. 1923-1 mai 1924), ofițer cu torpilele și Artileria pe torpilorul „Vârtejul” (2 mai-11 nov. 1924), ofițer secund pe torpilorul „Vijelia” din cadrul Forței Navale Maritime (15 mai 1925-1 apr. 1926), ajutor la Biroul 2 și 3 și adjutant al comandantului în statul major al Diviziei de Dunăre (1 apr. 1926-1927), la Serviciul Artileriei din Direcția Marinei (1 oct. 1928-1929), membru în Comisia de recepție la Uzinele Bofors din Suedia a materialului de armament și muniții pentru distrugătoarele tip „Regele Ferdinand” (1929), atașat ca stagiar pe lângă Comisia de la Gâvres-Franța pentru practică în Poligonul de artilerie (22 oct. 1929-9 sept. 1930), șeful Biroului Studii în Serviciul A.T.R. din Direcția Marinei (1 nov. 1930-1935), ajutorul șefului Serviciului Tehnic în Comisia de supraveghere a materialului de artilerie de 150/50 mm și pieselor componente care se construiau de Uzinele Skoda-Pilzen pentru monitoare (15 mai 1936-1 mai 1938), șeful Serviciului Tehnic la Direcția A.M.T. din M.A.M. (1938-1939), șeful Serviciului Armament și Muniții al Marinei din M.A.M. (1939-31 mart. 1941), șeful Direcției A.M.G.T. a S.S.M. (1 apr. 1941-8 mai 1946).

La 8 mai 1946 a fost trecut în rezervă.

CĂPITANUL EFTIMIE T. ȘTEFAN

S-a născut la 4 mart. 1909 la Brăila.

A absolvit Școala Navală (1930), Școala Specială (1933), Institutul Militar de Educație Fizică (1935), Școala de Gaze (1936) și Școala specializare mine (1940).

A activat în calitate de comandant de pluton recruți, comandant companie și responsabil pe monitorul „Basarabia” și vedeta de siguranță nr. 4 la Corpul Echipajelor Fluviale (1 iul.-1 aug. 1930), nava „Maican” (1 aug.-1 nov. 1930), N.M.S. „Constanța” (1 apr.-1 oct. 1932), ofițer cu artileria de 77 mm și cu mitralierele de 7,7 mm la Apărarea Fixă Fluvială (1 apr.-15 mai 1933), Grup Șlepuri Armate (15 mai-1 oct. 1933), instructor la școala de cadre și Batalionul de recruți la Baza Navală Fluvială (1 oct. 1933-1 apr. 1934), însărcinat administrativ, ofițer cu manevre bărci, navigație și timonerie pe nava „Maican” (1 apr.-13 iul. 1934), Comandamentul Diviziei de Dunăre (13 iul.-1 nov. 1934), ofițer cu educația fizică la Baza Navală Maritimă (10-15 oct. 1936), ofițer cu artileria pe N.M.S. „Ghiclescu” (15 oct. 1936-15 iun. 1937), ofițer cu artileria și însărcinat administrativ pe N.M.S. „Dumitrescu” (15 iun.-1 nov. 1937), ofițer cu gazele și la centrala de tir pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (1 nov. 1937-1 nov. 1938), ajutorul comandantului Grupului Navelor Dezarmate (4 nov. 1938-16 apr. 1939), ofițer cu adjutantura și ajutor al șefului Biroului I la Comandamentul Litoralului Maritim (16

apr. 1939-1 feb. 1940), ajutor al ofițerului cu minele și însărcinat administrativ pe N.M.S. „Durostor” (1 feb.-13 oct. 1940), ofițer cu minele, gaze, fumigene și bombe A.S., ofițer cu informațiile și cenzura și instructor elevi pe N.M.S. „Murgescu” (14 oct. 1940-14 feb. 1941, 21 iun. 1941-21 apr. 1942), detașat „Durostor” (14 feb.-3 mart. 1941), comandantul Flotilei de Dragaj formate din dragorul „Amsel”, remorcherul „Elena” și nava ascultare submarină „Vârtosu” (21 apr. 1941-15 feb. 1942), comandantul Secției Dragaj și Flotilei de Siguranță Constanța, compusă din Secția de Dragaj, cu nava „Albatros” și remorcherule „Salamis” și Mureș și Secția Ascultare Submarină, cu nava „Dor de Mare”, pilotina „I.G. Duca” și remorcherule „Vârtosul” și „Istria” (15 feb.-1 iul. 1943), comandantul Bateriei Ovidiu din Regimentul de Artilerie Marină (1 iul. 1943-1 nov. 1944), comandant al permanenței C.P.Z.C. și șef al echipei de specialiști A.S.A. detașate pe lângă comandamentul Bazei Navale Sovietice Constanța (nov. 1944-26 iul. 1945), Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial (1945), șeful Secției A.S.A. din Serviciul A.M.G.T. al S.S.M. (26 iul. 1945-11 sept. 1946), șef Serviciu A.M.G.T. la Direcția Marinei Regale (11 sept.-1 nov. 1946).

La 5 sept. 1944 a părăsit Bateria Ovidiu fără ordin. La 8 sept. i s-au întocmit acte de dare în judecata Curții Marțiale pentru încălcare de consemn. Între 9 sept.-10 nov. 1944 a fost pus la dispoziția Comandamentului Litoralului Maritim și Fluvial Serviciul AMG. La 10 nov. 1944 a fost judecat de Curtea Marțială Constanța și închis. În urma recursului, la 19 dec. 1944 a ieșit din închisoare. Recursul a fost judecat la Curtea Marțială Constanța Secția I pentru delictul de călcare de consemn și achitat cu unanimitate de voturi, prin Sentința C.M.C. Secția I nr. 1102 din 5 apr. 1945.

La 1 nov. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil.

COMANDORUL FOCA N. ANTON

S-a născut la 17 ian. 1900 la Văculești, județul Botoșani.

A absolvit primele patru clase primare la Școala „Gheorghe Asachi”, Liceul Național și Liceul Militar din Iași, Școala de Artilerie, Geniu și Marină (1920) și Școala de Aplicații a Marinei (1923).

A fost trecut în rezervă la 22 iul. 1947.

În Primul Război Mondial a fost cercetaș în Regimentul „Vasile Lupu”.

În perioada 1 iul. 1920–31 oct. 1921 a activat ca ofițer cu artileria la bordul monitorului Mihail Kogălniceanu din cadrul Diviziei de Dunăre.

De la 31 oct. 1921 până în 1922 a fost comandantul tunurilor de 154,2 mm calibru la Apărarea Fixă Constanța.

În perioada 15 mai 1922–6 aug. 1923 a făcut parte din cadrele Institutului Maritim, ulterior fiind ambarcat la mare, ofițer cu artileria și dragajul pe canoniera Dumitrescu. A îndeplinit temporar funcția de ofițer secund pe canoniera Stihii, ocupându-se mult de curățenia navei, de întreținerea materialelor de la bord, de ordonarea inventarelor, de instrucția și disciplina echipajului.

Între 28 mai–1 nov. 1924 a fost ambarcat pe torpilorul Viforul iar în perioada 1 nov. 1924–15 febr. 1925 a primit comanda unei companii de elevi la Institutul Maritim.

Între 25 apr. 1925–26 apr. 1927 a fost ofițer secund pe canoniera Stîhi Eugen iar între 26 apr. 1927–1 apr. 1930 a fost ajutor al comandantului Apărării Fixe Maritime Sulina și ofițer cu minele. Între 1 apr. 1930–1 nov. 1931 a fost mutat la Grupul Vaselor Grănicerești, în funcția de comandant al Companiei de Canoniere. A făcut dese voiaje și trageri reduse și de război cu toate canonierele întrunite, fiind ambarcat pe canoniera Oltul.

Între 1 nov. 1931–16 mai 1933 a activat ca ofițer secund pe distrugătorul Regele Ferdinand iar între 16 mai–20 oct. 1933 comandant pe canoniera Stîhi Eugen.

Între 20 oct.–18 dec. 1933 a fost ambarcat pe distrugătorul Regina Maria iar între 18 dec. 1933–20 apr. 1934 pe distrugătorul Mărășești.

În perioada 20 apr.–23 nov. 1934 a activat în cadrul Bazei Navale Maritime. În calitate de comandant al torpilorului Zborul (23 nov. 1934–18 mai 1935) și de șef al garnizoanei Sulina a făcut patrulări lunare la Insula Șerpilor și la Bugaz.

Între 16 iun. 1936–7 mai 1937 a fost ajutor al comandantului Apărării Fixe Fluviale Galați.

Fiind șeful Secției de Gaze și Fumigene și al Secției Muniții în Ministerul Aerului și Marinei (7 mai 1937–10 apr. 1941), a făcut parte din comisia trimisă în Cehoslovacia pentru a studia mijloacele de apărare pasivă și fabricile speciale pentru gaze. Ulterior a fost mutat la Serviciul Armament, Munițiuni și A.S.A.

La intrarea în războiul antisovietic, îndeplinea funcția de șef al Biroului I din Serviciul Secretariatului General al S.S.M. A fost ambarcat la mare, în calitate de comandant al canonierei Stîhi Eugen și al Grupului de Canoniere (13 iun. 1941–12 sept. 1943), fiind foarte bine apreciat pentru modul exemplar în care s-a comportat în calitate de comandant de navă, dar și de convoaie în război.

La 13 sept. 1943 a preluat comanda puitorului de mine Amiral Murgescu. După 23 aug. 1944, a ocupat funcțiile de comandant militar la Direcția Generală a Căilor de Comunicație pe Apă în S.S.M. și la Direcția Hidraulică Giurgiu. Circa patru luni (între 1944–1945) a comandat Batalionul de Geniu Marină Brăila.

A fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

Între 1945–1946 a fost președintele Comisiei de Supraveghere pentru Șantierelor din Brăila.

După război a fost arestat, pierzându-și viața în timpul anchetei la care a fost supus de Securitatea din Brăila.

VICEAMIRALUL DR. FUNDĂȚEANU C. PREDĂ

S-a născut la 14 iul. 1890 la Râmnicu-Vâlcea.

A absolvit Liceul „Gheorghe Lazăr” din București (1910), Școala Militară de Artilerie, Geniu și Marină București (1912), Facultatea de Drept din cadrul Universității din Iași (1919, doctor 1927), Cursul de Informații, doctoratul în drept și economie politică (5 bile albe cu elogi) cu teza „Libertatea mărilor, dezarmarea și prizele maritime” (1933).

De la 1 aug. 1912 a fost ambarcat pe bricul „Mircea”, în cadrul Diviziei de Mare. La 1 apr. 1913 a fost mutat la Divizia de Dunăre, fiind îmbarcat la Grupul Portmine din cadrul

Apărării Regiunii Dunării de Jos. Fiind însărcinat cu conducerea Pontonului Portmine „Sautter” (nr. 4), a concurat la apărarea podului de la Cernavodă.

În cursul zilelor de 12-14 nov. 1916 a executat o recunoaștere îndrăzneță, în cursul căreia a salvat material de artilerie, bani etc., cu toată opunerea inamicului.

În luna aug. 1916 a intrat în campanie, lucrând la barajul de la Constanța. Ulterior a fost atașat pe lângă Comandamentul Flotei Ruse de la Constanța, ambarcat între 18 aug.-28 sept. pe cuirasatul Rostislav. Mai târziu a fost trimis comandant de sector pe Dunărea de Sus: 28 sept.-16 oct. la Grupul Portmine; 16 oct.-29 nov. la Sectoarele Fluviale la Pietroșani, sub comanda locotenent-comandorului francez Mercier. S-a evidențiat cu prilejul retragerii de la Roșiorii de Vede, salvând prin lupte un întreg tren sanitar plin cu răniți.

Combatant pe frontul dunărean din Primul Război Mondial, când s-a remarcat în luptele de la Turnu-Măgurele, în ofensiva pe care forțele inamice bulgaro-germane, forțând trecerea Dunării, cu ostașii săi a ținut piept dușmanului, înlesnind în bune condiții retragerea trupelor românești.

Prin Î.D.R. nr. 3 257 din 23 dec. 1916 a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

Între 24 nov.-24 dec. 1916 a revenit la Apărările sub Apă și a executat un baraj pe Canalul Măcin și unul la Ostrovul Chiciu, mai sus de gura Siretului, ultimul împreună cu căpitanul francez de Laulay. În perioada 25 dec. 1916-26 ian. 1917 a fost atașat la Sulina pe lângă amiralul rus Fabrisky iar între 28 febr.-12 mart. 1917 a fost trimis la Sevastopol cu misiunea de a aduce niște mine.

La 1 ian. 1917 a fost numit comandant al Secției de Baraj. A contribuit la transformarea minelor de baraj Hertz în mine cu ancorare automată și a luat parte la executarea barajului de fund de pe Canalul Sulina, executarea și scoaterea barajelor pe brațul Chilia împotriva navelor bolșevice, precum și la ridicarea barajelor de fund rusești de la Galați, Reni și Pătlăgeanca în timpul armistițiului.

Din oct. 1918 a fost însărcinat cu funcția de șef al Biroului Contencios, respectiv al Serviciului Transporturilor din Inspectoratul General al Transporturilor.

Între 1 nov. 1920-31 mart. 1923 a îndeplinit și funcția de locțiitor al Comisarului Guvernului pe lângă Tribunalul de Prize Maritime.

Între 15 oct. 1921-27 mai 1922 a fost comandantul Grupului Portmine din cadrul Apărării Fixe Fluviale.

Între 1 nov. 1922-5 mai 1923 a ocupat funcția de comandant secund al distrugătorului Mărășești, iar de la 5 mai a fost numit comandantul canonierei Lt. cdor. Stihi, cu care a luat parte la dragarea barajelor Constanța și a executat un marș de instrucție în afara apelor teritoriale.

La 15 mart. 1925 a fost numit comandant secund pe distrugătorul „Mărăști”, cu care a executat un voiaj la Napoli, pentru a supraveghea amenajarea și modificarea tunurilor de 120 și 45 mm ale distrugătoarelor.

De la 1 apr. 1926 a fost promovat șef al Secției a IV-a (Hidrografie, Transporturi, Politica Navigației, Comisii Internaționale) din cadrul Statului-Major al Marinei. Cu acest prilej, a contribuit la organizarea Serviciului Hidrografic al Diviziei de Mare și a îndrumat lucrările hidrografice efectuate pe lacul Siutghiol, Gura Oceakof și raionul Midia-Tuzla.

De la 1 apr. 1928 a fost mutat la Serviciul Istoric al M.St.M., unde a lucrat la cercetarea dosarelor și întocmirea fișelor pentru operațiile Marinei în timpul războiului de la Turtucaia, Rasova, Cernavodă și Canalul Măcin.

La 24 mai 1929 a fost inclus în Casa Militară a M.S. regelui Carol al II-lea ca adjutant al A.S.R. principelui regent.

În anul 1933 a continuat să activeze ca profesor de „Drept maritim internațional” și „Obstacole. Mine. Dragaj și Războiul Submarin” la Școala Superioară de Război.

De la 1 apr. 1936 a fost numit adjutant al regelui Carol al II-lea. În cursul anilor 1936-1937 a fost directorul Școlii M.S. Marele Voievod de Alba-Iulia, însoțindu-l pe acesta la Londra, Varșovia și Atena în misiuni de reprezentare.

În perioada 25 oct. 1938–10 mart. 1939 a fost atașat militar pe lângă Legația română din Roma și acreditat în Albania.

La 13 mai 1939 a preluat comanda Direcției Dunării Maritime din Direcția Generală a Porturilor și Căilor de Comunicație pe Apă (P.C.A.), având misiunea de a menține gura Sulinei și Canalul Sulina până la Galați navigabile pentru navele maritime. Între 13 mai 1939–1 ian. 1947 a fost specialist în hidrografie – probleme legate de navigație și ieșirea pe mare, regulamente și convenții internaționale.

La 30 iun. 1941 a demisionat din armată „în timpul și din cauza regimului antonescian”, continuându-și activitatea la Direcția Dunării Maritime din Ministerul Marinei și ulterior al Comunicațiilor.

Ducând o existență foarte modestă, în perioada de instaurare a totalitarismului a fost nevoit să intre „ca mic salariat în câmpul muncii”, sprijinit fiind în căutările sale de recomandarea-adeverință cu nr. 105 209 eliberată de Comisariatul Militar Regional al orașului București. „Am urmat 3 luni Școala de desenator tehnic într-un atelier de stat dar, din cauza vârstei înaintate, n-am putut obține vreun post”, a mărturisit ulterior. În aceste condiții, la 1 mart. 1951 a obținut un post de calculator și verificator la biroul de vânzări al Fabricii de Mucava și Cartonaje „Stăruința”, din Șoseaua Vitan nr. 65 din București.

La 15 aug. 1953 a fost arestat și condamnat la 10 ani de muncă silnică, predeapsă pe care a ispășit-o pe Șantierul Canalului Dunăre–Marea Neagră. În urma unei amnistii, în 1956 a fost repus în libertate cu drept de muncă, dar fără drept de pensie. În 1959 i s-a acordat pensie civilă și, în urma demersurilor făcute la Ministerul Forțelor Armate, a obținut și pensia militară.

A fost redactor al „Revistei Marinei”, scriind numeroase articole interesante de specialitate în presa militară. În 1935 a publicat, sub egida L.N.R., lucrarea „Libertatea mărilor și prizele maritime”, apreciată în termeni elogioși de Nicolae Titulescu. În 1944 a publicat studiul „Eșirea la mare”, abordat ca temă încă din anul 1934, în „Revista Fundațiilor Regale”. Membru al Academiei de Științe din România, a scris numeroase lucrări de drept maritim, printre care „Marea și dreptul maritim”.

S-a stins din viață la 79 de ani, fiind îngropat în cavoul familiei sale din cimitirul „Bellu”.

CĂPITANUL GEORGESCU M. ȘTEFAN

S-a născut la 21 dec. 1920 la Roman, jud. Neamț.

A absolvit Școala Navală (1942), Școala de Aplicație (1946), Institutul de Construcții (1954).

A fost comandantul remorcherului „Mureșul” (10 mai 1942-17 mai 1944), cu care a participat pe frontul Mării Negre, comandant de baterie la Regimentul de Artilerie Marină (17 mai 1944-5 mai 1945) și aghiotant la Inspectoratul Marinei (5 mai 1945-1 sept. 1947). La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a lucrat ca funcționar la Întreprinderea Petroliferă Obor (1947-1949) și H. Firkelstein (1949-1950), tophidrotehnician la I.L.H. Ministerul Transporturilor (1950-1952), șef de șantier la I.C.H. (1952-1955), șef de lot și inginer șef la I.C.H.F. C.C.M.B. (1955-1969) și inginer șef la I.C.P.B. (1969-?).

VICEAMIRALUL KOSLINSKI EM. GHEORGHE

S-a născut la 20 mai 1889 la Galați.

A absolvit Liceul „Vasile Alexandri” din Galați, Școala Fiilor de Militari din Iași (1906), Școala Militară de Artilerie și Geniu din București, Școala Navală din Brest (1908), Școala de Aplicație, fiind ambarcat pe navele Borda și Douguay Trouin, stagiu în Marina Militară italiană, ambarcat pe contratorpilorul Advente (toamna anului 1913), Școala de Submarine de la Toulon (Franța, dec. 1918), practică pe submarinul Andromaque și Școala de Navigație Submarină din Toulon.

În 1910 a fost încadrat în Marina Română, iar în 1911 a întreprins o călătorie în câteva porturi italiene, unde a studiat noile tipuri de nave torpiloare. A fost ofițer secund pe puitorul de mine „Alexandru cel Bun” iar în 1912 a fost ambarcat pe crucișătorul „Elisabeta”, fiind trimis în misiune la Constantinopol.

A participat la campania din vara anului 1913, la comanda vedetei fluviale „Valter Mărăcineanu”.

În 1914 a preluat comanda vedetei de siguranță „Cpt. Bogdan”.

În 1916, în calitate de comandant militar al portului Cernavodă, a participat la războiul pentru întregirea neamului. În luna oct. A fost comandantul Sectorului Fluvial Piuva Pietrii, iar din 8 nov. 1916, în fruntea unui detașament de infanterie marină, a acționat în zona Dunării, între Pietroșani și Giurgiu, în retragerea de la Vedea la Comana, luptând cu un batalion inamic ce era însoțit de cavalerie și artilerie.

În perioada 22 dec. 1916–1 mai 1917 a fost detașat ca șef al Serviciului T.F.S. la M.C.G., iar la 1 mai 1917 a fost numit ofițer cu Artileria în cadrul statului-major al Flotei de Operațiuni.

După război a lucrat în cadrul Inspectoratului Marinei, iar între anii 1921-1926 a fost ofițer de ordonanță și ulterior adjutant al regelui Ferdinand. În paralel a predat, în premieră, la Școala Navală, Cursul de Submarine.

Prin D.M. nr. 951/1927 fiind numit președinte al Comisiei de supraveghere a construcției primului submarin românesc „Delfinul” și a navei-bază pentru submarine „Constanța”.

La întoarcerea în țară, a fost numit președintele Comisiei Regulamentare. A revenit la catedră, la Secția Marină din Școala de Război, unde a predat ofițerilor-elevi cursul „Tactica aplicată a forțelor submarine”.

Între anii 1933-1935 s-a aflat la comanda Escadrilei de Distrugătoare, introducând în practica navigației manevra tactică pe baza cinematicii navale.

La 31 mart. 1938 a fost numit la comanda C.F.N.M.

La 1 dec. 1938 a preluat comanda Diviziei de Dunăre, iar la 1 iul. 1940 a devenit șeful de stat-major al C.M.R.

În perioada 17 oct. 1940–27 ian. 1941 a fost subsecretar de stat pentru Marină.

Din motive de sănătate, la 27 ian. 1941 a trecut în disponibilitate. Între 1 febr. 1941–30 iul. 1943 a fost la dispoziția M.St.M. După demisie, conform Î.D.R. nr. 2375 din 27 aug. 1943, a fost trecut în rezervă.

De la 1 nov. A fost concentrat pentru patru luni în cadrul S.S.M., ca președinte al Consiliului de Onoare.

Între 1943-1946 a fost comisar al guvernului pe lângă Șantierile Navale Galați.

În 1946 s-a pensionat definitiv.

Ca fost demnitar în guvernul Antonescu, în 1948 a fost arestat de regimul comunist, închis la Văcărești și condamnat, la 19 ian. 1949, la doi ani de închisoare.

CĂPITAN-COMANDORUL LIMBIDI S. OVIDIU

S-a născut la 6 mart. 1900 la Constanța.

A absolvit Școala Navală (1928), Școala de Aplicație (1929), Școala Politehnică.

A activat la Serviciul Hidrografic (1 aug.-15 oct. 1928, 20 mai-31 oct. 1930), ofițer secund pe nava „Lt. Vârtosu” (15 mai-16 oct. 1929), Școala Instructorilor (1 nov. 1929-1 mart. 1930), comandantul plutonului 3 din compania a VII-a la Batalionul de Recruți la Corpul Depozitelor Maritime (1 mart.-20 mai 1930), ofițer de clasă și profesor la Școala de Specialități (1 nov. 1930-1 apr. 1931), detașat la Institutul Geografic al Armatei (1-15 feb. 1931), ofițer cu T.F.S. la bordul distrugătorului „Mărășești” și adjutant al comandantului Escadrilei de Distrugătoare (18 mai-1 nov. 1931), ajutor la Secția a IV-a la Comandamentul Marinei Militare (1 nov. 1931-19 feb. 1932), ambarcat pe s/s „România” (19 feb.-23 mai 1932), ofițer cu detașiul și ajutor al ofițerului cu artileria la bordul canonierei „Stihi” (23 mai-15 oct. 1932), la Comisia de Regulamente, respectiv adjutant la Divizia de Mare (1 nov. 1932-21 apr. 1934), înlocuitor al șefului Biroului 2 și adjutant la Divizia de Mare (9 mai-21 iun., 22 iul.-23 apr. 1934), ofițer cu detașiul, cu infanteria, cu timonieria, cu navigația și însărcinat administrativ la bordul torpilorului „Năluca” (25 apr.-16 oct. 1934), ofițer cu Serviciul Transmisiunilor și stația T.F.S. și cu Serviciul Administrativ la bordul distrugă-

torului „Regina Maria” (16 oct. 1934-11 mai 1936), însărcinat cu Serviciul Aprovizionării la Apărarea Fixă Maritimă (11 mai-8 iul. 1936), comandantul Stațiunii Navale Sulina (8 iul.-31 oct. 1937), ofițer cu Armătura și cu cazarmarea la Apărarea Fixă Maritimă (31 oct. 1937-1 sept. 1938), comandantul Bateriei Tataia la Apărarea Fixă Maritimă (1 sept. 1938-1 mart. 1939), detașat comandantul companiei a III-a la Batalionul de Recruți al D.Fl.E.M. (1 mart.-15 mai 1939), ofițer secund al canonierei „Dumitrescu” (15 mai-1 nov. 1939), șeful Serviciului Hidrografic și șeful Secției Hidrografice nr. 1 de pe lângă Comandamentul Litoralului Maritim (1 nov. 1939-23 sept. 1948), detașat la dispoziția Institutului Geografic Militar (23 sept.-15 dec. 1948).

La 15 dec. 1948 a fost trecut în rezervă.

CONTRAAMIRALUL MACELLARIU N. HORIA-ION-POMPILIU

S-a născut la 10 mai 1894, la Craiova.

A absolvit școala primară, Liceul „Mihai Viteazul” din București, Școala Militară de Artilerie, Geniu și Marină, Secția Marină (1915), Școala de Aplicație a Marinei și Școala de Informații pentru ofițeri superiori (1923), Școala de Război Naval Paris (1928), Facultatea de Drept (1926) și doctor în științe economice și politice.

La 15 aug. 1916 a fost mobilizat la partea activă a Flotei de Operațiuni româno-ruse de pe Dunăre, ca adjutant al comandantului navei-amiral „Principele Nicolae”. La 16 dec. 1916 i s-a încredințat comanda navei Principele Nicolae, remarcându-se în luptele de la Turtucaia, Rasova și Hârșova.

La 1 dec. 1918 a fost detașat la Serviciul Geografic al Armatei.

În perioada febr. 1920–mai 1923 a îndeplinit funcția de comandant al Școlii de Pilotaj și Hidrografie.

În 1923 a fost ambarcat pe distrugătorul „Mărășești”. Ulterior a activat în calitate de comandant al torpilorului Lepri (1923-1924), comandantul torpilorului „Vârtejul” (21 mart. 1924–1 mai 1925), detașat la M.St.M., apoi la Inspectoratul General al Marinei (1928), comandantul monitorului Lascăr Catargiu, profesor, inspector de studii și comandant al Secției de Marină din Școala Superioară de Război (5 dec. 1932-1936), șef de stat-major al Diviziei de Mare, rămânând în continuare profesor „în afară din cadre” la Școala Superioară de Război (nov. 1936–15 iun. 1937), comandantul monitorului „Mihail Kogălniceanu” (15 iun.–3 nov. 1937), șef de stat-major la C.F.N.M. (3 nov. 1937–18 apr. 1938), comandantul distrugătorului „Regina Maria”.

Ulterior a fost subșef de stat-major în C.M.R. (30 nov. 1939–20 mai 1940), secretar general pentru Marină în Ministerul Aerului și Marinei (20 mai 1940–12 febr. 1941) și șef de stat-major al St.M.M. (12 febr. 1941–?).

După declanșarea războiului, a fost mobilizat în M.C.G., iar la 28 aug. A fost atașat pe lângă Misiunea Navală Germană din București, condusă de amiralul Fleischer, căreia i se subordonaseră Forțele Maritime Române.

La 26 ian. 1942 a fost numit la comanda Escadrilei de Distrugătoare. A condus operațiunea de minare de la Odessa (iun. 1942), ultima mare acțiune românească de pe litoralul

vestic al Mării Negre, având la dispoziție 24 de nave militare române și germane. A participat direct la 33 de misiuni de siguranță a convoaielor și la 8 misiuni de minare.

La 23 apr. 1943 a fost numit comandantul F.N.M. Prin Î.D.R. nr. 656 din 12 mart. 1943 a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a „pentru curajul deosebit, bravura și competența cu care a acționat cu escadrila sa pe timpul operațiunilor contra Rusiei Sovietice”.

Concomitent cu apărarea litoralului românesc, a escortat convoaiele de aprovizionare și evacuare din Trasnistria și a asigurat transportul în țară a trupelor din Crimeea (12 apr.–14 mai 1944).

Grație tactului său deosebit și relațiilor personale cu comandamentele germane, la 23 aug. 1944 a reușit să evite posibilitatea unei agresiuni în portul Constanța. După sosirea sovieticilor pe litoralul românesc, a fost numit, pentru scurt timp, comandant al Dobrogei, apoi comandant al Școlii Superioare de Marină.

A fost trecut în rezervă la 23 apr. 1945, deși activitatea sa fusese apreciată favorabil de către o comisie de anchetă instituită de conducerea ministerului.

Nedreptatea făcută l-a apropiat de mișcări interne de rezistență împotriva influenței sovieticilor, care au impus de trei ori anchetarea sa pentru atitudinea față de germani, pe care comisiile militare de anchetă aveau să o găsească perfect corectă.

La 6 iun. 1945, Comisia Aliată de Control l-a acuzat de „conlucrare activă cu Germania fascistă” și de acțiuni criminale contra Națiunilor Unite după 23 aug. 1944. În tot cursul războiului, arăta generalul Susaikov, locțiitorul președintelui Comisiei Aliate de Control, în scrisoarea adresată dr. Petru Groza, a fost „unul din oamenii cei mai apropiați ai fostului comandant al Flotei germane din Marea Neagră, amiral Brinkman”. Generalul Susaikov îl mai acuza de faptul că, în primele zile după 23 aug. 1944, a dovedit „neglijență criminală”, permițând comandamentului german să deplaseze „fără opunere, Flota militară germană din Constanța în Bulgaria”, să distrugă bateriile de coastă, inclusiv bateria „Tirpitz” și stațiile radio de pe litoral. „În intervalul 25-28 aug. – considera în mod cu totul eronat, generalul sovietic – Macellariu nu numai că nu a luptat contra nemților, însă prin acțiunile și dispozițiile date a sprijinit activ pe nemți prin asigurarea bazelor pentru vasele germane, furnizându-le subzistențe și muniții. Mai mult, la data de 26 aug. 1944, conform ordinelor lui Macellariu, a fost pregătită pentru luptă artileria de coastă a României, cu tragere în țintele maritime și cu scopul de a împiedica înaintarea trupelor sovietice spre coasta vestică a Mării Negre.”

Invocând art. 14 al Convenției de Armistițiu din 12 sept. 1944, locțiitorul președintelui Comisiei Aliate de Control cerea „darea în judecată a contraamiralului Macellariu ca criminal de război”.

Cercetând aceste învinuiri, Cabinetul 7 al Tribunalului Poporului a studiat documentele oficiale aflate în arhiva St.M.M., declarațiile a numeroși martori, stabilind că în funcțiile pe care le-a avut până la 23 aug. 1944 – șef de stat-major al Marinei, comandant al Escadrilei de Distrugătoare, comandant al Forțelor Navale Maritime – nu a avut „nicio inițiativă din punct de vedere operativ”, Marina Română fiind subordonată A.G.M.N. care primea, la rândul-i, directive din partea Grupului de Sud al Marinei germane. Prin urmare, în mod corect, în Referatul de cercetare se aprecia: „Colaborarea sa cu forțele germane nu se poate încadra în Decretul-Lege pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării decât dacă s-ar constata că el, în calitatea pe care a avut-o, militând pentru

hitlerism și având răspunderea politică efectivă, a permis intrarea armatelor germane pe teritoriul țării sau dacă a militat pentru pregătirea sau săvârșirea faptelor de mai sus prin grai, scris sau prin alte mijloace. Din actele și probele cercetate la acest cabinet nu se constată însă nicio activitate a contraamiralului Macellariu în acest sens și nu se constată nici că în calitatea pe care a avut-o, ar fi încălcat legile internaționale de purtare a războiului.”

Relevând atitudinea demnă a comandantului F.N.M., în Referatul de constatare se arăta că s-a opus „cererilor ce depășeau obligațiile impuse”, solicitând, la 4 dec. 1943, să fie schimbat din funcție dacă nu i se dă satisfacție. Datorită intervenției sale din oct. 1943, submarinele italiene din portul Constanța nu au putut fi luate de germani după trecerea Italiei de partea Națiunilor Unite. „Din toate acestea – se continuă în document – se constată că activitatea contraamiralului Macellariu înainte de 23 aug. Nu poate să fie încadrată în dispozițiile legii criminalilor de război și nici nu sunt dovezi că el a fost unul din oamenii apropiați ai comandanților germani din Marea Neagră.”

Referindu-se la perioada de după 23 aug. 1944, în documentul emis de Tribunalul Poporului se preciza că a îndeplinit ordinele primite de la eșaloanele superioare, că înțelegerea realizată, împreună cu generalul Costin Ionașcu, comandantul Diviziei 9 Infanterie, care acționa în zonă cu amiralul Brinkman, s-a datorat superiorității forțelor navale germane din portul Constanța, că ordinul M.St.M. român pentru dezarmarea navelor germane a sosit la 25 aug. 1944, ora 17.30, după ce majoritatea navelor germane părăsiseră portul Constanța, sub protecția bateriei „Tirpitz”, care avea tunurile îndreptate spre obiectivele române. Mai mult, anticipând acest ordin, ordonase deja atacarea navelor germane în situația în care acestea ar fi deschis focul.

În legătură cu acuzațiile de necooperare cu forțele sovietice, în referat se preciza: „Este adevărat că în acest interval, de la 26-31 aug. 1944, iscându-se diferitele neînțelegeri și contraamiralul Macellariu fiind pus de mai multe ori în situația de a refuza mai multe cereri ale Comandamentului rus, se putea la un moment dat ca el să fie suspectat, însă, în realitate, din toate probele și documentele de la dosar se constată că el nu a făcut altceva decât a încercat să execute ordinele primite de la guvernul român și de la Marele Stat Major și că în executarea ordinelor primite, contraamiralul Macellariu Horia s-a conformat întocmai dispozițiilor superioare, și în relațiile purtate cu comandamentele sovietice a arătat nu numai hotărârea sa de a alătura forțele sale sub ordinele forțelor sovietice contra inamicului comun, Germania, dar a arătat și un deosebit tact, fără de care rezolvarea unor probleme atât de grele nu ar fi putut conduce la rezultatele ajunse, rezultate de perfectă cooperare a flotei române cu flota sovietică, concluzii la care a ajuns, de altfel, și actualul ministru al Marinei, viceamiralul Gheorghiu în cercetările sale.” Pentru aceste motive, în documentul emis de Cabinetul 7 al Tribunalului Poporului se concluziona: „Nu se poate face în speță aplicarea niciunui text din Legea nr. 312/1945, în sarcina sa negăsindu-se nicio culpabilitate.”

Nemulțumită de această decizie, Comisia Aliată de Control a revenit, la 29 nov. 1945, printr-o Notă a viceamiralului Bogdenko adresată Ministerului de Justiție, în care arăta că „nu este de acord cu raportul domnului acuzator public Săracu în afacerea lui Horia Macellariu și perseverează asupra continuării cercetării contra vinovatului și tragerea sa la răspundere. Comisia Aliată de Control s-a adresat și Președinției Consiliului de Miniștri și Comisiei Române pentru Aplicarea Armistițiului, la 13 dec. 1945, la 8 ian., 2 febr., 23 și 28 febr. 1946. Ca urmare, ministrul de Război, generalul Constantin Vasiliu-Rășcanu, a numit o comisie compusă din generalii Mihail Lascăr, Grigore Nicolau și Ioan Popescu

pentru a stabili răspunderile comandamentelor de marină și ale contraamiralului Horia Macellariu față de învinuirile aduse de sovietici în legătură cu acțiunile desfășurate în Marea Neagră și la Dunăre după 23 aug. 1944”.

Finalizând cercetarea, în luna mai 1946 comisia a concluzionat: „Marina Regală a încetat complet operațiunile militare contra U.R.S.S. din momentul cunoașterii Proclamației Majestății Sale Regele Mihai I, a comunicatelor guvernului și Președinției Consiliului de Miniștri din noaptea de 23/24 aug. 1944, cum și în baza ordinelor primite de la Statul Major al Marinei. Cooperarea cu flota germană, în zilele ce au urmat declarării armistițiului, atât în zona portului Constanța, cât și în porturile Dunării de Jos, nu a putut fi constatată sub nicio formă.

Din contră, atitudinea dârză a comandamentelor și unităților, expectativa strictă și energică adoptată, amenințarea cu represalii și utilizarea forței au impus germanilor respectarea angajamentului declarat de guvernul român.

Până la primirea ordinului de dezarmare a armatei germane, la 25 aug. 1944, atitudinea față de flota și unitățile germane de litoral a fost aceea decurgând din Comunicatul Guvernului, care asigura armata germană că se poate retrage în liniște, cu condiția categorică de a nu fi agresivă.

Plecarea flotei germane fără luptă din portul Constanța s-a produs în urma unui act de comandament, lămurit prin justificările aduse și având la bază numai considerațiuni de ordin militar strategico-tactic. Orice alte interpretări atingând buna credință, loialitatea, sinceritatea și onoarea sa nu pot fi puse în discuție.”

Luând în calcul și aceste concluzii care corespundeau realității istorice, Parchetul Curții București a decis, în urma reexaminării cazului, prin Ordonanța din 10 oct. 1946, scoaterea sa de sub învinuire.

Sperând, asemenea altor ofițeri și oameni politici români, într-o răsturnare a situației politice din țară după 1945 printr-un eventual conflict între anglo-americani și sovietici și luând contact cu elemente ale mișcării naționale de rezistență, începând din 1946 a fost urmărit de organele Ministerului de Interne și în cele din urmă arestat.

La 18 nov. 1946, Curtea Militară de Casare și Justiție, prin Decizia nr. 2, l-a condamnat, în contumacie, la muncă silnică pe viață pentru participare la „complotare întru distrugerea unității statului”, la 25 ani muncă silnică pentru complicitate la „păstrarea de armament, muniții și exploziv”, la 10 ani de detenție riguroasă, 5 ani de degradare civică și 50 000 lei cheltuieli de judecată pentru „răzvrătire”, instanța hotărând să execute pedeapsa cea mai grea.

După ce a fost arestat, la 19 apr. 1948 a făcut, în termen legal, acțiune de „opoziție”, acceptată abia în iul. Același an. La scurt timp însă a fost implicat în procesul Mișcării Libertății Românești, început la 27 oct. 1948. Prin sentința nr. 1 834 din 2 nov., Tribunalul Militar București l-a condamnat la muncă silnică pe viață pentru „crima de înaltă trădare prin necredință”, la 7 ani închisoare corecțională, 20 000 de lei amendă și 5 ani interdicție pentru delictul de „uneltire contra ordinii sociale”, la 25 ani muncă silnică și 10 ani degradare civică pentru „crima de organizare și participare la organizații de tip fascist, politice și paramilitare”, la 10 ani temniță grea și 5 ani degradare civică pentru „crima de complot în scop de trădare”, la 10 ani detenție riguroasă și 5 ani de degradare civică pentru „crima în complot în scop de răzbunare”, urmând să execute pedeapsa cea mai mare, adică muncă

silnică pe viață, degradarea civică pe viață și 20 000 de lei amendă. Cu același prilej s-a dispus și confiscarea averii sale. Toate eforturile depuse pentru a i se pune la dispoziție „motivarea sentinței condamnatoare” au rămas fără rezultat, așa cum afirma după 10 ani de detenție.

La 4 nov. 1948, a fost încarcerat în închisoarea Aiud, unde a stat până la 2 apr. 1958, în condiții foarte grele: „Regim celular, la secret, fără contact cu familia (oral, scris sau de ajutor), fără muncă, carte sau scris, fără aer, lumină, soare, fără a ști ce se petrece în lume sau putea să mă manifest.”

Explicând cauzele pentru care nu s-a prezentat la proces, la 23 apr. 1948, din închiisoarea de la Aiud, el făcea cunoscut: „Nu m-am putut prezenta în instanță, pentru că mă puteam apăra în deplină libertate, declarând că fusesem abilitat de Majestatea Sa Regele în acea mișcare. Nu se poate concepe că o abilitare din partea șefului statului într-o anumită sarcină unui cetățean înseamnă turburarea ordinii și siguranței statului.”

La 20 febr. 1957, din penitenciarul Aiud a făcut cunoscut Tribunalului Militar București că, de la 19 apr. 1948, nu avea „nicio legătură cu lumea exterioară” și nicio posibilitate de a se apăra. Cerând să i se prezinte motivele detenției sale, el a precizat: „N-am fost trădător, un necredincios, răzvrătit sau complotist împotriva Patriei și Neamului meu. M-am bătut pentru întregirea neamului românesc, m-am bătut pentru granițele lui sfărâmate. Am dorit ca țara mea, în care m-am născut liber, fiecare locuitor, indiferent de origine etnică, de credință religioasă, de starea socială și de ideile sale politice să fie liber și egal a se manifesta prin grai și scris, fără teamă, supunându-se fără constrângere voinței majorității poporului, exprimată liber și fără teamă, iar neamul să fie independent și stăpân pe destinele lui, respectând coexistența și drepturile celorlalte neamuri.”

După 10 ani de închisoare, la 4 apr. 1958, a fost transferat la penitenciarul Râmnicu Sărat, „într-un regim și mai sever de condițiuni speciale, fără ca să-mi recunosc vreo greșală care să justifice pedepsirea mea și mai rău”.

Aflat într-o situație de sănătate precară, la 23 apr. 1958, s-a adresat directorului general al penitenciarelor: „Sunt bătrân (64 ani) și bolnav (distrofic cu o debilitate generală, astenie și frecvente lipotimii, cardio-miocardită, afecțiuni pulmonare, afecțiuni digestive-gastrită și enterocolită, tulburări de vedere, imagini suprapuse, vedeni colorate, orificiile lerniale slăbite, picioarele se umflă din cauza țesuturilor slăbite etc. În această stare a sănătății și a vârstei sunt pus într-un regim de execuție înăspriț, în care nu pot, la nevoie, să mă întind zilnic timp de 17 ore și cu regimul alimentar – pe care-l aveam la penitenciarul Aiud din cauza boalei – suprimat. În continuarea acestei situații, căreia nu-i pot face față, cu slabele mele puteri rămase, îmi văd sfârșitul vieții grăbit, fără ca să am vreo vină care să justifice înăsprirea tratamentului impus.”

În această stare, cerea să se dispună transferarea sa la un penitenciar „atribuit inculpărilor asemănătoare cu a mea și într-un regim potrivit stării sănătății mele”, să i se trimită sentințele de condamnare pentru ca „în deplină cunoștință de cauză să pot cere revizuirea proceselor mele”. Făcea acest apel „în baza dreptului uman de apărare”.

În finalul cererii sale, care se poate constitui și într-un veritabil testament moral, făcea încă o dată dovada demnității sale: „Ar părea paradoxal acest apel la viață omenească din partea unui condamnat politic să moară în temniță, când normal ar fi să dorească cu un minut mai devreme să se curme această agonie. Sunt însă comandamente care îmi ordonă să fac acest apel: religia mea îmi interzice sinuciderea și dimpotrivă îmi impune nu numai

să-mi păstrez corpul, dar și să mi-l apăr; meseria mea de marinar și militar m-a învățat să nu abandonez în furtună și mai presus de orice este credința mea, intimă și nezdruccinată a nevinovăției mele și nedreptății ce mi s-a făcut. Nnicând n-am fost trădător, un necredincios, un tulburător al țării și neamului meu. Tot trecutul meu este martor că viața și activitatea mea am pus-o în serviciul și pentru binele poporului român.” În încheiere, anticipând revenirea la o situație normală pentru care luptase și suferise, prognoza: „Cândva, când patimile politice se vor atenua, realitatea va apare în tot adevărul ei.”

A fost transferat în închisoarea Jilava (13 apr. 1963), Gherla (13 iun. 1963), Dej (3 dec. 1963) și din nou Gherla, de unde avea să fie eliberat la 29 iul. 1964, în urma Decretului de amnistiere nr. 411/1964, după ce, la 3 ian. 1963, pedeapsa de muncă silnică pe viață îi fusese modificată în muncă silnică pe 25 ani.

În 1963 sosea la Gherla, nimerind în celula în care se afla și Nicolae Steinhardt, publicist și scriitor, autorul „Jurnalului fericirii”, ajuns, ca mulți alți intelectuali, deținut politic. Referindu-se la perioada din penitenciarul Gherla, 1963, Steinhardt scrie: „Sosind la Gherla în camera în care mă aflu și eu, amiralul Horia Macellariu exclamă: Raiul pe pământ! Vine de la Râmnicul Sărat, unde a trăit șase ani de zile singur în celulă; supus unui regim de înfometare, a mâncat paiele din saltea (destrămată) pe care dormea, până la urmă toate, n-a mai rămas decât pânza de sac. Pielea de șagrin, filmată altfel. În celula de alături a murit Ion Mihalache, după ce orbise.”

Întors acasă în vara anului 1964, la vârsta de 70 de ani, a încercat să-și publice memoriile dar a renunțat la contractul cu Editura Militară, din cauza incertitudinilor legate de imixtiunea cenzurii comuniste.

S-a stins din viață la 95 de ani, fiind înmormântat în cimitirul Mănăstirii Cozia, alături de părinți și de soția sa.

În anul 1998, Editura Sagittarius din București i-a publicat volumul memorialistic „În plin uragan. Amintirile mele”, ediție prefată și îngrijită de Ioana-Maria Ionescu.

CĂPITAN-COMANDORUL MĂRGINEANU T. OVIDIU

S-a născut la 16 mart. 1900 la București.

A absolvit Școala Navală (1921), Școala de Aplicație (1924), Cursul de trageri navale (1931).

A activat la Divizia de Mare (1 iul. 1921-16 apr. 1922), Divizia de Dunăre (16 – 24 apr. 1922), Apărarea Fixă Fluvială (24 apr.-1 oct. 1922), Forța Navală Maritimă (1 oct. 1922-20 oct. 1923), ofițer cu navigația, timonieria, T.F.F. și biblioteca pe torpilorul „Sborul” (1 apr. 1924-14 oct. 1925), comandantul unității elevilor la Școala Navală (14 oct. 1925-1 mai 1927), comandant companie la Arsenalul Marinei (1 mai-5 oct. 1927), comandant de companie la Baza Navală Maritimă (5 oct. 1927-1 mai 1928), ofițer cu torpilele, manevra bărcii și

detaliu pe distrugătorul „Mărăști” (1 mai 1928-1 oct. 1929), Corpul Echipajelor Maritime (1 oct. 1929-26 mai 1930), ofițer secund pe canoniera „Lepri” (26 mai-28 iul. 1930), ofițer secund pe distrugătorul „Regina Maria” (28 iul. 1930-25 apr. 1931), comandantul bateriei Tataia la Apărarea Fixă Maritimă (25 apr.-25 oct. 1931), ajutor comandantului Apărării

Fixe Maritime (25 oct. 1931-18 feb. 1933), însărcinat cu corespondențele și ofițer cifrator și cu adjutantura la Comisia de Regulamente din Inspectoratul General al Marinei (18 feb.-1 nov. 1933), șeful Serviciului Inventarelor la Arsenalul Marinei (1 nov. 1933-25 apr. 1934), ofițer secund pe monitorul „Bucovina” (25 apr.-31 aug. 1934), comandantul canonierei „Stihi” (14 mai-23 dec. 1935), ajutorul comandantului Școlii de Specialități (23 dec. 1935-10 iun. 1936), comandantul canonierei „Stihi” (10 iunie-31 august 1936), N.M.S. „Constanța” (4 nov. 1936-14 oct. 1937), ajutor al comandantului Școlii de Specialități (14 oct. 1937-17 apr. 1938), șeful Biroului I la Comandamentul Litoralului Maritim (30 apr. 1938-1 oct. 1939), șeful Biroului I Personal și Mobilizare la Apărarea Fixă Maritimă (16 nov. 1939-1 iul. 1940), ajutor șef de corp la Depozitele Maritime de Echipaje (1 iul. 1940-25 ian. 1941), detașat la Comandamentul Portului Constanța (25 ian.-28 feb. 1941), comandantul puitorului de mine N.M.S. „Durostor” din cadrul F.N.M. (2 mart.-16 iul. 1941), comandantul N.M.S. „Catargiu” (23-27 iul. 1941), comandantul crucișătorului auxiliar N.M.S. „Carol I” (28 iul.-6 oct. 1941), comandantul N.M.S. „Murgescu” (6 oct. 1941-31 oct. 1942), comandantul Școlii de Submaștri a Marinei (?- 12 oct. 1945).

COMANDORUL MOCANU GH. GHEORGHE

S-a născut la 9 nov. 1904, la Constanța.

A absolvit Școala Navală (1924), Școala Specială, Școala Superioară de Război, Secția Marină (1941), caracterizat ofițer de stat-major (1941).

A activat la Divizia de Mare (1 iul. 1924-1 apr. 1927), Corpul Echipajelor Maritime (1 apr. 1927-1 oct. 1929), Corpul Depozitelor Maritime (1 oct. 1929-1 oct. 1930), Școala Navală (1 oct. 1930-1 apr. 1935), M.St.M. (1 apr. 1935-1 oct. 1936), Baza Navală Maritimă (1 oct.-1 dec. 1936), Depozitele Maritime de Echipaje și Materiale (1 dec. 1936-1 apr. 1939), Direcția Personal din M.A.M. (1 apr. 1939-1 apr. 1941), Statul Major al Marinei (1 apr. 1941-1 apr. 1942), comandantul

N.M.S. Constanța din cadrul Depozitelor Maritime (1 apr.-31 oct. 1942), S.S.M. (1 apr.-26 nov. 1943), M.St.M. (12 dec. 1944-16 iul. 1945), Secția I din S.S.M. (16 iul. 1945-9 aug. 1946), Statul Major al Marinei (9 aug. 1946-9 aug. 1947).

În urma cererii sale aprobate de ministrul de Război, a fost pe frontul din Cehoslovacia, repartizat la Armata I, ca ofițer în Secțiile 2 și 3, de unde în august 1945 a revenit la Marină.

Ca ideologie politică, s-a menținut în Grupul Social Democrat, fiind antigerman convins și filoenglez. La 25 aug. 1947 a fost arestat și prin sentința nr. 777 din 27 mai 1947 a Tribunalului Militar București a fost condamnat la 7 ani detenție pentru „complot în vederea răzvrătirii”. A fost eliberat din închisoarea de la Aiud la 23 aug. 1954.

Ulterior a lucrat ca topograf, muncitor în construcții ș.a., până la sfârșitul vieții fiind hărțuit, anchetat și urmărit de Securitate.

Înainte de 23 august 1944 a fost corespondent al ziarului „Evenimentul”, făcând obiectiv „Cronica războiului”, inițial sub pseudonim. După 23 aug. a scris sub semnătură articole în publicațiile „Curierul” și „Revista Familiei”.

LOCOTENENT-COMANDORUL MOROIANU V. ROMULUS

S-a născut la 22 februarie 1910, la Grădiștea, Râmnicu Sărat.

A absolvit Școala Navală (1931), Școala de Aplicație (1934), Școala de specializare în artilerie (1940).

A activat ca ofițer în cadre la Școala de Specialități (4 mai-1 sept. 1934), șef al Biroului Mobilizării la Comandamentul Școlilor și profesor de geometrie, franceză și regulamente militare (1 sept. 1934-31 mai 1935), ofițer secund și cu minele la Pontonul de Baraj (1 iun.-15 oct. 1935), ajutor la Biroul Mobilizării din C.D.D. (16 nov. 1935-1 mai 1936), ofițer cu timonieria și ajutor al ofițerului cu artileria la Grupul Șlepurilor Armate la Apărarea Fixă Fluvială (1 mai-16 oct. 1936), detașat

la Școala de Cadre (1 nov. 1936-1 apr. 1937), ofițer cu navigația și timonieria și însărcinat administrativ pe torpilorul „Năluca” (29 mai 1937-25 iul. 1938), ajutor al ofițerului cu navigația și însărcinat administrativ pe nava-bază „Constanța” (25 iul.-1 nov. 1938, 8 apr.-24 nov. 1939), ofițer cu dragajul și însărcinat administrativ pe canoniera „Cpt. Dumitrescu” (1 nov. 1938-8 apr. 1939), adjutant și profesor geografie, istorie și geometrie la Școala de Specialități (24 nov. 1939-1 apr. 1940), șef al Serviciului Artilerie A.A. pe monitorul „Bucovina” (1 apr. 1940-1 mart. 1941), Biroul Personal și Adjutantură la comandamentul Diviziei de Mare (1 mart.-30 iul. 1941), ofițer cu artileria pe crucișătorul „Regele Carol I” (30 iul.-6 oct. 1941), ofițer secund și cu A.S.A. pe torpilorul „Sborul” (6 oct. 1941-20 apr. 1942), director de tir și ofițer cu instrucția pe distrugătorul „Mărăști” (21 apr. 1942-14 oct. 1943), comandantul Bateriei „Aurora” din cadrul Grupării de Artilerie de Coastă Mangalia (14 oct. 1943-15 mart. 1946), ofițer cu informațiile (15 mart.-29 aug. 1946), șeful Serviciului A.M.G.T. la comandamentul Apărării Litoralului Maritim și Fluvial (29 aug. 1946-14 feb. 1947), șeful Biroului și A.M.G.T. la Comandamentul Forțelor Fluviale (14 feb.-19 aug. 1947), șeful Biroului Instrucție la Regimentul Artilerie Marină (19 aug. 1947-13 feb. 1948), comandantul canonierei „Ghiculescu” la Gruparea Navelor de Mare (13 feb.-6 sept. 1948), șeful Biroului Dotare la Apărarea Litoralului Maritim (6 sept. 1948-1 aug. 1949), șeful Biroului Organizare și Planificare la C.F.M. (1 aug. 1949-?).

CĂPITANUL NICOLAU C. EMIL

S-a născut la 8 aug. 1921 la Brașov.

A absolvit Școala Navală (1942), Școala de Aplicație (1946).

A activat ca șef al centralei la Bateria „Tudor” din cadrul Gruparea Artilerie de Coastă (20 mai 1942-20 apr. 1943), detașat la Centrul de Instrucție al Regimentul de Infanterie Marină Reni (30 sept.-16 oct. 1942), detașat comandant de pluton instructor la recruții la Centrul de Instrucție al Regimentului de Artilerie Marină (20 apr.-30 iun. 1943), ofițer cu infanteria și ajutor al ofițerului cu artileria pe cruci-

șătorul auxiliar N.M.S. „Dacia” (30 iun.-18 sept. 1943), ofițer cu artileria, adjutantura și navigația pe torpilorul „Sborul” (18 oct. 1943-31 oct. 1944), Secția 7 Legătura cu armatele aliate din Marele Stat Major (1 nov. 1944-10 ian. 1945), Comisia Română pentru Aplicarea Armistițiului din Marele Stat Major (10 ian.-28 iun. 1945), ofițer cu adjutantura la Detașamentul Depozit al S.S.M. (15 mart.-28 sept. 1946).

La 28 sept. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil la cerere iar la 18 aug. 1947 a fost trecut în rezervă.

COMANDORUL NICULESCU I. CONSTANTIN

S-a născut la 26 ian. 1902 la București.

A absolvit școala primară (1912), Liceul Militar Iași (1919), Școala Navală (1921), Școala Superioară de Electricitate Paris (1926) și Școala Superioară de Război (1937).

A activat ca ofițer cu navigația la Divizia de Dunăre (1 ian. 1921-1 oct. 1929), șeful Biroului Transmisiuni la Inspectoratul Marinei (1 oct. 1929-1 mart. 1934), comandantul torpilorului „Năluca” (1 mart.-1 oct. 1934), comandantul canonierei „Dumitreșcu” (1937-1938), nava-bază „Constanța” (1938-1939), ofițer secund pe distrugătorul Mărășești (1939-1941), șeful Biroului Operații la Divizia de Mare (1 mai-1 aug. 1941), șef de stat-major la Forța Navală Maritimă (1 aug. 1941-1 aug. 1942), comandantul distrugătorului Mărășești (1942-1943), subșef de stat-major la Statul Major Marină din C.M.R. (1943-1945), secretar general al Comisiei de Armistițiu (mart.-oct. 1945).

La 26 ian. 1949, Secția a II-a a C.M.C. l-a condamnat la 5 ani temniță grea (Dosar nr. 705/27.01.1949), pedeapsă pe care a executat-o în perioada 26 sept. 1948-20 ian. 1954.

Prin Î.D.R. nr. 1 292 din 12 iul. 1944 a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”.

LOCOTENENTUL PAPARIZU I. JEAN-GABRIEL

S-a născut la 19 iul. 1920, la Craiova.

A absolvit Liceul Militar „D.A. Sturza” Craiova (1940), Școala Navală N.M.S. „Mірcea” (1942), Școala de torpilori brevetati și arme sub apă (1943), Institutul Tehnic Naval Militar (1947), Școala Politehnică, Facultatea Electromecanică (1948).

A activat la Centrul de Instrucție Submarine și Vedete Torpiloare, Subcentrul de Instrucție Vedete Torpiloare Galați, în calitate de secund al noilor vedete torpiloare care urmau să intre în serviciu (18 mai-31 oct. 1942), ofițer secund și ulterior comandant al vedetei torpiloare nr. 5 „Vântul” din Escadrila de Vedete Torpiloare și ajutor al ofițerului cu navigația și transmisiunile (1942-1944).

În apr. 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a activat ca șef de șantier la Canalul Dunăre-Marea Neagră (aug. 1949-apr. 1950), Întreprinderea de Îmbunătățiri Funciare Craiova (apr. 1951-ian. 1955), Întreprinderea 132 Construcții Târgoviște (ian.-oct. 1955), Sfatul Popular Regional (apr. 1956-1966), instructor la Școala de soferi amatori (1966).

În perioada apr. 1950-apr. 1951 a fost arestat la Penitenciarul Craiova.

VICEAMIRALUL PĂIȘ T. NICOLAE

S-a născut la 11 iul. 1886 la București.

A absolvit opt clase de liceu, Școala Militară de Artilerie, Geniu și Marină (1907), Școala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină (1911), Școala Navală (1914), cursul de specializare în cadrul Școlii de Infanterie Huși (1917), Școala de Război a Marinei Franceze (1920), în vacanțe efectuând stagii de perfecționare la Cherbourg și Toulon și Facultatea Juridică din București. A efectuat un stagiu de stat-major de opt luni pe cuirasatul „Jean Bart”, iar în 1917 un stagiu de ambarcare în Marina italiană pe vasele Ferencia și Malfi.

Fiind repartizat la Divizia de Mare, a fost ambarcat pe un vapor al S.M.R. pentru practică și ulterior pe crucișătorul „Elisabeta”, respectiv pe nava-școală „Mircea”, unde a condus instrucția de infanterie, bărci și ajutor la Manevre.

La 1 apr. 1909 a fost mutat la Divizia de Dunăre, fiind ambarcat pe un monitorul „Kogălniceanu”.

La 1 nov. 1911 a fost numit comandantul vedetei „Nicolae Grigore Ioan”, ulterior fiind mutat la Divizia de Mare, ofițer cu detaliu pe crucișătorul „Elisabeta”.

În 1912 a revenit la comanda vedetei „Nicolae Grigore Ioan”, pe timpul campaniei (21 iun.–31 aug. 1913) sprijinind, împreună cu monitorul „Lahovary”, flancul drept al armatei care ocupa Silistra și Turtucaia.

La 1 nov. 1913 a fost mutat la Depozitele Generale iar la 31 aug. 1914 a fost numit pe monitorul „Catargiu”, fiind însărcinat cu instrucția și conducerea obuzierelor.

La 1 apr. 1915 era ofițer în statul-major al Marinei, ca ajutor la Serviciul Artilerie și Torpile din C.M.R. iar la 26 sept. 1915 a fost mutat la Bateria de 150 mm de la Turtucaia. La 17 oct. 1915 a fost numit șef de birou în Comandamentul Marinei, din lipsă de personal, în 1916 fiind întrebuințat și la Serviciul Artilerie și Torpile.

La 1 ian. 1917 a fost mutat la Divizia de Dunăre, secund pe monitorul „Brătianu”, de la 15 febr. 1917 fiind desemnat și comisar regal raportor al Curții Marțiale a Flotei de Operațiuni.

A fost transferat ca ajutor al comandantului Batalionului de Debarcare (24 dec. 1917–1 apr. 1918), respectiv șef al Sectorului Sud Ismail.

În urma desființării Batalionului de Debarcare, la 15 iun. 1918 a fost mutat la Direcția V Marină din Ministerul de Război, ca șef al Secției I.

În perioada 1 apr.–22 mai 1921 a fost încadrat șef al Secției Operații și Informații în statul-major al Marinei, iar la 23 mai 1921 a preluat comanda monitorului „Brătianu”.

Între 5-22 aug. 1921 a fost detașat la Școlile Marinei din Constanța ca profesor, unde a predat cursurile „Istoria războaielor navale” și „Tactica și strategia navală” la Cursul de Informații al căpitanilor.

La 20 oct. 1921 a fost încadrat șef al Secției a 2-a la Inspectoratul Marinei iar la 1 apr. 1923 a fost transferat la Forța Navală Maritimă, la comanda distrugătorului „Mărășești” și șef de stat-major al F.N.M.

La 6 dec. 1923 a fost încadrat șef de stat-major la comandamentul Diviziei de Mare, iar la 1 nov. 1925 a fost detașat la Inspectoratul Marinei.

La 22 mart. 1926 a fost încadrat ca adjutant regal al M.S. regelui Ferdinand, respectiv A.S.R. principele regent (de la 20 iul.) în statul-major regal.

La 1 oct. 1930 a fost mutat la Inspectoratul General al Armatei de Uscat, Aeronauticii și Marinei, ca șef al Biroului Marinei, iar la 1 mai 1931 a fost transferat în Inspectoratul General al Marinei, ca șef de stat-major.

La 1 iun. 1933 a fost detașat la Ministerul Comunicațiilor, ca inspector general în cadrul Inspectoratului General al Porturilor și Comunicațiilor pe Apă.

La 31 mart. 1936 a revenit la Inspectoratul General al Marinei Regale.

Prin Î.D.R. nr. 4 065/1937, la 1 dec. 1937 a fost numit director al Marinei Comerciale.

În perioada 11 mai–3 iul. 1940 a făcut parte din guvernul condus de Gheorghe Tătărescu, în calitate de subsecretar de stat la M.A.M., în perioada 4 iul.–4 sept. 1940 din guvernul condus de Ion Gigurtu, ca ministru al Aerului și Marinei, iar în perioada 1 apr. 1941–19 febr. 1943, când a demisionat din guvernul Ion Antonescu, subsecretar de stat al Marinei.

A fost concentrat între 15 apr. 1941–25 oct. 1942.

La 20 mai 1946 a fost arestat împreună cu alți membri ai guvernului Antonescu. Arestat în aug. 1948, prin Decizia nr. 193 din 19 ian. 1949 a Curții București a fost condamnat la trei ani de închisoare, ca fost ministru al guvernării Ion Antonescu.

A murit la 66 de ani, în penitenciarul Sighet.

CĂPITANUL PETRESCU N. ANDREI

S-a născut la 25 ian. 1916 la Craiova.

A absolvit Liceul Militar Craiova, Școala Navală (1938), Școala de Aplicație (1940), Cursul de informare la Centrul de Educație Politică al Armatei Breaza (1948), Academia Militară (1949).

A activat ca adjutant al comandantului Escadrilei de Monitoare (1 aug.-1 nov. 1938), comandant de pluton la Batalionul Recruți din cadrul Depozitelor Fluviale (1 nov. 1938-15 mai 1939), ofițer cu navigația pe monitorul „Brătianu” (15 mai-1 nov. 1939), ajutor Biroul 1 din Detașamentul Maritim nr. 2 (28 iun. 1940-15 mart. 1941), ajutor Biroul Mobilizării la Depozitele Maritime (15 mart. 1941-5 iul. 1943), ofițer secund pe torpilorul „Sborul” (5 iul. 1943-1 mai 1944), ajutor Biroul 1 la Comandamentul Forțelor Maritime (1 mai-1 dec. 1944), ajutor Biroul 1 și șeful

Biroului Mobilizare Batalion Depozit la S.S.M. (1 dec. 1944-dec. 1946), ajutor Biroul I la C.M.M. (dec. 1946-1 aug. 1948), ajutor al șefului de stat major al Sectorului Maritim nr. 4 (1 aug.-28 oct. 1949).

CĂPITAN-COMANDORUL PETRESCU-TOCINEANU D. GHEORGHE

S-a născut la 7 apr. 1901 la Iași.

A absolvit Liceul Militar „Regele Ferdinand I” la Chișinău, Școala Navală (1923), Școala Specială (1926).

A activat la Grupul Mine din cadrul Apărării Fluviale (15 aug.-1 dec. 1923), ofițer la instrucția recruților la Baza Navală Fluvială (1 dec. 1923-1 mai 1924), ofițer cu detaliul și ajutor al ofițerului cu navigația și timonieria pe canoniera „Ghiculescu” din cadrul Bazei Navale Maritime (1 mai-20 oct. 1924), ofițer cu instrucția practică bărci, semnale a elevilor la Școala de Aplicație, Institutul Maritim (15 mai 1926-1 mai 1927), însărcinat administrativ și ofițer cu artileria, infanteria și mitralierele pe bricul „Mircea” (1 mai 1927-15 nov. 1928), comandantul Companiei 1 și ajutor la Corpul Depozitelor Maritime (1928-1 apr. 1929), comandantul Companiei 1 la Corpul Echipajelor Fluviale (1 apr. 1929-15 apr. 1930), ajutor la Corpul Echipajelor Maritime (7 feb.-16 mai 1930, 15 oct. 1930-1 apr. 1932), ofițer cu navigația pe bricul „Mircea” (15 apr.-27 aug. 1930), Baza Navală Maritimă (1 apr. 1932-1 apr. 1935), Baza Navală Fluvială a Diviziei de Dunăre (1 apr.-23 iun. 1935), secund pe nava auxiliară „Maican” la Serviciul Hidrografic (23 iun.-14 sept. 1935), ofițer cu manevra pe nava-bază „Constanța” din Divizia de Mare (1 oct. 1935-7 feb. 1936), șeful Serviciului Armament și muniții, respectiv ajutor al comandantului A.F.M. (8 feb.-26 iun. 1936), însărcinat administrativ și ofițer cu torpilele pe distrugătorul „Mărăști” (10 iul.-1 nov. 1936), însărcinat administrativ și ofițer cu torpilele pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (1 nov. 1936-21 iun. 1937), ajutor la Biroul III și șef al Transmisiunilor la Comandamentul Litoralului Maritim (21 iun. 1937-19 apr. 1938), șeful Cursului Adjutanturii și adjutant personal al comandantului Marinei în C.M.R. (19 apr.-1 nov. 1939), comandantul canonierei „Cpt. Dumitrescu” și al Secției de Canoniere la Forța Navală Maritimă (1 nov. 1939-1 ian. 1941), șeful Biroului II la Divizia de Mare (1 ian.-12 mart. 1941), ajutorul comandantului Regimentului de Geniu al Marinei (12 mart.-24 apr. 1941), Serviciul Personal din S.S.M. (24 apr.-4 sept. 1941), șeful Biroului Studii Marină din Direcția Generală a Personalului din Ministerul de Război (4 sept. 1941-12 aug. 1946), director al Marinei Regale în S.S.M. (12 aug. 1946-?).

CĂPITAN-COMANDORUL PETRESCU-TOCINEANU D. IOAN

S-a născut la 18 ian. 1905 la Iași.

A absolvit Liceul Teoretic „Codreanu” din Bârlad (1922), Școala Navală (1924), Școala Specială (1926), Școala de Gaze (1928), Cursul de specializare Artilerie (1934), Cursul Centrului de Instrucție A.P. al M.A.M. (1939), Conservatorul de Muzică Pro-Arte București (1939).

A activat ca ofițer cu artileria și infanteria la bordul bricului „Mircea” (1 iul.-1 nov. 1924), profesor și ofițer de clasă la Institutul Maritim (1 nov. 1924-11 feb. 1925), detașat la Batalionul de Recruți (11 feb.-25 apr. 1925), secundul vedetei nr. 4 (25 apr.-1 nov. 1925), paza podului Cernavodă la Apărarea Fixă Fluvială (15 mai-15 nov. 1926), supravegherea vaselor dezarmate și secund al vedetei de siguranță nr. 6 la Apărarea Fixă Fluvială Galați (15 nov. 1926-1 feb. 1927), detașat comandant de pluton la Batalionul de Recruți al Bazei Navale Fluviale (1 feb.-1 mai 1927), la Divizia de Dunăre (1 mai-1 nov. 1927), ofițer adjutant la Comenduirea Pieței Galați (1 nov. 1927-15 mai 1928), Depozitele Navale Fluviale (1 nov.

1928-1 apr. 1929), comandantul Companiei I, ofițer cu informațiile și ofițer cu instrucția gazelor la Corpul Depozitelor Fluviale (1 oct. 1929-4 mai 1931), Biroul Adjutanturii Corpului Depozitelor Fluviale (4 mai-20 aug. 1931), detașat comandantul navei „Maican” la Divizia de Dunăre (20 aug.-12 sept. 1931), Baza Navală Fluvială (1 nov. 1931-16 mai 1932), ofițer cu timonieria și manevre, respectiv ofițer secund și cu artileria pe monitorul „Bucovina” la Grupul Instrucție și Luptă (17 mai-1 oct. 1932), ambarcat însărcinat administrativ și ofițer cu materialul de artilerie pe distrugătorul „Mărășești” la Divizia de Mare (1 oct. 1932-24 nov. 1933, 18 dec. 1933-1 apr. 1934), ambarcat pe distrugătorul „Regina Maria” (24 nov.-18 dec. 1933), comandantul Bateriei de 152,4 mm Armstrong Tataia la Apărarea Fixă Maritimă (1 apr. 1934-17 mart. 1935), detașat la S.M.R. ambarcat pe „Alba Iulia” (17 mart.-15 apr. 1935), detașat la Regimentul I Artilerie A.A. (10 iun.-1 nov. 1935), Divizia Marinei din M.A.M. (1 nov. 1936-1 nov. 1937), comandantul Grupării de Artilerie la Bateria de Coastă Tataia din cadrul Apărării Fixe Maritime (1 nov. 1937-1 oct. 1938), șeful Serviciului A.M.T. la C.M.R. (1 oct. 1938-1 oct. 1939), Depozitele Maritime (1 oct.-1 nov. 1939), ofițer cu artileria și director de tir pe distrugătorul „Mărăști” (1 nov. 1939-10 oct. 1941), șeful Serviciului A.M.G. la comandamentul Diviziei de Mare (10 oct. 1941-1 nov. 1942), șeful Secției a IV-a în Statul Major al Marinei din C.M.R. (1 nov. 1942-1945), șef de Cabinet Ministru în S.S.M. (1 nov. 1945-1 dec. 1946), șeful Serviciului Armament, Muniții și Transmisiuni la Direcția Înzestrării Marinei din M.A.M. (1 dec. 1946-1 sept. 1947).

La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă în condițiile Legii nr. 293/1947.

Ulterior a activat ca violonist în Orchestra Societății „Combustibilul”, Banca de Stat, „Stanisloschi”, „Ciprian Porumbescu” (feb. 1950-iun. 1953), Orchestra simfonică a Sfatului Popular al Capitalei (iun. 1953-iul. 1954) și în Orchestra Teatrului de Operetă București (sept. 1954-19 dec. 1956).

CONTRAAMIRALUL PETROVICI C. MIȘU

S-a născut la 13 nov. 1899 la Galați.

A absolvit Școala primară nr. 2 (1910), Liceul Militar din Iași (abandonat în anul 1916, din cauza războiului), Liceul „Vasile Alecsandri” (1918), Școala de Artilerie, Geniu și Marină București (1920), Școala Specială de Aplicație la Școala Navală din Constanța (1922),

curs de 6 luni de specializare la Portsmouth (Marea Britanie), ambarcat pe nava-școală H.M.S. Vernon (1924), Școala Superioară de Război (1935, brevetat ca ofițer de stat-major).

A activat ambarcat pe monitorul Catargiu (1 iul. 1920), ofițer de clasă al anului II la Secția Pregătitoare și profesor de Regulamente la Școala Navală și profesor de limba italiană la Institutul Maritim (1922), ofițer cu torpilele pe distrugătorul Mărășești (1924), ofițer de bord sau secund, la Constanța sau Sulina, pe torpiloarele Zmeul, Zborul, Năluca, Viforul, Vijelia, Vârtejul, perfecționându-se ca ofițer cu torpilele și ca ofițer în statul-major al Diviziei de Mare (1925-1932), membru în garda armată a cargoului S.M.R. România, cu care a navigat în Marea Mediterană (1929), membru în comisia de supraveghere, la Yezmouth-Wike Regis Holt și Sheffield (Anglia), a construcției celor șase torpile Withead contractate pentru submarinul Delfinul (1931), stagiu la Regimentul 34 Infanterie în calitate de comandant de companie (1932-1933), comandantul torpilorului Năluca la Sulina (1935-1936), stagiu în secțiile M.St.M. (1936-1937), ofițer secund pe distrugătorul Regina Maria, șef de stat-major al Forței Navale Maritime, funcționând concomitent și ca șef de stat-major al Diviziei de Mare (1938), profesor la cursul Arme sub Apă la Secția Marină a Școlii de Război (1940-1941), în Eșalonul II al St.M.M. (1941-1942), comandantul Escadrei de Dunăre în Delta Dunării, inclusiv Sectorul de uscat Zibrieni-Starfi Sтамбул, cu postul de comandă pe monitorul Bucovina (1942-1943), șef al Serviciului Secretariat General din cadrul S.S.M. (mart. 1943-23 aug. 1944), secretar general al S.S.M. (23 aug. 1944-1945), subșef de stat-major al Marinei (1945), ajutor al atașatului naval pe lângă Legația Regală Română din Ankara (prin Decretul nr. 94 din 17 ian. 1945-1947).

În 1947 a fost dat afară din armată, fiind etichetat drept „cel mai mare reacționar și dușman al poporului din Marină”, fiind închis timp de șapte luni la Jilava, fără a fi anchetat și judecat.

A lucrat ulterior la Direcția Construcției Canalului Dunăre-Marea Neagră, Institutul de Proiectări Navale, Institutul de Proiectări Hidrotehnice, ca proiectant, și la Șantierul Naval Brăila.

S-a stins din viață la 92 de ani, fiind înmormântat în cimitirul „Ghencea” din București.

CĂPITAN-COMANDORUL PISARCIUC ERNEST

S-a născut la 14 aug. 1919 la București.

A absolvit Liceul „Spiru Haret” din București, Școala Navală (1940), Școala de Aplicație (1944).

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost comandant al remorcherului dragor „Amsel”, cu care în toamna anului 1942 a executat misiuni de transport (remorcaje) în Crimeea, ajungând până în Marea Azov.

În 1944 a activat la C.P.Z.C. în calitate de comandant militar pe remorcherele care executau veghea antisubmarin la capetele barajului de mine din fața Constanței.

În 1946 a fost trecut în cadrul disponibil.

Până în 1982, când s-a pensionat, a lucrat în întreprinderi cu profil electrotehnic.

S-a stins din viață la 76 de ani, fiind incinerat la crematoriul „Mina Minovici” din Capitală.

CONTRAAMIRALUL POGONAT T. CONSTANTIN

S-a născut la 25 mai 1886 la Bârlad.

A absolvit Liceul „Lazăr”, Școala Navală și Academia Navală din Livorno.

A activat la Divizia de Dunăre (1 iul. 1908), Școlile Marinei (1 nov. 1911), Divizia de Dunăre (1 apr. 1912), Serviciul Transporturilor, comandantul vedetei fluviale „Bogdan”, comandantul vedetei fluviale „Ene” (apr. 1915), Depozitul de Muniții (1 iul. 1918), Divizia de Dunăre (1 iun. 1919), Grupul General Popovici (1 iun. 1920), Direcția Marinei (8 nov. 1920), șef de stat-major al Diviziei de Dunăre (1 apr. 1924), comandantul monitorului „Bucovina” și al Forței Navale Fluviale (1 apr. 1925), ajutorul comandantului Școlii Navale (1 sept. 1926), comandantul Institutului Maritim (1 apr. 1927), comandantul N.M.S. „Mircea” (27 apr. 1928), comandantul Școlii de Specialități (1 oct. 1928), comandantul Bazei Navale Maritime și Corpului Depozitelor Maritime (1 apr. 1931), Baza Navală Maritimă (1 oct. 1934), Comandamentul Litoralului Maritim (7 iun. 1939), Comandamentul Diviziei de Mare (1 iul. 1940), C.L.M. (10 oct. 1943), D.M.E.M. (1 febr. 1944).

În 1942 a fost detașat comandant militar al Șantierelor Navale Galați, cu atribuții de apărare pasivă și paza șantierelor.

După 23 aug. 1944 a fost numit comandant militar la S.T.B.

În 1950 a fost arestat pentru „crimă împotriva umanității”. Prin sentința nr. 3230/9.12.1950 a Curții București, Secția a II-a Penală, a fost condamnat la 3 ani temniță grea, 10 ani degradare civică pentru „crimă împotriva umanității”, fiind acuzat pentru că, în calitate de comandant militar al Șantierului Naval Galați, s-a pus în slujba regimului de dictatură antonescian și a sprijinit politica hitleristă îndreptată împotriva muncitorilor, pedeapsă prevăzută de art. 3, lit. c. din Decretul nr. 207/1948.

CĂPITAN-COMANDORUL POPESCU N. IOAN

S-a născut la 4 mart. 1904 la Galați.

A absolvit Liceul Militar Iași, Școala Navală (1924), Școala Specială (1926), Școala de Ofițeri torpilori din Toulon-Franța (1 mart.-15 aug. 1937), Școala Superioară de Război (1942).

A activat în calitate de comandant al Companiei a V-a și șef al Serviciului Adjutanturii la Baza Navală Maritimă (3 iul.-1 nov. 1924), Baza Navală Fluvială (1 nov. 1924-1 apr. 1925), ofițer cu detașiul pe monitorul „Bucovina” (1 apr. 1924-24 oct. 1926), ofițer secund pe vedeta de siguranță nr. 5 (1925-1926), Depozitul Bazei Navale Fluviale (15 oct.-5 nov. 1926), Comenduirea Pieții Galați (5 nov. 1926-1 apr. 1927), ofițer cu timonieria și cu manevra

pe monitorul „M. Kogălniceanu” (1 apr. 1927-1928), ofițer cu minele la Apărarea Fixă Fluvială (1928-30 apr. 1930), șeful Biroului II la comandamentul Diviziei de Mare (1 mai 1930-1 mai 1931), ofițer cu torpilele pe distrugătorul „Mărășești” (1 mai 1931-1 mai 1932), ofițer cu torpilele și T.F.S. pe distrugătorul „Regina Maria” (1 mai 1932-30 apr. 1933), șeful Biroului Personalului la Divizia de Mare (30 apr.-1 oct. 1933), șeful Biroului Adjutanturii la Comandamentul Marinei (1 oct. 1933-1936), șeful Serviciului Arme sub Apă la Direcția A.M.T. din Ministerul Aerului și Marinei (1936-1938), ofițer cu Armele sub Apă (torpile, mine, grenade, paravane) și însărcinat administrativ pe distrugătorul „Regina Maria” (7 mai-25 nov. 1939), ofițer cu torpilele și apărarea antisubmarin pe distrugătorul „Mărășești” (26 nov. 1939-8 iul. 1940), comandantul torpilorului „Năluca” (8 iul.-8 nov. 1940), șeful Secției I la C.M.R. (15-30 iun. 1941, 12 iun. 1942-30 iun. 1943), Depozitele Maritime (30 iun. 1943-1 nov. 1944), Serviciul Aplicării Armistițiului din S.S.M. (1 nov. 1944-1 apr. 1945), șeful Serviciului S.S.M. pentru Aplicarea Armistițiului (1 apr.-11 sept. 1945), director al Direcției Material Naval din Administrația Livrărilor către U.R.S.S. (11 sept. 1945-1947).

La 1 iul. 1942 a fost trecut în cadrul disponibil și desconcentrat.

CĂPITANUL POPESCU T. GHEORGHE

S-a născut la 6 sept. 1916 la București.

A absolvit Liceul teoretic „Titu Maiorescu” București (1934), Școala Pregătitoare Ofițeri București (1936), Școala Navală (1938), Școala de Aplicație (1940), Curs specializare torpile (1942).

A activat ca ajutor ofițer cu artileria pe monitorul „M. Kogălniceanu” (30 iun.-30 oct. 1938, apr.-nov. 1939), comandant pluton recruți la Divizia de Dunăre (oct. 1938-apr. 1940), ofițer cifrator la Comandamentul Marinei (aug. 1940-oct. 1941), ofițer instructor la Escadrila Vedete torpiloare (oct. 1941-nov. 1943), ofițer instructor recruți la Centrul de Instrucție Infanterie marină (nov. 1943-aug. 1944), ofițer cifrator (aug.-nov. 1941), respectiv șeful Biroului Cifrator și ajutor la Secția a II-a la Statul Major al Marinei (nov. 1944-1 sept. 1947), ajutor Birou Mobilizare la Comandamentul Marinei Militare (1 aug. 1948-apr. 1949), ofițer secund pe escortorul „Sborul” (apr. 1949-mai 1950), șeful Biroului Muniții la Comandamentul Forțelor Maritime (mai-aug. 1950), ajutor Birou Pregătire de luptă (aug. 1950-aug. 1951), șeful Biroului Operații la Apărarea Zonei Maritime (aug.-sept. 1951).

La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă iar la 1 aug. 1948 a fost reactivat, pentru ca la 1 sept. 1951 să fie trecut în rezervă.

În perioada oct. 1951-oct. 1953 a fost operator cadastral șef la Direcția Generală a Canalului Dunăre-Marea Neagră iar din oct. 1953 proiectant la Institutul de Studii și Prospecțiuni din cadrul Ministerului de Construcții.

CONTRAAMIRALUL ROMAN T. AUGUST

S-a născut la 10 aug. 1892 la Buzău.

A absolvit cursurile primare, gimnaziale și liceale în orașul natal, Academia Navală din Livorno (1914), în timpul războiului italo-turc (29 sept. 1911–18 oct. 1912) participând activ la acest război ambarcat în Marina Militară italiană, Școala de Aplicație a Marinei și Cursul de Informații pentru ofițerii superiori (1924), Școala Navală de Război din Paris (1926), stagiul pe nava germană cu vele „A.L. Schlagheter” (1938).

A activat ca ofițer la bord în cadrul Diviziei de Dunăre (19 iun.–1 nov. 1914), M.C.G. (16 apr. 1917), detașat la Ministerul de Externe (1 iul. 1918), Flotila Fluvială (5 nov. 1918–1919), Comandamentul Marinei (30 ian. 1920), în disponibilitate (1920–1922), rechemat în cadrele active la Divizia de Mare (20 febr. 1922, Î.D.R. nr. 1 101/ 1922), comandantul torpilorului Zborul (7 apr. 1922), ambarcat pe distrugătorul Mărăști (14 mai 1922), comandantul torpilorului Năluca (17 dec. 1922), comandantul canonierei Dumitrescu (12 iul. 1923), ofițer cu artileria pe distrugătorul Mărășești (4 oct. 1923), comandantul canonierei Dumitrescu din subordinea Școlii Navale Constanța (18 apr. 1923), statul-major al Comandamentului Marinei.

La 1 iul. 1937 a fost numit profesor titular la Școala Superioară de Război, fiind secretar al comisiei de examen pentru Secția Marină și profesor pentru cursurile de stat-major, Legături și Transmisiuni Marină-Armată, Marine străine, Geografie și Politică navală.

La 1 mart. 1941 a preluat comanda Escadrilei de Distrugătoare.

A participat la recepționarea și aducerea în țară a navei-școală Mircea și a întreprins apoi prima călătorie de instrucție cu elevii Școlii de Marină în Marea Mediterană.

La 20 ian. 1942 a fost numit șef al Statului Major al Marinei în C.M.R., iar la 1 apr. 1943 secretar general al S.S.M.

Prin Î.D.R. nr. 1 768 din 3 oct. 1944, a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

După 23 aug. 1944 a continuat să fie secretar general, la 28 sept. 1944 fiind numit comandantul F.N.M.

La 1 nov. 1944 a devenit ministru subsecretar de stat pentru Marină în S.S.M., iar la 5 mart. 1945 șef al St.M.M., pe care a exercitat-o până la 1 apr. 1946.

Prin Î.D.R. nr. 2 497/9 aug. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil.

COMANDORUL ROȘESCU I. GHEORGHE

S-a născut la 21 apr. 1900, la Nedeea, județul Dolj.

A absolvit liceul (1920), Școala Navală (1922), Secția Specială din cadrul Școlii Navale, Școala de Observatori Aerieni (1926), Școala de Torpile Italia (1928), Școala Superioară de Război (1941).

A activat la Arsenalul Marinei (1 iul.–1 oct. 1922), Școala de Mecanici și Electricieni (1 oct. 1922–23 oct. 1923), ambarcat pe torpilorul „Vârtejul” (1 apr. 1924–1 apr. 1926),

Apărarea Fixă Maritimă (1-26 apr. 1926), Baza Navală Maritimă (28 sept. 1926), Divizia de Mare (1 oct. 1926), Serviciul Torpile din cadrul Diviziei de Mare (15 nov. 1928), Corpul Echipajelor Maritime (1 apr. 1929), Baza Navală Maritimă (4 mai 1932), Apărarea Fixă Maritimă (1 oct. 1932), Inspectoratul General al Marinei din M.A.M. (1 oct. 1933), comandantul torpilorului „Năluca” (1 apr. 1937), Forța Navală Maritimă (1 oct. 1937), comandantul torpilorului „Năluca” (1 apr. 1938), Direcția Personal din MA.M. (1 nov. 1938–1 apr. 1939), C.M.R. (15 aug. 1939), M.St.M. Statul Major al Marinei (1 nov. 1940), comandantul distrugătorului „Regina Maria” (1 oct. 1942), S.S.M. (20 aug. 1943), Serviciul Istoric din M.St.M. (29 apr. 1945), șef de stat-major în S.M.M.M. (26 oct. 1945), la dispoziția S.S.M. (22 mai 1946).

A fost mobilizat în condiții de campanie între 29 iun.–15 nov. 1940 și 22 iun. 1941–18 aug. 1947.

Prin Î.D.R. nr. 1 768 din 3 oct. 1944, a fost distins cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a.

La 14 dec. 1946 a fost trecut în rezervă.

LOCOTENENT-COMANDORUL SIMIONESCU A. GHEORGHE

S-a născut la 19 mart. 1910 la Brăila.

A absolvit Liceul Militar Cernăuți (1930), Școala Navală (1935), Școala de Aplicație (1937), Școala de Observatori Aerieni București, Academia de Înalte Studii Comerciale.

A activat ca ofițer instructor la Apărarea Fixă Fluvială Galați (aug. 1937-feb. 1938), observator aerian la Escadrila a 2-a Bombardament în cadrul Flotei de Hidroaviație Constanța (iul. 1938-iul. 1944), ofițer cu transmisiunile și detaliile pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (iul.-sept. 1944), ofițer de legătură cu armata sovietică în Ministrul Marinei (sept. 1944-ian. 1945), comandantul militar al Portului Turnu Măgurele (ian.-sept. 1945), comandant de companie la Baza Navală Constanța (sept. 1945-iul. 1946), șeful Biroului Instrucție la Divizionul de Artilerie Marină Constanța (iul.-sept. 1946).

La 1 sept. 1947 a fost trecut în rezervă.

LOCOTENENT-COMANDORUL STĂNCIULESCU H. NICOLAE-FLORIN

S-a născut la 25 iul. 1913 la Brăila.

A absolvit Liceul Militar Cernăuți (1931), Școala Navală Constanța (1936), Școala Specială (1938).

A activat în calitate de comandant de companie la Depozitul Maritim Constanța (ian. 1938-apr. 1939), șeful Biroului Mobilizare la Arsenalul Marinei Galați (apr. 1939-iun. 1940), ajutor Biroul 3 Operații la comandamentul Diviziei de Dunăre (iun. 1940-oct. 1941), ofițer cu artileria pe monitorul „Lahovary” (oct.-dec. 1941), ajutor la Biroul 2 Informații la comandamentul Diviziei de Dunăre (dec. 1941-apr. 1942), ofițer secund pe torpilorul „Zborul” (apr. 1942-mai 1943), șeful Biroului Mobilizare la Depozitul Maritim (mai 1943-oct. 1944), comandantul militar al portului Zimnicea la Sectorul II Fluvial (oct. 1944-oct. 1945), comandantul torpilorului „Smeul” (oct. 1945-nov. 1946).

În perioada nov. 1946-18 aug. 1947 a fost trecut în cadrul disponibil iar la 18 aug. 1947 a fost trecut în rezervă.

CĂPITAN-COMANDORUL STOIAN I. IOAN

S-a născut la 6 aug. 1907 la Feldioara, jud. Brașov.

A absolvit Școala Navală (1929), Școala de Aplicație, Școala Superioară de Război (1942).

A activat la Corpul Echipajelor Maritime (1 iul. 1929-4 mai 1932), Baza Navală Maritimă (4 mai 1932-1 apr. 1935), Școala Navală (1 apr. 1935-1 oct. 1937), Forța Navală Maritimă (1 oct. 1937-1 apr. 1938), profesor de navigație și manevra navei la Școala Navală (1 apr.-1 oct. 1938), Depozitele Maritime de Echipaje și Materiale (1 oct. 1938-1 apr. 1939), Școala Navală (1 apr. 1939-1 oct. 1941), Divizia de Mare (1 oct. 1941-1 ian. 1942), Comandamentul Forței Navale Maritime (1 ian.-1 apr. 1942), Subsecretariatul de Stat al Marinei (1 apr. 1942-?), comandantul navei-școală „Mircea” (27 mai 1946-9 feb. 1947), la C.M.M. (9 feb.-6 aug. 1947), comandant superior al navei-școală „Mircea” și comandant al Școlii Navale (6 aug. 1947-16 sept. 1949).

CĂPITANUL STRĂJESCU D. PAUL

S-a născut la 31 oct. 1912 la București.

A absolvit Școala Navală (1933), Școala de Aplicație (1934), Școala de specializare în artilerie (1940).

A activat la Apărarea Fixă Fluvială (1-15 iul. 1933), Grupul Șlepuri Armate (19 mai-24 sept. 1935), șeful Biroului Adjutantură, cifru și informații la Apărarea Fixă Maritimă (12 iun. 1936-27 mai 1937), șeful Biroului Adjutantură la Comandamentul Forțelor Maritime (27 mai-1 nov. 1937), ofițer cu armele A.A., transmisiunile și adjutantura pe N.M.S. „Constanța” (1 nov. 1937-24 apr. 1939), ofițer cu navigația și centrala artileriei pe distrugătorul „Regina Maria” (24 apr.-

23 nov. 1939), comandant de companie la Batalionul de Recruți din cadrul Depozitelor Maritime (25 nov. 1939-31 ian. 1940), distrugătorul „Mărășești” (1 feb.-22 apr. 1940), la Biroul 2 din comandamentul Diviziei de Mare (22 apr. 1940-1 mai 1941), instructor recruți la Centrul de Instrucție româno-german pe lângă Bateria Breslau, ofițer de cart la postul de comandă al artileriei de coastă, comandantul Bateriei de 152 mm de la Capul Midia din Divizionul/Gruparea Artilerie de Coastă (1 mai 1941-1942), adjutant personal al comandantului Marinei Regale și șef al Biroului Adjutantură în Comandamentul Marinei Regale (9 apr. 1942-31 mart. 1944), director de tir și însărcinat cu instrucția la bordul distrugătorului „Mărășești” (1 apr.-5 sept. 1944), șeful Biroului Adjutanturii la Serviciul Secretariatului General (5 sept. 1944-31 oct. 1945).

CONTRAAMIRALUL TOMA P. MATEI

S-a născut la 27 feb. 1899, în comuna Pantelimonul de Jos, județul Constanța.

A urmat cursurile Liceului „Mircea cel Bătrân” din Constanța, pe care le-a întrerupt din cauza izbucnirii Primului Război Mondial, la care a participat ca cercetaș voluntar. A absolvit cursurile Liceului Militar din Iași, Școala Navală Constanța (1922), Școala Specială a Marinei (1925), Facultatea de Drept (1929), doctor în drept, științe economice și politice (1939).

A activat ca ajutorul ofițerului cu Artileria și Dragajul la bordul N.M.S. „Ghiclescu” (1922-1924), Apărarea Fixă Maritimă (1924-1925), ofițer de bord pe canoniera „Lepri” (1924-1925), ofițer de clasă la Școala Navală (1925-1926), comandantul Companiei a III-a Ordonanțe (1926-1927), respectiv comandant companie elevi la Institutul Maritim din cadrul Bazei Navale Maritime (1927-1928), ofițer cu manevrele pe nava-școală „Mircea” (1928-1929), ajutorul comandantului Corpului Echipajelor Maritime (1929-1930), ofițer secund pe N.M.S. „Dumitrescu” (1930-1931), ofițer cu timonieria pe monitorul „Lascăr Catargiu” (1931-1932), șeful Birourilor 3 și 4 la Divizia de Mare (1932-1934), ofițer cu timonieria și manevrele pe N.M.S. „Regina Maria” și N.M.S. „Regele Ferdinand” (1934-1935), șeful Biroului 3 la Apărarea Fixă Maritimă (1935-1936), director de studii la Școala Navală (1936-1938), comandantul N.M.S. „Ghiclescu” (1938-1939), șeful Grupului Apărării Submarine și Antiaeriane (1939-1941), comandantul puitorului de mine auxiliar „Durostor” și comandantul Școlii de Specialități a Marinei (1941-1942), director de studii la Școala Navală și comandantul distrugătorului „Mărăști” (1942-1943), comandantul N.M.S. „Mărășești” (mai 1943–aug. 1944), cu care a participat la numeroase misiuni de escortare a convoaielor și la retragerea trupelor române și germane de la Sevastopol, șeful Biroului Istoric pe Marină în cadrul Serviciului Istoric din M.St.M. (1944-1945), șeful Biroului Regulamente, șeful Biroului Dotare din S.M.M.M. și comandantul Școlii Navale (1945-1946).

A redactat și a predat cursuri de Navigație, Istoria războaielor navale și Drept internațional public.

La 5 sept. 1946, după predarea comenzii Școlii Navale, a trecut în cadrul disponibil, la cerere. La 9 apr. 1948 a fost rechemat în cadrele active.

La 16 dec. 1948 a fost arestat și condamnat în procesul unui lot de 40 de marinari pentru înaltă trădare (25 de ani de muncă silnică), uneltire (25 de ani de muncă silnică) și complot în scop de răzvrătire (10 ani de detenție), pentru apartenența la Mișcarea Națională de Rezistență. A fost întemnițat inițial la Aiud și apoi la Gherla, de unde a fost eliberat prin „grațiere”, în vara anului 1964.

CĂPITAN-COMANDORUL TRANDAFIRESCU C. EUGEN

S-a născut la 26 oct. 1902 la Medgidia.

A absolvit Școala Navală (1923), Școala de Aplicație (1925), Cursul de trageri navale (1931), Școala Superioară de Război (1937).

A activat la Forța Navală Fluvială, ambarcat ofițer cu timonieria și detaliu pe monitorul „Ardeal” (3 aug. 1923-23 oct. 1924), ambarcat ofițer cu navigația, timonieria și T.F.F. pe torpilorul „Sborul” la Forța Navală Maritimă (14 mai 1925-20 oct. 1925), ofițer de clasă și profesor la Institutul Maritim (20 oct. 1925-19 apr. 1926), pe canoniera „Lt.cdr. Stihî” (19 apr.-20 oct. 1926), Grup Nave dezarmate la Baza Navală Maritimă (20 oct. 1926-13 feb. 1928, 1 mai-1 iul. 1928), detașat la Batalionul de Recruți (13 feb.-1 mai 1928), detașat ca adjutant al Bazei Navale Maritime, respectiv ajutor al șefului Artileriei și T.F.S. la Divizia de Mare (1 iul. 1928-1 oct. 1929), Școala Navală (1 oct. 1929-22 apr. 1931), ofițer secund și ofițer cu artileria pe canoniera „Lepri” (22 apr.-16 oct. 1931), ofițer cu artileria pe canoniera „Cpt. Dumitrescu” (16 oct. 1931-19 iun. 1932), ofițer cu artileria pe distrugătorul „Mărăști” (25 feb.-13 oct. 1932), ajutor director de tir și director de tir pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (13 nov. 1935-25 oct. 1936), Comandamentul Marinei Regale (25 oct. 1936-1 mai 1937), Direcția Personal din M.A.M. (1 mai 1937-30 apr. 1938), director de tir pe distrugătorul „Regele Ferdinand” (30 apr. 1938-15 apr. 1939), ofițer secund pe distrugătorul „Mărăști” (15 apr.-1 nov. 1939), șeful Biroului 1 și Personal la Divizia de Mare (1 nov. 1939-24 apr. 1940), șeful Biroului Mobilizare la Secția 1 a C.M.R. (24 apr. 1940-12 oct. 1941), comandantul canonierei „Lt. cdor. Stihî” (12 oct. 1941-1 apr. 1943), șef de stat major la Forța Navală Maritimă (1 apr. 1943-1 apr. 1944), comandantul distrugătorului „Mărășești” (1 apr.-5 sept. 1944), Comandamentul Forțelor Navale Maritime (6 sept.-1 oct. 1944), delegat pe lângă Comisia Română pentru Aplicarea Armistițiului (1 oct. 1944-1 sept. 1945).

Prin Î.D. nr. 2498 din 9 aug. 1946 a fost trecut din oficiu în cadrul disponibil.

LOCOTENENT-COMANDORUL VASILESCU D. VIRGIL-LAURENȚIU

S-a născut la 17 iul. 1908 în comuna Ostrov, jud. Constanța.

A absolvit Liceul „Andrei Șaguna” Brașov (1929), Școala Navală Constanța (1931), Școala de Aplicație (1933).

A activat ca profesor la Școala de Specialități (1933-1934), ofițer la bordul distrugătorului „Mărășești” și „Regina Maria” (1934-1935), ofițer cu adjutantura la Baza Navală Maritimă Constanța (1935-1936), comandant de pluton la Compania de Deltă Galați (1936-1937), ofițer cu adjutantura la Comandamentul Litoralului Maritim (1937-1938), ofițer secund pe canoniera „Ghiculescu” (1938-1939), ofițer cu navigația la bordul navei-școală „Mircea” (1939-1940), ajutor la Biroul 1 la comandamentul Diviziei de Mare (1940-1941), S.S.M. (1941-1942), ofițer cu navigația pe puitorul de mine „Amiral Murgescu” (1942-1943), șeful Biroului 1 Mobilizare la S.S.M. (1943-1946).

La 2 nov. 1946 a fost trecut în cadrul disponibil iar la 30 august 1947 a fost trecut în rezervă.

Ulterior a lucrat ca muncitor zilier la Laboratorul de plante medicinale C.F.R. (feb.-mart. 1948), șef depozit plante medicinale al Societății Comerciale Municipale (1 apr.-1 iul. 1948), responsabil de magazin de plante medicinale al S.C.M. pentru aprovizionarea Capitalei (1 iul.-18 aug. 1948), responsabil de magazin de plante medicinale la Î.C.S. „PLAFAR” (18 aug. 1948-10 oct. 1949), șef de secție la Investiții la Serviciul comercial al Centralei „PLAFAR” (10 oct. 1949-?), proiectant la Institutul de Proiectări Construcții Navale IPRONAV (1956).

LISTA ABREVIERILOR

- A.I.T.M. – Asociația Inginerilor și Tehnicienilor din Industria Minieră
- Art. – Artilerie
- Av. – Aviație
- C.Al.C. – Comisia Aliată de Control
- C.D. – cadru disponibil
- C.J.M. – Codul Justiției Militare
- C.M.M. – Comandamentul Marinei Militare
- Cdor. – comandor
- Col. – colonel
- c.p. – carte poștală
- C.P. – Cod penal
- Cpt. – căpitan
- C.P.Z.C. – Comandamentul Portului și Zonei Constanța
- C.T. – Cercul Teritorial
- D.G.P. – Direcția Generală a Poliției
- D.G.S.P. – Direcția Generală a Securității Poporului
- D.G.S.S. – Direcția Generală a Securității Statului
- E.C.P. – Aparatul pentru Educație, Cultură și Propagandă
- F.N.M. – Forțele Navale Maritime
- H.A.I. – „Haiducii lui Avram Iancu”
- H.C.C. – Horia, Cloșca și Crișan
- I.M.E.F. – Institutul Militar de Educație Fizică
- Inf. – Infanterie
- Lt. – locotenent
- M.A.I. – Ministerul Afacerilor Interne
- m.d.p. – membru de partid
- M.E.M. – Mișcarea de Rezistență Maghiară
- M.N.R. – Mișcarea Națională de Rezistență
- M.St.M. – Marele Stat Major
- N.F.R. – Navigația Fluvială Română
- P.C.R. – Partidul Comunist Român
- P.M.R. – Partidul Muncitoresc Român
- P.N.Ț. – Partidul Național-Țărănesc
- PS.D.I. – Partidul Social Democrat Independent
- Reg. – Regimentul
- R.P.R. – Republica Populară Română
- S.M.R. – Serviciul Maritim Român
- St.M.M. – Statul Major al Marinei
- S.S.M. – Subsecretariatul de Stat al Marinei
- U.T.M. – Uniunea Tineretului Muncitor

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Arhive

Arhivele Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Fondul Penal
Arhivele Militare Române, fondurile: Cabinetul Militar al Conducătorului Statului,
Cabinetul Ministrului, Marele Stat Major, Secția a II-a, Ministerul Aerului și Marinei,
Subsecretariatul de Stat al Marinei, Comandamentul Marinei Regale, Comandamentul
Forțelor Navale Maritime, Serviciul Istoric, Tribunalul Militar Teritorial București
Arhivele Serviciului Român de Informații, fondurile „D” și „P”

Biblioteci

Biblioteca Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”
Biblioteca Academiei Române
Biblioteca Județeană Constanța
Biblioteca Militară Națională
Biblioteca Muzeului Marinei Române
Biblioteca Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand I”
Biblioteca Serviciului Istoric al Armatei
Biblioteca Statului Major General

Lucrări generale:

*** *Agresiunea comunismului în România, vol. I și II. Documente din arhivele secrete: 1944-1989*, ediție îngrijită de dr. Gheorghe Buzatu și Mircea Chirițoiu, Editura Paideia, București, 1998

BACIU, NICOLAE, *Agonia României. 1944-1948. Dosarele secrete acuză*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 1990

BUZATU, GHEORGHE, *România și războiul mondial din 1939-1945*, Centrul de Istorie și Civilizație Europeană, Iași, 1995

BUZATU, GHEORGHE, *Mareșalul în fața istoriei*, vol. I, Iași, 1990

CRISTEA, STAN V., *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni*, Editura Rocriss, Alexandria, 2005

CRISTEA, STAN V., *Județul Teleorman. Dicționar biobibliografic. Cultură. Artă. Știință*, Editura „Teleormanul Liber”, Alexandria, 1996

CRIȘAN, GHEORGHE, *Piramida puterii, Vol. I, Oameni politici și de stat, generali și ierarhi din România (23 august 1944–22 decembrie 1989)*, Editura Pro Historia, București, 2004; Vol. II, idem (22 decembrie 1989–10 martie 2004)

DENIZE, EUGEN, MĂȚĂ, CEZAR, *România comunistă. Statul și propaganda 1948-1953*, Editura Cetatea de Scaun, Târgoviște, 2005

DOBRE, FLORICA, DUȚU, ALESANDRU, *Distrușterea elitei militare sub regimul ocupației sovietice în România vol. I 1944-1946*, Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, București, 2000, vol. II 1947-1964, Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, București, 2001

DOBRINESCU, VALERIU FLORIN, *România și organizarea postbelică a lumii (1945-1947)*, Editura Academiei, București, 1992

DUȚU, ALESANDRU, DOBRE, FLORICA, LOGHIN, LEONIDA, *Armata Română în al Doilea Război Mondial 1941-1945, Dicționar enciclopedic*, Editura Enciclopedică, București, 1999

DUȚU, ALESANDRU, DOBRE, FLORICA, *Drama generalilor români (1944-1964)*, Editura Enciclopedică, București, 1997

DUȚU, ALESANDRU, *Sub povara armistițiului. Armata Română în perioada 1944-1947*, Editura Tritonic, București, 2003

HLIHOR, CONSTANTIN, *Armata Roșie în România. Adversar. Aliat. Ocupant. 1940-1948*, vol. I, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1996

NEDELEA, MARIN, *Istoria României în date 1940-1995*, Editura Niculescu, București, 1997

PELIN, MIHAI, *Operațiunile MELIȚA și ETERUL. Istoria Europei Libere prin documente de Securitate*, Editura Albatros, București, 1999

PELIN, MIHAI, *Opisul emigrației politice. Destine în 1922 de fișe alcătuite pe baza dosarelor din arhivele securității*, Editura Compania, București, 2002

*** *Procesul generalilor. Cercul profesional militar al Partidului Național Țărănesc (1946-1948). Documente*. Selecția documentelor, Studiu introductiv și Notă asupra ediției de dr. Corneliu Beldiman, Editura Vremea, București, 2000

TĂNASE, STELIAN, *Elite și societate. Guvernarea Gheorghiu-Dej. 1948-1965*, Editura Humanitas, București, 1998

Articole în lucrări de specialitate:

ARVINTE, VALENTIN, colonel (r), *In memoriam. Comandorul (r) Nicolae Tudor*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul XII, nr. 3 (44)/iulie–septembrie 2002, p. 46

BOGDAN, VICTOR, viceamiral (r), *Comandorul (r) veteran Georgescu Ștefan*, în „Marea Noastră”, Anul VI, nr. 19/aprilie–iunie 1996, p. 33

BORANDĂ, GEORGETA, *Comandorul Gheorghe Hristu*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul V, nr. 17/octombrie–decembrie 1995, p. 12

BORANDĂ, GEORGETA, *Ofițeri ai Marinei Regale Române, cavaleri ai celor mai înalte ordine militare naționale conferite în al doilea război mondial*, în „Analele Dobrogei”, serie nouă, Anul VII, 2002, p. 189-193

BUZATU, GHEORGHE, *Aspirantul Aurel Cornățeanu*, în „România și războiul mondial din 1939-1945”, Centrul de Istorie și Civilizație Europeană, Iași, 1995, p. 470

*** *Căpitanul Niculae C. Filip din Marina Regală*, în „Dobrogea Jună”, Anul XXXVII, nr. 107, duminică, 9 noiembrie 1941, p. 1

CHIRIȚĂ, MIHAI, comandor (r), *Comandorul inginer Pârâianu Nicolae (1904-1998)*, în „Revista de Istorie Militară”, nr. 3 (55)/1999, p. 40-41

CHIRIȚĂ, MIHAI, comandor (r), *Comandorul inginer (r) Pârâianu Nicolae, constructor de nave românești*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul IX, nr. 32/iulie–septembrie 1999, p. 18-19

CHIRIȚĂ, MIHAI, căpitan-comandor (r), *Contraamiralul (r) Mișu Petrovici*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul V, nr. 15/aprilie–iunie 1995, p. 19, 39

CHIRIȚĂ, MIHAI, comandor (r), *Contraamiralul Horia Macellariu*, în „Revista de Istorie Militară”, nr. 5-6 (45-46)/1997, p. 70-73; 1(47)/56-57; 2 (48)/1998, p. 48-51; 3 (49)/1998, p. 46-48

CIOENARU, GHEORGHE, comandor (r), PĂVĂLOIU, MARIANA, *Contraamiralul Horia Macellariu*, în „Revista de Istorie Militară”, nr. 1/1996, p. 33-34

*** *Comandorul (r) Niculae Koslinski*, în „Marea Noastră”, Anul XII, nr. 4 (45)/octombrie–decembrie 2002, p. 43, 49

*** *Comandor Rădulescu Constantin*, în „Revista Marinei”, Anul I, nr. I, ianuarie–martie 1926, p. 3-4.

DOBRINCU, Dorin, „*Un balon minuscul*”: „*Mișcarea Națională de Rezistență*” (1945-1946), în „Revista Istorică”, serie nouă, tomul XIX, nr. 5-6 septembrie-decembrie 2008, p. 451-496

DUDICI, ANIȘOARA, *Horia Măcellariu*, în „Arhivele Totalitarismului”, nr. 4/1994, p. 215-216

DUȚU, ALESANDRU, colonel dr., DOBRE, FLORICA, *Horia Măcellariu – a făcut onoare țării sale*, în „Magazin Istoric”, nr. 7/1996, p. 9-14

ENĂCHESCU, CORNELIU, comandor (r) ing., MARIANA PĂVĂLOIU, *Căpitan-comandor (r) Constantin Copaciu (1910-1995)*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul V, nr. 16/iulie–septembrie 1995, p. 12-13

ENĂCHESCU, CORNELIU, comandor (r) ing., MARIANA PĂVĂLOIU, *Un contraamiral dobrogean – Iacob Bălan*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul II, nr. 8/iulie–septembrie 1993, p. 15

IONESCU, DORU, comandor (r), *In memoriam. Comandorul Nicolae I. Tudor*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul X, nr. 1 (34)/ianuarie–martie 2000, p. 29

KOSLINSKI, NICULAE, *Contraamiralul Horia Macellariu*, în „Spirit Militar Modern”, nr. 5-6/1997, p. 62

KOSLINSKI, NICULAE, căpitan-comandor (r), *În amintirea unui marinăr de valoare: Comandorul Jean Marin Dumitrescu*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul VII, nr. 25/octombrie–decembrie 1997, p. 30

LEONTE, TEODOR, comandor ing., *Comandorul profesor universitar ing. Nicolae Pârâianu – constructor de nave românești*, în „Buletinul Științific al Academiei Navale «Mircea cel Bătrân»”, Anul III, nr. 1/ianuarie–martie 2000, p. 181-182

M.I., *Comandorul Emil Oprîșan*, în „Marea Noastră”, Anul XIII, nr. 1-2/1944, p. 39.

MOȘNEAGU, MARIAN, *Amiralul Petre Bărbuneanu în dizgrația mareșalului Ion Antonescu*, în „Neliniști metafizice”, ianuarie–februarie 2007, p. 149-156

MOȘNEAGU, MARIAN, *Cavaleri ai Marinei Române în primul război mondial. Locotenentul Mihail Hurmuzescu (1894-1919): viceamiralul Preda Fundățeanu (1890-1969)*, în „Camarazii”, Anul II, nr. 3 (7) septembrie 2006, p. 19-21

MOȘNEAGU, MARIAN, *Comandanți de mari unități navale române în al Doilea Război Mondial. Viceamiralul Nicolae Păiș*, în „Dosarele istoriei”, Anul V, nr. 8 (48)/august 2000, p. 50-52

MOȘNEAGU, MARIAN, *Comandorul Ioan Cristescu, de la mic burghez la comunist*, în „Anuarul Muzeului Marinei Române”, tom VIII/2005, p. 49-56

MOȘNEAGU, MARIAN, *Contraamiralul Nicolae Negrescu – singur împotriva tuturor*, în „Anuarul Muzeului Marinei Române”, tom IX/2006, p. 51-72

MOȘNEAGU, MARIAN, *Drama unui fanatic slujitor al Marinei Române – contraamiralul Nicolae Păiș*, în „Provocări la adresa securității și strategiei la începutul secolului XXI”, Editura Universității Naționale de Apărare București, 2005, p. 392-399

MOȘNEAGU, MARIAN, *Elita Marinei Militare Române (1860-1997)*, în „Destine sub marele pavoaz. Amiralul Gheorghe Anghelescu. Omagiu la împlinirea vârstei de 70 de ani”, Editura Muntenia, Constanța, 2006, p. 233-253

MOȘNEAGU, MARIAN, *Forțe Navale*, în „Enciclopedia Armatei României”, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2009, p. 324-357.

MOȘNEAGU, MARIAN, *Impas diplomatic la Istanbul. Cazul Voinescu*, în „Anuarul Muzeului Marinei Române”, tom V/2002, Editura Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime Constanța, Constanța, 2003, p. 61-87

MOȘNEAGU, MARIAN, locotenent-comandor, *Diplomație și resentimente la Viena. Cazul Conțescu-Steriopol*, în „Anuarul Muzeului Marinei Române”, tom III/2000, p. 237-249

MOȘNEAGU, MARIAN, *Numele lor au rămas înscrise în istorie. Contraamiralul Nicolae Steriopol*, în „Revista de Istorie Militară”, nr. 3 (71)/2002, p. 23-28

MOȘNEAGU, MARIAN, *Ofițeri de marină în diplomația românească*, în „Buletinul Muzeului Militar Național”, serie nouă, nr. 1/2003, Partea a II-a, București, 2003, p. 562-530

MOȘNEAGU, MARIAN, *Ofițeri de marină în diplomația românească: contraamiralul Gheorghe Dumitrescu*, în „Marina Română”, Anul XIV, nr. 93/2003, p. 30-31

MOȘNEAGU, MARIAN, *1953. Politizarea personalului Marinei Militare Române, între priorități și perspective*, în „Anuarul Muzeului Marinei Române”, tom IV/2001, Editura Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime Constanța, Constanța, 2002, p. 154-165

MOȘNEAGU, MARIAN, *Un „om al muncii” – viceamiralul Preda Fundățeanu*, în „Anuarul Muzeului Marinei Române”, tom III/1/2000, Editura Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime Constanța, Constanța, 2001, p. 241-245

MOȘNEAGU, MARIAN, *Un promotor al legislației Poliției Navigației și Porturilor. Amiralul Nicolae Păiș*, în „Poliția are impact”, Anul VI, nr. 53 (50)/februarie 2007, p. 19-20

MOȘNEAGU, MARIAN, *Un reformator al învățământului de marină – căpitanul Petre Popescu-Deveselu*, în „Lucrările celei de-a XIX-a sesiuni de comunicări științifice cu participare internațională «NAV-MAR-EDU 2005»”, Constanța, p. 705-713

PĂDUREANU, DOMINUȚ I., lector univ., *Rapturile teritoriale sovietice și drama căpitan-comandorului Constantin Copaciu*, în „Revista de Istorie Militară”, nr. 1 (41)/1997, p. 40-41

PĂVĂLOIU, MARIANA, *In Memoriam. Comandorul Constantin Costăchescu*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul 1, nr. 3/aprilie-iunie 1992, p. 14

REGHINTOVSCHI, VASILE, comandor (r) av. dr. ing., *Căpitanul marinar aviator ing. Radu Irimescu*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul XI, nr. 2 (39)/aprilie–iunie 2001, p. 20, 48

ROMAN, DUMITRU, locotenent-colonel, *File la dosarul decapitării armatei române*, în „Observatorul militar”, 2000

SWED, OCTAVIAN, ofițer I port, veteran de război, *Comodorul Nicolae Bardescu – 100 de ani de la naștere*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul VI, nr. 19/aprilie–iunie 1996, p. 16-17; nr. 20/iulie–septembrie 1996, p. 38; nr. 21/octombrie–decembrie 1996, p. 18-19

SWED, OCTAVIAN, ofițer I port, *Comandorul Nicolae Bardescu – o viață curată și dură ca un diamant*, în „Marina Română”, Anul VI, nr. 43/decembrie 1996, p. 20-21

ȘTEFAN, I.M., *Din istoria astronomiei de amatori din România*, în „Flacăra” nr. 51/19 decembrie 1986

TOMA, VIRGILIU, ing., *Un erou marinar cu multiple fețe – Comandorul Toma Matei*, în „Marea Noastră”, serie nouă, Anul V, nr. 16/iulie-septembrie 1995, p. 8-9

VASILONI, HORIA TITUS, *În sfârșit, comandorul Drimba, cavalier al Ordinului „Mihai Viteazul”, se destăinuie*, în „Marina Română”, Anul IV, nr. 24 (1-2)/1994, p. 15

Lucrări de specialitate:

*** *Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Tradiții, prezent – perspective*, Tipografia M.Ap.N. Constanța, 1992

BĂLAN, IACOB, *Amintiri ...*, Cercul Militar Tulcea, Liga Navală Filiala Tulcea, f.e., Tulcea, 2007

BĂRBUNEANU, PETRE, viceamiral, *Din cuvântările mele*, 1934

BEJAN, MARIUS, *Liga Navală Română. Scurtă istorie. Partea I: 1927-1949*, Editura Modelism Internațional, București, 1999

CIORBEA, VALENTIN, ATANASIU, CARMEN, *Flota maritimă comercială română. Un secol de istorie modernă. 1895-1995*, Editura Fundației „Andrei Șaguna”, Constanța, 1995

CIUCHI, CONSTANTIN, locotenent-comandor, *Istoria Marinei în curs de 18 secole*, Constanța, 1906

*** *Dicționar enciclopedic de marină*, vol. I, Editura Societății Scriitorilor Militari, București, 2006, vol. II, Editura Semne, București, 2008

IONESCU, ION, BORANDĂ, GEORGETA, MOȘNEAGU, MARIAN, *Noi contribuții la istoria Marinei Militare Române*, Editura Muntenia & Leda, Constanța, 2001

IONESCU, ION, *Politica navală a României între anii 1919 și 1941*, Editura Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime Constanța, Constanța, 2002

MACELLARIU, HORIA, *În plin uragan. Amintirile mele*, Editura Sagittarius, București, 1998

MARA, DORIN, *Marina Regală a României în cel de-al doilea război mondial*, Editura Economică, București, 2000

*** *Monografia Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. Trecut, prezent, perspective*, Editura Yacht Club Român, București, 2002

MOȘNEAGU, MARIAN, *Dicționarul marinarilor români*, Editura Militară, București, 2008

MOȘNEAGU, MARIAN, dr., *Politica navală postbelică a României. 1944-1958*, Editura Mica Valahie, București, 2005

MOȘNEAGU, MARIAN, ATANASIU-GĂVAN ANDREEA, BORANDĂ, GEORGETA, COJOC, MARIANA, VOCHIȚU, ANDREI, *Statul Major al Forțelor Navale. 1860-2005. Tradiții și perspective*, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2005

PĂVĂLOIU, MARIANA, SÂRBU, MARIAN, *VIVANT PROFESSORES!*, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2007

PETRE, GEORGE, BITOLEANU, ION, *Tradiții navale românești*, Editura Militară, București, 1991

PETRESCU, NICOLAE C., *Contraamiralul Horia Macellariu, „Gloria – dulce și amară povară”*, Editura și Tipografia Europroduct, Pitești, 2005

PETRESCU, NICOLAE, *Forțele Navale Fluviale ale României în cel de-al doilea război mondial*, Editura și Tipografia Europroduct, Pitești, 2005

PETRESCU, NICOLAE, *Marina Română în războiul antisovietic. Submarine, vedete torpiloare, canoniere, torpiloare, baraje de mine, Comandamentul Portului și Zonei Constanța, remorche-re, dragoare și hidroaviația, comandanți*, Editura și Tipografia Europroduct, Pitești, 2008

PETRESCU, NICOLAE C., comandor (r), *Marina Militară Română în războiul pentru întregirea României*, Editura și Tipografia Europroduct, Pitești, 2004

PETRESCU, NICOLAE C., *Oșteri de marină eroi și martiri ai României*, Editura și Tipografia Europroduct, Pitești, 2006

ROTARU, JIPA, DAMASCHIN, IOAN, *Glorie și dramă. Marina Regală Română 1940-1945*, Editura „Ion Cristoiu”, București, 2000

SÂRBU, MARIAN, *Marina Română în primul război mondial. 1914-1918*, Editura Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, Constanța, 2002

*** *Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”. Trepte în timp*, Editura Muntenia, Constanța, 1997

*** *Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”. Trepte în timp*, ediția a II-a adăugită și revizuită, Editura Ex Ponto, Constanța, 2002

Tiparul executat la **SC INFCON SA** - 0241 580 527, 585 627

www.ziuaconstanta.ro

Ar părea paradoxal acest apel la viață omenească din partea unui condamnat politic să moară în temniță, când normal ar fi să dorească cu un minut mai devreme să se curme această agonie. Sunt însă comandamente care îmi ordonă să fac acest apel: religia mea îmi interzice sinuciderea și, dimpotrivă, îmi impune nu numai să-mi păstrez corpul, dar și să mi-l și apăr; meseria mea de marinar și militar m-a învățat să nu abandonez în furtună și mai presus de orice este credința mea intimă nezdruccinată a nevinovăției mele și nedreptății ce mi s-a făcut.

Nicicând n-am fost un trădător, un necredincios, un tulburător al țării și neamului meu; tot trecutul meu este martor că viața și activitatea mea le-am pus în serviciul și pentru binele poporului român.

Cândva, când patimile politice se vor atenua, realitatea va apărea în tot adevărul ei.

HORIA MACELLARIU

23 aprilie 1958

Penitenciarul Râmnicu Sărat

ISBN 978-973-32-0834-1

www.edituramilitara.ro

www.ziuaconstanta.ro